KATE MOSSE
Labirintul
Traducerea Monica Şerban
RAO
Bucureşti
2007
ISBN 978-973-103-210-8

Table of contents

- KATE MOSSE Labirintul
- NOTA AUTORULUI
- PROLOG
- I
- II
- III
- IV
- CETATEA DE PE COLINĂ
- CAPITOLUL 1
- CAPITOLUL 2
- CAPITOLUL 3
- CAPITOLUL 4
- CAPITOLUL 5
- CAPITOLUL 6
- CAPITOLUL 7
- CAPITOLUL 8
- CAPITOLUL 9
- CAPITOLUL 10
- CAPITOLUL 11
- CAPITOLUL 12
- CAPITOLUL 13

- CAPITOLUL 14
- CAPITOLUL 15
- CAPITOLUL 16
- CAPITOLUL 17
- CAPITOLUL 18
- CAPITOLUL 19
- CAPITOLUL 20
- CAPITOLUL 21
- CAPITOLUL 22
- CAPITOLUL 23
- CAPITOLUL 24
- CAPITOLUL 25
- PĂZITORII CĂRŢILOR
- CAPITOLUL 26
- CAPITOLUL 27
- CAPITOLUL 28
- CAPITOLUL 29
- CAPITOLUL 30
- CAPITOLUL 31
- CAPITOLUL 32
- CAPITOLUL 33
- CAPITOLUL 34
- CAPITOLUL 35
- CAPITOLUL 36
- CAPITOLUL 37
- CAPITOLUL 38
- CAPITOLUL 39
- CAPITOLUL 40
- CAPITOLUL 41
- CAPITOLUL 42
- CAPITOLUL 43
- CAPITOLUL 44
- CAPITOLUL 45

- CAPITOLUL 46
- CAPITOLUL 47
- CAPITOLUL 48
- CAPITOLUL 49
- CAPITOLUL 50
- CAPITOLUL 51
- CAPITOLUL 52
- CAPITOLUL 53
- CAPITOLUL 54
- CAPITOLUL 55
- CAPITOLUL 56
- CAPITOLUL 57
- CAPITOLUL 58
- CAPITOLUL 59
- CAPITOLUL 60
- CAPITOLUL 61
- CAPITOLUL 62
- ÎNTOARCEREA ÎN MUNŢI
- CAPITOLUL 63
- CAPITOLUL 64
- CAPITOLUL 65
- CAPITOLUL 66
- CAPITOLUL 67
- CAPITOLUL 68
- CAPITOLUL 69
- CAPITOLUL 70
- CAPITOLUL 71
- CAPITOLUL 72
- CAPITOLUL 73
- CAPITOLUL 74
- CAPITOLUL 75
- CAPITOLUL 76
- CAPITOLUL 77

- CAPITOLUL 78
- CAPITOLUL 79
- CAPITOLUL 80
- CAPITOLUL 81
- CAPITOLUL 82
- EPILOG
- MULŢUMIRI
- GLOSAR DE CUVINTE OCCITANE
- BIBLIOGRAFIE
- Annotation
- Document information

KATE **MOSSE**

Labirintul

Labyrinth, 2005

Traducere din limba engleză şi note
MONICA ŞERBAN

www.raobooks.com www.rao. ro
KATE MOSSE
Labyrinth
Mosse Associates Ltd 2005

RAO International Publishing Company, 2006

Pentru tatăl meu, Richard Mosse, un om al integrităţii – un cavaler al lumii moderne.

Lui Greg, ca întotdeauna, pentru toate lucrurile – din trecut, prezent şi viitor.

NOTA AUTORULUI

NOTĂ ISTORICĂ

În luna martie a anului 1208, Papa Inocenţiu al III-lea a propovăduit o cruciadă împotriva unei secte creştine din ţinutul Languedoc. Adepţii ei sunt cunoscuţi astăzi sub numele de catari. Ei îşi spuneau *Bons Chrétiens*[1]; Bernard de Clairvaux[2] îi poreclise albigenzi, în vreme ce Inchiziţia se referea la ei cu denumirea de *„heretici”.* Papa Inocenţiu intenţiona să-i alunge pe catari din Midi şi să reinstaureze autoritatea religioasă a Bisericii Catolice. Baronii din nordul Franţei care s-au alăturat cruciadei sale năzuiau în taină să-şi însuşească moşiile, averea şi beneficiile comerţului local prin subjugarea nobilimii din sud, care se dovedise extrem de independentă.

Cu toate că principiul cruciadei reprezentase o componentă importantă a vieţii creştine medievale încă de la sfârşitul secolului al XI-lea – iar în timpul celei de-a patra cruciade, în asediul de la Zara din 1204, cruciaţii se învrăjbiseră cu semenii creştini –, pentru prima dată Războiul Sfânt a fost pornit împotriva creştinilor, chiar pe pământ european. Persecuţia catarilor a condus în mod direct la naşterea Inchiziţiei, în 1233, sub auspiciile dominicanilor, Călugării Negri.

Indiferent de motivaţiile religioase ale Bisericii Catolice şi ale unora dintre liderii cruciadei respective – cum a fost Simon de Montfort –, cruciada albigenă a constituit în fond un război de ocupaţie şi a marcat un punct de răscruce în istoria Franţei. A semnificat sfârşitul independenţei sudului şi distrugerea multora dintre tradiţiile şi idealurile unui anumit stil de viaţă.

La fel ca şi termenul „catar”, cuvântul „cruciadă” nu a fost folosit în documentele medievale. Armata apărea cu numele de „Oastea” – sau *l’Ost”* în limba occitană. Totuşi, de vreme ce ambii termeni au intrat în limbajul comun, i-am împrumutat pentru o mai uşoară referinţă.

NOTĂ DESPRE LIMBAJ

În perioada medievală, *langue d’Oc* – de unde îşi trage numele şi provincia Languedoc – era limba care se vorbea în regiunea Midi, din Provence până în Aquitania. Era totodată şi limba Ierusalimului creştin şi a ţinuturilor ocupate de cruciaţi, fiind folosită şi în unele părţi din nordul Spaniei şi din nordul Italiei. Se aseamănă îndeaproape cu provensala şi catalana.

În secolul al XIII-lea, *langue d’oeïl* – străvechea limbă pe care s-a clădit franceza modernă – se vorbea în nordul Franţei.

De-a lungul seriilor de invazii ale nordului asupra sudului, care au început în 1209, baronii francezi şi-au impus treptat propria limbă în ţinuturile cucerite. Pe la mijlocul secolului al XX-lea, limba occitană cunoaşte o adevărată renaştere cu ajutorul unor scriitori, poeţi şi istorici

cum ar fi René Nelli, Jean Duvernoy, Déodat Roché, Michel Roquebert, Anne Brenon, Claude Marti şi alţii. Exact când scriu aceste rânduri, chiar în La Cité, inima cetăţii medievale Carcassonne, se dezvoltă şcoala bilingvă Oc/franceză şi în toată Franţa apar pe marginea drumului indicatoare pe care se regăseşte ortografierea occitană a regiunilor şi oraşelor.

În *Labirintul,* pentru a-i distinge pe locuitorii din Pays d'Oc de invadatorii francezi, am folosit în mod corespunzător terminologie franceză şi occitană. Drept rezultat, anumite nume şi locuri apar atât în franceză, cât şi în occitană – de exemplu, Carcassonne şi Carcassona, Toulouse şi Tolosa, Béziers şi Besièrs.

Extrasele de poezie şi zicători sunt luate din *Proverbes & Dictons de la langue D'Oc,* strânse de Abbé Pierre Trinquier, şi din *33 Chants Populaires du Languedoc.*

În mod inevitabil au apărut şi diferenţe între ortografia occitană medievală şi cea contemporană. Pentru o mai mare claritate, am ales de cele mai multe ori să utilizez indicaţiile din *La Planqueta* de André Lagarde – dicţionar occitan-francez. La sfârşitul acestei cărţi există şi un glosar cu informaţii suplimentare.

„Veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va face liberi."

Evanghelia după Ioan, 8:32

L'histoire est un roman qui a été, le roman est une histoire qui aurait pu être.

„Istoria este un roman ce a prins viaţă, în

timp ce romanul este o istorie ce ar fi putut prinde viaţă.”

E & J de Concourt

Tên pérdu, jhamâi së rëcôbro.

„Timpul pierdut nu poate fi recâştigat în veci.”

Proverb occitan medieval

PROLOG

I

Pic de Soularac
Munţii Sabartnès
Sudul Franţei

LUNI, 4 IULIE 2005

Un singur firicel de sânge se prelinge în jos pe braţ, o cută roşie pe mâneca albă.

La început, Alice crede că e doar o gâză şi nu-i dă atenţie. Insectele reprezintă un neajuns implicit pe un şantier şi, din motive inexplicabile, sus pe munte unde lucrează ea, numărul lor este mai mare decât în zona principală a săpăturilor din vale. Brusc, o picătură de sânge îi cade pe piciorul gol, împrăştiindu-se ca un foc de artificii pe cer de ziua lui Guy Fawkes[3].

De data asta, se uită cu atenţie şi vede că tăietura de lângă cot s-a deschis din nou. Este o rană adâncă şi urâtă, ce nu vrea să se vindece deloc. Tânăra oftează şi lipeşte mai apăsat plasturele. Apoi, pentru că nu era nimeni în jur care s-o zărească, îşi linge pata stacojie de pe încheietură.

De sub şapcă i s-au desprins câteva şuviţe de păr de culoarea zahărului brun. Le dă după ureche şi îşi şterge fruntea cu batista, înainte de a-şi răsuci coada într-un coc la baza cefei.

Pierzându-şi concentrarea, Alice se ridică şi îşi dezmorţeşte picioarele zvelte, uşor bronzate de soare. Îmbrăcată în pantaloni scurţi din blugi, un tricou alb şi strâmt şi cu o şepcuţă pe cap arată ca o adolescentă. Acum că înainta în vârstă, începuse să aprecieze avantajele înfăţişării ei tinereşti. Singurul accesoriu şic este perechea de cercei din argint, în formă de stea, care sclipesc ca o ploaie de paiete.

Alice scoate dopul de la sticla cu apă. Lichidul e cald, dar setea o chinuie prea tare ca să-i mai pese, aşa că bea cu înghiţituri lacome. Căldura toridă ridică valuri tremurătoare deasupra asfaltului. Sus, văzduhul te orbeşte cu albastrul lui intens. Greierii îşi cântă la nesfârşit povestea, ascunşi în umbra firelor uscate de iarbă.

Cu toate că e prima ei zi în Pirinei, se simte ca acasă. I se povestise că, pe timp de iarnă, crestele munţilor Sabarthès sunt acoperite de omăt. Primăvara, florile delicate rozalii, mov şi albe se ivesc din cele mai neaşteptate crăpături ale stâncilor masive. Vara, păşunile înverzesc şi se împestriţează cu clopoţei galbeni. În prezent însă, soarele a cotropit pământul, învăluindu-l în nuanţe arămii. „Ce ţinut frumos, se gândeşte ea, dar parcă întrucâtva neprimitor.” Este un loc al secretelor, care a văzut şi a ascuns multe pentru a-şi găsi pacea interioară.

În tabăra principală aşezată pe colinele joase,

Alice îşi urmăreşte colegii care stau sub prelatele imense ale corturilor. Ghiceşte chiar şi silueta lui Shelagh, în costumul ei negru de firmă. Se miră că s-au oprit deja din lucru. E prea devreme pentru o pauză, dar întreaga echipă suferă, puţin demoralizată.

În cea mai mare parte a timpului, munca se dovedeşte extrem de obositoare şi de monotonă – săpat, curăţat, catalogare şi înregistrare –, iar până acum descoperiseră obiecte prea puţin semnificative pentru a le justifica eforturile. Au dat peste câteva fragmente de oale şi de vase medievale, vreo două vârfuri de săgeţi din secolul al XIII-lea, dar nici pomeneală de aşezarea paleolitică ce constituia ţinta expediţiei arheologice.

Alice ar vrea să se alăture prietenilor şi colegilor ei şi să-şi facă ordine în lucruri. Rana o ustură şi gambele o dor de atâta stat pe vine. Muşchii din zona umerilor îi sunt tensionaţi.

Dar ştie că dacă se opreşte acum, va pierde o şansă ce-i aparţine pe de-a-ntregul.

Cu oarece noroc, soarta îi va surâde. Un pic mai devreme observase o strălucire sub un bloc masiv, situat pe o latură a muntelui, ce se asemuia cu o lespede parcă aşezată acolo, cu grijă, de o mână uriaşă. Cu toate că nu realiza ce putea să fie obiectul respectiv, săpase toată dimineaţa şi năzuia ca nu peste multă vreme să-l atingă.

Ştie că ar trebui să mai cheme pe cineva. Sau măcar să-i spună lui Shelagh, cea mai bună prietenă a sa şi conducătoarea expediţiei. Alice nu are studii de arheologie. Îşi petrece voluntar o

parte din vacanţă aici, făcând un lucru care merită osteneala. Este ultima ei zi pe şantier şi îşi doreşte să iasă în evidenţă. Dacă se întoarce în tabără acum şi mărturiseşte că a găsit ceva, toată lumea se va repezi să se implice şi s-a terminat cu mica ei clipă de celebritate.

În zilele şi săptămânile ce aveau să urmeze, Alice va rememora adesea acest moment. Îşi va aminti intensitatea luminii, gustul metalic al sângelui, praful ce-i umplea gura şi se va întreba ce întorsătură ar fi luat lucrurile dacă ar fi plecat, în loc să rămână. Dacă ar fi respectat regulile jocului.

Soarbe şi ultimul strop de apă, după care vâră sticla în rucsac. Timp de mai bine de o oră, în vreme ce soarele se înalţă tot mai sus pe cer şi temperatura creşte, Alice continuă să muncească. Singurele zgomote care se aud sunt scrijelitul metalului pe piatră, bâzâitul gâzelor şi huruitul îndepărtat al vreunui planor. Deasupra buzei şi între sâni i-au apărut broboane de sudoare, dar ea nu se dă bătută şi, într-un final, chiar la baza peretelui stâncos se cască o gaură îndeajuns de largă pentru a-şi strecura mâna înăuntru.

Alice îngenunchează pe pământ şi îşi lipeşte obrazul şi umerii de piatra rece ca să se sprijine. Apoi, îmbujorată de nerăbdare, îşi împinge degetele adânc în văgăuna întunecată. Are certitudinea clară că flerul nu o înşală şi că se află în faţa unei descoperiri însemnate. Obiectul este fin şi alunecos la atingere, din metal şi nu din piatră.

Apucându-l cu fermitate şi străduindu-se să

nu-şi facă speranţe deşarte, îl trage încetul cu încetul la suprafaţă. Pământul pare că se cutremură, refuzând să-şi elibereze comoara.

Mirosul tare, greţos al solului umed îi invadează nările şi gâtul, însă ea nu bagă de seamă. Fata s-a aruncat deja în braţele trecutului, fascinată de bucata de istorie ce se lipeşte de palmele ei. Este o cataramă grea, rotundă, pătată în tonuri de verde şi de negru din cauza vârstei şi a îndelungatei perioade cât a zăcut îngropată. Alice o freacă uşurel cu degetele şi zâmbeşte când reliefurile ornamentale din argint şi cupru ies la iveală de sub stratul de ţărână. La prima vedere, pare să provină tot din perioada medievală – genul acela de cataramă folosită la prinderea pelerinelor sau glugilor. Mai văzuse ceva similar şi înainte.

Cunoaşte perfect pericolul concluziilor pripite sau puterea de seducţie a impresiilor iniţiale, dar nu se poate abţine să nu şi-l imagineze pe proprietarul cataramei, mort de veacuri, şi care probabil a umblat pe cărările de pe aici. Un necunoscut a cărui poveste urma să o descopere.

Legătura cu obiectul este atât de profundă şi Alice aşa de absorbită, încât nu bagă de seamă mişcarea stâncii. Atunci, un al şaselea simţ îi spune să-şi ridice privirea. Pentru o secundă interminabilă, lumea încremeneşte suspendată, în afara timpului şi a spaţiului. Rămâne hipnotizată de acea lespede străveche din piatră, care mai întâi se clatină şi se înclină, pentru ca mai apoi să înceapă să cadă cu graţie spre ea.

În ultima clipă, lumina se frânge şi vraja se destramă. Alice se aruncă într-o parte, pe

jumătate împiedicându-se, pe jumătate alunecând, evitând în mod miraculos să fie zdrobită. Blocul masiv se izbeşte de pământ cu o bufnitură surdă, ridicând în aer un nor de praf brun, după care se rostogoleşte întruna, cu o mişcare sacadată, până când ajunge să se odihnească la poalele muntelui.

Alice se agaţă cu disperare de tufişuri şi zgârie solul ca să nu alunece şi mai mult. Câteva secunde zace răstignită în ţărână, ameţită şi dezorientată. Când înţelege că a fost doar la un pas de o moarte groaznică, îngheaţă. „Prea devreme ca să mă relaxez”, cugetă ea. Inspiră adânc. Aşteaptă ca lumea să nu se mai învârtă nebuneşte în jurul ei.

Treptat, bubuiturile din cap i se mai potolesc. Senzaţia de rău din stomac scade în intensitate şi lucrurile par să intre pe făgaşul cel bun, aşa că se saltă în capul oaselor şi se controlează. Are genunchii zdreliţi, plini de sânge şi şi-a scrântit încheietura când a căzut într-o rână, strângând tare în pumn catarama ca s-o protejeze, dar pe ansamblu a scăpat doar cu nişte julituri şi vânătăi. „Nu m-am rănit.”

Se ridică în picioare şi se scutură de praf, simţindu-se ca o idioată. Nu-i vine să creadă că a făcut o asemenea greşeală copilărească şi nu a securizat blocul de piatră. Aruncă o privire spre tabără. E uimită – şi uşurată totodată – că nimeni de jos nu a văzut sau auzit ceva. Vrea să facă un semn cu mâna, să strige ca să atragă atenţia cuiva, dar chiar atunci îi sare în ochi o deschizătură îngustă pe o latură a stâncii, acolo unde fusese lespedea. Arată ca o intrare tăiată în

piatră.

Se spune că munţii aceştia sunt presăraţi cu pasaje şi grote bine ascunse, astfel că descoperirea nu constituie o surpriză pentru ea. Şi totuşi, se gândeşte Alice, cumva intuise că intrarea se afla acolo, deşi din afară n-aveai cum să o observi. Ştia. „Am ghicit, mai degrabă”, îşi spuse fata în sinea ei.

Ezită un pic, realizând că ar trebui să cheme pe cineva să o însoţească. E stupid, ba chiar periculos să intre de capul ei, fără nici un fel de sprijin. Evenimentele s-ar putea precipita. În acelaşi timp însă, şi urcuşul solitar pe munte încălca toate regulile. Shelagh habar n-avea. Pe deasupra, întunericul de dincolo o atrăgea pe Alice în mod miraculos. Îi aparţinea. Era comoara ei.

Tânăra se minţi că n-are nici un sens să-şi deranjeze tovarăşii, insuflându-le speranţe deşarte. În cazul în care va întâmpina dificultăţi în căutările sale, va coborî să le vorbească. Nu se va atinge de nimic. Se va mulţumi cu privitul.

„Nu stau decât un minut.”

Se caţără din nou în locul de unde alunecase. La gura peşterii, acolo unde stânca străjuise nenumăraţi ani, se căsca o adâncitură largă. Pământul reavăn se trezise la viaţă, colcăind de viermii şi de gândacii ameţiţi din cauza expunerii bruşte la lumină şi la căldură. Îşi găseşte şapca alunecată de pe cap. Mistria se află la locul ei.

Alice aruncă o privire în beznă. Deschizătura nu are mai mult de un metru şi jumătate înălţime şi un metru lăţime, iar marginile ei sunt

neregulate şi aspre. Pare mai degrabă opera naturii, decât a omului, cu toate că atunci când îşi plimbă degetele în sus şi-n jos pe suprafaţa stâncoasă, simte părţile curios de fine pe care s-a sprijinit lespedea.

Ochii i se obişnuiesc treptat cu întunericul. Negrul gros precum catifeaua lasă loc nuanţelor de gri cărbune şi îşi dă seama că ceea ce se întinde în faţa ei este un tunel lung, îngust. I se ridică părul pe ceafă, de parcă vreun spirit ce sălăşluia acolo ar fi vrut s-o avertizeze că înăuntru pândeşte ceva pe care ar fi fost mai bine să nu-l deranjeze. Dar asta era doar o superstiţie prostească, aşa că se scutură, alungându-şi gândurile negre. Alice nu crede în fantome sau în premoniţii.

Strângând bine catarama în mână ca pe un talisman fermecat, trage aer în piept şi păşeşte în galerie. Imediat o învăluie mirosul stătut al subteranului, umplându-i gura, gâtul şi plămânii. Înăuntru e răcoare şi umezeală şi nu se simt gazele uscate, otrăvitoare, specifice grotelor pecetluite mulţi ani, aşa că presupune că pe undeva există o sursă de aer proaspăt. Însă pentru a înlătura orice riscuri, scotoceşte în buzunarele blugilor până când găseşte bricheta. O aprinde, după care o ridică, controlând prezenţa oxigenului. Flacăra pâlpâie mişcată de un curent blând, dar nu se stinge.

Nervoasă şi cuprinsă de un sentiment de vinovăţie, Alice înfăşoară catarama într-o batistă şi o îndeasă în buzunar, apoi face cu grijă un pas înainte. Strălucirea flăcării e slabă, dar ilumineză

îndeajuns drumul, desenând umbre pe pereţii neuniformi şi cenuşii.

Pătrunde tot mai adânc şi adierea rece îi mângâie picioarele şi braţele goale, ca o pisică ce se freacă, dornică de alint. Se îndreaptă spre inima grotei. Pământul coboară sub tălpile ei, denivelat şi plin de pietriş. Scrâşnetul bolovanilor sparge tăcerea spaţiului închis, tihnit. Fata vede că razele soarelui se estompează, pe măsură ce ea se deplasează constant.

Brusc, nu mai vrea să continue. Nu mai vrea să fie deloc aici. Şi cu toate acestea, ceva inevitabil o atrage spre pântecul muntelui.

După vreo alţi zece metri, tunelul se sfârşeşte. Alice descoperă că se află în pragul unei camere imense. Stă chiar pe o platformă naturală din piatră. Două trepte mici şi late duc spre locul unde pământul s-a nivelat. Încăperea are aproximativ zece metri lungime şi cinci în lăţime, iar aici se vede clar intervenţia omului. Tavanul e jos şi curbat, ca al unei cripte.

Alice se holbează, ridicând cât mai sus flacăra, nedumerită de o senzaţie curioasă de familiaritate a cărei apariţie nu şi-o poate explica. Se pregăteşte să coboare treptele, când observă un şir de litere inscripţionate pe prima piatră. Se apleacă şi încearcă să desluşească scrisul. Numai primele trei cuvinte şi ultima literă – N sau H – sunt lizibile. Celelalte s-au erodat ori s-au şters odată cu trecerea timpului. Alice îndepărtează stratul de praf cu degetele şi citeşte cu voce tare. Ecoul propriului glas răsună ostil şi ameninţător.

— *P-A-S A P-A-S… Pas a pas.*

„Pas cu pas? Pas cu pas, ce?” O amintire îndepărtată sfâşie razant suprafaţa subconştientului, ca un cântec de mult uitat. Apoi se risipeşte.

— *Pas a pas,* şopteşte ea, dar semnificaţia continuă să-i scape. O rugăciune? Un avertisment? întrebări inutile.

Nervoasă, se îndreaptă de spate şi coboară treptele una câte una. Curiozitatea învinge premoniţiile, dar nu poate spune cu certitudine dacă pielea ca de găină de pe braţele-i subţiri e pricinuită de angoasă sau de frig.

Alice îşi luminează calea cu flacăra slabă a brichetei, atentă să nu alunece sau să nu mişte din loc ceva. La următorul nivel inferior se opreşte. Inspiră adânc şi face un pas în întunericul de abanos. Abia dacă zăreşte zidul opus al camerei.

Cu greu poţi să fii sigur de la o asemenea distanţă că nu e vorba doar de un joc de lumini sau de o umbră aruncată de flacără, dar se pare că există un uriaş model circular de linii şi de semicercuri pictate ori sculptate în stâncă. În faţa lui se zăreşte o masă din piatră, înaltă cam de un metru şi douăzeci, aducând a altar.

Fixându-şi privirea pe simbolul de pe zid ca să nu-şi piardă orientarea, Alice înaintează. Acum modelul se conturează mai clar. Arată ca un fel de labirint, deşi logica îi spune că ceva nu e în regulă. Nu e un labirint în adevăratul sens al cuvântului. Liniile nu duc spre centru, cum ar trebui. Modelul e greşit. Alice nu-şi poate explica de unde atâta siguranţă în opinia ei, ştie doar că are dreptate.

Fără să-şi ia ochii de la labirint, se apropie

din ce în ce mai mult. Tălpile ei lovesc un obstacol dur. Urmează un pocnet înfundat şi sunetul unui obiect ce se rostogoleşte, desprins dintr-o poziţie fixă.

Alice se uită în jos.

Încep să-i tremure picioarele. Flăcăruia palidă din mână ameninţă să se stingă. Şocul i-a tăiat răsuflarea. Se află pe marginea unei mormânt puţin adânc, nu mai mult de o simplă groapă în pământ. Înăuntru zac două schelete umane cu oasele lustruite de timp. Orbitele goale ale unuia din cranii se holbează spre ea. Celălalt, deplasat de piciorul ei, zace într-o parte, de parcă n-ar fi vrut să o privească.

Trupurile fuseseră aşezate unul lângă altul, cu faţa spre altar, ca nişte sculpturi într-un cavou. Sunt simetrice şi perfect aliniate, însă mormântul nu emană linişte. Şi nici pace. Pometii unui craniu fuseseră zdrobiţi, prăbuşindu-se spre interior ca o mască de *papier mâché[4].* Câteva dintre coaste celuilalt schelet plesniseră şi ieşeau nefiresc în afară, precum ramurile fragile ale unui copac uscat.

„Nu-ţi pot face vreun rău.” Hotărâtă să nu se lase copleşită de frică, Alice se îmbărbătează şi îngenunchează cu multă grijă ca să nu deranjeze şi altceva de la locul său. Îşi plimbă privirea peste mormânt. Între cele două trupuri descoperă un pumnal cu lama teşită de vreme şi câteva fragmente de haine. Lângă ele, găseşte o tolbă din piele legată cu şireturi, îndeajuns de încăpătoare ca să bagi în ea o carte sau o cutiuţă. Alice se încruntă. E sigură că a mai văzut ceva similar

înainte, dar memoria refuză să o ajute.

Obiectul rotund, alb, prins între degetele ca nişte gheare ale scheletelui mai mărunt, este atât de mic, încât Alice aproape că-l pierde din vedere. Fără să mai reflecteze dacă procedează sau nu cum se cuvine, îşi scoate la iuţeală din buzunar penseta. Se apleacă şi-l desprinde cu atenţie, după care îl ridică spre flăcăruie, suflând încet praful de pe el ca să-l analizeze mai bine.

Este un inel de piatră minuscul, modest şi deloc remarcabil, cu o suprafaţă rotundă, fină. Parcă îl cunoaşte de-o viaţă. Alice îl studiază mai de-aproape. În interiorul lui este zgâriat un model. La început, presupune că e un soi de sigiliu. Apoi, tresărind, îşi dă seama. Îşi ridică privirea spre semnele de pe zidul din fundul încăperii, după care se uită din nou la inel.

Modelele sunt identice.

Alice nu e religioasă. Nu crede în rai şi în iad, în Dumnezeu şi în Diavol, şi nici în creaturile despre care se zice că bântuie prin munţi. Dar, pentru prima dată în viaţa ei, se simte răvăşită de sentimentul că se află în prezenţa unui lucru supranatural, inexplicabil, care îi depăşeşte experienţa sau puterea de înţelegere. Are senzaţia că ceva malefic se târăşte peste pielea ei, cuprinzându-i capul şi tălpile.

Îşi pierde curajul. Grota se răceşte brusc. Teama o gâtuie şi aerul îi îngheaţă în plămâni. Alice se ridică repede. N-ar trebui să se afle aici, în acest loc antic. Acum, caută cu disperare să iasă din cameră, să se depărteze de urmele de violenţă şi de mirosul morţii, să se înapoieze sub

oblăduirea razelor strălucitoare şi protectoare ale soarelui.

E prea târziu însă.

De deasupra sau din spatele ei, nu poate spune cu certitudine, se aud paşi. Sunetul se sparge în ecouri lugubre, lovindu-se cu putere de stâncile solide. Cineva se apropie.

Alice se răsuceşte alarmată, scăpând bricheta. Peştera se cufundă în întuneric. Încearcă să fugă, dar este dezorientată şi nu nimereşte ieşirea. Se împiedică. Picioarele i se retează, neputincioase.

Cade. Inelul se rostogoleşte spre grămada de oase, unde şi este locul lui de drept.

II

Los Seres

Sudul Franţei

La câţiva kilometri spre est, sub un cer acoperit de stoluri de corbi, într-un sat pierdut din munţii Sabarthès, un bărbat înalt, subţire, într-un costum deschis la culoare, stă singur la o masă din lemn întunecat, puternic lustruit.

Tavanul camerei este jos, iar bucăţi pătrate de gresie în nuanţa pământului roşu de pe munte alcătuiesc pardoseala, care păstrează răcoarea în ciuda căldurii toropitoare de afară. Oblonul singurei ferestre este închis, aşa că înăuntru domneşte întunericul, luminat puţin doar de umbra aurie aruncată de mica lampă cu gaz de pe masă. Lângă ea se află un pahar mare şi bombat, plin până la buză cu un lichid rubiniu.

Pe masă sunt întinse mai multe foi de hârtie

groasă, albă-gălbuie, fiecare dintre ele umplută până la refuz de rânduri paralele aşternute cu un scris de mână citeţ, în cerneală neagră. Încăperea e tăcută şi nu se aude decât scârţâitul peniţei şi clinchetul cuburilor de gheaţă ce se lovesc de sticlă atunci când bărbatul bea. În aer pluteşte o aromă delicată de alcool şi de cireşe. Ticăitul unui ceas marchează trecerea timpului. Bărbatul se opreşte, reflectează, apoi se apucă din nou de scris.

Ceea ce lăsăm în urma noastră în această viaţă este amintirea persoanei care am fost şi a lucrurilor făcute. O amprentă, nimic mai mult. Am învăţat atâtea. Am devenit înţelept. Dar existenţa mea a contat cu adevărat? Nu pot spune. *Pas a pas, se va luènh[5].*

Am urmărit cum verdele primăverii se transformă în auriul de vară şi arămiul toamnei dispare sub mantia albă de omăt a iernii, în timp ce stăteam şi aşteptam risipirea luminii. M-am întrebat întruna de ce? Dacă aş fi ştiut ce înseamnă să trăieşti într-o asemenea solitudine, să rămâi singurul martor al ciclului nesfârşit de naştere, viaţă şi moarte, ce aş fi făcut? Alaïs, mă împovărează singurătatea şi nu mai pot suporta. Am supravieţuit acestei vieţi îndelungate cu un mare pustiu în suflet, un gol care s-a extins cu trecerea anilor, până când mi-a înghiţit inima.

M-am străduit din răsputeri să-mi ţin promisiunile faţă de tine. Una s-a împlinit, dar cealaltă încă nu. Până acum n-am reuşit. De ceva vreme, te simt tot mai aproape de mine. Se apropie clipa noastră. Totul îmi demonstrează

asta. Curând, peştera va fi deschisă. Întrezăresc adevărul în orice lucru care mă înconjoară. Iar cartea, ascunsă în siguranţă atât de multă vreme, va fi găsită la rândul ei.

Bărbatul se opreşte şi se întinde după pahar. Are o privire tulbure, încărcată de amintiri, dar Guignolet-ul[6] este tare şi dulce, aşa că îl energizează.

Am găsit-o. În sfârşit. Şi mă întreb atunci: dacă i-aş dărui cartea, o va recunoaşte? Oare va fi imaginea celor scrise acolo întipărită în sângele şi în oasele ei? Îşi va aminti cum sclipesc coperţile, schimbându-şi culoarea? Dacă îi desface legăturile şi o deschide, cu grijă să nu-i strice pergamentul uscat şi sfărâmicios, îşi va aminti cuvintele ce au străbătut secolele?

Mă rog, atâtea zile câte mi-au mai rămas, să am şansa de a repara ceea ce am stricat odinioară şi să aflu adevărul. Adevărul care mă va elibera.

Bărbatul se sprijină de speteaza scaunului şi îşi aşază mâinile împestriţate de pete maronii pe masa din faţa lui. Şansa de a şti, după atât de mult timp, ce s-a întâmplat în realitate.

E tot ce-şi mai doreşte.

III

Chartres
Nordul Franţei

Mai târziu în aceeaşi zi, la peste nouă sute de kilometri spre nord, un alt bărbat se află într-un pasaj slab luminat de sub străzile oraşului Chartres, aşteptând începerea ceremoniei.

Are palmele transpirate şi gura uscată şi e

conştient de fiecare nerv, de fiecare muşchi din trupul lui, simţindu-şi până şi pulsul din venele de la tâmple. Nu ştie dacă luciditatea care-l copleşeşte se datorează nervozităţii şi stării de anticipare a celor ce aveau să se petreacă, sau doar vinului. Roba albă pe care nu e obişnuit s-o poarte îi atârnă greu pe umeri, iar cordoanele făcute din cânepă răsucită se odihnesc în poziţii ciudate pe coapsele lui ciolănoase. Aruncă pe furiş o privire spre cei doi oameni care stau în faţa lui, dar glugile le ascund feţele. Nu poate spune cu siguranţă dacă şi ei resimt aceeaşi agitaţie sau dacă au trăit ritualul de mai multe ori înainte. Sunt îmbrăcaţi la fel, cu excepţia robelor aurii şi a faptului că poartă pantofi. El este desculţ şi lespezile de piatră sunt reci.

Mult deasupra reţelei ascunse de galerii, clopotele uriaşei catedrale gotice încep să bată. Bărbaţii de lângă el încremenesc. Este semnalul pe care-l aşteptau. Imediat, el îşi lasă capul în jos şi se chinuie să se concentreze asupra momentului.

— *Je suis prêt*[7], murmură el, mai degrabă ca să se îmbărbăteze, decât ca să confirme o stare de lucruri.

Nici unul din însoţitorii săi nu reacţionează.

Când reverberaţiile ultimului dangăt se risipesc, acolitul din stânga lui face un pas înainte şi, cu o piatră ascunsă parţial în palmă, bate de cinci ori la uşa masivă. Dinăuntru vine şi răspunsul.

— *Dintrar.* Intraţi.

Bărbatul crede că recunoaşte vocea femeii,

dar n-are timp de pierdut cu supoziţiile, deoarece uşa deja se deschide, dezvăluind camera pe care tânjise atât de tare s-o vadă.

Păstrând acelaşi ritm, cele trei siluete se deplasează încet înainte. A repetat totul şi ştie ce va urma şi ce se i cere, dar cu toate acestea se simte nesigur pe picioare. Atmosfera din cameră i se pare fierbinte, după frigul înţepător de pe coridor, şi întunecată. Singura lumină vine de la lumânările aşezate în alcovuri şi pe altar, iar umbrele dansează pe podea.

Adrenalina îi curge prin mădulare, deşi, în mod ciudat, s-a detaşat oarecum de tot ce-l înconjoară. Când uşa se trânteşte în spatele lui, sare speriat.

Cei patru gardieni stau în punctele cardinale ale încăperii. Îşi doreşte cu disperare să-şi poată ridica privirea pentru a vedea mai bine, dar se forţează să-şi ţină capul plecat şi chipul ascuns, aşa cum îi impuneau instrucţiunile. Sesizează prezenţa celor două rânduri de iniţiaţi aranjaţi pe cele două laterale ale sălii dreptunghiulare, şase pe fiecare parte. Percepe căldura emanată de trupurile lor şi le simte piepturile ridicându-se şi coborând în ritmul respiraţiei, chiar dacă nimeni nu vorbeşte şi nu se mişcă.

A memorat aranjamentul din hârtiile primite şi, în timp ce se îndreaptă spre cavoul din mijlocul camerei, ochii celorlalţi îl ţintuiesc. Se întreabă dacă vreunul dintre ei face parte din cercul lui de cunoştinţe. Colegi de muncă, soţiile amicilor, oricine poate fi membru. Cu greu îşi reţine un zâmbet, imaginându-şi pentru câteva secunde cât

de diferită va fi lumea, după acceptarea lui în societate.

Revine brusc la realitate când se împiedică şi aproape că se întinde pe lespedea pentru îngenuncheat de la baza altarului. Sala e mai mică decât şi-a închipuit pornind de la planurile scrise, mai strâmtă şi sufocantă. Se aşteptase ca distanţa dintre uşă şi soclul din mijloc să fie mai mare.

Când îşi lipeşte genunchii de piatră, cineva din apropiere inspiră zgomotos şi el se întreabă de ce. Inima începe să-i bubuie în piept şi, când se uită în jos, îşi zăreşte degetele albe. Stânjenit, îşi împreunează palmele, dar, amintindu-şi regulile, îşi lasă braţele să pice pe lângă corp.

Prin materialul subţire al robei, simte răceala şi duritatea pantei line din centrul monumentului. Se foieşte uşor, străduindu-se să găsească o poziţie mai bună. Starea de disconfort îi oferă un element asupra căruia să-şi focalizeze gândurile, şi e foarte recunoscător pentru asta. Ameţeala încă nu i-a trecut şi îi vine greu să se concentreze şi să-şi amintească ordinea în care ar trebui să se petreacă lucrurile, cu toate că le-a revăzut în mintea lui de o mie de ori.

Se aude dangătul înalt şi ascuţit al unui clopot, însoţit de o incantaţie, iniţial doar un murmur transformat repede într-un adevărat cor. Fragmente de cuvinte şi fraze îi reverberează în cap: *montanhas,* munţi; *Noblesa,* nobleţe; *libres,* cărţi; *graal…*

Preoteasa descinde de pe altarul înalt şi străbate camera. Urechile lui abia dacă surprind foşnetul lin al paşilor şi îşi imaginează roba ei

aurie strălucind şi unduindu-se în pâlpâitul lumânărilor. A visat atât de mult la acest moment.

— *Je suis prêt,* îşi repetă el în şoaptă şi acum chiar e convins.

Femeia se opreşte în faţa lui. Îi adulmecă parfumul delicat şi fin ce străpunge aroma grea a tămâiei incandescente. Îşi ţine răsuflarea când ea se apleacă şi-l ia de mână. Degetele ei sunt reci şi cu unghii frumos manichiurate. Un şoc electric, asemănător unui fior de dorinţă, îi străbate corpul când ea îi împinge în palmă un obiect mic şi rotund pe care el îl strânge în pumn. Acum vrea – cu o intensitate nemaiîntâlnită în viaţa sa – să îi privească faţa. Însă nu-şi dezlipeşte privirea din pământ, aşa cum i se poruncise.

Cei patru gardieni îşi părăsesc poziţiile şi se alătură Preotesei. Bărbaţii îi dau capul pe spate, cu blândeţe, şi îi strecoară printre buze un lichid gros şi dulce. Nu opune rezistenţă, pentru că ştia că aşa se va întâmpla. După ce căldura plăcută a licorii îi invadează trupul, îşi ridică braţele şi însoţitorii săi îi aruncă peste umeri o mantie aurie. Intuieşte neliniştea martorilor care sunt totuşi familiarizaţi cu ritualul.

Pe neaşteptate, o chingă de fier îi cuprinde beregata, strangulându-l. Îşi duce mâinile la gât, luptându-se să-şi recapete răsuflarea. Vrea să strige, dar cuvintele rămân nerostite. Clopotul scoate o nouă notă stridentă şi înaltă, rece şi stăruitoare, înăbuşindu-l. Un val de greaţă îl năpădeşte. Socoate că o să leşine şi strânge obiectul din mână cu atâta putere ca să se liniştească, încât unghiile îi pătrund adânc în

carnea moale a palmei. Durerea ascuţită îl ajută să nu se prăbuşească. Înţelege fulgerător că braţele ce-i apasă umerii nu-l susţin, ci îl împing spre pământ. Gustul amar al bilei răzvrătite îl copleşeşte şi i se năzare că podeaua se mişcă şi alunecă sub el.

Ochii i se înceţoşează şi nu-şi poate concentra privirea, dar vede totuşi cuţitul din mâna Preotesei, deşi n-are nici cea mai vagă idee cum a ajuns lama argintie între degetele acesteia. Se chinuie să stea drept, însă drogul e prea puternic şi a preluat deja controlul asupra fiinţei lui. Membrele i se înmoaie neputincioase.

— *Non!* strigă el disperat, dar e prea târziu.

La început, crede că a fost lovit cu pumnul între umeri, nimic mai mult. Apoi, o durere surdă i se răspândeşte în întregul trup. Ceva cald şi fin i se scurge lin de-a lungul coloanei vertebrale.

Fără nici un avertisment, persoana din spate îi dă drumul, iar el cade pe burtă, frângându-se ca o păpuşă de cârpă când atinge podeaua. În clipa în care capul i se izbeşte de pardoseala rece, o amorţeală plăcută şi răcoroasă îl invadează. Zgomotele, confuzia şi teama se risipesc. Nu mai aude decât vocea femeii, care pare să vină de la mare depărtare:

— *Une leçon. Pour tous*[8], zice ea, cu toate că vorbele n-au nici un sens pentru el.

Cu ultimele frânturi de conştiinţă, bărbatul acuzat că a trădat secretele, condamnat că a vorbit când ar fi trebuit să păstreze tăcerea, se agaţă de obiectul râvnit cu atâta înfocare până când viaţa se scurge complet din el şi micul disc

cenuşiu, nu mai mare decât o monedă, se rostogoleşte pe podea.

Pe una din cele două feţe sunt gravate literele *NV.* Pe cealaltă se zăreşte modelul unui labirint.

IV

Pic de Soularac
Munţii Sabartnès

Pentru o clipă, domneşte liniştea.

După aceea, întunericul se topeşte. Alice nu se mai află în peşteră. Pluteşte într-o lume albă, imponderabilă, transparentă, tăcută şi plină de pace.

E liberă. În siguranţă.

Are senzaţia că alunecă în afara timpului, trecând dintr-o dimensiune în alta. Graniţa dintre trecut şi prezent dispare treptat în acest spaţiu nesfârşit.

Apoi, ca şi cum ar sta pe trapa unei spânzurători, simte o smucitură bruscă. Urmează o cădere în gol din cer spre piscurile împădurite ale munţilor. Aerul proaspăt îi şuieră în urechi, pe măsură ce se avântă într-un ritm ameţitor spre pământ.

Clipa impactului nu soseşte însă. Nici vorbă de oase sfărâmate din cauza şisturilor calcaroase. În schimb, Alice atinge pământul alergând, împiedicându-se de-a lungul unei cărări abrupte, croite printre două şiruri de copaci înalţi. Coroanele lor bogate se unesc deasupra tinerei, aşa că nu ştie ce se află dincolo de ele.

„Prea repede.”

Alice se agaţă de ramurile lor, de parcă i-ar

putea opri căderea spre locul necunoscut, însă mâinile trec drept prin ele, ca şi cum fata ar fi o fantomă sau un duh. Mănunchiuri mici de frunze îi mângâie palmele, ca atingerea unei perii de păr fine. Nu le simte, dar seva lor îi pătează buricele degetelor în verde. Şi le apropie de faţă ca să le adulmece aroma delicată şi acrişoară. Constată că şi-a pierdut mirosul.

Alice are o rană la şold, însă nu-şi poate pierde vremea cercetând-o, pentru că din spatele ei ceva se apropie neîncetat. Cărarea devine tot mai abruptă. Conştientizează că pietrişul şi rădăcinile uscate au fost înlocuite de un strat de pământ moale, muşchi şi rămurele. Nu se aude nimic. Nici ciripit de păsărele, nici glasuri de oameni care strigă, nimic cu excepţia răsuflării ei precipitate. Poteca se răsuceşte şi şerpuieşte de multe ori, făcând-o să rătăcească ameţitor când la stânga, când la dreapta, dar la un moment dat, după un colţ, nimereşte în faţa unui zid tăcut din flăcări care îi blochează drumul. Pălălaia îşi aruncă văpaia albă-aurie spre cer, schimbându-şi forma cu fiecare clipă.

Instinctiv, fata îşi acoperă chipul cu mâinile, apărându-se împotriva fierbinţelii insuportabile, chiar dacă nu resimte deloc dogoarea. În interiorul flăcărilor ce dansează zăreşte feţele contorsionate ale unor siluete cuprinse de agonie, chinuite de focul care le înconjoară şi arde nebuneşte.

Alice vrea să se oprească. Trebuie neapărat! Picioarele rănite îi sângerează şi fustele lungi şi umede o ajută să încetinească ritmul, dar cel care

o vânează îi suflă în ceafă ameninţător şi un impuls care nu poate fi controlat o împinge în îmbrăţişarea fatală a focului.

N-are altă opţiune decât să sară, pentru a evita o moarte oribilă. Se răsuceşte în aer ca un fuior de fum, plutind mult deasupra jăraticului galben şi portocaliu. Vântul o poartă în braţele sale, desprinzând-o de pământ.

O voce de femeie îi strigă numele, pronunţându-l într-un mod bizar.

„Alaïs.”

E în siguranţă. Liberă.

Apoi, simte strânsoarea familiară din jurul gleznelor, încătuşând-o puternic cu degetele. Ba nu, cu lanţuri. Acum, tânăra realizează că ţine ceva în mâini, o carte ale cărei coperţi sunt prinse cu nişte curele de piele. Înţelege că asta îşi doreşte el. Asta-şi doresc *ei.* Pierderea cărţii îi înfurie teribil.

Dacă ar fi în stare să vorbească, poate ar cădea cumva la pace. Dar capul i s-a golit de cuvinte şi gura i-a amuţit. Se repede înainte cu o ultimă sforţare, însă zadarnic. Strânsoarea ca o gheară de fier îi paralizează picioarele. Începe să ţipe când vede că urmăritorul o trage înapoi în foc. Nu se aude nimic.

Urlă din nou, în speranţa că glasul îşi va face loc spre suprafaţă. De data asta, sunetul vine înapoi cu repeziciune. Alice simte că întreaga lume se năpusteşte spre ea cu o iuţeală înspăimântătoare. Zgomotele, lumina, mirosul, atingerea, gustul metalic al sângelui din gură. Până când, într-o fracţiune de secundă,

încremeneşte, învăluită brusc de un frig transparent. Nu e vorba de răcoarea obişnuită din peşteră, ci de o senzaţie diferită, intensă, strălucitoare. Suspendată în mijlocul ei, Alice abia dacă desluşeşte conturul tremurat al unui chip frumos, fără trăsături anume. Aceeaşi voce îi rosteşte numele din nou.

„Alaïs."

Pentru ultima oară. Este glasul unei prietene. Nu al unei persoane care intenţionează s-o rănească. Fata se zbuciumă să-şi deschidă ochii, înţelegând că dacă va vedea, va pricepe. Dar nu reuşeşte. Nu încă.

Visul se risipeşte, eliberând-o treptat.

„A venit vremea să mă trezesc. Trebuie să mă trezesc."

În mintea ei răsare o voce nouă. Sângele îi năvăleşte în braţe şi în picioare. Genunchii juliţi o înţeapă, iar pielea jupuită o doare de la căzătură. Cineva o scutură de umeri cu brutalitate, aducând-o la viaţă.

— Alice! Alice, trezeşte-te!

CETATEA DE PE COLINĂ

CAPITOLUL 1

Carcassona

JULHET 1209

Alaïs tresări speriată şi deschise ochii. Spaima îi clocotea în piept, de parcă ar fi fost o pasăre prinsă în plasă, zbătându-se să se elibereze. Îşi lipi palma de coaste ca să-şi

potolească bătăile inimii.

Pentru o clipă zăbovi între starea de veghe şi cea de somn, ca şi cum o parte din ea rămăsese captivă în vis. Simţea că pluteşte, uitându-se la propriul trup de sus, de la mare înălţime, la fel ca balaurii de piatră ce rânjeau spre trecători de pe acoperişul catedralei Sant-Nasari.

Odaia îşi recăpătă conturul. Se afla în siguranţa patului ei din castelul Comtal. Treptat, ochii i se obişnuiră cu întunericul. Scăpase de oamenii sfrijiţi, cu ochi de antracit, ce o bântuiseră toată noaptea, trăgând de ea cu unghiile lor ascuţite ca nişte gheare. „Nu mă mai pot ajunge acum.” Cuvintele săpate în piatră, mai mult imagini decât litere, care pentru ea nu însemnau nimic, dispăruseră ca un fuior de fum în aerul toamnei. Şi focul se risipise, lăsându-i o singură amintire.

O prevestire? Sau doar un coşmar?

N-avea de unde să ştie. Îi era frică să ştie.

Alaïs se întinse spre perdelele agăţate în jurul patului, ca şi când atingerea unui lucru real ar face-o să se simtă mai puţin străvezie şi fragilă. Ţesătura uzată, plină de praf şi îmbibată cu aromele familiare ale castelului, avea o asprime care îi alină sufletul.

Noapte de noapte, acelaşi vis. De-a lungul copilăriei, ori de câte ori se trezea copleşită de întuneric, cu obrajii palizi şi scăldaţi în lacrimi, îl găsea pe tatăl ei veghind-o cu străşnicie. După ce fiecare lumânare se isprăvea şi alta era aprinsă, el îi şoptea despre aventurile din Ţara Sfântă. Îi descria mările nesfârşite ale deşertului, bolţile şi

podoabele moscheilor şi chemarea la rugăciune a credincioşilor sarazini. Îi vorbea de mirodeniile înmiresmate, de culorile vii şi de gustul piperat al bucatelor. Şi, dincolo de toate astea, de strălucirea orbitoare a soarelui, roşu ca sângele când apunea peste Ierusalim.

Mulţi ani de-a rândul, în orele spăimoase dintre amurg şi zori, în vreme ce sora ei dormea adânc alături, tatăl ei îi depănase întruna poveşti care să-i alunge demonii. Nu le îngăduise călugărilor dominicani şi nici duhovnicilor catolici să se apropie, cu superstiţiile şi simbolurile lor false.

Vorbele lui o salvaseră.

— Guilhem? şopti ea.

Soţul ei era adâncit în lumea viselor, cu braţele întinse, ocupând cea mai mare parte a patului. Părul lui lung şi negru, mirosind a fum, a vin şi a grajduri, stătea răsfirat pe pernă. Razele palide ale lunii se strecurau prin fereastra deschisă. Oblonul fusese lipit de zidul exterior pentru a lăsa aerul răcoros al nopţii să pătrundă în cameră. În lumina slabă, Alaïs îşi plimbă privirea peste barba lui deasă. Lanţul pe care-l purta Guilhem în jurul gâtului scânteia şi sclipea când el îşi schimba poziţia trupului.

Ar fi vrut ca el să se trezească şi să-i spună că totul e în regulă, că nu mai are de ce să se teamă. Dar bărbatul nu dădu semne că a auzit-o, iar ea nu voi să-l scoale din somn. Deşi curajoasă în toate celelalte lucruri, nu cunoştea îndeajuns tainele măritişului şi se purta faţă de el cu mare băgare de seamă. Aşa că se mulţumi să-şi plimbe degetele

în josul braţelor lui lucioase şi smeade, apoi peste umerii lui laţi şi tari ca stânca de la orele nesfârşite în care exersase cu spada şi *quintain-a[9],* pregătindu-se pentru următorul turnir. Alaïs îi simţea forţa ce zvâcnea pe sub piele, chiar şi-aşa adormit. Iar când îşi aminti cum petrecuseră prima parte a nopţii, se îmbujoră ca o codană, deşi n-o vedea nimeni.

Tânăra era copleşită de senzaţiile pe care i le stârnea Guilhem. O încânta felul în care inima îi sărea din piept când îl zărea întâmplător şi pământul parcă i se cutremura sub picioare la vederea unui zâmbet de-al lui. În acelaşi timp însă, nu-i plăcea deloc sentimentul de neputinţă. Nu se îndoia că-l iubeşte pe Guilhem şi totuşi intuia că undeva, în adâncul sufletului, îşi păstrase un colţişor doar al ei.

Oftă. Nu putea decât să spere că, odată cu trecerea timpului, îi va fi mai uşor.

Ceva din tăria luminii, negrul preschimbându-se într-un cenuşiu catifelat, precum şi trilurile arare ale păsărilor ce se ascundeau în copacii din grădină o anunţară că nu mai e mult până în zori. Degeaba s-ar mai fi străduit să adoarmă la loc.

Alaïs se strecură printre perdele şi păşi în vârful picioarelor până la cufărul din colţul îndepărtat al odăii. Dalele de piatră erau reci, iar rogojina din trestie îi zgârie degetele. Săltă capacul, împinse într-o parte punguţa cu levănţică pusă deasupra şi scoase o rochie simplă, verde-închis. Tremurând puţin, şi-o trase peste cap, aranjându-şi mânecile strâmte. Netezi bine ţesătura uşor jilavă, ascunzând cu grijă cămaşa de

noapte, după care îşi strânse tare cingătoarea în jurul mijlocului.

Alaïs avea şaptesprezece ani şi se măritase de doar şase luni, dar nu căpătase încă moliciunea şi rotunjimile unei femei. Rochia îi atârna fără graţie pe trupul micuţ, de parcă ar fi fost împrumutată. Sprijinindu-se cu mâna de masă, îşi vârî picioarele în papucii comozi din piele şi îşi luă de pe speteaza scaunului pelerina ei roşie preferată. Marginile şi tivul erau brodate cu modele întrepătrunse de pătrate şi de romburi albastre şi verzi, presărate pe ici, pe colo cu floricele galbene, desenate chiar de ea pentru ziua nunţii. Cususe la ea săptămâni întregi. În lunile noiembrie şi decembrie de-abia dacă prididise cu lucrul, neţinând seama de durerea şi amorţeala din degetele reci, doar ca s-o termine la timp.

Îşi îndreptă atenţia spre *panièr-ul* ei, aflat pe pardoseală lângă cufăr. Îşi verifică punguţele şi săculeţele pentru ierburi, fâşiile de pânză folosite la împachetarea plantelor şi a rădăcinilor, precum şi uneltele pentru săpat şi tăiat. Într-un târziu, îşi fixă cu grijă pelerina, legându-şi la gât o fundă, îşi strecură cuţitul în teaca de la brâu, îşi trase gluga peste cap ca să-şi acopere părul lung şi despletit şi ieşi pe furiş din cameră, păşind pe coridorul pustiu. Uşa se închise în spatele ei cu o bufnitură.

Încă nu mijise de zi, aşa că nu se zărea nimeni prin iatacurile castelului. Alaïs merse iute de-a lungul coridorului, târându-şi pelerina pe dalele de piatră, în drum spre scările abrupte şi înguste. Sări peste un paj tinerel care dormea ghemuit într-un cotlon, chiar lângă uşa de la

camera pe care sora ei, Oriane, o împărţea cu cel care-i era soţ.

După ce coborî un cat, ecoul unor glasuri ce răzbăteau dinspre bucătăriile de la subsol o întâmpină vesel. Slugile trebăluiau deja din greu. Alaïs auzi o palmă zdravănă, urmată la scurt timp de un urlet. Probabil că vreun flăcău ghinionist îşi începuse ziua cu o scatoalcă după ceafă primită de la mai-marele lui.

Un ajutor de bucătar veni împleticindu-se spre ea, luptându-se cu un butoi uriaş, plin pe jumătate cu apa scoasă din fântână.

Alaïs zâmbi.

— *Bonjorn!*

— *Bonjorn,* domniţă, răspunse el prudent.

— Poftim, spuse ea, coborând scările înaintea lui ca să-i deschidă uşa.

— *Mercé,* stăpână, îi mulţumi el mai puţin timid acum. *Grande mercé!*

Bucătăria vuia de atâta zarvă. Aburii groşi se înălţau spre tavan din imensa *payrola,* căldarea ce se legăna într-un cârlig deasupra vetrei încinse. Un servitor mai bătrân luă apa din mâinile ajutorului de bucătar, o vărsă în oală, după care îi întinse din nou butoiul fără să scoată un cuvânt. Băiatul îşi dădu ochii peste cap cu subînţeles spre Alaïs, după care ieşi din încăpere şi plecă din nou la fântână.

Claponii, lintea şi varza închise în vase de lut bine acoperite aşteptau să fie gătite pe masa mare din mijlocul camerei, împreună cu ulcelele ce adăposteau chefalul marinat, ţiparii şi ştiucile. Într-un colţ stăteau budincile *fogaça*[10] învelite în

cârpe, pateul de gâscă şi ciozvârtele de porc sărat. În celălalt capăt, tronau tăvile cu struguri, gutui, smochine şi cireşe. Un băieţel de vreo nouă sau zece ani se sprijinea în coate de lemnul tare, încruntătura de pe chipul lui arătând limpede cât de nerăbdător era să petreacă încă o zi fierbinte şi înăbuşitoare lângă frigarea pe care trebuia s-o răsucească grijuliu, ca să perpelească pe toate părţile animalul ce urma să fie sacrificat în curând. Chiar lângă vatră, mărăcinişul ardea cu sălbăticie înlăuntrul cuptorului boltit de pâine. Primele bucăţi de *pan de blat,* turtele de grâu, fuseseră puse pe masă la răcit. Mirosul pătrunzător îi stârni foamea lui Alaïs.

— Pot să iau şi eu una din astea?

Bucătarul îşi ridică privirea, înfuriat de prezenţa unei femei în regatul său. Apoi văzu cine e aceasta şi chipul lui ţâfnos se lumină, sub puterea unui zâmbet şui care-i dezveli un şir de dinţi stricaţi.

— *Dame* Alaïs, rosti el încântat, ştergându-şi mâinile pe şorţ. *Benvenguda.* Ce onoare! N-aţi mai poposit pe la noi de ceva vreme! V-am dus dorul.

— Jacques, exclamă ea cu multă căldură. N-am vrut să stau în calea domniei tale.

— În calea domniei mele, auzi la ea! hohoti bărbatul. Dar cum s-ar putea aşa o năzdrăvănie?

În copilărie, Alaïs îşi petrecuse mult timp aici, urmărind şi învăţând, fiind singura fată căreia bucătarul îi îngăduise să calce pragul domeniului său masculin.

— Carevasăzică, domniţă, ce v-ar pofti inimioara?

— Doar un coltuc de pâine, Jacques, şi nişte vin, dacă ai pe-aici. Bărbatul îşi arcui sprâncenele, nedumerit.

— Cu plecăciune, să mă iertaţi, dar nădăjduiesc că n-aveţi de gând să mergeţi la râu, nu-i aşa? La ora asta, neînsoţită? O doamnă cu asemenea rang… nici măcar nu s-a luminat de zi. Se zvonesc tot felul de lucruri, poveşti cu…

Alaïs îl opri, punându-i o mână pe braţ.

— Eşti tare bun că-ţi faci griji pentru mine, Jacques şi ştiu că îngrijorarea ta e sinceră, dar o să mă descurc. Îţi dau cuvântul meu de onoare. Cunosc locul în care merg. Mă duc şi mă întorc înainte să bage de seamă cineva, cinstit glăsuiesc.

— Şi tatăl vostru?

Fata îşi lipi complice degetele de buze.

— Ştii bine că habar n-are, dar te rog, să rămână taina noastră. O să umblu cu băgare de seamă.

Jacques nu părea deloc convins, dar simţind că spusese atât cât putea el să îndrăznească, se abţinu s-o mai certe. Porni încet spre masă şi împachetă o pâinică rotundă în pânză de in albă, apoi îi porunci unuia dintre băieţi să dea fuga după o ulcică de vin. Alaïs îl privi şi inima i se strânse. Bucătarul se mişca din ce în ce mai greu în ultimul timp şi şchiopăta anevoie cu piciorul stâng.

— Încă te mai doare, aşa-i?

— Câtuşi de puţin! minţi el.

— O să-ţi înlocuiesc bandajul mai târziu, dacă doreşti. Nu mi se pare că tăietura se vindecă aşa cum ar trebui.

— Nu-i cine ştie ce.

— Ai folosit pomada pe care ţi-am preparat-o? întrebă ea, dar înţelegând deja din expresia de pe chipul lui că nu.

Jacques îşi înălţă mâinile îndesate cu un gest de om înfrânt.

— Sunt atâtea de pregătit, domniţă – puzderie de oaspeţi, cu sutele, dacă pui la numărătoare servitorii, scutierii, grăjdarii, doamnele de companie, ca să nu mai pomenesc de dregători şi de familiile acestora. Şi aşa de greu se găsesc lucrurile în zilele noastre! Uitaţi-vă, numai ieri l-am trimis…

— Am priceput, Jacques, îl întrerupse Alaïs, dar piciorul tău n-o să se vindece de la sine. Rana e prea adâncă.

Brusc, realiză că rumoarea se risipise şi nici urmă de gălăgie nu se mai auzea. Ridicându-şi privirea, observă cum toţi cei din bucătărie trăgeau cu urechea la conversaţia lor. Băieţii mai mici stăteau sprijiniţi în coate pe marginea mesei, holbându-se cu gurile căscate la o asemenea minunăţie: mai-marele lor morocănos era muştruluit. Şi încă de o femeie!

Prefăcându-se că nu bagă de seamă, Alaïs îşi coborî vocea:

— Ce-ar fi să vin mai târziu şi să mă laşi să te îngrijesc drept răsplată pentru asta? întrebă ea, bătând cu degetele pâinea. A doua noastră taină, *oc?* Un schimb cinstit?

Pentru o clipă, gândi că fusese prea familiară şi îşi permisese cam multe. După un moment scurt de şovăială, Jacques rânji.

— *Ben,* pecetlui ea înţelegerea. Bun. Mă voi întoarce când soarele va fi pe cer şi mă voi ocupa de tine. *Dins d'abord.* Pe curând.

După ce părăsi bucătăria şi urcă înapoi scările, îl auzi pe Jacques zbierând la toată lumea să nu se mai uite prosteşte şi să pună osul la treabă, de parcă trecerea ei pe-acolo nici n-ar fi avut loc. Un zâmbet îi apăru în colţul gurii.

Totul se petrecea aşa cum trebuie.

Alaïs deschise uşa masivă care ducea în curtea principală şi păşi în penumbra zilei ce abia se năştea.

Frunzele ulmului ce străjuia falnic în mijlocul curţii îngrădite şi la umbra căruia vicontele Trencavel împărţea dreptatea, păreau negre sub cerul întunecat. Ramurile copacului găzduiau o puzderie de ciocârlii şi pitulici ce-şi glăsuiau vesel trilurile ascuţite şi cristaline.

Bunicul lui Raymond-Roger Trencavel construise castelul Comtal, cu mai bine de un veac în urmă, pentru a-i sluji drept reşedinţă de unde să-şi cârmuiască teritoriile ce nu încetau să crească. Pământurile lui porneau din Albi, în nord, şi se sfârşeau tocmai la Narbonne în sud, lăţindu-se între Béziers, la răsărit, şi Carcassona, la apus.

Castelul se înălţa în jurul unei curţi imense, dreptunghiulare, adăpostind în partea de vest şi ruinele unui castel mai vechi. Făcea parte din armătura fortificaţiilor ce împrejmuia Cetatea, un inel de piatră solid care domina râul Aude şi ţinuturile mlăştinoase de la miazănoapte.

Donjonul, unde se întâlneau dregătorii şi se păstrau documentele de mare însemnătate, se afla

în colţul sudic al curţii, bine păzit. Prin aburii ceţoşi ai dimineţii, fata zări ceva proptit de zidul exterior. Îşi miji ochii ca să vadă mai bine şi pricepu că e vorba de un câine, ce dormea încovrigat pe pământ. Doi băieţi, cocoţaţi ca nişte ciori pe marginea unui coteţ, încercau să trezească animalul, aruncând cu pietricele în el. În liniştea de afară nu se auzeau decât bufniturile călcâielor ce se loveau ritmic de gardul din lemn.

Din castelul Comtal se putea intra şi ieşi pe două căi. Poarta de la apus, cu o boltă uriaşă, dădea drept spre pantele ierboase care duceau la zidurile de apărare şi era mai mereu închisă. Poarta dinspre răsărit, mică şi îngustă, se înghesuia între două turnuri înalte şi prin ea nimereai direct pe uliţele *Ciutat-ului,* ale cetăţii în sine.

Legătura dintre caturile de jos şi cele de sus era posibilă numai cu ajutorul scărilor de lemn şi a câtorva chepenguri. În copilărie, unul dintre jocurile de suflet ale lui Alaïs era să se caţere de la un cat la altul cu băieţandrii de la bucătărie, fără să fie prinşi de santinele. Fetiţa avea agilitate şi câştiga întotdeauna.

Strângându-şi pelerina pe lângă trup, traversă curtea cu paşi mărunţi şi iuţi. Imediat ce clopotul care anunţa interdicţia de a ieşi din casă bătea cu sunetul lui grav, porţile se zăvorau pe timpul nopţii, straja intra de veghe şi nimeni nu mai avea voie să treacă fără permisiunea tatălui ei. Cu toate că nu era dregător, Bertrand Pelletier ocupa o poziţie unică şi favorită la curte. Puţini îndrăzneau să nu i se supună.

Bertrand nu suferise niciodată obiceiul fiicei sale de a se strecura în Cetate dis-de-dimineaţă. Iar în ultima vreme fusese de-a dreptul neînduplecat, poruncindu-i să rămână noaptea între zidurile castelului. Alaïs bănuia că şi soţul ei este de aceeaşi părere, chiar dacă Guilhem nu scosese nici un cuvânt în această privinţă. Însă numai în liniştea şi la adăpostul zorilor, departe de opreliştile şi de lucrurile neîngăduite de acasă, se simţea ea însăşi. Nu mai era fiica, sora sau soţia cuiva. În adâncul sufletului său, crezuse dintotdeauna că tatăl ei o înţelege. Oricât de mult îi displăcea să nu-l asculte, nu voia să renunţe la clipele ei de libertate.

Majoritatea bărbaţilor care stăteau de pază se prefăceau că nu-i văd plecările şi venirile. Sau cel puţin aşa se petreceau lucrurile înainte. De când zvonurile de război începuseră să mişune prin ţinut, santinelele deveniseră mai prudente. La prima vedere, viaţa îşi continua cursul obişnuit şi, cu toate că în cetate mai soseau din când în când refugiaţi, poveştile lor despre atacurile şi persecuţiile religioase nu i se păreau deloc neobişnuite. Călăreţii care se iveau de niciunde şi loveau ca fulgerul în drumul lor spre alte locuri reprezentau ceva normal pentru cei care trăiau în afara siguranţei oferite de o cetate sau de o fortăreaţă. Iar veştile regulate aduse de iscoade nu vorbeau despre fapte prea diferite.

Nici Guilhem nu dădea senzaţia că ar fi preocupat de zvonurile unei posibile înfruntări. Sau cel puţin nu discuta cu ea despre astfel de lucruri. Totuşi, Oriane susţinea în gura mare că o

armată franceză de cruciaţi şi de prelaţi se pregătea să atace ţinuturile din Pays d'Oc. Pe deasupra, zicea ea, campania era sprijinită de Papă şi de regele Franţei. Alaïs ştia din experienţă că multe dintre vorbele surorii ei nu aveau alt scop decât s-o necăjească. În orice caz, Oriane afla noutăţile înaintea tuturor celorlalţi din casă şi nu se putea nega faptul că numărul mesagerilor care se perindau pe la uşi creştea cu fiecare zi. Totodată, ridurile de pe chipul tatălui ei se adânceau şi se întunecau din ce în ce, încercănându-i pomeţii ascuţiţi.

Santinelele *sirjans d'arms* de la poarta de răsărit se vădeau vigilente, deşi ochii li se înroşiseră după atâtea ore nedormite. Coifurile lor pătrăţoase şi argintii se sumeţeau mândre pe creştet, iar zalele din fier licăreau stins în lumina palidă a zorilor. Osteniţi, cu scuturile atârnând şleampăt peste umeri şi spadele în teacă, soldaţii păreau că se pregătesc mai degrabă să se arunce direct în pat, decât să plece la război.

Când se apropie, Alaïs răsuflă uşurată recunoscându-l pe Bérenger. După ce o ochi, bărbatul rânji şi făcu o plecăciune.

— *Bonjorn, Dame* Alaïs. Dar devreme v-aţi mai trezit! Fata zâmbi.

— N-am avut somn.

— Dar soţul domniei voastre nu se gândeşte şi el la ceva cu care să vă umple nopţile? glumi celălalt, privind-o cu subînţeles.

Avea faţa ciupită de vărsat, iar unghiile şi buricele degetelor, roase şi pline de sânge. Răsuflarea îi duhnea a mâncare stricată şi a bere.

Fata îl ignoră.

— Cum o mai duce soţia ta, Bérenger?

— Bine, domniţă. Ca de obicei, cu ale ei.

— Şi feciorul tău?

— Din ce în ce mai rotofei. Curând o să ne pună şi pe noi la frigare, dacă n-o să fim cu băgare de seamă!

— Aşa tată, aşa fiu! glumi ea, împungându-i burdihanul cu degetul.

— E ceea ce spune şi nevastă-mea.

— Să-i transmiţi urările mele de bine, da?

— Vă va fi recunoscătoare că v-aţi amintit de ea, domniţă. Se opri un moment. Presupun că vreţi să vă dau voie să ieşiţi, nu?

— Merg în *Lo Ciutat* şi poate până la râu. Nu stau mult.

— Dar am primit poruncă de la intendentul Pelletier să nu lăsăm pe nimeni să treacă, mormăi însoţitorul lui.

— Ţi-a cerut cineva părerea? îl repezi Bérenger. Trebuie să fiţi cu mare băgare de seamă, domniţă, îi şopti el. Ştiţi cum stau treburile. Dacă păţiţi ceva şi iese la iveală că eu v-am lăsat să treceţi, tatăl vostru mă va…

Alaïs îl prinse de braţ.

— Ştiu, ştiu, îl linişti ea cu blândeţe. N-ai motive de îngrijorare. O să fiu atentă. În plus… Îşi lăsă privirea să alunece spre celălalt paznic, care se scobea în nas şi-şi ştergea degetele pe mânecă…Indiferent de încercările ce mi-ar fi sortite la râu, n-ar avea cum să le întreacă pe cele pe care tu trebuie să le înduri aici! continuă ea.

Străjerul izbucni în râs.

— Trebuie să-mi făgăduiţi că veţi fi cum nu se poate mai prevăzătoare, *è?*

Alaïs încuviinţă din cap, desfăcându-şi pentru o clipă pelerina ca să-i arate pumnalul de la brâu.

— O să fiu. Jur!

Două uşi o despărţeau de lumea de afară. Bérenger le descuie pe rând, după care săltă bârna grea de stejar ce zăvora poarta exterioară şi o întredeschise doar atât cât fata să se poată strecura. Ea îi mulţumi cu un surâs, trecu pe sub braţul lui şi păşi în necunoscut.

CAPITOLUL 2

Alaïs răsuflă uşurată după ce lăsă în urma sa cele două turnuri. Era liberă. Măcar pentru o vreme.

O pasarelă mobilă din lemn se întindea între postul de strajă şi podul ce lega castelul Comtal de străduţele din Carcassona. Iarba din şanţul secat de sub pod strălucea de rouă în lumina purpurie. Luna încă mai stăruia pe cer, dar ziua înfuleca deja lacomă din vălurile întunecate ale nopţii.

Alaïs mergea cu paşi repezi, iar pelerina ei lăsa dâre învolburate în praf. Voia să se ferească pe cât posibil ca soldaţii din capătul îndepărtat s-o descoasă. Avea noroc. Străjile moţăiau şi nu o observară trecând. Se grăbi să ajungă la loc deschis, apoi se afundă într-un hăţiş de pasaje înguste, îndreptându-se spre o ieşire dosnică de lângă Tour du Moulin d’Avar, cel mai vechi dintre zidurile de apărare. Poarta dădea drept în grădinile cu legume şi în *faraţjal-e,* păşunile ce ocupau ţinutul care înconjura Cetatea şi cartierul

mărginaş de nord, Sant-Vicens. În această perioadă a zilei, era calea cea mai rapidă de a ajunge la râu fără să fii văzut.

Săltându-şi poalele, Alaïs îşi croi cu grijă drum printre dovezile unei alte nopţi agitate petrecute în *taberna Sant Joan dels Evangèlis.* Mere stricate, pere pe jumătate mâncate, ciolane roase şi ulcele de bere ciobite zăceau lepădate în noroi. Trei bărbaţi se prăbuşiseră lângă un perete, mormăind şi sforăind îndeajuns de tare ca să acopere trilurile păsărilor.

Santinela din foişor se simţea vrednic de plâns. Tuşea, bolborosea nedesluşit şi se înfăşurase în pelerină, încât nu i se mai zăreau decât sprâncenele şi vârful nasului. Nu voia să fie deranjat. La început, refuză să ia aminte la prezenţa lui Alaïs. Tânăra îşi vârî mâna în punguţa ei şi scoase o monedă. Fără să-i arunce nici măcar o privire, bărbatul i-o smulse cu degetele lui împuţite, o încercă între dinţi, după care trase ivărele şi poarta se crăpă doar atât cât fata să alunece prin spaţiul strâmt.

Poteca spre fortificaţia exterioară era abruptă şi stâncoasă. Şerpuia printre două palisade lemnoase de apărare dincolo de care cu greu vedeai ceva. Alaïs însă străbătuse de multe ori drumul spre Cetate şi îi cunoştea fiecare suiş şi coborâş, aşa că nu întâmpină nici o greutate. Ocoli pe la baza turnului de lemn, urmând cursul râului umflat ce se avânta cu putere, de parcă ar fi trecut prin jgheabul unei mori şi nu printr-un zid de fortificaţie.

Mărăcinii îi zgâriau picioarele fără milă, iar

spinii i se agăţau de rochie. La sfârşitul drumului, tivul pelerinei căpătase o nuanţă de roşu-aprins şi se îmbibase de rouă. Vârfurile papucilor ei de piele se pătaseră.

Alaïs simţi că zboară în clipa în care ieşi din umbra palisadei în lumea largă, deschisă. În depărtare, o ceaţă albicioasă de iulie plutea peste Muntele Negru. La orizont, cerul se răsfira în fâşii roz-cărămizii.

Îşi plimbă privirea peste mozaicul perfect al câmpurilor de orz, porumb şi grâu şi peste pădurile bogate ce se întindeau la nesfârşit. Trecutul o îmbrăţişa din toate părţile. Duhuri, prieteni şi spirite ce-şi întindeau mâinile îi şopteau destinele lor şi-i împărtăşeau tainele. Era legată astfel de toţi cei care trăiseră înainte pe acest deal – dar şi de cei ce aveau să vină aici –, visând la ce le-ar putea sorti viaţa.

Alaïs nu călătorise niciodată dincolo de ţinuturile vicontelui Trencavel. Îi venea greu să-şi închipuie burgurile cenuşii din nord: Paris, Amiens sau Chartres, unde se născuse mama ei. Pentru ea nu erau decât nişte nume, cuvinte fără culoare sau căldură, la fel de aspre ca limba locului, *langue d'oïl.* Dar chiar dacă nu se putea bizui pe multe cunoştinţe ca să poată face o comparaţie, avea convingerea că nicăieri altundeva nu exista o privelişte mai frumoasă decât veşnica sa cetate Carcassona.

Fata coborî dealul, furişându-se printre tufişurile aspre şi cioturoase până când nimeri în ţinuturile mlăştinoase de pe malul de sus al râului Aude. Fustele ude leoarcă i se încolăceau de

picioare şi uneori se mai împiedica în ele. Brusc, realiză că se simţea neliniştită, bănuitoare şi că mergea mai repede decât de obicei. Dar nu Jacques sau Bérenger îi pricinuiseră asemenea tulburare, îşi spuse în sinea ei. Cei doi bărbaţi îşi făceau mereu griji pentru ea. Numai că astăzi o copleşise o senzaţie profundă de singurătate şi de slăbiciune.

Îşi duse mâna la pumnalul ascuns în dreptul taliei când îşi aminti povestea unui negustor care pretindea că văzuse un lup pe malul de dincolo, nu mai departe de săptămâna trecută. Toată lumea credea că exagerează. În această lună a anului, fără îndoială că era vorba despre vreo vulpe sau vreun câine sălbatic. Dar acum că se afla de una singură, povestea nu mai părea o gogoriţă. Plăselele reci ale cuţitului o mai liniştiră.

Preţ de o clipă, Alaïs fu ispitită să se întoarcă. „Nu te mai purta ca o laşă.” Continuă să meargă. O dată sau de două ori se răsuci, speriată de zgomotele din apropiere, care nu se vădiră a fi decât un fâlfâit de aripi sau alunecarea vioaie a vreunui ţipar galben prin apa râului.

Treptat, pe măsură ce recunoştea locurile străbătute de nenumărate ori, agitaţia i se mai domoli. Râul Aude era lat, dar puţin adânc şi în el se vărsau câţiva afluenţi semănând cu venele de pe mână. Iarna, apele se dezlănţuiau cu furie, umflate de pârâurile aproape îngheţate din inima munţilor. Acum însă, anotimpul friguros fusese uscat şi şuvoaiele curgeau liniştite. Morile de apă abia dacă se mişcau sub puterea curentului. Fixate de mal cu funii groase, alcătuiau un şir lung

ce se întindea până în centrul râului.

Era mult prea devreme şi un aer prea răcoros pentru ca roiurile de muşte şi de ţânţari să-şi înceapă, ca nişte nori negri, roitul deasupra bălţilor, aşa că Alaïs alese o scurtătură printre insuliţele ce se iveau dintre smârcuri. Cărarea era presărată cu moviliţe de pietre albe care să-i ajute pe oameni să nu cadă în noroiul înşelător. Păşi cu atenţie până când ajunse la marginea pădurii ce creştea în imediata apropiere a zidurilor de apus ale Cetăţii.

Ţinta ei finală era un luminiş micuţ, retras, unde se găseau cele mai bune plante. Când ajunse la adăpostul copacilor umbroşi, Alaïs îşi încetini paşii şi începu să se bucure de privelişte. Împinse într-o parte cârceii de iederă ce atârnau peste potecă, inspirând mirosul tare şi reavăn al frunzişului şi al muşchiului.

Nici pomeneală de vreo urmă lăsată de mâna omului şi, cu toate acestea, pădurea fremăta de culoare şi de zgomot. Văzduhul răsuna de ţipetele şi de ciripitul graurilor, al pitulicilor şi al câneparilor. Mlădiţele şi frunzele trosneau şi pocneau sub picioarele ei. Iepurii ţopăiau de colo-colo, agitându-şi codiţele albe ori de câte ori se ascundeau pe sub câte-o tufă de flori de vară galbene, roşii sau albastre. Sus, printre ramurile lătăreţe ale pinilor, veveriţele cu blană roşcată spărgeau ghinde, în vreme ce mişcările lor iuţi trimiteau spre pământ o ploaie subţire de ace fine şi înmiresmate.

Alaïs se încălzise binişor când ajunse în luminiş, o mică insulă cu deschidere chiar spre

râu. Uşurată, îşi puse jos *panièr-ul,* frecându-şi braţul în dreptul cotului, acolo unde toarta îi intrase adânc în piele. Îşi scoase pelerina grea şi o agăţă de creanga unei sălcii, după care îşi şterse faţa şi gâtul cu o batistă. Vârî ulcica de vin în scorbura unui arbore ca să-l păstreze rece.

Zidurile masive ale castelului Comtal se conturau ameninţător deasupra ei. Silueta subţire şi înaltă a turnului Pinte se desena pe cerul siniliu. Alaïs se întrebă dacă tatăl ei se trezise şi punea deja ţara la cale cu vicontele. Privirea îi alunecă spre stânga turnului de pază, căutându-şi propria fereastră. Oare Guilhem mai dormea? Sau aflase deja că ea plecase?

Întotdeauna o uimise faptul că, atunci când se uita prin coroana verde de frunze, Cetatea se găsea aşa de aproape. Două lumi diferite trăind la un loc, fără ca una să aibă ştire de cealaltă. Acolo, prin galeriile şi coridoarele castelului Comtal, se isca mult zgomot şi oamenii trebăluiau ca într-un furnicar. Nici pic de linişte. Aici, în regatul creaturilor pădurii şi al mlaştinilor, domnea o tăcere adâncă şi veşnică.

Aici se simţea acasă.

Alaïs se descălţă de papuci. Degetele de la picioare fremătară fericite sub răcoarea ierbii, încă umedă de la roua de dimineaţă. Gâdilatul din talpă era atât de plăcut… Copleşită de senzaţiile minunate, toate gândurile legate de Cetate şi de gospodărie îi pieriră din minte.

Cără uneltele până la marginea apei. Un pâlc de angelică înflorise lângă mal. Tulpinile drepte şi puternice se asemuiau cu un şir de soldaţi de

jucărie ce dădeau onorul în mijlocul pământului mocirlos. Frunzele verzi şi strălucitoare – unele mai mari de-o palmă – aruncau umbre firave deasupra apei.

Nimic nu era mai bun decât angelica pentru purificarea sângelui şi tămăduirea infecţiilor. Prietena şi sfătuitoarea ei, Esclarmonde, o bătuse întruna la cap, spunându-i ce însemnătate avea strângerea ierburilor pentru prişniţe, leacuri şi hapuri, oricând şi oriunde le-ar fi găsit. Chiar dacă Cetatea scăpase de pericolul molimelor, cine ştia ce va să aducă ziua de mâine? Bolile şi suferinţele se puteau întoarce în orice clipă. Îndrumările primite de la Esclarmonde se dovedeau întotdeauna nespus de preţioase.

Suflecându-şi mânecile, Alaïs trase de teacă până când pumnalul i se lipi de spate astfel încât să n-o încurce. Îşi strânse părul în coadă să nu-i cadă peste faţă în timp ce lucrează, după care îşi vârî poalele fustei pe sub cingătoare şi intră în râu. Răceala neaşteptată a apei o făcu să se cutremure şi-i tăie răsuflarea.

Înmuie fâşiile de pânză şi le aşează una lângă alta pe mal, apoi se apucă să caute rădăcini, folosindu-se de mica ei săpăligă. Nu trecu multă vreme şi prima plantă ieşi din albie cu un pleoscăit. O târî pe mal unde, cu ajutorul unui topor mic, o împărţi în mai multe bucăţi. Înveli rădăcinile în cârpe şi le aranjă pe fundul *panièr-ului,* după care înfăşură floricelele galbene-verzui, cu mireasma lor iute, într-o altă cârpă şi le aşează în tolba de piele. Aruncă frunzele şi restul tulpinelor înainte de a se întoarce în apă, unde o

luă de la capăt. Curând, mâinile i se pătară în verde şi braţele i se acoperiră cu un strat de mâzgă.

După ce isprăvi cu angelica, Alaïs se uită în jur să vadă dacă mai putea culege câte ceva folositor. Puţin mai departe, în susul râului, zări tătăneasa, cu frunzele ei ciudate, ca nişte limbi, ce creşteau chiar din tulpină, şi cu mănunchiurile strâmbe de flori rozalii şi violete în formă de clopoţei. Tătăneasa, sau mierea-ursului, cum îi spuneau mai toţi, era bună pentru vânătăi şi vindeca pielea şi oasele. Lăsând pe mai târziu îmbucatul merindelor, fata purcese din nou la treabă, oprindu-se abia după ce umplu coşul şi termină fâşiile de pânză.

Cără *panièr-ul* până sus pe mal, apoi se aşeză sub copaci şi-şi întinse picioarele în faţă. Spatele, umerii şi degetele îi înţepeniseră, dar se simţea mulţumită de tot ceea ce strânsese. Se aplecă şi scoase din scorbură ulcica de vin primită de la Jacques. Cepul ieşi cu o pocnitură uşoară. Alaïs se înfioră puţin când lichidul rece îi gâdilă limba şi alunecă în jos pe gât. Dezveli pâinea proaspătă şi rupse o bucată mare. Amestecul de grâu, sare, apă de râu şi frunze de tutun avea un gust straniu, dar era prea flămândă ca să-i dea atenţie. Părea la fel de bună ca orice altă mâncare.

Cerul căpătase o culoare albăstrie ca florile de nu-mă-uita. Alaïs ştia că ar fi trebuit să plece de mult. Dar când privi razele aurii ale soarelui dănţuind pe suprafaţa apei şi simţi adierea blândă a vântului pe obraji, şovăi să se întoarcă pe străzile agitate şi zgomotoase ale Carcassonnei şi

în odăile ticsite cu oamenii din casa sa. Spunându-şi că doar câteva clipe în plus de tihnă n-au cum să-i strice, se întinse pe iarbă şi închise ochii.

O trezi cârâitul ascuţit al unei zburătoare.

Alaïs tresări speriată. Îşi plimbă privirea de-a lungul covorului de frunze şi nu-şi putu aminti unde se află. Dar totul îi reveni în minte cu iuţeala unui fulger.

Se ridică în picioare cu inima cât un purice. Soarele se înălţase pe cerul curat ca lacrima. Lipsise prea mult. Până acum, probabil că toţi aflaseră că se furişase de acasă.

Grăbindu-se să-şi împacheteze lucrurile cât mai iute, spălă uneltele în apa curgătoare a râului şi stropi fâşiile de pânză ca să păstreze umezeala plantelor. Tocmai se pregătea să pornească la drum când văzu ceva încâlcit printre trestii. Părea o buturugă sau un buştean. Îşi duse mâna streaşină la ochi, întrebându-se cum de nu-l băgase în seamă mai înainte.

Se mişca prea alene, prea molatic mângâiat de curent, ca să fie ceva atât de solid precum lemnul sau scoarţa de copac. Alaïs se trase mai aproape.

Acum, realiză cu uimire că era vorba de o bucată din ţesătură grea, întunecată, ce se umfla sub puterea apei. După un scurt moment de codeală, curiozitatea învinse şi se aventură spre mijlocul râului, acolo unde acesta curgea mai năvalnic. Cu cât înainta, cu atât se făcea mai rece. Fata se luptă din greu să-şi păstreze echilibrul. Îşi afundă degetele de la picioare cât mai adânc în noroiul lipicios, în timp ce apa îi lipăia în jurul

coapselor subţiri şi albe.

Tocmai trecuse de jumătatea râului, când se opri brusc, cu inima bubuindu-i în piept şi palmele asudate de frică, acum că putea vedea mai limpede.

— *Payre Sant!* Sfinte, Dumnezeule!

Cuvintele îi scăpară de pe buze înainte să le gândească.

Leşul unui bărbat plutea cu faţa în jos, iar pelerina ce-l învăluia se umfla ca un talaz. Alaïs înghiţi în sec. Era înveşmântat într-o haină cu guler înalt din catifea brună, împodobită cu o fundă neagră de mătase şi brodată cu fir auriu pe margini. Sub apă se întrezărea sclipirea unui lanţ sau a unei brăţări de aur. N-avea nimic pe cap, aşa că fata îi cercetă cu privirea părul creţ şi negru, înspicat cu fire argintii. În jurul gâtului purta un soi de şnur stacojiu – o fundă, oare?

Alaïs mai făcu un pas. La început, îi trecu prin minte că omul alunecase pe întuneric, picase în râu şi se înecase. Tocmai se pregătea să întindă mâna, când ceva din felul în care capul se bălăngănea în apă o împiedică. Inspiră adânc, cu mişcările încremenite din pricina leşului puhav. Mai văzuse o dată un om înecat. Deformată şi stând să plesnească, pielea pătată căpătase o nuanţă liliachie, ca o vânătaie pe cale de a se vindeca. De data asta, lucrurile stăteau diferit.

Bărbatul pe care-l avea în faţă acum arăta de parcă viaţa s-ar fi scurs din el cu mult înainte de a fi ajuns în apă. Mâinile lui ţepene erau aşezate ca şi cum ar fi încercat să înoate. Braţul lui stâng se îndreptă spre ea, împins de curent. Ceva lucios,

plin de culoare, chiar la suprafaţă îi atrase atenţia. Avea o rană cu margini franjurate şi neregulate, ca un semn din naştere – o pată roşie pe carnea albă şi umflată – în locul unde ar fi trebuit să existe degetul mare. Privirea fetei urcă spre grumazul victimei.

Alaïs simţi cum i se înmoaie genunchii.

Totul în jurul ei începu să se mişte cu încetinitorul, clătinându-se şi ondulându-se ca valurile pe vreme furtunoasă. Linia cărămizie pe care ea o luase drept guler sau fundă se dovedi de fapt o tăietură adâncă, sălbatică. Pornea de sub urechea stângă şi se oprea sub bărbie, aproape despărţind capul de trup. Fâşiile de piele crestată, înverzite din cauza apei, fluturau pe lângă spintecătură. Lipitorile negre şi grase şi peştişorii aurii înfulecau nestingheriţi din hrana nesperată.

Pentru o clipă, Alaïs crezu că i s-a oprit inima în piept. Apoi, frica şi uluirea o izbiră în acelaşi moment. Se răsuci şi o apucă la goană prin râu, alunecând şi afundându-se în mâl. Instinctul o îndemna să pună o distanţă cât mai mare între ea şi cadavru. De la brâu în jos era udă leoarcă. Rochia îmbibată de apă i se încurca printre picioare, trăgând-o în jos.

I se năzări că râul se lăţise încă pe-atât cât era, dar continuă să meargă, dorindu-şi să ajungă pe mal înainte ca greaţa s-o copleşească şi să i se facă rău de-a binelea de la toate acelea: vin, pâine nedigerată, apă de râu.

Pe jumătate târându-se, pe jumătate încordându-şi ultimele puteri, izbuti să răzbească până la mal, după care se prăbuşi la rădăcina unui

copac. Gândurile i se învârteau în cap ca o morişcă, avea gura uscată şi amară, dar trebuia să plece. Încercă să se ridice, dar picioarele îi erau amorţite şi căzu la loc. Străduindu-se să nu plângă, îşi şterse buzele cu dosul palmei tremurânde, apoi se chinui să se salte din nou, sprijinindu-se de trunchiul copacului.

Izbuti, până la urmă. Îşi smulse pelerina cu gesturi disperate şi-şi vârî tălpile murdare în papucii de piele. Apoi, lăsând de izbelişte tot ce adusese cu ea, porni în goană prin pădure, de parcă Diavolul însuşi ar fi fost pe urmele ei.

Arşiţa o izbi pe Alaïs în clipa în care ieşi dintre copaci în poiana deschisă. Soarele o ciupi de obraji şi de gât, necăjind-o. Dogoarea lui scosese la iveală roiurile de insecte şi de ţânţari de deasupra bălţilor puturoase ce se formaseră de-o parte şi de alta a potecii. Fata alerga împleticindu-se prin peisajul neprimitor.

Muşchii secătuiţi de putere o ardeau în semn de răzvrătire şi gâfâia răguşit, aproape înăbuşindu-se. Dar nu se lăsă doborâtă şi continuă să fugă. Nu voia decât să se îndepărteze cât mai tare de trupul lipsit de viaţă şi să-i mărturisească tatălui ei tot ce se petrecuse.

În loc să aleagă drumul pe care venise, pentru că acesta putea fi blocat, Alaïs se îndreptă instinctiv spre Sant-Vicens şi Porte de Rodez, care făceau legătura cu marginea Carcassonnei.

Pe străduţe forfotea o mulţime de oameni şi ea abia reuşi să se strecoare printre ei. Zumzetul ascuţit al lumii ce prindea viaţă se înteţea din ce în ce, devenind tot mai sâcâitor pe măsură ce se

apropia de intrarea în Cetate. Fata încercă să nu ţină seama de zgomotele ce o înconjurau şi se gândi doar la cum să treacă mai degrabă de poartă. Rugându-se ca puterile să n-o lase tocmai acum, îşi făcu loc, împingându-se înainte cu toată greutatea.

O femeie o prinse de umăr.

— Capul vostru, domniţă, îi şopti ea.

Avea o voce blândă, ce părea să vină de pe altă lume.

Înţelegând că părul îi atârnă pe spate, despletit, Alaïs îşi puse pelerina şi îşi trase gluga, cu mâinile tremurându-i din cauza spaimei şi a oboselii. Înaintă, înfăşurându-şi materialul peste partea din faţă a rochiei, sperând să ascundă astfel petele de noroi, de vomă şi de buruieni verzi de râu.

Oamenii se înghionteau, se ciocneau unul de altul şi ţipau. Alaïs crezu că o să leşine. Se sprijini cu palma de un zid. Gărzile care erau de strajă la Porte de Rodez îi salutau scurt din cap pe localnici, fără a-i lua la întrebări, dar îi opreau pe vagabonzi, cerşetori, ţigani, sarazini şi evrei, cerându-le să le dezvăluie cu ce treburi veneau la Carcassona şi scotocindu-le prin desagi cu mai multă băgare de seamă decât ar fi fost necesar, până când primeau câteva vase cu bere sau monede, după care treceau la următoarea victimă.

Lui Alaïs abia dacă-i aruncară o privire.

Uliţele înguste ale Cetăţii se umpluseră acum de negustori de şoimi, târgoveţi, crescători de vite, oşteni, potcovari, jongleuri, de soţii de dregători şi slugile lor, precum şi de pelerini. Alaïs

mergea cu fruntea plecată, ca şi cum ar fi înfruntat un crivăţ înţepător, pentru că nu voia să fie recunoscută.

În cele din urmă, zări conturul familiar al Tour du Major, la mică distanţă de Tour de Casernes, apoi cele două turnuri ale porţii de răsărit şi, în sfârşit, castelul Comtal apăru în toată splendoarea lui.

Brusc, se simţi uşurată. Lacrimi amare îi înceţoşară ochii. Furioasă pe slăbiciunea ei, Alaïs îşi muşcă fără milă buza, până la sânge. Se ruşină de asemenea tulburare şi hotărî să nu mai îndure şi umilinţa de a fi văzută de ceilalţi.

Nu-l mai voia decât pe tatăl ei.

CAPITOLUL 3

Intendentul se afla într-una dintre cămările de la subsol, chiar lângă bucătărie. Tocmai terminase controlul săptămânal al proviziilor de grâne şi de făină. Răsuflase uşurat să descopere că nimic nu prinsese mucegai.

Bertrand Pelletier se găsea în slujba viconteului Trencavel de mai bine de optsprezece ani. De-abia începuse iarna friguroasă a anului 1191, când fusese chemat să se întoarcă în Carcassonna lui mult iubită, pentru a ocupa slujba de intendent al lui Raymond-Roger, un băieţel de numai nouă ani, unicul moştenitor al domeniilor Trencavel. Aştepta de mult timp acest mesaj, aşa că venise bucuros, aducându-şi cu el soţia, franţuzoaică şi însărcinată pe deasupra, precum şi fetiţa lor în vârstă de doi ani. Nu-i plăcuseră niciodată frigul şi umezeala din Chartres. Ceea ce

găsise la Carcassona era un băieţel îmbătrânit înainte de vreme, suferind amarnic din cauza pierderii părinţilor şi zbătându-se din greu să facă faţă poverii uriaşe aruncate pe umerii săi fragezi.

Bertrand nu se mai despărţise de vicontele Trencavel, locuind mai întâi în casa tutorelui, contele de Saissac, apoi trecând sub protecţia contelui de Foix. Când Raymond-Roger atinse vârsta majoratului şi se instală în castelul Comtal ca să-şi intre în drepturile ce i se cuveneau, ca viconte de Carcassona, Béziers şi Albi, Pelletier îl urmă îndeaproape.

Ca intendent, el veghea ca treburile gospodăriei să meargă ca pe roate. Tot în grija lui cădeau şi administraţia, împărţirea drepturilor şi strângerea dărilor în numele vicontelui de la dregătorii care-şi revendicau negustoriile din Carcassona. Îndatorirea lui cea mai însemnată însă era să-şi ducă până la capăt rolul de confident, de sfătuitor şi de prieten al vicontelui. Influenţa lui se vădea fără limite.

Castelul Comtal roia de oaspeţi de vază şi în fiecare zi soseau alţii noi – seniorii celor mai importante castele din ţinuturile Trencavel şi doamnele lor, precum şi cei mai bravi şi mai faimoşi cavaleri din Midi. Menestrelii şi trubadurii cei mai pricepuţi fuseseră poftiţi să ia parte la turnirul tradiţional de vară pentru a sărbători ziua de Sant-Nasari de la sfârşitul lunii iulie. Dată fiind primejdia războiului ce plutea asupra lor de mai bine de un an, vicontele voia ca oaspeţii săi să petreacă după bunul plac al inimii, dăruindu-le unul dintre cele mai frumoase turniruri din timpul

domniei sale.

La rândul lui, Pelletier era hotărât să nu lase nimic la voia întâmplării. Încuie uşa de la cămara cu grâne, folosind una dintre nenumăratele chei masive care atârnau pe un inel de metal ce-i înconjura mijlocul, şi porni pe coridor.

— Şi-acum, cămara cu vinuri, îi spuse el servitorului său, François. Ultimul butoi pe care l-am încercat se acrise.

Pelletier străbătu galeria cu paşi mari, zăbovind câte puţin ori de câte ori treceau pe lângă vreo încăpere. Odaia în care se ţineau aşternuturile mirosea a levănţică şi a cimbru şi era pustie, de parcă ar fi aşteptat să apară cineva care s-o readucă la viaţă.

— Feţele alea de masă sunt spălate şi pregătite?

— *Oc, Messire.*

În beciul din faţa cămării cu vinuri, chiar de la capătul scărilor, bărbaţii tăvăleau hălcile de carne prin sare şi mirodenii. Unele dintre ele se legănau în cârligele prinse de tavan. Altele erau aranjate în butoaie pentru încă o zi. Într-un colţ, un bărbat rânduia funiile cu ciuperci, usturoi şi ceapă, agăţându-le la uscat.

Toată lumea se opri din trebăluit şi zumzetul încetă când intră Pelletier. Câţiva dintre slujitorii mai tineri se ridicară stingheriţi în picioare. Intendentul nu rosti nici un cuvânt, ci doar cercetă întreaga încăpere cu privirea lui ageră, după care dădu din cap a încuviinţare şi plecă mai departe.

Tocmai descuia uşa de la cămara cu vinuri, când auzi ţipete şi sunetul unor paşi în alergare pe

podeaua de deasupra.

— Află îndată ce se petrece, zise el supărat. Eu nu pot să lucrez în asemenea zgomot!

— *Messire…*

François se răsuci pe călcâie şi o luă la goană pe scări ca să vadă ce stârnise aşa o larmă.

Pelletier împinse uşa masivă şi pătrunse în pivniţele reci şi întunecate, inspirând mirosul familiar al lemnului umed şi izul acrişor de vin vărsat şi de bere. Se plimbă alene pe culoare până când dădu peste butoiaşul pe care-l căuta. Apucă o ulcea de lut de pe tava ce stătea pregătită pe masă, după care slăbi puţin cepul. Se mişca încet şi cu grijă, ca să nu tulbure echilibrul minunat din interior.

Un zgomot ce răzbătu de pe hol îi ridică părul de pe ceafă. Aşeză la loc ulceaua. Cineva îi striga numele. Era Alaïs! Se întâmplase ceva rău.

Pelletier traversă încăperea şi deschise uşa cu putere.

Fiica sa năvăli în jos pe scări, de parcă ar fi fost încolţită de o ceată de câini, urmată la mică distanţă de François.

Când dădu cu ochii de figura căruntă a tatălui său printre butoaiele de vin şi de bere, fata răsuflă uşurată. Se aruncă în braţele lui şi îşi îngropă faţa scăldată în lacrimi la pieptul său. Mirosul familiar, liniştitor al hainelor lui o făcu să plângă şi mai abitir.

— În numele Sfintei Foy[11], ce se petrece? Ce-ai păţit? Eşti rănită? Spune!

Alaïs îi desluşea spaima din glas. Se desprinse de el şi încercă să vorbească, dar

cuvintele i se opreau în gât.

— Tată, eu…

Uitându-se mai bine la ea, Pelletier îi observă părul despletit şi veşmintele murdare. Îşi îndreptă ochii spre François, vrând parcă să-l descoasă din priviri.

— Aşa am găsit-o pe *Dame* Alaïs, *Messire.*

— Şi nu ţi-a zis nimic despre pricina… despre motivul supărării ei?

— Nu, *Messire.* Doar că e musai să vină aici fără întârziere.

— Foarte bine. Lasă-ne acum! O să te chem dacă am nevoie de tine. Alaïs aşteptă ca uşa să se închidă. Simţi braţul greu al părintelui ei, înconjurându-i umerii. Pelletier o conduse până la băncuţa ce se zărea lipită de un perete al pivniţei şi o aşeză.

— Haide, *filha,* şopti el blând. Se aplecă şi îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe faţă. Se vede că nu eşti în apele tale. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Fata se strădui din nou să-şi recapete tăria, urându-se pentru faptul că-i provoca tatălui său o asemenea nelinişte şi tulburare. Îşi şterse obrajii mânjiţi cu batista pe care el i-o întinsese şi-şi atinse uşor ochii înroşiţi de lacrimi.

— Bea asta, o îndemnă el, întinzându-i o cană cu vin şi luând loc lângă ea. Lemnul vechi se îndoi şi gemu sub greutatea bărbatului. François a plecat. Nu mai e nimeni aici. Vino-ţi în fire şi povesteşte-mi ce s-a petrecut de te-a necăjit atât tare. E vorba de Guilhem? Te-a supărat? Căci dacă-i pe-aşa, mă jur că o să-l…

— Guilhem n-a făcut nimic, *paire,* îl

întrerupse ea iute. N-are legătură cu nimeni…

Îşi ridică ochii spre el, după care îşi coborî privirea, stânjenită, umilită că s-a lăsat copleşită de spaimă în faţa lui.

— Atunci ce? continuă el. Cum să te ajut dacă nu-ţi dezlegi limba? Îşi înghiţi nodul din gât, simţindu-se vinovată şi înfricoşată totodată. Nu ştia cum să înceapă.

Pelletier îi luă mâinile în palmele sale.

— Tremuri din toate încheieturile, Alaïs. Îi putea recunoaşte grija şi dragostea din glas, precum şi strădania de a-şi păstra cumpătul. Şi uită-te la hainele tale, mai zise el, săltându-i poalele cu degetele. Îmbibate de apă. Acoperite cu noroi.

Alaïs vedea cât e de obosit şi de îngrijorat. Nu mai încăpea nici o îndoială în privinţa tulburării ce-l cuprinsese, cu toate că se silea să nu se trădeze. Ridurile de pe frunte i se adânciseră şi mai tare. Cum de nu băgase ea de seamă mai devreme că la tâmple îi apăruseră fire de păr argintii?

— Nu te ştiam aşa tăcută, îi zise el, încercând s-o tragă de limbă. Trebuie să-mi povesteşti ce s-a întâmplat, *è?*

Expresia caldă şi iubitoare de pe chipul lui îi topi inima.

— Mi-e teamă că te vei înfuria, *paire.* Şi pe bună dreptate. Trăsăturile lui se înăspriră, dar zâmbetul stărui în colţul buzelor.

— Făgăduiesc să nu te dojenesc, Alaïs. Acum, haide, vorbeşte!

— Chiar dacă-ţi mărturisesc că am fost la

râu? Bărbatul şovăi o clipă, dar răspunse fără ezitare:

— Chiar şi-aşa.

„Bate fierul cât e cald.”

Fata îşi încrucişă mâinile în poală.

— Azi-dimineaţă, chiar înainte de răsăritul soarelui, am fost la râu, într-un loc de unde culeg adesea plante.

— Singură?

— Da, singură, recunoscu ea, privindu-l drept în ochi. Ştiu că ţi-am dat cuvântul, *paire,* şi te rog să mă ierţi pentru că nu te-am ascultat.

— Te-ai dus pe jos?

Încuviinţă din cap şi aşteptă ca el să-i facă semn să continue.

— Am stat o vreme pe-acolo. N-am văzut pe nimeni. În timp ce-mi strângeam lucrurile ca să plec, am observat în apă ceva ce mi s-a părut a fi o legătură de haine, din ţesături alese. De fapt… Alaïs se opri, simţind cum păleşte. De fapt era un leş. Un bărbat, mai bătrân. Cu păr cârlionţat, negru. La început, am crezut că se înecase. Nu prea puteam să-l văd bine. Apoi mi-au picat ochii pe tăietura lui de la gât.

Umerii lui Pelletier se încordară.

— I-ai atins trupul? Alaïs scutură din cap.

— Nu, dar… Îl privi, stingherită. Pesemne că m-am speriat aşa de tare, încât am luat-o la goană, lăsând totul de izbelişte în urma mea. Nu mai voiam decât să scap de acolo şi să vin la tine să-ţi povestesc ce am văzut.

Tatăl ei se încruntă.

— Şi chiar nu mai era nimeni prin preajmă?

— Nici ţipenie de om. Era pustiu. Dar când m-am apropiat de leş, am început să mă tem că bărbaţii care-l omorâseră ar mai putea pândi prin apropiere. Vocea i se gâtui. O clipă mi-am imaginat chiar că se ţin după mine. Mă rog, aşa mi s-a părut atunci.

— Carevasăzică nu eşti rănită în nici un fel, rosti el, alegându-şi vorbele cu grijă. Nimeni nu ţi-a tăiat calea ca să-ţi facă vreun rău?

Când pricepu unde bătea, Alaïs se îmbujoră toată.

— N-am păţit nimic, doar mândria mea a suferit puţin şi mi-a fost teamă să nu pierd bunăvoinţa voastră.

O bucură să vadă uşurarea de pe chipul tatălui ei, care zâmbi şi, pentru prima dată de când vorbeau, privirea lui se înseninã.

— Păi, spuse el răsuflând mai liniştit, trecând deocamdată peste nesăbuinţa ta, Alaïs, şi lăsând la o parte faptul că nu mi-ai ascultat poruncile… ai dat dovadă de chibzuinţă că mi-ai spus.

Se întinse spre ea şi-i cuprinse degetele mici şi subţiri în mâinile lui uriaşe. Palmele îi arătau ca pielea tăbăcită.

Ea surâse, recunoscătoare pentru pedeapsa uşoară.

— Îmi pare rău, *paire.* Am vrut să-mi ţin făgăduiala, dar pur şi simplu…

Pelletier o întrerupse cu un gest blând, dar ferm.

— Să nu mai stăruim. Cât despre bietul nefericit, nu mai avem ce-i face. Iar tâlharii pesemne că şi-au luat picioarele la spinare de

mult. Nu cred că vor mai zăbovi prin locurile alea, riscând să fie prinşi.

Alaïs se încruntă. Vorbele lui îi treziră în minte ceva care pândea de mult să iasă la suprafaţă. Închise ochii. Îşi aminti cum stătea în apa rece, ţintuită locului de aspectul cadavrului.

— Ăsta e lucrul cel mai ciudat, tată, şopti ea. Nu cred că e vorba de nişte tâlhari oarecare. Nu i-au furat mantia, care era foarte frumoasă şi părea de mare preţ. Şi încă mai avea asupra lui bijuteriile. Lanţuri de aur de la încheietura mâinii, inele. Dacă ar fi fost nişte hoţi, l-ar fi lăsat în pielea goală.

— Dar mi-ai zis că nu i-ai atins trupul, se răsti el.

— Am grăit adevărul. Dar i-am putut vedea mâinile pe sub apă, atâta tot. Giuvaieruri scumpe. Şi multe inele, tată. O brăţară din aur făcută din mici zale legate între ele. Şi la gât avea un lănţug. Cum să renunţe hoţii la aşa o pradă?

Alaïs se opri, când îşi aminti mâinile umflate, fantomatice întinzându-se spre ea şi, acolo unde ar fi trebuit să stea degetul mare, sângele şi zgârciurile albe de os. Inima începu să-i bubuie în piept.

Sprijinindu-se cu spatele de zidul umed şi rece, fata se chinui să se concentreze numai asupra lemnului tare al băncuţei şi asupra mirosului acrişor ce se răspândea dinspre butoaie, până când îi trecu ameţeala.

— Nu erau urme de sânge, adăugă ea. Doar o rană deschisă, roşie ca o bucată de carne. Înghiţi nodul care i se adunase în gât. Îi lipsea degetul

mare şi…

— Lipsea? rosti Pelletier tăios. Cum adică lipsea? Alaïs îl privi, surprinsă de schimbarea tonului.

— I-au retezat degetul mare. Era tăiat până la os.

— De la ce mână, Alaïs? o descusu el. Deja nu-şi mai ascundea nerăbdarea. Gândeşte-te bine. E important!

— Dar eu…

Bărbatul părea să n-o audă.

— De la ce mână? stărui el.

— De la mâna stângă… da, de la stânga. Sunt sigură! Era partea cea mai apropiată de mine. Omul avea capul îndreptat spre susul râului.

Pelletier străbătu camera cu paşi mari, răcnind după slujitorul său şi aproape smulgând uşa din ţâţâni. Tânăra domniţă sări ca arsă în picioare, nedumerită de izbucnirea tatălui său şi înspăimântată de întorsătura lucrurilor.

— Ce e? Spune-mi, te implor! Ce însemnătate are dacă era vorba despre mâna lui stângă sau despre cea dreaptă?

— Pregăteşte neîntârziat caii, François. Murgul meu jugănit, iapa sură a domniţei Alaïs şi un cal înşeuat pentru tine.

Pe chipul lui François se citea, ca de obicei, nepăsarea.

— Cum porunciţi, *Messire.* Mergem departe?

— Numai până la râu. Îl zori cu un gest scurt. Iute, omule! Şi nu uita să-mi aduci spada şi o pelerină curată pentru fiica mea. Ne întâlnim la fântână.

Imediat ce slujitorul se făcu nevăzut, Alaïs se repezi la tatăl ei. Acesta refuză să o privească în ochi. În schimb, se întoarse în spatele butoaielor unde îşi turnă nişte vin, tremurând din toate încheieturile. Licoarea rubinie şi groasă se vărsă peste buza vasului din lut şi se împrăştie pe toată masa, pătând lemnul.

— *Paire,* îl rugă ea stăruitor. Spune-mi ce se petrece. De ce trebuie să mergem la râu? Doar nu e treaba dumitale. Lasă-l pe François să se ducă. Îi arăt eu unde.

— Nu înţelegi!

— Atunci, lămureşte-mă. Ştii că poţi avea încredere în mine.

— Trebuie să văd leşul cu ochii mei. Să aflu dacă…

— Ce anume? îl întrebă ea repede.

— Nu, nu! spuse el, scuturându-şi pletele grizonate. Nu e nevoie să ştii…, rosti apoi cu voce gâtuită.

— Dar…

Pelletier îşi ridică mâna, venindu-şi în fire.

— Îndeajuns, Alaïs! Trebuie să te laşi călăuzită de mine. Aş vrea să te pot cruţa de povestea asta, dar n-am încotro, îi zise, întinzându-i cana. Hai, bea puţin. O să te mai întărească şi vei prinde curaj.

— Dar nu mi-e frică, se împotrivi fata, jignită că tatăl ei îi lua codeala drept laşitate. Nu mă tem să mă uit la morţi. Mai degrabă descoperirea neaşteptată m-a tulburat într-atâta. Şovăi, înainte de a o lua de la capăt: Dar te implor, *Messire,* să-mi spui de ce…

Pelletier se întoarse spre ea.

— Ajunge, strigă el.

Alaïs se trase un pas înapoi, de parcă ar fi lovit-o.

— Iartă-mă, o îmbună el imediat. Parcă nu mai sunt eu. Se aplecă şi o mângâie pe obraz. Nici un tată nu şi-ar putea dori o fiică mai credincioasă şi mai curajoasă!

— Şi-atunci, de ce nu te încrezi în mine?

Bărbatul stătu în cumpănă o clipă şi Alaïs crezu că l-a înduplecat să-şi deschidă inima în faţa ei. Apoi, brusc, chipul lui căpătă aceeaşi expresie de om răscolit.

— Tot ce trebuie să faci este să-mi arăţi locul cu pricina, rosti el cu o voce gravă. Lasă restul în seama mea.

Clopotele din Sant-Nasari băteau ora trei a amiezii când ieşiră pe poarta de apus a castelului Comtal.

Intendentul călărea în frunte, urmat de Alaïs şi de François. Pe fată o cuprinsese nefericirea, simţindu-se vinovată că prin faptele ei îi pricinuise tatălui său o asemenea supărare ciudată, dar şi neputincioasă că nu înţelegea cauza iritării lui.

O apucară pe cărarea îngustă şi noroioasă ce şerpuia, cotind abrupt când înainte, când înapoi, pe colina ce pornea de lângă zidurile Cetăţii. După ce poteca se sfârşi şi intrară pe drum drept, o luară la galop.

Se deplasau de-a lungul albiei, în direcţia de curgere a râului. Soarele fierbinte le ardea spatele în timp ce treceau prin mlaştini. Pe deasupra pârâiaşelor şi a băltoacelor zumzăiau roiuri de

musculiţe şi ţânţari negri. Caii băteau nervoşi din copite şi îşi roteau cozile, încercând zadarnic să-şi apere pielea subţire de ciupiturile puzderiei de insecte lacome.

Alaïs zări un grup de femei care spălau haine pe malul celălalt al râului Aude, afundate pe jumătate în apă şi lovind pânza de pietre cenuşii. Dinspre podul de lemn care lega zona mlăştinoasă de satele din nordul Carcassonnei răzbătea hurducăitul sacadat al roţilor de căruţă. Multă lume traversa acolo râul, unde era mai puţin adânc: un şir neîntrerupt de ţărani, gospodari şi neguţători. Unii îşi purtau odraslele pe umeri, alţii îşi mânau de la spate caprele sau catârii, îndreptându-se cu toţii spre piaţa din mijlocul târgului.

Mergeau în tăcere. Imediat după ce pătrunseră printre pâlcurile dese de sălcii, Alaïs se lăsă pradă gândurilor. Legănată de mişcarea ritmică a iepei, de ciripitul păsărelelor şi de ţârâitul necontenit al greierilor prin stuf, aproape că uită de ţinta călătoriei lor.

Grijile îi cuprinseră din nou sufletul, când atinseră marginea pădurii. Înşiruiţi unul în spatele celuilalt, îşi croiră drum printre copaci. Tatăl ei se întoarse şi îi zâmbi pentru o clipă. Fata îi mulţumi în gând. Era zbuciumată, cu simţurile ascuţite, pândind şi cel mai mic semn de primejdie. Sălciile păreau să se aplece spre ea răutăcioase şi-şi închipui că din umbrele dosnice iscodeau nişte ochi. Orice foşnet prin iarbă şi orice fluturare de aripi îi făceau inima să-i sară din piept.

Nu prea ştia la ce să se aştepte, dar când

ajunseră în luminiş, domnea pacea şi liniştea. *Panier-ul* ei se zărea acolo unde îl lăsase, vârfurile plantelor iţindu-se dintre fâşiile de pânză. Descălecă, dându-i frâiele lui François, după care porni spre apă. Uneltele ei zăceau neatinse în acelaşi loc.

Alaïs tresări când tatăl ei o apucă de cot.

— Arată-mi! îi ceru el.

Fără să scoată un cuvânt, îl călăuzi de-a lungul malului, până când nimeri în locul unde se întâmplase nenorocirea. La început, nu văzu nimic şi timp de o secundă se întrebă dacă nu cumva i se năzărise întreaga poveste. Apoi însă, puţin mai sus, printre trestii, observă cadavrul plutind nestingherit.

I-l arătă cu degetul.

— Acolo! Lângă tătăneasă.

Spre marea ei uimire, în loc să-l strige pe François, tatăl ei îşi aruncă pelerina şi se afundă în râu.

— Rămâi unde eşti, îi porunci el peste umăr.

Alaïs se aşeză pe ţărm, îşi trase genunchii la piept şi îşi privi părintele cum îşi târăşte picioarele prin apa deloc adâncă, fără a se sinchisi că stropii îi intrau în cizme. Când ajunse lângă leş, Pelletier îşi scoase spada. Şovăi un moment, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru ce era mai rău, după care, cu vârful tăişului, săltă braţul stâng al bărbatului lipsit de viaţă. Mâna schilodită, umflată şi albăstruie, înţepeni în aer un moment, apoi alunecă de-a lungul tăişului spre mânerul spadei, de parcă ar fi fost vie, şi căzu înapoi în apă, cu un pleoscăit înăbuşit.

Pelletier îşi băgă spada la loc în teacă, se aplecă şi rostogoli cadavrul cu faţa în sus. Trupul se clătină violent în apă şi capul i se bălăngăni greu, ca şi când ar fi încercat să se desprindă de grumaz.

Alaïs îşi feri privirea. Nu voia să vadă imaginea morţii pe chipul necunoscutului.

Starea de spirit a tatălui său fu una diferită când se întoarseră la Carcassona. Privirea i se luminase şi mergea de parcă i s-ar fi ridicat o povară de pe umeri. Purta o discuţie uşoară cu François şi, ori de câte ori se uita spre fiica sa, îi zâmbea cu afecţiune.

Deşi sleită de puteri şi nemulţumită că nu prindea tâlcul celor întâmplate, Alaïs era şi ea binedispusă. Se simţea ca pe vremuri, când călărea alături de tatăl ei, fiecare bucurându-se de prezenţa celuilalt.

După ce lăsaseră râul în urma lor şi porniseră spre castel, curiozitatea o îmboldi şi, luându-şi inima în dinţi, îi puse tatălui său întrebarea care o măcina încă de când plecaseră de acolo.

— Ai aflat tot ce căutai să ştii, *paire?*

— Da.

Alaïs aşteptă, până când îi deveni foarte clar că va trebui să-i smulgă tatălui ei vorbele cu de-a sila.

— Nu era el, nu-i aşa?

Pelletier îi aruncă o privire aspră, dar ea nu se dădu bătută:

— Ai crezut, din ce ţi-am povestit eu, că s-ar putea să-l cunoşti, aşa-i? De-aia ai şi ţinut să vezi leşul cu ochii tăi.

Alaïs pricepu din uitătura lui furioasă că nimerise drept la ţintă cu presupunerile ei.

— Am socotit că *poate* l-aş cunoaşte, răspunse el într-un târziu. De pe vremea când stăteam în Chartres. Un om drag sufletului meu.

— Un evreu însă.

Pelletier îşi arcui sprâncenele.

— Într-adevăr.

— Un evreu, repetă ea. Chiar şi-aşa, ţi-era prieten? Linişte. Alaïs se încăpăţână să afle adevărul.

— Dar nu era el în râu, prietenul de care-mi vorbeşti. De data asta, bărbatul zâmbi.

— Nu, nu era.

— Păi, atunci cine?

— Nu ştiu.

Alaïs păstră tăcerea un moment. Putea să jure că tatăl ei nu-i pomenise vreodată de un astfel de prieten. Intendentul era un om bun, îngăduitor, dar totuşi şi-ar fi amintit dacă el i-ar fi vorbit despre cineva din Chartres care mai era şi evreu pe deasupra. Cunoscându-l îndeajuns de bine ca să ştie că nu mai avea nici un rost să stăruie asupra unui lucru împotriva dorinţei tatălui ei, fata încercă o altă cale.

— Dar n-a fost vorba de jaf, nu? Am avut dreptate. Pelletier îi răspunse doar pe jumătate bucuros:

— Nu. E limpede că au vrut să-l omoare. Rana s-a vădit a fi mult prea adâncă. Şi să nu uităm că aproape tot ce era mai de preţ a rămas asupra lui.

— *Aproape* tot?

Pelletier însă nu mai scoase nici un cuvânt.

— Să fi fost împiedicaţi de cineva? îşi dădu ea cu părerea, riscând o muştruluială zdravănă.

— Mă îndoiesc.

— Ori poate umblau după ceva anume?

— Destul, Alaïs! Nu e nici vremea, şi nici locul.

Fata deschise gura să mai zică ceva, dar se înfrână iute. Neîndoielnic, discuţia se încheiase. Nu va mai afla nimic. Mai bine să aştepte până când părintele ei va fi pregătit să i se destăinuie. Parcurseră restul drumului în tăcere.

În apropierea porţii de apus, François o luă înainte.

— Nimerit ar fi să nu pomeneşti nimănui despre mica noastră călătorie de azi-dimineaţă, rosti tatăl repede.

— Nici măcar lui Guilhem?

— Nu cred că soţului tău i-ar plăcea să audă că ai mers neînsoţită la râu, veni răspunsul răspicat. Zvonurile se răspândesc iute. Ai face bine să te odihneşti şi să uiţi toată această întâmplare nefericită.

Alaïs îl privi cu ochi nevinovaţi.

— Fireşte. După cum ţi-e voia. Îţi dau cuvântul meu, *paire.* Nu voi mai vorbi cu altcineva în afară de tine.

Pelletier şovăi, ca şi cum ar fi bănuit-o pe fată că îi joacă un renghi, după care zâmbi.

— Am o fiică tare înţeleaptă. Şi ştiu că pot avea încredere în tine. Deşi îşi cunoştea propria fire, Alaïs se îmbujoră de plăcere.

CAPITOLUL 4

Din postul său de veghe de pe acoperişul tavernei, băiatul cu ochi chihlimbarii şi păr de culoarea nisipului se răsuci să vadă de unde vine zgomotul.

Un mesager galopa pe străzile înţesate de oameni ale Cetăţii, apropiindu-se dinspre Porte Narbonnaise, neţinând seama de nimeni din jurul său. Bărbaţii urlau la el să se dea jos de pe cal. Femeile îşi smulgeau copiii din calea copitelor ce tropăiau ameninţător. Doi câini ce scăpaseră din lanţ săreau spre armăsar, lătrând, mârâind şi repezindu-se să-i sfâşie cu colţii picioarele din spate. Călăreţul părea să nu vadă nimic din toate acestea.

Bidiviul asuda din greu. Chiar şi de la mare distanţă, Sajhë îi zări urmele de spumă albă de pe greabăn şi pe lângă bot. Animalul o coti brusc spre podul care ducea la castelul Comtal.

Se ridică în picioare ca să vadă mai bine, se legănă periculos pe marginea abruptă a ţiglelor văluroase, însă strădania îi fu răsplătită: iată-l pe intendentul Pelletier pe un zdrahon de cal sur, ivindu-se între cele două turnuri, urmat îndeaproape de Alaïs, şi ea călare pe o iapă. Părea necăjită, chibzui el întrebându-se ce se petrecuse oare şi încotro se duceau. Nu se înveşmântaseră ca de vânătoare.

Sajhë o plăcea pe Alaïs. Când venea s-o viziteze pe bunica lui, Esclarmonde, ea stătea de vorbă cu el, nu făcea precum celelalte doamne de la curte, care se prefăceau că nici nu-l observă. Acestea erau prea nerăbdătoare ca *menina,* bunica lui, să le prepare pomezile şi leacurile

dorite – pentru fierbinţeli, umflături, rodnicie sau chinuri ale inimii.

Dar în toţi anii în care o adorase pe Alaïs, n-o mai văzuse niciodată în felul acela. Băiatul se lăsă să alunece în jos pe ţiglele maronii până la marginea acoperişului, după care sări, aterizând cu o bufnitură moale şi evitând tocmai la timp o capră legată de căruţă.

— Hei! Ia aminte la ce faci, ţipă o femeie după el.

— Dar nici măcar n-am atins-o, răspunse el, ferindu-se de coada măturii ei.

Cetatea zumzăia ca într-o zi obişnuită de târg. Obloanele de lemn se izbeau de pereţii din piatră ai fiecărei uliţe şi străduţe, pe măsură ce servitorii şi gospodarii deschideau ferestrele ca să aerisească, înainte ca soarele să ardă prea tare. Dogarii îşi urmăreau ucenicii cum rostogolesc butoiaşele peste pietrişul bolovănos, zdrăngănindu-le, ciocnindu-le şi înghiontindu-se unul pe altul, întrecându-se care să ajungă primul la taverne. Căruţele se smuceau caraghios peste hârtoape, iar roţile scârţâiau şi se înţepeneau în drumul lor spre piaţă.

Cunoştea fiecare scurtătură din Cetate şi fugea mâncând pământul prin învălmăşeala de braţe şi de picioare, ocolind copitele năzdrăvane ale caprelor şi ale oilor, asinii şi catârii încărcaţi cu mărfuri şi coşuri, dar şi porcii, înceţi şi leneşi, ce umpleau drumurile. Un băietan mai mare decât el, cu o căutătură mânioasă pe faţă, mâna un cârd de gâşte gălăgioase. Păsările neastâmpărate gâgâiau şi se ciuguleau între ele, repezindu-se cu

ciocurile spre picioarele goale ale unor fetiţe care stăteau în apropiere. Sajhë le făcu şmechereşte cu ochiul şi încercă să le stârnească râsul, oprindu-se în spatele celei mai urâte orătănii şi fâlfâindu-şi braţele.

— Ce naiba te-a apucat? strigă băietanul. Pleacă de-acolo!

Fetele chicotiră. Sajhë se apucă să gâgâie tocmai când bătrâna gâscă se răsuci, îşi întinse gâtul şi sâsâi furioasă spre el, mai, mai să-l ciupească.

— După faptă şi răsplată, *pèc,* spuse băiatul cu gâştele. Idiot ce eşti! Sajhë sări cât colo, ferindu-se de ciocurile portocalii.

— Ar trebui să le stăpâneşti mai bine.

— Numai ţâncilor le este frică de gâşte, rânji băiatul, îndreptându-şi umerii. Copilaşul s-a speriat de nişte biete păsări cuminţi? *Nenon.*

— Mie nu mi-e teamă de ele, se lăudă Sajhë, arătând cu degetul spre cele două fetiţe care se ascundeau acum pe după fustele mamei lor. Dar lor le este. Ar trebui să caşti ochii mai bine!

— Şi ce-ţi pasă ţie, *è?*

— Eu nu ţi-am zis decât să caşti ochii mai bine.

Băietanul se trase mai aproape, împungând cu băţul spre Sajhë.

— Şi cine-o să mă silească? Tu?

Era cu un cap mai înalt decât el. Avea pielea plină de vânătăi şi de pete roşii. Sajhë se dădu un pas înapoi şi-şi ridică mâinile.

— Am spus: cine-o să mă silească? repetă băietanul, gata să sară la bătaie.

Vorbele s-ar fi preschimbat iute în pumni dacă un bătrân beţivan, care se odihnea ghemuit lângă un zid, nu s-ar fi trezit şi nu ar fi început să urle la ei, cerându-le să se care de acolo şi să-l lase în pace.

Soarele tocmai se ridicase deasupra celor mai înalte construcţii, potopind uliţele cu lumina-i orbitoare, din pricina căreia potcoavele atârnate la uşa fierarului scânteiau de-ţi luau ochii. Sajhë se opri şi aruncă o privire înăuntru, simţind dogoarea cuptorului chiar de afară.

Lângă foc se strânseseră puzderie de bărbaţi, dar şi câţiva scutieri mai tineri care aşteptau ca scuturile, coifurile şi zalele să fie meşterite cu atenţie. Băiatul socoti că fierarul de la castel era copleşit de atâta treabă.

Sajhë nu se trăgea dintr-o familie cu obârşie nobilă ca să intre ucenic, dar asta nu-l împiedica să viseze că într-o zi va fi un cavaler care-şi va purta propriul stindard. Zâmbi celor două calfe de fierar de-o seamă cu el, dar aceştia îl priviră cu ochi goi, aşa cum o făcuseră dintotdeauna şi cum vor face şi de-aici înainte.

Sajhë le întoarse spatele şi plecă.

Mare parte dintre neguţătorii din piaţă erau de-ai casei şi îşi aranjaseră tarabele în locurile obişnuite. Mirosul grăsimii încinse îi gâdilă nasul imediat ce intră în piaţă. Zăbovi lângă o tarabă unde un bărbat prăjea clătite, răsucindu-le pe un grătar fierbinte. Aroma de supă groasă de fasole şi pâine caldă *mitadenc,* preparată din orz şi grâu, îi stârni foamea. Trecu pe lângă mesele unde se vindeau catarame şi oale, haine de lână, piei

jupuite şi tăbăcite, toate de prin partea locului, precum şi cingători şi punguţe mai exotice din Cordoba ori de pe alte meleaguri îndepărtate, însă nu se opri nicăieri. Poposi o clipă lângă o tarabă unde se găseau foarfeci pentru tunsul oilor şi cuţite, după care se îndreptă spre colţul pieţei unde stăteau împrejmuite dobitoacele. Mai mereu găseai aici mulţime de pui şi claponi închişi în coteţe de lemn, alteori ciocârlii şi pitulici, care fluierau şi ciripeau. Preferaţii lui erau însă iepurii, îngrămădiţi într-un ghem imens de blană maronie, neagră şi albă.

Se plimbă pe lângă locurile unde se vindeau grâne şi sare, cărnuri albe, bere la butoi şi vin, până ajunse la neguţătorul de ierburi şi de mirodenii orientale. Sajhë nu mai întâlnise în viaţa lui un bărbat atât de înalt şi de negru. Era îmbrăcat într-o robă lungă de un albastru strălucitor, pe cap avea un turban de mătase lucioasă, iar în picioare papuci cu vârfuri aurii şi roşii. Pielea îi era mai tuciurie decât a ţiganilor care călătoreau din Navarre şi Aragon spre munţi. Băiatul trase concluzia că e sarazin, chiar dacă nu mai cunoscuse unul vreodată.

Negustorul îşi aranjase marfa în forma unei roţi multicolore: verde şi galben, portocaliu, brun şi roşu, cărămiziu. În faţă stăteau rozmarinul şi pătrunjelul, usturoiul, gălbenelele şi levănţica, în vreme ce mai în spate se înşirau mirodeniile mai preţioase, precum nucşoara, miezul de nucă şi şofranul. Nu văzuse până acum asemenea minunăţii şi de-abia aştepta să-i povestească bunicii lui.

Tocmai se pregătea să facă un pas înainte ca să le cerceteze îndeaproape, când sarazinul urlă cu o voce tunătoare. Mâna lui grea şi neagră înhăţă încheietura subţire a unui pungaş care încercase să fure o monedă din punga brodată ce-i atârna de cordonul roşu şi împletit din jurul taliei. Îl prinse de cap şi-l azvârli cât colo spre femeia din spatele lui, care se puse pe ţipat. Mulţimea începu să se îmbulzească spre locul cu pricina.

Sajhë se furişă din calea iureşului. Nu voia să intre în cine ştie ce necaz.

După ce mai hoinări o vreme prin piaţă, Sajhë se îndreptă spre *taberna Sant Joan dels Evangèlis.* Pentru că nu avea nici un ban la el, gândea în secret că poate în schimbul câtorva munci uşoare va primi o cupă de *brout.* Chiar atunci se auzi strigat.

Când se întoarse, o zări pe una dintre prietenele bunicii sale, *Na* Marti, făcându-i cu mâna de lângă soţul ei. Ea era ţesătoare şi bărbatul ei, dărăcitor. Aproape tot timpul îi găseai în acelaşi loc, învârtind fusul sau pregătind lâna şi firele de ţesătură.

Le răspunse cu un gest asemănător. Ca şi Esclarmonde, *Na* Marti devenise credincioasă a noii biserici. Soţul ei, *Sénher* Marti nu era religios, cu toate că venise în casa lui Esclarmonde împreună cu soţia sa ca să asculte predica de Rusalii a creştinilor *Bons Homes.*

Na Marti îi ciufuli părul.

— Ce mai faci, băiete? Ai crescut aşa de mult, că mai, mai să nu te recunosc.

— Bine, mulţumesc, răspunse el, zâmbindu-i,

după care se întoarse spre soţul ei, care pieptăna lâna şi o împărţea în jurubiţe ce urmau a fi vândute. *Bonjorn, Sénher.*

— Şi Esclarmonde? continuă *Na* Marti. E bine, sănătoasă? împarte porunci ca de obicei?

Băiatul zâmbi.

— Tot aşa, tot aşa.

— *Ben, ben.* Bun!

Sajhë se aşează lângă ea cu picioarele încrucişate şi privi roata care se învârtea întruna.

— *Na* Marti? rosti el după o vreme. De ce nu mai veniţi să vă rugaţi cu noi?

Sénher Marti se opri din lucru şi schimbă o privire îngrijorată cu nevasta.

— Ei, ştii şi tu cum e, replică femeia ferindu-se să-l privească în ochi. Avem aşa mult de lucru zilele astea. Nu prea putem să venim la Carcassona ori de câte ori ne-am dori.

Îşi potrivi fusul, apoi continuă să toarcă, zgomotul pedalei umplând tăcerea ce se lăsase între ei.

— Lu’ *menina* îi e dor de dumneata.

— Şi eu îi duc dorul, dar prietenii nu pot fi mereu împreună. Sajhë se încruntă.

— Păi atunci de ce…

Bărbatul îl prinse cu putere de umăr.

— Nu mai vorbi aşa tare, zise el în şoaptă. Astfel de lucruri trebuie să le păstrăm numai pentru noi.

— Cum adică să le păstrăm pentru noi? se miră băiatul. Eu am vrut doar să…

— Am auzit, Sajhë, îl repezi *Sénher* Marti, uitându-se peste umăr. Toată piaţa a auzit. Acum,

gata cu rugăciunea, *è?*

Nedumerit că-l mâniase, Sajhë se ridică în picioare. *Na* Marti se răsuci spre soţul ei. Păreau că au uitat de el.

— Eşti prea aspru cu el, Rogier, îi şuieră femeia. E doar un băieţandru.

— Ajunge ca unul singur să-şi dea drumul la gură şi intrăm în aceeaşi oală cu ceilalţi. Nu ne putem permite aşa ceva! Dacă oamenii ar crede că ne-am alăturat ereticilor…

— Eretici pe naiba, se răsti ea. E doar un copil, pentru Dumnezeu!

— Dar nu e vorba de băiat. Ci de Esclarmonde. Ştie toată lumea că e una de-a lor. Şi dacă iese la iveală că ne rugăm în casa ei, o să ne învinuiască şi pe noi că am îmbrăţişat credinţa acelor *Bons Homes* şi vom fi prigoniţi.

— Prin urmare, după capul tău, ne lăsăm în plata Domnului prietenii! Doar pentru că tu ai auzit nişte poveşti de adormit copiii.

Sénher Marti îşi coborî vocea:

— Nu zic decât să fim cu băgare de seamă. Ştii foarte bine ce pălăvrăgesc oamenii. Cum că o armată ar veni aici ca să-i urgisească pe eretici.

— Aşa vorbesc ei vrute şi nevrute de ani de zile. Nu mai face din ţânţar armăsar! Cât despre nunţiul papal, să nu uităm că aceşti „unşi ai lui Dumnezeu” hălăduiesc prin ţinuturi de multă vreme, îmbătându-se până intră în mormânt şi nici gând să-şi facă datoria. Hai să-i lăsăm pe episcopi să se certe între ei, iar noi să ne vedem de ale noastre! Îi întoarse spatele bărbatului. Nu-l lua în seamă, spuse ea, punându-şi mâna pe umărul lui

Sajhë. N-ai făcut nimic rău. Se opri puţin, după care adăugă pe un ton de o veselie prefăcută: Parcă ziceai mai zilele trecute că vrei să-i cumperi un cadou lui Alaïs? Ce-ar fi să căutăm pe-aici, poate găsim ceva demn de ea?

Băiatul încuviinţă din cap. Pricepea că femeia încearcă să-l liniştească, însă el se simţea zăpăcit şi stânjenit.

— Dar n-am cu ce să plătesc, se împotrivi el.

— Ei, nu te îngrijora. Sunt sigură că de data asta putem trece cu vederea. Hai, uită-te cu atenţie. Îşi plimbă degetele peste şirurile colorate de urzeală. Ce zici de ăsta? Crezi că i-ar plăcea? Se potriveşte de minune cu ochii ei.

Sajhë mângâie jurubiţa delicată de culoare brună-roşcată.

— Nu sunt sigur.

— Ei bine, eu socot că da. Să ţi-o împachetez?

Se uită în jur după o bucată de pânză în care să învelească jurubiţa. Pentru că nu voia să pară nerecunoscător, Sajhë se chinui să găsească vorbele potrivite.

— Am zărit-o ceva mai devreme.

— Pe Alaïs? Şi ce mai face? Era cu sora ei? Băiatul se strâmbă.

— Nu. Dar nici nu părea foarte fericită.

— Păi atunci, spuse *Na* Marti, dacă zici că era necăjită, înseamnă că un cadou e cum nu se poate mai nimerit. O s-o înveselească. Alaïs vine de obicei în piaţă dimineaţa, nu? Dacă eşti cu ochii în patru, sunt sigură c-o vei întâlni.

Bucuros că scapă în sfârşit din împrejurarea aceea deosebit de nesuferită, el vârî pachetul sub

tunică şi îşi luă la revedere. După câţiva paşi, se răsuci ca să le facă semn cu mâna. Soţii Marti stăteau unul lângă altul, privindu-l cum se depărtează, dar fără să rostească nici un cuvânt.

Soarele se înălţase pe cer acum. Sajhë hoinări pretutindeni, întrebând de Alaïs. Nimeni n-o văzuse.

I se făcuse foame, aşa că hotărî să plece acasă, dar chiar atunci o zări pe fată lângă o tarabă unde se vindea brânză de capră. Fugi cât îl ţinură picioarele şi se repezi spre ea, înconjurând-o cu braţele pe după mijloc.

— *Bonjorn.*

Alaïs se răsuci şi, văzându-l, îl răsplăti cu un surâs.

— Sajhë, exclamă ea, ciufulindu-i părul. Ce surpriză!

— Te-am căutat peste tot, rânji el cu gura până la urechi. Ai păţit ceva? Te-am văzut mai devreme. Şi păreai necăjită.

— Mai devreme?

— Intrai în castel călare împreună cu tatăl tău. Chiar după ce a sosit mesagerul.

— Ah, *oc,* recunoscu ea. Nu-ţi face griji, sunt bine. Am avut doar o dimineaţă mai obositoare. Dar mă bucur să te văd.

Îl sărută pe creştet şi băiatul se înroşi ca un rac. Îşi aţinti furios privirea spre vârful picioarelor, pentru că nu voia să se dea de gol.

— Orişicât, de vreme ce eşti aici, poate mă ajuţi să aleg o brânză bună. Roţile uriaşe de brânză proaspătă de capră erau rânduite cu grijă pe un strat de paie bine tasate înăuntrul tăvilor de

lemn. Unele păreau uscate şi prinseseră o pojghiţă gălbuie. Acestea miroseau puternic şi probabil că aveau cam două săptămâni. Celelalte, făcute mai de curând, străluceau, îmbibate de apă. Alaïs întrebă cât costă fiecare, sfătuindu-se cu Sajhë, până ce se hotărârâ asupra unei bucăţi care îi încântase pe amândoi. Fata luă o monedă din punguţa ei şi i-o întinse pentru ca el să i-o ofere negustorului, apoi scoase la iveală o lădiţă de lemn lustruit în care să pună brânza.

Băiatul căscă ochii mari de uimire când surprinse modelul de pe spatele lădiţei. De ce avea Alaïs aşa ceva? Cum era cu putinţă? încurcat, scăpă monedele pe jos. Se băgă repede sub masă, ca să nu i se vadă ruşinea ce-i colorase obrajii, încercând să câştige timp. Când se ridică la loc, spre marea lui uşurare, Alaïs părea să nu fi observat nimic, aşa că Sajhë îşi alungă repede gândurile negre din minte. După ce plăti, îşi luă inima-n dinţi şi îi întinse darul prietenei sale.

— Am ceva pentru tine, rosti el timid, îndesând pachetul în mâinile fetei.

— Ce drăguţ! spuse ea. E de la Esclarmonde?

— Nu, de la mine.

— Mi-ai făcut o surpriză minunată. Pot să-l desfac acum?

El încuviinţă repede din cap, cu o expresie serioasă, dar cu ochii strălucindu-i de nerăbdare în timp ce Alaïs dezvelea cu grijă obiectul.

— Oh, Sajhë, e foarte frumoasă, zise ea mângâind jurubiţa maronie şi strălucitoare. Fermecătoare!

— N-am furat-o, se apără el iute. *Na* Marti mi-

a dat-o. Cred că voia să mă răsplătească în vreun fel.

În clipa în care cuvintele îi ieşiră din gură, le regretă amarnic.

— Să te răsplătească pentru ce anume? îl descusu fata.

Chiar atunci se auzi un strigăt. Un bărbat din apropiere arăta cu degetul spre cer. Un stol de păsări mari şi negre zbura pe deasupra Cetăţii, de la apus spre răsărit, sub forma unei săgeţi. Soarele părea să alunece peste penele lor netede, întunecate, ca scânteile ce ies dintr-o nicovală. Altcineva spuse că-i un semn, cu toate că nu adăugă dacă e de bine sau de rău.

Sajhë nu punea mare preţ pe semnele prevestitoare, dar astăzi se cutremură. Pesemne că şi Alaïs simţise ceva asemănător, deoarece îl înconjură cu mâna pe după umeri şi-l lipi de ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— *Res,* îl linişti ea, dar mult prea iute. Nimic.

În înaltul cerului, nepăsătoare la tărâmul omenesc, păsările îşi continuară zborul până când nu mai alcătuiră decât o pată în văzduh.

CAPITOLUL 5

Clopotele din Sant-Nasari bătură de amiază când Alaïs îşi luă rămas-bun de la „umbra” sa credincioasă şi se îndreptă spre castelul Comtal.

Era istovită şi se împiedică de câteva ori urcând scările ce păreau mai abrupte ca de obicei. Nu mai voia decât să se întindă la adăpostul camerei sale şi să se odihnească.

Rămase surprinsă când găsi uşa închisă.

Slugile ar fi trebuit să-şi isprăvească de multă vreme treaba. Draperiile din jurul patului erau încă trase. În penumbră, Alaïs văzu că François îi pusese *panièr-ul* lângă cămin, aşa cum îl rugase.

Fata aşează lădiţa cu brânză pe măsuţa de noapte şi se duse la fereastră să împingă oblonul. Şi acesta ar fi trebuit deschis cu mult înainte, ca odaia să fie aerisită. Lumina zilei se revărsă înăuntru, scoţând la iveală praful de pe mobilă şi peticele din perdea unde ţesătura se subţiase.

Alaïs se apropie de pat şi trase draperia într-o parte.

Spre uimirea ea, Guilhem se afla încă acolo, dormind exact aşa cum îl lăsase înainte de ivirea zorilor. Căscă gura surprinsă. Bărbatul ei arăta atât de liniştit, atât de chipeş. Până şi Oriane, care le găsea cusururi tuturor, recunoştea că Guilhem era unul dintre cei mai frumoşi cavaleri ai vicontelui Trencavel.

Se aşează lângă el şi-şi plimbă degetele peste pielea lui aurie. Apoi, într-un acces de neînchipuită îndrăzneală, îşi înmuie un deget în brânza moale de capră şi întinse o bucăţică mică pe buzele soţului ei. Tânărul murmură şi se foi sub aşternuturi. Nu-şi deschise ochii, dar zâmbi lasciv şi întinse mâna.

Alaïs îşi ţinu răsuflarea. Aerul din jur păru să vibreze de promisiuni şi de dorinţe când bărbatul o trase în jos peste el.

Clipa fermecătoare fu întreruptă de sunetul unor paşi grei pe coridor. Cineva urla numele lui Guilhem, un glas familiar, dar plin de mânie. Fata sări în picioare, la gândul că tatăl ei ar putea fi

martorul unei asemenea scene de iubire. Proaspătul soţ îşi deschise ochii, exact când uşa se trânti de perete şi Pelletier năvăli în încăpere, urmat îndeaproape de François.

— Ai întârziat, du Mas, răcni el, înhăţând o pelerină de pe cel mai apropiat scaun şi aruncând-o în capul ginerelui său. Scoală-te! Toţi ceilalţi ne aşteaptă în Sala Mare.

Guilhem se săltă în capul oaselor.

— În Sala Mare?

— Vicontele Trencavel şi-a chemat toţi cavalerii, iar tu zaci în pat. Crezi că n-ai altceva de făcut decât să leneveşti? Pelletier se aplecă deasupra lui. Aşadar? Ce ai de zis în apărarea ta?

Brusc, îşi observă fiica, stând retrasă în capătul opus al patului. Chipul i se îmblânzi.

— Iartă-mă, *filha.* Nu te-am văzut. Te simţi mai bine? Ea îşi plecă fruntea.

— Cu voia ta, *Messire,* sunt bine.

— Să se simtă mai bine? interveni Guilhem nedumerit. Ai fost bolnavă? Ai păţit ceva?

— Scoală-te! zbieră Pelletier, îndreptându-şi din nou atenţia spre el. Ai timp la dispoziţie doar cât îmi ia mie să cobor scările şi să traversez curtea, du Mas. Dacă nu ajungi în Sala Mare până atunci, pregăteşte-te pentru ce-i mai rău!

Apoi, fără să mai scoată nici o vorbă, bărbatul se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră ca o furtună.

În tăcerea dureroasă ce se aşternu după plecarea acestuia, Alaïs rămase ţintuită locului, neştiind a cui stânjeneală era mai mare, a ei sau a soţului.

Tânărul explodă:

— Cum îndrăzneşte să dea buzna aici în felul acesta de parcă ar fi stăpânul meu? Cine naiba se crede? Cu o lovitură zdravănă de picior, azvârli cât colo aşternuturile şi coborî iute din pat. Îndatoririle mă cheamă, rosti el muşcător. Nu se cade să-l lăsăm pe marele intendent Pelletier să aştepte.

Alaïs bănui că orice vorbă de-a ei l-ar fi scos din pepeni şi mai tare. Voia să-i povestească tot ce se întâmplase la râu, măcar ca să-l mai facă să-şi mai uite mânia, dar îi jurase tatălui ei că-şi va ţine gura.

Soţul ei deja străbătuse toată camera şi se îmbrăca, stând cu spatele la ea. Avea muşchii încordaţi când îşi trase peste cap tunica şi îşi prinse cingătoarea.

— Or fi nişte veşti…, începu ea să spună.

— Asta nu-i o scuză, se răsti el. Eu n-am auzit nimic.

— Dar… Alaïs se opri. Ce să zică? Ridică pelerina de pe pat şi i-o întinse. O să stai mult? îl întrebă drăgăstos.

— De vreme ce nu ştiu pentru ce sunt chemat în consiliu, cum aş putea să-ţi răspund? i-o reteză el, încă furios.

Pe neaşteptate însă, Guilhem se potoli. Umerii i se relaxară şi, când se întoarse cu faţa la ea, nu se mai încrunta.

— Iartă-mă, Alaïs! Nu eşti tu de vină pentru purtarea tatălui tău. Îi mângâie bărbia cu mâna. Haide. Ajută-mă cu asta.

Bărbatul se aplecă înainte, astfel încât ea să

ajungă mai uşor la închizătoare. Chiar şi-aşa, fata se văzu nevoită să se ridice în vârful picioarelor ca să-i prindă pe umăr catarama rotundă din argint şi aramă.

— *Mercé, mon còr,* îi mulţumi după ce ea termină. Carevasăzică, să mergem să aflăm ce se petrece. Probabil că nimic important.

— Când ne-am întors azi în Cetate, tocmai venea un sol, rosti ea fără să mai stea pe gânduri.

Aproape că-şi muşcă limba. Acum putea să bage mâna-n foc că va fi întrebată unde a fost aşa devreme împreună cu tatăl ei, dar Guilhem era prea atent la a-şi scoate spada de sub pat, aşa că nu-i auzi vorbele.

Alaïs se strâmbă la sunetul tăios al metalului, când el vârî lama în teacă. Un sunet care, mai mult decât oricare altul, însemna plecarea lui din lumea ei în cea a bărbaţilor.

Când Guilhem se răsuci, pelerina sa atinse lădiţa de lemn cu brânză ce se înclină periculos pe marginea măsuţei, apoi căzu şi se rostogoli pe dalele din piatră.

— Nu-i nimic, spuse fata repede, pentru că nu voia ca bărbatul ei să înfrunte din nou mânia lui Pelletier din cauza întârzierii. O să se ocupe slugile. Pleacă. Şi vino când poţi tu.

Guilhem zâmbi şi dispăru de îndată.

Când nu-i mai auzi paşii, Alaïs se apucă să cerceteze harababura din cameră. Bucăţi de brânză albă, umedă şi cleioasă, zăceau împrăştiate pe împletitura de răchită ce acoperea podeaua. Oftă şi se aplecă să ridice lădiţa.

Aceasta se sprijinea într-o parte de piciorul

patului. Când o săltă, îi atinse partea din spate. O întoarse ca să se uite mai bine.

Pe suprafaţa şlefuită a lemnului întunecat fusese sculptat un labirint.

— *Meravelhós.* Ce frumuseţe! murmură ea.

Fermecată de trăsăturile perfecte ale cercurilor ce se curbau în jurul altora din ce în ce mai mici, Alaïs mângâie modelul cu degetele. Era fin, fără cusur, un obiect meşteşugit cu dragoste, grijă şi precizie.

O amintire îi fulgeră prin minte. Ridică lădiţa, încredinţată că mai întâlnise ceva asemănător, dar amintirea se vădi una lunecoasă şi refuză să iasă la lumină. Mai ales că nici măcar nu ştia de unde apăruse. Într-un târziu, se lăsă păgubaşă şi încetă să-şi mai pună întrebări.

Alaïs o chemă pe slujnica ei, Severine, să cureţe camera. După aceea, ca să-şi alunge neliniştea pricinuită de cele ce se întâmplau în Sala Mare, îşi îndreptă atenţia spre plantele pe care le adunase la râu, în zori.

Ierburile fuseseră lăsate de izbelişte de prea multă vreme. Bucăţile de pânză se uscaseră, rădăcinile erau fragile, iar frunzele îşi pierduseră toată umezeala. Încrezătoare că mai poate salva ceva, Alaïs stropi cu apă *panièr-ul* şi se apucă de lucru.

Dar în timp ce zdrobea rădăcinile şi cosea punguţele cu flori pentru înmiresmarea aerului, în timp ce prepara pomada pentru piciorul lui Jacques, privirea îi aluneca spre lădiţa de lemn care se odihnea cuminte pe masa din faţa ei, apărându-şi cu străşnicie tainele.

Guilhem străbătu în goană curtea, stânjenit de pelerina ce i se încurca printre picioare. Sudui printre dinţi, blestemându-şi ghinionul.

Era un lucru neobişnuit pentru cavaleri să fie chemaţi la sfat. Faptul că i se poruncise să meargă în Sala Mare, în loc de donjon, vestea ceva destul de grav.

Oare glăsuia intendentul adevărul când spunea că trimisese un mesager în camera lui mai devreme? N-avea cum să fie sigur. Dar dacă venise François şi văzuse că el nu era acolo? Ce ar face Pelletier la auzul acestora?

Oricât încerca el să răsucească întâmplarea pe toate părţile, îi deveni foarte limpede că intrase într-un mare bucluc.

Uşa grea ce dădea în Sala Mare era deschisă larg. El urcă treptele două câte două.

Pe măsură ce ochii i se obişnuiră cu întunericul de pe condor, zări silueta socrului său care-l aştepta. Trase aer în piept şi continuă să meargă, ţinându-şi capul plecat. Pelletier îşi întinse braţul, împiedicându-l să treacă mai departe.

— Unde ai fost? îl întrebă.

— Iartă-mă, *Messire.* N-am primit porunca…

Pelletier avea faţa roşie, ceea ce nu prevestea nimic bun.

— Cum de îndrăzneşti să întârzii? îl luă la rost cu o voce rece. Crezi că poruncile nu te privesc şi pe tine? Crezi că eşti un cavaler atât de faimos încât să poţi veni şi să poţi pleca după bunul tău plac, în loc să dai fuga atunci când seniorul te cheamă?

— *Messire,* mă jur pe onoarea mea că dacă aş fi ştiut… Socrul său izbucni într-un râs amar.

— Onoarea ta, rosti el sever, împungându-i pieptul. Nu face pe prostul cu mine, du Mas! Mi-am trimis servitorul în camera ta ca să-ţi dea vestea. Ai avut îndeajuns timp ca să te pregăteşti. Şi cu toate acestea a trebuit să vin eu în persoană ca să te urnesc. Iar tu leneveai în pat!

Guilhem deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc. Pelletier avea spumă la colţurile buzelor şi câteva picături de salivă i se prelingeau prin barba înspicată.

— Acum nu te mai umfli în pene, nu? Ce, n-ai nimic de zis? Te previn, du Mas, doar faptul că te-ai însurat cu fiica mea nu mă va împiedica să te pedepsesc.

— *Messire*, eu…

Pe neaşteptate, pumnul celuilalt îl izbi în burtă. Nu fusese o lovitură dură, dar îndeajuns de zdravănă cât să-l dezechilibreze.

Luat prin surprindere, Guilhem se dădu câţiva paşi înapoi până când se lipi de perete.

Într-o clipită, mâna uriaşă a intendentului îl apucă de gât, împingându-i capul spre piatra rece. Cu coada ochiului, el zări un *sirjan* la uşă care se apleca nestingherit să vadă mai bine ce se petrece.

— M-am făcut înţeles? îi scuipă socrul său în faţă, apăsând tot mai tare. Du Mas nu putea vorbi. Nu te aud, *gojat,* răcni Pelletier. M-am făcut înţeles?

De data asta, cu chiu cu vai izbuti să scoată două cuvinte:

— *Oc, Messire.*

Îi venea să vomite. Sângele îi bubuia în tâmple.

— Te previn încă o dată, du Mas. Sunt cu ochii pe tine! Te aştept la cotitură. La primul pas greşit, te voi face să te căieşti pentru tot restul vieţii tale! Ai priceput?

Guilhem gâfâia, sugrumat. Încuviinţă din cap, zgâriindu-şi obrazul de suprafaţa aspră a zidului. Pelletier îi mai arse un pumn în coaste, după care îl eliberă din strânsoare.

Apoi, în loc să intre în Sala Mare, se îndreptă ca o furtună în direcţia opusă şi ieşi în curte.

Imediat după plecarea lui, tânărul cavaler se încovoie, tuşind de mama focului şi frecându-şi grumazul. Inspiră lacom aerul, ca un om care se îneacă şi îşi şterse pata de sânge de pe buză.

Treptat, treptat îşi recăpătă suflarea, aşa că se apucă să-şi netezească hainele mototolite. Deja punea la cale tot felul de planuri prin care să-i plătească intendentului umilinţa îndurată. De două ori în aceeaşi zi. Insulta se vădea prea mare pentru a fi trecută cu vederea.

La urechi îi ajunse murmurul ritmic al vocilor ce răzbătea dinspre Sala Mare şi Guilhem înţelese că ar trebui să se alăture camarazilor săi înainte ca Pelletier să se întoarcă şi să-l găsească tot afară.

Gardianul nu se străduia defel să-şi ascundă veselia.

— La ce te holbezi? se răsti Guilhem la el. Să faci bine să-ţi ţii gura, că de nu, o să fie vai şi-amar de tine, ai auzit?

Nu era o ameninţare aruncată la voia întâmplării. Străjerul se retrase imediat şi-l lăsă să intre.

— Aşa te vreau!

Copleşit de ameninţările lui Pelletier, Guilhem se strecură în încăpere neobservat. Numai îmbujorarea din obraji şi bătăile iuţi ale inimii puteau trăda ceva din cele întâmplate.

CAPITOLUL 6

Vicontele Raymond-Roger Trencavel stătea pe o platformă din capătul îndepărtat al Sălii Mari. Îl zări pe Guilhem du Mas, furişându-se în rândul din spate, dar el îl aştepta pe intendent.

Trencavel purta haine potrivite pentru negocieri, şi nu pentru război. Tunica roşie, cu mâneci lungi şi tiv auriu la gât şi la manşete, îi ajungea până la genunchi. Pelerina albastră era prinsă cu o cataramă rotundă din aur ce reflecta razele de soare care pătrundeau prin ferestrele înalte, înşirate de-a lungul peretelui de miazăzi al camerei. Deasupra vicontelui se zărea un scut uriaş cu blazonul familiei sale – două lănci din metal încrucişate în diagonală. Aceeaşi emblemă apărea pe flamuri, pe veşmintele de ceremonie şi pe armură. Atârna deasupra porţii mobile Narbonnaise, atât pentru a le ura bun-venit prietenilor, cât şi pentru a le reaminti de legătura istorică dintre dinastia Trencavel şi supuşii săi. La stânga scutului se găsea de generaţii întregi o tapiserie cu un inorog ce se ridica pe picioarele din spate.

În partea opusă a platformei, tăiată adânc în

perete, se vedea o uşiţă ce dădea înspre odăile mari ale vicontelui din Tour Pinte, turnul de veghe şi cea mai veche parte a castelului Comtal. Pe cele două laturi ale uşii cădeau draperii lungi şi albastre, brodate cu trei fâşii de hermină care alcătuiau blazonul Trencavel. Ele ofereau oarecare adăpost împotriva curenţilor reci ce suflau iarna prin Sala Mare. Astăzi erau trase şi prinse cu un singur şnur greu, auriu.

Raymond-Roger îşi petrecuse copilăria în aceste camere, după care se întorsese să locuiască în interiorul vechilor ziduri împreună cu soţia sa, Agnès de Montpellier, şi cu fiul lui care împlinise doi anişori, viitorul moştenitor al tronului. Îngenunchease în aceeaşi capelă mică prin care trecuseră şi părinţii săi; dormise în patul lor de stejar în care se şi născuse, de altfel. În zilele de vară privea apusul prin aceleaşi ferestre arcuite, minunându-se de cerul pictat în roşu ce se întindea deasupra ţinutului Pays D'Oc.

De la depărtare, vicontele părea calm şi netulburat, cu părul său castaniu vălurindu-se pe umeri şi cu mâinile încrucişate la spate. Chipul lui însă trăda nelinişte şi privirea nu înceta să-i alunece spre uşa principală.

Intendentul asuda din greu. Hainele erau ţepene şi strâmte în zona braţelor, strângându-i incomod şalele. Se simţea bătrân şi neputincios.

Sperase că aerul curat îi va limpezi mintea. Nu se întâmplase aşa. Era încă furios pe el pentru că-şi pierduse cumpătul şi se lăsase pradă înverşunării resimţite faţă de ginerele său, abătându-l de la ceea ce avea de făcut. Nu-şi

putea permite să se gândească la asta acum. Se va ocupa de Guilhem mai târziu, dacă va fi nevoie. Deocamdată, locul lui era la dreapta vicontelui.

Simeon nu-i dispăruse nici el din minte. Pelletier încă îşi mai amintea teama copleşitoare ce-i cuprinsese sufletul când rostogolise cadavrul în apă. Şi-apoi senzaţia de uşurare când descoperise chipul desfigurat al unui necunoscut, holbându-se cu ochi goi la el.

Căldura dinăuntrul Sălii Mari te toropea. Mai bine de o sută de bărbaţi, aflaţi în slujba bisericii şi a statului, se înghesuiau în încăperea fierbinte, lipsită de aer, care duhnea a sudoare, îngrijorare şi vin. Cuvintele se înlănţuiau neîncetat, formând un murmur tulburător.

Servitorii care stăteau în apropierea uşii se înclinară când apăru Pelletier şi se repeziră să-i ducă vin. În partea opusă a încăperii se zărea un şir de scaune negre cu spătar înalt, din lemn şlefuit, asemănătoare cu stranele de la Sant-Nasari. În ele se aşezaseră nobilii din Midi, seniorii de Mirepoix şi Fanjeaux, Coursan şi Termenes, Albi şi Mazamet. Cu toţii fuseseră invitaţi la Carcassona pentru a sărbători ziua de Sant-Nasari, dar ajunseseră până la urmă să ia parte la sfat. Pe feţele lor se citea încordarea.

Intendentul îşi croi drum printre grupurile de bărbaţi, dregători de Carcassona şi locuitori de frunte ai aşezărilor Sant-Vicens şi Sant-Miquel. Cercetă pe toată lumea cu privirea lui agilă fără să fie observat. Prelaţii şi cei câţiva călugări vegheau din umbra zidului de miazănoapte, cu chipurile ascunse pe jumătate de glugile lor ţuguiate şi cu

mâinile încrucişate pe sub mânecile largi ale raselor negre.

Cavalerii de Carcassona, în mijlocul cărora apăruse şi Guilhem du Mas, se strânseseră în faţa unui şemineu uriaş din piatră ce se înălţa de la podea până la tavan pe partea cealaltă a sălii. Jehan Congost, secretarul lui Trencavel – şi soţul celei de-a doua fiice a lui Pelletier, Oriane – stătea la o masă înaltă, chiar acolo unde începea coridorul.

Intendentul se opri în faţa podiumului şi făcu o plecăciune. Vicontele Trencavel zâmbi uşurat.

— Iartă-mă, *Messire!*

— Nu-i nimic, Bertrand, spuse el, invitându-l să vină alături de el. Acum eşti aici.

Schimbară câteva cuvinte, ţinându-şi capetele plecate, astfel încât să nu-i audă nimeni. Apoi, cu aprobarea lui Trencavel, Pelletier făcu un pas înainte.

— Cinstiţi oaspeţi, strigă el. Nobilii mei, să ne rugăm în tăcere pentru seniorul vostru, Raymond-Roger Trencavel, viconte de Carcassona, Besièrs şi Albi!

Tânărul senior înaintă spre lumină, întinzându-şi braţele în semn de bun-venit. În sală se aşternu tăcerea. Nimeni nu se mai mişca. Nimeni nu mai scotea un cuvânt.

— *Benvenguda,* nobilii mei, prieteni credincioşi, spuse el. Bine aţi venit! Vocea lui era puternică şi melodioasă ca sunetul unui clopot, şi nu-i trăda deloc vârsta. *Benvenguda a Carcassona.* Vă mulţumesc pentru răbdare şi pentru că v-aţi adunat aici la un loc. Vă sunt recunoscător

tuturor!

Intendentul îşi plimbă privirea peste marea de chipuri, încercând să ghicească starea de spirit a mulţimii. Văzu curiozitate, înflăcărare, preocupare şi frământări şi înţelese fiecare sentiment în parte. Până când nu vor afla de ce au primit poruncă să vină şi mai ales ce voia Trencavel de la ei, nici unul nu ştia cum să se poarte.

— Năzuinţa mea cea mai fierbinte, continuă vicontele, este ca Turnirul şi sărbătoarea să aibă loc la sfârşitul acestei luni, aşa cum am plănuit. Cu toate acestea, astăzi am primit o veste atât de gravă şi cu asemenea urmări, încât am crezut de cuviinţă să v-o mărturisesc numaidecât. Deoarece ne priveşte pe noi toţi.

Pentru cei care n-au fost de faţă la ultimul nostru sfat, îngăduiţi-mi să vă amintesc cum stau lucrurile. Nemulţumit de nereuşita propovăduitorilor şi a preoţilor de a-i convinge pe oamenii liberi ai acestui ţinut să arate supunere faţă de Biserica de la Roma, la Paştele din anul trecut, Sanctitatea Sa Papa Inocenţiu al III-lea a predicat pornirea unei noi Cruciade cu menirea de a scăpa creştinătatea de ceea ce el numea „plaga ereziei”, care se răspândeşte nestingherită în ţinuturile din Pays D’Oc. Aşa-zişii eretici, *Bon Homes,* pretinde el, sunt mai răi decât sarazinii. Totuşi, vorbele lui, oricât de avântate or fi fost, s-au izbit de un zid de netrecut. Regele Franţei a rămas neclintit. Puţine şanse de sprijin se puteau aştepta din partea lui. Ţinta veninului Papei era unchiul meu, Raymond al VI-lea, conte de

Toulouse. Nu tăgăduiesc că faptele nesăbuite ale oamenilor unchiului meu – care au fost amestecaţi în moartea legatarului papal, Peter de Castelnau – l-au făcut pe Sanctitatea Sa să-şi întoarcă privirea spre Pays D'Oc. Unchiul meu era acuzat că îndreptăţeşte răspândirea ereziei pe pământurile lui şi – prin urmare – ale noastre. Trencavel şovăi o clipă, după care se corectă: Nu, nu că îndreptăţeşte erezia, ba chiar că îi *încurajează* pe *Bons Homes* să-şi clădească un cămin pe domeniile lui.

Un călugăr cu o vădită înfăţişare de sihastru, care stătea chiar în faţă, îşi ridică mâna, cerând voie să vorbească.

— Sfinţia ta frate, rosti Trencavel încet, te rog din inimă să mai ai puţină răbdare. După ce voi sfârşi cu ce am de spus, atunci veţi avea cu toţii prilejul să vă faceţi cunoscută părerea. Va veni şi vremea discuţiilor.

Încruntându-se, călugărul îşi lăsă mâna să cadă.

— Hotarul dintre îngăduinţă şi încurajare, prieteni dragi, este uşor de încălcat, continuă el pe un ton lent.

Pelletier clătină din cap aprobator, admirând în sinea sa felul înţelept în care stăpânul lui se descurcase într-o atare împrejurare.

— Am priceput că renumele preacinstitului meu unchi în ceea ce priveşte smerenia nu este ceea ar trebui să fie… Vicontele se opri, vrând parcă să întărească faptul că le cunoştea mustrările nerostite. Şi mai înţeleg că i se pot aduce multe învinuiri, dar nu suntem noi cei care

să judecăm binele şi răul, sfârşi el zâmbind. Să-i lăsăm pe preoţi cu discuţiile lor teologice, iar noi să ne vedem de viaţa noastră în linişte şi pace. Oftă şi chipul i se umbri brusc. În glasul lui nu mai răzbătu nici un strop de blândeţe. Nu e prima dată când neatârnarea şi suveranitatea ţinuturilor noastre au fost ameninţate de cotropitorii din Nord. Nu credeam că se va merge până la capăt. Nu credeam că sângele creştin va fi vărsat pe acest pământ cu binecuvântarea Bisericii Catolice. Unchiul meu, contele de Toulouse nu a împărtăşit încrederea pe care o am eu în semenii mei. Încă de la început, el a fost încredinţat de apropierea fără zăbavă a năvălirii. Pentru a-şi apăra ţinuturile, el ne-a îndemnat la o alianţă. Să nu uitaţi vorbele pe care i le-am spus atunci: „Noi, cei din Pays D'Oc, trăim în pace cu vecinii noştri, fie că sunt *Bons Homes,* evrei sau sarazini. Dacă ne respectă legiuirile, orânduielile şi datinile, atunci ei sunt de-ai noştri". Acesta a fost răspunsul meu atunci. Şi tot acesta va fi şi de aici înainte, adăugă el după câteva momente.

Intendentul încuviinţă din cap, privind cum un murmur aprobator se răspândeşte în întreaga sală, copleşindu-i până şi pe episcopi şi pe preoţi. Numai călugărul singuratic, un dominican, socotind după culoarea rasei sale, rămase neclintit.

— Noi dăm un înţeles diferit îngăduinţei, şopti el cu accentul său puternic spaniol.

De undeva, din spate, se ridică o altă voce:

— *Messire,* iertare, dar noi ştiam toate astea. Aşadar, care-i pricina pentru care am fost chemaţi

la sfat?

Pelletier recunoscu glasul înfumurat şi domol al celui mai neastâmpărat dintre cei cinci băieţi ai lui Bérenger de Massabrac şi probabil că s-ar fi amestecat în vorbă, dacă n-ar fi simţit mâna vicontelui pe braţul său.

— Thierry de Massabrac, spuse Trencavel, cu seriozitate prefăcută, îţi rămânem îndatoraţi pentru întrebarea ta. Totuşi, spre deosebire de tine, o mare parte din cei de faţă cunosc mai puţin căile întortocheate ale negocierilor duse în vremuri tulburi.

Câţiva bărbaţi izbucniră în râs şi Thierry se înroşi până în vârful urechilor.

— Dar e dreptul tău să întrebi. V-am chemat astăzi să ne sfătuim, căci împrejurările sunt altele, acum.

Cu toate că nimeni nu scoase o vorbă, atmosfera din sală se schimbă. Vicontele nu dădu vreun semn că a băgat de seamă şi, spre marea bucurie a lui Pelletier, continuă să vorbească plin de încredere şi cu aceeaşi stăpânire de sine:

— Azi-dimineaţă am primit veşti cum că ameninţarea din partea armatei din nord este mai gravă şi mai apropiată decât credeam noi deunăzi. *L'Ost* – aşa cum îşi zice această oştire diavolească – s-a strâns în Lyon chiar de sărbătoarea Sfântului Ion Botezătorul. Socotim că s-au adunat în jur de 20 000 de cavaleri în oraş, însoţiţi de cine ştie câte alte mii de grăjdari, scutieri, preoţi, tâmplari, prelaţi şi potcovari. Oastea a părăsit Lyon-ul, având-l în fruntea sa pe câinele acela alb, Arnal-Amalric, abatele de Cîteaux.

Vicontele făcu o pauză şi privi de jur-împrejurul sălii.

— Ştiu că numele lui va lovi în inima multora cu puterea unei lănci. Intendentul văzu cum dregătorii mai bătrâni clatină din cap în semn de încuviinţare.

— Alături de el se află arhiepiscopii catolici de Reims, Sens şi Rouen, dar şi episcopii de Autun, Clermont, Nevers, Bayeux, Chartres şi Lisieux. Chiar dacă regele Filip al Franţei nu s-a pus în fruntea armatei şi nici nu i-a dat voie fiului său să meargă în locul lui, mulţi dintre baronii şi principii din nord nu s-au dat înapoi şi au dat fuga să se alăture prelaţilor. Congost, fii bun…

Auzindu-şi numele, secretarul îşi puse cu un gest larg pana jos. Părul lins îi cădea peste faţă. Pielea albă şi măcinată de vărsat devenise aproape străvezie din cauza vieţii petrecute în spaţii închise. Congost se aplecă şi scotoci pe îndelete prin tolba lui mare de piele, până când scoase la iveală un sul de pergament. Acesta parcă prinsese viaţă între palmele lui asudate.

— Haide odată, omule, şopti printre dinţi Pelletier.

Secretarul îşi umflă pieptul şi îşi drese glasul de vreo câteva ori înainte de a începe să citească.

— Eudes, duce de Burgundia; Hervé, conte de Navara; contele de Saint-Pol; contele de Auvergne; Pierre d’Auxerre; Hervé de Genève; Guy d’Evreux; Gaucher de Châtillon; Simon de Montfort…

Vocea lui Congost era ascuţită şi seacă, dar cu toate acestea, la rostirea fiecărui nume, sala

reverbera de parcă o piatră ar fi căzut în gol într-o fântână. Se înfruntau cu duşmani puternici, cu baroni din nord şi din est care aveau la îndemână atât bani, cât şi oameni. Vrăjmaşi de temut pe care nu puteai să nu-i bagi în seamă.

Încetul cu încetul, armata care se strângea împotriva sudului începu să prindă contur. Până şi Pelletier, care citise lista înainte, îşi simţi şira spinării străbătută de un fior de spaimă.

În sală se răspândi o rumoare crescândă: surpriză, neîncredere şi mânie. Pelletier îl zări pe episcopul catarilor din Carcassona. Acesta asculta cu mare atenţie, dar fără să-şi trădeze sentimentele, alături de alţi câţiva preoţi. Imediat după aceea, privirea lui ageră se opri asupra trăsăturilor umbrite de gluga largă ale lui Bérenger de Rochéfort, episcopul catolic, care ocupa un loc în partea opusă a Sălii Mari. Îşi ţinea mâinile încrucişate şi era încadrat de prelaţi ai catedralei din Sant-Nasari şi ai bisericii din Sant-Cernin.

Pelletier avea încredere deplină că, cel puţin pentru moment, de Rochéfort îi va rămâne mai degrabă credincios vicontelui Trencavel, decât Papei. Dar cât urma să dureze o astfel de situaţie? Cum să te bizui pe un bărbat care se întorcea după cum bătea vântul? Nu pentru prima dată, intendentul se întrebă dacă n-ar fi mai înţelept să îi roage pe oamenii bisericii să plece, astfel încât să nu poată auzi nimic din ceea ce ar putea mărturisi mai târziu mai-marilor lor.

— O să le ţinem piept, oricât de mulţi ar fi, veni un strigăt din spate. Carcassona este de

neînvins!

Alte glasuri se alăturară.

— Şi Lastours, la fel!

Curând, înălţându-se din toate colţurile încăperii, zeci de voci se uniră, ecoul lor răsunând ca tunetul prins în văile şi strâmtorile Muntelui Negru.

— Să-i lăsăm să urce colinele, ţipă un altul. Şi-o să le arătăm noi ce înseamnă să te lupţi!

Ridicându-şi mâna, Raymond-Roger primi surâzător semnele de încurajare şi de sprijin.

— Nobili cinstiţi, prietenii mei, spuse el, aproape urlând ca să se facă auzit. Vă mulţumesc pentru curaj şi pentru loialitatea voastră statornică. Se opri, aşteptând ca zgomotul să se mai domolească. Poporul din nord nu ne datorează credinţă, aşa cum nici noi nu-i datorăm lui. Nu ne leagă nimic altceva în afara lucrurilor care sunt aceleaşi pentru toţi oamenii care trăiesc sub privirea Domnului nostru din ceruri. Totuşi, nu mă aşteptam la trădare din partea celui care are îndatorirea de a ne proteja ţinuturile şi oamenii. Vorbesc despre unchiul şi nobilul al cărui vasal sunt, Raymond, conte de Toulouse.

O tăcere adâncă se aşternu peste încăpere.

— Cu vreo câteva săptămâni în urmă, mi-au ajuns la urechi nişte veşti cum că unchiul meu s-a supus de bunăvoie unui ritual plin de înjosire, încât mi-e ruşine să-l pomenesc. Am purces de îndată să cercetez aceste zvonuri. S-au vădit a fi adevărate. La marea catedrală din Sant-Gilles, în prezenţa nunţiului papal, contele de Toulouse a fost primit înapoi în braţele Bisericii Catolice. L-au

dezbrăcat până la brâu şi, după ce i-au legat funia penitenţei în jurul gâtului, a fost biciuit de preoţi, în timp ce se târa în genunchi, cerând iertare. Trencavel se opri, lăsând timp vorbelor sale să pătrundă în inima oaspeţilor. Şi iată cum, prin această umilinţă îngrozitoare, el a fost primit în sânul sfintei biserici.

Un murmur de revoltă se răspândi printre cei din sfat.

— Dar lucrurile nu se termină aici, prieteni. Neîndoios că această ruşinoasă mascaradă a vrut să arate făţiş puterea credinţei lui şi lepădarea de erezie. Totuşi, se pare că pericolul de care se ferea nu fusese înlăturat. A cedat nunţiilor papali controlul domeniilor sale. Iar ceea ce am auzit astăzi… Se opri o clipă, după care continuă: Astăzi am fost înştiinţat că Raymond, conte de Toulouse, a sosit în Valence însoţit de câteva sute dintre oamenii săi. Se află la mai puţin de o săptămână distanţă de noi. Nu mai aşteaptă decât un semn ca să-i conducă peste râu pe năvălitorii din nord, prin Beaucaire, şi apoi să mărşăluiască spre noi.

Sala întreagă vui de strigăte revoltate.

— *Silenci,* urlă Pelletier până când glasul îi răguşi, chinuindu-se zadarnic să reînstăpânească ordinea. Linişte! Vă rog, faceţi linişte!

Era o luptă nedreaptă, un singur glas împotriva altor zeci.

Vicontele păşi pe marginea podiumului, aşezându-se direct sub blazonul familiei sale. Avea obrajii îmbujoraţi, iar în ochi îi sclipea o lumină războinică. Chipul său radia curaj şi îndrăzneală. Îşi întinse braţele în lături, de parcă ar fi vrut să

cuprindă încăperea şi pe cei prezenţi acolo. Gestul îi amuţi pe toţi.

— Aşadar, stau aici în faţa voastră acum, dragi prieteni şi aliaţi, în numele vechiului spirit al onoarei şi al jurămintelor de credinţă ce ne leagă şi vă cer sfatul, bunii mei fraţi. Nouă, celor din Midi, nu ne-au mai rămas decât două căi de străbătut şi foarte puţin timp în care să chibzuim pe care să o alegem. Întrebarea se pune astfel. *Per Carcassona!* Pentru Carcassona. *Per lo Miègjorn!* Pentru Midi. Trebuie să ne supunem? Sau pornim la luptă?

După ce Trencavel se aşează în jilţul său, sleit de atâta efort, gălăgia din Sala Mare îl înconjură cu puterea unui talaz uriaş.

Pelletier nu se putu abţine. Se aplecă şi-i atinse umărul tânărului său stăpân.

— Bine aţi glăsuit, *Messire,* şopti el. O cuvântare cum nu se poate mai nobilă, domnul meu!

CAPITOLUL 7

Oră după oră, discuţii tot mai aprinse se încinseră.

Servitorii alergau de colo-colo, aducând coşuri cu pâine şi struguri, platouri cu brânză şi carne, umplând întruna cănile mari cu vin. Nimeni nu mâncă prea mult, dar cu toţii băură îndeajuns cât să le fie aţâţată mânia şi întunecată judecata cea limpede.

Lumea din afara castelului Comtal îşi continua viaţa, nestingherită. Clopotele bisericilor anunţară ora de rugăciune. Călugării înălţau

imnuri şi călugăriţele se rugau, adăpostiţi între zidurile catedralei Sant-Nasari. Pe străzile Carcassonei, oamenii îşi vedeau de treburile lor. La marginea cetăţii şi în casele ridicate dincolo de zidurile fortificaţiei, copiii se jucau, femeile munceau prin gospodărie, în timp ce negustorii, ţăranii şi meşteşugarii învârteau zarurile printre tarabe, după o zi de negoţ mulţumitor.

În Sala Mare, vorbele domoale se preschimbară iute în jigniri şi învinuiri. Un grup dorea să rămână pe picior de luptă. Un altul înclina spre încheierea unei alianţe cu contele de Toulouse, bizuindu-se pe faptul că, dacă mărimea armatei ce se strânsese la Lyon este corect estimată, atunci forţele lor unite nu puteau face faţă unui astfel de duşman.

Fiecăruia dintre cei prezenţi îi răsuna în cap bubuitul tobelor de război. Unii îşi închipuiau onoarea şi gloria de pe câmpul de bătălie, dar şi scrâşnetul armelor. Alţii vedeau valurile de sânge acoperind dealurile şi câmpiile sau şirul nesfârşit de soldaţi răniţi şi dezarmaţi, prăbuşindu-se peste iarba arsă.

Pelletier străbătea neobosit încăperea de la un capăt la altul, căutând semnele de împotrivire sau murmurele ce puneau la îndoială voinţa vicontelui. Nimic din ceea ce văzu nu-i pricinui îngrijorare. Era mai mult decât încrezător că seniorul său făcuse îndeajuns cât să-i câştige pe toţi de partea lui. Nobilii din Pays d’Oc vor fi alături de vicontele Trencavel, oricare ar fi fost hotărârea luată.

Discuţiile aprige din Sala Mare ţineau seamă

mai degrabă de aşezarea de unde venea fiecare. Cei ale căror moşii se aflau pe câmpii uşor de atacat voiau să se bizuie pe negocieri. Cei ale căror domenii se situau pe crestele Muntelui Negru, spre nord sau în munţii Sabarthès ori în Pirinei, mai la sud, doreau să înfrunte Oastea şi să se războiască.

Intendentul ştia că vicontele îşi pusese soarta în mâinile lor. Era plămădit din acelaşi aluat ca nobilii din munţi şi le împărtăşea dorinţa de libertate spirituală. Dar mai presimţea şi că raţiunea îi spunea lui Trencavel că singura şansă de a-şi păstra pământurile neatinse şi de a-şi proteja poporul era să-şi înghită mândria şi să accepte negocierile.

După-amiaza târziu, camera emana o atmosferă de neputinţă, dar certurile se mai potoliseră. Pelletier obosise. Se săturase să împace necontenit pe toată lumea, aruncând în stânga şi-n dreapta vorbe meşteşugite care nu duceau nicăieri. Pe deasupra, îl mai durea şi capul. Se simţea amorţit şi bătrân, mult prea bătrân pentru nebunia asta, se gândi el în timp ce-şi învârtea inelul pe care-l purta întotdeauna pe degetul mare, înroşind pielea aspră de dedesubt.

Venise vremea să pună capăt discuţiilor nesfârşite.

Poruncindu-i unui servitor să aducă apă, înmuie o bucată de pânză într-un ulcior şi i-o întinse vicontelui.

— Poftim, *Messire,* spuse el.

Trencavel apucă recunoscător ţesătura umedă şi îşi tamponă fruntea şi gâtul.

— Crezi că i-am lăsat destul?

— Aşa zic, *Messire,* răspunse intendentul.

Trencavel încuviinţă din cap. Îşi sprijini ferm palmele pe braţele sculptate ale jilţului său, părând la fel de calm ca atunci când se ridicase prima dată în picioare ca să se le vorbească celor din sfat. Un bărbat mai vârstnic şi cu mai multă înţelepciune s-ar fi zbătut să păstreze controlul asupra unei astfel de adunări, cugetă Pelletier. Doar tăria lui de caracter îi insuflase curajul de a merge mai departe.

— Rămâne cum am vorbit mai devreme, *Messire?*

— Da, replică Trencavel. Cu toate că părerile sunt împărţite, am credinţa că cei puţini se vor supune dorinţelor celor mulţi… Se opri şi pentru prima dată o urmă de nehotărâre, de regret răzbătu din vorbele sale: Dar, Bertrand, tare aş vrea să mai existe o cale.

— Ştiu, *Messire,* rosti el încet. Şi eu simt la fel. Dar oricât de tare ne-ar durea, nu avem încotro. Singura şansă de a vă proteja oamenii este aceea de a ajunge la o înţelegere cu unchiul vostru.

— S-ar putea să nu mă primească, Bertrand, îngăimă el. Când ne-am întâlnit ultima dată, ne-am zis lucruri care n-ar fi trebuit să ne iasă pe gură. Şi ne-am despărţit certaţi.

Pelletier îşi puse mâna pe braţul lui Trencavel.

— Va trebui să ne obişnuim şi cu gândul unei nereuşite, îl încurajă el, cu toate că era la fel de îngrijorat. A mai trecut timp de atunci. Faptele

vorbesc de la sine. Dacă Oastea este atât de mare pe cât se zvoneşte – chiar şi pe jumătate dac-ar fi –, atunci n-avem de ales. Între zidurile Cetăţii noi ne vom afla în siguranţă, dar oamenii din afară… Cine îi va proteja pe ei? Hotărârea contelui de a îmbrăţişa Crucea a făcut din noi – a făcut din *tine, Messire* – singura ţintă posibilă. Oastea nu-şi doreşte să fie lăsată la vatră tocmai acum. Simte nevoia să-şi măsoare puterile cu un duşman.

Se uită spre chipul răvăşit al lui Raymond-Roger, desluşind părere de rău şi tristeţe. Voia să-i dăruiască puţină linişte, să-i spună ceva, orice, dar nu găsi cuvintele potrivite. Cel mai mic semn de şovăială în astfel de momente ar fi dus la o nenorocire. Nu le era îngăduit să-şi arate slăbiciunea. Şi viitorul lor atârna de voinţa vicontelui.

— Aţi făcut tot ce era cu putinţă, *Messire.* Trebuie să fiţi dârz. Să isprăviţi ce trebuie isprăvit. Oamenii sunt din ce în ce mai tulburaţi.

Seniorul aruncă o privire spre blazonul de deasupra lui, apoi din nou spre Pelletier. Pentru o clipă ochii lor se întâlniră.

— Dă-i de veste lui Congost, spuse el.

Oftând din toţi rărunchii, intendentul se apropie cu paşi iuţi de locul în care stătea secretarul, frecându-şi degetele înţepenite. Congost tresări, dar nu scoase un cuvânt şi se mărgini să apuce pana, aşteptând să aştearnă pe foile îngălbenite vorbele stăpânului său.

Pentru ultima oară, Raymond-Roger Trencavel se ridică în picioare.

— Înainte de a vă face cunoscută hotărârea

mea, vreau să vă mulţumesc tuturor. Nobili din Carcasses, Razès, Albigeois şi din celelalte domenii, vă respect tăria, sângele rece şi loialitatea. Ore întregi am întors lucrurile pe toate feţele, iar domniile voastre aţi dat dovadă de mare răbdare şi de cuget limpede. Nimeni nu ne poate învinui de nimic. Suntem doar biete victime ale unui război ce nu ne aparţine. Unii dintre voi vor fi dezamăgiţi de ceea ce voi spune, alţii vor fi încântaţi. Mă rog din suflet să ne găsim curajul şi cu ajutorul lui Dumnezeu să rămânem uniţi. Trase aer în piept. Pentru binele nostru, al tuturor – şi pentru siguranţa supuşilor noştri – voi cere o întâlnire cu unchiul şi domnul al cărui vasal sunt, Raymond, conte de Toulouse. Nu am de unde să ştiu cum se va sfârşi întâlnirea. Nici măcar nu sunt sigur că unchiul meu va binevoi să mă primească. De aceea este toarte important să ne păstrăm ascunse adevăratele intenţii. Zvonurile se răspândesc iute şi, dacă ceva din planurile noastre ajunge la urechile contelui, ne-ar putea slăbi poziţia de pe care voi porni discuţiile. De aceea pregătirile pentru turnir vor continua ca şi până acum. Ţinta mea este să mă întorc înainte de marea sărbătoare, sper, cu veşti bune. Se opri o clipă, după care adăugă: Am de gând să plec mâine cum se mijeşte de ziuă, însoţit doar de o mică trupă de cavaleri şi de câţiva ispravnici, aleşi cu voia voastră din marile case de Cabaret, Minerve, Foix, Quillan…

— Spada mea vă aparţine, *Messire,* strigă un cavaler.

— Şi a mea, zbieră un altul.

Unul câte unul, bărbaţii căzură în genunchi. Zâmbind, Trencavel îşi ridică mâna.

— Curajul şi credinţa voastră ne umplu inimile, spuse el. Intendentul meu îi va înştiinţa pe cei de care am nevoie. Iar acum, prieteni, vă rog să-mi îngăduiţi să mă retrag. Şi vă sfătuiesc să mergeţi în camerele voastre să vă odihniţi. Ne revedem la masa de seară.

În vânzoleala ce urmă plecării vicontelui din Sala Mare, nimeni nu luă în seamă silueta înveşmântată într-o pelerină albastră cu glugă, ce alunecă la adăpostul umbrelor, strecurându-se afară pe uşă.

CAPITOLUL 8

Clopotul ce bătea de vecernie amuţise de mult când Pelletier ieşi în sfârşit din Tour Pinte.

Împovărat de cei cincizeci şi unu de ani ai săi, el săltă într-o parte draperia şi intră din nou în Sala Mare. Îşi frecă tâmplele cu mâini obosite, încercând să-şi mai aline durerea ce-l chinuia necontenit de atâta vreme.

Vicontele Trencavel îşi petrecuse după-amiaza împreună cu cei mai puternici dintre aliaţii săi, punând la cale felul în care să se apropie de contele de Toulouse. Una câte una, hotărârile prinseră contur şi mesagerii ieşiră la galop din castelul Comtal, ducând cu ei răvaşe nu numai pentru Raymond al VI-lea, dar şi pentru nunţiul papal, pentru abatele de Cîteaux, precum şi pentru dregătorii şi guvernatorii lui Trencavel din Béziers. Cavalerii care urmau să-l însoţească pe viconte fuseseră înştiinţaţi. În grajduri şi în fierării

pregătirile erau în toi, având să se prelungească şi peste noapte.

În încăpere se aşternuse o linişte adâncă, dar plină de aşteptări. Din pricina plecării în mare grabă de a doua zi, în locul banchetului urma a se ţine un ospăţ obişnuit. Mesele lungi aşezate pe capre fuseseră întinse şi aranjate în şiruri, de-a latul încăperii. Lumânările pâlpâiau uşor în mijlocul fiecărei mese. În firidele înalte din pereţi, torţele ardeau deja cu putere, aruncând în jur umbre mişcătoare.

În capătul îndepărtat al sălii, servitorii intrau şi ieşeau, purtând vase obişnuite şi nu din cele pentru sărbători. Carne de căprioară şi de cerb, copane de pui cu ardei iute, oale din lut umplute cu fasole, cârnaţi şi pâine proaspăt scoasă din cuptor, prune vineţii înăbuşite în miere, vin rozaliu din viile de la Corbières şi căni mari cu bere pentru cei cu inima mai slabă.

Pelletier încuviinţă din cap. Se putea considera mulţumit. În lipsa lui, François veghease sârguincios. Totul arăta aşa cum trebuie, respectându-se curtoazia şi ospitalitatea cuvenite musafirilor vicontelui Trencavel.

François se dovedise un slujitor bun, în pofida unei copilării nefericite. Mama lui, care muncise pentru nevasta franţuzoaică a lui Pelletier, Marguerite, murise spânzurată pentru că fusese prinsă furând, pe vremea când François nu era decât un băieţel. Nu-şi cunoştea tatăl. Când soţia lui se prăpădise, cu nouă ani în urmă, intendentul îl luase pe François pe lângă el, îl pregătise cum se cuvine şi îi găsise şi o slujbă. Uneori, nu-şi mai

încăpea în piele de bucurie, văzând cât de bine se descurca flăcăul.

Pelletier intră în Cour d'Honneur. Aici aerul era rece, iar el zăbovi un moment în pragul uşii. Copiii se jucau în jurul fântânii, primind câte o palmă peste fund de la doicile lor ori de câte ori gălăgia devenea sălbatică. Fetele mai măricele se plimbau braţ la braţ în lumina amurgului, ciripind voioase şi şoptindu-şi tainele una alteia.

La început, intendentul nu-l băgă în seamă pe băieţelul brunet care stătea cu picioarele încrucişate, lipit de peretele capelei.

— *Messire! Messire!* strigă băieţandrul, ridicându-se în picioare. Am ceva pentru domnia ta.

Pelletier nu-l auzi.

— *Messire!* nu se lăsă păgubaş băiatul, trăgându-l de mânecă pentru a-i atrage atenţia. Domnule intendent Pelletier, vă rog, ascultaţi-mă!

Bărbatul simţi cum îi este strecurat ceva printre degete. Se uită în jos şi văzu o scrisoare aşternută pe un pergament gros, alb-gălbui. Genunchii i se înmuiară. Recunoscu scrisul pe loc. Pelletier se convinsese că nu-l mai văzuse niciodată înainte. Îl înhăţă pe băiat de ceafă.

— De unde ai asta? îl iscodi el, scuturându-l zdravăn. Vorbeşte! Băiatul se zbătu ca un peşte în undiţă, încercând să scape din strânsoare.

— Spune-mi! Iute!

— Un om mi-a dat-o la poartă, scânci băiatul. Nu mă bate! N-am făcut nimic.

Intendentul îl zgudui şi mai tare.

— Ce om?

— Unul oarecare.

— Eu zic să te mai gândeşti, îl ameninţă el, pe un ton răstit. Ai un *sol* de la mine, dacă-mi spui ce vreau să ştiu. Era tânăr? Bătrân? Soldat? După o scurtă pauză continuă: Evreu?

Puse o mie de întrebări până ce reuşi să scoată tot de la băiat. Din păcate, nu află mare lucru. Pons îi povesti că se juca împreună cu prietenii săi în şanţul cu apă al castelului Comtal, încercând să treacă podul de la un capăt la altul fără să-i prindă santinelele. Când amurgul începuse să coboare şi lumina să pălească, se apropiase de ei un bărbat care îi întrebase dacă îl ştie careva din vedere pe intendentul Pelletier. Când Pons îi răspunsese că el îl cunoaşte, bărbatul îi dăduse un *sol* ca să transmită mai departe o scrisoare de mare însemnătate şi foarte grabnică, după cum spusese el.

Înfăţişarea omului cu pricina nu se deosebea prin nimic. Nu era nici tânăr, nici bătrân. Nici foarte alb, nici foarte negru. Nu avea urme de vărsat pe faţă şi nici cicatrice. Băiatul nu observase dacă purta inel, pentru că îşi ţinea mâinile ascunse sub pelerină.

Mulţumit că aflase tot ce se putea, Pelletier îşi vârî mâna în punga de la brâu şi îi întinse o monedă.

— Ţine. Pentru că ai fost cuminte. Acum, fugi de-aici.

Pons nu mai aşteptă să i se zică de două ori. Se smulse din strânsoarea lui Pelletier şi o luă la goană.

Intendentul se întoarse în casă, păstrând

scrisoarea strâns la piept. Nu zări pe nimeni când străbătu coridorul ce ducea în camera sa.

Uşa era încuiată. Blestemându-se pentru prudenţa sa bolnăvicioasă, bărbatul scotoci după chei cu mâini neîndemânatice din cauza grabei. François aprinsese mai multe *calèlhs,* opaiţe cu ulei, şi aşezase frumos o tavă cu o cană de vin şi două pocale din lut pe masa din mijlocul camerei, aşa cum făcea în fiecare noapte. Suprafaţa şlefuită a tăvii de alamă sclipea în lumina aurie.

Pelletier îşi turnă de băut nişte vin ca să-şi potolească nervii, chinuiţi de imagini prăfuite, amintiri din Ţara Sfântă şi de umbrele roşiatice ale deşertului. Nu-şi putea scoate din cap cele trei cărţi şi vechea taină adăpostită în paginile lor.

Licoarea aspră şi acrişoară îi înţepă limba şi gâtlejul. Înghiţi tot şi-şi mai turnă nişte vin. De multe ori încercase să-şi închipuie cum se va simţi în astfel de momente. Şi totuşi, acum când sosise clipa cea mare, el amorţise.

Se aşeză şi desfăşură scrisoarea pe masă, între palmele sale. Ştia ce cuprinde. Era mesajul pe care-l aşteptase, dar şi de care se şi temuse ani de zile, chiar de când venise la Carcassona. Pe atunci, ţinuturile mănoase şi primitoare din Midi păreau o ascunzătoare sigură.

Pe măsură ce anotimpurile se scurseră, speranţele lui Pelletier de a primi chemarea aproape că se spulberaseră. Viaţa obişnuită îşi intrase în drepturi. Gândurile legate de cărţi se topiseră. În cele din urmă, mai-mai că uitase şi să aştepte.

Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de

când se întâlnise cu autorul scrisorii. Brusc, realiză că nici măcar nu ştia dacă bunul său prieten şi îndrumător spiritual mai trăia. Harif îl învăţase să citească la umbra crângurilor de măslini de pe dealurile din marginea Ierusalimului. Harif îi deschisese ochii asupra unei lumi mai glorioase şi mai uluitoare decât tot ceea ce cunoscuse Pelletier înainte. Harif îi arătase că sarazinii, evreii şi creştinii mergeau pe căi diferite, dar căutând un singur Dumnezeu. Şi tot el îi dezvăluise că, dincolo de ceea ce se vede, există un adevăr vechi de când lumea, care depăşea orice ştiinţă a lumii de acum.

Noaptea în care fusese iniţiat în *Noublesso de los Seres* îi apăru limpede în minte, de parcă nu trecuse mai mult de o zi de atunci. Robele strălucitoare din aur şi pânza albă ca neaua ce acoperea altarul te orbeau precum forturile lucinde de pe dealurile din Aleppo, întrezărindu-se printre crângurile de chiparoşi şi de portocali. Mirosul de tămâie, vocile ce se înălţau şi coborau în întuneric. Iluminarea.

În noaptea aceea, care lui i s-a părut că a durat o eternitate, privise în inima labirintului şi făcuse legământ să-i protejeze taina cu preţul propriei vieţi.

Trase lumânarea mai aproape. Chiar şi în lipsa sigiliului, nu s-ar fi îndoit că răvaşul era de la mentorul său. I-ar fi recunoscut orişicând măiestria aparte a literelor şi proporţiile perfecte ale scrisului.

Pelletier scutură din cap, în încercarea de a scăpa de amintirile care ameninţau să-l

copleşească. Trase adânc aer în piept, apoi strecură vârful cuţitului sub sigiliu. Ceara întărită crăpă cu un pocnet fin. Netezi bine pergamentul.

Scrisoarea era scurtă. În partea de sus a foii se regăseau simbolurile de pe zidurile galbene ale labirintului ascuns în măruntaiele colinelor de la marginea Oraşului Sfânt. Aşternute în limba veche a strămoşilor lui Harif, ele nu însemnau nimic pentru cei care nu cunoscuseră iniţierea în *Noublesso.*

Citi cuvintele cu voce tare, sunetele binecunoscute liniştindu-l, înainte de a se concentra asupra conţinutului scrisorii.

Fraire,

A sosit clipa. Întunericul se apropie de aceste ţinuturi. Suntem înconjuraţi de răutate, o nenorocire ce va distruge şi va strica tot ce este bun. Textele nu se mai află în siguranţă pe câmpiile din Pays d'Oc. A venit vremea ca Trilogia să fie reunită. Fratele tău te aşteaptă în Besièrs, iar sora ta, în Carcassona. Îţi revine ţie însărcinarea de a duce cărţile într-un loc lipsit de primejdii.

Grăbeşte-te! Trecătorile de vară spre Navarre vor fi închise până de Toussaint, poate chiar mai devreme, dacă va ninge mai curând decât de obicei. Te voi aştepta până la sărbătoarea Sfântului Mihail.

Pas a pas, se va luènh.

Scaunul pârâi când bărbatul se sprijini cu toată greutatea de spătar. Mesajul era cât se poate de clar. Harif nu-i ceruse mai mult decât jurase

Pelletier că va dărui. Şi totuşi se simţea de parcă sufletul îi fugise din trup, lăsându-i în loc un mare pustiu.

Legământul de a păzi cărţile fusese făcut de bunăvoie, dar în vârtejul tinereţii. În prezent, când bătrâneţea se apropia cu paşi repezi, lucrurile nu mai păreau atât de simple. Îşi clădise o viaţă diferită aici, în Carcassona. Avea alte jurăminte de respectat şi alţi oameni pe care să-i slujească şi să-i iubească.

Cum de crezuse că momentul socotelilor nu va veni cât timp va trăi? Că niciodată nu va fi silit să aleagă între loialitatea şi supunerea sa faţă de vicontele Trencavel şi îndatoririle faţă de *Noublesso?*

Nici un om de pe lume nu-şi putea sluji cu onoare doi stăpâni în acelaşi timp. Dacă făcea întocmai cum îi poruncise Harif, ar fi însemnat să-l părăsească pe viconte exact când acesta avea mai mare nevoie de el. Orice oră petrecută alături de Raymond-Roger ducea, fără dar şi poate, spre trădarea mai vechilor săi prieteni.

Pelletier citi scrisoarea din nou, rugându-se ca Dumnezeu să-i ofere o rezolvare. De data asta, anumite cuvinte şi propoziţii îi săriră în ochi: „Fratele tău te aşteaptă în Besièrs”.

Harif făcea aluzie la Simeon, fără îndoială. Dar de unde şi până unde Béziers? Intendentul duse pocalul la buze şi bău din lichidul care îşi pierduse gustul. Ce straniu ca Simeon să-i umple gândurile tocmai astăzi, după atât de mulţi ani.

O întorsătură a sorţii? Simplă întâmplare? Nu credea în nici una. Şi-atunci, de unde răsărise

groaza ce-i copleşise sufletul când Alaïs i-a povestit despre trupul bărbatului care zăcea ucis în apele râului Aude? N-avea nici un motiv să-şi închipuie că este vorba despre Simeon şi, cu toate acestea, fusese aproape sigur.

Apoi observă cuvintele următoare: „iar sora ta, în Carcassona”.

Nedumerit, desenă cu degetul un model prin stratul de praf fin ce acoperea masa de lemn. Un labirint.

Oare să fi numit Harif o femeie drept păzitorul lui? Trăise chiar aici, sub nasul său, în Carcassona, în tot acest timp? Clătină din cap. I se părea cu neputinţă.

CAPITOLUL 9

Stând la fereastră, Alaïs îl aştepta pe Guilhem să se întoarcă. Cerul acoperit arunca deasupra cetăţii o mantie din catifea fină de un albastru-închis. Vântul uscat ce bătea dinspre nord cobora uşor din munţi, clătinând frunzele şi încovoind trestiile de pe malul râului. Adierea aducea cu ea promisiunea unui aer mai proaspăt.

Săgeţi orbitoare de lumină învăluiau catedralele Sant-Miquel şi Sant-Vicens în sclipiri argintii. Străzile cu pietriş ale cetăţii fremătau de oameni care mâncau şi beau, povestind şi îngânând cântece despre iubire, curaj şi înfrângeri. Lângă piaţa mare, încă mai ardea focul din cuptoarele fierarului.

„Aşteptând. Mereu aşteptând.”

Fata îşi frecase dinţii cu ierburi ca să-i facă mai albi şi îşi cususe un mic săculeţ cu flori de nu-

mă-uita la gulerul rochiei ca să o parfumeze. În cameră plutea o aromă dulce de levănţică.

Sfatul se terminase cu ceva timp în urmă şi ea crezuse că Guilhem o să vină direct acasă sau că măcar o să-i trimită vorbă. Frânturi de conversaţii urcau dinspre curtea de dedesubt, ca fuioarele de fum. Îl zări pe Jehan Congost, soţul Orianei, traversând curtea în goană. Numără şapte sau opt cavaleri însoţiţi de scutieri, zorind să ajungă la fierărie. Mai devreme, îl văzuse pe tatăl ei muştruluind un băieţel care pierdea vremea în jurul capelei.

Cât despre Guilhem, nici urmă.

Alaïs oftă, nemulţumită că se închisese zadarnic în camera ei. Se întoarse cu faţa spre interior, rătăcind aiurea de la fereastră la masă şi iarăşi înapoi. Degetele ei tremurau nerăbdătoare să facă ceva. Se opri lângă gherghef şi îşi aţinti privirea asupra micii tapiserii la care lucra pentru *Dame* Agnès, un peisaj întortocheat cu animale sălbatice şi păsări ale căror cozi maiestuoase alunecau de-a lungul unui zid de castel. De obicei, când vremea de afară sau îndatoririle ei din gospodărie o sileau să rămână în casă, ea îşi găsea liniştea într-o asemenea muncă delicată.

Dar în seara asta nu se putea hotărî la nimic anume. Acele stăteau nemişcate pe marginea gherghefului, alături de jurubiţa nedesfăcută pe care i-o dăruise Sajhë. Leacurile preparate mai devreme din angelică şi tătănească fuseseră rânduite cum se cuvine pe raftul de lemn din cel mai întunecat şi mai răcoros colţ al încăperii. Cercetase lădiţa din lemn până când i se făcuse

lehamite, iar degetele o dureau de cât mângâiase la nesfârşit modelul labirintului. Aştepta, aştepta.

— *Es totjorn lo meteis,* murmură ea. Întotdeauna, aceeaşi poveste. Se apropie de fereastră şi-şi privi reflexia. Un chip delicat, grav, în formă de inimă, cu ochi căprui inteligenţi şi obraji palizi se uita la ea. Nu era nici frumoasă, dar nici slută. Alaïs îşi netezi gulerul de la rochie, aşa cum văzuse că fac alte fete, încercând să pară mai elegantă. Poate că dacă ar fi cusut o bucată de dantelă la… Un ciocănit îi întrerupse gândurile. *„Perfin.* În sfârşit!”

— Intră, strigă ea.

Uşa se deschise. Zâmbetul pieri de pe buzele lui Alaïs.

— François. Ce e?

— Intendentul Pelletier are nevoie de domnia ta.

— La ora asta?

Slujitorul se bâţâi stingherit de pe un picior pe altul.

— Te aşteaptă în camera lui. Şi cred că ai face bine să te grăbeşti, Alaïs.

Tresări surprinsă când îl auzi spunându-i pe nume. Nu-şi mai amintea ca el să fi făcut o astfel de greşeală înainte.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea repede. Tata se simte rău? François şovăi.

— E, cum să zic eu… îngândurat, domniţă. Ar fi tare bucuros dacă i-aţi sta alături.

Fata oftă.

— Se pare că mi-a mers prost toată ziua.

— Domniţă? o întrebă el încurcat.

— Nu, nimic, François. În seara asta nu prea sunt în apele mele. Sigur că vin, dacă aşa voieşte tatăl meu. Mergem?

În camera sa de la capătul celălalt al coridorului unde se găseau iatacurile, Oriane stătea în mijlocul patului, ţinându-şi picioarele zvelte încrucişate sub ea.

Ochii verzi îi erau pe jumătate închişi, ca la pisici. Un zâmbet satisfăcut îi apăruse pe faţă în timp ce îşi lăsa părul negru şi buclat să fie pieptănat. Din când în când se înfiora, când dinţii de os ai pieptănului îi atingeau uşor şi aţâţător pielea capului.

— Mă… linişteşte, spuse fata.

În spatele ei se afla un bărbat. Era dezbrăcat până în talie, iar pe pieptul lui puternic, susţinut de umeri laţi, apăruseră câteva picături de sudoare.

— Te linişteşte, stăpână? întrebă el şoptit. Nu asta aveam de gând. Îi simţi răsuflarea caldă pe gât când el se aplecă înainte ca să-i adune părul de pe faţă şi să-l răsucească la ceafă.

— Eşti foarte frumoasă, şopti el.

Începu să-i frământe umerii şi gâtul, uşor la început, apoi din ce în ce mai puternic. Oriane îşi plecă fruntea, în vreme ce mâinile lui pricepute îi mângâiau pometii, nasul, bărbia, de parcă ar fi vrut să-şi fixeze în memorie trăsăturile ei. La răstimpuri, palmele lui alunecau alene spre pielea albă a gâtului.

Ea îşi ridică o mână la gură şi-şi linse buricele degetelor cu limba. Bărbatul îi lipi spatele de pântecul său. Tânăra se bucura de căldura şi de

greutatea trupului lui, ghicind cât de mult o dorea după umflătura ce-i apăsa şira spinării. El o întoarse cu faţa spre sine, îi despărţi buzele cu degetele şi începu s-o sărute blând.

Ea nu băgă de seamă sunetul paşilor ce se apropiau pe coridor. Cineva ciocăni cu putere.

— Oriane! se auzi o voce ascuţită, înfuriată. Eşti acolo?

— Jehan! şuieră fata printre dinţi, mai degrabă supărată, decât înfricoşată.

Deschise ochii.

— Parcă ziceai că n-o să vină aşa repede. Bărbatul privi spre uşă.

— Aşa credeam. Când am plecat de acolo, am socotit că o să petreacă mai mult timp cu vicontele. E încuiată?

— Desigur, spuse ea.

— Şi n-o să i se pară ciudat? Tânăra femeie ridică din umeri.

— Ştie foarte bine că n-are voie să intre fără încuviinţarea mea. Cu toate acestea, ascunde-te. Îi arătă cu mâna o mică firidă din spatele unei tapiserii ce atârna în capătul opus al patului. Nu te îngrijora, zâmbi ea, văzându-i expresia de pe chip. O să scap de el cât de repede pot.

— Ce-ai de gând să faci?

Fata îl înconjură cu braţele pe după gât şi îl trase în jos spre ea, îndeajuns de aproape ca genele ei să-i mângâie pielea, stârnindu-i fără milă dorinţa.

— Oriane? se văicări Congost, ridicând tonul cu fiecare cuvânt rostit. Deschide uşa imediat!

— Va trebui să aştepţi şi-ai să vezi, murmură

ea, aplecându-se să sărute pieptul bărbatului şi pântecul lui ferm în dreptul buricului. Acum trebuie să te faci nevăzut. Nici măcar *el* nu va sta afară o veşnicie.

După ce iubitul său tainic se ascunse, ea merse în vârful picioarelor până la uşă, răsuci cheia în broască fără pic de zgomot, apoi fugi în pat şi aranjă perdelele în jurul ei. Era pregătită să se veselească.

— Oriane!

— Bărbate, se răsti nerăbdătoare. Pentru ce atâta gălăgie? Doar e deschis.

Îl auzi bâjbâind, după care uşa se deschise, apoi se trânti cu putere la loc. Soţul ei năvăli în încăpere şi aşeză o lumânare pe masa de lemn.

— Unde eşti? întrebă el ţâfnos. Şi de ce este atât de întuneric? Azi nu am chef de nerozii.

Oriane zâmbi şi se întinse peste perne, cu picioarele uşor depărtate şi cu braţele goale şi fine ridicate deasupra capului. Nu voia nimic din ce-şi închipuia el.

— Sunt aici, bărbate.

— Uşa nu era descuiată când am încercat-o prima dată, rosti el supărat.

Trase într-o parte perdelele şi amuţi.

— Păi, tot ce se poate… să nu fi împins… îndeajuns de tare, zise ea. Îl privi cum păleşte, apoi se face roşu ca racul. Congost îşi holbă ochii şi deschise gura, uluit de sânii ei tari şi rotunzi cu sfârcuri maronii, de părul răsfirat pe pernă ca un ghem de şerpi ce se încolăcesc întruna, de curbele minunate ale taliei şi ale pântecului ei, precum şi de smocul de păr negru şi creţ ce răsărea dintre

coapse.

— Ce naiba crezi că faci? cârâi el. Acoperă-te pe dată!

— Dormeam, bărbate, răspunse ea. M-ai trezit.

— Eu te-am trezit? Auzi, eu am *trezit-o,* scuipă el. Adică tu dormeai… aşa?

— E o noapte fierbinte, Jehan. N-am voie să dorm după cum îmi pofteşte inima, la mine în cameră?

— Ar fi putut să intre oricine şi să te vadă astfel. Sora ta, slujnica, Guirande. Oricine!

Oriane se săltă încet în capul oaselor şi îl privi sfidătoare, răsucindu-şi o şuviţă de păr.

— Oricine? repetă ea batjocoritor. Pe Guirande am trimis-o acasă, îl aţinti cu o privire rece. *Ea* nu-mi mai era de folos.

Vedea strădania disperată a soţului său de a-şi întoarce capul, încercare lipsită însă de reuşită. Dorinţa şi scârba îi chinuiau sufletul uscat.

— Oricine ar fi putut intra, spuse el din nou, pe un ton mai puţin încrezător.

— Da, poate că ai dreptate. Dar nimeni n-a intrat. Doar tu, bărbate. Zâmbi. Pe faţă i se aşternu expresia unui animal gata de atac. Şi-acum că tot ai venit, poate vrei să-mi spui unde ai fost.

— Ştii foarte bine unde am fost, se răsti el. La sfat. Ea surâse şi mai tare.

— La sfat? În tot acest timp? Adunarea s-a terminat cu mult înainte de a se întuneca.

Congost roşi.

— Nu ai dreptul să mă provoci! Oriane îşi miji

privirea.

— Pe Sfânta Foy, dar înfumurat om mai eşti, Jehan! „N-ai dreptul…” Felul în care îl imită era desăvârşit şi amândoi bărbaţii se strâmbară la auzul cruzimii din vocea ei.

— Haide, Jehan, zi-mi mai bine unde ai fost. Ori poate că ai pus la cale *treburi* de stat? Nu cumva ţi-ai pierdut vremea cu vreo drăguţă de-a ta, *è,* Jehan? Ai ascuns-o aici în castel şi eu nu ştiu?

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? Eu…

— Alţi bărbaţi le povestesc nevestelor pe unde au umblat. Tu de ce nu faci la fel? Dar după cum am spus, poate că tu ai vreo pricină serioasă care te împiedică.

Congost se puse pe zbierat.

— Alţi bărbaţi ar trebui să-şi ţină gura. Nu e treaba femeilor! Oriane se mişcă încet de-a lungul patului, venind spre el.

— Carevasăzică nu-i treaba femeilor, şopti ea. Ei, nu mai spune! Avea vocea joasă şi plină de dispreţ. Congost ştia că-şi bate joc de el, dar nu pricepea şi pace regulile înfruntării. Dintotdeauna soţia lui îi alunecase printre degete.

Tânăra îşi întinse brusc mâna şi îl apucă de umflătura ce i se întrezărea pe sub tunică. O încântară nespus spaima şi uimirea din ochii lui, când ea începu să-şi mişte palma de sus în jos.

— Aşadar, bărbate, rosti ea dispreţuitoare. Şi cam care-ar fi treaba femeilor? Dragostea? Îl strânse mai tare. Şi asta? Cum îi zici tu, poftă?

Congost simţi că îl atrage într-un joc necurat, însă mişcările Orianei îl vrăjiseră. Nu se putu opri

să nu se aplece spre ea. Plescăi din buze ca un peşte şi îşi lipi ochii de trupul ei. Nu o mai preţuia deloc, dar nevasta lui încă îl stârnea, şi la fel ca oricare alt bărbat se lăsa condus de lucrul care-i atârna între picioare, în pofida învăţăturii desprinse în timp. Iar ea îl dispreţuia.

Brusc, fata îşi retrase mâna, satisfăcută de reacţia lui.

— Atunci, Jehan, spuse ea rece, dacă nu ai de gând să-mi povesteşti nimic, poţi să pleci. N-am nevoie de tine.

Văzu cum se rupe ceva în el, de parcă toate dezamăgirile şi mâhnirile adunate de-a lungul vieţii încercau să izbucnească într-un şuvoi de nestăpânit. Nici nu apucă bine să-şi dea seama ce se petrece, că el o şi plesnise, îndeajuns de tare ca s-o zvârle înapoi în pat.

Icni, uimită.

Congost încremeni, holbându-se spre mâna lui, ca şi cum aceasta nu făcea parte din fiinţa sa.

— Oriane, eu…

— Eşti jalnic, urlă ea. Simţea gustul de sânge în gură. Ţi-am spus să pleci. Mişcă-te. Piei din faţa mea!

Pentru o clipă, crezu că soţul ei avea să-şi ceară iertare. Dar când îşi ridică privirea, zări în ochii lui ură, nu ruşine. Răsuflă uşurată. Scena se va termina după cum plănuise.

— Mă scârbeşti, strigă el, îndepărtându-se de pat. Nu eşti cu nimic mai bună decât un animal! Ba dimpotrivă, eşti mai rea ca o bestie, căci ştii cu precizie ceea ce faci!

Înşfăcă pelerina ei albastră, care zăcea fără

motiv pe jos, şi i-o aruncă în faţă.

— Şi pune asta pe tine. Nu vreau să te găsesc tot aşa când mă întorc, vânturându-te de colo-colo ca o târfă neruşinată.

După ce se asigură că soţul ei plecase, Oriane se întinse pe spate şi se acoperi cu pelerina, tulburată, dar şi emoţionată în acelaşi timp. Pentru prima dată în cei patru ani de căsnicie, nătângul, nevolnicul, idiotul de bărbat pe care fusese silită să-l ia de soţ izbutise în sfârşit să o uimească. Fireşte că voise să-l provoace, dar nu se aşteptase s-o lovească. Şi încă atât de tare! Îşi plimbă degetele peste pielea obrazului care încă o mai ustura. Era limpede că îşi dorise s-o rănească. Oare chiar aşa de mult încât să-i lase un semn? Ar fi meritat osteneala. S-ar fi dus atunci la tatăl ei ca să-i arate cu ce s-a ales de pe urma hotărârii dictate de el.

Îşi veni în fire, zâmbind cu amărăciune. Ea nu se compara cu Alaïs. Numai Alaïs însemna ceva pentru tatăl lor, oricât de tare se străduia el să ascundă lucrul acesta. Oriane semăna prea mult cu mama ei, atât la trup, cât şi la fire, ca să fie pe gustul său. Bineînţeles că lui nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie dacă Jehan i-ar fi dat o bătaie soră cu moartea. Ar fi zis că o merită din plin.

Pe moment, lăsă gelozia pe care o ţinea bine ascunsă să iasă la iveală de sub masca perfectă a chipului ei frumos, de nepătruns. Se ura pentru lipsa ei de putere şi de înrâurire. Ce însemnătate mai aveau tinereţea şi frumuseţea ei, când ea era legată de un bărbat lipsit de ambiţie şi fără viitor,

un bărbat care nu ridicase niciodată vreo spadă? Nu i se părea drept ca Alaïs, sora mai mică, să aibă toate lucrurile la care ea jinduise şi care i se refuzaseră. Lucruri ce ar fi trebuit să-i aparţină încă de la început.

Oriane răsuci materialul între degete, închipuindu-şi că ciupeşte braţul alb şi slăbănog al lui Alaïs. Nesuferita, răsfăţata, pocita de Alaïs! Strânse şi mai tare, văzând cu ochii minţii o vânătaie purpurie răspândindu-se pe piele.

— N-ar fi trebuit să-l necăjeşti.

Vocea bărbatului rupse tăcerea adâncă. Aproape că uitase de prezenţa lui.

— De ce nu? întrebă ea. E singurul lucru care mă înveseleşte când mă aflu cu el.

Amantul se strecură printre perdele şi îi atinse obrazul cu degetele.

— Te doare? Ţi-a lăsat un semn.

Ea zâmbi, auzind îngrijorarea din vocea lui. Cât de puţin o cunoştea! Nu vedea decât ceea ce voia el să vadă, o imagine plăsmuită a femeii pe care o credea a fi.

— Nu-i nimic, răspunse ea.

Lanţul de argint de la gâtul lui îi mângâie pielea când se aplecă s-o sărute. Se simţea dorinţa de a o poseda. Oriane îşi schimbă poziţia, dând voie materialului albastru să lunece de pe ea ca o apă ce se scurge. Îşi lipi palmele de coapsele lui, acolo unde pielea era aurie, spre deosebire de nuanţa maronie de pe piept, braţe şi spate. Îşi ridică privirea şi zâmbi. Bărbatul o aşteptase îndeajuns.

Se aplecă şi-l cuprinse cu gura, dar el o

împinse pe pat şi îngenunche lângă ea.

— Şi cam ce plăcere doriţi de la mine, doamna mea? spuse el, depărtându-i blând picioarele. Asta?

Ea murmură şi se lăsă sărutată.

— Ori poate asta?

Gura lui coborî tot mai mult spre locul ei ascuns, tainic. Tânăra femeie îşi ţinu răsuflarea când limba lui începu să o chinuie dulce, muşcând-o, lingând-o, stârnind-o.

— Sau o fi vorba de asta?

Simţi cum mâinile lui puternice îi înconjoară talia, lipind-o strâns de el. Îşi încolăci picioarele în jurul spatelui lui.

— Sau asta este ceea ce-ţi doreşti cu adevărat? şopti el, cu o voce răguşită de dorinţă, când se afundă în ea.

Oriane gemu aţâţată, înfigându-şi unghiile în spinarea bărbatului, vrând şi mai mult.

— Aşadar, soţul tău crede că eşti o târfă, nu? Păi, atunci să aflăm dacă a avut dreptate.

CAPITOLUL 10

Pelletier măsura cu paşi mari încăperea, în lung şi-n lat, aşteptând-o pe Alaïs.

Se lăsase răcoarea, dar avea broboane de sudoare pe frunte şi pe chipul roşu. Ar fi trebuit să coboare în bucătărie ca să vadă de servitori, să se asigure că lucrurile nu sunt scăpate de sub control. Din păcate, momentul anevoios îl copleşea. Simţea că se află la o răscruce şi că, indiferent ce cale ar fi ales, viitorul era doar o ghicitoare. Tot ceea se petrecuse în viaţa lui şi tot

ce avea să vină depindea întru totul de hotărârea pe care o va lua acum.

Dar de ce fiica lui nu mai ajungea odată?

Pelletier strânse scrisoarea în pumn. Deja îi învăţase cuvintele pe de rost.

Se îndepărtă de fereastră şi privirea îi fu atrasă de o sclipire ce se zărea în praful şi umbrele din spatele uşii. Pelletier se lăsă pe vine şi o ridică. Era o cataramă grea din argint, ornată cu modele din cupru, destul de mare ca să prinzi o pelerină sau o robă.

Se încruntă. Nu era a lui.

O apropie de flacăra lumânării ca s-o vadă mai bine. Nu observă nimic deosebit. Mai văzuse sute ca ea în piaţă. O răsuci pe toate părţile. Era bine lucrată, dar te ducea cu gândul mai degrabă la o persoană obişnuită, decât la una înstărită.

Nu putea să se afle de mijit timp acolo. François îi făcea curat în cameră în fiecare dimineaţă şi ar fi văzut-o negreşit. Nici un alt servitor nu avea voie să intre în această încăpere care rămânea încuiată toată ziua.

Pelletier se uită de jur împrejur, căutând alte semne ale oaspetelui nepoftit. Se simţea cuprins de nelinişte. Era doar închipuirea lui sau lucrurile de pe masă fuseseră deranjate? Mişcase cineva aşternuturile? Totul îl tulbura.

— *Paire?*

Deşi Alaïs vorbi încet, îl sperie. Neîndemânatic, vârî catarama în buzunar.

— Tată? repetă ea. Ai trimis după mine?

Pelletier îşi veni în fire.

— Da, da, aşa e. Vino!

— Vă mai aduc ceva, *Messire?* întrebă François din prag.

— Nu. Dar stai afară în caz că am nevoie de tine.

Aşteptă până când se închise uşa, apoi o pofti pe fată să ia loc la masă. Îi turnă o cupă cu vin şi o umplu şi pe a lui, dar nu se aşează.

— Pari obosită.

— Sunt, dar numai puţin.

— Ce spun oamenii despre adunarea de astăzi, Alaïs?

— Nimeni nu ştie ce să creadă, *Messire.* Umblă multe poveşti. Cu toţii se roagă ca lucrurile să nu fie atât de primejdioase pe cum se aude. S-a aflat că vicontele pleacă mâine călare spre Montpelhièr, însoţit de un mic grup, ca să ceară o întâlnire cu unchiul lui, contele de Toulouse. Îşi ridică fruntea. E adevărat? El încuviinţă din cap. Dar se mai zvoneşte că turnirul se va ţine în continuare.

— Întocmai. Vicontele are de gând să-şi ducă până la capăt misiunea şi să se întoarcă acasă în cel mult două săptămâni. Până la sfârşitul lui *julhet.*

— Dar oare sunt şanse ca misiunea lui să izbutească?

Pelletier nu răspunse, ci continuă să străbată camera în lung şi-n lat. Neliniştea lui o învălui şi pe ea ca într-un giulgiu. Fata înghiţi o gură de vin ca să prindă curaj.

— Guilhem va pleca şi el?

— Păi, nu ţi-a spus până acum? o iscodi el aspru.

— Nu l-am văzut de când a plecat să ia parte la sfat, recunoscu ea.

— Dar pe unde naiba umblă? se răsti Pelletier.

— Te rog, zi-mi dacă da sau nu.

— Guilhem du Mas a fost şi el ales, cu toate că împotriva voinţei mele. Vicontele îl place.

— Pe bună dreptate, *paire,* şopti ea. Este un cavaler înzestrat. Tatăl ei se aplecă peste masă şi-i mai turnă nişte vin în pocal.

— Spune-mi, Alaïs, ai încredere în el?

Întrebarea o luă prin surprindere, dar răspunse fără să şovăie:

— Oare nu se cuvine ca nevestele să se încreadă în bărbaţii lor?

— Da, da. Nici nu mă aşteptam să răspunzi altfel, dădu el plictisit din mână. Dar te-a întrebat ce s-a petrecut azi-dimineaţă la râu?

— Mi-ai poruncit să nu vorbesc nimănui despre asta, se repezi fata. Fireşte că te-am ascultat.

— Şi sunt sigur că te vei ţine de cuvânt, adăugă el. Dar tot nu mi-ai răspuns. Guilhem te-a întrebat unde ai fost?

— N-a avut când, zise ea sfidător. După cum ţi-am mai spus, nu l-am văzut.

Pelletier se apropie de fereastră.

— Ţi-e teamă că o să izbucnească războiul? o iscodi intendentul, stând cu spatele la ea.

Alaïs fu zăpăcită de schimbarea bruscă a subiectului, însă răspunse într-o clipită:

— Gândul unei asemenea grozăvii mă înspăimântă, *Messire,* şopti ea prevăzătoare. Dar

oare se va ajunge la asta?

— Nu neapărat.

Bărbatul se sprijini cu palmele de pervaz, îngândurat şi parcă uitând de prezenţa fetei.

— Ştiu că întrebările mele par nelalocul lor, însă am pricini întemeiate. Cercetează-ţi inima. Cântăreşte-ţi vorbele cu înţelepciune. Apoi, buzele tale să grăiască adevărul. Ai încredere în soţul tău? Crezi că te va ocroti şi că va face tot ce-i bine pentru tine?

Alaïs înţelese pe dată că vorbele cele mai însemnate rămăseseră nerostite, dar se feri să răspundă. Nu voia să-i fie necredincioasă lui Guilhem. În acelaşi timp nici nu-şi putea minţi tatăl.

— Ştiu că nu e pe placul tău, *Messire,* rosti ea serioasă, cu toate că nu văd cu ce a greşit faţă de dumneata…

— Ba ştii foarte bine cu ce a greşit, o întrerupse Pelletier nerăbdător. Ţi-am povestit adesea. Totuşi, părerea mea despre du Mas, bună sau proastă, nu contează în acest moment. Poate să nu-ţi placă un om, dar să-i recunoşti totodată meritele. Te rog, Alaïs! Răspunde-mi la întrebare. De spusele tale depind multe!

Imagini ale lui Guilhem dormind. Ochii lui întunecaţi precum antracitul, buzele arcuite când îi săruta încheietura mâinii. Amintiri atât de puternice, încât o ameţeau.

— Nu pot, recunoscu ea într-un târziu.

— Ah, oftă el. Bine. Bine. Pricep.

— Cu tot respectul, *paire,* dar nu pricepi, se înfurie Alaïs. N-am zis nimic.

Tatăl ei se răsuci pe călcâie.

— I-ai spus lui Guilhem că am trimis după tine?

— De câte ori să-ţi repet că nu l-am văzut şi… nu e cuviincios să-mi pui astfel de întrebări. Să mă pui să aleg între loialitatea faţă de tine şi cea faţă de el.

Dădu să se ridice.

— Aşa că, dacă nu există vreun alt motiv care să mă silească să rămân aici, *Messire,* la o oră aşa de târzie, vă rog să-mi daţi voie să mă retrag.

Pelletier încercă s-o liniştească.

— Aşază-te, aşază-te. Văd că te-am supărat. Te rog să mă ierţi! N-am vrut.

Îi întinse mâna. După o clipă, fiica sa i-o acceptă.

— Nu doresc să vorbesc în dodii. Dacă şovăi, e… numai pentru că trebuie să-mi limpezesc gândurile. În seara asta am primit un răvaş de mare însemnătate, Alaïs. Mi-am petrecut ultimele ore încercând să mă hotărăsc ce să fac, întorcând lucrurile pe toate feţele. Chiar dacă am crezut că dibuisem o ieşire, îndoielile au continuat să mă apese şi de aceea te-am chemat.

Alaïs îi întâlni privirea.

— Şi acum?

— Acum drumul se deschide clar înaintea mea. Da. Cred că ştiu ce trebuie să fac.

Fata se albi şi începu să tremure.

— Aşadar vine războiul, şopti ea moale.

— Da, nu cred că ne mai putem împotrivi. Semnele nu ne sunt prielnice. Pelletier se aşează. Ne aflăm în toiul unor întâmplări serioase care ne

depăşesc puterile, căci toate strădaniile noastre de a le socoti altfel au dat greş. Şovăi puţin înainte de a continua: Dar mai există şi altceva mult mai de seamă decât războiul, Alaïs. Iar dacă lucrurile vor merge prost în Montpelhièr, atunci e posibil să nu mai am şansa de a-ţi mărturisi adevărul.

— Ce poate fi mai de seamă decât ameninţarea războiului?

— Înainte de a spune mai multe, trebuie să juri că ceea ce vei auzi în noaptea asta va rămâne veşnic pecetluit între noi doi.

— Aceasta-i pricina pentru care m-ai iscodit despre Guilhem?

— În mare măsură, da, recunoscu el, însă mai sunt şi alte motive. Dar te rog, dă-mi cuvântul tău că mărturia mea nu va trece dincolo de zidurile care ne înconjoară.

— *Messire,* ai cuvântul meu, spuse ea, fără să clipească.

Din nou tatăl său oftă, dar uşurat şi nu neliniştit. Zarurile fuseseră aruncate. Se hotărâse. Trebuia să-şi ducă la bun sfârşit misiunea, în pofida oricăror urmări.

Fata se trase mai aproape de el. Ochii ei căprui sclipeau în lumina palidă a lumânărilor.

— Aceasta este o poveste, care începe în ţinuturile vechi ale Egiptului, cu mii de ani în urmă. Este istoria adevărată a Graalului.

Intendentul vorbi până când uleiul din opaiţe arse de tot.

Peste curtea castelului se aşternuse liniştea, după ce petrecăreţii plecaseră la culcare. Alaïs se simţea sleită de puteri. Degetele i se albiseră, iar

sub ochi i se strânseseră umbre vineţii.

Pelletier parcă îmbătrânise şi el, ostenit de cât povesteşte.

— Ca răspuns la întrebarea ta, nu trebuie să faci nimic. Nu încă, şi poate că niciodată. Dacă cererea noastră de mâine va avea sorţi de izbândă, atunci voi putea duce la loc sigur cărţile, după cum mi-e datoria.

— Dar dacă nu, *Messire?* Dacă ţi se întâmplă ceva? Alaïs se opri, gâtuită de frică.

— Poate că totul se va sfârşi cu bine, spuse el, dar cu glasul străbătut de o tristeţe de moarte.

— Dar dacă nu? stărui ea, refuzând să fie mângâiată. Dar dacă nu te întorci? Cum voi şti că trebuie să mă apuc de treabă?

Pelletier îi susţinu privirea câteva secunde, după care scotoci în buzunar, până când găsi un mic pacheţel înfăşurat într-o cârpă gălbuie.

— Dacă păţesc ceva, vei primi un semn ca acesta. Puse pacheţelul pe masă şi-l împinse spre ea. Deschide-l.

Fata se supuse, desfăcând ţesătura bucată cu bucată, până când scoase la iveală un disc mic de piatră alburie ce avea două litere incrustate în ea. Îl ridică în lumină şi citi literele cu voce tare.

— *N.S.*

— Pentru *Noublesso de los Seres.*

— Ce-i asta?

— Un *merel,* un semn secret, care se trece printre degetul mare şi arătător. Piatra mai are şi alt scop, dar nu e nevoie să-l cunoşti acum. Ea îţi va arăta dacă omul care o poartă este de încredere sau nu.

Alaïs încuviinţă din cap.

Pe cealaltă parte a discului fusese gravat un labirint, aidoma cu modelul sculptat pe spatele lădiţei ei de lemn. Îşi ţinu răsuflarea.

— L-am mai văzut.

Pelletier îşi scoase răsucind inelul de pe degetul mare şi i-l întinse.

— Este gravat pe interior, spuse el. Toţii păzitorii au un astfel de inel.

— Nu, l-am văzut aici, în castel. M-am dus să cumpăr brânză astăzi de la piaţă şi am luat din camera mea o lădiţă în care s-o pun. Modelul ăsta este sculptat pe fundul ei.

— Dar e imposibil! Nu poate fi acelaşi.

— Mă jur că aşa e.

— Dar de unde ai lădiţa? o iscodi el. Gândeşte-te, Alaïs. Ţi-a dăruit-o cineva? A fost un cadou?

Ea scutură din cap că nu.

— Nu ştiu, nu ştiu, rosti disperată. Toată ziua am încercat să-mi amintesc, dar n-am izbutit. Dar ce mi se pare ciudat e faptul că puteam să bag mâna-n foc că mai văzusem modelul în altă parte, chiar dacă lădiţa nu-mi era cunoscută.

— Unde se află acum?

— Am lăsat-o pe masa din camera mea, spuse ea. De ce? Socoţi că ne-ar fi de folos?

— Aşadar, oricine ar fi putut s-o vadă, o certă Pelletier.

— Bănuiesc că da, zise ea tulburată. Guilhem, vreunul dintre slujitori…

Alaïs privi spre inelul din mâna sa şi, brusc, piesele labirintului i se potriviră în minte.

— Ai crezut că bărbatul din râu este Simeon? îl întrebă ea încet. E un alt păzitor?

Tatăl său clătină din cap.

— Nu aveam motive să cred că este el, dar nu mă simţeam foarte sigur.

— Şi ceilalţi păzitori? Ştii cam pe unde-or fi?

Pelletier se aplecă şi îşi strânse degetele în jurul *merel-ului.*

— Nu mai pune întrebări, Alaïs. Ai grijă de el. Păstrează-l în mare taină! Şi ascunde şi lădiţa cu labirintul, astfel încât nimeni să n-o poată vedea. O să mă ocup de ea la întoarcere.

Fata se ridică în picioare.

— Păi şi cu lădiţa ce e?

Pelletier zâmbi de încăpăţânarea ei.

— O să mai chibzuiesc, *filha*.

— Dar prezenţa ei aici la castel înseamnă ceva, e legată de cărţi?

— Nimeni nu poate şti, rosti el neînduplecat. Dacă aş fi socotit că am ceva să-ţi spun, ţi-aş fi spus. Pe cuvânt de onoare!

Vorbele sale erau curajoase, puternice, dar expresia de pe chipul lui îl dădu de gol.

— Dar dacă…

— *Basta,* o opri el blând, ridicând mâinile. De ajuns.

Alaïs se lăsă îmbrăţişată. Mirosul lui atât de bine cunoscut îi aduse lacrimi în ochi.

— Totul o să fie bine, o încurajă el. Trebuie să fii neînfricată. Fă întocmai ce ţi-am spus, nu mai mult! O sărută pe creştet. Să vii să-ţi iei la revedere în zori. Ea încuviinţă din cap, neîndrăznind să vorbească. *Ben, ben.* Acum,

grăbeşte-te. Dumnezeu să te aibă în pază!

Alaïs alergă pe coridorul întunecat şi se repezi afară în curte, fără să-şi tragă răsuflarea, văzând duhuri şi demoni în fiecare umbră. Gândurile i se învârteau prin minte ca o morişcă. Lumea aşa cum o ştia ea dintotdeauna păru dintr-odată doar o imagine în oglindă, o lume pe care o recunoştea, dar care era şi diferită în acelaşi timp. Pacheţelul ascuns sub rochie îi ardea pielea.

Aerul era răcoros. Cei mai mulţi oameni se duseseră la culcare, cu toate că prin ferestrele ce se înălţau peste Cour d'Honneur încă mai pâlpâiau câteva lumini. Un hohot de râs al străjilor de noapte o făcu să tresară. Pentru o clipă, i se păru că desluşeşte silueta unei persoane într-una dintre camerele de la caturile de sus. Dar un liliac trecu pieziş prin faţa ei, aproape orbind-o, şi când privi din nou, fereastra se întunecase.

Iuţi pasul şi mai tare. Cuvintele tatălui ei nu-i dădeau pace, amestecându-se cu toate întrebările pe care ar fi vrut să le pună şi nu putuse.

După ce urcă două, trei trepte, simţi cum i se zbârleşte părul de pe ceafă. Se uită peste umăr.

— Cine-i acolo?

Nu răspunse nimeni. Strigă din nou. Întunericul ascundea ceva rău, o simţea cu toată fiinţa ei. Alaïs porni şi mai grăbită, convinsă că este urmărită. Auzea târşâitul paşilor şi o răsuflare grea.

— Cine-i acolo? se răsti ea iarăşi.

Pe neaşteptate, o mână aspră şi bătucită, duhnind a bere, îi acoperi gura. Fata încercă să ţipe, dar primi iute o lovitură puternică în spate şi

căzu.

I se păru că trece o veşnicie până când se prăbuşi la pământ. Puzderie de mâini se apucară s-o pipăie, ca şobolanii ce te năpădesc într-un beci, şi nu se opriră decât când găsiră ceea ce căutau.

— *Aquis es.* Iată-l!

A fost ultimul lucru pe care Alaïs îl mai auzi, înainte să leşine.

CAPITOLUL 11

Pic de Soularac
Munţii Sabartnès
Sudul Franţei

LUNI, 4 IULIE 2005

— Alice, Alice, mă auzi?

Pleoapele i se zbătură puţin, după care deschise ochii.

Aerul era răcoros şi jilav, ca într-o biserică neîncălzită. Nu mai plutea, ci zăcea întinsă pe pământul tare şi rece.

„Unde naiba sunt?” Pipăi ţărâna umedă şi aspră de sub ea. Apoi îşi schimbă poziţia. Pietrele ascuţite şi nisipul zgrunţuros îi înţepară pielea.

Nu, nu-i o biserică. Un crâmpei de amintire îi străbătu gândurile. Mergea de-a lungul unui tunel lung, întunecat, până ce ajunse într-o peşteră, apoi într-o cameră de piatră. Şi ce s-a mai întâmplat oare după aceea? Totul i se părea înceţoşat, cu contururi neclare. Alice încercă să-şi salte capul. Ce greşeală! Durerea îi explodă în ceafă. Greaţa o izbi în stomac, ca un val uriaş ce loveşte fundul unei bărci putrezite.

— Alice? Mă auzi? Cineva îi vorbea. Un glas neliniştit, agitat, pe care îl cunoştea: Alice? Trezeşte-te!

Mai încercă o dată să-şi ridice capul şi de data asta durerea nu o mai săgetă aşa tare. Încet, cu grijă, se mişcă puţin câte puţin.

— Isuse, murmură Shelagh, uşurată.

Îşi dădu seama că cineva o susţinea de braţe, ajutând-o să stea în şezut. Penumbrele persistau şi nu se zăreau decât cercurile sclipitoare ale lanternelor. Două. Tânăra îşi miji ochii şi îl recunoscu pe Stephen, unul dintre membri mai vechi ai echipei. Se fâţâia pe lângă Shelagh, ochelarii lui cu rame metalice reflectând fasciculul de lumină.

— Alice, spune ceva. Mă auzi? o întrebă Shelagh. „Nu sunt sigură. Poate.” Încercă să vorbească, dar gura îi era încleştată şi cuvintele nu voiau să iasă. Clatină din cap. Efortul o ameţi. Îşi lăsă fruntea pe genunchi ca să nu leşine.

Sprijinită de-o parte şi de alta de Shelagh şi de Stephen, îşi îndreptă spatele şi se aşeză pe treapta de sus. Totul părea că se mişcă înainte şi înapoi, ca în cadrul nefocalizat al unui film.

Prietena sa se lăsă pe vine în faţa ei, vorbindu-i întruna, dar Alice nu pricepea ce-i spune. Sunetul ajungea distorsionat, ca un disc ce se învârte la o viteză nepotrivită. Un alt val de greaţă o copleşi, pe măsură ce amintiri disparate năvăleau în conştientul ei: zgomotul craniului pocnind în beznă; mâna ei întinzându-se după inel; certitudinea că deranjase ceva ce dormea în adâncurile tainice ale munţilor, ceva diabolic.

Şi-apoi, neantul.

Îi era atât de frig. Pielea de pe braţele şi picioarele goale i se făcuse ca de găină. Ştia că nu-şi pierduse cunoştinţa multă vreme, ci poate doar câteva minute. O perioadă nesemnificativă. Dar ei i se păruse o eternitate timpul cât alunecase dintr-o lume în alta.

Alice se cutremură. Şi o nouă amintire. Un vis familiar. Mai întâi, senzaţia de pace şi de imponderabilitate, totul alb şi limpede. Apoi, căderea nebunească din văzduhul înalt şi pământul care se grăbea s-o întâmpine. Nu avusese loc nici o coliziune, nici un impact, doar trunchiurile copacilor verzi ce se aplecau deasupra ei. Şi la sfârşit focul, zidul urlător al flăcărilor roşii, galbene şi aurii.

Îşi înconjură trupul cu mâinile. De ce reapăruse visul? De-a lungul copilăriei, aceeaşi nălucire o bântuise, fără rost. În timp ce părinţii ei dormeau liniştiţi în dormitor, fetiţa îşi petrecuse nopţile trează, cu unghiile înfipte în aşternuturi, hotărâtă să-şi învingă singură demonii.

De câţiva ani însă scăpase de coşmar.

— Ce-ar fi să încercăm să te ridicăm în picioare? îi propuse Shelagh.

„Nu înseamnă nimic. A fost o întâmplare. Nu înseamnă că totul va începe din nou.”

— Alice, i se adresă Shelagh de data asta mai ferm, parcă pe punctul de a-şi pierde răbdarea. Crezi că poţi sta singură în picioare? Trebuie să te ducem înapoi în tabără. Să te controleze cineva.

— Cred că da, rosti ea în cele din urmă. Parcă nici n-ar fi fost glasul ei. Capul meu… e ceva în

neregulă cu el.

— Hai, Alice, o să poţi. Haide, încearcă!

Privi în jos spre încheietura roşie, umflată. „Rahat.” Nu prea putea să-şi amintească şi nici nu voia.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Asta… Îşi ridică mâna. Julitura asta o am de afară.

Shelagh o înconjură cu braţele ca s-o sprijine.

— E bine-aşa?

Alice se îmbărbătă şi îi dădu voie prietenei ei s-o salte în picioare. Stephen o luă de celălalt braţ. Se legănă puţin dintr-o parte în alta, încercând să-şi recapete echilibrul şi, după câteva secunde, ameţeala se mai domoli şi simţi cum membrele ei amorţite prind viaţă. Începu cu atenţie să-şi tensioneze şi să-şi relaxeze degetele, ignorând pielea care aproape pocnea în zona încheieturilor.

— Mă simt mai bine. Mai lasă-mă un minut.

— Ce naiba te-a apucat să vii aici de una singură?

— Am… Alice se opri, neştiind ce să spună. Era ceva obişnuit pentru ea să încalce regulile şi să intre în bucluc. Trebuie să vezi ceva, neapărat. Acolo jos. La nivelul inferior.

Shelagh îndreptă lanterna spre direcţia indicată. Razele de lumină desenau umbre pe pereţii şi pe tavanul peşterii.

— Nu, nu acolo, spuse Alice. Mai jos. Shelagh coborî fascicolul. În faţa altarului.

— Altar?

Strălucirea albă şi puternică sfâşie vălul de cerneală al întunericului, ca un far în noapte. Pentru o fracţiune de secundă, imaginea altarului

se profilă pe zidul de piatră din spate, ca litera grecească *pi,* suprapusă peste labirintul sculptat. Apoi femeia îşi mişcă mâna şi imaginea dispăru, înlocuită de cea a mormântului. Osemintele răsăreau palide din beznă.

Imediat, atmosfera se schimbă. Shelagh inspiră adânc. Făcu automat unu, doi, trei paşi. Părea că uitase de prezenţa lui Alice.

Stephen dădu şi el s-o urmeze.

— Nu, se răsti ea. Rămâi pe loc!

— Eu doar…

— Du-te şi caută-l pe doctor Brayling. Spune-i ce am descoperit. Acum! ţipă ea când văzu că el nu pleacă.

Stephen vârî lanterna în mâna lui Alice şi dispăru în tunel fără să mai scoată nici un cuvânt. Se auzea scrâşnetul pietrişului sub greutatea paşilor lui. Sunetul deveni din ce în ce mai slab, până când fu înghiţit de întuneric.

— Nu trebuia să ţipi la el, spuse Alice. Coordonatoarea expediţiei veni aproape de ea.

— Ai atins ceva?

— Nu neapărat, atâta doar…

— Atâta doar, ce?

Din nou acelaşi ton agresiv.

— Erau câteva lucruri în mormânt, adăugă fata. Pot să-ţi arăt.

— Nu, strigă Shelagh. Nu, repetă ea mai calmă. Nu vom deranja nimic.

Alice tocmai se pregătea să-i spună că e puţin prea târziu pentru asta, dar se abţinu. Nu avea nici cea mai mică intenţie să se ducă iarăşi lângă schelete. Găvanele oarbe, oasele zdrobite îi

stăruiau prea limpede în minte.

Shelagh se aplecă deasupra mormântului. Era ceva provocator în felul în care plimba fasciculul de lumină peste trupuri, în sus şi-n jos, de parcă le-ar fi examinat. Fără urmă de respect. Lanterna se opri deasupra lamei tocite a cuţitului şi femeia se lăsă pe vine, cu spatele la Alice.

— Şi ziceai că n-ai atins nimic? spuse ea brusc, aruncându-i o privire furioasă peste umăr. Şi-atunci, cum a ajuns penseta ta aici?

Alice se îmbujoră.

— M-ai întrerupt înainte de a apuca să termin. Tocmai vroiam să-ţi mărturisesc că am ridicat un inel – *cu* penseta, să ne înţelegem –, pe care l-am scăpat când v-am auzit pe voi în tunel.

— Un inel? repetă Shelagh.

— Poate că s-a rostogolit pe undeva, pe dedesubt…

— Eu, una, nu-l văd, rosti femeia, sărind în picioare. Se întoarse înapoi lângă Alice. Hai să ieşim. Trebuie să ne îngrijim de rănile tale.

Tânăra o privi uimită. Chipul unei străine, nu al unei bune prietene, se uita la ea. Furioasă, dură, judecând-o.

— Dar nu vrei să…

— Isuse, Alice, o repezi ea, apucând-o de braţ. N-ai făcut suficiente rele? Trebuie să mergem!

Când ieşiră din umbra stâncii, lumina o orbi cu strălucirea ei. Alice avu impresia că soarele îi explodează în faţă, ca un foc de artificii pe un cer plumburiu de noiembrie.

Îşi acoperi ochii cu mâinile. Se simţea total

dezorientată, incapabilă să-şi găsească locul. Era ca şi cum lumea s-ar fi oprit pe loc cât stătuse ea în cameră. Vedea acelaşi peisaj şi totuşi acesta se transformase în ceva diferit.

„Sau privesc lucrurile cu alţi ochi?”

La orizont, piscurile strălucitoare ale Pirineilor îşi pierduseră conturul. Copacii, cerul, muntele însuşi păreau ireali. Fata îşi închipui că orice ar atinge s-ar prăbuşi, ca un decor dintr-o scenă de film, revelând lumea reală ascunsă dedesubt.

Shelagh nu spuse nimic. Deja se apucase să coboare muntele, cu telefonul mobil lipit de ureche, fără să se mai sinchisească dacă Alice se descurcă ori nu. Aceasta se grăbi să ţină pasul cu ea.

— Shelagh, stai un minut! Aşteaptă, o rugă ea, atingându-i braţul. Uite ce e, îmi pare tare rău! Ştiu că n-ar fi trebuit să vin aici de una singură. Habar n-am ce-a fost în capul meu.

Femeia părea că n-o bagă în seamă. Nici măcar nu se întoarse, deşi închise brusc clapa telefonului.

— Mergi mai încet. Nu pot să mă ţin după tine.

— Bine, spuse Shelagh, răsucindu-se. Poftim, m-am oprit!

— Ce se petrece?

— Păi, tu să-mi spui. Adică ce-ai vrea, mai exact, ca eu să-ţi zic? Că totul e în regulă? Vrei să te fac să te simţi mai bine pentru că ai dat-o în bară?

— Nu, eu…

— Pentru că, dacă stau să mă gândesc mai bine, *nu e în regulă deloc.* A fost o prostie cât casa de mare să vii aici singură! Ai contaminat situl şi Dumnezeu mai ştie ce. De-a ce dracu' te jucai?

Alice îşi ridică mâinile.

— Ştiu, ştiu. Şi chiar îmi pare rău, repetă ea, conştientă de inutilitatea scuzelor.

— Ai idee în ce situaţie m-ai pus? *Eu* am garantat pentru tine. *Eu* l-am convins pe Brayling să-ţi dea voie să participi. Iar acum, mulţumită aerelor tale de Indiana Jones, probabil că poliţia ne va suspenda întregul proiect de săpături. Brayling va da vina pe mine. După ce m-am străduit atâta ca să ajung aici şi să obţin un loc pe şantier. Tot timpul pe care l-am petrecut…

Vocea i se gâtui şi femeia îşi trecu degetele prin părul des şi oxigenat. „Nu e deloc cinstit."

— Stai puţin. Chiar dacă Alice înţelegea că Shelagh are tot dreptul din lume să fie mânioasă, totuşi prietena ei întrecuse măsura. Nu e corect din partea ta! Am admis ce prostie am făcut intrând acolo – nu m-am gândit la început şi trebuie să recunosc –, dar nu ţi se pare că exagerezi? La naiba, doar n-a fost nimic intenţionat. Îmi vine greu să cred că Brayling va suna la poliţie. N-am atins nimic la modul serios. Şi nu a fost nimeni rănit.

Shelagh îşi smulse braţul din strânsoarea lui Alice cu atâta forţă, încât aproape că alunecă.

— Brayling va anunţa autorităţile, şuieră ea printre dinţi, pentru că – şi ai şti şi tu, dacă te-ai fi sinchisit dracului să mă asculţi – ni s-a acordat dreptul de face săpături numai şi numai dacă vom

raporta imediat poliţiei judiciare orice descoperire de rămăşiţe umane.

Fata avu impresia că primeşte un pumn în stomac.

— Eu mi-am închipuit că e doar aşa, de ochii lumii. Nimeni nu părea să ia în serios o asemenea treabă. Chiar glumeam cu toţii pe tema asta.

— Mi-e foarte clar că *tu* n-ai luat-o în serios, ţipă cealaltă. Restul s-au conformat, pentru că sunt profesionişti şi îşi respectă munca!

„Dar n-are sens.”

— Dar de ce s-ar interesa poliţia de nişte săpături arheologice? Shelagh explodă:

— Isuse, tot nu pricepi, nu? Chiar nici acum. Fir-ar a naibii de treabă, păi nu contează *de ce!* Aşa stau lucrurile. Nu eşti *tu* în măsură să hotărăşti care dintre reguli contează şi care pot fi ignorate!

— Dar n-am susţinut nici o clipă că…

— Pentru ce trebuie să complici *întotdeauna* lucrurile? Mereu ai senzaţia că ştii tu ce e mai bine, că poţi încălca regulile, mereu vrei să fii diferită.

Alice ridică vocea:

— Eşti nedreaptă. Nu sunt deloc aşa, că doar mă cunoşti! Pur şi simplu nu mi-a trecut prin minte că…

— Asta e şi ideea. Pe tine nu te interesează nimic altceva în afara propriei persoane. Tu trebuie să obţii ceea ce vrei.

— Baţi câmpii! De ce aş încerca în mod deliberat să-ţi îngreunez situaţia? Ascultă numai ce prostii debitezi. Inspiră adânc, străduindu-se

să-şi ţină firea. Uite, o să-mi asum întreaga responsabilitate în faţa lui Brayling, dar… ştii şi tu că nu m-aş fi aventurat de capul meu aici în mod normal… Numai că…

Se opri din nou.

— Numai că…?

— O să zici că m-am ţăcănit, dar locul ăsta m-a atras ca un magnet. Puteam să bag mâna-n foc că încăperea există. N-am nici o explicaţie logică, dar am ştiut pur şi simplu. Intuiţia probabil. Un *déjà vu.* Ca şi cum aş mai fi intrat acolo.

— Şi ai impresia că asta îmbunătăţeşte lucrurile? o întrebă Shelagh sarcastic. Hristoase, vorbeşti aiurea. Auzi la ea, intuiţie! Eşti jalnică!

Alice scutură din cap.

— A fost mai mult de-atât…

— Una peste alta, ce naiba te-a apucat să sapi în creierii munţilor? Şi de una singură? Hai, lasă-mă cu aburelile tale. Ce ţi-ai zis tu? Dă-le dracu' de reguli!

— Nu, o contrazise fata. Nu s-a întâmplat aşa. Partenerul meu nu era cu mine. Am zărit ceva sub o stâncă şi, fiind ultima mea zi aici, m-am gândit să fac şi eu mai multe. N-am vrut decât să găsesc un lucru care merita cercetat. O luase gura pe dinainte şi deja îşi regreta greşeala. Nu intenţionam să…

— Adică, vrei să-mi spui că, vezi Doamne, chiar ai descoperit ceva? Şi după ce ai descoperit acel ceva nu te-ai deranjat să mai împărtăşeşti informaţia şi altcuiva?

— Eu…

Coordonatoarea expediţiei întinse palma.

— Dă-mi-l!

Alice îi susţinu privirea o secundă, după care îşi vârî mâna în buzunarul de la blugi, scoase batista şi i-o încredinţă. Nu îndrăzni să scoată nici un cuvânt.

Se uită cum Shelagh despătureşte bucata de bumbac alb, dând la iveală catarama din interior. Nu se putu abţine să nu-şi întindă gâtul pentru a o privi.

— E frumoasă, nu-i aşa? Felul în care cuprul de pe margini reflectă lumina ici şi colo. Şovăi, după care adăugă: Cred că îi aparţine unuia dintre oamenii din peşteră.

Femeia o privi direct în ochi. Starea ei de spirit se schimbase din nou radical. Mânia dispăruse.

— N-ai nici cea mai mică idee despre ce ai făcut. Nici cea mai mică idee! împături batista la loc. O iau cu mine.

— Dar eu…

— Gura, Alice! Nu vreau să discut cu tine acum. Vorbele tale sunt bune doar să agite spiritele.

„Ce naiba se petrece?”

Tânăra rămase uimită când femeia se îndepărtă. Furtuna apăruse de niciunde, violentă chiar şi pentru o persoană ca Shelagh, în stare să se isterizeze din cauza celor mai mărunte lucruri, dar parcă niciodată nu atinsese astfel de cote.

Alice se aşează pe cea mai apropiată stâncă şi-şi sprijini pe genunchi încheietura ce-i zvâcnea nebuneşte. Nu-i mai rămăsese nici un muşchi care să n-o doară şi se simţea sleită de puteri.

Amărăciunea îi umplu sufletul. Ştia că întregul proiect primise fonduri private – nefiind legat de nici o universitate sau instituţie publică –, aşa că nu constituia subiectul reglementărilor restrictive ce îngreunau majoritatea expediţiilor. Drept rezultat, competiţia pentru un loc în echipă fusese acerbă. Shelagh lucra la Mas d'Azil, la câţiva kilometri nord-vest de Foix, când auzise de săpăturile din munţii Sabarthès. După cum îi povestise lui Alice, îl bombardase pe şeful proiectului, doctorul Brayling, cu scrisori, e-mailuri şi recomandări până când, într-un târziu, cu optsprezece luni în urmă, îl câştigase de partea ei. Chiar şi-atunci, Alice se întrebase de ce stăruise într-atâta Shelagh.

Privi spre vale. Prietena sa ajunsese atât de departe, încât aproape că ieşise din raza ei vizuală. Silueta înaltă şi zveltă se pierdea printre arbuştii ce creşteau pe coastele mai joase. Nu mai avea cum s-o prindă din urmă nici dacă voia.

Oftă din toţi rărunchii. Iar rămăsese singură. „Ca întotdeauna." De capul ei. „E mai bine aşa." Se bizuia pe propriile forţe, preferând să nu apeleze la nimeni. Acum însă nu mai era atât de sigură că dispunea de suficientă energie ca să se întoarcă în tabără. Soarele dogorea, iar picioarele îi slăbeau cu fiecare pas. Se uită la tăietura de pe braţ. Începuse să sângereze din nou, mai rău ca înainte.

Cercetă din priviri peisajul ars al munţilor Sabarthès, învăluit într-o pace adâncă. Pe moment, se simţi bine. Apoi, deveni conştientă de o nouă senzaţie, un fior pe şira spinării.

Nerăbdare, aşteptare. Recunoaştere.

„Totul se termină aici.”

Îşi ţinu răsuflarea. Inima îi bubui în piept din ce în ce mai tare.

„Totul se termină aici, unde a început.”

Deodată, capul i se umplu de şoapte, de frânturi de zgomote, ca nişte ecouri ce străbăteau veacurile. Cuvintele sculptate în piatra de la capătul treptelor îi reveniră în minte. *„Pas a pas.”* I se învârteau prin faţa ochilor, ca un refren dintr-un cântec de leagăn.

„Este imposibil. Te comporţi prosteşte!”

Zguduită, Alice îşi propti mâinile pe genunchi şi se chinui să se ridice în picioare. Trebuia să se înapoieze în tabără. Să scape de insolaţie şi să bea apă.

Târâş-grăpiş, începu să coboare, resimţind fiecare hârtop de pe drum. Trebuia să se îndepărteze de piatra ce răsuna de şoapte nebune şi de spiritele ce trăiau în ea. Nu pricepea ce i se întâmplă, ştia doar că trebuie să plece de acolo.

Mări pasul, până când aproape că o luă la goană, împiedicându-se de bolovanii uriaşi şi de cremenea ce răsărea din pământul uscat. Cuvintele însă îi rămăseseră înfipte în creier şi le repeta limpede şi tare, ca pe o mantra.

„încetul cu încetul, ajungi departe. Încetul cu încetul.”

CAPITOLUL 12

Termometrul arăta treizeci şi trei de grade la umbră. Era aproape ora trei după-amiaza. Alice stătea sub prelată, sorbind cuminte dintr-o sticlă

de Orangina pe care i-o dăduseră cu forţa. Bulele călduţe îi înţepară plăcut gâtul, în timp ce zahărul îi năvăli în sânge. În jur mirosea puternic a gabardină, a pânză de cort şi a TCP[12].

Tăietura din zona cotului îi fusese curăţată din nou. Un bandaj alb şi imaculat îi înconjura încheietura, care se umflase cât o minge de tenis. Zgârieturile şi juliturile de pe genunchi şi gambe o usturau din cauza dezinfectantului tare.

„Ţi-ai făcut-o singură cu mâna ta!”

Se privi în oglinda micuţă ce atârna într-un colţ. Un chip delicat, în formă de inimă, cu ochi căprui inteligenţi se reflecta spre ea. Pistruii şi pielea bronzată nu-i puteau ascunde paloarea. Arăta îngrozitor. Părul i se umpluse de praf, iar ici şi colo pe frunte se zăreau pete de sânge uscat.

Nu mai voia decât să se întoarcă în hotelul ei din Foix, să-şi arunce hainele murdare în maşina de spălat şi să se bucure de un duş rece, îndelungat. Apoi s-ar fi dus până în piaţă să-şi comande o sticlă de vin, după care ar fi zăcut tot restul zilei.

„Şi nu m-aş fi gândit la tot ce s-a întâmplat.”

Slabe speranţe însă ca astfel de planuri să se împlinească.

Poliţia sosise cu o jumătate de oră în urmă. În parcarea din vale se vedeau câteva automobile oficiale alb-albastre, aliniate lângă Citroënurile şi Renaulturile mai uzate ale arheologilor.

Alice bănuise că pe ea o vor lua prima dată la întrebări. Dar poliţiştii se mulţumiră cu simpla confirmare că ea descoperise scheletele şi, după ce o înştiinţaseră că o vor interoga în cel mai scurt

timp, o lăsaseră în pace. Nimeni nu-i mai vorbise. Dar îi înţelegea perfect. Ea provocase toată această zarvă şi nebunie. Nu mai rămâneau multe de spus. Cât despre Shelagh, aceasta nu dădea nici un semn.

Prezenţa poliţiştilor schimbase atmosfera din tabără. Păreau să fi venit cu zecile acolo, îmbrăcaţi în cămăşi albastre şi cizme negre până la genunchi, cu pistoalele pe coapsă, roind pretutindeni ca nişte viespi, ridicând praful şi strigându-şi ordine unul altuia într-o franceză cu accent puternic, prea rapidă pentru ca ea să priceapă semnificaţia cuvintelor.

Delimitaseră imediat peştera cu cordoane, întinzând o bandă de plastic peste intrare. Zgomotul făcut de activităţile lor deranjau aerul încremenit al muntelui. Zbârnâitul aparatelor de fotografiat cu derulare automată concura cu ţârâitul greierilor.

Glasurile, purtate de briză, răzbăteau dinspre parcare până la ea. Alice se întoarse şi-l zări pe doctorul Brayling urcând scările, însoţit de Shelagh şi de un poliţist solid care părea a fi şeful operaţiunilor.

— Este evident că aceste schelete nu au cum să fie oamenii pe care îi căutaţi dumneavoastră, insistă doctorul Brayling. Osemintele au cel puţin câteva sute de ani. Când am anunţat autorităţile, nu mi-am imaginat nici o clipă că acesta va fi rezultatul. Gesticulă larg cu braţele. Aveţi idee câte stricăciuni puteţi provoca? Vă asigur că nu sunt deloc fericit de ceea ce văd.

Alice îl cercetă pe inspector, un bărbat între

două vârste, scund, supraponderal, cu ten smead şi cu chelie. Gâfâia, doborât de căldură. Avea o batistă mototolită cu care îşi ştergea faţa şi gâtul de sudoarea ce-i curgea şiroaie. Chiar şi de la distanţă, i se puteau vedea petele de transpiraţie de la subsuori şi de pe manşete.

— Ne cerem scuze pentru orice inconvenient, *Monsieur le Directeur,* rosti el într-o engleză înceată, dar plină de curtoazie. Însă de vreme ce acesta este un proiect privat, sunt sigur că veţi găsi o explicaţie rezonabilă pentru sponsorii dumneavoastră.

— Faptul că suntem suficient de norocoşi ca fondurile să ne parvină prin intermediul unei persoane particulare, şi nu al unei instituţii, nu face obiectul discuţiei noastre. Eu mă refeream la suspendarea inoportună a muncii noastre, ceea ce constituie un lucru foarte grav, ca să nu mai spunem că nu ne convine deloc. Munca pe care o depunem aici este foarte importantă.

— Domnule doctor Brayling, interveni Noubel, de parcă ar mai fi auzit aceleaşi vorbe de nenumărate ori până atunci, am mâinile legate. Ne aflăm în mijlocul unei investigaţii privitoare la o crimă. Aţi văzut afişele cu cele două persoane date dispărute, *oui?* Aşa că, fie că vă convine sau nu, până nu suntem siguri sută la sută că oasele găsite de dumneavoastră nu aparţin celor căutaţi de noi, săpăturile vor fi suspendate.

— Nu te prosti, inspectore! N-am nici cea mai mică îndoială că scheletele zac acolo de cel puţin câteva sute de ani!

— Le-aţi examinat personal?

— Normal că nu, izbucni Brayling. Nu aşa cum trebuie. Dar este evident! Oamenii dumneavoastră de la laborator o să-mi dea dreptate.

— Cu certitudine aşa va fi, doctor Brayling, dar până atunci… Noubel ridică din umeri. Nu mai e nimic de adăugat.

Shelagh se băgă şi ea în vorbă:

— Înţelegem poziţia dumneavoastră, inspectore, dar aţi putea măcar să ne comunicaţi cam când preconizaţi că veţi termina aici?

— *Bientôt.* Curând. Nu fac eu regulile. Brayling îşi flutură neputincios mâinile prin aer.

— În cazul acesta, mă văd nevoit să trec peste dumneavoastră şi să apelez la altcineva cu mai multă autoritate! E de-a dreptul ridicol!

— Cum doriţi, replică Noubel. Între timp, pe lângă doamna care a descoperit osemintele, aş avea nevoie de o listă cu toate persoanele care au intrat în peşteră. Imediat ce vom încheia investigaţiile noastre preliminare, vom scoate scheletele şi angajaţii dumneavoastră sunt liberi să plece.

Alice privi nemişcată scena.

Brayling se îndepărtă enervat, iar Shelagh îşi puse mâna pe braţul inspectorului, dar şi-o retrase imediat. Începură să discute. La un moment dat, se uitară înapoi spre parcare. Tânăra urmări direcţia în care priveau, dar nu văzu nimic interesant.

Trecuse o jumătate de oră şi nimeni nu se apropiase de ea.

Fata băgă mâna în rucsac – bănuise că

Stephen sau Shelagh i-l adusese de pe munte – şi scoase un pix şi o agendă. O răsfoi până la prima pagină goală.

„Imaginează-ţi cum stăteai la intrare, uitându-te în tunel.”

Închise ochii şi se văzu sprijinindu-se cu degetele de marginea deschizăturii înguste. Piatra se dovedise surprinzător de netedă, de parcă ar fi fost lustruită sau tocită de timp. Apoi, un pas înainte şi întunericul.

Pământul cobora alene.

Alice începu să deseneze cu mişcări iuţi, acum că îşi fixase în minte dimensiunile spaţiului. Tunelul, intrarea, camera. Pe următoarea foaie schiţă zona de la nivelul inferior, pornind dinspre trepte până la altar, cu cele două schelete în mijloc. Pe lângă desenul cu mormântul, mai notă o listă cu obiecte: pumnalul, tolba de piele, bucata de ţesătură, inelul. Suprafaţa acestuia din urmă era fină şi lucioasă, uimitor de groasă în acelaşi timp, cu un şănţuleţ delicat în mijloc. În mod ciudat, gravura se afla pe partea cealaltă, unde n-o vedea nimeni. Doar persoana care îl purta. O replică în miniatură a labirintului sculptat în peretele din spatele altarului.

Se sprijini de spătarul scaunului, şovăind să transpună imaginea şi pe hârtie. Cât de mare era? Diametrul avea oare vreo doi metri? Mai mult?

Desenă un cerc ocupând aproape întreaga foaie, apoi se opri. Câte linii avea? Alice ştia că ar recunoaşte modelul dacă l-ar vedea din nou, dar, de vreme ce ţinuse inelul în mână pentru câteva secunde şi observase sculptura de la distanţă, prin

întuneric, îi venea greu să şi-l amintească precis.

Undeva, în amestecul tulbure al gândurilor ei, se regăseau şi elementele de care avea nevoie. Lecţiile de latină şi de istorie de la şcoală sau documentarele de la BBC urmărite de pe canapea, ghemuită lângă părinţii ei. În dormitorul ei, pe raftul de sus al micii biblioteci din lemn trona cartea preferată. O enciclopedie ilustrată a miturilor antice, cu paginile viu colorate şi lucioase, îndoite la colţuri de atâta răsfoit.

„Se afla acolo şi o imagine a labirintului.”

Cu ochii minţii, Alice deschise exact la pagina cu pricina.

„Dar era diferit.” Alătură imaginile rememorate, ca într-un joc din reviste în care trebuie să descoperi diferenţele dintre două poze asemănătoare.

Luă pixul şi încercă din nou, hotărâtă să progreseze. Trasă un alt cerc în interiorul primului, chinuindu-se să le conecteze. Fără rezultat. Nici următoarele încercări nu se finalizară cu mai mult succes. Îşi dădu seama că nu era o problemă legată doar de numărul de inele care ar fi trebuit să meargă în spirală spre centru. Concepţia desenului ei se vădea fundamental greşită.

Tânăra continuă, entuziasmul ei iniţial transformându-se în frustrare. Grămada de cocoloaşe de hârtie din jur creştea tot mai tare.

— *Madame Tanner?*

Alice tresări şi mâzgăli hârtia.

— *Docteur*[13]*,* îl corectă ea, sărind în picioare.

— *Je vous demande pardon, Docteur. Je m'appelle Noubel. Police Judiciare, Département de l'Ariège.*[14]

Noubel îi arătă legitimaţia. Alice pretinse că o citeşte, în timp ce îşi vâra totul în rucsac. Nu voia ca inspectorul să-i vadă schiţele ratate.

— *Vous preferez parler en anglais?*[15]

— Ar fi mai bine, da, mulţumesc.

Inspectorul venise însoţit de un ofiţer în uniformă, cu privire agilă şi pătrunzătoare. Părea proaspăt ieşit de pe băncile şcolii. Nu se prezentă.

Noubel abia se îndesă într-unul din scaunele pliante cu picioare subţiri. Coapsele îi ieşeau în afara pânzei întinse la maximum sub greutatea lui.

— *Et alors, Madame.* Numele dumneavoastră complet, vă rog.

— Alice Grace Tanner.

— Data naşterii.

— 7 ianuarie 1976.

— Sunteţi căsătorită?

— Acest detaliu este relevant? se răsti ea.

— Doar cu titlu informativ, doctor Tanner, zise el blând.

— Nu, spuse tânăra. Nu sunt căsătorită.

— Adresa dumneavoastră.

Alice îi dădu adresa hotelului din Foix unde era cazată, precum şi pe aceea de domiciliu, rostind numele englezeşti pe litere.

— E un drum lung de la Foix până aici, în fiecare zi…

— N-au mai existat locuri în tabără, aşa că…

— *Bien.* Din câte înţeleg sunteţi voluntară, nu?

— Corect. Shelagh… Doctor O’Donnell este una dintre cele mai bune prietene ale mele. Am fost colege la universitate, înainte…

„Răspunde doar la întrebări. Nu-l interesează povestea vieţii tale.”

— Am venit în vizită. Ea cunoaşte această parte a Franţei foarte bine. Când a aflat că am nişte treburi de rezolvat în Carcassonne, mi-a sugerat să trec pe aici câteva zile ca să petrecem ceva timp împreună. Un soi de vacanţă practică.

Noubel îşi notă câteva rânduri în carneţel.

— Aşadar, nu sunteţi arheolog? Alice scutură din cap că nu.

— Dar se obişnuieşte să foloseşti voluntari, amatori pasionaţi sau studenţi la arheologie care să facă lucrurile mai simple.

— Câţi voluntari sunt?

Se înroşi, de parcă ar fi fost prinsă cu minciuna.

— Nici unul pentru moment. Cu toţii sunt arheologi sau studenţi. Noubel o ţintui cu privirea.

— Şi până când aveţi de gând să staţi?

— Aceasta a fost ultima zi. Adică, oricum era ultima… chiar şi fără toată tevatura de azi.

— Şi cu Carcassonne cum rămâne?

— Am o întâlnire acolo miercuri dimineaţă, după care mai stau câteva zile. Mă întorc în Anglia duminică.

— Frumos oraş, spuse Noubel.

— Nu l-am văzut niciodată.

Inspectorul oftă şi îşi şterse fruntea roşie cu batista.

— Şi cam care ar fi natura întâlnirii

dumneavoastră?

— Nu pot spune exact. O rudă de-a mea care a trăit în Franţa mi-a lăsat ceva prin testament. Se opri, neştiind dacă să mai adauge ceva sau nu. O să aflu mai multe după ce mă văd cu avocatul, miercuri.

Noubel îşi mai notă un rând în carneţel. Alice încercă să zărească ce scrie bărbatul, dar nu reuşi să-i descifreze scrisul. Spre uşurarea ei, inspectorul uită de subiect şi trecu mai departe.

— Şi ziceţi că sunteţi doctor…, rosti el, lăsând comentariul suspendat în aer.

— Nu sunt medic, dacă la asta vă referiţi, replică ea mai relaxată. Sunt profesoară, mi-am luat doctoratul în literatură engleză medievală.

Noubel îi aruncă o privire lipsită de expresie.

— *Pas médecin. Pas généraliste,* spuse ea. *Je suis universitaire.*[16] Noubel oftă şi mai făcu o notiţă.

— *Bien. Aux affaires.*[17] Tonul lui nu mai era deloc unul conversaţional. Aţi lucrat de una singură acolo, sus. Aşa se practică?

Alice se crispă imediat.

— Nu, zise ea încet. Dar fiind ultima mea zi, am vrut să muncesc mai mult, chiar dacă partenerul meu nu mă însoţea. Eram sigură că voi descoperi ceva.

— Sub lespedea ce acoperea intrarea? Ca să clarificăm lucrurile, cine hotărăşte unde se fac săpăturile?

— Domnul Brayling şi Shelagh – doctor O’Donnell – au un plan cu privire la ceea ce doresc să realizeze într-o perioadă de timp dată. Ei

împart situl în funcţie de interese.

— Şi cine v-a trimis în zona respectivă? Brayling sau O'Donnell? „Flerul. Am ştiut că e o capcană."

— Nimeni. Am urcat mai sus pe munte pentru că eram convinsă că… Ezită puţin, după care adăugă: N-am găsit-o pe doctor O'Donnell pentru a-i cere permisiunea… aşa că… am luat singură hotărârea de a pleca.

Inspectorul se încruntă.

— Înţeleg. Deci, aţi lucrat. Stânca s-a desprins. A căzut. Şi-apoi, ce s-a întâmplat?

Alice avea mari goluri de memorie, însă depuse toate eforturile ca să-i răspundă. Engleza lui Noubel, deşi formală, era bună şi bărbatul îi punea numai întrebări directe.

— Atunci am auzit ceva în tunel, chiar în spatele meu şi… Brusc, vorbele i se opriră în gât. Un lucru pe care conştientul ei îl ascunsese îi reveni deodată în minte. O senzaţie dureroasă îi cuprinse pieptul, ca şi cum…

„Ca şi cum, ce?!"

Îşi dădu singură răspunsul. „Ca şi cum aş fi fost înjunghiată." Aşa se simţise. De parcă un tăiş îi sfâşiase pielea precis şi curat. Fără durere, doar un curent de aer rece şi un sentiment acut de groază.

„Şi după aceea?"

Lumina orbitoare, ca de gheaţă, ireală. Şi înlăuntrul ei, un chip. Faţa unei femei.

Glasul lui Noubel pătrunse prin valul de amintiri, spărgându-le şi risipindu-le:

— Doctor Tanner? „Aveam halucinaţii?"

— Domnişoara Tanner? Să vă aduc ceva? Alice îl privi năucită preţ de o secundă.

— Nu, mulţumesc. Mă simt bine. Căldura e de vină.

— Spuneaţi că v-a speriat un zgomot... Ea încercă să se concentreze.

— Da. Întunericul mă dezorienta. Nu reuşeam să-mi dau seama de unde vine zgomotul, fapt care m-a speriat. Acum, realizez că nu erau decât Shelagh şi Stephen...

— Stephen?

— Stephen Kirkland. K-i-r-k-l-a-n-d.

Noubel îşi răsuci agenda pentru ca ea să verifice ortografia. Alice încuviinţă din cap.

— Shelagh a observat stânca prăvălită şi a venit să vadă ce se petrece. Presupun că Stephen a însoţit-o. Şovăi din nou. Nu prea sunt sigură ce s-a întâmplat după aceea. De data asta minţi cu mai multă uşurinţă. Probabil că m-am împiedicat de trepte. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că Shelagh mă striga.

— Doamna O'Donnell susţine că eraţi inconştientă când v-a găsit.

— Pentru scurt timp. Nu cred că am leşinat mai mult de un minut sau două. Sau cel puţin mie nu mi s-a părut mult.

— Aţi mai leşinat vreodată?

Alice tresări când amintirea oribilă a primului leşin îi reveni în minte.

— Nu, minţi ea.

Noubel nu sesiză cât de tare pălise fata.

— Aţi spus că era întuneric, reluă el, şi că de aceea aţi căzut. Nu aţi avut nici o sursă de lumină

înainte?

— Ba da, o brichetă pe care am scăpat-o din mână când am auzit zgomotul. Şi inelul, la fel.

Bărbatul reacţionă imediat.

— Un inel? o întrebă el aspru. N-aţi pomenit nimic de nici un inel.

— Între cele două schelete era un inel mic de piatră, zise Alice, alarmată de expresia de pe chipul lui. L-am ridicat cu penseta mea ca să mă uit mai bine, dar înainte să…

— Ce fel de inel? o întrerupse el. Din ce era confecţionat?

— Nu ştiu. Un fel de piatră, nici aur, nici argint. N-am putut să-l cercetez cu atenţie.

— Avea ceva gravat pe el? Litere, un sigiliu, un model?

Ea deschise gura să răspundă, dar o închise iute la loc. Brusc, nu mai voia să-i povestească nimic.

— Îmi pare rău. Totul s-a întâmplat prea repede.

Inspectorul o privi furios un moment, apoi pocni din degete, chemându-l pe tânărul ofiţer care stătea în spatele lui. Şi acesta părea la fel de agitat.

— *Biau. On a trouvé quelque-chose comme ça?*

— *Je ne sais pas, Monsieur l'Inspecteur.*

— *Dépechez-vous, alors. Il faut le chercher… Et informez-en Monsieur Authié. Allez! Vite![18]*

Pe neaşteptate, un fulger de durere o izbi pe Alice în zona ochilor, acum când calmantele începuseră să-şi piardă efectul.

— Aţi atins şi altceva, doctor Tanner? Tânăra îşi frecă tâmplele cu degetele.

— Am lovit accidental unul din cranii cu vârful piciorului. Dar în afară de asta şi de inel, nimic. După cum am mai declarat.

— Şi cu obiectul găsit sub lespede cum rămâne?

— Catarama? I-am dat-o lui Shelagh după ce am ieşit din peşteră, răspunse ea învăluită în amintiri. Habar n-am ce a făcut cu ea.

Noubel deja n-o mai asculta. Se tot uita în gol, peste umărul ei. În cele din urmă termină cu prefăcătoria şi închise carneţelul cu putere.

— Dacă sunteţi aşa de amabilă, doctor Tanner, v-aş ruga să mai aşteptaţi. S-ar putea să mai am nişte întrebări pentru dumneavoastră.

— Dar nu mai am ce să vă spun, dădu ea să protesteze. N-aş putea să mă alătur celorlalţi?

— Mai târziu. Deocamdată, rămâneţi aici.

Alice se lăsă pe speteaza scaunului, enervată şi sleită de puteri, după ce Noubel părăsi ca o furtună cortul, îndreptându-se spre munte unde un grup de poliţişti în uniformă examinau stânca prăvălită.

Când inspectorul se apropie, cercul se desfăcu, suficient de mult pentru ca Alice să surprindă silueta înaltă a unui bărbat în haine civile care stătea în mijloc.

Îşi ţinu răsuflarea.

Îmbrăcat într-un costum verde de vară cu tăietură elegantă şi o cămaşă albă subţire, era clar că el conduce întreaga anchetă. Autoritatea lui era evidentă: un bărbat obişnuit să împartă ordine şi

să fie ascultat. O cuprinse neliniştea.

Nu numai veşmintele bărbatului şi atitudinea acestuia îl deosebeau de ceilalţi. Chiar şi de la o distanţă atât de mare, ea percepea forţa şi charisma personalităţii sale. Avea chipul palid şi ascuţit, accentuat de părul negru pieptănat pe spate, ce-i scotea în evidenţă fruntea înaltă. Emana un aer de singurătate. Şi o senzaţie de familiaritate.

„Nu te prosti! De unde să-l cunoşti?”

Alice se ridică în picioare şi merse până la uşa de pânză a cortului, privindu-i pe cei doi bărbaţi cum se îndepărtau de grup. Discutau aprins. Sau mai degrabă Noubel îi vorbea, în vreme ce al doilea asculta. După câteva secunde, bărbatul se răsuci şi urcă până la intrarea în peşteră. Ofiţerul de serviciu ridică banda galbenă, iar el se strecură înăuntru, dispărând din raza vizuală a fetei.

Dintr-un motiv necunoscut, tinerei îi asudară brusc palmele. Şi se înfioră, ca atunci când auzise zgomotul din încăpere. Abia dacă mai putea respira.

„E numai vina ta. Tu l-ai condus acolo. Se scutură. Despre ce naiba vorbeşti? Însă vocea din capul ei nu voia să tacă. Tu l-ai condus acolo”.

Se uită din nou spre peşteră, atrasă ca de un magnet. Îi era peste putinţă să se abţină. Gândul prezenţei lui în acel loc o neliniştea şi o înfricoşa în mod inexplicabil.

„O să-l găsească.”

— Ce anume? murmură ea.

Nu era sigură.

Dar îşi dori să fi luat inelul atunci când avusese şansa.

CAPITOLUL 13

Noubel nu intră în peşteră. Se mulţumi să aştepte afară, în umbra cenuşie a blocului de piatră, cu faţa dogorindu-i de căldură.

„Ştie că ceva nu e în regulă”, gândi Alice.

Bărbatul îi mai adresa din când în când câte o vorbă ofiţerului de serviciu şi fuma ţigară de la ţigară, aprinzând-o pe următoarea de la mucul celei anterioare. Tânăra ascultă puţină muzică astfel încât să-i mai treacă timpul. Nickelback[19] îi urla în cap, înăbuşind toate celelalte sunete.

După cincisprezece minute, bărbatul în costum reapăru. Ai fi zis că inspectorul şi poliţistul crescuseră câţiva centimetri în înălţime. Alice îşi scoase căştile şi aşeză scaunul în poziţia lui iniţială, înainte să-şi reocupe locul de la intrare.

Îi urmări pe cei doi bărbaţi coborând dinspre peşteră.

— Credeam că aţi uitat de mine, inspectore, spuse fata când aceştia ajunseră lângă ea.

Nouble bombăni o scuză, dar evită s-o privească în ochi.

— Doctor Tanner, *je vous présente Monsieur Authié.*

De aproape, prima impresie a lui Alice despre charisma bărbatului se întări. Însă privirea îi era glacială şi aspră. Tânăra se pregăti pentru ce e mai rău. Luptându-se cu antipatia faţă de el, îi întinse mâna. După un moment de ezitare, Authié i-o luă. Avea degetele reci şi o textură a pielii

incredibil de fină. Ea se cutremură.

Îi dădu drumul cât putu de repede.

— Intrăm? spuse el.

— Sunteţi tot de la *Police Judiciare, Monsieur* Authié?

Deşi ochii îi sclipiră uşor, bărbatul nu răspunse nimic. Alice aşteptă, întrebându-se dacă e posibil ca el să nu-i fi auzit întrebarea. Noubel se foi, tulburat de liniştea apăsătoare.

— *Monsieur* Authié este de la *mairie.* De la primăria din Carcassonne.

— Serios?

I se părea ciudat că oraşul Carcassonne se află sub aceeaşi jurisdicţie ca şi Foix.

Authié se aşează pe scaunul lui Alice, nelăsându-i fetei altă opţiune decât să stea cu spatele la intrare. O cuprinse îngrijorarea şi îşi făgădui în sinea ei să fie precaută.

Bărbatul afişa zâmbetul exersat al unui politician, eficient, vigilent, lipsit de promisiuni. Nu-i întâlni privirea.

— Am o întrebare sau chiar două pentru dumneavoastră, doctor Tanner.

— Nu ştiu dacă aş mai putea să adaug ceva. I-am povestit inspectorului tot ce mi-am amintit.

— Inspectorul Noubel mi-a făcut un scurt rezumat al declaraţiei dumneavoastră, dar eu aş vrea să mai trecem oricum prin ea încă o dată. Există anumite discrepanţe, anumite goluri în poveste care au nevoie de clarificare. Poate că aţi omis unele detalii înainte, lucruri pe care le-aţi considerat nesemnificative.

Ea îşi muşcă limba.

— I-am spus totul inspectorului, repetă încăpăţânată.

Authié îşi împleti degetele, ignorându-i obiecţiile. Nu mai zâmbea deloc.

— Să începem cu momentul în care aţi intrat prima dată în grotă, doctor Tanner. Pas cu pas.

Alice tresări când auzi cuvintele lui. „Pas cu pas”? Oare o testa? Pe chipul lui nu se citea nimic. Fata îşi opri privirea asupra unui crucifix de aur pe care el îl purta la gât, apoi se uită în ochii lui cenuşii, care aproape o sfredeleau cu intensitatea lor.

Pentru că nu avea încotro, se apucă să-i relateze totul încă o dată. Iniţial, Authié o ascultă tăcut, concentrat. În scurtă vreme însă porni interogatoriul. „Încearcă să mă prindă.”

— Cuvintele inscripţionate pe treapta de sus erau vizibile? Aţi avut timp să le citiţi?

— Mare parte din litere erau şterse, rosti ea îndrăzneaţă, provocându-l s-o contrazică.

Când văzu că el se abţine, Alice rânji satisfăcută.

— Am coborât treptele spre nivelul inferior, îndreptându-mă către altar. Atunci am zărit trupurile.

— Le-aţi atins?

— Nu.

Bărbatul scoase un sunet ascuţit pe nas, fără să pară deloc convins, după care îşi vârî mâna în interiorul sacoului.

— Aceasta vă aparţine? întrebă, deschizând palma pentru a-i arăta bricheta ei albastră de plastic.

Tânăra se apropie ca s-o recupereze, dar el îşi retrase braţul.

— Vreţi să mi-o daţi înapoi?

— Vă aparţine, doctor Tanner?

— Da.

El clătină din cap, apoi o strecură în buzunarul lui.

— Susţineţi că n-aţi atins scheletele şi totuşi inspectorului Noubel i-aţi mărturisit înainte contrariul.

Alice se înroşi.

— A fost un accident. Am lovit cu piciorul unul din cranii, dar altfel nu le-am atins.

— Domnişoară Tanner, lucrurile ar decurge mult mai uşor dacă mi-aţi răspunde pur şi simplu la întrebări.

Acelaşi glas rece şi tăios.

— Dar nu înţeleg ce…

— Cum arătau? i-o reteză el.

Ea simţi cum Noubel se strâmbă la auzul tonului nepoliticos, dar nu interveni. Avea un ghem de nervi în stomac, dar se strădui să răspundă cât mai la obiect.

— Şi ce aţi văzut între cele două schelete?

— Un pumnal sau un cuţit, cum vreţi să-i spuneţi. Şi o tolbă mică, din piele cred. „Nu-l lăsa să te intimideze!” Nu ştiu cu precizie, de vreme ce n-am atins-o.

Authié îşi miji privirea.

— V-aţi uitat în interiorul ei?

— După cum v-am mai spus, n-am atins nimic.

— Nimic, cu excepţia inelului. Brusc, se aplecă în faţă ca un şarpe pregătit să atace. Iar

acest lucru mi se pare tare enigmatic, doctor Tanner. Ceea ce mă nedumereşte pe mine este de ce aţi fost aşa de interesată de inel încât să-l ridicaţi şi aţi lăsat restul obiectelor neatinse. Înţelegeţi confuzia mea?

Alice se uită în ochii lui.

— Mi-a atras atenţia, atâta tot. Bărbatul zâmbi ironic.

— Într-o peşteră cufundată în beznă, dumneavoastră aţi observat tocmai acest obiect micuţ? Ce dimensiuni are? Haideţi, să zicem, cât o monedă de un euro? Puţin mai mare, puţin mai mic?

„Nu-i spune nimic.”

— Am crezut că sunteţi capabil să aproximaţi singur dimensiunile lui, rosti ea acru.

Authié surâse din nou. Alice avu senzaţia că dansează după cum îi cântă el.

— Ar fi minunat, doctor Tanner, zise el pe un ton mai domol. Şi cu asta, am ajuns chiar în miezul problemei. Nu am găsit nici un inel.

Ea îngheţă.

— Cum adică?

— Exact cum auziţi. Inelul nu mai e acolo. Restul da, mai mult sau mai puţin ca în descrierile dumneavoastră. Dar inelul s-a evaporat.

Se trase înapoi când Authié îşi puse mâinile pe braţele scaunului său şi-şi apropie chipul ascuţit şi palid de ea.

— Ce-ai făcut cu el, Alice? îi şopti.

„Nu-l lăsa să te impresioneze. N-ai făcut nimic rău!”

— V-am povestit *exact* ce s-a întâmplat, spuse

ea, chinuindu-se să-şi alunge teama din voce. Inelul mi-a alunecat din mână când am scăpat bricheta. Dacă nu-l găsiţi acolo, înseamnă că l-a luat altcineva. Dar nu eu. Aruncă o privire spre Noubel. Dacă-i luam, de ce l-aş mai fi adus în discuţie?

— Numai dumneavoastră pretindeţi că aţi văzut acest inel misterios, spuse Authié ignorându-i comentariile, prin urmare nu ne rămân decât două posibilităţi. Fie v-aţi înşelat, fie l-aţi luat.

Inspectorul interveni în sfârşit:

— *Monsieur* Authié, sincer, nu cred că…

— Nu sunteţi plătit să credeţi, se răsti bărbatul fără să se uite spre Noubel care făcu feţe-feţe. Continuă s-o ţintuiască pe Alice cu privirea. Eu doar prezint nişte fapte.

Ea simţea că se angajase într-o competiţie încrâncenată ale cărei reguli nu le cunoştea. Spunea adevărul, dar nu găsea nici o modalitate de a-l convinge.

— Mulţi oameni au intrat după mine în peşteră, rosti agresiv. Medicii legişti, poliţiştii, inspectorul Noubel, dumneavoastră. Îl privi sfidătoare. Şi aţi stat suficient de mult timp înăuntru.

Noubel păru că se sufocă.

— Shelagh O’Donnell poate să confirme spusele mele. De ce n-o întrebaţi pe ea?

Authié îi arătă acelaşi zâmbet strâmb.

— Am întrebat-o. Spune că nu ştie nimic despre inel.

— Dar eu i-am povestit tot, strigă Alice. L-a

căutat şi ea.

— Vreţi să spuneţi că doctor O'Donnell a examinat mormântul? o întrebă el grav.

Teama o împiedica să gândească limpede. Creierul i se blocase. Nu-şi mai amintea ce-i spusese lui Noubel şi ce nu.

— O'Donnell v-a dat permisiunea să lucraţi acolo?

— Lucrurile nu s-au petrecut astfel, se precipită ea.

— Atunci, a făcut ceva ca să vă *împiedice* să lucraţi în acea parte a muntelui?

— Nu e chiar aşa simplu. Bărbatul se aşează înapoi pe scaun.

— În acest caz, mi-e teamă că n-am de ales.

— Să faceţi ce?

Se uită spre rucsacul ei. Alice se repezi după el, dar se mişcă prea lent. Authié ajunse primul şi-l aruncă în braţele inspectorului Noubel.

— N-aveţi nici un drept! strigă fata. Se întoarse spre inspector. N-are voie să facă asta, nu? De ce nu vă împotriviţi?

— Dar dumneavoastră de ce vă opuneţi, dacă nu ascundeţi nimic? întrebă Authié.

— E o chestiune de principiu! Nu puteţi umbla prin lucrurile mele când aveţi chef.

— *Monsieur Authié, je ne suis pas certain…* [20]

— Fă ce ţi se spune, Noubel!

Alice încercă să-şi recupereze rucsacul. Authié sări şi o prinse de încheietură. Contactul fizic o şocă atât de tare, încât încremeni. Picioarele începură să-i tremure, dar nu ştia dacă

de furie sau de frică.

Îşi eliberă braţul cu o smucitură şi se aşeză la loc, gâfâind, în vreme ce Noubel îi scormonea prin buzunare.

— *Continuez. Dépéchez-vous![21]*

Alice îl urmări cum se pregăteşte să caute în partea mai voluminoasă a rucsacului, ştiind că nu mai era decât o chestiune de timp până când va găsi agenda ei cu desene. Inspectorul îi surprinse privirea. „Nici lui nu-i convine toată treaba asta.” Din păcate, Authié observase şi el uşoara ezitare a lui Noubel.

— Ce este, inspectore?

— *Pas de bague.* Nici urmă de inel.

— Dar ce-ai găsit? îl întrebă el, întinzând mâna.

Noubel se văzu nevoit să-i înmâneze agenda. Authié răsfoi paginile cu o expresie dispreţuitoare pe chip. Apoi îşi miji privirea şi, pentru o secundă, ea putu desluşi o surpriză sinceră în ochii lui, înainte să-şi plece pleoapele.

Închise brusc agenda.

— *Merci de votre... collaboration,* doctor Tanner, spuse el. Alice sări în picioare.

— Desenele mele, vă rog! zise ea, încercând să-şi păstreze o voce autoritară.

— Le veţi primi înapoi în cel mai scurt timp, o asigură el, vârând agenda în buzunar. Şi rucsacul la fel. Inspectorul Noubel o să vă dea o chitanţă pentru el, precum şi declaraţia dumneavoastră bătută la maşină ca s-o semnaţi.

Fu luată prin surprindere de sfârşitul brusc al interogatoriului. Până să-şi vină în fire, Authié

părăsise cortul cu tot cu lucrurile ei.

— De ce nu-l opriţi? îl chestionă ea pe Noubel. Să nu vă imaginaţi c-o să-l las să scape cu una, cu două.

Expresia de pe chipul lui se înăspri.

— O să vă înapoiez rucsacul, doctor Tanner. Sfatul meu e să vă continuaţi vacanţa. Şi să uitaţi de toate astea.

— Lucrurile nu pot rămâne aşa, strigă ea, însă Noubel plecase deja, lăsând-o singură în mijlocul cortului, întrebându-se ce naiba se întâmplase.

Preţ de câteva momente nu ştiu ce să facă. Era furioasă atât pe ea, cât şi pe Authié, pentru că îl lăsase s-o intimideze. „Dar el e diferit.” Alice nu mai reacţionase niciodată atât de puternic în faţa unei persoane.

Şocul se risipi treptat. În primă instanţă fu tentată să-l pârască doctorului Brayling şi chiar lui Shelagh. Nu voia să stea cu mâinile în sân. Renunţă însă la idee imediat. Având în vedere statutul ei de *persona non grata,* nimeni n-o va compătimi.

Se mulţumi să formuleze în minte o plângere, străduindu-se totodată să înţeleagă ce se petrecuse. Puţin mai târziu, un alt poliţist veni cu declaraţia la semnat. Alice o citi cu atenţie, dar înregistrările se dovediră pline de acurateţe, aşa că îşi mâzgăli numele la capătul rândurilor, fără cea mai mică ezitare.

Când osemintele fură scoase din peşteră, Pirineii erau scăldaţi într-o lumină roşiatică fină.

Se aşternu tăcerea în clipa în care sumbra

procesiune îşi croi drum printre pantele ce duceau spre parcare, unde aşteptau şirurile de maşini cu alb şi albastru ale poliţiei. O femeie se închină când alaiul trecu pe lângă ea.

Alice se alătură celor adunaţi la poalele muntelui pentru a-i vedea pe poliţiştii care deschideau dubiţa mortuară. Nimeni nu scoase vreun cuvânt. Uşile se închiseră, după care vehiculul demară în trombă, lăsând în urma lui o ploaie de praf. Majoritatea colegilor ei se întoarseră să-şi strângă lucrurile, supravegheaţi de doi poliţişti care urmau să sigileze situl imediat ce pleca toată lumea. Ea mai zăbovi o vreme, pentru că nu voia să dea ochii cu nimeni, ştiind că i-ar fi fost chiar mai greu să suporte compasiunea decât o atitudine ostilă.

Din punctul ei de observaţie, privi cum convoiul solemn străbătea valea în zigzag, făcându-se din ce în ce mai mic până când rămase doar o pată la orizont.

Tabăra se liniştise. Înţelegând că nu mai putea întârzia foarte mult, Alice se pregăti să se întoarcă, dar tocmai atunci îl zări pe Authié. Se dădu mai aproape, privindu-l cum îşi aşază sacoul cu grijă pe bancheta din spate a maşinii lui argintii extrem de scumpe. Apoi trânti portiera şi-şi scoase telefonul din buzunar. Îl auzi bătând darabana cu degetele, în timp ce aştepta să se facă legătura.

Când vorbi, mesajul fu scurt şi precis.

— *Ce n’est plus là,* spuse. A dispărut.

CAPITOLUL 14

Chartres

Marea catedrală gotică Notre Dame din Chartres domina de la înălţimea ei mozaicul de frontoane, acoperişuri din ţiglă roşiatică şi case din lemn şi calcar ce alcătuiau centrul istoric al oraşului. Dincolo de labirintul aglomerat de străduţe sinuoase şi înguste, umbrit de clădirile masive, râul Eure curgea liniştit, încălzit de lumina aurie a apusului.

Turiştii se înghesuiau la uşa de vest a catedralei. Bărbaţii îşi mânuiau camerele video ca pe nişte arme, înregistrând metri întregi de peliculă, în loc să se bucure de caleidoscopul strălucitor de culori care pătrundea prin cele trei ferestre arcuite de deasupra Portalului Regal.

Până în secolul al XVIII-lea, cele nouă intrări ale construcţiei puteau fi zăvorâte în vremuri de restrişte. Porţile dispăruseră între timp, dar tradiţiile rezistaseră. Chartres era încă un oraş împărţit între vechi şi nou. Cartierul rezidenţial se situa la nord de mănăstire, unde odinioară se aflase Palatul Episcopului. Edificiile din piatră alburie priveau mândre spre catedrală, învăluite ca într-un giulgiu de aerul vechi de secole al influenţei şi puterii catolice.

Casa familiei l’Oradore se ridica falnică pe rue du Cheval Blanc. Supravieţuise Revoluţiei şi marii ocupaţii, iar acum devenise un simbol al nobleţei. Ciocănelul şi cutia de scrisori din alamă sclipeau, iar arbuştii din ghivecele mari, aşezate de-o parte şi de alta a treptelor ce urcau spre uşile duble, erau tunşi perfect.

Intrarea din faţă se continua cu un hol

impozant. Podeaua din lemn negru lăcuit strălucea şi o vază masivă din sticlă plină cu crini proaspăt tăiaţi stătea pe masa ovală din centru. Pe margini se înşirau vitrine – discret echipate cu sisteme de alarmă –, ce conţineau o selecţie nepreţuită de artefacte egiptene achiziţionate de familia l'Oradore după întoarcerea triumfătoare a lui Napoleon din campaniile nord-africane, la începutul secolului al XIX-lea. Obiectele alcătuiau una dintre cele mai mari colecţii egiptene private.

În prezent, capul familiei, Marie-Cécile de l'Oradore, făcea comerţ cu antichităţi din toate perioadele, deşi împărtăşea înclinaţia bunicului ei pentru trecutul medieval. Pe peretele lambrisat opus intrării atârnau două bogate tapiserii franţuzeşti, pe care le cumpărase imediat după ce intrase în posesia averii, cu cinci ani în urmă. Cele mai valoroase piese ale familiei – tablouri, bijuterii, manuscrise – erau închise în seif, departe de ochii lumii.

În dormitorul principal de la primul etaj al casei, ale cărui ferestre dădeau spre rue du Cheval Blanc, Will Franklin, amantul actual al lui Marie-Cécile, zăcea leneş, acoperit până la brâu cu un cearşaf.

Îşi ţinea braţele bronzate sub cap şi părul şaten, presărat cu şuviţe blonde, căpătate de-a lungul verilor însorite din copilărie petrecute la ţară, îi încadra perfect chipul bonom şi cu zâmbet bosumflat de băieţel.

Marie-Cécile stătea într-un fotoliu stil Ludovic XIV, aşezat lângă şemineu. Picioarele ei lungi şi fine erau încrucişate elegant în zona genunchilor.

Strălucirea de fildeş a furoului de mătase contrasta puternic cu albastrul viu al tapiţeriei de catifea.

Avea profilul distinctiv al familiei l'Oradore, o frumuseţe palidă, acvilină, cu toate că buzele îi erau senzuale şi pline, iar ochii verzi de pisică sclipeau pe sub genele lungi şi negre. Buclele impecabil aranjate i se revărsau pe umerii sculpturali.

— Ce încăpere minunată! suspină Will. Ţi se potriveşte perfect. Rece, scumpă, subtilă.

Clipsurile cu diamante din urechile ei aruncară luciri de gheaţă când se aplecă să-şi stingă ţigara.

— Iniţial a fost camera bunicului meu.

Vorbea o engleză fluentă, pigmentată cu un strop de accent franţuzesc, care încă îl mai excita. Se ridică şi se apropie de el, paşii fiindu-i înăbuşiţi de covorul bleu şi gros.

Will zâmbi aţâţat şi trase adânc în piept mirosul ei unic: sex, Chanel şi aromă de Gauloise.

— Invers, spuse ea, răsucindu-şi degetul în aer. Întoarce-te.

Will făcu ce i se spuse. Ea începu să-i maseze gâtul şi umerii laţi. Îi simţea muşchii, încordându-se şi relaxându-se sub atingerea sa. Nici unul nu dădu atenţie sunetului scos de uşa de la intrare, care se deschise şi se închise la loc. Bărbatul nici măcar nu sesiză vocile de pe hol, paşii care urcau treptele două câte două, alergând apoi pe coridor.

Cineva ciocăni la uşă de câteva ori.

— *Maman!* Will se crispă.

— E doar fiul meu, spuse femeia. *Oui? Qu'est-*

ce que c’est?[22]

— *Maman! Je veux te parler.*[23]

Will îşi săltă capul.

— Credeam că nu se întoarce până mâine.

— Aşa e.

— *Maman!* repetă băiatul. *C’est important.*

— Dacă te deranjez…, rosti el stingherit. Marie-Cécile continuă să-i maseze umerii.

— Ştie când să se oprească. O să vorbesc cu el mai târziu. Îşi ridică vocea. *Pas maintenant,*[24] François-Baptiste. Apoi adăugă în engleză doar pentru urechile lui Will, în timp ce-şi plimba mâinile pe spatele lui: Acum… nu e momentul oportun.

El se rostogoli într-o parte şi se ridică în capul oaselor, simţindu-se stânjenit. În cele trei luni de când o cunoştea, nu-l întâlnise niciodată pe fiul ei. François-Baptiste fusese plecat la universitate, apoi în vacanţă cu prietenii. De-abia acum îi trecea prin cap că femeia pusese totul la cale.

— N-ai de gând să vorbeşti cu el?

— Dacă asta te face fericit, spuse ea, dându-se jos din pat. Întredeschise uşa câţiva centimetri. Urmă un schimb de replici pe care bărbatul nu-l auzi, apoi sunetul paşilor estompându-se de-a lungul coridorului. Marie-Cécile răsuci cheia în broască şi se întoarse cu faţa la el.

— E mai bine acum? îl întrebă ea mieroasă.

Încet, se apropie de pat, privindu-l galeş pe sub genele lungi şi dese. Mişcările ei aveau ceva bine calculat în ele, de parcă ar fi jucat un rol, dar trupul lui Will reacţionă instantaneu.

Ea îl împinse pe spate, se sui călare peste el, cuprinzându-i umerii cu braţele ei elegante. Unghiile ascuţite lăsară pe pielea bărbatului zgârieturi fine. Genunchii ei îi strângeau coapsele cu putere. El se săltă în capul oaselor şi îşi trecu degetele peste mâinile ei musculoase, dar fine şi îi mângâie sânii cu palmele prin materialul mătăsos. Breteluţele subţiri ale furoului alunecară delicat de pe umerii minunaţi.

Telefonul mobil aşezat pe noptieră începu să sune. Will nu-l băgă în seamă. Trase cu blândeţe de material, dezvelind până în talie trupul zvelt al femeii.

— O să te sune mai târziu, dacă e important.

Marie-Cécile aruncă o privire spre numărul de pe ecran. Starea de spirit i se schimbă într-o clipă.

— Trebuie să răspund, spuse. Will încercă s-o oprească, dar ea îl împinse nervoasă. Nu acum!

Acoperindu-se, traversă încăperea până la fereastră.

— *Oui. J'écoute.*[25]

Will surprinse pârâiturile unei legături telefonice proaste.

— *Trouve-le, alors!*[26] se răsti ea şi închise.

Roşie de furie, Marie-Cécile îşi aprinse o ţigară. Mâinile îi tremurau.

— E vreo problemă?

La început, crezu că ea nu l-a auzit. Părea că uitase complet de prezenţa lui. Într-un târziu îşi îndreptă privirea spre el.

— A intervenit ceva, îl lămuri ea laconic.

El aşteptă până când realiză că aceasta va fi

şi ultima explicaţie primită şi că trebuia să plece.

— Îmi pare rău, rosti femeia pe un ton mai conciliant. Aş prefera să stau cu tine, *mais…*

Iritat, Will coborî din pat şi-şi trase blugii.

— Ne vedem la cină? Ea se posomori.

— Am o altă întâlnire. De afaceri, nu-ţi aminteşti? Ridică din umeri. Mai târziu, *oui?*

— Ce înseamnă mai târziu? Zece seara? Miezul nopţii? Veni lângă el şi-şi împleti degetele cu ale lui.

— Îmi pare rău.

Will încercă să se ferească într-o parte, dar ea nu-l lăsă.

— Întotdeauna faci aşa. Niciodată nu ştiu ce se petrece. Marie-Cécile se lipi de el, pentru ca bărbatul să-i poată simţi sânii prin mătasea subţire. În ciuda proastei sale dispoziţii, el se excită.

— Sunt doar afaceri, murmură ea. N-ai de ce să fii gelos.

— Dar nu sunt gelos. Pierduse şirul nenumăratelor conversaţii de acest fel. Mai degrabă…

— *Ce soir,* spuse ea, dându-i drumul. Acum, trebuie să mă pregătesc. Înainte ca el să mai apuce să obiecteze, femeia deja dispăruse în baie, închizând uşa în urma sa.

Când Marie-Cécile ieşi de la duş, răsuflă uşurată să vadă că Will plecase. N-ar fi surprins-o dacă l-ar fi găsit trântit pe pat, cu expresia lui copilăroasă pe chip.

Posesivitatea lui începea s-o calce pe nervi. Încetul cu încetul, îi pretindea tot mai mult timp şi

atenţie, iar ea nu-i putea oferi deocamdată altceva. Părea că înţelege greşit natura relaţiei lor. Dar o să se ocupe şi de acest aspect cât de curând.

Şi-l alungă din gânduri. Privi în jur. Între timp menajera intrase şi făcuse ordine. Lucrurile o aşteptau frumos întinse pe pat. Papucii aurii, lucraţi manual, se aflau pe podea alături.

Îşi scoase o ţigară. Fuma prea mult, dar enervarea pusese stăpânire pe ea în seara asta. Lovi filtrul de capacul portţigaretului, înainte de a o aprinde. Un alt obicei pe care-l moştenise de la bunicul său.

Marie-Cécile se apropie de oglindă şi-şi lăsă halatul de baie alb din mătase să-i alunece de pe umeri. Materialul se învolbură la picioarele ei. Îşi înclină capul într-o parte şi se studie cu un ochi critic. Trupul lung şi zvelt, extrem de palid; sânii plini şi fermi, pielea perfect netedă. Îşi plimbă degetele peste sfârcurile întunecate, apoi îşi mângâie oasele bazinului şi abdomenul plat. Avea câteva riduri fine în jurul ochilor şi la colţurile gurii, dar altfel timpul nu o afectase deloc.

Orologiul din bronz aurit de pe poliţa şemineului începu să bată ora fixă, amintindu-i că ar trebui să se grăbească. Se întinse şi-şi luă rochia lungă şi diafană de pe umeraş. Cu guler înalt la ceafă şi un decolteu adânc în faţă, fusese croită special pentru ea.

Îşi trecu breteluţele – funde aurii înguste – peste umerii ascuţiţi, după care se aşeză în faţa măsuţei de toaletă. Îşi perie îndelung părul, răsucindu-şi buclele pe degete, până când acesta

sclipi ca un lac. Îi plăceau la nebunie asemenea momente de metamorfoză, când înceta să mai fie ea şi intra în pielea unui *Navigatairé.* Întregul proces o ducea cu gândul la toţi cei care jucaseră înainte rolul ei.

Marie-Cécile zâmbi. Numai bunicul ar înţelege-o cum se simte acum. Euforică, veselă, invincibilă. În seara asta nu, dar data viitoare va ocupa locul în care stătuseră strămoşii ei cândva. Însă nu şi el. O durea nespus să ştie cât de aproape era situată peştera de situl în care bunicul ei făcuse săpături cu cincizeci de ani în urmă. Avusese perfectă dreptate. Doar câţiva kilometri mai la est şi el ar fi schimbat istoria.

Moştenise afacerile familiei l'Oradore acum cinci ani, la moartea lui. Îşi asumase un rol pentru care se pregătise de când se ştia. Tatăl ei – singurul lui fiu – se dovedise o mare dezamăgire. Marie-Cécile sesizase acest aspect de la o vârstă foarte fragedă. După ce fetiţa împlinise şase ani, bunicul se ocupase în mod direct de educaţia ei – socială, academică şi filosofică. El nutrea o mare pasiune pentru lucrurile fine ale vieţii şi dovedea un fler uluitor pentru culoare şi artă. În materie de mobilă, tapiserii, modă, tablouri şi cărţi, gustul lui nu avea egal. Tot ceea ce ea aprecia acum învăţase de la el.

Îi arătase şi regulile puterii, felul în care s-o folosească şi s-o păstreze. Când Marie-Cécile ajunsese la majorat, considerând că educaţia ei a fost desăvârşită, bunicul îşi dezmoştenise în mod oficial fiul, numind-o pe ea viitoarea stăpână a averii.

O singură piedică întâmpinase relaţia lor: sarcina ei neaşteptată şi nedorită. În pofida râvnei de care dădea el dovadă în căutarea anticului secret al Graalului, catolicismul bunicului se vădea puternic şi nu putea admite un copil născut în afara unei căsnicii. Avortul nici nu intra în discuţie. De-abia după ce se convinsese că maternitatea nu-i clintise cu nimic hotărârea – ba dimpotrivă, îi accentuase ambiţia şi cruzimea –, bunicul îi permisese să facă iar parte din viaţa lui.

Trase adânc din ţigară, bucurându-se de fumul iute ce se insinuă în jos pe gât, până în plămâni. Îi displăceau profund amintirile ce stăruiau atât de vii în mintea sa. Chiar şi-acum, după douăzeci de ani, exilul ei forţat o umplu de o disperare rece. *Excomunicarea,* aşa îi spusese el.

Era o descriere cât se poate de potrivită. În perioada aceea, între ea şi un mort nu existase nici o diferenţă.

Marie-Cécile îşi scutură capul pentru a alunga vălul de gânduri negre. Nu voia să i se strice starea de spirit din noaptea asta. Nu-şi dorea nici o umbră care să-i întunece entuziasmul. Nu avea voie să greşească.

Se întoarse cu faţa spre oglindă. Mai întâi, aplică un strat subţire de fond de ten şi puţină pudră aurie ce reflecta lumina. Apoi, îşi contură pleoapele şi sublinie sprâncenele cu un dermatograf solid, ce-i scotea în evidenţă genele şi pupilele negre, terminând cu puţin fard de ochi verde, cu irizaţii asemănătoare unei cozi de păun. Pentru buze, alese un luciu auriu-cărămiziu cu tonuri sidefate, sărutând un şerveţel pentru a

îndepărta excesul. La sfârşit, parfumă aerul şi lăsă ca ploaia de stropi să cadă încet peste pielea ei.

Pe măsuţa de toaletă se zăreau aliniate trei cutiuţe şi agrafele din piele roşie şi alamă, lustruite şi sclipitoare. Toate bijuteriile ceremoniale aveau câteva veacuri, dar fuseseră modelate după obiecte vechi de mii de ani. În prima cutiuţă se găsea o parură din aur, ca o tiară, ce se înălţa în centru; în următoarea, două amulete, tot din aur, sub forma unor şerpi, cu ochi scânteietori făcuţi din smarald şlefuit; cea de-a treia conţinea un colier, un lanţ gros din aur de mijlocul căruia atârna un pandantiv. Suprafeţele lucioase aminteau de căldura şi de deşertul Egiptului antic.

Când termină, Marie-Cécile se apropie de fereastră. Dedesubt, străzile din Chartres se întindeau ca într-o imagine din cărţile poştale. Magazinele, maşinile şi restaurantele se cuibăreau în umbra marii catedrale gotice. Curând, din casele alăturate vor ieşi femei şi bărbaţi aleşi să ia parte la ritualul din acea noapte.

Închise ochii pentru a nu mai vedea cerul familiar şi orizontul întunecat. Nu-i mai păsa de clopotniţă şi de mănăstirile cenuşii. Cu ochii minţii admira întreaga lume, ca o hartă sclipitoare ce se desfăşura înaintea sa.

Şi care, în sfârşit, îi stătea la dispoziţie.

CAPITOLUL 15

Foix

Alice se trezi speriată de un ţârâit persistent.

„Unde naiba sunt?” Telefonul crem de pe

raftul de deasupra patului sună din nou.

„Normal.” În camera ei de hotel din Foix. Se întorsese de la şantier, împachetase şi îşi făcuse un duş. Ultimul lucru pe care şi-l mai amintea era că se aşezase în pat să se odihnească vreo cinci minute.

Bâjbâi după receptor.

— *Oui. Allo?*

Proprietarul hotelului, *Monsieur* Annaud, avea un accent local foarte puternic, cu vocale plate şi consoane nazale. Tinerei îi era greu să priceapă ce spune chiar şi când se afla faţă-n faţă cu el. La telefon, fără ajutorul sprâncenelor şi al gesticulaţiei, devenea aproape imposibil. Glasul lui părea al unui personaj de desene animate.

— *Plus lentement, s’il vous plaît,* spuse ea încercând să-i mai domolească ritmul. *Vous parlez trop vite. Je ne comprends pas.* Vorbiţi prea repede. Nu înţeleg.

Urmă o pauză. Pe fundal se auziră câteva murmure. La telefon trecu doamna Annaud, care o informă că este aşteptată la recepţie.

— *Une femme?* rosti ea plină de speranţe.

Alice lăsase un bileţel pentru Shelagh la şantier şi câteva mesaje pe telefonul ei mobil, dar până acum nu primise nici o veste de la ea.

— *Non, c’est un homme[27],* replică doamna Annaud.

— OK, oftă Alice dezamăgită. *J’arrive. Deux minutes.[28]*

Îşi trecu pieptănul prin părul încă umed, îşi trase pe ea o fustă şi un tricou, îşi vârî picioarele în espadrile şi se îndreptă spre scări, întrebându-

se cine naiba putea să fie.

Echipa de bază se cazase într-un mic hotel de lângă situl arheologic. În orice caz, ea îşi luase rămas-bun de la cei pe care îi cunoscuse mai îndeaproape. Nimeni altcineva nu mai ştia unde stă. De când se despărţise de Oliver, nici nu mai avea cui să-i spună.

Zona recepţiei părea pustie. Îşi miji ochii prin penumbră, căutând s-o vadă pe doamna Annaud în spatele biroului înalt de lemn, dar nu se afla nimeni prin preajmă. Verifică iute şi sala de aşteptare. Scaunele vechi din răchită, pline de praf, erau goale, la fel şi cele două canapele mari din piele, aşezate în unghi drept lângă şemineul din alamă, acoperit de mărturiile oaspeţilor recunoscători. Un stativ rotativ înclinat într-o parte şi încărcat de vederi poştale îndoite la colţuri, ce prezentau toate locurile demne de a fi vizitate în Foix şi în Ariège, completa atmosfera rece.

Alice se întoarse la recepţie şi apăsă pe sonerie. Din apartamentul privat al familiei se auzi sunetul scos de o perdea din mărgele şi în prag apăru domnul Annaud.

— *Il y a quelqu'un pour moi?*[29]

— *Là,* spuse el, aplecându-se peste tejghea.

Ea scutură din cap.

— *Personne.* Nimeni.

Ocoli structura de lemn ca să se uite şi el, apoi ridică din umeri, surprins să găsească holul părăsit.

— *Dehors?* Afară? îi sugeră bărbatul, mimând gestul fumatului. Hotelul se afla pe o mică

străduţă laterală, ce făcea legătura între bulevardul principal – înţesat de clădiri administrative, restaurante de tip fast-food, dar pe care se ridica şi oficiul poştal în extraordinarul stil art déco al anilor 1930 – şi centrul medieval extrem de pitoresc al oraşului Foix, cu magazinele sale de antichităţi şi cafenele.

Alice privi la stânga, apoi la dreapta, dar nu zări pe nimeni aşteptând. La ora asta din zi, magazinele erau închise şi străzile pustii.

Nedumerită, se răsuci ca să intre din nou în hotel, când un tânăr până în treizeci de ani apăru la intrare. Purta un costum de vară deschis la culoare, cam larg pentru el. Avea părul negru tuns scurt, iar ochii şi-i ascundea sub o pereche de ochelari fumurii. Între degete îi fumega o ţigară.

— Doctor Tanner?

— *Oui,* rosti ea precaut. *Vous me cherchez?* [30] Bărbatul îşi duse mâna la buzunarul de la piept.

— *Pour vous. Tenez,* spuse el, înmânându-i un plic.

Din mişcările sale agitate se înţelegea limpede că se fereşte să nu-i surprindă cineva. Alice îl recunoscu pe dată ca fiind poliţistul care-l însoţise pe inspectorul Noubel.

— *Je vous ai déjà rencontré, non? Au Pic de Soularac.*[31]

Bărbatul începu să vorbească în engleză.

— Vă rog, zise el grăbit. Luaţi-l.

— *Vous étiez avec Inspecteur Noubel?*[32] insistă ea.

Pe fruntea lui se iviră mici broboane de

sudoare. Aproape că se sperie când o apucă de braţ şi îi vârî cu forţa plicul în palmă.

— Hei! se împotrivi ea. Ce-i asta?

Dar tânărul deja dispăruse pe una dintre nenumăratele alei ce duceau la castel.

O clipă, Alice se holbă spre locul gol din faţa ei, tentată să pornească în urmărirea bărbatului. Se răzgândi însă. Privi scrisoarea de parcă ar fi ţinut între degete o bombă gata să explodeze, după care inspiră adânc şi desfăcu plicul. Înăuntru găsi o singură foaie de hârtie ieftină, pe care scria cu litere mari copilăreşti: „SUNAŢI”. Dedesubt cineva mâzgălise un număr de telefon: 02 68 72 31 26.

Alice se încruntă. Un număr din altă regiune. Prefixul pentru Ariège era 05.

O întoarse pe partea cealaltă, dar nu mai găsi nici o altă informaţie. Vru să arunce foaia într-un coş de gunoi, dar renunţă în ultima clipă. „Deocamdată aş putea s-o mai păstrez.” Aşa că o băgă în buzunar, aruncă plicul la gunoi şi se întoarse înăuntru, complet năucită.

Nici nu-l observă pe bărbatul care ieşi din umbra cafenelei de pe partea cealaltă a străzii.

Cu trupul energizat de valul de adrenalină, Yves Biau se opri într-un final din alergat. Se aplecă în faţă cu mâinile pe genunchi, gâfâind zdravăn.

Mult deasupra lui, marele castel de Foix domina oraşul, aşa cum o făcea de mai bine de o mie de ani. Era simbolul independenţei regionale, singura fortăreaţă care rezistase eroic în timpul cruciadei dusă împotriva Languedoc-ului. Un

refugiu al catarilor şi al luptătorilor pentru libertate alungaţi din alte oraşe şi sate.

Biau ştia că fusese urmărit. Ei – indiferent cine erau aceştia – nu încercaseră să se ascundă. Îşi duse mâna la pistolul de sub jachetă. Cel puţin făcuse tot ceea ce îl rugase Shelagh. Acum, dacă ar putea trece frontiera în Andorra înainte să realizeze cineva că-şi luase tălpăşiţa, n-ar mai avea nici o problemă. Înţelegea că e prea târziu să mai pună capăt evenimentelor care, prin aportul lui, fuseseră puse în mişcare. Respectase întocmai toate ordinele, dar ea nu se sătura. Nici una dintre acţiunile lui nu părea să fie suficientă.

Pachetul plecase cu ultimul transport poştal către bunica lui. Bătrâna va şti cum să procedeze în continuare. Măcar cu asta putea să se revanşeze.

Biau privi strada la stânga şi la dreapta. Nimeni.

Se îndreptă de spate şi porni la drum, alegând pe o rută ilogică, sinuoasă, în caz că îl aşteptau acolo. Venind din direcţia asta, avea şansa să-i observe înainte să fie văzut.

Străbătu piaţa acoperită şi înregistră automat prezenţa Mercedesului argintiu din Place Saint-Volusien, dar fără să-i acorde prea mare atenţie. Nu auzi tuşitul uşor al motorului silenţios şi nici zgomotul schimbătorului de viteze, care făcu maşina să alunece încet peste dalele de piatră ale vechiului oraş medieval.

Când puse piciorul pe caldarâm ca să traverseze strada, maşina acceleră brusc, năpustindu-se înainte ca un avion pe pistă, gata de

decolare. Biau se răsuci cu o expresie îngrozită pe chip. Urmă o bufnitură surdă şi trupul moale se lovi de parbriz. Pluti prin aer o secundă, pentru ca după aceea să se izbească violent de unul dintre stâlpii de beton ce sprijineau acoperişul arcuit al pieţei.

Atârnă acolo câteva momente, suspendat ca un copil ce se dă în roată la bâlci. Imediat însă, gravitaţia îşi ceru drepturile şi el căzu direct pe trotuar, lăsând pe stâlpul negru de fier o dâră de sânge.

Mercedesul nu se opri.

Zgomotul îi scoase afară pe oamenii din barurile şi localurile de pe stradă. Două femei apărură la ferestrele ce dădeau spre piaţă. Proprietarul cafenelei PMU aruncă o privire scurtă şi alergă înăuntru să anunţe poliţia. Cineva începu să ţipe, dar strigătul fu repede înăbuşit de mulţimea ce se strânse în jurul omului accidentat.

Iniţial, Alice nu băgă în seamă agitaţia. Dar pentru că vaietul sirenelor se auzea tot mai tare, se apropie de fereastra camerei şi se uită afară.

„N-are nici o legătură cu tine.”

N-avea nici un sens să se implice. Şi totuşi, dintr-un impuls pe care nu şi-l putea explica, se trezi că iese din cameră, îndreptându-se spre piaţă.

O maşină de poliţie cu girofarul învârtindu-se bloca micul drum ce pornea din colţul pieţei. Pe partea cealaltă, un grup de oameni formaseră un semicerc în jurul unui obiect sau al unei persoane întinse pe jos.

— Nu mai eşti în siguranţă nicăieri, îi

murmura o americancă soţului ei, nici măcar în Europa.

O premoniţie urâtă o încerca tot mai puternic. Nu suporta gândul celor ce avea să le vadă, dar nu se putea abţine. O a doua maşină de poliţie se ivi de pe o străduţă laterală şi frână brusc în spatele primeia. Lumea se întoarse să verifice cine a venit şi sumedenia de braţe şi picioare se rări îndeajuns de mult ca ea să vadă trupul de pe pământ. Un costum deschis la culoare, păr negru; ochelarii cu lentile fumurii şi rame aurii, zăcând în apropiere.

„N-are cum să fie el.”

Alice îşi făcu loc printre cei adunaţi, împingându-i pe curioşi până când ajunse în faţă. Corpul era nemişcat. Fata îşi duse automat mâna spre hârtia din buzunar. „E imposibil să fie vorba doar de o coincidenţă!”

Şocată şi bulversată, se dădu înapoi. O portieră se trânti cu putere. Tresări şi se răsuci pe călcâie, la timp ca să-l zărească pe Noubel coborând din maşină. Se făcu nevăzută în mulţime. „Nu-l lăsa să te observe.” Se depărtă iute de piaţă şi de inspector, ţinându-şi capul plecat.

Imediat ce trecu de colţ, o luă la goană.

— *S’il vous plaît,* strigă Noubel, croindu-şi drum printre toţi acei gură-casă. *Police. S’il vous plaît.*

Yves Biau zăcea lungit pe pământ, cu braţele întinse în lateral. Un picior, evident rupt, era prins sub celălalt. Osul alb al gleznei sfâşiase pantalonii. Al doilea picior stătea neobişnuit de drept, cu talpa înclinată spre asfalt. Unul din pantofii

mocasini îi sărise cât colo.

Noubel se lăsă pe vine şi îi căută pulsul. Bărbatul încă mai respira, horcăind în agonie, iar pielea i se acoperise de sudoare şi avea ochii închişi. Inspectorul auzi din depărtare sirena ambulanţei.

— *S'il vous plaît,* strigă el din nou, ridicându-se în picioare. *Poussez vous.* Faceţi loc!

Alte două maşini de poliţie sosiră. Se anunţase prin staţie că unul de-al lor fusese accidentat, aşa că foarte curând numărul poliţiştilor îl depăşi pe cel al spectatorilor. Înconjurară stradă cu o bandă galbenă şi separară martorii de simplii curioşi. Se mişcau metodic şi eficient, însă pe chipurile lor se citea tensiunea.

— N-a fost un accident, inspectore, spuse americanca. Maşina s-a năpustit direct spre el, cu o viteză incredibilă. Nu i-a mai dat nici o şansă!

Noubel îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Aţi văzut întâmplarea, doamnă?

— Sigur că da.

— Vă mai aduceţi aminte ce maşină era? Marca? Ea scutură din cap.

— Era argintie, asta-i tot ce ştiu.

Se întoarse spre soţul ei.

— Mercedes, adăugă el iute. Nici eu nu am văzut prea bine. M-am întors atunci când am auzit zgomotul.

— Numărul de înmatriculare?

— Cred că ultimele cifre erau unsprezece. Totul s-a întâmplat mult prea repede.

— Strada era aproape pustie, domnule inspector, repetă soţia, de parcă i-ar fi fost teamă

că vorbele ei nu sunt luate în seamă.

— Aţi observat cumva câţi oameni se aflau în maşină?

— Era unul sigur pe scaunul din dreapta şoferului, dar n-aş putea spune dacă pe bancheta din spate se mai găsea cineva.

Noubel o lăsă în grija unui alt poliţist care să-i ceară datele de contact, după care se duse în spatele ambulanţei, unde Biau fusese ridicat pe o targă. Avea gâtul şi capul susţinute cu o proteză din ghips, dar de sub bandajul ce-i acoperea rana se scurgea un firicel de sânge, care-i păta cămaşa.

Pielea căpătase o culoare nesănătoasă, ca de ceară. În colţul gurii îi lipiseră cu leocoplast un tub şi de mână îi ataşaseră o perfuzie mobilă.

— *Il pourra s'en tirer?* Va supravieţui?

Medicul se uită la el ca la un venit de pe altă lume.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, deja i-aş telefona rudei celei mai apropiate.

Noubel trânti uşa ambulanţei când aceasta demară, apoi, mulţumit că oamenii săi îşi făceau treaba, se îndreptă spre maşina lui, blestemându-se. Se aşeză la volan, copleşit de greutatea celor cincizeci de ani şi meditând la deciziile greşite pe care luase şi care cauzaseră astfel de evenimente. Îşi strecură degetul pe lângă gulerul cămăşii şi îşi slăbi cravata.

Ştia că ar fi trebuit să discute cu băiatul mai devreme. Biau nu prea se simţise în apele lui de când sosiseră la Pic de Soularac. De obicei se entuziasma şi se oferea primul ca voluntar pentru câte o acţiune. Astăzi, nu-şi putuse ascunde

nervozitatea şi agitaţia, iar apoi dispăruse după-amiază.

Tulburat, bătu cu degetele în volan. Authié susţinea că Biau nu-i transmisese mesajul legat de inel. Şi de ce ar fi minţit în privinţa asta?

Când se gândi la Paul Authié, inspectorul simţi o durere ascuţită în stomac. Aruncă în gură un drops de mentă ca să-şi mai aline arsurile. O altă greşeală. N-ar fi trebuit să-l lase lângă Tanner, dar după ce cugetă mai bine, realiză că nu găsise nici o cale prin care să fi prevenit aşa ceva. Odată cu raportul despre osemintele de la Soularac venise şi ordinul ca Paul Authié să aibă acces la sit şi să primească ajutor. Până acum nu reuşise să afle cum de el auzise despre descoperire atât de repede, ca să nu mai vorbim că era o minune să-l găsească deja foindu-se pe-acolo.

Noubel nu-l cunoscuse pe Authié până atunci, deşi reputaţia lui îi ajunsese la urechi cu mult înainte. La fel ca şi în cazul celorlalţi poliţişti. Avocat de meserie şi renumit pentru vederile sale religioase foarte stricte, omul ăsta părea să aibă în propriul buzunar jumătate din departamentul *Judiciare* şi din jandarmeria din Midi. Mai exact, un coleg de-al său fusese chemat să depună mărturie într-un caz în care Authié era de partea apărării. Doi membri ai unei grupări de extremă dreapta erau acuzaţi de uciderea unui şofer algerian din Carcassonne. Urmaseră nişte zvonuri legate de intimidare. Până la urmă, ambii acuzaţi fuseseră achitaţi şi mai mulţi poliţişti, obligaţi să se pensioneze.

Privi spre ochelarii de soare ai lui Biau pe

care îi ridicase de jos. Se simţise tare nefericit încă de dimineaţă. Acum situaţia se prefigura de-a dreptul dezastruoasă.

Staţia de emisie-recepţie prinse viaţă şi Noubel ascultă informaţiile cu privire la ruda cea mai apropiată a victimei. Mai zăbovi o clipă, încercând să amâne cât mai mult momentul confruntării. Apoi se puse pe dat telefoane.

CAPITOLUL 16

Era ora unsprezece când Alice ajunse la periferia oraşului Toulouse. Se simţea mult prea obosită ca să mai continue drumul până la Carcassonne, aşa că se hotărî să se îndrepte spre centru, unde să găsească un hotel în care să înnopteze.

Călătoria trecuse într-o clipită. Prin cap i se învârteau imagini amestecate ale scheletelor şi al pumnalului de lângă ele; chipul palid ce o privise prin lumina cenuşie spectrală; trupul ce zăcea în faţa bisericii din Foix. O fi murit?

„Şi labirintul.” întotdeauna se întorcea la imaginea labirintului. Îşi spuse în sinea ei că e paranoică de-a binelea, că la urma urmei nu are nici o legătură cu ea. „Te-ai aflat în locul nepotrivit în momentul nepotrivit, atâta tot.” Dar ori de câte ori îşi repetase fraza aceasta, nu reuşise s-o accepte.

Îşi scoase pantofii şi se trânti pe pat îmbrăcată. Toate lucrurile din cameră păreau ieftine. Plastic fără personalitate, mozaic cenuşiu şi lemn fals. Aşternuturile erau exagerat de apretate şi îi zgâriau pielea.

Îşi scoase sticla de Bushmills din rucsac. Mai rămăseseră câteva degete. Brusc, i se puse un nod în gât. Economisise preţiosul lichid pentru ultima ei noapte pe şantier. Încercă din nou s-o sune pe Shelagh, dar îi răspunse căsuţa vocală. Stăpânindu-şi iritarea, îi mai lăsă un mesaj. Şi-ar fi dorit ca femeia să nu se mai joace cu ea.

Înghiţi două calmante cu o gură de tărie, apoi se urcă în pat şi stinse luminile. Se simţea sleită de puteri, dar nu-şi putea găsi locul. Tâmplele îi zvâcneau dureros, încheietura i se umflase şi mai tare, iar tăietura de la cot o ustura ca naiba. Mai rău ca niciodată.

Atmosfera din încăpere deveni fierbinte şi irespirabilă. După ce se foi pe toate părţile, ascultând clopotele bătând miezul nopţii şi apoi ora unu, Alice se dădu jos din pat ca să deschidă fereastra. Aerul proaspăt n-o ajută prea tare. Gândurile i se învârteau prin minte fără încetare. Încercă să-şi imagineze nisipuri albe şi o apă albastră şi cristalină, apoi plajele din Caraibe şi apusurile de soare din Hawaii, dar mintea ei se întorcea în permanenţă la blocul de piatră cenuşiu şi la frigul pătrunzător din măruntaiele muntelui.

Se temea să adoarmă. Dacă revenea visul?

Orele se scurseră cu viteza unui melc. Avea gura uscată şi inima îi bubuia în piept din cauza alcoolului. De-abia când se crăpă de ziua şi un fir de lumină pătrunse prin perdele, o cuprinse somnul.

De data asta avu un vis diferit.

Călărea pe un cal brun prin zăpadă. Purta o haină de iarnă groasă şi strălucitoare, cu funde

roşii brodate pe poale. Se îmbrăcase ca de vânătoare, în cea mai bună pelerină cu glugă din blăniţă *pellise* de veveriţă. Mănuşile lungi din piele erau tivite cu blană de jder şi îi ajungeau până la coate.

În spatele ei venea un călăreţ pe un armăsar sur, mai puternic şi mai mare decât al ei, cu coada şi coama negre. Bărbatul trăgea întruna de căpăstru ca să-l domolească. Părul său castaniu îi atingea umerii. Pelerina albastră din catifea îi flutura elegant. Văzu că el poartă la brâu un pumnal. În jurul gâtului îi lucea un lanţ de argint pe care se legăna o singură piatră verde, lovindu-se de piept în ritmul trapului.

Bărbatul o privea cu un amestec de mândrie şi posesivitate. Fata simţea legătura puternică, intimă dintre ei. Alice se mişcă în somn şi zâmbi.

Undeva în depărtare, răsună strigătul ascuţit al unui corn, ce străbătu aerul îngheţat de decembrie, anunţând că gonacii se aflau pe urmele unui lup. Ştia că luna decembrie este una specială. Şi că ea e fericită.

Apoi, lumina se schimbă.

Acum se găsea singură într-un colţ de pădure pe care nu-l recunoscu. Copacii erau mai înalţi şi mai deşi. Ramurile lor golaşe şi negre se răsuceau, ridicându-se spre cerul lăptos, alb ca degetele unui om mort. Ceva mai încolo, nevăzuţi şi ameninţători, câinii se apropiau tot mai tare, întărâtaţi de promisiunea sângelui.

Ea nu mai era vânător, ci pradă.

Pădurea reverbera de tropăitul tot mai puternic al copitelor. Surprinse urletele celor care

vânau. Nu le înţelegea limba, dar pricepu că pe ea o căutau.

Calul se poticni. Ea căzu din şa, prăvălindu-se pe pământul rece. Auzi cum i se frânge un os şi simţi cum durerea îi sfâşie corpul. Se uită îngrozită în jos. O bucată de lemn îngheţat, tare ca vârful unei săgeţi, îi pătrunsese prin mânecă direct în braţ.

Cu degete fremătânde şi amorţite, închizând ochii şi strângând din dinţi, trase de lemn până când acesta ieşi. Imediat sângele începu să curgă, dar asta nu o împiedică să pornească mai departe.

Îşi opri sângerarea cu tivul de la pelerină, se ridică în picioare şi îşi croi drum printre ramurile desfrunzite şi arbuştii îngheţaţi bocnă. Crenguţele fragile pocneau sub paşii ei, iar aerul rece îi ciupea obrajii şi îi înlăcrima ochii.

Ţârâitul din urechi deveni şi mai strident, mai insistent şi fata simţi cum leşină. Se transformă într-o fantomă.

Brusc, pădurea dispăru şi ea se pomeni pe marginea unei prăpăstii. Nu mai avea unde să se ducă. În jos se căsca hăul din care răsăreau vârfurile copacilor. În faţa ei se înălţau munţii, acoperiţi de omăt, întinzându-se cât vedeai cu ochii. I se păreau atât de aproape, încât avu senzaţia că-i poate atinge.

Alice se foi neliniştită în somn.

„Lasă-mă să mă trezesc. Te rog!”

Se chinui să se desprindă de lumea viselor, dar nu reuşi. Coşmarul o ţinea strâns în chingile lui.

Câinii se repeziră printre copacii din spatele

ei, lătrând şi mârâind. Răsuflarea lor umplu aerul de aburi calzi. Dinţii ascuţiţi clănţăneau înfiorător şi printre colţi li se scurgeau bale şi firicele de sânge. În lumina palidă a amurgului, vârfurile lăncilor purtate de vânători sclipiră puternic. O priveau cu ură şi aţâţaţi. Le desluşea şoaptele, rânjetele şi batjocura.

— *Hérétique, hérétique.*

Într-o clipită se hotărî. Venise vremea să moară, pentru că nu voia să încapă pe mâna unor astfel de oameni. Îşi ridică braţele şi sări, plutind prin aer.

Imediat, peste lume se aşternu tăcerea.

Timpul încetă să mai aibă vreun înţeles când trupul începu să cadă, lent şi delicat. Fustele verzi se înfoiau în jurul ei. Realiză că pe spate avea prinsă o bucată de material de forma unei stele. Nu, nu o stea, ci o cruce. O cruce galbenă. *La rouelle.* Cuvântul neobişnuit îi trecu prin minte, după care pieri. Crucea se desprinse şi se îndepărtă de ea, ca o frunză ce pică toamna dintr-un pom.

Pământul se apropia din ce în ce. Nu-i mai era frică. Chiar când imaginile din vis se sparseră în mici fărâme, subconştientul ei pricepu ceea ce mintea conştientă nu voia să accepte. Că nu ea – Alice – era cea care simţea totul, ci o alta.

Şi nu era vorba de un vis, ci de o amintire. Un fragment dintr-o viaţă trăită cu mult, mult timp în urmă.

CAPITOLUL 17
Carcassona

Crenguţele şi frunzele trosniră când Alaïs îşi schimbă poziţia.

Mirosul tare de muşchi, pământ şi licheni îi gâdila nările şi cerul gurii. Ceva ascuţit îi străpunse dosul palmei şi pielea începu s-o usture imediat. Un ţânţar sau o furnică. Simţea cum otrava îi pătrunde în sânge. Se mişcă pentru a alunga insecta. Gestul îi tăie răsuflarea.

„Unde sunt?”

Răspunsul veni ca un ecou. *„Delòra.* Afară.”

Zăcea cu faţa în jos. Avea pielea asudată şi se înfioră din pricina răcorii provocate de rouă. Zori de zi sau amurg? Hainele boţite se umeziseră. Cu mişcări blânde, fata izbuti să se salte în capul oaselor, sprijinindu-se de trunchiul unui copac ca să nu-şi piardă echilibrul. *„Doçament.* Încet, cu grijă.”

Printre arborii din vârful colinei se zăreau cerul alb şi orizontul ce căpăta nuanţe rozalii. Norii subţiri lunecau aidoma unor corăbii pe o mare calmă. Puţin mai departe văzu contururile negre ale sălciilor. În spatele ei se ridicau perii şi cireşii, mohorâţi şi fără flori, acum după ce primăvara se sfârşise.

Era dimineaţă, aşadar. Alaïs încercă să recunoască împrejurimile. Lumina o orbea cu strălucirea ei chiar dacă soarele nu răsărise. De undeva din apropiere răzbătea susurul molcom al unui râu ce curgea leneş peste pietre. Din văzduh îi ajunse la urechi strigătul aparte al unei bufniţe ce se întorcea de la vânătoarea de noapte.

Îşi privi braţele care păreau pictate cu mici

puncte roşii. Îşi cercetă zgârieturile şi juliturile de pe picioare. Pe gleznele pişcate de insecte sângele se uscase. Îşi apropie braţele de faţă. Degetele i se umflaseră şi o dureau. Dungi stacojii îi străbătea pielea.

O amintire. Cineva o târa pe pământ.

Nu, înainte de asta.

Se plimba prin curte. Licăriri la ferestrele de sus.

Frica îi dădea fiori pe şira spinării. Paşi prin întuneric, o palmă aspră ce-i acoperise gura, apoi lovitura ce se abătu asupra ei.

„Perilhòs. Primejdie!”

Îşi duse mâna la cap şi se strâmbă când degetele atinseră masa lipicioasă de sânge şi păr din dreptul urechii. Strânse tare pleoapele, încercând să alunge imaginea mâinilor ce alergau pe trupul ei ca nişte şobolani. Doi bărbaţi. Un miros cunoscut, de cai, bere şi grajd.

„Găsiseră *merel-ul?”*

Alaïs se chinui să se ridice în picioare. Trebuia să-i povestească tatălui ei ce s-a întâmplat. El urma să plece la Montpelhièr, măcar atâta lucru îşi mai amintea. Trebuia să-i vorbească până atunci. Dădu iar să se ridice, însă zadarnic. Ameţi şi căzu din nou într-un somn neomenesc. Se strădui să rămână trează, dar fără folos. Trecutul, prezentul şi viitorul se împleteau necontenit. Culorile, sunetele şi lumina încetară să mai aibă vreun înţeles.

CAPITOLUL 18

Aruncând peste umăr o ultimă privire

neliniştită, Bertrand Pelletier ieşi prin poarta de apus, călărind la dreapta vicontelui Trencavel. Nu pricepea în ruptul capului de ce Alaïs nu venise să-şi ia rămas-bun.

Intendentul păstră tăcerea, pierdut în propriile gânduri, auzind doar câteva frânturi din pălăvrăgelile celorlalţi. Îl tulburase lipsa fiicei lui din Cour d'Honneur, unde ar fi trebuit să le ureze o călătorie cât mai uşoară. Se simţea nedumerit şi chiar dezamăgit, dacă era să fie cinstit cu el însuşi. Îşi dori să-l fi trimis pe François s-o trezească.

Cu toate că de-abia se crăpase de ziuă, pe străzi se adunaseră oameni care le făceau cu mâna şi strigau. Încălecaseră cei mai buni cai: pursângele pe a cărui rezistenţă şi vigoare te puteai bizui, precum şi armăsarii şi iepele din grajdurile castelului Comtal, aleşi pentru viteză şi forţă. Raymond-Roger suise pe murgul lui preferat, îngrijit cu mâna lui încă de pe când era doar un mânz. Avea culoarea pe care o capătă vulpile iarna, iar despre pata de pe bot se spunea că seamănă cu forma ţinuturilor Trencavel.

Pe scuturi lucea blazonul vicontelui. Simbolul fusese brodat pe fiecare steag şi pe zalele purtate de cavaleri peste armură. Razele soarelui învăluiau într-o lumină caldă coifurile, spadele şi frâiele strălucitoare. Până şi pielea sacilor ce împovărau caii fusese frecată aşa de tare de către grăjdari că te puteai oglindi în ea.

Discutaseră aprins cu privire la cât de numeros să fie cortegiul. Dacă avea prea puţini însoţitori, Trencavel ar fi lăsat impresia unui aliat

nevrednic, care nu merita atenţie. În plus, alaiul s-ar fi preschimbat într-o ţintă uşoară pe drumurile nesigure. Dacă erau prea mulţi, ar fi semănat cu o declaraţie de război.

În cele din urmă se hotărâseră pentru şaisprezece cavaleri, printre care se număra şi Guilhem du Mas, în ciuda faptului că Pelletier se împotrivise. Împreună cu scutierii, o mână de servitori şi clerici, Jehan Congost şi un fierar care să repare potcoavele cailor *en route,* alaiul se alcătuise din treizeci de persoane.

Se îndreptau spre Montpellier, principalul burg de pe domeniile vicontelui de Nîmes şi locul de naştere al soţiei lui Raymond-Roger. Ca şi Trencavel, Nîmes era vasal al regelui Aragonului, Pedro II, astfel încât, chiar dacă Montpellier se putea numi un ţinut catolic – iar Pedro însuşi era un credincios înfocat şi îi prigonea aprig pe eretici –, aveau toate motivele să creadă că vor trece în siguranţă prin aceste locuri.

Îi aşteptau trei zile de mers călare. Toată lumea se întreba cine va ajunge primul, Trencavel sau contele de Toulouse.

Mai întâi porniră spre răsărit, apucând de-a lungul râului Aude. La Trèbes, cotiră spre nord-vest, intrând pe pământurile Minervois şi urmând vechiul drum roman ce străbătea La Redorte, fortăreaţa Azille cocoţată pe un deal şi apoi o lua prin Olonzac.

Cel mai bun pământ aparţinea *canabière-lor,* câmpurile acoperite de cânepă ce se întindeau cât vedeai cu ochii. În dreapta lor creşteau vii, unele uscate, altele sălbatice şi neîngrijite, înconjurate

de şiruri de tufişuri viguroase. La stânga, se găsea o mare de câmpuri cu orz, colorate într-un verde smarald, care vor dobândi nuanţe aurii până la vremea culesului. Ţăranii, cu pălăriile lor de paie cu boruri largi, lucrau de zor, secerând ultima recoltă de grâu. Lamele de fier încovoiate ale secerilor sclipeau în lumina soarelui.

Pe malul râului adumbrit de stejari şi de sălcii, se înălţau pădurile adânci şi tăcute pe deasupra cărora zburau vulturii. Iarna se ascundeau aici cerbi, râşi, urşi, vulpi şi lupi. Mai sus, dincolo de crânguri şi dumbrăvi, în pădurile întunecate ale Muntelui Negru, domnea regele animalelor, mistreţul sălbatic.

Vicontele Trencavel se simţea bine: spunea snoave şi asculta basmele povestite de ceilalţi. Vorbi apoi cu supuşii săi despre cei mai buni câini de vânătoare, ogarii sau prepelicarii, despre preţul unei căţele sănătoase şi luă parte la bârfele despre prinsorile făcute la jocurile de zaruri şi de dame.

Nimeni nu scotea un cuvânt despre ţinta acestei călătorii şi nici despre ce se va întâmpla dacă vicontele dădea greş în negocierile cu unchiul său.

Un strigăt răguşit din spate îi atrase atenţia lui Pelletier. Se uită peste umăr. Guilhem du Mas călărea alături de Alzeu de Preixan şi de Thierry Cazanon, cavaleri care se pregătiseră la rândul lor în Carcassonne şi-şi primiseră rangul imediat după *Passiontide*.

Băgând de seamă privirea pătrunzătoare a socrului său, Guilhem îşi săltă bărbia şi-l înfruntă

cu o uitătură îndrăzneaţă. Timp de câteva secunde se cercetară unul pe altul, fără ca vreunul din ei să-şi plece ochii. Apoi, tânărul îşi lăsă fruntea în jos, cu un gest de supunere mincinoasă şi se uită în altă parte. Pelletier simţi cum îşi iese din pepeni, mai ales că înţelegea că nu are ce să facă.

Ore întregi străbătură drumul ce şerpuia printre câmpii. Trăncăneala se mai domolise, iar buna dispoziţie ce plutise în aer la începutul călătoriei lăsase loc îngrijorării.

Soarele urcase mult pe cer. Preoţii sufereau cel mai tare, în veşmintele lor negre din lână. Năduşeala se scurgea şiroaie pe fruntea episcopului, iar faţa ciupită de vărsat a lui Jehan Congost căpătase o roşeaţă neplăcută, precum culoarea degetariţei. Albinele şi greierii zumzăiau şi ţârâiau prin iarba maronie. Ţânţarii îi ciupeau de mâini, iar muştele le chinuiau caii, care îşi scuturau agitaţi coamele şi cozile.

De-abia când arşiţa le dădu de veste că trecuse de prânz, vicontele Trencavel le îngădui să se odihnească puţin pe marginea drumului. Se aşezară într-un luminiş, lângă un râu cu apă limpede, după ce se asigurară că în împrejurimi nu pândeşte nici o primejdie. Scutierii coborâră sacii de pe cai, răcorind pielea animalelor cu rămurele de salcie înmuiate în apă. Muşcăturile şi înţepăturile fură îngrijite cu frunze de măcriş sau prişniţe din muştar.

Cavalerii îşi scoaseră armurile şi cizmele, spălându-şi praful şi sudoarea de pe mâini şi ceafă. Câţiva slujitori fuseseră trimişi într-un sat din apropiere, de unde se întorseseră ceva mai

târziu cu pâine şi cârnaţi, brânză de capră, măsline şi vin tare.

După ce se răspândi vestea că vicontele Trencavel se află pe meleagurile lor, ţărani şi gospodari, bătrâni şi tinere femei, ţesătoare şi berari, în şir statornic, începură să apară în mijlocul taberei modeste, aducând cu ei daruri pentru senior: panere cu cireşe şi prune proaspete, gâşte, sare şi peşte.

Pelletier nu se simţea defel în apele lui. Întârziau şi pierdeau astfel un timp preţios. Îi aştepta un drum lung până la lăsarea serii, când urmau să poposească undeva peste noapte. Dar, la fel ca şi părinţii săi pe vremuri, Raymond-Roger se bucura să-şi întâlnească supuşii şi nu l-ar fi refuzat pe nici unul dintre ei.

— Pentru asta ne înghiţim mândria şi mergem să încheiem pace cu unchiul meu, rosti el liniştit. Ca să protejăm tot ce este bun, nevinovat şi adevărat în viaţa noastră, *è?* Iar dacă va fi nevoie, o să ne şi luptăm ca să le păstrăm neîntinate.

Precum un vechi rege războinic, vicontele primi ofrandele cu graţie, farmec şi demnitate, la umbra stejarilor falnici. Ştia că ziua asta va deveni cândva o poveste preţioasă în viaţa satului.

Într-un târziu, se apropie de el o fetiţă drăguţă cu piele smeadă, de vreo cinci-şase anişori, cu ochi strălucitori de culoarea afinelor. Copiliţa făcu o plecăciune scurtă şi îi întinse un bucheţel de orhidee sălbatice, coada şoricelului şi caprifoi. Mâinile îi tremurau.

Trencavel se lăsă pe vine, după care scoase de la brâu o batistă şi i-o dărui. Până şi Pelletier

zâmbi la vederea degeţelelor firave ce se îndreptară timid spre bucata albă de pânză.

— Şi cum te numeşti, *Madomaisèla?* întrebă el.

— Ernestine, *Messire,* şopti fata. Tânărul senior clătină din cap.

— Ei bine, *Madomaisèla* Ernestine, zise el, smulgând un boboc roz din buchetul de flori şi prinzându-i de tunică, sper ca floarea ta să-mi poarte noroc. Şi să-mi reamintească de bunătatea semenilor din Puicheric.

De-abia după ce ultimul oaspete părăsi tabăra, Raymond-Roger îşi desprinse spada de la brâu şi se aşeză ca să mănânce. După ce-şi potoliră foamea, unul câte unul, bărbaţii se trântiră pe iarba moale sau se sprijiniră cu spatele de câte un trunchi de copac, moţăind, cu burţile pline de vin şi ameţiţi din cauza arşiţei de după-amiază.

Numai Pelletier nu-şi găsea locul. Când văzu că pentru moment vicontele Trencavel nu mai avea nevoie de el, porni să se plimbe de-a lungul râului, tânjind după o clipă de singurătate.

Pescarii treceau agale în bărcile lor pe suprafaţa apei, înconjuraţi de libelulele frumos colorate ce zburau bezmetice prin aerul fierbinte.

Imediat ce tabăra dispăru în urma lui, se aşeză pe trunchiul înnegrit al unui copac smuls din rădăcini şi scoase scrisoarea lui Harif din buzunar. N-o mai citi. Nici măcar n-o deschise. Se mulţumi s-o ţină strâns între degetul mare şi arătător, ca pe un talisman.

Nu şi-o putea alunga pe Alaïs din minte.

Gândurile i se învârteau prin cap fără oprire. Preţ de o clipă îi păru rău că-i mărturisise totul. Dar dacă nu fiicei sale, atunci cui să-i spună? Nu mai avea încredere în nimeni altcineva. Peste alte câteva secunde însă, se temu că-i povestise prea puţine.

Dar cu voia Domnului, totul va fi bine. Dacă vrerea lor va fi primită cum se cuvine de către contele de Toulouse, înainte ca luna să se termine se vor înapoia triumfători în Carcassonne, fără să verse nici un strop de sânge. În ceea ce-l privea pe el, îl va găsi pe Simeon în Béziers şi va afla cine este „sora” despre care-i scrisese Harif.

Barem de-ar fi soarta de partea lor!

Bărbatul oftă. Privi în depărtare, sorbind pacea priveliştii. Din păcate, în mintea lui, în locul lumii vechi şi neschimbate, apărură haosul, nenorocirile şi distrugerea. Sfârşitul tuturor lucrurilor.

Îşi plecă fruntea. N-ar fi putut să facă altfel. Dacă îi era menit să nu se întoarcă în Carcassona, atunci cel puţin ştia că murise, străduindu-se să ocrotească Trilogia. Alaïs îşi va duce până la capăt îndatoririle. Legământul lui va trece pe umerii ei. Taina nu se va pierde în tumultul bătăliilor şi nici nu va putrezi într-o temniţă franceză.

Zgomotul pregătirilor din tabără îl readuse pe intendent cu picioarele pe pământ. Venise vremea să meargă mai departe. Îi mai aşteptau multe ore de călărit înainte de apusul soarelui.

Pelletier vârî în buzunar scrisoarea lui Harif şi se întoarse iute lângă ceilalţi, mulţumit de cele câteva momente de linişte şi de pace pe care nu

avea să le mai întâlnească atât de curând în zilele viitoare.

CAPITOLUL 19

Când Alaïs se trezi din nou, era întinsă pe aşternuturi şi nu pe iarbă. În urechi îi stăruia un fluierat continuu, ca şuierul unui vânt de toamnă ce răscoleşte frunzele copacilor. Îşi simţea trupul neobişnuit de greu, de parcă nu-i aparţinea. Visase că Esclarmonde venise lângă ea şi-şi lipise mâna rece de fruntea sa înfierbântată.

Clipi repede de câteva ori şi deschise ochii larg. Deasupra capului se afla baldachinul patului său, iar perdelele de noapte albastru-închis fuseseră trase. Camera era scăldată în lumina aurie şi blândă a amurgului. Aerul, încă fierbinte şi greu, aducea totuşi cu el speranţa răcorii. Alaïs adulmecă mireasma delicată a ierburilor proaspăt arse. Rozmarin şi parfum de levănţică.

Auzea şi vocile joase şi răguşite ale femeilor, undeva în apropiere. Acestea şuşoteau între ele ca şi cum n-ar fi vrut s-o tulbure. Cuvintele lor sfârâiau precum tăciunii încinşi peste care se toarnă apă. Încet, fata îşi întoarse capul spre direcţia de unde venea zgomotul. Alziette, nevasta acră a mai-marelui grăjdarilor, şi Ranier, o femeie vicleană şi bârfitoare cu un soţ stângaci şi de-a dreptul searbăd, stăteau în faţa şemineului neaprins şi cleveteau ca două ciori aducătoare de necazuri. Sora ei, Oriane, le folosea adesea pentru tot soiul de treburi, dar Alaïs nu se încredea în ele şi nu pricepea deloc cum ajunseseră la ea în cameră. Tatăl ei n-ar fi încuviinţat în veci aşa ceva.

Atunci, îşi aminti. El nu mai era aici. Plecase la Saint-Gilles sau la Montpelhièr, dar nu mai ştia precis. Şi Guilhem la fel.

— Şi unde i-au găsit? sâsâi Ranier.

— in livadă, chiar lângă pârâu, acolo, la sălcii, răspunse Alziette. Fata cea mai mare a lui Mazelle i-a văzut. Drăcoaica naibii s-a şi repezit la mă-sa ca să-i spună. Şi-atunci, a năvălit ca o furtună chiar Mazelle, fluturându-şi mâinile de asemenea ruşine şi cerându-şi iertare că e cea care trebuie să-mi zică.

— Întotdeauna a pizmuit-o pe fata ta, *è?* Pentru că ale ei sunt grase ca nişte scroafe şi cu faţa ciupită de vărsat. Urâte de mama focului. Ranier îşi înclină capul spre cealaltă. Şi ce-ai făcut?

— Păi, ce să fac, m-am dus să văd cu ochii mei. I-am zărit de cum am ajuns acolo. E adevărat că nici măcar nu se chinuiau să se ascundă. L-am apucat pe Raoul de păr – aşa nişte laţe urâte ce are – şi l-am tras de urechi. În vremea asta, el îşi tot ţinea cingătoarea cu o mână şi se înroşise ca o pălălaie. Când m-am întors spre Jeanette, s-a strecurat pe lângă mine şi a luat-o la sănătoasa fără să se mai uite în urmă.

Ranier îşi ţuguie buzele.

— Şi când mă gândesc cum se tot văicărea Jeanette, spunând că Raoul o iubeşte şi vrea să se însoare cu ea. Dacă o auzeai, ai fi zis că nici o altă fată de pe lumea asta nu mai primise în dar vorbe mieroase.

— Dar poate că el are planuri temeinice cu ea. Alziette strâmbă din nas.

— Deocamdată nu se poate însura, se plânse ea. Cinci fraţi mai mari şi numai doi dintre ei au neveste. Tatăl lui pierde vremea la tavernă zi şi noapte. Ultimul *sol* câştigat nimereşte în buzunarul lui Gaston.

Alaïs încercă să-şi ferească urechile de ultimele bârfe. Femeile alea erau ca nişte vulturi care ciuguleau din stârvuri.

— Dacă stăm să cugetăm mai bine, rosti Ranier timid, ai avut noroc până la urmă. Pentru că dacă nu ajungeai acolo, n-ai mai fi găsit-o pe *ea.*

Alaïs se încordă, simţind cum cele două se răsucesc să o privească.

— Aşa e, fu de acord Alziette. Şi aş cuteza să adaug că aştept să fiu răsplătită când se întoarce tatăl său.

Alaïs ascultă, dar nu află nimic în plus. Umbrele se adânciră. Alunecă în somn.

După o vreme, Alziette şi Ranier fură înlocuite de o altă femeie, una dintre slujnicele preferate ale surorii ei. Zgomotul făcut de aceasta când scoase de sub pat o targă crăpată din lemn o trezi pe Alaïs. Auzi o bufnitură surdă când servitoarea se trânti pe salteaua de paie plină de cocoloaşe, greutatea corpului ei împingând aerul printre firele de paie uscate. Peste doar câteva momente, mormăielile, sforăiturile sacadate, gâfâiturile şi fornăielile îi arătară clar că femeia adormise.

Mintea i se limpezi şi brusc îşi aduse aminte de ultimele porunci date de tatăl ei. Să păstreze la loc sigur lădiţa cu labirintul. Se săltă în capul

oaselor şi se uită printre resturile de ţesături şi lumânări.

Lădiţa nu se mai afla acolo.

Cu grijă ca să n-o trezească pe slujnică, Alaïs deschise uşiţa dulăpiorului de lângă pat. Ţâţânele neunse scârţâiră. Fata îşi strecură degetele prin spaţiul dintre marginea patului şi cadrul din lemn. Nici acolo nu era.

„Res. Nimic."

Nu-i plăceau deloc gândurile care începură să-i încolţească în minte. Tatăl ei se împotrivise cu îndârjire să accepte ideea că l-ar fi putut da în vileag cineva. Pe bună dreptate oare? „Atât *merel-ul,* cât şi lădiţa dispăruseră."

Alaïs îşi lăsă picioarele pe podea şi păşi în vârful degetelor până la scaunul de cusut din partea cealaltă a camerei. Trebuia să vadă cu ochii ei. Pelerina stătea aranjată pe spătar. Cineva încercase s-o cureţe, dar tivul roşu brodat rămăsese pătat de noroiul care înnegrea pe alocuri cusăturile. Mirosea a grajduri şi a pământ, o duhoare iute şi acră. Mânecile erau goale, după cum bănuise. Punguţa pierise şi odată cu ea *merel-ul.*

Întâmplările se înlănţuiau mult prea repede. Pe neaşteptate, vechile umbre familiare i se părură ameninţătoare. Simţea primejdia peste tot, chiar şi în mormăielile ce veneau de lângă piciorul patului.

„Dar dacă cei care m-au atacat se află încă în castel? Dacă vin după mine?"

Alaïs se îmbrăcă, ridică un *calèlh* şi îi potrivi flacăra. Gândul de a traversa curtea pe întuneric o

înspăimânta, dar nu putea rămâne în cameră, aşteptând să se petreacă ceva.

„Coratge. Curaj!”

*

Alaïs străbătu în fugă Cour d’Honneur până la Tour Pinte, acoperind cu mâna flacăra ce abia pâlpâia. Trebuia să-l găsească pe François.

Întredeschise puţin uşa şi îi strigă numele. Nu primi răspuns. Se furişă înăuntru.

— François, şopti ea din nou.

Opaiţul arunca o strălucire aurie, îndeajuns cât să vadă că cineva dormea lângă patul tatălui ei.

Aşezând opaiţul pe podea, Alaïs se aplecă şi-l atinse uşor pe umăr. Cât ai clipi îşi retrase mâna de parcă s-ar fi ars la degete. Ceva nu era în regulă.

— François?

Tot nici un răspuns. Alaïs apucă marginea aspră a păturii, numără până la trei, după care o trase la o parte.

Dedesubt găsi o grămadă de haine şi blănuri, aranjate cu grijă, astfel încât să pară trupul unui om care doarme. O luă ameţeala de uşurare, dar în acelaşi timp o cuprinse nedumerirea.

Afară, pe coridor, un zgomot ciudat îi atrase atenţia. Ea stinse flacăra, apoi se ascunse în umbrele din spatele patului.

Auzi scârţâitul uşii. Oaspetele nepoftit şovăi, probabil adulmecând mirosul uleiului din opaiţ şi băgând de seamă că cineva umblase prin maldărul de ţoale. Îşi scoase pumnalul din teacă.

— Cine-i acolo? întrebă el. Arată-te!

— François, şopti Alaïs fericită, ieşind de după perdele. Eu sunt. Poţi să bagi cuţitul la loc.

Slujitorul părea mai speriat decât ea.

— Domniţă, vă cer iertare. Nu mi-am dat seama.

Ea îl privi curioasă. Gâfâia din greu, de parcă alergase.

— Eu sunt de vină, dar unde ai fost la ora asta? îl iscodi ea.

— Eu…

„Probabil că e vorba de o femeie”, se gândi Alaïs, cu toate că nu înţelegea de ce pare atât de stânjenit. I se făcu milă de el.

— De fapt, François, nu e treaba mea. Mă aflu aici pentru că eşti singurul om în care mă încred să-mi povestească ce anume s-a petrecut cu mine.

Culoarea pieri din obrajii omului.

— Nu ştiu nimic, domniţă, spuse el repede cu voce gâtuită.

— Haide, trebuie să fi auzit zvonurile sau bârfele de pe la bucătărie, nu?

— Foarte puţin.

— Păi atunci, să punem cap la cap frânturile şi să refacem firul poveştii, îl îndemnă ea, uimită de purtarea lui. Eu îmi amintesc că mă întorceam din camera tatălui meu, unde mă chemaseşi tu! Doi bărbaţi au sărit asupra mea. M-am trezit în livadă, lângă un pârâu. Tocmai se crăpa de ziuă. Când m-am dezmeticit, mai târziu, mă aflam în camera mea.

— I-aţi recunoaşte pe bărbaţii aceia, domniţă? Alaïs îl fulgeră cu privirea.

— Nu. Era întuneric şi totul s-a întâmplat

prea iute.

— V-au furat ceva? Fata stătu în cumpănă.

— Nimic de valoare, minţi ea cu stângăcie. Ştiu că Alziette Baichère i-a înştiinţat pe toţi. Am auzit-o lăudându-se cu asta puţin mai devreme, deşi nu pricep deloc cum de a ajuns să stea cu mine. De ce ea şi nu Rixende? Sau oricare dintre slujnicele mele?

— *Dame* Oriane a poruncit astfel. Ea însăşi s-a ocupat să vă îngrijească.

— Şi oamenii nu s-au mirat de aşa tărăşenie? îl întrebă Alaïs. Că doar nu-i stă în fire. Sora mea nu e cunoscută pentru asemenea… îndeletniciri.

François clătină din cap.

— A stăruit mult, domniţă.

Alaïs se scutură, înfiorată de o amintire ce-i scăpără în suflet. Zăcea înghesuită într-un spaţiu mic, nici din piatră, nici din lemn, părăsită, învăluită într-o duhoare oribilă de urină şi de miros de animale. Încercă să alunge imaginea chinuitoare, dar în zadar.

Îşi reveni totuşi, concentrându-se asupra prezentului.

— Bănuiesc că tatăl meu a plecat spre Montpelhièr, nu-i aşa, François?

El încuviinţă din cap.

— Au trecut două zile, domniţă.

— E miercuri azi, murmură ea înspăimântată. Pierduse două zile. Se încruntă. François, dar atunci când au plecat, tatăl meu nu s-a întrebat de ce nu m-am dus să-mi iau rămas-bun de la ei?

— Ba da, domniţă, dar mi-a poruncit să nu vă trezesc. „Ce prostie!”

— Şi soţul meu? Guilhem n-a scos o vorbă despre faptul că nu m-am mai întors în odaia noastră în seara aceea?

— Am credinţa că soţul vostru, cavalerul du Mas, şi-a petrecut mare parte din noapte la fierărie, domniţă, după care s-a alăturat vicontelui Trencavel în capelă pentru rugăciunea de binecuvântare. Părea uimit de lipsa voastră, tot atât cât şi intendentul Pelletier, şi pe deasupra…

Se opri brusc.

— Continuă. Spune ce ai de spus, François. Nu am să te învinovăţesc.

— Cu voia voastră, domniţă, cavalerul du Mas nu voia să pară neştiutor în privinţa soţiei sale faţă de stăpânul meu.

În clipa în care cuvintele îi ieşiră din gură, Alaïs ştiu că are dreptate. Duşmănia dintre soţul şi părintele ei se adâncise mai mult ca niciodată. Îşi muşcă buzele, hotărâtă să nu-şi dezvăluie adevăratele simţăminte.

— Dar câtă nechibzuinţă să rişte atât de mult, spuse ea, aducând iarăşi vorba despre atacatori. Să mă lovească fără milă, chiar în inima castelului, pare de neînchipuit. Şi să-şi ducă până la capăt nelegiuirea, luându-mă captivă… Cum credeau că o să scape după o asemenea mârşăvie?

Îşi muşcă limba, realizând pe dată ceea ce spusese.

— Cu toţii trebăluiau, domniţă. Semnalul de stingere nu se dăduse. Deşi poarta de apus era închisă, cea de răsărit a rămas deschisă toată noaptea. Ar fi fost foarte uşor pentru doi bărbaţi să vă care între ei, dacă vă acopereau faţa şi

hainele. Ştiţi doar că există doamne… adică femei de un anumit fel şi…

Alaïs surâse amar.

— Mulţumesc, François. Pricep ce vrei să zici.

Apoi zâmbetul i se şterse de pe chip. Trebuia să judece limpede, să hotărască ce să facă în continuare. Se simţea mai tulburată ca niciodată. Iar faptul că habar n-avea de ce i se întâmplaseră astfel de lucruri o înfricoşa şi mai tare. „E cu neputinţă să te aperi de un duşman fără chip.”

— Ar fi bine să dai de veste tuturor că nu-mi amintesc nimic din clipa în care am fost lovită, François, spuse ea după o vreme. În felul acesta, dacă tâlharii care m-au atacat se găsesc încă în castel, nu se vor simţi ameninţaţi.

Gândul de a face cale întoarsă prin curtea întunecată o înspăimântă. Pe de altă parte, nu voia să doarmă alături de slujnica Orianei. Alaïs nu se îndoia că femeia fusese trimisă s-o pândească şi să-i dea de ştire surorii ei despre orice mişcare.

— Mă voi odihni aici, restul nopţii, adăugă ea. Spre mirarea ei, îl văzu pe François îngrozindu-se.

— Dar, domniţă, nu e un lucru cuviincios pentru…

— Îmi pare rău că te scot din patul tău, i-o reteză ea, îndulcindu-şi glasul aspru cu un zâmbet, dar însoţitoarea din camera mea nu este pe placu-mi.

Pe chipul bărbatului se aşternu o expresie calmă, de neclintit.

— Însă dacă ai putea sta prin preajmă, François, în caz că am nevoie de tine, ţi-aş fi recunoscătoare.

El nu-i răspunse la zâmbet.

— Cum vă e voia, domniţă.

Alaïs îl mai privi un timp, după care înţelese că zadarnic se chinuie să-i ghicească simţămintele. Îl rugă să-i aprindă opaiţul, apoi îl lăsă să plece.

După ce rămase singură, Alaïs se cuibări în mijlocul patului. Lipsa soţului ei îi îndurera sufletul. Se strădui să-i deseneze chipul cu ochii minţii: privirea, conturul puternic al maxilarelor, dar trăsăturile nu se închegau deloc, risipindu-se parcă într-un abur. Ştia că toate astea se întâmplă din cauza furiei. Îşi repeta întruna că Guilhem nu făcea altceva decât să-şi îndeplinească datoria lui de cavaler. Nu înfăptuise nimic greşit sau dinadins. Ba dimpotrivă, se purtase după cum se cuvenea. În seara de dinaintea unei asemenea misiuni, datoria lui era să se supună nobilului căruia îi jurase credinţă şi celor care îl însoţeau în călătorie, nu să petreacă alături de soţia lui. Şi totuşi, ori de câte ori îşi spunea toate acestea în sinea ei, vocile din cap nu-i dădeau pace. Inimii nu-i putea porunci. Avusese nevoie de protecţia lui, iar el nu i-o oferise. Chiar dacă pe nedrept, tot pe el îl găsea vinovat.

Dacă lipsa ei ar fi fost descoperită încă de cu zori, atunci ar fi reuşit să-i prindă pe cei care o răpiseră.

„Iar tata nu ar mai fi plecat supărat pe mine.”

CAPITOLUL 20

Într-o gospodărie părăsită dincolo de Aniane, în ţinuturile mănoase ce se întindeau la apus de

Montpellier, un bătrân preot *parfait* şi cei opt *credentes,* credincioşi ai săi, se ghemuiră în colţul unui hambar, în spatele unor grămezi de frâie şi hăţuri pentru boi şi catâri.

Unul dintre bărbaţi căzuse greu rănit. Carnea roz şi cenuşie atârna sfâşiată în jurul oaselor zdrobite ale feţei. Un ochi îi ieşise din orbită în urma loviturii puternice care-i spărsese pometele. Sângele se închegase în gaura oribilă. Tovarăşii lui se împotriviseră să-l părăsească, atunci când casa în care se strânseseră ca să se roage fusese atacată de un grup mic de soldaţi răzvrătiţi care fugiseră din armata franceză.

Din păcate, rănitul le încetinise foarte mult înaintarea şi pierduseră avantajul cunoaşterii ţinutului. Toată ziua cruciaţii îi vânaseră. Noaptea nu adusese cu ea salvarea aşteptată, iar acum erau încercuiţi. Catarii îi auzeau pe mercenari urlând prin curte şi sunetul lemnului uscat care se aprindea. Le pregăteau un rug imens.

Preotul *parfait* ştia că le sosise sfârşitul. Nu puteau spera nici un fel de milă din partea unor asemenea oameni, mânaţi de ură, neştiinţă şi habotnicie. Pământul creştin nu mai cunoscuse niciodată o astfel de armată. Bătrânul nici n-ar fi crezut că ea exista, dacă nu ar fi văzut-o cu ochii lui. Călătorea spre miazăzi, pe un drum paralel cu al Oastei. Băgase de seamă bărcile imense şi greoaie ce alunecau în jos pe râul Ron, încărcate cu arme şi provizii, precum şi cufere din lemn prinse în chingi de fier ce ascundeau preţioasele moaşte, protectoarele expediţiei. Copitele miilor de animale şi bărbaţii care călăreau pe mal

stârneau un nor imens de praf, care plutea deasupra Oastei.

Încă de la început, locuitorii burgurilor şi ai satelor îşi închiseseră porţile, privind procesiunea de dincolo de ziduri şi rugându-se ca armata să treacă pe lângă ei fără să se oprească. Poveştile despre faptele groaznice şi brutalitatea soldaţilor ajunseseră la urechile tuturor. Se zvonea că dădeau foc gospodăriilor şi că îi schingiuiau pe ţăranii care se împotriviseră când le jefuiseră pământurile. Credincioşii catari, socotiţi drept nişte eretici, fuseseră arşi în Puylaroque. Întreaga populaţie evreiască din Montélimar, bărbaţi, femei şi copii, căzuse pradă spadelor, iar capetele lor însângerate fuseseră înfipte în vârful unor ţepe de la marginea oraşului şi lăsate ca hrană pentru corbii înfometaţi.

În Saint-Paul de Trois Châteaux, un *parfait* fusese răstignit de o mică ceată de *routier-i* gasconi. Îl legaseră de o cruce încropită din două bucăţi de lemn prinse între ele cu frânghie şi îi bătuseră cuie în palme. Greutatea corpului l-a tras în jos, dar el tot nu şi-a renegat credinţa. În cele din urmă, plictisiţi de moartea prea lentă, soldaţii l-au înjunghiat, i-au scos maţele şi l-au lăsat să putrezească.

Toate lucrurile acestea, precum şi alte acte de barbarie erau fie tăgăduite de abatele de Cîteaux şi de baronii francezi, fie aruncate în seama răzvrătiţilor. Ghemuit cum stătea în întuneric, bătrânul catar ştia că vorbele nobililor, ale prelaţilor şi ale nunţiului papal nu însemnau nimic aici. Adulmeca pofta de sânge în răsuflarea

bărbaţilor care-i hăituiseră până în colţul acesta ce se vădea a fi lucrătura Diavolului.

Cu toţi porii fiinţei lui simţea Răul.

Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să salveze sufletele credincioşilor săi, astfel încât să primească lumina lui Dumnezeu. Trecerea lor în lumea cealaltă nu avea să fie una uşoară.

Bărbatul rănit încă mai păstra un strop de viaţă în el. Gemea încet, dar trupul îi înţepenise şi pielea căpătase nuanţa cenuşie a morţii. Preotul *parfait* îşi aşează palmele pe capul lui şi săvârşi ultimele ritualuri ale religiei lor, rostind cuvintele de *consolament.*

Ceilalţi credincioşi îşi uniră mâinile într-un cerc şi începură să se roage:

— Tatăl nostru sfânt, Dumnezeul tuturor sufletelor, tu cel care nu înşeli şi n-arunci peste noi minciună şi îndoială, dă-ne nouă astăzi…

Soldaţii loveau uşa, hohotind şi urlând. Nu peste multă vreme îi vor descoperi. Cea mai tânără dintre femei, nu mai mare de paisprezece ani, izbucni în lacrimi amare, care i se scurseră în tăcere pe obraji.

— …cunoaşterea ta, fă-ne să iubim ceea ce tu iubeşti; căci noi nu suntem ai acestei lumi şi nici lumea nu e a noastră şi ne temem să primim moartea pe tărâmul unui Dumnezeu străin de noi.

Preotul ridică vocea atunci când bârna ce ţinea uşa de-a curmezişul se rupse în două. Aşchiile de lemn, ascuţite ca vârfurile de săgeată, se împrăştiară prin tot hambarul când bărbaţii năvăliră înăuntru. Luminaţi de strălucirea portocalie a focului ce ardea în curte, ochii lor

scăpărau ca ochii diavolilor. Erau zece cu toţii şi purtau spade.

Privirea bătrânului catar pică asupra comandantului care intră imediat. Un bărbat înalt, cu chip şi căutătură parcă lipsită de orice sentiment, calm şi stăpân pe sine, spre deosebire de oamenii săi agitaţi şi furioşi. Părea un om crud, obişnuit să se facă ascultat.

La porunca lui, sărmanii oameni fură scoşi din ascunzători. Comandantul îşi ridică braţul şi-şi înfipse tăişul în pieptul preotului. Pentru o clipă îi susţinu privirea. Pe chipul împietrit al francezului se putea citi numai dispreţ. Îşi înălţă braţul pentru a doua oară şi-l izbi cu spada direct în creştetul capului, împrăştiind peste paie bucăţi de carne roşie şi creieri.

Odată cu moartea preotului lor, printre fugari se răspândi panica. Încercară să scape, dar pământul era alunecos deja din cauza sângelui. Un soldat înhăţă de păr o femeie şi o înjunghie cu spada între umeri. Tatăl ei se repezi asupra atacatorului, dar acesta se întoarse şi-i sfârtecă pântecul. Ochii bătrânului se deschiseră şi mai mult când soldatul răsuci tăişul în rană, după care scoase lama din trupul moale împingându-l cu piciorul.

Soldatul cel mai tânăr se trase într-un colţ şi vomită peste paie.

În doar câteva minute toţi bărbaţii fuseseră omorâţi, iar trupurile lor zăceau aruncate prin tot hambarul. Mai-marele le ordonă oamenilor săi să le scoată afară pe cele două femei în vârstă. Fata rămase înăuntru, alături de tânărul care vărsa.

Era un nătărău care trebuia dat pe brazdă!

Copila se feri din calea lui, cu ochi înspăimântaţi. Bărbatul zâmbi. Nu se grăbea deloc, pentru că nenorocita n-avea unde să fugă. Îi dădu târcoale, ca un lup ce-şi adulmecă prada, după care, pe neaşteptate, se năpusti asupra ei. Cu o singură mişcare, o apucă de gât, o lovi cu ţeasta de zid şi îi rupse rochia. Fata urlă ca din gură de şarpe, lovind sălbatic cu mâinile şi picioarele. Bărbatul îi arse un pumn direct în faţă, frângându-i oasele.

Nefericita se prăbuşi în genunchi, lăsând o dâră de sânge pe lemn. El îi smulse cămaşa, sfâşiind ţesătura fără milă. Copila scânci şi îşi trase fustele peste mijloc.

— Nu trebuie să le îngăduim să zămislească şi să aducă pe lume alţii ca ei, rosti el pe un ton rece, scoţând pumnalul de la brâu.

Nici prin cap nu-i trecea să-şi pângărească trupul, atingând-o pe eretică. Strânse bine cuţitul şi-l înfipse în pântecele fetei până la plăsele. Cu toată ura ce-i cuprinsese sufletul, o înjunghie de mai multe ori, până când corpul ei rămase ţeapăn. Ca o ultimă profanare, o rostogoli pe burtă şi, cu pumnalul, îi crestă semnul crucii pe spatele gol. Picăturile de sânge ca nişte rubine năpădiră pielea albă.

— Asta ar trebui să le servească drept învăţătură de minte celor care aleg o astfel de cale, spuse el calm. Acum, aruncă leşul!

Ştergându-şi tăişul de rochia zdrenţuită, se ridică în picioare.

Băiatul hohotea cu suspine amare. Hainele îi

erau pătate cu sânge şi cu vomă. Încercă să facă ceea ce îi poruncise mai-marele său, dar se mişcă prea încet.

Comandantul îl înhăţă de gât.

— Am zis să arunci leşul. Iute! Ori poate vrei să ajungi alături de ei? Îi arse un şut în spate, lăsându-i pe tunică forma unei tălpi de sânge, praf şi noroi. Un soldat slab de înger nu-i era de nici un folos.

Rugul încropit în grabă chiar în mijlocul ogrăzii ardea violent, înteţit de vântul fierbinte al nopţii ce bătea dinspre Marea Mediterană.

Cruciaţii se adăpostiseră spre fundul curţii, acoperindu-şi feţele cu palmele. Caii, îngrămădiţi lângă poartă, băteau agitaţi din copite. Duhoarea morţii le umpluse nările, înnebunindu-i.

Femeile fuseseră dezbrăcate în pielea goală şi forţate să îngenuncheze în faţa năvălitorilor, care le legaseră strâns picioarele şi mâinile. Deşi chipurile, sânii zgâriaţi şi umerii goi purtau urmele unor răni cumplite, femeile tăceau. Cineva bolborosi cuvinte neînţelese când leşul fetei fu aruncat în dreptul lor.

Căpitanul se îndreptă spre foc. Se plictisise deja şi voia să plece. Uciderea ereticilor nu era motivul pentru care se alăturase Crucii. Aceste fapte brutale şi fără noimă reprezentau un dar pentru oamenii săi. Trebuiau să-i ţină ocupaţi, să le sporească îndemânarea şi să-i împiedice să se răzvrătească.

Pe cerul plin de stele strălucea luna plină. Comandantul socoti că e trecut de miezul nopţii, poate chiar mai târziu. Plănuise ca la ora asta să fi

isprăvit deja treaba şi să se înapoieze în tabără, unde aştepta veşti.

— Să le aruncăm în foc, stăpâne?

Cu o mişcare bruscă îşi scoase spada şi tăie capul femeii care se găsea cel mai aproape de el. Sângele ţâşni dintr-o venă a gâtului, stropindu-i încălţămintea. Capul se izbi de pământ cu o bufnitură surdă. Bărbatul lovi cu cizma trupul ce se zvârcolea, până când acesta căzu într-o baltă cu noroi.

— Omorâţi restul târfelor eretice, apoi ardeţi-le trupurile! Şi daţi foc la hambar. Am întârziat prea mult!

CAPITOLUL 21

Alaïs se trezi când lumina zorilor pătrunse în odaie.

Pentru o clipă, nu-şi aminti cum de ajunsese în camera tatălui său. Se săltă în capul oaselor şi se întinse ca să alunge somnul, în timp ce întâmplările din ziua ce trecuse începură să capete contururi clare în mintea ei.

În orele lungi dintre miezul nopţii şi răsăritul soarelui luase o hotărâre. În pofida tulburării ce-i apăsa sufletul, gândurile îi deveniseră limpezi precum apa cristalină a unui râu de munte. Nu putea să stea pur şi simplu, aşteptând întoarcerea părintelui său. N-avea cum să judece urmările fiecărei zi de întârziere. De când îi vorbise despre datoria lui sacră faţă de *Noublesso de los Seres* şi despre taina pe care o păzeau, nu mai încăpea nici o îndoială că onoarea şi mândria lui se bizuiau pe puterea sa de a-şi respecta jurămintele. Datoria ei

era să-l caute, să-i spună tot ce se întâmplase şi apoi să lase totul în seama lui.

„Mai bine să pun lucrurile în mişcare decât să stau degeaba.”

Se apropie de fereastră şi deschise obloanele, dând voie aerului de dimineaţă să o învăluie. La orizont, Muntele Negru scăpăra în nuanţe purpurii, veşnic şi de neclintit. Vederea crestelor puternice îi întări lui Alaïs hotărârea. Lumea o chema în braţele ei.

Ştia cât e de primejdios să călătorească de una singură. Îndărătnică, aşa i-ar fi spus tatăl ei. Dar ea călărea în chip desăvârşit, ca un adevărat cavaler, şi avea încredere în forţa ei de a întrece orice ceată de tâlhari. Pe deasupra, din câte ştia, nu auzise de atacuri în ţinuturile vicontelui Trencavel.

Fata îşi duse mâna la cucuiul de la ceafă, semnul care îi amintea că cineva dorise s-o rănească. Dacă tot sosise vremea să moară, atunci mai bine să înfrunte moartea cu spada în mână, decât să îngăduie duşmanului să lovească din nou.

Luă de pe masă lampa rece, surprinzându-şi imaginea în sticla afumată. Era palidă, cu pielea de culoarea untului gras, iar ochii îi luceau de oboseală. Zări în ei însă o tărie nemaiîntâlnită până atunci.

Îşi dori să nu fie nevoită să meargă în odăile ei, dar n-avea încotro. Păşi cu grijă peste François, traversă curtea şi intră în castel. Nu se vedea nimeni prin preajmă.

Guirande, umbra vicleană a Orianei, cu chipul bosumflat şi drăguţ, dormea dusă în faţa camerei

surorii sale.

Tăcerea care o întâmpină când intră în propria odaie, îi dădu de înţeles că slujnica plecase de mult. Probabil că se trezise şi când băgase de seamă că Alaïs nu mai e acolo îşi luase tălpăşiţa.

Se puse pe treabă, fără să mai piardă vremea. Reuşita planului ei depindea de felul în care îi va lăsa pe toţi să creadă că e mult prea slăbită să se aventureze departe de casă. Nimeni din gospodărie nu trebuia să ştie că ţinta ei însemna de fapt Montpellier.

Scoase din dulap cel mai uşor costum de vânătoare, din piele roşcată de veveriţă, cu mâneci de culoarea pietrei de râu, îndeajuns de largi la subsuori şi care se prindeau sus pe umeri într-un nod. Îşi prinse la brâu o curea din piele subţire, de care îşi agăţă cuţitaşul şi *borsa,* punguţa de vânătoare pe care o purta iarna.

Încălţă cizmele ce-i ajungeau până la genunchi, strânse bine şireturile, astfel încât să poată vârî în siguranţă un al doilea cuţit, îşi aranjă catarama şi se acoperi cu o pelerină maro cu glugă fără tiv.

După ce termină cu îmbrăcatul, Alaïs mai luă din sipet câteva pietre preţioase şi bijuterii, printre care şi colierul din cuarţită, inelul şi salba din turcoaz. Se puteau dovedi folositoare la trocuri sau pentru a-şi cumpăra un adăpost ori trecerea fără necazuri prin anumite ţinuturi, mai ales când se va afla dincolo de hotarele pământurilor vicontelui Trencavel.

În cele din urmă, mulţumită că nu uitase

nimic, dădu la iveală spada pe care n-o mai atinsese de când se măritase şi pe care o ţinuse ascunsă într-un loc din spatele patului. O cântări câteva clipe în mână, ridicând-o şi încercându-i tăişul în palmă. Cu toate că nu o mai folosise de multă vreme, era în bună stare. Făcu o mişcare, tăind aerul cu vârful armei, căutând să se obişnuiască iar cu greutatea şi cu însuşirile ei. Zâmbi, încântată de această regăsire.

Alaïs se furişă în bucătărie şi îl imploră pe Jacques să-i dea pâine de orz, smochine, peşte sărat, o bucată de brânză şi o butelcuţă pântecoasă cu vin. Bucătarul, la fel ca întotdeauna, îi dărui mai mult decât avea nevoie, iar ea îi rămase recunoscătoare pentru mărinimie. Apoi, fata o trezi pe Rixende, slujnica ei, şi îi şopti un mesaj pe care să-l transmită mai departe doamnei Agnès, şi anume că se simte mai bine şi că se va alătura doamnelor de la curte în *Solar* după prânz. Rixende păru surprinsă, dar nu scoase o vorbă. Lui Alaïs nu prea îi plăcea această parte a îndatoririlor ei şi căuta să lipsească ori de câte ori era posibil. Simţea că se înăbuşă în tovărăşia femeilor şi se plictisea de moarte din cauza pălăvrăgelilor prosteşti purtate în jurul micilor gherghefuri. Cu toate acestea, astăzi ele îi ofereau dovada deplină că are de gând să se întoarcă la castel.

Spera să-i fie observată lipsa cât mai târziu cu putinţă. Dacă norocul era de partea ei, de-abia când clopotul capelei va bate de vecernie, doamnele vor vedea că nu venise acasă şi îi vor alarma pe toţi ai casei.

„Dar până atunci voi fi ajuns destul de departe.”

— Să nu te duci la *Dame* Agnès decât după ce s-a trezit de-a binelea, Rixende, îi spuse ea. Nu înainte ca primele raze ale soarelui să atingă zidul de apus al curţii, ai priceput? *Oc?* Dacă până atunci însă vine cineva şi întreabă de mine – chiar şi slujitorul tatălui meu – poţi să le zici că am plecat să călăresc pe câmpurile de dincolo de Sant-Miquel.

Grajdurile se aflau în colţul de nord-est al curţii, între Tour des Casernes şi Tour du Major. Caii loviră pământul cu copitele şi ciuliră urechile când fata se apropie, nechezând uşurel, fericiţi că vor primi fân. Alaïs se opri la primul staul şi-şi plimbă degetele peste nasul lătăreţ al bătrânei sale iepe sure. Greabănul ei buclat era împestriţat cu fire aspre şi albe.

— Nu astăzi, buna mea prietenă, o mângâie ea. Nu-ţi pot cere aşa de multe.

Cel de-al doilea cal al ei se găsea în următorul staul. Tatou, o iapă pursânge de şase ani, fusese un cadou de nuntă de la tatăl său. Avea culoarea castanei şi a ghindelor de iarnă, cu coada şi coama albe, cu chişiţe ca firele de in şi pete albe pe toate cele patru picioare. Venindu-i lui Alaïs până la umeri, Tatou făcea onoare rasei din care se trăgea. Oasele îi erau puternice, spatele solid, dar avea o fire blândă. Cel mai important însă, alerga mâncând pământul vreme îndelungată, fără să obosească.

Spre uşurarea fetei, în grajd nu-l găsi decât pe Amiel, cel mai mare dintre fiii potcovarului,

care moţăia pe o căpiţă de fân într-un colţ. Băiatul sări în picioare când o văzu, stânjenit că fusese prins dormind.

Începu să-şi ceară iertare, dar ea îl întrerupse repede.

Amiel cercetă copitele şi potcoavele calului, pentru a se convinge că poate fi călărit fără primejdie, după care îi aranjă pe spate o pânză, o şa de vânătoare şi un căpăstru. Alaïs se simţea tulburată. Tresărea la cel mai mic zgomot din curte, răsucindu-se pe călcâie când auzea câte o voce.

De-abia la sfârşit ea scoase la iveală spada de sub pelerină.

— Are lama tocită, spuse.

Privirile li se întâlniră. Fără să rostească o vorbă, Amiel luă spada şi o duse la nicovala din fierărie. Focul ardea, aţâţat toată ziua şi toată noaptea de mai mulţi băieţi care cărau din greu grămezile de vreascuri dintr-o parte în alta.

Alaïs urmări cum scânteile zboară din tocitoare şi admiră forţa din umerii băiatului, care lovea cu ciocanul peste tăiş, ascuţind şi netezind fierul.

— E o spadă bună, *Dame* Alaïs, zise el molcom. O să vă apere după cum se cuvine, cu toate că… mă rog la Dumnezeu să nu aveţi nevoie de ea.

— *Ieu tanben.* Şi eu la fel, răspunse fata zâmbind.

Băiatul o ajută să încalece şi o însoţi până la ieşirea din curte. Ea mai-mai că leşină de teamă să nu fie văzută chiar acum şi planurile să-i fie astfel

zădărnicite.

Dar nimeni nu se ivi la ferestre şi curând ajunseră la poarta de răsărit.

— Mergeţi cu Dumnezeu, *Dame* Alaïs, şopti Amiel, când ea îi strecură în palmă un *sol*.

Soldaţii deschiseră porţile şi fata o îndemnă pe Tatou să pornească de-a lungul podului. Ieşi pe străzile Carcassonei, cu inima bătându-i puternic. Trecuse de primul hop.

Imediat ce lăsă în urmă şi Porte Narbonnaise, Alaïs trase de frâie şi Tatou o luă la galop.

„Libertat. Libertate."

Călărind spre soarele ce răsărea, fata se simţi în armonie cu lumea. Pletele îi fluturau în vânt, iar adierea îi aduse din nou culoarea în obraji. În vreme ce câmpurile rămâneau în urma ei, se întrebă dacă sufletul său va trăi senzaţii asemănătoare după ce îi va părăsi trupul, în cele patru zile de călătorie în cer: graţia dumnezeiască, o puritate mai presus de orice închipuire, dezbrăcarea spiritului de toate învelişurile sale omeneşti.

Zâmbi. Preoţii *parfait* propovăduiau că va veni o zi când sufletele vor fi mântuite, iar întrebările chinuitoare îşi vor găsi răspunsurile în ceruri. Deocamdată ea era pregătită să aştepte. Avea prea multe de împlinit aici pe pământ, ca să se gândească la plecarea veşnică.

Cu umbra profilându-i-se în spate, gândurile despre Oriane, despre gospodărie şi temerile sale se risipiră. Era liberă. În urma ei, zidurile nisipii şi turnurile Cetăţii se micşorau din ce în ce, până când dispărură de tot.

CAPITOLUL 22

Toulouse

MARŢI, 5 IULIE 2005

În aeroportul Blagnac din Toulouse, ofiţerul de securitate acordă mai multă atenţie picioarelor lui Marie-Cécile de l'Oradore decât paşapoartelor celorlalţi pasageri.

Toată lumea întoarse capul după ea când străbătu sala imensă cu gresie austeră în nuanţe de alb şi gri. Părul îi curgea în bucle ordonate peste umeri. Îmbrăcase o fustă şi un sacou roşii de sub care se zărea o cămaşă albă, apretată. Dădea senzaţia unei persoane importante, de la care nu te aşteptai să se aşeze la coadă.

Şoferul ei se proţăpise la uşa terminalului de Sosiri şi, datorită costumului său negru, ieşea în evidenţă prin mulţimea de rude şi de turişti în tricouri şi pantaloni scurţi. În timp ce se îndreptau spre maşină, femeia îi zâmbi şi-l întrebă despre familia lui, cu toate că gândurile îi alergau în altă parte. Când deschise mobilul, găsi un mesaj de la Will, pe care îl şterse imediat.

După ce maşina se încadră elegant în traficul de pe *Rocade,* şoseaua de centură care înconjura oraşul Toulouse, femeia se relaxă. Ceremonia de noaptea trecută o entuziasmase mai mult ca niciodată. Încurajată de certitudinea că peştera fusese descoperită, se transformase într-o altă fiinţă, împlinită de ritual şi sedusă de puterea moştenită de la bunicul ei. Când ridicase mâinile şi rostise incantaţia, un val de energie pură i se revărsase prin vene.

Până şi afacerea cu Tavernier, un iniţiat care se dovedise neserios, fusese încheiată fără dificultate. Dacă nimeni nu va deschide gura – şi putea să bage mâna-n foc că aşa se va întâmpla –, nu trebuia să-şi facă griji. Ea nu pierduse vremea oferindu-i bărbatului ocazia de a se disculpa. Transcrierile interviului acordat de el unui jurnalist constituiau dovezi suficiente, din punctul ei de vedere.

Dar chiar şi aşa... Marie-Cécile deschise ochii.

Încă mai existau anumite aspecte care o preocupau. Felul în care indiscreţia lui Tavernier ieşise la suprafaţă; faptul că notele jurnalistului se dovediseră surprinzător de precise şi de substanţiale; şi colac peste pupăză, acesta din urmă parcă intrase în pământ.

Cel mai tare o deranja coincidenţa evenimentelor. N-avea nici un motiv să lege descoperirea peşterii de la Pic de Soularac de o execuţie deja planificată – şi dusă la bun sfârşit – în Chartres, şi totuşi mintea ei le punea pe acelaşi plan.

Maşina încetini. Şoferul oprise să plătească taxa pentru autostradă. Marie-Cécile bătu în geam.

— *Pour la péage,* spuse ea, întinzându-i cu degetele ei manichiurate o bancnotă de cincizeci de euro frumos împăturită.

Nu o interesa tichetul.

Avea câteva afaceri de rezolvat în Avignonet, un orăşel situat la vreo treizeci de kilometri de Toulouse. Îşi va continua drumul spre

Carcassonne de acolo. Întâlnirea era programată pentru ora nouă, dar intenţiona să ajungă mai devreme. Cât de mult va rămâne în Carcassonne depindea de omul cu care se întâlnea.

Îşi încrucişă picioarele şi zâmbi. De-abia aştepta să vadă dacă el se ridica la nivelul reputaţiei dobândite.

CAPITOLUL 23

Carcassonne

Puţin după ora zece, bărbatul cunoscut sub numele de Audric Baillard ieşi din staţia SNCF din Carcassonne şi se îndreptă spre centru. Era slab ca un ţâr, dar avea un aer oarecum distins, chiar dacă demodat din cauza costumului deschis la culoare. Mergea repede, ţinând între degetele fine un baston lung de lemn. Pălăria de paie îi apăra ochii de strălucirea orbitoare a soarelui.

Baillard traversă Canal du Midi şi ajunse lângă magnificul Hôtel du Terminus, cu oglinzile lui ostentative art déco şi uşile din fier cu ornamente bogate. Carcassonne se schimbase mult. Dovezile acestei transformări îl întâmpinau peste tot în timp ce străbătea strada care trecea chiar prin Basse Ville. Magazine noi de haine, *pâtisseries,* librării şi bijuterii. În jurul lui domnea un aer de prosperitate. Oraşul se vădea a fi o destinaţie atrăgătoare, un centru demn de vizitat.

Dalele albe de piatră din Place Carnot luceau în razele soarelui. Şi asta era o noutate. Fântâna grandioasă din secolul al XIX-lea fusese restaurată şi apa ei limpede scânteia de-ţi lua ochii. Piaţa se îmbogăţise cu scaunele şi mesele viu colorate ale

cafenelelor. Baillard aruncă o privire spre barul Félix şi zâmbi, regăsind vechile marchize încovoiate ce se înşiruiau sub teii înalţi. Măcar unele lucruri nu se schimbau niciodată.

Se deplasă de-a lungul unei străduţe laterale, strâmtă şi gălăgioasă, ce ducea spre Pont Vieux. Indicatoarele maronii semnalând fortificaţiile cetăţii medievale constituiau încă un indiciu sigur că locul pe care ghidul Michelin îl desemna drept un *„vaut le détour”[33],* devenise acum o destinaţie turistică internaţională şi un element de bază al patrimoniului mondial UNESCO.

Brusc, spaţiul se lărgi. Iată-l ajuns. *Lo Ciutat.* Bărbatul simţi, ca de fiecare dată, durerea ascuţită a sentimentului întoarcerii acasă, chiar dacă împrejurimile nu mai erau cele familiare.

Pentru a separa cetatea de trafic, la intrarea în Pont Vieux se construise un grilaj decorativ. Pe vremuri, trebuia să te lipeşti de zid ca să eviţi fluxul nesfârşit de camioane, rulote, automobile şi biciclete ce abia se strecurau pe podul îngust. Atunci, relieful din piatră gemea sub straturile groase de murdărie. Acum, parapetul era curat. Poate prea curat. Însă piatra tocită şi roasă de vânt, unde Isus atârna de crucea lui ca o păpuşă din cârpă, se găsea încă la jumătatea podului, marcând graniţa dintre Bastide Sant-Louis şi vechiul oraş fortificat.

Baillard scoase o batistă galbenă din buzunarul de sus şi-şi şterse cu grijă sudoarea de pe frunte şi obraji, săltându-şi puţin marginea pălăriei. Malurile râului care se zăreau dedesubt aveau un aspect îngrijit şi bogat, cu alei în

culoarea nisipului ce şerpuiau printre copaci şi tufişuri. Pe malul de nord, aranjate printre peluze cuprinzătoare, se întindeau straturi imense de flori exotice. Doamnele bine îmbrăcate stăteau pe băncile metalice la umbra pomilor, privind spre apă şi pălăvrăgind, în timp ce căţeluşii lor gâfâiau cu limba scoasă, aşteptând răbdători sau lătrând când prin faţa lor trecea vreun amator de jogging.

Pont Vieux se termina în Quartier de la Trivalle, care se preschimbase dintr-o suburbie mohorâtă într-o poartă de intrare în cetatea medievală. Grilaje negre din fier forjat fuseseră înfipte la intervale regulate în pavaj pentru a împiedica maşinile să parcheze. Panseluţele portocalii, mov şi roşu-aprins se revărsau din ghivece precum pletele bogate ale unei tinere. Mesele şi scaunele din crom străluceau în faţa cafenelelor, iar felinarele răsucite din cupru dădeau locului un şic aparte. Până şi bătrânele capace de canalizare din fier şi plastic, care se crăpau de la ploile abundente şi căldura arzătoare, fuseseră înlocuite cu bazine de drenaj din metal şlefuit, ale căror capete aveau forma unor guri lacome de peşti.

Boulangeria şi magazinul de *alimentation générale* supravieţuiseră, alături de Hôtel du Pont Vieux, dar *boucheria* vindea acum antichităţi, iar *mercéria* devenise un centru comercial *new age,* ce oferea cumpărătorilor cristale, cărţi de tarot şi cărţi despre iluminarea spirituală.

Câţi ani trecuseră de când nu mai venise aici? Le pierduse numărul.

O luă la dreapta pe rue de la Gaffe şi

descoperi şi aici semnele dezgustătoarelor renovări. Pe stradă nu încăpea decât o maşină, aducând mai degrabă cu o alee decât cu un drum public. În colţ se ridica o galerie de artă – La Maison du Chevalier – cu două ferestre înalte, arcuite, protejate de gratii metalice. Pe zid se vedeau şase scuturi pictate, iar lângă uşă fusese încastrat un inel metalic de care oamenii să prindă lesele câinilor şi unde altădată se priponeau caii.

Mai multe intrări fuseseră zugrăvite recent. Baillard observă numerele din ceramică albă cu margini albastre ori galbene şi ornamente delicate, reprezentând floricele. Un turist cu rucsac în spate şi mâinile pline cu hărţi şi sticle de apă se opri să întrebe într-o franceză stâlcită în ce direcţie se află cetatea. În rest, nimic altceva nu tulbură liniştea locului.

Jeanne Giraud locuia într-o căsuţă chiar acolo unde pantele abrupte, acoperite de iarbă, începeau să urce spre meterezele medievale. Puţine dintre clădirile de la capătul străzii fuseseră pavoazate. Unele erau părăsite sau nelocuite, având ferestrele şi uşile bătute în cuie. Un bărbat şi o femeie în vârstă stăteau afară pe nişte scaune de bucătărie. Baillard îşi săltă pălăria şi le dădu bineţe când trecu pe lângă ei. Îi ştia din vedere pe vecinii lui Jeanne şi de-a lungul anilor ajunseseră să se salute ca nişte vechi cunoştinţe.

Pe Jeanne o găsi stând la umbră în faţa uşii de la intrare, de parcă l-ar fi aşteptat să vină. Avea un aer îngrijit şi eficient ca de fiecare dată, îmbrăcată într-o cămaşă albă cu mâneci lungi şi o fustă dreaptă, neagră. Îşi prinsese părul într-un

coc la ceafă. Arăta ca fosta lui învăţătoare, înainte să se pensioneze cu douăzeci de ani în urmă. De când o ştia, se îmbrăca impecabil, dar fără să iasă în evidenţă prin ceva anume.

Audric zâmbi, amintindu-şi cât de tare o încercase curiozitatea în primele zile şi cum îi pusese întruna tot felul de întrebări. Unde locuia? Ce făcea în multele luni în care nu se vedeau? Unde se ducea?

„Călătoresc”, îi răspunsese el. Cercetează şi strânge material pentru cărţile sale, îşi vizitează prietenii. Cine sunt aceştia? îl iscodise ea.

Amici, persoane în compania cărora studiase şi alături de care trăise nenumărate experienţe. Îi povestise despre prietenia cu Grace.

Ceva mai târziu, recunoscuse că se trage dintr-un sat din Pirinei, nu departe de Montségur. Dar puţine alte lucruri îi mai dezvăluise despre el şi, odată cu trecerea deceniilor, ea renunţase să-l mai descoasă.

Jeanne era o persoană tipicară şi intuitivă, perseverentă, conştiincioasă şi deloc sentimentală, calităţi preţioase în ochii lui Audric. În ultimii treizeci de ani lucrase cu el la fiecare carte, dar mai ales la ultima sa lucrare, încă neterminată, un studiu despre o familie catară din Carcassona secolului al XIII-lea.

Jeanne depusese nişte eforturi demne de un detectiv. Pentru Baillard, însemnase o muncă plină de dragoste.

Femeia flutură din mână când îl văzu venind.

— Audric, surâse ea. A trecut mult timp. El îi luă mâinile între palmele sale.

— *Bonjorn.*

Femeia se lăsă pe spate şi-l studie din cap până-n picioare.

— Arăţi bine.

— *Tè tanben,* răspunse el. Şi tu la fel.

— Eşti punctual.

El încuviinţă din cap.

— Trenul a sosit la timp. Jeanne îl privi scandalizată.

— Sper că n-ai mers pe jos de la staţie?

— Nu-i aşa departe, îi zâmbi bărbatul. Recunosc, am vrut să văd cum s-a schimbat Carcassona de când am fost ultima oară aici.

Baillard o urmă în căsuţa ei răcoroasă. Plăcile de gresie maro şi bej şi pereţii înalţi dădeau locuinţei un aspect sobru, demodat. O masă joasă ovală stătea chiar în mijlocul camerei, cele patru picioare şubrede ale ei ivindu-se de sub o muşama cu pătrăţele galbene şi albastre. Într-un colţ, chiar lângă uşile glisante ce dădeau pe o terasă micuţă, se zărea un birou pe care trona o maşină de scris veche.

Jeanne ieşi din cămară cu o tavă pe care aranjase o carafă cu apă, un castronel plin de cuburi de gheaţă, o farfurie cu biscuiţi crocanţi şi condimentaţi, un bol cu măsline verzi, precum şi o farfurioară pentru sâmburi. Aşeză tava pe masă cu grijă, după care se întinse spre policioara de lemn ce-i ajungea până la umăr şi care se lungea pe o întreagă latură a încăperii. Mâna ei dibui o sticlă de Guignolet, un lichior de cireşe amare, păstrat anume pentru vizitele speciale.

Gheaţa crăpă şi se lovi cu un clinchet de

pereţii paharului când lichidul rubiniu fu turnat peste cuburi. O vreme, rămaseră tăcuţi şi liniştiţi, aşa cum procedaseră de multe ori înainte. Doar din când în când mai răzbătea dinspre cetate până la ei câte o frântură de comentariu, reluat în mai multe limbi, la difuzorul trenuleţului turistic ce-şi efectua unul dintre circuitele lui regulate în jurul zidurilor.

Audric puse încet paharul pe masă.

— Aşadar, spuse el. Povesteşte-mi ce s-a mai petrecut. Jeanne îşi trase scaunul mai aproape de masă.

— Nepotul meu, Yves, după cum bine ştii, lucrează la Poliţia judiciară, *département de l'Ariège,* cu sediul în Foix. Ieri, a fost chemat la un şantier arheologic în munţii Sabarthès, aproape de Pic de Soularac, unde s-au descoperit două schelete. Yves a rămas surprins pentru că superiorii lui au tratat întreaga poveste ca pe o potenţială crimă, chiar dacă era clar pentru toată lumea că osemintele fuseseră îngropate de mult timp. Se opri un moment, după care continuă: Desigur că Yves n-a interogat-o pe femeia care a găsit scheletele, dar a fost de faţă. Băiatul cunoaşte câte ceva despre munca pe care o fac pentru tine, îndeajuns cât să considere că descoperirea unei astfel de peşteri ţi-ar putea stârni interesul.

Audric inspiră adânc. Mulţi ani la rând încercase să-şi imagineze cum avea să se simtă în acest moment. Nu-şi pierduse niciodată credinţa că va veni şi vremea când va afla adevărul despre acele ore de pe urmă.

Deceniile se scurseseră unul după altul. Asistase la ciclul neîntrerupt al anotimpurilor; verdele primăverii devenind auriul de vară; nuanţele ruginii ale toamnei dispărând treptat sub haina de omăt rece a iernii; primul dezgheţ la începutul primăverii şi tot aşa. Însă veştile nu mai veneau. *E ara?* Şi acum?

— Yves a intrat în peşteră? o întrebă el. Jeanne încuviinţă din cap.

— Ce-a văzut?

— Un altar. Iar în spatele lui, sculptat în piatră, simbolul labirintului.

— Şi trupurile? Unde se aflau?

— Într-un mormânt, nu foarte adânc, situat chiar în faţa altarului. Între cele două schelete se mai găseau şi alte obiecte, dar nu le-a văzut prea bine din cauza numărului mare de oameni prezenţi înăuntru.

— Câte schelete ziceai că erau?

— Două.

— Dar asta… Se opri brusc. Nu contează, Jeanne. Te rog, continuă.

— De sub… ei, a luat ăsta.

Jeanne împinse pe masă un obiect mic.

Audric nu se mişcă. După atât de mult timp, se temea să-l atingă.

— Yves mi-a telefonat de la oficiul poştal din Foix ieri după-amiază târziu. Conexiunea era proastă şi se auzea cu întreruperi, dar mi-a zis că a luat inelul pentru că nu avea încredere în oamenii care-l căutau. Părea îngrijorat. Jeanne făcu o pauză, apoi adăugă: Nu, mai degrabă înspăimântat, Audric. Lucrurile nu se desfăşurau

cum se cuvine. Nu se respectau procedurile obişnuite, iar pe şantier apăruseră tot felul de persoane care nu aveau de ce să fie acolo. Vorbea şoptit, de parcă s-ar fi temut să nu-l surprindă cineva.

— Cine l-a mai văzut intrând în peşteră?

— Habar n-am. Ofiţerii de serviciu… Şeful lui… Şi probabil mulţi alţii.

Baillard se uită la inelul de pe masă, după care se întinse şi-l apucă. Ţinându-l între degetul mare şi arătător, îl înclină spre lumină. Modelul delicat al labirintului sculptat pe interior era perfect vizibil.

— E inelul lui? întrebă Jeanne.

Audric nu ştia ce să răspundă. Oare inelul chiar ajunsese în mâinile sale? Oare chiar i se *oferise* această şansă?

— Ţi-a spus Yves unde au fost duse osemintele?

Ea scutură din cap că nu.

— L-ai putea întreba? Şi, dacă nu-i cer prea mult, aş vrea şi o listă cu cei care au fost de faţă la sit ieri, când s-a deschis peştera.

— O să-i zic. Sunt sigură că ne va ajuta dacă îi stă în putinţă. Baillard îşi strecură inelul pe degetul mare.

— Te rog să-i transmiţi lui Yves recunoştinţa mea sinceră. Probabil că a riscat foarte multe luând ăsta. Nici nu-şi închipuie cât de importantă a fost decizia lui rapidă. Zâmbi. Ţi-a spus şi ce altceva s-a mai descoperit?

— Un pumnal, o mică tolbă din piele, dar fără nimic în ea, un opaiţ pe…

— *Vuèg?* o întrerupse el neîncrezător. Goală? Dar este imposibil!

— Se pare că inspectorul Noubel, şeful lui, a presat-o pe femeie în privinţa acestui subiect. Dar Yves susţine că ea a rămas fermă pe poziţii. A pretins că n-a atins nimic altceva cu excepţia inelului.

— Şi nepotul tău a crezut-o?

— Nu mi-a spus.

— Probabil că altcineva… o fi luat-o, murmură el mai mult pentru sine, cufundat în gânduri. Ce ţi-a mai povestit Yves despre femeie?

— Destul de puţine. Englezoaică, până în treizeci de ani, voluntară şi nu arheolog. Stătea în Foix la invitaţia unei prietene, care este adjuncta celui care conduce expediţia.

— Ţi-a comunicat cumva numele ei?

— Taylor, cred. Se încruntă. Nu, nu Taylor. Poate Tanner. Da, aşa e. Alice Tanner.

Timpul încremeni.

„Es vertat? Să fie adevărat?” Numele îi răsuna în cap.

— *Es vertat?* murmură el.

Ea să fi luat cartea? S-o fi recunoscut? Nu, nu. Se opri. N-avea sens. Dacă lua cartea, de ce nu şi inelul?

Baillard îşi aşează mâinile slabe pe masă ca să le stăpânească tremurul, apoi se uită în ochii lui Jeanne.

— Crezi că i-ai putea cere lui Yves să-ţi facă rost de adresa ei? Poate ştie unde locuieşte *Madomaisèla…?*

Vocea i se gâtui şi nu izbuti să mai continue.

— O să-l întreb, replică ea. Te simţi bine, Audric?

— Obosit. Se chinui să zâmbească. Atâta tot.

— Mă aşteptam să fii ceva mai… încântat. Este… sau ar putea fi punctul culminant al muncii tale de ani de zile.

— Sunt şi alte aspecte la mijloc.

— Pari să fii mai degrabă şocat de veste decât entuziasmat.

El îşi imagină ce înfăţişare căpătase în aceste momente: ochi sclipitori, chip palid, mâini tremurând ca frunzele.

— Sunt entuziasmat, rosti. Şi îi sunt recunoscător lui Yves, apoi ţie desigur, dar… Inspiră adânc. Crezi că i-ai putea telefona lui Yves acum? Ca să vorbesc direct cu el? Poate chiar să ne întâlnim?

Jeanne se ridică de la masă şi ieşi pe hol unde se găsea telefonul, aşezat pe o măsuţă la capătul scărilor.

Baillard se uită pe geam la povârnişurile de sub zidurile Cetăţii. Imaginea ei, cântând în vreme ce lucra, îi copleşi mintea: o viziune a luminii revărsându-se în fâşii strălucitoare printre crengile copacilor, aruncând raze aurii pe suprafaţa apei. În jurul ei se învârteau sunetele şi aromele primăverii; mici pete de culoare ce se ascundeau în desiş, albastre, roz şi galbene, pământul reavăn şi parfumul ameţitor al merişorului ce învăluia marginea cărării stâncoase. Promisiunea căldurii şi a viitoarelor zile de vară.

Tresări când Jeanne îl strigă, glasul ei

spărgând în mii de cioburi culorile blânde ale trecutului.

— Nu răspunde, îl anunţă femeia.

CAPITOLUL 24

Chartres

În bucătăria casei de pe rue du Cheval Blanc din Chartres, Will Franklin bău laptele direct din sticla de plastic, încercând să mai taie din acreala gustului de rachiu care încă îi mai stăruia în gură.

Menajera aranjase micul dejun pe masă dis-de-dimineaţă, înainte să plece. Filtrul de cafea italian se găsea pe aragaz. Bănui că toate pregătirile îi erau destinate lui François-Baptiste, de vreme ce femeia nu depunea atâtea eforturi pentru el când Marie-Cécile nu era acasă. Probabil că băiatul încă mai dormea, având în vedere că totul arăta impecabil: vesela se afla la locul ei, neatinsă. Două castronele, două farfurii, două ceşti şi farfurioare. Patru tipuri diferite de gem şi un borcan cu miere stăteau lângă un castron mai mare. Will ridică pânza albă. Dedesubt găsi piersici, nectarine, pepene şi mere.

Bărbatul n-avea poftă de mâncare. Noaptea trecută, ca să-şi mai piardă timpul până când se întorcea Marie-Cécile, băuse mai întâi un pahar de tărie, după care un al doilea, urmat îndeaproape şi de al treilea. De-abia mult după miezul nopţii, amanta sa îşi făcuse apariţia, când el deja se ameţise zdravăn. Venise cu capsa pusă şi hotărâtă să reia cearta lor. Nu se culcaseră până în zori.

Will strânse între degete bucata de hârtie. Marie-Cécile nici măcar nu se ostenise să scrie

biletul cu mâna ei. Pentru a nu ştiu câta oară, menajera primise sarcina de a-l informa că ea plecase din oraş cu afaceri şi că spera să se întoarcă înainte de sfârşitul săptămânii.

Se cunoscuseră în primăvară, la o petrecere de lansare a unei noi galerii de artă din Chartres, prin intermediul unor prieteni ai părinţilor lui. El tocmai începuse o călătorie de şase luni în jurul Europei; Marie-Cécile era unul dintre finanţatorii galeriei. Mai degrabă ea îi făcuse avansuri. Ispitit şi flatat de atenţia care i se acorda, Will se pomeni dezvăluindu-şi povestea vieţii la o sticlă de şampanie. De atunci rămăseseră împreună.

„Teoretic împreună”, gândi el cu amărăciune. Răsuci robinetul şi se stropi pe faţă cu apă rece. O sunase de dimineaţă, fără să ştie prea bine ce avea să-i spună, dar mobilul ei era închis. Se săturase de tot acest vârtej nebunesc, în care nu ştia în ce poziţie se găseşte el.

Privi pe fereastră spre mica grădină din spatele casei. Perfect proiectată, cu forme precise, ca tot restul clădirii. Nimic natural. Pietriş mărunt cenuşiu, ghivece înalte cărămizii, cu lămâi şi portocali, înşirate de-a lungul zidului de sud. În dreptul ferestrelor se ridicau mândre straturile de muşcate roşii, ale căror petale se umflaseră deja de la soare. Pe micul gard de fier forjat se încolăcea iedera bătrână de câteva secole bune. Totul vorbea despre permanenţă. Totul va fi la fel şi după dispariţia lui.

Se simţea ca un om care se trezeşte dintr-un vis şi descoperă că lumea reală nu e deloc cum şi-a imaginat-o. Cel mai înţelept lucru ar fi fost să

renunţe cu eleganţă şi să-şi vadă de viaţa lui. Totuşi, oricât îl dezamăgea relaţia lor, Marie-Cécile se purtase generos şi tandru cu el şi, dacă era să fie sincer până la capăt, ea se ţinuse de cuvânt. Numai aşteptările lui fanteziste îl decepţionaseră. Vina îi aparţinea în întregime. Ea nu încălcase nici o promisiune.

De-abia acum înţelegea el ironia de a-şi fi petrecut ultimele trei luni în exact acelaşi gen de casă în care crescuse şi din care evadase, alegând pelerinajul prin Europa. Lăsând la o parte diferenţele culturale, atmosfera din casa femeii iubite îi amintea de locuinţa părinţilor lui, elegantă şi stilată, construită parcă pentru distracţie şi etalare, nu drept cămin. În trecut, ca şi în prezent, Will îşi petrecuse mare parte din timp singur, târându-se dintr-o cameră imaculată în alta.

Călătoria încă mai constituia pentru el ocazia de a se lămuri ce-şi dorea şi ce nu, de la viaţă. Iniţial, intenţionase să vadă Franţa şi Spania, ca să strângă idei pentru scrierile sale şi să caute surse de inspiraţie, dar de când nimerise în Chartres nu mai aşternuse pe hârtie nici măcar un rând. Subiectele lui preferate se învârteau în jurul revoltei, mâniei şi angoasei, trinitatea dispreţuită a vieţii americane. În ţara lui găsise o mulţime de lucruri împotriva cărora să-şi îndrepte furia. Aici, nu mai avea nimic de spus. Singurul subiect care îi ocupa mintea era Marie-Cécile, iar aceasta îi depăşea puterile.

Înghiţi şi ultima picătură de lapte şi aruncă sticla în coşul de gunoi. Mai privi o dată masa

aranjată şi hotărî să ia micul dejun în oraş. Gândul de a conversa politicos cu François-Baptiste îi întoarse stomacul pe dos.

Will ieşi din bucătărie. Liniştea din vestibulul cu tavanul înalt era tulburată doar de ticăitul orologiului frumos ornat.

În dreapta scărilor, o uşă îngustă ducea spre beciurile imense de la subsol. El îşi culese în grabă geaca de blugi din cuier şi tocmai se pregătea să traverseze holul, când băgă de seamă că una dintre tapiserii se strâmbase. Era doar foarte puţin înclinată, dar în simetria perfectă a încăperii lambrisate, îi sări în ochi imediat.

Se întinse ca s-o îndrepte, dar şovăi. O rază argintie de lumină se strecura pe sub lemnul lustruit. Se uită în sus, spre fereastra de deasupra uşii şi a scărilor, cu toate că ştia foarte bine că la ora asta soarele nu bătea până aici.

Strălucirea părea să vină de dincolo de lambriul întunecat. Nedumerit, ridică tapiseria. Ascunsă cu măiestrie în interiorul lemnului modelat, se găsea o uşă mică, ale cărei margini abia se distingeau. Avea un zăvor delicat din alamă şi un cârlig circular plat, ce semăna cu închizătoarea unei uşi de la terenul de squash. Totul foarte discret lucrat.

Will încercă zăvorul. Era bine uns şi alunecă uşor. Un scârţâit fin, apoi uşa se deschise, eliberând un iz de-abia sesizabil de spaţii subterane şi beciuri bine ascunse în pământ. Cu mâinile pe marginea uşii, scrută locul din spatele ei şi găsi imediat sursa luminii: un bec mat agăţat deasupra unor trepte abrupte ce coborau în

penumbră.

Dibui două întrerupătoare chiar pe zidul din apropiere. Unul aprindea becul de deasupra uşii, iar celălalt, o serie de becuri în formă de lumânare ce străluceau gălbui şi care atârnau de nişte ţinte metalice prinse în zid, de-a lungul peretelui din partea stângă a scărilor. Pe ambele laturi, un cablu albastru fusese împletit printre inelele de fier, alcătuind astfel un soi de balustradă.

Păşi pe prima treaptă. Tavanul jos, un amestec de cărămidă veche, cremene şi piatră, se ridica la doar câţiva centimetri de capul lui. Spaţiul era îngust, însă aerisit. Nu părea un loc neglijat de multă vreme.

Cu cât cobora mai mult, cu atât se făcea mai frig. Numără douăzeci de trepte, dar scara nu se terminase. Nu sesiză umezeală şi, cu toate că nu zări nici un ventilator sau vreun dispozitiv de aer condiţionat, de undeva părea să răzbată în permanenţă un curent de aer proaspăt.

La capătul treptelor, se pomeni într-un fel de mic hol. Pe pereţi nu se vedea nimic, doar scara în spate şi o uşă în faţă, mare cât coridorul. Lumina galbenă învăluia totul într-o strălucire bolnăvicioasă.

Îndreptându-se spre ea, bărbatul simţi adrenalina pulsându-i în vene.

Cheia masivă, demodată din broască se răsuci fără probleme. Imediat ce trecu şi de acest obstacol, atmosfera se schimbă cât ai clipi din ochi. Podeaua de beton dispăruse. Pe jos se întindea un covor gros, vişiniu, ce înăbuşea sunetul paşilor. În locul instalaţiei electrice simple

apăruseră duze metalice ornamentate. Pereţii erau construiţi din acelaşi amestec de piatră şi cărămidă, numai că aici se bucurau de căldura tapiseriilor cu imagini de cavaleri medievali, femei cu pielea ca porţelanul şi preoţi cu glugi şi rase albe, care-şi ţineau capetele plecate şi braţele desfăcute larg.

În aer plutea acum şi un alt miros, o aromă grea şi dulceagă ce-i amintea de îndepărtatele sărbători ale Paştelui şi Crăciunului din vremea copilăriei.

Will se uită înapoi peste umăr. La vederea treptelor de dincolo de uşa rămasă deschisă se mai linişti. Coridorul scurt se termină brusc în faţa unei draperii de catifea ce cădea în falduri grele, prinsă de o galerie neagră din fier. Era acoperită cu simboluri aurii brodate, o amestecătură de hieroglife egiptene, însemne astrologice şi simbolurile zodiacale.

Întinse mâna şi trase draperia.

Dădu peste o altă uşă, ce se vădea a fi cu mult mai veche. Modelată din acelaşi lemn lambrisat precum cel din holul de sus, uşa avea marginile împodobite cu pergamente şi motive din lemn. Plăcile din mijloc nu se deosebeau prin nimic, cu excepţia unor găuri făcute de carii, nu mai mari decât gămălia unui ac. Nu găsi nici o încuietoare, nici o clanţă, nici un indiciu despre cum s-ar putea deschide.

Pragul de sus fusese împodobit cu ornamente bogate din piatră. Îşi plimbă degetele pe deasupra lui, căutând un mecanism secret de deschidere. Trebuia să existe o modalitate de a trece de ea. Îşi

mişcă mâna dintr-o parte în alta, urcă pe una din laturi, apoi coborî pe cealaltă până când găsi. O mică scobitură chiar deasupra podelei.

Lăsându-se pe vine, apăsă cu putere. Se auzi un declic ascuţit, ce răsună în încăpere ca o bilă ce se loveşte ritmic de gresie. Mecanismul cedă şi uşa se întredeschise.

Se îndreptă de spate, respirând greoi şi cu palmele asudate. Părul de pe ceafă i se zbârli şi îl trecu un fior pe şira spinării. În doar două minute va fi afară, îşi spuse în sinea lui. Nu voia decât să arunce o privire. Nimic extraordinar. Împinse uşa cu hotărâre.

Înăuntru domnea o beznă adâncă, dar simţi imediat că se află într-un spaţiu mai mare, poate chiar într-o pivniţă. Mirosul de tămâie arsă deveni şi mai pregnant.

Will bâjbâi după un întrerupător, dar nu găsi nimic. Dându-şi seama că dacă ar fi agăţat draperia, ar fi pătruns puţină lumină de pe coridor, o înnodă repede şi se întoarse ca să înfrunte orice se ascundea acolo.

Primul lucru pe care-l zări fu umbra sa, lungită şi deşirată, ce se întindea peste prag. Apoi, pe măsură ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, descoperi în sfârşit ce se afla înaintea lui.

Stătea la capătul unei camere lungi, dreptunghiulare. Tavanul, nu foarte înalt, se arcuia ca o boltă. Băncile de lemn în stil ecleziastic, ca într-o sală de mese pentru călugări, se aliniau de-a lungul celor doi pereţi lungi, dispărând acolo unde privirea nu mai putea pătrunde. Sus, în spaţiul unde cornişa se unea cu

arhitrava, observă friza deosebită, un model repetitiv de cuvinte şi simboluri. Arătau exact ca simbolurile egiptene de pe draperia de afară.

Will îşi şterse palmele de blugi. Chiar în faţa lui, în mijlocul camerei, se ridica un soclu din piatră, ca un altar. Îl înconjură, trecându-şi mâna pe suprafaţa lui. Era netedă, cu excepţia unui motiv circular situat în centru. Se aplecă să se uite mai bine şi îi pipăi conturul cu degetele. Recunoscu un fel de cercuri descrescătoare, ca inelele planetei Saturn.

Pentru că ochii i se adaptaseră la întuneric, reuşi să vadă că pe fiecare din cele patru părţi o literă fusese sculptată în piatră: *E,* sus, *N* şi *S* pe cele două laturi opuse şi *V,* jos. Punctele cardinale?

După aceea băgă de seamă micul bloc de piatră, înalt de vreo treizeci de centimetri, aşezat chiar la baza soclului, în dreptul literei *E.* Chiar în centru avea o scobitură, ca butucul unei ghilotine.

De jur împrejur, pământul era mai închis la culoare decât restul podelei. Părea umed, de parcă fusese recent curăţat. Will se aplecă şi frecă pata cu degetele. Dezinfectant şi o altă substanţă cu miros acru, de rugină. Sub unul dintre colţurile soclului se prinsese ceva. Will îl scoase cu unghiile.

O bucată de cârpă, din bumbac sau din in, franjurată pe margini de parcă se agăţase într-un obiect ascuţit şi se sfâşiase. Într-o margine, avea pete maronii. Ca sângele uscat.

Scăpă pânza din mână şi fugi, după care trânti uşa şi desfăcu nodul de la draperie cu

gesturi automate. Străbătu în goană coridorul, trecu de ambele uşi şi se repezi pe scară în sus, sărind treptele, două câte două, până când ajunse din nou pe hol.

După ce se opri, se aplecă, punându-şi palmele pe genunchi şi încercând să-şi recapete răsuflarea. Apoi, realizând că, indiferent de ce se întâmplase, nu putea risca să intre cineva şi să-şi dea seama că el descoperise locul acela, se întoarse şi stinse luminile. Cu degetele tremurânde, zăvorî uşa şi aranjă tapiseria în aceeaşi poziţie în care o găsise.

Timp de câteva secunde rămase nemişcat. Orologiul îl anunţă că nu se scurseseră mai mult de douăzeci de minute.

Will îşi privi mâinile, întorcându-le cu palmele în sus, de parcă nu i-ar mai fi aparţinut. Îşi frecă buricele de la degetul mare şi arătător, apoi le duse la nas. Miroseau a sânge.

CAPITOLUL 25

Toulouse

Alice se trezi cu o durere de cap îngrozitoare. Pe moment, nu înţelese unde se află. Privi cu coada ochiului spre sticla goală de pe noptieră. „Bine te-ai mai servit!”

Se rostogoli într-o parte şi îşi verifică ceasul.

Zece patruzeci şi cinci.

Gemu şi căzu la loc pe pernă. Gustul de cocleală din gură îi amintea de o scrumieră dintr-un bar, iar limba păstra rămăşiţe acre de whisky.

„Am nevoie de-o aspirină. Şi de apă.”

Se târî până la baie şi se holbă în oglindă.

Arăta tot atât de rău pe cât se simţea. Pe frunte i se contura un mozaic de vânătăi verzi, purpurii şi galbene. Sub ochi i se adânciseră o pereche de cearcăne negre. Îşi amintea vag că visase o pădure şi nişte crengi împodobite cu ţurţuri de gheaţă. Şi parcă un labirint reprodus pe o bucată de material galben? Nu mai ştia precis.

Călătoria ei de la Foix de noaptea trecută plutea în ceaţă şi ea. Habar n-avea de ce plecase la Toulouse şi nu la Carcassonne, care ar fi trebuit să constituie o alegere firească. Alice mormăi ameţită. Foix, Carcassone, Toulouse. Nici vorbă să se ducă undeva până nu-şi venea în fire. Se aşeză pe pat, aşteptând liniştea binecuvântată dată de calmante.

Douăzeci de minute mai târziu, încă se mai simţea ameţită, însă durerea ca un fier roşu încins din zona ochilor se transformase într-o suferinţă surdă. Se băgă sub stropii fierbinţi ai duşului şi rămase aşa până când apa se răci de tot. Gândurile îi zburară la Shelagh şi la restul echipei. Se întrebă ce-or fi făcând ei acum. De obicei se duceau cu toţii la sit pe la 8 dimineaţă şi îşi petreceau timpul acolo până se întuneca. Trăiau şi respirau numai datorită proiectului lor. Nu-şi putea imagina cum s-ar descurca ei fără rutina de zi cu zi.

Înfăşurată în halatul minuscul şi deşirat al hotelului, îşi verifică mesajele de pe telefon. Tot nimic. Dacă noaptea trecută se amărâse din cauza asta, acum se enervase de-a dreptul. Nu era prima oară când, în decursul prieteniei lor de zece ani, Shelagh se izola în tăceri pline de reproşuri care

durau uneori şi săptămâni întregi. De fiecare dată îi revenise lui Alice sarcina de a împăca şi capra şi varza, ceea ce nu-i plăcuse deloc.

„Las-o pe ea acum să aranjeze lucrurile.”

Alice scotoci în portfard până găsi un baton corector, rareori folosit, cu ajutorul căruia îşi acoperi vânătăile mai pronunţate. Îşi contură ochii şi se rujă puţin. Îşi uscă părul cu degetele. În cele din urmă, îmbrăcă o fustă lejeră şi noul ei pulovăr albastru pe gât, împachetă restul lucrurilor şi coborî la recepţie să plătească înainte de a porni în explorarea oraşului Toulouse.

Nu-şi revenise pe de-a-ntregul, dar aerul proaspăt şi o doză serioasă de cafeină urmau să rezolve şi acest mic necaz.

După ce-şi puse geanta de voiaj în portbagaj, Alice se hotărî să meargă pe jos, la întâmplare. Aerul condiţionat din maşina închiriată nu era prea grozav, aşa că plănui să aştepte până se mai domolea arşiţa şi de-abia după aceea să plece spre Carcassonne.

Când trecu pe sub umbra aurie a platanilor şi admiră hainele şi parfumurile expuse în vitrine, starea de spirit i se mai îmbunătăţi. Se simţea stânjenită de felul în care se comportase noaptea trecută. Ca o paranoică. În dimineaţa asta, ideea că o urmăreşte cineva i se părea de domeniul absurdului.

Îşi plimbă degetele pe hârtia cu numărul de telefon din buzunar. „Şi totuşi ăsta nu e produsul imaginaţiei tale.” Alice alungă iute gândul. Îşi dorea prea mult să fie optimistă, să privească înainte cu încredere. Să profite de vizita sa în

Toulouse.

Hoinări pe aleile şi prin pasajele oraşului vechi, lăsându-se în voia sorţii. Faţadele ornate din cărămidă şi piatră roz ale clădirilor impresionau prin eleganţă şi discreţie. Numele străzilor, ale monumentelor şi ale fântânilor slăveau lunga şi glorioasa istorie a Toulouse-ului. Lideri militari, sfinţi din Evul Mediu, poeţi din secolul al XVIII-lea, luptători contemporani pentru libertate, adică trecutul nobil al regiunii, începând de pe vremea romanilor până în prezent.

Intră şi în catedrala Saint-Etienne, mai mult ca să scape de dogoarea soarelui. Îi plăceau liniştea şi pacea bisericilor şi a lăcaşurilor de cult, probabil o moştenire din copilărie, când mergea însoţită de părinţi prin tot felul de locuri. Petrecu o jumătate de oră, plimbându-se alene, citind însemnele de pe pereţi şi uitându-se la vitralii.

I se făcu foame, aşa că hotărî să iasă din catedrală şi să caute un loc unde să mănânce. După câţiva paşi însă, auzi plânsetul unui copil. Se întoarse, dar nu văzu pe nimeni. Tulburată uşor, îşi continuă drumul spre ieşire. Hohotele se înteţiră şi mai tare. Acum auzi şi pe cineva şoptind. Vocea unui bărbat, în apropiere, şuierându-i la urechi.

— *Hérétique, hérétique…* Alice se răsuci pe călcâie.

— Hei! *Allo? Il y a quelqu’un?*

Nimeni. Ca un sâsâit maliţios, cuvântul se repetă întruna în capul ei.

„Hérétique, hérétique…”

Îşi acoperi urechile cu mâinile. Pe stâlpii şi

zidurile cenuşii din piatră se iviră nişte chipuri. Guri schimonosite, mâini întinzându-se după ajutor, ieşind din colţuri ascunse.

Apoi surprinse silueta cuiva în depărtare. O femeie într-o rochie lungă şi verde, cu o pelerină roşie, apărând şi dispărând printre umbre. În mână ducea un coş din răchită. Alice strigă la ea ca să-i atragă atenţia exact când trei călugări răsăriră din spatele unui stâlp. Femeia ţipă când bărbaţii o înhăţară. Începu să se zvârcolească, când aceştia se apucară s-o târască.

Alice vru să strige, dar nu-i ieşi nici un sunet din gură. Doar femeia păru s-o audă, pentru că îşi răsuci capul spre ea şi o privi drept în ochi. Acum călugării o acoperiră, întinzându-şi braţele lor puternice peste ea ca nişte aripi negre.

— Lăsaţi-o în pace, urlă, alergând spre ei.

Dar cu cât se apropia mai mult, cu atât mai tare se îndepărtau siluetele, până când se risipiră în vânt. Parcă s-ar fi topit în zidurile mănăstirii.

Uluită, tânăra pipăi piatra. Cercetă şi în dreapta, şi în stânga, dar locul era pustiu. Panica o copleşi. O luă la goană spre ieşire, aşteptând dintr-o clipă în alta să-i vadă pe oamenii în negru venind după ea, vânând-o, hărţuind-o.

Afară, nimic nu se schimbase.

„Totul e în regulă! N-ai păţit nimic.” Gâfâind din greu, se lipi de un zid. Recăpătându-şi controlul, realiză că emoţia resimţită nu mai era groază, ci suferinţă. N-avea nevoie de o carte de istorie ca să înţeleagă că acolo se petrecuse ceva oribil. Aerul aproape că exploda din cauza durerii, iar cicatricele nu puteau fi ascunse de beton sau

de piatră. Fantomele îşi spuneau propria poveste. Când îşi duse mâinile la obraji, văzu că plângea.

Imediat ce puterea îi reveni în picioare, suficient ca să poată merge, se îndreptă din nou spre centrul oraşului. Voia să se depărteze cât mai tare de Saint-Etienne. Nu ştia ce se întâmplase cu ea, dar urma să afle.

Cu simţurile potolite de viaţa normală din jurul ei, Alice se pomeni într-o piaţă micuţă destinată pietonilor. În colţul din dreapta se zărea o braserie cu marchiză de un roz-ciclamen, scaune argintii strălucitoare şi mese rotunde aşezate direct pe caldarâm.

Ocupă singura masă liberă şi comandă imediat, depunând eforturi uriaşe să se relaxeze. Înghiţi câteva pahare de apă unul după altul, apoi se sprijini de spătar, lăsându-se mângâiată de razele soarelui. Îşi turnă o porţie de vin rosé, adăugă două-trei cuburi de gheaţă şi sorbi o înghiţitură. Nu-i stătea în fire să se isterizeze în halul ăla.

„Pe de altă parte, nici nu te poţi lăuda cu vreo stare de spirit grozavă.”

Trăise un an relativ zbuciumat. Se despărţise de prietenul ei. Relaţia lor începuse să moară de mai multă vreme şi despărţirea însemnase uşurare, dar şi suferinţă. Mândria îi fusese zguduită, iar inima rănită. Ca să-l uite, muncise nebuneşte doar pentru a nu reflecta la motivele ce determinaseră ruptura dintre ei. Cele două săptămâni în Franţa ar fi trebuit să-i încarce bateriile. Să o aducă pe linia de plutire.

Alice se strâmbă. „Ce mai vacanţă!”

Sosirea ospătarului puse capăt oricărei autoanalize. Omleta se dovedi perfectă, galbenă şi pufoasă, cu multe ciuperci şi pătrunjel. De-abia după ce-şi şterse farfuria cu pâinea stropită cu ulei de măsline, începu să se gândească la cum îşi va petrece restul după-amiezii.

Pe când îşi înghiţea ultimul strop de cafea, deja ştia cum.

O clădire mare, pătrăţoasă, din piatră, adăpostea Biblioteca din Toulouse. Alice îi arătă unei funcţionare plictisite şi neatente permisul ei de la sala de lectură a Bibliotecii Engleze, iar aceasta o pofti înăuntru. După ce se rătăci de vreo trei, patru ori printre nenumăratele scări în spirală, se trezi în sala imensă unde se găseau cărţile din secţiunea de Istorie generală. De fiecare parte a culoarului central, se întindeau două şiruri lungi de mese din lemn lăcuit, echipate cu lămpi de citit aşezate chiar pe mijlocul lor. Doar câteva locuri erau ocupate la o asemenea oră dintr-o zi fierbinte de iulie.

În capătul îndepărtat, Alice zări ceea ce căuta: un rând de calculatoare. Se înregistră la recepţie, primi o parolă şi i se alocă unul dintre terminale.

Imediat ce se conectă, tastă cuvântul „labirint” în căsuţa motorului de căutare. Bara verde de pe monitor ce arăta încărcarea paginilor se umplu repede. Decât să se bizuie pe propriile amintiri, era convinsă că va descoperi labirintul căutat de ea printre sutele de site-uri. I se părea o idee atât de bună, încât se întrebă cum de nu-i trecuse prin cap această soluţie mai devreme.

Imediat, diferenţele dintre labirintul tradiţional şi amintirea ei despre imaginea sculptată pe peretele peşterii îi săriră în ochi. Un labirint clasic se alcătuia din cercuri concentrice, conectate între ele intrinsec, îndreptând ochii privitorului spre centrul lui, în vreme ce ea ar fi putut jura că cel din Pic de Soularac fusese o combinaţie de fundături şi linii drepte ce mergeau în paralel, fără să ducă nicăieri. Era mai degrabă un drum întortocheat.

Adevăratele origini antice ale simbolului labirintului şi ale mitologiilor asociate cu el se vădeau a fi complexe şi greu de urmărit. Cele mai îndepărtate reprezentări ale sale numărau mai bine de 3000 de ani. Simbolurile labirintului fuseseră sculptate în lemn, gresie sau piatră, ori reproduse în modelele întreţesute sau construite în mijlocul naturii, în cazul gazonului şi al grădinilor.

Primele labirinturi din Europa datau de la sfârşitul Epocii Bronzului şi de la începutul Epocii Fierului, din perioada 1200-500 î. Hr. şi fuseseră descoperite în jurul primelor târguri negustoreşti apărute în regiunea mediterană. Sculpturile datate în perioada 900-500 î. Hr. se găseau la Val Camonica, în nordul Italiei şi la Pontevedra în Galiţia, precum şi în zona nord-vestică a Spaniei, la Cabo Fisterra Finisterre. Alice studie cu atenţie ilustraţiile. Aduceau destul de bine cu ceea ce văzuse ea în grotă. Îşi înclină capul într-o parte. Semănau, dar nu se potriveau perfect.

Probabil că simbolul călătorise dinspre Răsărit odată cu negustorii şi comercianţii din

Egipt şi de la marginea Imperiului Roman, adaptându-se şi schimbându-se în urma interacţiunii cu diversele culturi. La fel de posibil i se părea şi ca labirintul, în mod evident un simbol precreştin, să fi fost preluat de religia creştină. Atât biserica romană, cât şi cea bizantină puteau fi considerate vinovate pentru incorporarea unor simboluri şi mituri vechi.

Numeroase site-uri erau dedicate celui mai celebru dintre labirinturi: Knossos, situat pe insula Creta unde, conform legendei, Minotaurul, jumătate bărbat, jumătate taur, fusese închis. Alice le accesă rapid, instinctul spunându-i că această direcţie de cercetare nu corespundea nevoilor ei. Singura informaţie demnă de interes a fost că desenele labirintului minoic se regăsiseră şi în ruinele cetăţii antice a Avarisului din Egipt, ce data încă din 1550 î. Hr., precum şi în templele de la Kom Ombo din Egipt şi Sevilla.

Tânăra îşi întipări în minte toate datele.

După secolele al XII-lea şi al XIII-lea, simbolul labirintului apărea cu regularitate în manuscrisele medievale care circulau pe la mănăstiri şi pe la curţile Europei, întocmite de copişti care înfrumuseţau şi complicau ilustraţiile, formând astfel noi desene de sine stătătoare.

În zorii epocii medievale, labirintul cu patru axe, construit în stil matematic riguros – ca un circuit pe unsprezece niveluri şi douăsprezece ziduri – devenise forma cea mai populară. Privi reproducerea unui basorelief din secolul al XIII-lea, de pe peretele mănăstirii St Pantaleon din Arcera, nordul Spaniei şi un altul ceva mai

timpuriu, din catedrala lui Lucca din Toscana. Dădu clic pe o hartă ce indica răspândirea labirinturilor în bisericile, capelele şi catedralele europene.

„Asta este extraordinar!”

Nu-i veni să-şi creadă ochilor. În Franţa existau mai multe labirinturi decât în Italia, Belgia, Germania, Spania, Anglia şi Irlanda la un loc: St Quentin, Arras, St Omer, Caen şi Bayeux în nordul Franţei; Poitiers, Orléans, Sens şi Auxerre în centru; Toulouse şi Mirepoix la sud-vest; şi lista continua la nesfârşit.

Cel mai faimos labirint desenat pe podea se situa în nordul Franţei, aşezat chiar în mijlocul naosului primei şi celei mai impresionante catedrale gotice şi medievale, Chartres.

Alice lovi masa cu palma, stârnind câteva murmure şi priviri dezaprobatoare. Sigur că da! Ce prostie din partea ei! Chartres se înfrăţea cu oraşul ei natal, Chichester, de pe coasta de sud a Angliei. De fapt, prima ei călătorie în străinătate avusese loc atunci când vizitase Chartres la vârsta de unsprezece ani, cu ocazia unei excursii organizate de şcoală. Îşi amintea doar că plouase întruna şi că se adăpostise, înfăşurată într-o canadiană, zgribulită şi udă la picioare, sub stâlpii şi bolţile de piatră impunătoare.

În catedrala din Chichester nu exista nici un labirint, dar oraşul mai era înfrăţit şi cu Ravenna din Italia. Alice îşi plimbă degetele peste monitor până când găsi ceea ce căuta. Încastrat în podeaua de marmură a bisericii San Vitale din Ravenna, descoperi un labirint. Din nota

explicativă reieşea că labirintul e doar pe sfertul celui din Chartres ca dimensiuni şi că data dintr-o perioadă istorică mai timpurie, poate chiar din secolul V d. Hr., însă alcătuirea lui nu se deosebea cu mult.

Termină de copiat textul într-un document Word şi apăsă comanda „prinţ”. După ce primi confirmarea că documentul se tipăreşte, tastă în căsuţa motorului de căutare „catedrala Chartres Franţa”.

Află astfel că actuala catedrală din Chartres datează din secolul al XIII-lea. Din acel moment, credinţele şi teoriile ezoterice se ţinuseră scai de clădire. Se zvonea că în interiorul tavanului boltit şi al stâlpilor de piatră desăvârşiţi se ascunde o taină dintre cele mai mari. În ciuda strădaniilor Bisericii Catolice, aceste legende şi mituri persistaseră.

Nimeni nu ştia cine poruncise construirea labirintului sau cu ce scop.

Alice selectă fotografiile de care avea nevoie, apoi închise site-ul.

Ultima pagină se imprimă şi maşinăria tăcu. În jurul ei oamenii începuseră să-şi strângă lucrurile. Bibliotecara cu expresie plictisită îi prinse privirea şi îi arătă cu degetul cadranul ceasului.

Tânăra încuviinţă din cap că a înţeles aluzia, îşi adună foile, după care se aşeză la rând ca să plătească. Coada înainta încet. Fâşii de lumină pătrundeau prin ferestrele înalte, făcând particulele de praf să danseze în căldura razelor de soare.

Femeia din faţa sa avea braţele pline de cărţi şi nenumărate întrebări despre ele. Intuind că mai are de aşteptat, Alice îşi lăsă mintea să se concentreze asupra lucrului care o chinuise toată după-amiaza. Era posibil ca în sutele de imagini pe care le studiase să nu fie nici una care să se potrivească perfect cu labirintul din piatră de la Pic de Soularac?

„Posibil, dar puţin probabil.”

Bărbatul din spate stătea mult prea aproape de ea, precum indivizii care merg cu metroul şi încearcă să citească peste umăr ziarul persoanei de alături. Ea se întoarse şi-i aruncă o privire furioasă. El se dădu un pas înapoi. Chipul lui i se părea oarecum familiar.

— *Oui, merci,* spuse ea, când ajunse în faţă şi achită copiile făcute. Treizeci de pagini cu totul.

Când ieşi pe treptele din faţa bibliotecii, clopotele de la Saint-Etienne băturã ora şapte. Petrecuse înăuntru mai multă vreme decât realizase.

Dorind să plece cât mai degrabă acum, Alice porni cu paşi iuţi spre locul în care-şi parcase maşina, pe malul celălalt al râului. Era atât de pierdută în gânduri, încât nu observă că bărbatul de la coadă o urmărea cu discreţie, ţinându-se la o oarecare depărtare de ea. Şi nici nu băgă de seamă când acesta scoase din buzunar un celular şi vorbi, în timp ce ea se încadră în traficul greoi.

PĂZITORII CĂRŢILOR

CAPITOLUL 26

Besièrs

JULHET 1209

Amurgul cobora peste lume când Alaïs ajunse în câmpiile din afara oraşului Coursan.

Câştigase mult timp, urmând vechiul drum roman ce trecea prin Minervois, ducând spre Capestang. Străbătuse apoi câmpurile uriaşe de cânepă şi lanurile aurii de orz.

În fiecare zi de când părăsise Carcassonne, fata călărise până când soarele începea să dogorească fără milă. Atunci ea şi Tatou se adăposteau la umbră şi se odihneau, după care porneau din nou la drum până la lăsarea serii sau până când aerul se umplea de insecte lacome şi de strigătul bufniţelor, al gaiţelor şi al liliecilor.

În prima noapte poposise în cetatea Azille la nişte prieteni de-ai lui Esclarmonde. Pe măsură ce înainta tot mai mult spre răsărit, întâlnea din ce în ce mai puţini oameni pe câmpuri şi în sate, iar cei pe care-i vedea se arătau bănuitori, neputând să-şi ascundă îngrijorarea din priviri. Auzise zvonurile despre faptele cumplite săvârşite de cetele de soldaţi francezi răzvrătiţi sau de *routier-i,* mercenari şi tâlhari. Fiecare poveste parcă adăuga şi mai mult sânge, şi mai multă ticăloşie.

Trase de frâie, îndemnând-o pe Tatou să meargă la pas, nefiind prea sigură ce să facă în continuare: să gonească până la Coursan sau să găsească un adăpost în apropiere. Norii se vălătuceau într-un ritm ameţitor pe un cer tot mai cenuşiu şi mai neprietenos, iar aerul încremenise într-o linişte nefirească. Din depărtare, răzbătea

sunetul înăbuşit al unor tunete, mormăind ca un urs ce se trezeşte din somnul de peste iarnă. Nu voia să rişte să fie prinsă într-un loc deschis atunci când furtuna se va dezlănţui.

Tatou bătea agitată din copite. Alaïs îi simţea muşchii încordându-se şi de două ori smuci hăţurile din cauza salturilor bruşte ale unui iepure şi ale unei vulpi ce-şi făceau veacul prin tufişurile de pe marginea drumului.

În faţă, se zărea un crâng mic de stejari şi frasini. Nu era îndeajuns de des pentru ca animalele mai mari, precum bivolul sălbatic sau râsul, să-şi găsească adăpost acolo vara. Dar copacii se înălţau mult deasupra pământului, iar coroanele lor se uneau strâns la vârf, ca nişte degete încrucişate, oferindu-i fetei un loc potrivit ca să se ferească de ploaie. Cărarea ce îl străbătea, o panglică şerpuitoare de ţărână uscată şi bătătorită, îi dădea de înţeles că pădurricea putea fi folosită drept scurtătură pentru a ajunge în oraş.

Calul tresări când un fulger sfâşie cerul întunecat. Neliniştea animalului o ajută să ia o hotărâre. Va rămâne aici până când va trece furtuna.

Şoptindu-i vorbe de încurajare, Alaïs convinse iapa să păşească în îmbrăţişarea verde a crângului.

Bărbaţii pierduseră urma prăzii cu ceva timp în urmă. Numai ameninţarea furtunii îi împiedică să se retragă şi să se întoarcă în tabără.

După câteva săptămâni petrecute călare, pielea lor palidă se bronzase sub arşiţa soarelui de

miazăzi. Platoşele şi armura de călătorie, cu însemnele stăpânului lor, erau dosite în stufăriş. Încă mai sperau să se aleagă cu ceva din misiunea lor.

Un sunet. Trosnetul unei crengi uscate, mersul ritmic al unui cal cu căpăstru, ale cărui copite se loveau din când în când de câte o piatră.

Un bărbat cu dinţi sparţi şi înnegriţi se târî mai aproape ca să vadă ce se petrece. Undeva, la distanţă, zări o siluetă măruntă pe un pursânge arab cu părul castaniu ce mergea agale printre copaci. Rânji. Poate că *plimbarea* lor nu se va dovedi o pierdere de vreme până la sfârşit. Hainele călăreţului erau obişnuite şi nu valorau mare lucru, dar pe un asemenea cal ar fi putut căpăta un preţ bun.

Aruncă o piatră înspre tovarăşul lui ascuns pe partea cealaltă a făgaşului.

— *Lève-toi!* spuse el, făcând un semn din cap spre Alaïs. *Regarde.*

— Ia te uită ce trebuşoară, murmură celălalt. *Une femme. Et seule.*

— Bagi tu mâna-n foc că e singură?

— Păi, nu mai aud pe nimeni.

Cei doi bărbaţi traseră de capetele frânghiei întinse peste cărare şi ascunse sub frunze, după care o aşteptară să ajungă în dreptul lor.

Curajul fetei se risipi când se adânci şi mai tare în pădurice.

Ţărâna de deasupra era umedă, dar pământul se simţea încă tare dedesubt. Frunzele de pe marginea drumului foşneau sub copitele calului. Alaïs încercă să se concentreze asupra ciripitului

liniştitor al păsărilor din copaci, însă un fior rece o trecu pe şira spinării. Liniştea ce o înconjura prevestea o ameninţare serioasă, în nici un caz pace.

„Doar închipuirea ta e de vină.”

Iapa simţi şi ea ceva. Pe neaşteptate, de jos se auzi un fâşâit, ca zgomotul scos de o săgeată când ţâşneşte din arc.

„Un sitar? Un şarpe?”

Tatou se ridică pe picioarele din spate, lovind sălbatic aerul cu copitele din faţă şi nechezând speriată. Alaïs nu avu timp să facă nimic. Gluga îi căzu şi scăpă frâiele din mâini, când fu smulsă din şa. Durerea o străbătu ca un cuţit prin umăr în clipa în care atinse pământul, tăindu-i răsuflarea. Gâfâind, se rostogoli într-o parte şi se chinui să se salte în picioare. Trebuia să-şi potolească iapa înainte s-o ia la goană.

— Tatou, *doçament,* strigă ea. Tatou!

Alaïs făcu doi paşi, dar se opri brusc. Pe cărare apăruse din senin un bărbat. Acesta îi zâmbi cu o gură ştirbă şi neagră. În mână ţinea un pumnal, al cărui tăiş tocit se colorase în maroniu la vârf.

În dreapta ei zări o mişcare. Se uită iute într-acolo. Un al doilea bărbat cu chipul pocit de o cicatrice cumplită, care-i pornea de la ochiul stâng şi se întindea până la colţul gurii, o ţinea de căpăstru pe Tatou şi flutura un băţ.

— Nu, ţipă ea. Las-o în pace!

În pofida durerii din umăr, mâna ei găsi mânerul spadei. „Dă-le ce vor şi s-ar putea să nu te rănească.” Bărbatul păşi spre ea. Alaïs trase

spada, despicând aerul într-un arc de cerc. Ţintuindu-i cu privirea, scotoci prin punga de la brâu şi aruncă pe jos un pumn de monede.

— Ia-le! Nu mai am nimic de valoare.

El cercetă argintul împrăştiat pe pământ, după care scuipă batjocoritor. Îşi şterse gura cu dosul palmei şi mai făcu un pas spre ea. Fata ridică spada.

— Te povăţuiesc să nu te apropii, strigă ea, împungând spre el cu vârful spadei, astfel încât bărbatul să nu se poată apropia.

— *Ligote-là*[34], îi porunci slutul celuilalt.

Alaïs îngheţă. Pentru o clipă îşi pierdu curajul. Erau soldaţi francezi, nu tâlhari. Poveştile pe care le auzise de-a lungul călătoriei îi trecură iute prin minte.

Se îmbărbătă fără să stea prea mult pe gânduri şi flutură spada din nou.

— Să nu îndrăzneşti să te apropii, urlă ea, cu vocea tremurând de frică. O să te omor înainte ca…

Se răsuci şi se repezi spre cel de-al doilea bărbat, care apăruse din spatele ei. Ţipând, fata îi smulse băţul din mână. Furios, el scoase un pumnal de la cingătoare şi se năpusti spre ea, urlând de mama focului. Apucând spada cu ambele mâini, Alaïs i-o înfipse în mână, înjunghiindu-l fără milă. Sângele ţâşni.

Fata se dădu înapoi, pregătindu-şi al doilea atac, însă, pe neaşteptate, văzu stele verzi. Se clătină ameţită sub puterea loviturii năprasnice. Durerea îi aduse lacrimi în ochi când soldatul o smuci cu multă cruzime de păr. Simţi vârful rece

al tăişului lipit de gât.

— *Putain*[35], şuieră el, plesnind-o peste faţă cu mâna rănită. *Laisse-tomber*: Dă-i drumul!

Încolţită, Alaïs lăsă spada să-i cadă din mână. Celălalt bărbat o împinse cu piciorul mai încolo şi scoase la iveală de la brâu o glugă din pânză aspră cu care îi acoperi capul. Ea se zbătu să scape, dar mirosul acru al ţesăturii prăfoase îndesată în gură o făcu să tuşească. Continuă totuşi să se zvârcolească, până când un pumn o izbi în stomac, forţând-o să se aplece în faţă.

Nu mai avea putere să se împotrivească, aşa că bărbaţii îi suciră mâinile la spate şi îi legară încheieturile.

— *Reste-là*.[36]

Se depărtară la câţiva metri. Alaïs îi auzi cum îi scotocesc prin desagi, smucind închizătorile de piele şi aruncând pe jos toate lucrurile. Vorbeau destul de aprins, poate chiar se certau. Nu prea le înţelegea limba grosolană.

„De ce nu m-au omorât?”

Imediat, răspunsul se strecură în gândurile ei ca o fantomă nedorită. „Mai întâi vor să petreacă puţin.”

Se chinui deznădăjduită să-şi slăbească legăturile, chiar dacă ştia că oricum nu ar ajunge prea departe. Ar fi urmărit-o şi ar fi prins-o cât ai clipi. Acum râdeau. Se desfătau cu nişte băutură. Nu se grăbeau deloc.

Lacrimi de disperare îi înţepară ochii. Îşi lăsă sleită capul pe spate, sprijinindu-se de pământul tare.

La început, Alaïs nu desluşi din ce parte se

auzea tropăitul. Apoi pricepu. Cai. Sunetul potcoavelor de fier ce galopau peste câmpii. Îşi lipi şi mai mult urechea de ţărână. Cinci, poate şase cai, ce se îndreptau spre pădure.

La mare distanţă, tunetele zguduiră cerul. Furtuna se apropia. Poate că ar izbuti totuşi să facă ceva. Dacă se îndepărta destul, şi-ar fi sporit şansele.

Încet, mişcându-se cu grijă, începu să se târască spre marginea cărării, până când simţi mărăcinii ascuţiţi zgâriindu-i picioarele. Aşezându-se în genunchi, clătină din cap în sus şi-n jos, reuşind să slăbească legăturile. „Oare mă privesc?”

Dar nimeni nu ţipă la ea. Îndoindu-şi gâtul, îşi scutură capul dintr-o parte în alta, mai întâi cu blândeţe, apoi din ce în ce mai viguros, până când, în sfârşit, ţesătura alunecă de tot. Alaïs trase cu lăcomie în piept câteva guri de aer, după care încercă să scape de funiile de la mâini.

N-o mai puteau vedea acum, dar dacă şi-ar fi întors privirea şi ar fi descoperit că ea fugise, ar fi găsit-o fără întârziere. Alaïs îşi lipi iarăşi urechea de pământ. Călăreţii veneau dinspre Coursan. Vânători? Iscoade?

Un alt tunet răscoli pădurea, speriind păsările care zburară năucite din cuiburile pitite în vârful crengilor înalte. O vreme, îşi desfăcură şi îşi strânseră agitate aripile pe lângă trup, după care se adăpostiră din nou printre frunze. Tatou nechează şi bătu din copite.

Rugându-se ca murmurul furtunii ce se înteţea să acopere zgomotul călăreţilor până când

aceştia se apropiau îndeajuns, fata se băgă sub tufişuri, târându-se peste pietre şi mlădiţe.

— *Ohé!*

Alaïs încremeni. O văzuseră. Îşi înghiţi un urlet când bărbaţii porniră în goană spre locul unde zăcuse.

Un tunet puternic îi făcu să-şi ridice ochii spre cer. Pe chipurile lor se citea teama. „Nu sunt obişnuiţi cu furtunile năpraznice de miazăzi.” De acolo de unde stătea le putea mirosi frica. Li se zbârlise părul.

Profitând de şovăiala lor, ea riscă. Se ridică în picioare şi o luă la sănătoasa.

Nu se mişcă prea repede însă. Bărbatul cu cicatrice se repezi spre ea, pocnind-o în cap şi doborând-o la pământ.

— *Hérétique,* urlă el, urcându-se peste fată şi ţintuind-o cu greutatea sa.

Alaïs se chinui să scape din strânsoare, dar fustele ei se agăţaseră în mărăciniş, iar el era prea puternic. Duhoarea sângelui ce se scurgea din mâna bărbatului îi umplu nările când acesta îi apăsă faţa în stratul de frunze şi ramuri.

— Şi doar ţi-am zis să nu te mişti, *putain!*

Cu răsuflarea întretăiată, soldatul îşi desfăcu cingătoarea. „Dă Doamne să nu-i fi auzit pe călăreţi!” Ea încercă să se zvârcolească din nou, dar zadarnic. Scoase un urlet animalic, doar ca să acopere tropotul cailor.

O lovi din nou, spărgându-i buza. Gura i se umplu de sânge.

— *Putain.*

Brusc, se auziră alte voci.

— *Ara, ara!* Acum.

Alaïs surprinse zvâcnetul unui arc, apoi şuieratul mai multor săgeţi ce străpunseră umbrele verzi, despicând coaja copacilor acolo unde se înfigeau.

— *Avança! Ara, avança!*

Francezul sări în picioare speriat şi una dintre săgeţile groase îi spintecă pieptul. O clipă rămase neclintit, apoi se răsuci şi începu să se clatine, cu privirea îngheţată ca a unei statui de piatră. În colţul gurii îi răsări un singur strop de sânge, ce se prelinse până pe bărbie.

Genunchii i se înmuiară. Căzu de parcă ar fi vrut să se roage, după care se prăbuşi în faţă ca un copac tăiat. Alaïs îşi veni în fire, ferindu-se din calea trupului greu ce se izbi de pământ.

— *Aval!* După el!

Călăreţii se luară după celălalt francez. Acesta alergase spre inima pădurii ca să se ascundă, dar săgeţile zburau năvalnic spre el. Una îi atinse umărul şi bărbatul se împiedică. Următoarea îl nimeri în coapsă. Cea de-a treia, care i se înfipse în ceafă, îl doborî. Se mai zvârcoli o vreme, căzut lat la pământ, apoi încremeni.

Aceeaşi voce le porunci călăreţilor să se oprească.

— *Arest.* Încetaţi.

Într-un târziu, necunoscuţii se iviră unul câte unul.

Alaïs se ridică. „Prieteni sau oameni de care trebuie să mă tem în continuare?” Mai-marele lor purta pe sub pelerină o tunică albastră de vânătoare de culoarea cobaltului, amândouă din

materiale preţioase. Cizmele, brâul şi tolba de săgeţi din piele arătau că e de prin partea locului. Părea un bărbat cumpătat, care se trăgea din Midi.

Ea avea încă mâinile legate la spate. Ştia că nu se află într-o poziţie avantajoasă. Buzele i se umflaseră şi sângerau, iar veşmintele îi erau pătate.

— *Seigneur,* aveţi recunoştinţa mea pentru ajutorul dat, rosti pe un ton plin de încredere. Ridicaţi-vă viziera ca să zăresc chipul binefăcătorului meu.

— Asta-i toată mulţumirea pe care o primesc, domniţă? întrebă el, supunându-se rugăminţii ei.

Alaïs răsuflă uşurată să-l vadă zâmbind.

El descălecă şi scoase un cuţit de la cingătoare. Tânăra domniţă se trase un pas înapoi.

— Vreau să vă tai legăturile, spuse el blând. Alaïs se îmbujoră.

— Desigur. *Merce.*

El făcu o mică plecăciune.

— Amiel de Coursan. Acestea sunt pădurile tatălui meu. Oftă din nou uşurată.

— Iertaţi-mi lipsa de curtenie, dar a trebuit să fiu sigură că nu eraţi…

— Îndoielile voastre sunt îndreptăţite şi fireşti în atari împrejurări. Cine sunteţi?

— Alaïs de Carcassona, fiica intendentului Pelletier, de la curtea vicontelui Trencavel, şi soţia lui Guilhem du Mas.

— E o onoare pentru mine să vă cunosc, *Dame* Alaïs. Îi sărută mâna. Sunteţi rănită?

— Doar câteva tăieturi şi zgârieturi. Însă

umărul mă doare acolo unde m-am lovit când am căzut.

— Unde vă sunt însoţitorii? Alaïs şovăi o clipă.

— Călătoresc singură. Bărbatul o privi uimit.

— Trăim vremuri primejdioase ca să porniţi într-o astfel de aventură fără să fiţi protejată, domniţă. Puzderie de soldaţi francezi roiesc pe câmpurile de pe aici.

— Nu am avut de gând să călăresc până la o oră atât de târzie. Căutam să mă adăpostesc de furtună.

Se uită în sus, realizând dintr-o dată că ploaia încă nu începuse să cadă.

— A fost doar cerul care şi-a strigat nemulţumirile, îi spuse el, parcă citindu-i gândurile. O furtună înşelătoare, atâta tot.

În timp ce Alaïs o linişti pe Tatou, oamenii lui de Coursan primiră poruncă să dezbrace leşurile de haine şi să le ia armele. Găsiră armurile şi însemnele bine dosite în pădure, acolo unde îşi legaseră caii. De Coursan săltă colţul unui material cu vârful spadei, dând la iveală o manta cenuşie cu o rază argintie pictată pe un fond verde.

— Chartres, rosti el dispreţuitor. Sunt cei mai răi. Mare parte dintre ei, nişte netrebnici fără căpătâi. Au ajuns la urechile noastre o sumedenie de poveşti despre…

Tăcu brusc.

Ea îl privi.

— Poveşti despre ce?

— Lucruri neînsemnate, zise el iute. Haideţi

să ne întoarcem în cetate. Călăriră unul în spatele celuilalt până la capătul îndepărtat al crângului, după care apucară peste câmpii.

— Şi ce vă aduce prin părţile noastre, *Dame* Alaïs?

— Am plecat în căutarea tatălui meu, care se află în Montpelhièr împreună cu vicontele Trencavel. Îi duc veşti grabnice care nu mai pot aştepta până la înapoierea lui în Carcassona.

Amiel se încruntă.

— Ce e? Aţi auzit ceva? Veţi înnopta la noi, *Dame* Alaïs. Îndată ce rănile vă vor fi îngrijite, tatăl meu o să vă povestească despre veştile pe care le-am primit noi. În zori, am să vă însoţesc chiar eu la Besièrs.

Alaïs se răsuci ca să-l privească.

— La Besièrs, *Messire?*

— Dacă zvonurile se adeveresc, îi veţi găsi pe tatăl vostru şi pe vicontele Trencavel în Besièrs.

CAPITOLUL 27

Sudoarea picura întruna de pe spatele armăsarului călărit de vicontele Trencavel, care-şi conducea năvalnic supuşii spre Besièrs.

Căpăstrul cailor se îmbibase de spuma şi saliva ce li se prelingea pe boturi. Aveau coastele şi greabănele pătate de sânge acolo unde pintenii şi biciul îi îndemnaseră să alerge neobosiţi prin noapte. Luna argintie se ivi din spatele norilor negri, coborând lin la orizont şi luminând pata albă de pe nările calului ce galopa în frunte.

Pelletier călărea alături de viconte, ţinându-şi buzele strânse. Lucrurile merseseră destul de

prost la Montpellier. Dată fiind încordarea dintre viconte şi unchiul său, nu se aşteptase ca acesta din urmă să încuviinţeze o astfel de alianţă, în pofida legăturilor de familie şi a îndatoririlor senioriale ce-i uneau pe cei doi bărbaţi. Nădăjduise totuşi să-l vadă pe conte arătând bunăvoinţă faţă de nepotul său.

Dar el nici măcar nu se înduplecase să-l primească, ceea ce însemna că ţine cu tot dinadinsul să-l jignească. Trencavel fusese lăsat vreme îndelungată să bată pasul pe loc în afara taberei franceze, până astăzi, când venise vestea că li se acordă o întrevedere.

Îngăduindu-i-se a fi însoţit numai de intendent şi de doi dintre cavalerii săi, vicontele Trencavel se apropiase de cortul abatelui de Cîteaux, unde se văzură nevoiţi să-şi lepede armele. Se supuseră fără crâcnire. După ce intrară, vicontele fu întâmpinat de doi dintre ispravnicii nunţiului papal şi nu de abate.

Raymond-Roger nici nu apucă să deschidă gura, că aceştia şi începură să-l învinuiască pentru erezia ce se răspândea neîngrădită pe domeniile lui. Îl criticară pentru hotărârea prin care numise evrei în poziţii de vază din oraşele mai mari. Îi dădură câteva exemple ce arătau că închide ochii faţă de purtările viclene şi vătămătoare al episcopilor catari din ţinuturile sale.

În cele din urmă, după ce isprăviră, cei doi îl poftiră să plece, de parcă ar fi fost un nobil oarecare şi nu stăpânul unuia dintre cele mai puternice neamuri ce domneau în Midi. Lui Pelletier îi fierbea sângele în vene numai când se

gândea la asta.

Iscoadele abatelui îşi făcuseră bine treaba. Toate învinuirile, chiar dacă pe alocuri rău voitoare şi greşite, erau de fapt cât se poate de adevărate şi se bizuiau pe mărturiile mai multor oameni. Lăsând la o parte jignirile aduse onoarei sale, pe care le-ar fi acceptat în alte împrejurări, intendentul nu mai avea nici cea mai mică îndoială că vicontele Trencavel se preschimbase în noul duşman. Oastea trebuia să se lupte cu cineva. După ce şi contele de Toulouse îşi plecase supus capul, nu mai rămăsese nici o altă ţintă.

Părăsiră imediat tabăra cruciaţilor de lângă Montpellier. Privind luna, Pelletier socoti că dacă vor călări în ritmul acesta vor ajunge la Béziers până în zori. Vicontele voia să prevină familia Biterois că armata franceză se afla pe picior de război, la doar cincisprezece leghe depărtare. Drumul roman ce se întindea de la Monpellier până la Béziers se deschidea larg şi nu putea fi blocat.

Îi va convinge pe stăpânii oraşului să se pregătească pentru asediu, dar în acelaşi timp va căuta întăriri care să sprijine garnizoana din Carcassonne. Cu cât oastea va întârzia mai mult în Béziers, cu atât va avea mai mult timp să ridice fortificaţiile. Plănuia să le ofere adăpost în Carcassona îndeosebi celor căutaţi de francezi – evreii, negustorii sarazini din Spania, precum şi creştinilor *Bons Homes.* Şi asta nu doar pentru că aşa-i cerea datoria faţă de vasalii săi. Mare parte din administraţia oraşului Béziers se găsea în mâinile dregătorilor şi a negustorilor evrei. Cu sau

fără ameninţarea luptei, nu dorea să renunţe la serviciile atâtor supuşi muncitori şi iscusiţi.

Hotărârea lui Trencavel îi uşură munca lui Pelletier. Intendentul atinse cu mâna scrisoarea lui Harif, ascunsă în buzunar. Imediat ce aveau să intre în Béziers, trebuia doar să plece în căutarea lui Simeon.

*

Deasupra râului Orb răsărea un soare la fel de palid ca şi oamenii sleiţi de puteri care treceau călare peste marele pod arcuit de piatră.

Béziers se ridica înalt şi mândru deasupra lor, măreţ şi de neînvins în spatele zidurilor sale vechi şi tari ca stânca. Turnurile ascuţite ale catedralei şi ale bisericilor închinate Sfintei Magdalena, Sfântului Ioan şi Sfintei Maria sclipeau în lumina zorilor.

În pofida oboselii, Raymond-Roger Trencavel nu-şi pierduse nimic din forţa şi din ţinuta sa firească, îndemnându-şi neobosit calul pe nenumăratele uliţe şi străduţe abrupte şi şerpuitoare care duceau spre porţile principale. Zgomotul scos de copitele ce zvârleau pietrişul în toate părţile îi trezi din somn pe oamenii din cartierele mărginaşe ce înconjurau zidurile fortificate.

Pelletier descălecă şi îi strigă străjii de noapte să deschidă porţile şi să-i lase să intre. Înaintară cu greu, întrucât se răspândise vestea că vicontele Trencavel se afla în cetate, dar într-un târziu ajunseră şi la locuinţa suzeranului.

Raymond-Roger îl salută pe acesta cu sinceră căldură. Era un bun şi vechi prieten de-al său, un

mare senior şi un ispravnic plin de har, devotat dinastiei Trencavel. Pelletier aşteptă ca ei să-şi celebreze revederea după obiceiurile din Midi, arătându-şi unul altuia stima pe care şi-o purtau. Trecând cu o neobişnuită iuţeală peste aceste momente, Trencavel nu mai zăbovi şi se apucă să povestească. Suzeranul ascultă cu atenţie, pe chipul său aşternându-se o îngrijorare tot mai adâncă. Cum termină vicontele de vorbit, trimise mesagerii să cheme dregătorii oraşului pentru o întâlnire grabnică.

O masă încărcată cu pâine albă, carne, brânză, fructe şi vin fu adusă în mijlocul sălii.

— *Messire,* spuse suzeranul. Aş fi onorat dacă aţi accepta ospitalitatea mea în vreme ce aşteptăm.

Intendentul întrezări şansa de care avea nevoie. Făcu doi paşi înainte şi îi şopti ceva la ureche stăpânului său.

— *Messire,* îmi permiteţi să mă retrag? Aş vrea să controlez oamenii. Să văd dacă au tot ce le trebuie. Să mă asigur că-şi ţin gura şi că nu-şi pierd curajul.

Trencavel îl privi uimit.

— Acum, Bertrand?

— Dacă vă învoiţi, *Messire.*

— Nu am nici o îndoială că oamenii noştri sunt îngrijiţi cum se cuvine, spuse el, zâmbindu-i celui care-i găzduise. Ai face bine să mănânci şi să te odihneşti.

— Vă cer iertare, dar aş vrea totuşi să-mi daţi voie să mă retrag. Raymond-Roger cercetă chipul lui Pelletier în căutarea unei explicaţii, dar nu

descoperi nimic.

— Foarte bine atunci, rosti el, încă nedumerit. Ai o oră la dispoziţie.

Pe străzi domnea zarva care se înteţi iute după răspândirea zvonurilor. Sumedenie de oameni se strânseră în piaţa cea mare din faţa catedralei.

Pelletier cunoştea bine oraşul, căci în trecut îl vizitase de mai multe ori împreună cu vicontele Trencavel, dar îşi croia anevoie drum prin valul de localnici care veneau din direcţie inversă şi numai înălţimea şi aerul său sever îl împiedicară să nu fie trântit la pământ. Strângând scrisoarea lui Harif în pumn, imediat ce ajunse în cartierul evreiesc începu să-i iscodească pe trecători dacă auziseră de Simeon. Cineva îl trase de mânecă. Se uită în jos şi văzu o copilă drăgălaşă cu păr şi ochi negri.

— Ştiu eu unde locuieşte, zise ea. Haideţi cu mine.

Fetiţa îl conduse într-un cartier de negustori, unde cămătarii îşi vedeau de treburile lor, după care trecură printr-o piaţetă la fel de înţesată de oameni şi de tarabe ca şi străduţele lăturalnice. Se opriră în faţa unei uşi obişnuite.

Pelletier privi de jur împrejur până când găsi ceea ce căuta: însemnul unui legător de cărţi, sub care se zărea cioplit numele lui Simeon. Zâmbi uşurat. Se afla în dreptul casei potrivite. Îi mulţumi însoţitoarei sale, strecurându-i o monedă în palmă, după care îi porunci să plece. Săltă ciocănelul greu de alamă şi lovi uşa de trei ori.

Trecuse atât de mult timp, mai bine de cincisprezece ani. Oare va regăsi aceeaşi căldură

sufletească ce-i unise înainte?

Uşa se crăpă puţin şi din spatele ei răsări chipul unei femei care se uita bănuitoare la el. Ochii ei negri aruncau fulgere duşmănoase. Purta un văl verde ce-i acoperea părul şi partea de jos a feţei, precum şi tradiţionalii pantaloni largi şi deschişi la culoare, prinşi la glezne, aşa cum se îmbrăcau evreicele din Ţara Sfântă. Tunica lungă şi galbenă îi cădea până la genunchi.

— Aş vrea să vorbesc cu Simeon, spuse intendentul.

Femeia scutură din cap şi încercă să închidă uşa, dar el puse repede piciorul în prag.

— Daţi-i ăsta, o rugă el, scoţându-şi inelul de pe degetul mare şi vârându-i-l în palmă. Spuneţi-i că Bertrand Pelletier se găseşte aici.

Ea căscă ochii uimită, după care făcu un pas înapoi şi-l lăsă să intre. Pelletier o urmă dincolo de o draperie roşie şi grea, împodobită cu monede aurii, cusute la poale şi sus.

— *Attendez,* îi zise ea, îndemnându-l să rămână pe loc. Brăţările de la braţe şi glezne zăngăniră când femeia porni pe un coridor lung şi se făcu nevăzută.

De afară, clădirea părea înaltă şi îngustă, dar văzând-o dinăuntru Pelletier băgă de seamă cât de tare se înşelase. Camerele se deschideau din coridorul central la stânga şi la dreapta. În ciuda misiunii sale grabnice, privi în jur încântat. Podeaua era alcătuită din plăci de faianţă albe şi albastre, iar pe pereţi atârnau covoare minunat ţesute. Îi aminteau de casele neobişnuite şi splendide din Ierusalim. Se scurseseră mulţi ani

de atunci, însă culorile, înfăţişarea şi mirosurile acelui ţinut îndepărtat încă îi mai mişcau inima.

— Bertrand Pelletier, pe toţi sfinţii din lumea asta bătrână şi obosită!

Intendentul se întoarse şi dădu cu ochii de un bărbat micuţ, înfăşurat într-o tunică lungă, purpurie, care se repezi spre el cu braţele întinse. Inima îi tresări la vederea vechiului său prieten. Ochii lui negri sclipeau veseli ca întotdeauna. Aproape că se clătină sub îmbrăţişarea înfocată a lui Simeon, chiar dacă era cu un cap mai înalt decât el.

— Bertrand, Bertrand, rosti evreul călduros, vocea lui gravă spărgând tăcerea adâncă a coridorului. Dar de ce ţi-a luat atât de mult timp?

— Simeon, bunul meu prieten, izbucni el în râs, apucându-l de umeri ca să-şi recapete răsuflarea. Cât mă bucur să fiu alături de tine şi să te găsesc sănătos. Uită-te la tine, zise Pelletier, trăgându-şi prietenul de barba deasă şi neagră, cu care Simeon se mândrea mai presus de orice. Câte-un fir de păr alb ici şi colo, dar la fel de îngrijită! Viaţa te-a răsplătit cum se cuvine?

Celălalt ridică din umeri.

— S-ar fi putut mai bine, dar s-ar fi putut şi mai rău, răspunse el, dându-se un pas în spate. Dar tu, Bertrand? Câteva riduri în plus, dar aceiaşi ochi pătimaşi şi umeri laţi. Îl lovi în piept cu palma. La fel de zdravăn ca un taur.

Cu braţul pe după umerii lui Simeon, Pelletier intră într-o cămăruţă din spatele casei ce dădea într-o curte mică. Înăuntru se aflau două divane mari, acoperite cu perne din mătase roşie, vişinie

şi albastră. Mai multe măsuţe din abanos fuseseră rânduite la perete şi împodobite cu vaze delicate şi cu talere pline de biscuiţi dulci cu aromă de migdale.

— Haide, dă-ţi jos încălţările. Esther o să ne aducă ceai. Se ridică din nou în picioare şi-l cercetă pe intendent de sus şi până jos. Bertrand Pelletier, repetă el, clătinând din cap. Oare să-mi cred ochilor? După atâţia ani, să fii tu aici, lângă mine? Ori eşti vreun duh? O plăsmuire a minţii unui om bătrân?

Pelletier nu zâmbi.

— Mi-aş fi dorit să fiu adus aici de împrejurări mai fericite, Simeon.

— Desigur. Haide, Bertrand, aşază-te.

— Am venit cu nobilul Trencavel, să-i prevenim pe cei din Béziers despre armata care se apropie din nord. Ascultă dangătul clopotelor ce-i cheamă pe dregătorii oraşului la sfat.

— E greu să nu bagi de seamă clopotele voastre creştine, replică celălalt, ridicându-şi sprâncenele, cu toate că de obicei nu bat pentru binele nostru!

— Asta îi va pune în primejdie şi pe evrei – poate chiar mai mult decât pe cei ce sunt numiţi eretici, şi ştii foarte bine că aşa e.

— Ai dreptate, spuse Simeon blând. Oastea e atât de mare pe cât se zvoneşte?

— Are douăzeci de mii de oşteni, poate chiar mai mult. Nu-i putem înfrunta în luptă dreaptă, căci numărul lor este prea mare. Dacă Béziers reuşeşte să-i ţină pe loc un timp, atunci cel puţin ne va lăsa nouă răgaz să strângem în vest o

armată şi să pregătim apărarea Carcassonei. Toţi cei care doresc, vor primi adăpost acolo.

— Am fost fericit aici. Oraşul m-a tratat – ne-a tratat – bine.

— Dar nu mai e un loc sigur. Nici pentru tine, nici pentru cărţile tale.

— Ştiu. Cu toate acestea, oftă el, mi-ar părea rău să plec.

— Cu voia lui Dumnezeu, nu va fi pentru multă vreme. Se opri, nedumerit că prietenul său primea asemenea veşti fără să clipească. Acesta este un război nedrept, născut din minciuni şi înşelăciune. Cum de îl poţi accepta cu atâta uşurinţă?

Simeon îşi întinse braţele neputincios.

— Şi ce să fac, Bertrand? Ce să spun? Unul dintre sfinţii tăi creştini, Francisc, s-a rugat ca Dumnezeu să-i dăruiască puterea de a accepta lucrurile pe care nu era în stare să le schimbe. Ce-o fi o fi, chiar dacă îmi convine sau nu. Aşa că nu-mi rămâne decât să mă resemnez. Nu înseamnă că nu mi-ar plăcea sau că n-aş dori ca lucrurile să stea altfel.

Pelletier scutură din cap.

— Mânia nu ne serveşte la nimic, continuă evreul. Trebuie să-ţi păstrezi speranţa. A te încrede într-un înţeles mai presus de noi toţi, de vieţile şi de cunoştinţele noastre cere o credinţă nestrămutată. Toate marile religii – Sfânta Scriptură, Coranul, Tora – oferă astfel de înţelesuri pentru ca existenţa noastră măruntă să capete însemnătate. Făcu o pauză şi ochii i se umbriră. Creştinii *Bons Homes* nu caută să

priceapă rostul lucrurilor diavoleşti pe care le fac oamenii. Credinţa lor propovăduieşte că acesta nu e pământul lui Dumnezeu, o creaţie desăvârşită, ci o lume cu slăbiciuni şi neajunsuri. Ei nu se aşteaptă ca bunătatea şi dragostea să triumfe asupra vitregiilor. Ei ştiu că în vieţile noastre vremelnice nu se va întâmpla astfel. Zâmbi. Şi totuşi, iată-te aici, Bertrand, uimit când te întâlneşti cu Diavolul faţă-n faţă. Ciudat, nu?

Pelletier tresări, ca şi cum ar fi fost prins cu mâţa-n sac. Ştia oare Simeon? Dar cum ar fi putut?

Evreul îi surprinse privirea, dar se abţinu să spună mai multe despre asta.

— Pe de altă parte însă, vorbi el mai departe, credinţa mea îmi zice că lumea a fost creată de Dumnezeu şi că este perfectă pe de-a-ntregul. Dar ori de câte ori oamenii întorc spatele cuvintelor rostite de profeţi, armonia dintre Dumnezeu şi om se strică şi pedeapsa nu întârzie să vină.

Pelletier deschise gura să spună ceva, după care o închise la loc.

— Acest război nu e treaba noastră, Bertrand, în pofida îndatoririi pe care o ai faţă de vicontele Trencavel. Noi doi avem un ţel mai însemnat de urmat. Suntem uniţi printr-un legământ. Se întinse şi-l strânse de umăr. Aşadar, prietene, alungă-ţi mânia şi pregăteşte-ţi spada pentru o luptă ce poate fi câştigată.

— Cum de-ai ştiut? întrebă intendentul. Ai auzit ceva? Prietenul lui chicoti.

— Că eşti un credincios al noii biserici? Nu, n-am auzit nimic în această privinţă. Vom vorbi

despre astfel de lucruri în viitor, cu voia lui Dumnezeu, dar nu acum. Oricât de tare mi-ar plăcea să ne aplecăm împreună asupra teologiei, Bertrand, avem treburi mai grabnice de care trebuie să vedem.

Sosirea slujitoarei cu o tavă cu ceai de izmă fierbinte şi biscuiţi dulci le întrerupse discuţia. Femeia puse tava în faţa lor, după care se retrase pe o bancă dintr-un colţ al camerei.

— Nu-ţi face griji, îl potoli gazda, simţindu-i neliniştea. Esther a venit cu mine de la Chartres. Vorbeşte ebraica şi doar câteva cuvinte în franceză. Nu înţelege deloc limba ta.

— Foarte bine, atunci, zise oaspetele.

Scoase scrisoarea lui Harif şi i-o dădu lui Simeon.

— Am primit şi eu una la fel de Rusalii, acum o lună, spuse evreul după ce termină de citit. Mă prevenea că ai să vii, dar, la drept vorbind, nu mă aşteptam să întârzii atât de mult.

Pelletier împături hârtia şi o băgă la loc în buzunar.

— Prin urmare, cărţile s-au aflat în păstrarea ta până-n ziua de azi? Aici, în această casă? Trebuie să le luăm…

Un bubuit violent în uşă tulbură liniştea din cameră. Esther sări în picioare, cu ochii săi migdalaţi plini de teamă. La un semn al stăpânului ei, se grăbi să iasă pe coridor.

— Încă mai ai cărţile? stărui Pelletier, de data asta pe un ton agitat, mai ales că nu înţelegea expresia de pe chipul lui Simeon. Nu s-au pierdut, nu?

— Nu s-au pierdut, prietene, începu el, dar slujnica îi întrerupse:

— Stăpâne, o doamnă cere să fie primită.

Auzul tocit al intendentului nu pricepu cuvintele în ebraică rostite iute de ea.

— Ce doamnă? Esther scutură din cap.

— Nu ştiu, stăpâne. Zice că trebuie să-l vadă pe oaspetele tău, pe intendentul Pelletier.

Se întoarseră cu toţii la sunetul paşilor ce se auzeau pe coridor.

— Ai lăsat-o singură? întrebă Simeon, chinuindu-se să se ridice. Pelletier sări în picioare, când silueta feminină năvăli în cameră.

Clipi des, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Până şi gândurile legate de misiunea sa îi fugiră din cap când o privi pe Alaïs, care se oprise în prag. Ea avea chipul îmbujorat şi în ochii căprui se puteau citi hotărârea şi dorinţa de a fi iertată.

— Să nu vă fie cu supărare că am dat buzna aşa, spuse, privind când la unul, când la altul, dar n-am crezut că slujnica o să mă lase să intru.

Din doi paşi, tatălui ei traversă camera şi o strânse la pieptul lui lat.

— Să nu te mânii pe mine că nu te-am ascultat, îl rugă ea cu sfială. A trebuit să vin!

— Şi această tânără încântătoare este…, se interesă gazda. Pelletier o luă de mână pe Alaïs şi o duse în mijlocul camerei.

— Iertare, Simeon, am uitat de buna-cuviinţă. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe fiica mea, Alaïs, deşi cum şi prin ce mijloace a ajuns ea aici, n-aş putea să-ţi spun!

Fata îşi plecă fruntea.

— Iar acesta este cel mai vechi prieten al meu, Simeon de Chartres, care înainte a locuit în Ierusalim, Oraşul Sfânt.

Evreul zâmbea cu gura până la urechi.

— Fata lui Bertrand, Alaïs. Îi luă mâinile în palmele sale şi adăugă: Bine ai venit!

CAPITOLUL 28

— Îmi povestiţi şi mie despre prietenia voastră? întrebă Alaïs, după ce se aşeză lângă tatăl ei. Se întoarse spre Simeon. L-am iscodit o dată, dar n-a vrut să-mi spună nimic.

Evreul era mai bătrân decât îşi închipuise ea. Avea umerii lăsaţi şi chipul brăzdat de zbârcituri nenumărate ce alcătuiau o hartă a unei vieţi trecute prin pierderi şi suferinţe, dar şi prin fericire şi râsete. Sprâncenele îi erau groase şi stufoase, iar ochii strălucitori trădau o minte ascuţită. Părul creţ îi albise, dar barba lungă, parfumată şi unsă cu uleiuri de preţ era neagră ca pana corbului. Înţelegea acum de ce tatăl ei crezuse că bărbatul din râu ar fi prietenul lui.

Cu fereală, îşi coborî privirea spre mâinile lui şi trăi un simţământ de mulţumire. Bănuiala ei se dovedea întemeiată. Pe degetul mare de la mâna stângă purta un inel leit cu al tatălui ei.

— Haide, Bertrand, îl îndemnă Simeon. Merită să-i dezvăluim povestea noastră. La urma urmei, a străbătut cale lungă ca s-o audă!

Alaïs simţi cum tatăl ei încremeneşte. Se uită la el. Buzele i se strânseseră într-o cută subţire.

„S-a înfuriat pentru că a priceput ce am făcut.”

— Ai plecat cumva neînsoţită de la Carcassona? o întrebă el. Sper că n-ai săvârşit o asemenea faptă smintită, încât să călătoreşti singură! Nici nu vreau să mă gândesc că ţi-ai pus viaţa în primejdie!

— Eu…

— Răspunde-mi!

— Mi s-a părut cel mai înţelept…

— Înţelept, izbucni el. Dintre toate…

Simeon chicoti.

— Aceeaşi fire iute ai, Bertrand.

Fata îşi stăpâni un zâmbet când îşi puse mâna pe braţul părintelui său.

— *Paire,* rosti încet. Vezi bine că n-am păţit nimic.

Pelletier aruncă o privire spre mâinile ei zgâriate. Ea şi le acoperi repede cu pelerina.

— Nu s-a întâmplat mare lucru. E doar o tăietură.

— Ai fost înarmată?

Fiica sa încuviinţă din cap.

— Atunci unde…

— Am socotit că n-ar fi nimerit să umblu pe străzile din Besièrs aşa. Îl privi cu nevinovăţie.

— Cât se poate de adevărat, murmură el printre dinţi. Şi nu te-ai îmbolnăvit? Nu eşti rănită?

Fără a ţine seama de umărul învineţit, Alaïs se uită drept în ochii lui.

— N-am nimic, minţi ea.

Pelletier se încruntă, cu toate că părea să se fi domolit întrucâtva.

— Cum de ai ştiut că suntem aici?

— Am aflat de la Amiel de Coursan, fiul seniorului, care a avut bunăvoinţa să mă însoţească.

Simeon clătină din cap.

— Lumea de pe-aici îl preţuieşte pe tânărul acesta.

— Ai avut mare noroc, îi spuse tatăl ei, încă şovăind dacă s-o mai dojenească sau nu. Norocoasă şi foarte, foarte nechibzuită. Ai fi putut muri. Nu-mi vine să cred…

— Te pregăteai să-i povesteşti cum ne-am întâlnit, îl întrerupse blând gazda. Clopotele nu mai sună, aşadar adunarea dregătorilor şi-a început sfatul. Ne-a mai rămas puţin timp.

Pentru o clipă, bărbatul continuă să se încrunte. Apoi umerii i se lăsară şi pe chipul lui se citi resemnarea.

— Foarte bine, foarte bine. Dacă asta e dorinţa voastră. Alaïs schimbă o privire cu Simeon.

— Poartă acelaşi inel ca al tău, *paire.* Pelletier zâmbi.

— Simeon a fost ales de Harif în Ţara Sfântă, la fel ca şi mine, însă ceva mai devreme şi fără ca drumurile noastre să se întâlnească. Pe măsură ce ameninţarea lui Saladin şi a armatelor sale sporea, Harif l-a trimis pe Simeon în oraşul meu natal, Chartres. L-am urmat şi eu câteva luni mai târziu, luând cu mine cele trei pergamente. Călătoria a durat mai bine de un an, dar când am ajuns în sfârşit la Chartres, el mă aştepta, aşa cum îmi promisese Harif. Amintirile îl făcură să zâmbească. Tare-am mai urât frigul şi umezeala,

după căldura şi lumina Ierusalimului! Venisem într-un loc atât de mohorât şi de pustiu. Dar eu şi Simeon ne-am înţeles de la bun început. Datoria lui era să lege pergamentele în trei volume separate. În vreme ce el trudea cu cărţile sale, eu am ajuns să-i admir învăţătura, înţelepciunea şi hazul.

— Bertrand, nu trebuie, şopti evreul, dar Alaïs vedea că gustase pe deplin cuvintele de laudă.

— În ceea ce-l priveşte pe el, continuă Pelletier, va trebui să-l întrebi chiar tu ce a găsit la un soldat fără carte şi fără strop de învăţătură, căci eu nu pot judeca.

— Îţi doreai să înveţi, prietene, să asculţi, spuse celălalt moale. Asta te-a făcut să ieşi la lumină dintre cei cu o credinţă ca a ta.

— Dintotdeauna am ştiut că era nevoie să separăm cărţile, reveni tatăl ei. După ce Simeon şi-a terminat treaba, am primit vorbă de la Harif să mă întorc în locul unde m-am născut şi unde mă aştepta slujba de intendent al vicontelui Trencavel. Privind acum în urmă, mi se pare de necrezut că nu am întrebat niciodată ce s-a întâmplat cu celelalte două cărţi. Am bănuit că Simeon va păstra una, cu toate că n-aş fi putut băga mâna-n foc. Dar cealaltă? Nici de ea nu m-am sinchisit. Lipsa mea de curiozitate îmi pricinuieşte ruşine acum. Dar eu am luat pur şi simplu cartea care-mi fusese încredinţată şi am pornit spre miazăzi.

— N-ar trebui să te ruşinezi, îl linişti prietenul său. Ai făcut ceea ce ţi s-a cerut, cu bună credinţă

şi inimă puternică.

— Înainte ca venirea ta să-mi alunge orice altceva din minte, tocmai vorbeam despre cărţi, Alaïs.

Evreul îşi drese glasul.

— Despre carte, spuse el. N-am decât una.

— Poftim? zise Pelletier tăios. Dar scrisoarea lui Harif… Am înţeles eu greşit că celelalte două cărţi se află la tine? Sau că măcar ştii unde se găseşte fiecare?

Celălalt scutură din cap.

— Cândva am ştiut, dar cu mulţi ani în urmă. *Cartea Numerelor* se află la mine. Cât despre cealaltă, trebuie să-ţi mărturisesc că mă aşteptam ca *tu* să-mi dai veşti despre *ea.*

— Păi, dacă n-o ai tu, atunci la cine e? se repezi neliniştit intendentul. Puteam să jur că tu le-ai luat pe amândouă când ai plecat din Chartres.

— Aşa e.

— Dar…

Alaïs îşi puse mâna pe braţul tatălui ei.

— Lasă-l pe Simeon să te lămurească.

Pentru o clipă Pelletier păru să-şi piardă cumpătul, după care încuviinţă din cap.

— Foarte bine, rosti el îmbufnat. Spune-ţi povestea mai departe.

— Ce mult seamănă cu tine, prietene, chicoti gazda. La scurtă vreme după plecarea ta din Chartres, am primit veste de la *Navigatairé* că un păzitor va veni să ia cea de-a doua carte, *Cartea Poţiunilor,* cu toate că nu ştiam nimic despre cine ar putea fi persoana. M-am pregătit şi am

aşteptat. Timpul s-a scurs, am îmbătrânit, dar n-a venit nimeni. Apoi, în anul Domnului vostru, 1194 – cu puţină vreme înainte ca focul acela nimicitor să distrugă catedrala şi mare parte din oraşul Chartres – a apărut un bărbat, un cavaler creştin, care-şi zicea Philippe de Saint-Mauré.

— Numele lui îmi sună cunoscut. A fost în Ţara Sfântă în aceeaşi perioadă cu mine, dar nu ne-am întâlnit. Pelletier se încruntă. De ce o fi aşteptat aşa de mult?

— Asta, prietene, este o întrebare care mă frământă şi pe mine. Saint-Mauré mi-a dat un *merel,* cu ritualul obişnuit. Inelul lui era aidoma celor pe care avem cinstea să le purtăm pe deget amândoi. Nu-mi oferise nici un motiv să mă îndoiesc de el… şi totuşi…

Simeon ridică din umeri.

— Exista ceva făţarnic în el. Ochii îi erau vicleni, ca ai unei vulpi. Nu mi-a insuflat încredere. Nu mi se părea defel o persoană care să fie aleasă de Harif. Nu era un om de onoare. Aşa că am hotărât, în pofida însemnelor de bună-credinţă pe care le adusese cu el, să îl supun la o încercare.

— Cum aşa?

Vorbele îi ieşiră de pe buze, înainte ca fata să şi le poată opri.

— Alaïs! o dojeni tatăl ei.

— Nu-i nimic, Bertrand. M-am prefăcut că nu înţeleg. Mi-am unit palmele umil şi i-am cerut iertare, spunându-i că mă ia drept altcineva. Şi-a scos spada.

— Fapt care ţi-a întărit bănuielile că nu era

cine pretindea că e.

— M-a amenințat și a vrut să mă atace, numai că a fost iute înconjurat de slujitorii mei, așa că s-a văzut nevoit să se retragă. Simeon se aplecă în față, vocea lui preschimbându-se într-o șoaptă. După ce m-am încredințat că a plecat, am înfășurat cele două cărți într-o legătură de haine vechi și le-am adăpostit la o familie creștină din apropiere, în care aveam încredere că nu mă va trăda. Nu știam ce să fac în continuare, pentru că nu prea înțelegeam ce se petrecuse. Era bărbatul un șarlatan? Sau era într-adevăr un păzitor, dar unul căruia i se înnegrise inima din pricina lăcomiei, a puterii ori a vreunei promisiuni de avere? Ne trădase oare? Dacă așa stăteau lucrurile, atunci mai aveam o șansă ca adevăratul păzitor să vină în Chartres și să vadă că am plecat. Nici măcar acum, nu-mi dau seama dacă am ales cu înțelepciune.

— Ai făcut cum ai socotit că e mai bine, spuse Alaïs, fără a lua aminte la privirea tatălui ei care o îndemna să păstreze tăcerea. Nimeni nu putea face mai mult.

— Tot ce știu este că am mai rămas două zile. Apoi trupul desfigurat al unui bărbat a fost găsit plutind pe râul Eure. Avea ochii scoși și limba smulsă. S-a răspândit zvonul că era un cavaler în slujba celui mai mare fiu al lui Carol d'Evreux, ale cărui ținuturi nu sunt departe de Chartres.

— Philippe de Saint-Mauré. Simeon încuviință din cap.

— Evreii au fost învinuiți pentru moartea lui. Imediat a început prigoana. Eu eram un țap

ispăşitor potrivit. S-a dus vorba că aveau să vină după mine. Cică ar fi existat martori care îl zăriseră pe Saint-Mauré la uşa mea şi care juraseră că ne-am certat şi că ne-am bătut. Atunci am luat hotărârea. Poate că acest Saint-Mauré era cine pretindea că e. Poate că fusese un om cinstit, sau poate că nu. Nu mai avea importanţă. Îşi dăduse obştescul sfârşit – socoteam eu – din cauza celor descoperite despre Trilogia Labirintului. Moartea lui şi felul în care se săvârşise omorul m-au convins că mai erau şi alţii amestecaţi în treaba asta. Că secretul Graalului fusese într-adevăr trădat.

— Cum ai scăpat? întrebă Alaïs.

— Slujitorii mei se puseseră deja la adăpost. M-am ascuns până a doua zi dimineaţă. Imediat ce porţile oraşului s-au deschis, m-am strecurat prin ele sub înfăţişarea unei femei bătrâne. Îmi tunsesem barba între timp. Esther m-a însoţit.

— Aşadar, nu erai acolo când au construit labirintul de piatră din noua catedrală? spuse tatăl, în timp ce fiica rămase uimită când îi zări zâmbind, de parcă tocmai ar fi făcut o glumă. Nu l-ai văzut, nu?

— Despre ce vorbeşti? întrebă ea.

Simeon izbucni în râs, uitându-se numai la Pelletier.

— Nu, cu toate că am auzit că şi-a îndeplinit cu bine menirea. Multă lume e atrasă de inelul din piatră moartă. Privesc, cercetează şi nu înţeleg că sub picioarele lor se ascunde o taină înşelătoare.

— Ce-i cu labirintul ăsta? repetă fata.

Cei doi bărbaţi n-o băgară în seamă nici de

data asta.

— Ţi-aş fi oferit chiar eu adăpost în Carcassona. Un acoperiş deasupra capului, te-aş fi protejat. De ce nu ai venit la mine?

— Crede-mă, Bertrand, nici nu mi-aş fi dorit altceva. Dar uiţi cât de diferit era nordul de ţinuturile mai primitoare din Pays d'Oc. N-am putut călători după bunul meu plac, prietene. Viaţa era grea pentru evrei, în acele vremuri. Nu ne puteam mişca în deplină libertate şi întotdeauna ne atacau şi ne jefuiau bunurile. Îşi trase răsuflarea. Pe deasupra, nu mi-aş fi iertat-o niciodată dacă i-aş fi condus – pe oricine ar fi *ei* – la tine. Când am fugit din Chartres în noaptea aia, habar n-aveam încotro s-o apuc. Cel mai înţelept mi se părea să dispar până se mai limpezesc apele. După aceea, focul mi-a şters din minte toate celelalte griji.

— Cum ai ajuns în Besièrs? întrebă Alaïs, hotărâtă să ia din nou parte la discuţie. Harif te-a trimis aici?

El scutură din cap că nu.

— Şansa şi norocul mi-au îndreptat picioarele într-aici, n-a fost nimic dinadins. Am călătorit mai întâi la Champagne, unde am stat toată iarna. În primăvara următoare, imediat ce zăpada s-a topit, am pornit spre miazăzi. Norocul mi-a surâs şi de data asta şi am întâlnit un grup de evrei englezi, care fugeau de prigoana din ţinuturile lor. Se duceau la Besièrs. Mi s-a părut o ţintă la fel de bună ca oricare alta. Oraşul era renumit pentru îngăduinţă – evreii căpătaseră slujbe de încredere şi putere, iar învăţăturile şi talentele noastre erau

respectate. Apropierea lui de Carcassona însemna că voi fi la îndemână dacă Harif ar fi avut nevoie de mine. Se întoarse spre Bertrand. Dumnezeu, în înţelepciunea lui, cunoaşte cât de greu mi-a fost să te ştiu la doar câteva zile distanţă de mine, însă prevederea şi cumpătarea m-au împiedicat să iau legătura cu tine. Făcu un pas înainte, ochii negri sclipindu-i puternic. Chiar şi-atunci se cântau poeme şi versuri pe la curţile din nord. În Champagne, trubadurii şi menestrelii pomeneau despre o cupă magică sau despre elixirul dătător de viaţă veşnică, lucruri mult prea apropiate de adevăr ca să fie trecute cu vederea.

Celălalt încuviinţă din cap. Cântecele îi erau cunoscute.

— Punând toate aceste lucruri în balanţă, am socotit că e mai cuminte să mă ţin departe de tine, continuă evreul. Dacă le-aş fi arătat calea spre uşa ta, prietene, nu m-aş fi iertat în veci.

Pelletier oftă îndelung.

— Tare mi-e teamă, Simeon, că, în ciuda strădaniilor noastre, am fost trădaţi, deşi nu am nici o dovadă. Există însă oameni care ştiu de legătura dintre noi, bag mâna-n foc. Dar dacă au aflat şi ce anume ne leagă, asta nu mai pot spune.

— S-a petrecut ceva de gândeşti astfel?

— Acum o săptămână sau chiar mai bine, Alaïs a dat peste un bărbat, un evreu, care plutea în râul Aude, cu gâtul tăiat şi degetul mare de la mâna stângă retezat. Nu fusese prădat. Deşi n-aveam nici un temei să mă gândesc la tine, am făcut-o. Mi-am închipuit că îl luaseră drept altcineva. Se opri, după care adăugă: înainte de

asta au mai fost şi alte semne. I-am încredinţat fiicei o parte din îndatoririle mele, în caz că păţeam ceva şi nu mă mai puteam întoarce în Carcassona.

„Iată şi clipa în care să-i mărturiseşti pentru ce ai venit.”

— Tată, de vreme ce…

Bărbatul ridică mâna, arătându-i că nu vrea să fie întrerupt.

— După părerea ta, crezi că cineva te-ar fi putut descoperi, Simeon? Fie cei care te-au căutat în Chartres, fie alţii?

Cel întrebat dădu din cap că nu.

— În ultima vreme, nicidecum. Au trecut mai bine de cincisprezece ani de când m-am strămutat în sud şi mă jur în faţa ta că n-a fost zi în care să nu mă aştept să simt vârful unui pumnal pe gât. Însă n-am observat nimic bătător la ochi.

Alaïs nu mai putea păstra tăcerea.

— Tată, ceea ce am de gând să vă spun are legătură cu voi. Trebuie să vă povestesc ce mi s-a întâmplat de când ai plecat din Carcassona. Te rog.

La sfârşitul mărturisirii, chipul tatălui ei devenise stacojiu. Alaïs se temu că îşi va ieşi din minţi. Şi atunci nimeni nu va mai fi în stare să-l potolească, nici ea, nici Simeon.

— Trilogia a fost descoperită, răcni el.

— Bertrand, spuse evreul răspicat. Mânia nu face altceva decât să-ţi întunece judecata.

Alaïs se răsuci cu faţa spre ferestre, de unde răzbătea un zgomot din ce în mai puternic. Pelletier, după un moment de şovăială, îşi ridică şi

el capul.

— Au început să bată din nou clopotele, spuse el. Trebuie să mă întorc în locuinţa suzeranului. Vicontele Trencavel mă aşteaptă. Dintr-o săritură fu în picioare. Trebuie să cuget cum se cuvine la cele ce mi-ai povestit, Alaïs, şi să hotărăsc ce să facem. Pentru moment însă, trebuie să ne gândim la plecarea noastră. Îşi privi prietenul. Iar tu vii cu noi, Simeon.

Cât timp Pelletier vorbise, evreul deschisese un cufăr din lemn cu ornamente frumos cioplite aflat în celălalt colţ al camerei. Capacul lui era învelit în catifea cărămizie, ce pica în falduri grele.

Simeon scutură din cap.

— N-am să vin cu voi. Îi voi urma pe cei din neamul meu. Şi ca să ne ferim de primejdie, te rog să iei asta.

Alaïs îl urmări cum îşi plimbă mâna pe fundul cufărului. Se auzi un declic, după care la baza lui se deschise un sertăraş tainic. Când se îndreptă de spate, ea văzu că bărbatul ţinea în mână un obiect învelit într-o cămaşă din piele de oaie.

Cei doi prieteni schimbară o privire scurtă, după care Pelletier luă cartea din mâna întinsă a celuilalt şi o vârî sub pelerină.

— În scrisoarea lui, Harif pomenea de o soră în Carcassona, zise Simeon.

Creştinul încuviinţă.

— Adică un prieten pentru *Noublesso,* asta zic eu că înseamnă cuvintele lui. Nimic altceva.

— O femeie a venit să ia cea de-a doua carte de la mine, Bertrand, rosti încet Simeon. Ca şi tine, la vremea aceea am bănuit că e doar un

mesager, dar din scrisoarea ta…

Pelletier alungă o astfel de idee cu un gest grăbit din mână.

— Nici vorbă! Harif nu ar fi numit o femeie drept păzitor, indiferent de împrejurări. Nu ar fi făcut ceva atât de nesăbuit.

Fiica sa îşi muşcă limba ca să nu vorbească. Gazda ridică din umeri.

— Pesemne că ar trebui totuşi să ne gândim şi la asta.

— Şi ce fel de femeie era? îl iscodi oaspetele, nerăbdător. Una îndeajuns de puternică să poată apăra un obiect atât de preţios?

— Ca să fiu sincer, nu prea. Nu era nici persoană de vază şi nici prea tânără. Avea un copil cu ea şi călătorea spre Carcassona, trecând prin Servian, oraşul în care locuia.

Alaïs sări în picioare.

— Cam puţine fapte, se plânse Bertrand. Nu ţi-a spus cum o cheamă?

— Nu, şi nici n-am întrebat-o, pentru că mi-a arătat scrisoarea de la Harif. I-am dăruit pâine, brânză şi fructe pentru călătorie, după care a plecat.

Ajunseseră la uşa ce dădea în stradă.

— Nu vreau să te las aici, spuse Alaïs brusc, temându-se pentru bătrânul păzitor al cărţii.

Evreul zâmbi.

— O să fiu bine, copilă. Esther o să împacheteze lucrurile pe care aş dori să le iau cu mine la Carcassona. Voi călători ca un necunoscut amestecat în mulţime. E mai sigur pentru noi toţi aşa.

Prietenul lui creştin îi dădu dreptate.

— Cartierul evreiesc se întinde pe malul râului, în partea de răsărit a Carcassonei, nu departe de Sant-Vicens. Trimite-mi vorbă când ajungi.

— Aşa o să fac.

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară, apoi Pelletier păşi în stradă. Fata se pregăti să-l urmeze, însă Simeon o apucă de mână şi o trase înapoi.

— Eşti foarte curajoasă, Alaïs. Te-ai comportat aşa cum se cuvine faţă de tatăl tău. Şi faţă de *Noublesso.* Dar ai grijă de el! Firea lui nărăvaşă îl poate păcăli şi ne aşteaptă vremuri grele şi alegeri pe măsura lor.

Uitându-se peste umăr, ea îşi coborî vocea, astfel încât părintele său să nu audă.

— Despre ce se vorbea în cea de-a doua carte pe care i-ai încredinţat-o femeii din Carcassona? Aceea care încă e ascunsă?

— *Cartea Poţiunilor,* răspunse el. Un şir lung de ierburi şi plante. Tatăl tău a primit *Cartea Cuvintelor,* iar eu *Cartea Numerelor.*

„Potrivit cu înzestrarea fiecăruia.”

— Ai aflat ceea ce voiai să ştii? o întrebă Simeon, privind-o pătrunzător pe sub sprâncenele lui stufoase. Sau poate că aveai nevoie să ţi se adeverească vreo bănuială?

Ea zâmbi.

— *Benlèu.* Poate.

Alaïs îl sărută pe obraz, apoi alergă să-şi prindă tatăl din urmă. „Mâncare pentru călătorie. Şi pesemne şi o lădiţă.” Se hotărî să-şi păstreze deocamdată gândurile pentru ea, cu toate că de pe

acuma era aproape sigură unde se află cartea. Toate legăturile acelea, care se ţeseau prin vieţile lor ca o pânză de păianjen, căpătau limpezime acum. Toate acele mici amănunte la care nu luase aminte, pentru că nu le pricepuse adevărata greutate.

CAPITOLUL 29

Străbătând oraşul în grabă, înţeleseră foarte clar că exodul începuse.

Evreii şi sarazinii se îndreptau spre marile porţi, unii pe jos, alţii în căruţe încărcate cu lucruri, cărţi, hărţi şi tot felul de obiecte; negustorii mai înstăriţi aveau cai pe care se zăreau desagi, coşuri, cufere, talere şi rulouri de pergament. În mulţime Alaïs observă şi câteva familii creştine.

Curtea palatului suzeranului strălucea în soarele de dimineaţă. După ce trecură de poartă, zări uşurarea de pe chipul tatălui ei, adusă de faptul că nici până acum nu se terminase sfatul dregătorilor.

— Mai ştie cineva că eşti aici?

Încremeni, îngrozită că nu se gândise la Guilhem până acum.

— Nu. Am venit direct la tine.

Se supără de-a binelea când văzu privirea mulţumită a tatălui său.

— Aşteaptă-mă. Îi voi spune vicontelui Trencavel despre prezenţa ta aici şi îi voi cere îngăduinţa să ne însoţeşti. Şi soţul tău trebuie să afle, bineînţeles.

Îl privi cum dispare în umbrele din casă.

Lăsată în voia sorţii, se uită de jur împrejur. Animalele căutau răcoarea, lipindu-şi blana de zidurile reci, nepăsătoare la grijile lumeşti. În pofida isprăvilor ei nebuneşti şi a poveştilor pe care i le spusese Amiel de Coursan, aici, în liniştea palatului, îi venea greu să creadă că ameninţarea era atât de aproape pe cât se zvonea.

În spatele ei, uşile se deschiseră larg şi un val de bărbaţi se năpusti pe trepte şi în curte. Se lipi de un stâlp ca să nu fie prinsă în vârtej.

Începură strigătele şi poruncile, iar scutierii alergau mâncând pământul să pregătească de îndată caii stăpânilor. Într-o clipită, palatul se transformă dintr-un loc al cârmuirii în inima unei garnizoane.

În toată nebunia aceea, fata auzi pe cineva strigând-o. Inima îi tresări. Se întoarse, mijindu-şi ochii să vadă de unde venise vocea.

— Alaïs? strigă el neîncrezător. Cum de eşti aici? Ce faci?

Îl urmări cum îşi croieşte drum prin mulţime şi cum, când ajunse lângă ea, o săltă în braţe şi o strânse mai-mai să-i frângă oasele. Pentru o clipă, trupul şi mirosul lui aproape că o înnebuniră. Uită şi iertă totul. Se fâstâci, copleşită de plăcerea pe care o resimţea el la vederea ei. Închise ochii şi-şi imagină că sunt singuri şi că s-au întors ca prin minune la castelul Comtal, de parcă întâmplările din ultimele zile nu ar fi fost decât un vis urât.

— Ce dor mi-a fost de tine! spuse Guilhem, sărutându-i gâtul şi mâinile.

Alaïs se strâmbă.

— *Mon cor,* ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse ea repede.

El îi săltă pelerina şi văzu vânătaia ce se întindea ca o rană groaznică peste umăr.

— Cum adică nimic? În numele Domnului…

— Am căzut, îl opri fata. Şi m-am lovit cel mai tare la umăr. Dar nu e atât de rău pe cât pare. Te rog, nu-ţi face griji.

Guilhem o privi cercetător, prins între îngrijorare şi îndoială.

— Aşa îţi petreci tu timpul când eu sunt plecat? o întrebă el bănuitor. Făcu un pas înapoi. De ce eşti aici, Alaïs?

Ea şovăi.

— Să-i aduc un mesaj tatălui meu.

În clipa în care cuvintele îi scăpară de pe buze, îşi dădu seama că greşise. Plăcerea pe care o încercase se schimbă în nelinişte. El se încruntă tot mai tare.

— Ce mesaj?

Mintea i se goli la auzul întrebării. Ce-ar fi spus tatăl ei? Ce temei ar fi născocit?

— Eu…

— Ce mesaj, Alaïs?

Fata îşi ţinu răsuflarea. Mai mult decât orice, îşi dorea ca între ei să existe încredere, dar îşi dăduse cuvântul faţă de părintele său.

— *Messire,* iartă-mă, dar nu-ţi pot spune. Mesajul era menit doar urechilor sale.

— Nu poţi sau nu vrei?

— Nu pot, Guilhem, rosti ea cu părere de rău. Ţi-aş fi spus, dacă s-ar fi putut.

— El a trimis după tine? o întrebă furios. A trimis după tine fără să-mi ceară voie?

— N-a trimis nimeni după mine, strigă ea. Am venit de capul meu.

— Şi totuşi nu vrei să-mi spui din ce pricină.

— Te implor, Guilhem! Nu-mi cere să-mi calc promisiunea făcută tatălui meu. Te rog. Încearcă să înţelegi!

Bărbatul o apucă de mâini şi o scutură.

— Chiar n-ai de gând să-mi spui? Scoase un hohot de râs ascuţit, plin de amărăciune. Şi eu, care credeam că sunt întâiul om de care asculţi! Ce prostie din partea mea!

Alaïs încercă să-l împiedice să plece, dar el deja se amestecase în mulţimea de oameni.

— Guilhem! Aşteaptă!

— Ce s-a întâmplat?

Se răsuci şi-şi văzu tatăl, care apăruse din senin lângă ea.

— Soţul meu se simte rănit pentru că nu vreau să-i destăinuiesc anumite lucruri.

— I-ai spus că ţi-am interzis să vorbeşti despre ele?

— Am vrut, dar nu m-a ascultat. Pelletier se strâmbă.

— N-are nici un drept să-ţi ceară să-ţi calci cuvântul. Ea se înfurie.

— Cu tot respectul, *paire,* are dreptate. Este soţul meu. Merită supunerea şi loialitatea mea.

— Dar nu îi eşti câtuşi de puţin neloială, o repezi Pelletier. Îi va trece supărarea. Pe deasupra, nu e nici vremea şi nici locul pentru astfel de nazuri.

— E foarte simţitor şi jignirile îl rănesc adânc.

— Şi pe noi ne rănesc, răspunse intendentul.

Şi fiecare dintre noi are un suflet. Cu toate acestea, nu trebuie să lăsăm sentimentele să ne umbrească judecata dreaptă. Haide, Alaïs. Uită! Guilhem se află aici pentru a-şi sluji seniorul şi nu ca să se necăjească din cauza nevestei. După ce ne înapoiem în Carcassona, sunt sigur că lucrurile se vor limpezi între voi. O sărută pe creştet. Nu mai e nimic de făcut acum. Mai bine pregăteşte-o pe Tatou. O să plecăm dintr-o clipă în alta.

Fata se întoarse şi îl urmă alene spre grajduri.

— Vreau să vorbeşti cu Oriane despre păţania mea. Sunt convinsă că ştie ce s-a petrecut cu mine.

El dădu din mână.

— Sunt de părere că îţi judeci greşit sora. Vrajba asta dintre voi două durează de prea mult timp şi dacă nu m-am băgat până acum a fost pentru că am socotit că va trece într-un târziu.

— Iartă-mă, *paire,* dar cred că nu-i vezi adevărata fire. Nu-i luă în seamă cuvintele.

— Te pripeşti judecând-o cu asprime pe Oriane, fata mea. N-am nici o îndoială că a luat asupra ei îngrijirea ta din pricini întemeiate. Ai întrebat-o măcar? Văzând că ea roşeşte, continuă: Aşa cum bănuiam. Înţeleg din privirea ta că nu. Făcu o pauză, după care rosti: E sora ta, Alaïs. Îi datorezi multe.

Nedreptatea dojanei îi aţâţă fetei mânia ce îi fierbea deja în piept.

— Dar eu nu…

— *Dacă* voi avea prilejul, voi sta de vorbă cu Oriane, rosti el răspicat, arătându-i că încheiase

discuţia.

Alaïs se îmbujoră şi mai tare, dar îşi muşcă limba. Ştiuse dintotdeauna că ea este preferata tatălui ei şi tocmai de aceea înţelese că numai lipsa lui de afecţiune faţă de Oriane îi îngreuna sufletul şi îl orbea când venea vorba despre greşelile ei.

Cuprinsă de neputinţă, mări pasul pentru a-l ajunge din urmă.

— Vei încerca să-i găseşti pe cei care au luat *merel-ul?* Ai…

— De ajuns! Nu se mai poate face nimic până nu ne întoarcem în Carcassona. Acum, să ne rugăm Domnului să ne poarte spre casă pe un drum lipsit de primejdii. Pelletier se opri şi privi de jur împrejur. Şi să ne mai rugăm ca locuitorii din Besièrs să aibă puterea să-i ţină în loc pe vrăjmaşi.

CAPITOLUL 30

Carcassonne

MARŢI, 5 IULIE 2005

Alice se simţi tot mai entuziasmată în timp ce conducea spre Toulouse.

Şoseaua trecea drept printre câmpurile bogate, colorate în verde şi maroniu. Din loc în loc, admiră lanurile de floarea-soarelui, ce-şi înclinau pălăriile spre soarele târziu de amiază. O bună parte din călătorie, calea ferată însoţise în paralel drumul pe care mergea ea. După ce străbătu munţii şi văile unduitoare ale Ariège-ului, care o întâmpinaseră ospitalier în această zonă a Franţei, se trezi în mijlocul unui peisaj şi mai

pitoresc.

Satele se înghesuiau în mici mănunchiuri pe vârful colinelor. Admiră casele izolate cu obloanele trase şi o *cloche-mur,* ale cărei clopote se profilau pe cerul rozaliu. Citi numele oraşelor ce i se perindară prin faţă – Avignonet, Castelnaudary, Saint-Papoul, Bram, Mirepoix – şi cuvintele se încolăceau plăcut în jurul limbii ei, precum gustul unui vin cu buchet fin. Cu ochii minţii parcă pătrundea în tainele drumeagurilor pavate şi se lăsă învăluită de istoria îngropată în zidurile de piatră.

Alice intră în districtul Aude. Un indicator maroniu, marca neîndoielnică a comorilor UNESCO, anunţa mândru: *Vous êtez en Pays Cathare.* Zâmbi. Ţara catarilor. Învăţă repede că regiunea se definea atât prin trecutul ei, cât şi prin prezent. Aceasta nu includea doar Foix, ci şi Toulouse, Béziers şi Carcassonne: oraşe extraordinare din sud-vest, ce încă mai trăiau în umbra evenimentelor desfăşurate cu aproape opt sute de ani în urmă. Cărţi, suvenire, vederi, casete video, o întreagă industrie turistică se dezvoltase datorită lor. La fel ca penumbra ce se întindea spre apus, indicatoarele păreau s-o atragă spre Carcassonne. Până la ora nouă, trecuse deja de *péage* şi se îndrepta acum spre centru. Se simţea nervoasă şi nerăbdătoare, dar totodată şi împăcată, în timp ce-şi croia drum prin suburbiile industriale şi marile complexe comerciale. Ştia că nu mai are mult de mers.

Culoarea de la semafor se schimbă în verde şi Alice se repezi înainte, dusă de valul nebun al

traficului. Parcurse câteva sensuri giratorii şi poduri, după care se pomeni iarăşi pe un drum de ţară. Arbuştii piperniciţi înşiraţi de-a lungul *Rocade-i,* ierburile sălbatice şi copacii strâmbi se legănau în bătaia puternică a vântului.

Lăsă în urmă creasta dealului şi în sfârşit dădu cu ochii de ea.

Cetatea medievală domina întreg peisajul. Era mult mai impunătoare decât îşi imaginase, mai plină de măreţie, pe scurt, desăvârşită. De la distanţă, încadrată între munţii ascuţiţi şi stacojii din spatele ei, arăta ca un regat magic, plutind fermecător pe cer.

Alice se îndrăgosti de ea imediat.

Trase pe dreapta şi coborî din maşină. Cetatea avea două metereze, unul interior şi altul exterior, ca un inel. Întrezări catedrala şi castelul. Un turn dreptunghiular, simetric, subţire şi foarte înalt, se înălţa peste toate clădirile.

Cetatea se ridica chiar în vârful unei coline acoperite cu iarbă deasă. Costişele coborau spre străzile înţesate de case cu acoperişuri roşii. La poale, unde terenul se netezea, creşteau viţe-de-vie, smochini, măslini, dar şi tomate coapte ce atârnau greu pe răsadurile lor.

Întrucât nu dorea să se aventureze mai aproape şi astfel vraja să se destrame, privi tăcută apusul soarelui. Se înfioră sub adierea răcoroasă a vântului de seară.

Memoria îi oferi vorbele de care avea nevoie. „Să nimereşti în locul de unde ai pornit şi totuşi de-abia atunci să faci cunoştinţă cu el.”

Pentru prima dată, Alice înţelese exact ce

voia să spună T.S. Eliot.

CAPITOLUL 31

Biroul de avocatură al lui Paul Authié se afla chiar în inima cartierului Basse Ville din Carcassonne.

Afacerile lui se dezvoltaseră rapid în ultimii doi ani, iar adresa de pe cartea de vizită îi reflecta succesul. O clădire din sticlă şi oţel, proiectată de un arhitect celebru. O curte elegantă cu ziduri înalte şi o grădină-atrium ce separa spaţiile pentru birouri şi coridoarele. Totul sugera discreţie şi stil.

Authié se găsea în biroul lui privat de la etajul patru. Fereastra uriaşă de vest dădea spre catedrala Saint-Michel şi spre unitatea militară a regimentului de paraşutişti. Încăperea constituia oglinda fidelă a bărbatului, îngrijită şi cu o ambianţă perfect controlată de bun-gust şi belşug.

Peretele exterior al biroului era din sticlă. La ora aceea din zi, jaluzele fuseseră trase pentru a împiedica pătrunderea razelor de soare. Un şir de fotografii înrămate acopereau ceilalţi trei pereţi, alături de recomandări şi certificate. Se mai zăreau şi câteva hărţi, originale însă, nu reproduceri ieftine. Unele înfăţişau drumurile cruciaţilor, altele ilustrau mutările istorice ale graniţelor ţinutului Languedoc. Hârtia se îngălbenise şi pe alocuri petele roşii şi verzi de cerneală se decoloraseră, conferind întregului un aspect neuniform şi pestriţ.

Un birou lung şi lat, construit anume pentru spaţiul generos, se găsea în faţa ferestrei. Pe el nu se zăreau decât o mapă mare cu margini de piele

şi trei, patru fotografii înrămate, una dintre acestea reprezentând un portret al fostei soţii a lui Authié şi al celor doi copii. Clienţii păreau mai liniştiţi la vederea dovezilor de stabilitate şi de preţuire a valorilor familiale, aşa că avocatul le păstrase în continuare acolo.

Mai erau şi alte poze: prima, o fotografie obişnuită, îl înfăţişa pe Authié în vârstă de douăzeci şi unu de ani, la scurt timp după ce absolvise Şcoala Naţională de Administraţie Publică de la Paris, dând mâna cu Jean-Marie Le Pen, liderul Frontului Naţional; a doua fusese făcută la Compostella; a treia, îl prezenta cu un an în urmă, alături de abatele de Cîteaux, cu ocazia celei mai recente şi mai substanţiale donaţii pe care avocatul o făcuse pentru Societatea lui Isus.

Fiecare imagine îi amintea cât de departe ajunsese.

Telefonul de pe birou zbârnâi scurt.

— *Oui?*

Secretara îi anunţă sosirea vizitatorilor.

— Trimite-i sus, te rog.

Javier Domingo şi Cyrille Braissart lucraseră amândoi în poliţie. Braissart fusese concediat în 1999 pentru folosirea abuzivă a forţei în timpul interogării unui suspect, iar Domingo un an mai târziu, pentru trafic de influenţă şi mită. Faptul că nici unul din ei nu intrase la puşcărie se datora în exclusivitate talentului lui Authié. De atunci, cei doi deveniseră partenerii săi de nădejde.

— Aşadar? întrebă el. Dacă aveţi vreo explicaţie, a venit vremea să mi-o oferiţi. Bărbaţii închiseră uşa şi rămaseră tăcuţi în faţa biroului.

Nu? Nimic? Întinse un deget amenințător spre ei. Atunci mai bine v-ați apuca să vă rugați ca Biau să nu se trezească și să-și amintească cine conducea mașina.

— În nici un caz, domnule.

— Ai ajuns doctor peste noapte, Braissart?

— Starea lui de sănătate s-a înrăutățit în cursul zilei.

Authié le întoarse spatele, își puse mâinile pe șolduri și privi pe fereastră spre catedrală.

— În fine, ce veşti îmi aduceți?

— Biau i-a dat un bilet, îl informă celălalt bărbat.

— Care s-a evaporat, observă el sarcastic, odată cu fata. De ce-ai mai venit, Domingo, dacă n-ai ceva nou să-mi spui? De ce îmi mănânci din timpul meu prețios?

Omul se făcu pământiu la față.

— Știm unde este, domnule. Santini a dat de ea la Toulouse ceva mai devreme.

— Și?

— A părăsit orașul cam acum o oră, adăugă Braissart. Și-a petrecut toată după-amiaza la Biblioteca Națională. Santini o să ne trimită prin fax o listă cu site-urile pe care le-a accesat.

— Ai pus o mașină s-o urmărească? Sau îți cer cumva prea mult?

— Da, domnule. Fata se îndreaptă spre Carcassonne. Authié se așează pe scaun și se holbă la ei.

— Carevasăzică o s-o așteptați la hotel, nu?

— Da, domnule. Ce h…

— Vizavi de Porte Narbonnaise, se răsti

avocatul. Nu vreau să ştie că e urmărită. Scotociţi camera, maşina sau mai ştiu eu ce, dar fără ca ea să afle.

— Căutăm şi altceva în afară de bilet sau de inel, domnule?

— O carte, răspunse Authié, cam atât de mare. Cu coperţi groase, legată în piele. Este foarte valoroasă şi foarte delicată. Deschise un dosar de pe birou şi le zvârli o fotografie. Asemănătoare cu asta.

Îl lăsă pe Domingo s-o studieze câteva secunde, după care vârî poza la loc.

— Dacă nu mai e nimic altceva…

— Am obţinut şi asta de la o asistentă din spital, rosti iute Braissart, ridicând o foaie de hârtie. Biau o avea în buzunar.

Authié i-o smulse din mână. Era un aviz de expediţie pentru un pachet trimis de la oficiul poştal din Foix lunea după-amiază, către o adresă din Carcassonne.

— Cine e Jeanne Giraud? îi chestionă el.

— Bunica lui Biau din partea mamei.

— Ei, nu mai spune, şopti el printre dinţi. Se aplecă şi apăsă pe butonul interfonului. Aurélie, am nevoie de o informaţie despre Jeanne Giraud. G-i-r-a-u-d. Locuieşte pe rue de la Gaffe. Imediat ce poţi. Se sprijini apoi de spătarul scaunului. Ai idee dacă femeia ştie ce s-a petrecut cu nepotul ei?

Tăcerea lui Braissart fu destul de sugestivă.

— Atunci află, rosti el aspru. Şi dacă mă gândesc mai bine, în timp ce Domingo îi va face o vizită domnişoarei Tanner, dă o fugă până acasă la

Madame Giraud şi aruncă o privire – dar discret. Ne vedem în parcarea de lângă Porte Narbonnaise… În treizeci de minute, spuse el, uitându-se la ceas. Interfonul bâzâi din nou. Ce mai căscaţi gura? se răsti el, concediindu-i cu un gest nervos.

Aşteptă până când uşa se închise în urma lor şi de-abia după aceea răspunse.

— *Oui,* Aurélie.

Îşi mângâie crucifixul din aur de la gât, ascultând cu atenţie ce i se comunica de la capătul celălalt al firului.

— A zis de ce vrea să devansăm întâlnirea cu o oră? Normal că nu-mi convine, reteză el scuzele secretarei.

Îşi scoase telefonul mobil din buzunarul de la sacou. Nu găsi nici un mesaj. În trecut, ea îl contactase întotdeauna direct şi nu prin intermediari.

— Va trebui să ies puţin, Aurélie, spuse Authié. Lasă-mi raportul despre Giraud la mine acasă, când pleci. Înainte de ora opt.

Apoi îşi înşfăcă sacoul de pe spătar, luă o pereche de mănuşi din sertar şi plecă.

Audric Baillard stătea la un mic birou din dormitorul principal al casei lui Jeanne Giraud. Obloanele erau pe jumătate trase şi soarele târziu de amiază scălda camera într-o lumină portocalie. În spatele său, se găsea un pat îngust de modă veche, cu o tăblie sculptată din lemn, proaspăt acoperit cu aşternuturi albe din bumbac.

Jeanne rezervase această cameră pentru el cu mulţi ani în urmă şi se putea folosi de ea oricând

avea nevoie. Într-un gest care îl emoţionase nespus, femeia strânsese exemplare ale tuturor cărţilor publicate de el de-a lungul timpului şi le aranjase frumos pe un raft de deasupra patului.

Baillard nu poseda nici un fel de avere. Tot ceea ce ţinea aici erau câteva haine de schimb şi materiale de scris. La începutul relaţiei lor de colaborare, Jeanne îl tachinase din cauza preferinţei sale pentru stilou, cerneală şi hârtia groasă şi grea ca un pergament.

El îi zâmbise, recunoscând că e prea bătrân ca să renunţe la vechile obiceiuri.

Însă acum venise vremea schimbărilor de neocolit.

Se sprijini de spătarul scaunului, gândindu-se la Jeanne şi la cât de mult însemnase prietenia ei. În fiecare etapă a vieţii sale, descoperise femei şi bărbaţi deosebiţi care să-l ajute, însă Jeanne era specială. Datorită ei o localizase pe Grace Tanner, cu toate că cele două femei nu se întâlniseră niciodată.

Zgomotul tigăilor ce zdrăngăneau în bucătărie îl readuse cu picioarele pe pământ. Baillard ridică stiloul şi simţi cum anii pe care-i ducea în spate parcă se topeau pe nesimţite, până când experienţa şi vârsta nu mai contară, iar el redeveni tânăr.

Cuvintele îi năvăliră în minte şi el se apucă să le aştearnă pe hârtie. Scrisoarea era scurtă şi la obiect. La sfârşit, Audric uscă cerneala strălucitoare cu ajutorul sugativei şi împături foaia de trei ori, astfel încât să poată intra într-un plic. Imediat ce va face rost de adresa ei, scrisoarea

putea fi trimisă.

După asta, totul va depinde de ea, pentru că numai fata va putea lua o hotărâre.

— *Si es atal es atal.* Ce-o fi o fi.

Telefonul sună. Baillard deschise ochii. O auzi pe Jeanne răspunzând, apoi femeia ţipă ascuţit. La început crezu că strigătul vine de afară. Însă sunetul scos de receptorul ce se lovi de pardoseală nu-i mai lăsă nici o urmă de îndoială.

Fără să ştie de ce, sări în picioare, simţind parcă o schimbare în atmosfera calmă a casei. Se concentră asupra paşilor care urcau în goană scările.

— *Qu'es?* Ce este, Jeanne? rosti el impacientat. Ce s-a întâmplat? Cine a sunat?

Ea îi aruncă o privire goală.

— E vorba de Yves. A fost rănit. Audric o privi îngrozit.

— *Quora?* Când?

— Noaptea trecută. L-a lovit o maşină care a fugit. De-abia acum au reuşit să dea de Claudette. Ea mi-a telefonat.

— Cât de grav e? Jeanne păru să nu-l audă.

— O să trimită pe cineva să mă ducă la spitalul din Foix.

— Cine? Claudette a aranjat toate astea? Ea clătină din cap că nu.

— Poliţia.

— Vrei să merg cu tine?

— Da, rosti ea după un moment de ezitare.

Imediat ieşi din cameră şi cu mişcări de somnambulă traversă palierul. Un moment mai târziu, Baillard auzi uşa de la dormitorul ei

trântindu-se.

Neputincios, înfricoşat de vestea primită, bărbatul se întoarse în cameră. Ştia că nu e vorba de o simplă întâmplare. Ochii îi căzură pe scrisoare. Făcu un pas înainte, gândindu-se că ar putea opri lanţul inevitabil de evenimente cât încă mai avea timp.

Îşi lăsă însă resemnat mâinile pe lângă corp. Dacă ar arde scrisoarea, tot ceea ce îndurase şi toate lucrurile pentru care luptase ar fi devenit inutile.

Trebuia să-şi urmeze calea până la capăt.

Îngenunche şi începu să se roage. Vechile cuvinte i se iviră cu greu pe buze, dar, foarte curând, porniră să curgă firesc, unindu-l cu cei care le rostiseră înainte.

Un claxon de pe stradă îl readuse în prezent. Obosit şi ţeapăn de spate, se chinui să se ridice în picioare. Strecură scrisoarea în buzunarul de la piept, îşi luă sacoul agăţat într-un cui bătut pe spatele uşii, apoi se duse să-i spună lui Jeanne că trebuiau să plece.

Authié opri maşina într-una dintre parcările municipale de lângă Porte Narbonnaise. Grupurile de străini, înarmaţi cu ghiduri de călătorie şi camere video, mişunau peste tot. Dispreţuia profund exploatarea istoriei şi comercializarea nesăbuită a trecutului doar pentru distracţia japonezilor, a americanilor şi a englezilor. Ura din tot sufletul zidurile restaurate şi turnurile false cenuşii, acoperite cu plăci de ardezie, care alcătuiau un trecut imaginar dedicat proştilor şi necredincioşilor.

Braissart îl aştepta după cum stabiliseră şi îi dădu iute raportul. Casa era goală şi se putea intra cu uşurinţă în ea prin spate, după ce treceai de grădină. Din spusele vecinilor, o maşină de poliţie o ridicase pe Madame Giraud cu cincisprezece minute în urmă. Era însoţită de un bărbat mai în vârstă.

— Cine?

— L-au mai văzut pe aici, dar nu-i ştie nimeni numele.

După ce-l lăsă pe Braissart să plece, Authié porni să coboare dealul. Casa se afla cam la trei sferturi pe drum în jos, pe partea stângă. Uşa şi obloanele fuseseră închise, dar nu-ţi dădea deloc senzaţia unei locuinţe părăsite.

Continuă să meargă până la capătul străzii, făcu stânga pe rue Barbacane şi se deplasă de-a lungul ei spre Place Saint-Gimer. Câţiva proprietari stăteau în faţa caselor, urmărind maşinile parcate din piaţă. Un grup de băieţi pe biciclete, dezbrăcaţi până la brâu şi arşi de soare, pierdeau vremea pe treptele bisericii. Nu le acordă nici cea mai mică atenţie. Mergea cu paşi apăsaţi pe şoseaua asfaltată ce se întindea prin spatele câtorva clădiri şi a grădinilor din rue de la Gaffe. Urcă apoi spre dreapta pentru a apuca pe un drumeag îngust şi noroios ce şerpuia printre povârnişurile verzi de la baza zidurilor Cetăţii.

Curând, zări proprietatea Giraud. Pereţii casei erau vopsiţi în galben. O poartă micuţă, nezăvorâtă ducea spre grădina interioară pavată. Smochinele grase şi aproape negre datorită dulceţei din ele atârnau de crengile generoase ale

arbustului, protejând cea mai mare parte a terasei de ochii vecinilor. Dalele cărămizii aveau pete roşiatice acolo unde smochinele mult prea coapte se desprinseră şi se zdrobiseră de pământ.

Geamurile glisante din spate erau încadrate de o pergolă încărcată de iederă. Avocatul se uită prin ea şi văzu că, deşi cheia se afla în broască, uşile fuseseră zăvorâte şi sus, şi jos. Pentru că nu voia să lase urme, se uită de jur împrejur ca să găsească o altă cale de a pătrunde înăuntru.

Dincolo de geamurile glisante se zărea o fereastră mică de bucătărie ce fusese lăsată deschisă. Authié îşi puse mănuşile din cauciuc, îşi vârî mâna prin deschizătură şi mişcă ivărul vechi până când acesta ieşi din lăcaşul lui. Balamalele înţepenite scârţâiră ameninţător. Când deschizătura se lărgi suficient, îşi strecură degetele înăuntru şi eliberă fereastra de jos.

Intră în cămara răcoroasă, unde îl întâmpină un miros de măsline şi de pâine dospită. Cutia de brânză era acoperită cu un capac din sârmă. Rafturile gemeau de sticle şi de borcane cu murături, gem şi muştar. Pe masă văzu un tocător şi un şervet alb de bucătărie ce acoperea câteva resturi de la o baghetă uscată. Caisele umpleau o strecurătoare lăsată în chiuvetă, aşteptând să fie spălate. Două pahare, cu gura în jos, se zvântau în uscătorul de vase.

Trecu în camera principală. Într-un colţ, pe birou, trona o veche maşină de scris electrică. Apăsă pe butonul de pornire şi maşina bâzâi. Introduse o foaie de hârtie în ea şi lovi mai multe taste. Literele se înşirară drepte pe un rând negru.

Împingând maşina mai în faţă, el cercetă sertăraşele din spate. Jeanne Giraud părea o femeie ordonată, totul fiind clar etichetat şi îndosariat: facturile în primul sertar, scrisorile personale în cel de-al doilea, chitanţele de pensii şi asigurări în al treilea şi diverse documente în ultimul dintre ele.

Nimic nu-i stârni interesul. Îşi îndreptă atenţia spre sertarele mai mari. Primele două conţineau obiecte obişnuite de papetărie: pixuri, agrafe, plicuri, timbre şi topuri de hârtie A4. Sertarul inferior era încuiat. Folosind un cuţitaş de corespondenţă, Authié vârî lama acestuia cu multă atenţie în spaţiul dintre sertar şi carcasă, desfăcând fără probleme încuietoarea.

Înăuntru se găsea un singur obiect, un plic antişoc. Îndeajuns de mare ca să ascundă un inel, dar nu o carte. Ştampilele poştale indicau că fusese trimis din Ariège, la ora 18.20, pe 4 iulie 2005.

Îşi strecură degetele în plic. Era gol, cu excepţia confirmării de primire pe care *Madame* Giraud o semnase când primise pachetul la 8.20. Se potrivea cu hârtiuţa pe care i-o dăduse Domingo.

Authié o băgă în buzunarul interior al sacoului.

Nu constituia o dovadă clară că Biau luase inelul şi-l expediase bunicii sale, însă totul sugera acest lucru. Îşi continuă cercetarea cu scopul de a găsi obiectul pentru care venise. Terminând cu parterul, urcă la etaj. Uşa de la dormitorul din spate se afla chiar în faţa lui. Nu avu nici un dubiu

că aceea era camera femeii, luminoasă, curată şi feminină. Se uită prin şifonier şi prin sertarele servantei, scotocind cu degetele lui experte prin hainele şi lenjeria de bună calitate. Totul fusese împachetat şi ordonat cu grijă, iar aerul mirosea uşor a apă de trandafiri.

O casetă cu bijuterii aştepta cuminte pe măsuţa din faţa oglinzii. Câteva broşe, un şir de perle îngălbenite şi o brăţară de aur se amestecau cu două, trei perechi de cercei şi un crucifix din argint. Verigheta şi inelul de logodnă stăteau ţepene pe suportul roşu de catifea, de parcă rareori erau scoase de-acolo.

Cel de-al doilea dormitor, simplu şi sărăcăcios mobilat în contrast cu primul, avea un pat şi la fereastră un birou cu o lampă. Intrusul clătină din cap aprobator. Îi amintea de chiliile austere ale abaţiei.

Găsi urme că cineva trecuse recent pe aici. Un pahar de apă pe jumătate gol aşezat pe noptieră, lângă un volum de poezie occitană de René Nelli, cu foile îndoite pe la margini. Se apropie de birou. Un stilou demodat şi o sticlă de cerneală, alături de câteva coli de hârtie groasă. Văzu şi o bucată de sugativă folosită nu cu mult timp în urmă.

Nu-i veni să-şi creadă ochilor. Cineva se aşezase la biroul de acolo şi compusese o scrisoare pentru Alice Tanner. Numele se vedea cu claritate.

Authié întoarse sugativa şi încercă să descifreze semnătura de-abia vizibilă de la capăt. Scrisul de mână era de modă veche şi unele litere

se uniseră între ele, dar nu se dădu bătut până când nu descifră o parte a numelui.

Îndoi hârtia aspră şi o strecură şi pe aceasta în buzunarul de la piept. Când se răsuci să iasă din cameră, surprinse cu coada ochiului pe podea o bucăţică de hârtie, prinsă între uşă şi toc. Authié o ridică. Era un fragment dintr-un bilet de tren, cu data de azi. Destinaţia, Carcassonne, se vedea clar, însă numele staţiei care îl emisese lipsea.

Dangătul clopotelor de la Saint-Gimer ce anunţau ora exactă îi reaminti ce puţin timp îi mai rămăsese la dispoziţie. Aruncă o ultimă privire de verificare, după care părăsi casa în acelaşi fel.

Douăzeci de minute mai târziu se afla în balconul apartamentului său de pe Quai de Paicherou, uitându-se peste râu, spre Cetatea medievală. Pe masa din faţa lui se găseau o sticlă de Château Villerambert Moureau şi două pahare. În poală ţinea un dosar ce conţinea informaţiile pe care secretara i le strânsese în ultima oră despre Jeanne Giraud. Celălalt dosar conţinea un raport preliminar al medicului legist cu privire la osemintele descoperite în peşteră.

Authié medită un moment, apoi scoase mai multe pagini din dosarul Giraud. Lăsă dosarul, îşi turnă un pahar de vin şi aşteptă în continuare sosirea musafirului său.

CAPITOLUL 32

De-a lungul terasamentului înalt de pe Quai de Paicherou, bărbaţii şi femeile se odihneau pe băncile metalice, privind peste râul Aude. Peluzele întinse şi bine îngrijite ale grădinilor publice erau

separate de straturi de flori minunate şi de alei şerpuitoare. Locurile de joacă pentru copii, cu leagănele, toboganele şi balansoarele lor roşii, galbene şi portocalii se potriveau cu nuanţele vii ale florilor – tritome, crini uriaşi, nemţişori de munte şi muşcate.

Marie-Cécile aruncă o privire atentă asupra locuinţei lui Paul Authié. Zona i se înfăţişa exact cum se aşteptase, un cartier discret şi minimalist, un amestec de case micuţe şi apartamente private. În timp ce admira priveliştea, o femeie cu o eşarfă de mătase purpurie şi o cămaşă de un roşu-aprins trecu pe bicicletă prin faţa ei, îndreptându-se spre oraş.

Realiză că cineva o urmăreşte. Fără să-şi mişte capul, se uită în sus şi văzu, în balconul de la ultimul etaj, un bărbat care se sprijinea în mâini de balustrada din fier forjat şi cerceta maşina ce parcase în faţa clădirii. Marie-Cécile zâmbi. Îl recunoscu pe avocat din fotografii. De la distanţă, nu arăta prea satisfăcut.

Şoferul ei apăsă soneria. Gazda se răsuci pe călcâie, după care dispăru dincolo de uşile balconului. Când şoferul dădu roată maşinii să-i deschidă portiera lui Marie-Cécile, Authié apăruse deja la intrare, gata s-o întâmpine.

Femeia îşi alesese hainele cu grijă: o rochie fără mâneci de un cafeniu-deschis şi un pulovăraş asortat, sobru, dar nu prea oficial. O îmbrăcăminte foarte simplă, dar foarte stilată.

De aproape, bărbatul îi confirmă primele impresii. Era înalt şi viguros. Purta un costum de zi bine croit şi o cămaşă albă. Avea părul

pieptănat pe spate, fapt care-i accentua osatura fină a chipului palid. O privire deprimată. Dincolo de aspectul său politicos însă, ea întrezărea hotărârea unui boxer.

Zece minute mai târziu, după ce acceptase din partea lui un pahar cu vin, ghici exact cu ce fel de om are de-a face. Femeia zâmbi, aplecându-se puţin în faţă ca să-şi stingă ţigara în scrumiera grea din sticlă.

— *Bon, aux affaires.* Înăuntru ar fi mai bine, cred.

El se dădu într-o parte, lăsând-o să treacă prin uşile glisante, după care o conduse într-un living imaculat, dar impersonal. Covoare deschise la culoare şi veioze cu abajur, scaune cu spătare înalte, rânduite în jurul unei mese de sticlă.

— Mai doriţi vin? Sau vă mai pot oferi şi altceva de băut?

— Pastis, dacă ai.

— Cu gheaţă? Cu apă?

— Cu gheaţă.

Marie-Cécile se aşeză într-unul din fotoliile din piele crem, aranjate de-o parte şi de alta a micii măsuţe de cafea şi îl urmări cum prepară băutura. Parfumul delicat al seminţelor de anason se răspândi în încăpere.

Gazda îi întinse paharul, înainte de a se aşeza în fotoliul opus.

— Mulţumesc, spuse ea zâmbind. Aşadar, Paul, dacă nu te deranjează, aş vrea să mai reluăm încă o dată desfăşurarea exactă a evenimentelor.

Dacă Authié era iritat, nu dădea deloc senzaţia. Îl studie cu atenţie în timp ce vorbea, dar

raportul lui se dovedi clar şi precis, identic din toate punctele de vedere cu tot ceea i se comunicase anterior.

— Şi scheletele? Au fost duse la Toulouse?

— Da, la Departamentul de antropologie al Universităţii.

— Şi pe când veşti?

În loc să-i răspundă, bărbatul îi înmânã plicul A4 de pe masă. „Nu pare deloc îngâmfat”, se gândi ea.

— Deja? S-a lucrat repede.

— Cineva avea o datorie faţă de mine.

Puse plicul în poală.

— Mulţumesc. O să-l citesc mai târziu, rosti ea încet. Deocamdată, mi-ar plăcea să-mi faci un rezumat. Bănuiesc că l-ai citit, nu?

— Este doar un raport preliminar. Încă aştept rezultatele unor teste mai amănunţite, o preveni el.

— Am înţeles, zise ea, sprijinindu-se de spătar.

— Oasele sunt ale unui bărbat şi ale unei femei. Sunt datate undeva între şapte sute şi nouă sute de ani. Scheletul masculin prezenta urmele unor răni nevindecate în zona pelvisului şi deasupra femurului, sugerând posibilitatea ca acestea să fi survenit cu puţină vreme înaintea decesului. Braţul drept şi clavicula purtau urmele unor fracturi mai vechi, dar vindecate.

— Vârsta lui?

— Adult, nici foarte tânăr, nici bătrân. Undeva între douăzeci şi şaizeci de ani. Grupa de vârstă se va restrânge după finalizarea testelor. Femeia tot

cam aşa. Avea cutia cranianã zdrobitã într-o parte, fie din cauza unei lovituri în cap, fie a unei cãzãturi. Nãscuse cel puţin un copil. Am gãsit la ea şi dovezi ale unei fracturi a labei piciorului drept şi o fracturã nevindecatã la antebraţ, între cot şi încheieturã.

— Cauza morţii?

— Doctorul nu e pregãtit sã emitã o pãrere într-o fazã atât de timpurie a testelor, cu toate cã el deja susţine cã-i va fi greu sã stabileascã un diagnostic corect şi complet. Datã fiind perioada despre care vorbim, probabil cã amândoi au murit din cauza rãnilor, a sângerãrii abundente şi posibil a înfometãrii.

— Dar consideră cã cele douã persoane încã mai trãiau când au fost închise în peşteră?

Authié ridicã din umeri, cu toate cã zãrise licãrul de interes din ochii ei cenuşii. Marie-Cécile scoase o ţigarã din portţigaret, pe care o rãsuci câteva momente între degete, reflectând.

— Şi ce-i cu obiectele descoperite lângã trupuri? întrebã ea, aplecându-se pentru a-l lãsa sã-i aprindã ţigara.

— Din nou, aceeaşi poveste, însã specialistul antropolog estimează cã aparţin sfârşitului secolului al XII-lea, maximum mijlocul secolului al XIII-lea. Opaiţul de pe altar ar putea fi ceva mai vechi şi are lucrãturã arabã, posibil spaniolã. Pumnalul s-a dovedit un cuţit obişnuit de tãiat carne şi fructe. Pe lama lui au fost identificate pete de sânge. Testele vor confirma dacã sunt de origine animalã sau umanã. Tolba era din piele, tipicã pentru regiunea Languedoc în perioada

respectivă. Nu există indicii despre conţinutul ei, chiar dacă s-au găsit particule de metal în căptuşeală şi urme slabe de piele de oaie în cusături.

Marie-Cécile îşi păstră cât putu ea de bine tonul calm.

— Şi altceva?

— Femeia care a găsit peştera, doctor Tanner, a dat şi peste o cataramă mare din cupru şi argint, prinsă sub bolovanul din faţa intrării. Antropologul a datat-o ca aparţinând aceleiaşi perioade şi crede că provine fie din partea locului, fie din Aragon. Aveţi o fotografie de-a ei în plic.

Marie-Cécile gesticulă a lehamite.

— Nu mă interesează catarama, Paul, zise ea. Scoase pe gură o spirală de fum. Dar aş vrea să ştiu totuşi de ce nu aţi găsit cartea.

Observă cum degetele lui lungi se încleştează pe braţele fotoliului.

— Nimic nu indică faptul că ar fi existat una acolo, rosti el netulburat. Deşi tolba de piele este suficient de mare ca să încapă o carte de dimensiunile celei căutate de dumneavoastră.

— Şi inelul? Şi cu privire la el ai îndoieli? Din nou Authié nu-i îngădui să-l provoace.

— Dimpotrivă. Sunt convins că a fost acolo.

— Şi-atunci?

— A fost acolo, dar undeva între momentul descoperirii grotei şi sosirea mea însoţit de poliţie, a dispărut.

— Dar nu deţii nici o dovadă în acest sens, rosti ea tăios.

Îl privi pe Authié cum scoate din buzunar o

bucată de hârtie.

— Doctor Tanner s-a dovedit destul de nesăbuită încât să deseneze asta, spuse el, dându-i biletul. Recunosc că e cam schematic, dar se potriveşte destul de bine cu descrierea pe care mi-aţi făcut-o. Nu credeţi?

Ea îi luă schiţa din mână. Mărimea, forma şi proporţiile nu prea semănau cu originalul, dar se apropiau îndeajuns de imaginea labirintului pe care Marie-Cécile o încuiase în seiful ei din Chartres. Nimeni din afara familiei l'Oradore nu-l mai văzuse de mai bine de opt sute de ani. Neîndoielnic era vorba de original.

— Ce mai artistă, murmură ea. E singurul lucru pe care l-a desenat? Ochii lui cenuşii se uitară într-ai ei fără să clipească.

— Mai sunt şi altele, dar am considerat că numai desenul de faţă vă poate interesa.

— Dar de ce nu mă laşi pe mine să hotărăsc aşa ceva? şopti ea rece.

— Mi-e teamă, *Madame* l'Oradore, că l-am luat doar pe acesta. Celelalte nu mi s-au părut deloc relevante.

Authié ridică din umeri în semn de scuză.

— În plus, inspectorul Noubel, ofiţerul care investighează cazul, deja mă suspectează din pricina interesului meu neobişnuit.

— Data viitoare…, începu ea să vorbească, dar se opri. Stinse ţigara, strivind cu atâta furie chiştocul, încât tutunul se împrăştie în toate părţile. Sper că aţi verificat lucrurile doamnei doctor Tanner.

El încuviinţă din cap.

— Inelul nu era acolo.

— E mic. L-ar fi putut ascunde oriunde.

— Teoretic, da, fu el de acord, dar mă îndoiesc că lucrurile s-au petrecut astfel. Dacă l-ar fi furat, de ce l-ar mai fi adus în discuţie? Pe deasupra, adăugă el, aplecându-se şi bătând cu degetul în foaie, dacă originalul se afla în posesia ei, de ce să se mai deranjeze cu o schiţă a lui?

Marie-Cécile studie desenul.

— Surprinzător de precis pentru ceva redat din amintiri.

— Perfect de acord.

— Unde se află tânăra acum?

— Aici. În Carcassonne. Se pare că are o întâlnire cu un avocat mâine.

— De ce?

— Nu ştiu exact, ceva legat de o moştenire. Urmează să plece acasă duminică.

Dubiile care o încercaseră pe Marie-Cécile din clipa în care auzise ieri despre descoperire se intensificau. Ceva nu se potrivea în ansamblul general.

— Cum a obţinut femeia asta un loc în echipă? A fost recomandată de cineva?

Authié tresări surprins.

— Tanner nu a făcut parte din echipă, spuse el încet. Sunt sigur că am menţionat acest aspect.

Buzele ei se subţiară.

— Te înşeli.

— Îmi cer iertare, rosti el împăciuitor. Puteam să jur că v-am comunicat. Ea s-a oferit să lucreze voluntar. Având în vedere că majoritatea proiectelor de acest gen se bazează pe sprijin

neplătit, nu a existat nici un motiv întemeiat să i se refuze cererea de a se alătura celorlalţi.

— Cine a ajutat-o?

— Shelagh O'Donnell, cred, spuse el afabil, coordonatorul adjunct al sitului arheologic.

— E prietenă cu doctor O'Donnell? îl iscodi ea, luptându-se să-şi disimuleze surpriza.

— Desigur că mi-a trecut şi mie prin cap că Tanner i-ar fi pasat inelul. Din păcate, n-am avut ocazia s-o interoghez luni şi de atunci parcă a intrat în pământ.

— Cum adică? se răsti ea. Când? Cine mai ştie despre asta?

— O'Donnell a fost în tabără noaptea trecută. A primit un telefon, după care a plecat la scurt timp. Nimeni n-a mai văzut-o de atunci.

Marie-Cécile îşi aprinse o altă ţigară ca să-şi potolească nervii.

— De ce nu mi s-au comunicat toate astea înainte?

— Nu am realizat că aţi putea fi interesată de ceva atât de nesemnificativ în comparaţie cu grija dumneavoastră principală. Îmi cer scuze.

— Poliţia a fost informată?

— Încă nu. Doctor Brayling, directorul sitului, le-a dat tuturor câteva zile libere. El zice că e posibil ca O'Donnell să fi plecat pur şi simplu fără să anunţe pe nimeni.

— Nu vreau ca poliţia să se amestece, îi porunci ea. Ar fi un lucru extrem de regretabil.

— Întru totul de acord, *Madame* l'Oradore. Brayling nu e prost. Dacă va bănui că O'Donnell a sustras ceva, nu cred că îi va conveni să implice

autorităţile.

— Dar tu crezi că O'Donnell a luat inelul? Authié evită să răspundă la întrebare.

— Cred că ar trebui s-o găsim.

— Nu te-am întrebat asta. Şi cartea? E posibil să fi luat-o şi pe aceea? Authié îi întâlni privirea.

— După cum am mai spus, nu pot preciza dacă această carte a fost sau nu acolo. Se opri o clipă, după care continuă: *Dacă* a fost, pot să jur că n-a scos-o de pe şantier fără să fie văzută. Cu inelul e altă poveste.

— Ei bine, *cineva* a făcut-o, izbucni ea frustrată.

— Cu riscul de a mă repeta, numai dacă a fost acolo. Marie-Cécile sări în picioare, luându-i prin surprindere, ocoli masa şi se postă în faţa lui. Pentru prima dată, femeia zări un semnal de alarmă în ochii cenuşii ai bărbatului. Se aplecă şi-şi lipi palma de pieptul lui plat.

— Simt cum îţi bate inima, spuse ea blând. Şi bate foarte tare. Ce-ar putea însemna asta, Paul? Fără să-şi dezlipească privirea de a lui, aproape că-l ţintui pe scaun. Eu nu tolerez greşeli. Şi nu-mi place să rămân neinformată. Ai priceput?

Bărbatul nu răspunse. Ea oricum nici nu se aşteptase să primească vreo replică.

— Tot ceea ce aveai de făcut era să-mi furnizezi obiectele pe care mi le-ai promis. De-aia te plătesc. Aşa că fă bine şi găseşte-o pe englezoaică, târguieşte-te cu Noubel dacă e nevoie, restul nu mă interesează. Nici nu vreau să aud.

— Dacă am făcut ceva care să vă dea senzaţia

că…

Femeia îşi lipi degetele de buzele lui şi îl văzu cum tresare sub atingerea ei.

— Nu vreau să aud.

Se îndreptă de spate şi plecă de lângă el, întorcându-se pe balcon. Amurgul cobora, învăluind clădirile şi podurile în nuanţe întunecate. Un moment mai târziu, avocatul i se alătură.

— Nu am nici cel mai mic dubiu că te străduieşti cât poţi, Paul, spuse ea calm.

Bărbatul îşi puse mâinile pe balustrada de fier şi pentru o secundă degetele li se atinseră.

— Mai există şi alţi membri din *Noublesso Véritable* în Carcassonne care ne-ar putea ajuta la fel de bine. Dar dată fiind implicarea ta profundă de până acum…

Lăsă propoziţia neterminată. Din felul în care umerii lui se încordară, Marie-Cécile ştiu că remarca ei nimerise drept la ţintă. Ridică braţul să-i atragă atenţia şoferului, care aştepta jos.

— Aş vrea să vizitez Pic de Soularac.

— Rămâneţi în Carcassonne?

— Pentru câteva zile, răspunse ea, ascunzându-şi zâmbetul.

— Aveam senzaţia că nu veţi dori să intraţi în peşteră până în noaptea ceremoniei…

— M-am răzgândit, îl anunţă ea, răsucindu-se cu faţa spre el. Acum sunt aici. Am lucruri de rezolvat, aşa că dacă ai putea să vii să mă iei pe la ora unu, aş dispune de timpul cuvenit să-ţi citesc şi raportul. M-am cazat la Hôtel de la Cité.

După care intră în apartament, luă plicul de

pe masă şi-l băgă în geantă.

— *Bien. A demain,* Paul. Somn uşor.

Conştientă că bărbatul o priveşte în timp ce coboară scările, Marie-Cécile nu putu decât să-i admire sângele rece. Însă când se urcă în maşină, rânji satisfăcută la auzul unui pahar azvârlit într-unul din pereţii apartamentului lui Authié, două etaje mai sus.

Recepţia hotelului duhnea a fum de trabuc. Oaspeţii amatori de o băutură fină după cină, îmbrăcaţi în costume de vară sau în ţinută de seară, se relaxau în fotoliile generoase din piele sau în umbra discretă a canapelelor cu spătar înalt din mahon.

Marie-Cécile se îndreptă alene spre scara imensă. Fotografiile alb-negru atârnate pe pereţi imortalizau momente de la începutul noului mileniu.

Când ajunse în cameră, se schimbă de haine şi îşi puse un halat de baie. Aşa cum proceda în fiecare noapte înainte de culcare, se cercetă fără părtinire în oglindă, ca atunci când studiezi o operă de artă. Piele diafană, pometi înalţi, profilul inegalabil al familiei l'Oradore.

Îşi plimbă degetele pe gât şi pe faţă. Nu va permite ca frumuseţea să-i pălească odată cu trecerea anilor. Dacă totul mergea bine, atunci va reuşi ceea ce visase bunicul ei. Va păcăli bătrâneţea. Va păcăli moartea.

Se încruntă. Dar numai dacă inelul şi cartea vor fi găsite. Ridică receptorul şi formă un număr. Cuprinsă de un nou val de energie, îşi aprinse o ţigară şi se apropie de fereastră, privind grădinile

în timp ce aştepta să i se răspundă. De pe terasă răzbăteau până la ea frânturi ale unor conversaţii întârziate. Dincolo de crenelurile Cetăţii, dincolo de râu, luminile din Basse Ville străluceau precum podoabele ieftine, albe-portocalii, de Crăciun.

— François-Baptiste? *C'est moi.* A sunat cineva pe numărul meu privat în ultimele douăzeci şi patru de ore?

Ascultă răspunsul.

— Nu? Dar ea te-a sunat? Aşteptă.

— Tocmai am aflat de o mică problemă.

Îşi lovea braţul cu degetele de la cealaltă mână în timp ce fiul ei vorbea.

— Avem noutăţi în ceea ce priveşte cealaltă chestiune? Răspunsul nu se dovedi deloc încurajator.

— Naţional sau doar local? Făcu o pauză.

— Ţine-mă la curent. Dă-mi telefon dacă mai intervine ceva. Eu oricum mă întorc acasă joi noapte.

După ce închise, Marie-Cécile îşi lăsă gândurile să zboare în voie şi cel de-al doilea bărbat din casa ei îi apăru în minte. Will era dulce şi hotărât să-i facă pe placă, dar relaţia lor se lungise peste măsură. Cerea prea mult de la ea şi geloziile lui adolescentine începeau s-o calce pe nervi. Întotdeauna îi punea întrebări, iar ea nu avea chef de complicaţii pe moment.

În plus, din casă trebuia să dispară orice străin.

Aprinse veioza de pe noptieră şi scoase din geantă raportul despre oseminte, dar şi un dosar despre Authié însuşi, care fusese realizat cu doi

ani în urmă, când bărbatul îşi manifestase intenţia de face parte din *Noublesso Véritable.*

Răsfoi documentul, cu toate că îl ştia aproape pe de rost. De pe vremea studenţiei lui, existau două acuzaţii pentru tentativă de viol. Ambele femei primiseră compensaţii, având în vedere că îşi retrăseseră plângerile. Se părea că atacase o algeriancă în timpul unei manifestaţii proislamice, dar din nou nu apăruse nici o plângere; la universitate se implicase şi în publicarea unei broşuri antisemite, după care urmaseră nişte bănuieli de abuz fizic şi psihic asupra fostei lui soţii, care de asemenea nu se concretizaseră.

Mult mai semnificative i se păreau donaţiile regulate şi tot mai substanţiale către Societatea lui Isus, fundaţia caritabilă a iezuiţilor. În ultimii doi ani, implicarea lui în grupurile fundamentaliste ce criticau Vaticanul şi în modernizarea Bisericii Catolice se intensificase.

Pentru ea, astfel de dovezi ce indicau un angajament religios aproape fanatic nu cadrau cu statutul de membru al *Noublesso.* Dar Authié îşi oferise serviciile organizaţiei şi până acum nu avea ce să-i reproşeze. Aranjase în mod eficient proiectul arheologic de la Pic de Soularac şi totul dădea de înţeles că obiectele vor putea fi ridicate fără probleme. Avertizarea cu privire la slăbiciunile securităţii din Chartres venise prin intermediul unuia dintre contactele sale. Aşadar, te puteai bizui pe inteligenţa avocatului.

Cu toate acestea, Marie-Cécile nu îl considera deloc un om de încredere. Era prea ambiţios. În ciuda tuturor succeselor lui, eşecurile din ultimele

patruzeci şi opt de ore îl scăzuseră mult în ochii ei. Nu-l credea atât de idiot încât să ia chiar el inelul sau cartea, dar Authié nici nu dădea senzaţia unui om care să permită să i se fure lucrurile de sub nas.

Şovăi o clipă, după care formă un al doilea număr de telefon.

— Am o treabă pentru tine. Mă interesează o carte, de aproximativ douăzeci de centimetri înălţime şi zece centimetri lăţime, îmbrăcată în coperţi de piele. De asemenea, un inel de piatră bărbătesc, cu o linie subţire la mijloc şi gravat pe interior. Şi posibil şi un mic obiect ca un disc de dimensiunea unei monede de un euro. Se opri. În Carcassonne. Un apartament de pe Quai de Paicherou şi un birou de pe rue de Verdun. Ambele îi aparţin lui Paul Authié.

CAPITOLUL 33

Hotelul lui Alice se afla în imediata apropiere a porţilor ce dădeau spre cetatea medievală, înconjurat de grădini elegante, la adăpost de forfota şoselei aglomerate.

Primi o cameră confortabilă de la etajul unu. Tânăra deschise ferestrele pentru a lăsa aerul proaspăt să pătrundă înăuntru. De afară se insinuă un miros de carne gătită, usturoi şi vanilie, precum şi de fum de trabuc.

Despachetă repede bagajele, făcu un duş, după care îi telefonă din nou lui Shelagh, mai mult din obişnuinţă, pentru că nu se aştepta să i se răspundă. Când mobilul sună în gol mai multe secunde, fără succes însă, ridică din umeri

înfrântă. Măcar se străduise şi nu putea fi acuzată de nimic.

Înarmată cu ghidul de călătorie cumpărat dintr-o staţie de benzină de pe şoseaua spre Toulouse, Alice ieşi din hotel şi traversă drumul spre Cetate. Treptele abrupte din beton duceau într-un mic parc mărginit pe ambele părţi de tufişuri şi de platani. Un carusel puternic luminat, datând din secolul al XIX-lea, domina capătul îndepărtat al grădinilor, ornamentele lui ţipătoare *fin-de-siècle* strălucind ciudat în umbra fortificaţiilor medievale din calcar. Îmbogăţit cu o cupolă în dungi cafenii şi albe, pe a cărei bordură fuseseră pictaţi de jur împrejur cavaleri, domniţe şi cai albi, întregul ansamblu sclipea în nuanţe roz şi aurii. Talmeş-balmeşul de cai ce galopau, ceşti imense rotitoare şi trăsuri de poveste îţi lua ochii. Până şi chioşcul de bilete arăta ca o cabină dintr-un bâlci. Se auzi clinchetul unui clopoţel şi copiii ţipară fericiţi când caruselul începu să se mişte, însoţit de cântecul ce răzbătea în tonuri false din mecanismul antic.

Dincolo de carusel, Alice zări formele cenuşii ale mormintelor şi ale pietrelor funerare, încercuite de zidurile cimitirului, un şir de chiparoşi şi tisă protejându-i pe cei plecaţi în lumea cealaltă de privirile indiscrete. La dreapta porţilor, un grup de bărbaţi jucau *pétanque.*

Rămase nemişcată o clipă cu faţa spre intrarea în cetate şi se pregăti sufleteşte. La dreapta ei se găsea un stâlp din piatră din vârful căruia rânjea un gargui urât, cu privire goală şi neînduplecată. Părea renovat de puţină vreme.

SUM CARCAS. Eu sunt Carcas.

Dame Carcas, regina sarazină şi soţia regelui Balaack, de la care se zicea că-şi trage numele Carcassonne, după ce rezistase asediului lung de cinci ani al lui Carol cel Mare.

Alice se deplasă de-a lungul pasarelei acoperite, strâmte şi construite din piatră, lanţuri de fier şi lemn. Şipcile scârţâiau şi troncăneau sub paşii ei. În şanţul de dedesubt nu era apă, ci doar iarbă presărată ici-colo cu flori sălbatice.

Ajunse în *Lices,* o zonă largă, prăfoasă, plasată între inelul interior şi cel exterior al fortificaţiilor. La dreapta şi la stânga copiii se căţărau pe ziduri şi se luptau în joacă, duelându-se cu săbii din plastic. Chiar în faţa ei se ridica Porte Narbonnaise. Când trecu pe sub bolta înaltă şi îngustă, Alice privi în sus. O statuie din piatră a Fecioarei Maria se uita blând spre ea.

După ce lăsă în urmă porţile, spaţiul parcă dispăru. Strada principală, Rue Cros-Mayrevieille, pavată cu pietriş, şerpuia urcând tot mai mult. Clădirile se îngrămădeau atât de sufocant una într-alta, încât două persoane, aflate la acelaşi etaj în clădiri diferite, îşi puteau atinge mâinile dacă şi le întindeau.

Construcţiile înalte atenuau zgomotul. Limbi distincte, ţipete, hohote de râs, gesturi haotice şi peste toate, o maşină care se târa alene, ameninţând să se ciocnească în orice de clipă de un zid sau de altul. Din fiecare colţişor răsărea câte o gheretă ce vindea cărţi poştale sau ghiduri turistice, apoi un manechin ce făcea reclamă muzeului instrumentelor de tortură din vremea

inchiziţiei, standuri cu perne fantezi şi veselă diversă şi, nu în ultimul rând, tarabe cu imitaţii de spade şi scuturi. Din pereţi ieşeau belciuge răsucite din fier forjat, de care atârnau pancarde din lemn: l'Éperon Médievale – Pintenul Medieval – vindea săbii şi păpuşi din porţelan; À Saint Louis comercializa săpun, suvenire şi veselă.

Alice se lăsă în voia paşilor şi ajunse în piaţa principală, Place Marçou. Era mică şi plină de restaurante şi de platani frumos tunşi. Crengile lor stufoase, ce se răsfirau precum două mâini uriaşe care adăposteau mesele şi scaunele, intrau în competiţie cu marchizele viu colorate. Numele cafenelelor fuseseră pictate în vârf – Le Marçou, Le Trouvère, Le Menèstrel.

Alice hoinări de colo-colo pe asfaltul pietruit, trezindu-se din nou la intersecţia dintre Cros-Mayrevieille şi Place du Château, unde un triunghi de magazine, *crêperies* şi restaurante înconjura un obelisc din piatră înalt de vreo doi metri şi jumătate, pe care edilii oraşului aşezaseră un bust al istoricului din secolul al XIX-lea, Jean-Pierre Cros-Mayervieille. La baza lui se zărea bordura din bronz a fortificaţiilor.

Alice continuă să înainteze până în faţa unui zid lung şi semicircular care proteja castelul Comtal. Dincolo de porţile impozante şi încuiate se zăreau turnurile şi meterezele castelului. „O fortăreaţă în interiorul altei fortăreţe."

Tânăra femeie se opri, realizând că aceasta constituise destinaţia călătoriei ei încă de la bun început. Castelul Comtal, căminul familiei Trencavel.

Trase cu ochiul printre porţile înalte de lemn. Totul i se părea extrem de familiar, de parcă venise într-un loc pe care nu-l mai văzuse de mult timp şi pe care-l uitase. De-o parte şi de alta a intrării se găseau chioşcuri de bilete, cu obloanele trase, pe a căror uşă se menţiona programul de funcţionare. Dincolo de ele se deschidea o alee cu pietriş, fără nici un smoc de iarbă, care ducea la un pod drept, lat de vreo doi metri.

Alice se îndepărtă de porţi, făgăduindu-şi în sinea ei să se întoarcă a doua zi dimineaţă la prima oră. O coti spre dreapta şi urmă indicatoarele spre Porte de Rodez. Acesta era aşezat între două turnuri distincte, în formă de potcoavă. Coborî treptele abrupte, tocite pe mijloc din cauza nenumăraţilor paşi ce trecuseră peste ele.

Diferenţa de vechime dintre zidul interior şi cel exterior era mai evidentă aici. Fortificaţiile din exterior, despre care citise că fuseseră construite la sfârşitul secolului al XIII-lea şi restaurate în timpul secolului al XIX-lea, aveau o culoare cenuşie şi dimensiuni relativ egale. Detractorii ar fi spus că acest fapt reprezintă doar o altă dovadă pentru felul complet nepotrivit în care se făcuse renovarea. Lui Alice însă nu-i păsa. Spiritul locului o emoţiona în mod deosebit. Un amestec de dale roşii – ruine galo-romane – şi calcar fărâmicios din secolul al XII-lea alcătuia zidul interior, care includea şi peretele de apus al castelului Comtal însuşi.

Alice îşi simţi sufletul cuprins de o linişte profundă după zgomotul nebunesc din Cetate, ca

şi cum ar fi aparţinut dintotdeauna acestor locuri. Cu braţele sprijinite de creneluri, se uită în jos spre râu, imaginându-şi cum apa rece i se prelinge printre degetele de la picioare.

De-abia când amurgul împresură cu o mantie neagră întreaga lume, ea se întoarse şi o apucă înapoi spre Cetate.

CAPITOLUL 34

Carcassona

JULHET 1209

Şirul de călăreţi se îndrepta spre Carcassonne, condus de Raymond-Roger Trencavel şi de Bertrand Pelletier, aflat la mică distanţă în spatele lui. Guilhem du Mas încheia convoiul.

Alaïs mergea alături de preoţi.

Nu se împlinea nici măcar o săptămână de când plecase, dar fetei i se părea că se scursese o veşnicie. Pe chipurile tuturor se citea o tristeţe adâncă. Cu toate că stindardele cu însemnele Trencavel fluturau mândre în vânt şi numărul celor care plecaseră nu se împuţinase, expresia vicontelui vorbea clar despre nereuşita cererii lor.

Caii încetiniră şi o luară la pas, pe măsură ce se apropiară de porţile cetăţii. Alaïs se aplecă înainte şi o mângâie pe Tatou. Iapa era obosită şi-şi pierduse o potcoavă, însă vigoarea nu-i slăbise nici o clipă.

Mulţimea îi întâmpină bucuroasă când trecură pe sub blazonul Trencavel ce atârna între cele două turnuri străjuind Porte Narbonnaise. Copiii alergau pe lângă ei şi le aruncau flori,

chiuind veseli. Femeile fluturau eşarfe şi batiste de la ferestrele înalte, pe măsură ce Trencavel îi purta pe străduţele ce duceau la castelul Comtal.

Alaïs răsuflă uşurată când traversară podul îngust ce se unea cu Porţile de Răsărit. Cour d'Honneur se umplu de zarvă, pentru că toată lumea striga şi le făcea semn cu mâna. Scutierii ţâşniră ca arşi să se ocupe de caii stăpânilor, slujitorii alergară iute să pregătească odăile pentru spălat, iar băieţii care dădeau o mână de ajutor la bucătărie se repeziră să umple butoaiele cu apă, astfel încât ospăţul să poată începe în orice moment.

Prin marea de feţe zâmbitoare şi mâini ce se agitau zănatic, fata o zări pe sora sa. Servitorul tatălui ei, François, se găsea şi el acolo, puţin mai în spate. Alaïs se înroşi până în vârful urechilor când îşi aduse aminte cum îl păcălise şi fugise chiar de sub nasul lui.

Oriane cerceta mulţimea. Ochii i se opriră scurt timp asupra soţului ei, Jehan Congost. O expresie uşor dispreţuitoare îi schimonosi faţa preţ de câteva clipe, după care se încruntă de-a binelea când îşi văzu sora. Alaïs se uită în altă parte, prefăcându-se că nu a observat-o, deşi continua să simtă privirea tăioasă a Orianei răzbătând prin puzderia de oameni. Când îşi răsuci capul din nou, sora sa dispăruse.

Alaïs descălecă, având grijă să nu-şi lovească umărul rănit şi-i întinse lui Amiel frâiele lui Tatou, ca s-o ducă în grajd. Bucuria că a ajuns acasă se risipi pe loc. Melancolia îi învălui întreaga fiinţă ca o ceaţă rece de iarnă. Toţi ceilalţi îşi îmbrăţişau

mamele, surorile, soţiile sau mătuşile. Îl căută pe Guilhem, dar parcă-l înghiţise pământul. „A plecat deja să se spele.” Până şi tatăl ei dispăruse.

Rătăci prin curtea mai mică, dorindu-şi un strop de singurătate. Nu-şi putea scoate din minte un vers al poetului Raymond de Mirval, cu toate că acesta îi sporea tulburarea. *Res contr'Amor non es guirens, lai on sos poders s'atura.* „Nu te mai poţi împotrivi iubirii, odată ce aceasta şi-a arătat puterea.”

Când Alaïs auzise pentru prima dată poemul, sentimentele descrise îi erau necunoscute. Dar chiar şi-aşa, cum stătea în Cours d'Honneur, cu genunchii la piept, ascultând trubadurul care cânta despre o inimă sfâşiată în două, pricepuse emoţia ce se ascundea în spatele versurilor.

Ochii i se umplură de lacrimi. Furioasă, şi le şterse cu dosul palmei. Nu avea de gând să-şi plângă de milă. Se aşeză pe o bancă mai ferită, undeva la umbră.

Ea şi Guilhem se plimbaseră adesea prin Cour du Midi în zilele de dinaintea căsătoriei lor. Atunci, copacii deveniseră aurii şi un covor de frunze tomnatice, de culoarea cuprului ars şi a muştarului, acoperise pământul. Acum, Alaïs desenă cu vârful cizmei prin praf un model oarecare, întrebându-se cum s-ar putea împăca ea cu soţul ei. Îi lipseau iscusinţa şi măiestria pentru astfel de uneltiri amoroase.

Oriane nu vorbea cu soţul ei zile întregi. Apoi, pe neaşteptate, redevenea vechea şi dulcea soţie supusă, spre încântarea, dar şi disperarea lui Jehan, care ştia că nu va trece mult şi-l va apăsa

din nou jugul tăcerii. Din puţinele amintiri legate de căsnicia părinţilor săi, Alaïs nu reţinuse decât aceleaşi perioade de lumină şi de întuneric.

Nu se aşteptase niciodată ca şi ea să aibă parte de aceeaşi soartă. Venise în faţa preotului din capelă în vălul ei roşu şi îşi rostise jurămintele de nuntă, având ca martori flăcările lumânărilor arămii turnate special pentru sărbătoarea de *Michelmas,* ce aruncau umbre peste altarul îngropat în flori de gherghină. Crezuse dintotdeauna şi încă mai credea într-o dragoste ce va ţine o veşnicie.

Prietena şi sfătuitoarea ei, Esclarmonde, era căutată de îndrăgostiţi pentru leacuri şi poţiuni cu ajutorul cărora să recâştige sau să ademenească iubirea cuiva. Vin fiert cu frunze de izmă şi păstârnac, flori de nu-mă-uita pentru rodnicie ori buchete de primule galbene. Cu tot respectul pe care i-l arăta lui Esclarmonde şi îndeletnicirilor acesteia, ea socotise astfel de superstiţii drept nerozii. Cum să creadă că dragostea se poate păcăli sau cumpăra aşa de uşor?

Ştia însă că mai există şi alte femei care făceau talismane magice mult mai periculoase, menite să-i vrăjească sau să-i pedepsească pe iubiţii necredincioşi. Esclarmonde o prevenise împotriva unor astfel de puteri întunecate, întruchiparea neîndoielnică a Diavolului pe pământ.

Astăzi, pentru prima dată în viaţă, Alaïs întrezări şi înţelese suferinţele care ar putea îndemna o femeie să folosească asemenea măsuri deznădăjduite.

— *Filha.* Alaïs tresări.

— Unde ai fost? întrebă el, gâfâind. Te-am căutat peste tot.

— Nu te-am auzit, *paire,* spuse ea.

— Pregătirile pentru *Ciutat* vor începe cât de curând, imediat ce vicontele Trencavel îşi va vedea fiul şi soţia. În zilele ce vor urma, arareori vom mai avea timp să ne tragem răsuflarea.

— Când o să ajungă Simeon aici?

— Peste o zi sau două. Pelletier se încruntă. Tare aş fi vrut să-l conving să călătorească împreună cu noi. Dar el credea că e mai puţin bătător la ochi dacă se găseşte printre ai lui. Poate că avea dreptate.

— Şi imediat ce ajunge aici, stărui ea, vei hotărî ce e de făcut, nu? Aş avea un plan despre cum să…

Alaïs se opri, dându-şi seama că mai bine ar cugeta pe-ndelete, înainte de a se face de râs în faţa tatălui ei. „Şi a lui Simeon.”

— Un plan? o întrebă el iscoditor.

— Nu, nimic neobişnuit, se repezi fata. Am vrut doar să ştiu dacă voi putea fi şi eu de faţă la întâlnirea dintre tine şi Simeon.

Uimirea se aşternu peste chipul lui brăzdat de riduri. Îl vedea cum se chinuie să ia o hotărâre.

— Ţinând seama de faptele tale de până acum, spuse el într-un târziu, ai tot dreptul să asculţi ce avem de spus. Totuşi, adăugă el, ridicând un deget ameninţător, nu vei fi decât un simplu martor. Nu mai îngădui să faci ceva în această privinţă. Nu mai vreau să-ţi primejduieşti viaţa.

Înlăuntrul ei ardoarea se aprinse şi mai tare. „Îl voi convinge, atunci când va veni vremea.” Îşi plecă privirea şi-şi încrucişă resemnată palmele în poală.

— Negreşit, *paire.* Mă voi supune dorinţelor tale.

El o privi atent, dar se abţinu să rostească vreun cuvânt.

— Trebuie să-ţi mai cer un singur lucru, fiica mea. Vicontele Trencavel o să dea un mare ospăţ pentru întoarcerea sa lipsită de primejdii în Carcassona, chiar dacă multă lume nu ştie că încercările noastre de la Toulouse pentru păstrarea păcii au dat greş. *Dame* Agnès o să ia parte la vecernie în catedrala Sant-Nasari în seara aceasta, şi nu în capelă. Se opri. Aş vrea să te duci. Împreună cu sora ta.

Alaïs rămase cu gura căscată. Cu toate că participa la slujbele din capela castelului Comtal din când în când, tatăl ei nu-i ceruse niciodată să meargă la catedrală.

— Ştiu că eşti obosită, însă vicontele Trencavel crede că purtarea lui şi a celor apropiaţi lui nu trebuie să fie pusă la îndoială. Dacă sunt iscoade în *Ciutat* – şi nu mă îndoiesc că aşa e – nu vrem ca pierzania noastră spirituală, aşa cum poate fi ea judecată din afară, să ajungă la urechile duşmanilor noştri.

— Dar nu mă deranjează oboseala, tată, rosti ea cu înverşunare. Episcopul de Rochéfort şi preoţii lui sunt nişte făţarnici. Ei propovăduiesc un lucru, dar fac altceva în viaţa de zi cu zi.

Îl văzu înroşindu-se, dar nu înţelese dacă de

ruşine sau de mânie.

— Şi pentru că tot ai pomenit de asta, înseamnă că vei lua parte şi tu la slujbă, nu? îl iscodi ea.

Pelletier se feri s-o privească în ochi.

— Se înţelege de la sine că voi fi ocupat cu treburi pe lângă vicontele Trencavel.

Fata se uită la el furioasă.

— Foarte bine, se răsti ea. Mă voi supune poruncii tale, *paire.* Dar să nu te aştepţi să îngenunchez în faţa unui om răstignit pe o cruce şi să mă rog.

Pentru o clipă, se gândi că a întrecut măsura. Apoi, spre uimirea ei, tatăl ei izbucni în râs.

— Ai dreptate. Nu m-aş fi aşteptat oricum la aşa ceva. Dar poartă-te cu grijă, Alaïs. Nu te pripi să gândeşti cu voce tare. Zidurile au urechi.

Alaïs îşi petrecu următoarele câteva ore în camera ei, preparând o alifie din măghiran sălbatic pentru umărul şi gâtul ei înţepenit. În acelaşi timp, asculta pălăvrăgeala veselă a slujnicei.

După spusele Rixendei, lumea se împărţise în două tabere în ceea ce priveşte fuga ei din castel, în puterea nopţii. Unii îi admirau îndrăzneala şi curajul. Alţii, şi printre aceştia se număra şi Oriane, o vorbeau de rău. Îşi făcuse bărbatul de râs, purtându-se atât de necuviincios pentru o doamnă de la curte. Dar cel mai grav era că pusese în primejdie izbânda misiunii. Alaïs nădăjduia ca Guilhem să nu creadă la fel, cu toate că se temea de o asemenea posibilitate. Gândurile lui urmau adesea căile bine bătătorite. Pe

deasupra, orgoliul îi putea fi rănit cu uşurinţă, iar dorinţa de a fi admirat şi respectat la curte îi era cunoscută, şi asta îl împingea adesea să spună şi să facă lucruri împotriva firii sale. Dacă se simţea umilit, nu puteai ghici cum va răspunde.

— Acuma însă, nimeni nu mai scoate o vorbă, *Dame* Alaïs, spuse slujnica, înlăturând resturile nefolosite ale ierburilor. Toată lumea s-a întors sănătoasă. Dacă nici aşa nu s-a dovedit că Dumnezeu e alături de noi, păi atunci cum?

Fata îi dărui un zâmbet chinuit. Îşi dădea seama că Rixende va judeca lucrurile într-o altă lumină, imediat ce adevărul se va răspândi în întreaga Cetate.

Clopotele se jeluiau zgomotos, iar cerul căpăta nuanţe tot mai roz şi mai alburii, în timp ce procesiunea se îndrepta dinspre castelul Comtal spre Sant-Nasari. În frunte se afla un preot, înveşmântat în alb şi ţinând în braţe o statuie din aur. În spatele lui veneau ceilalţi prelaţi, călugăriţe şi călugări.

Imediat după ei, se zărea *Dame* Agnès, soţiile dregătorilor, alaiul terminându-se cu doamnele de companie. Alaïs fusese obligată să meargă alături de sora ei.

Oriane nu scosese nici un cuvânt, fie el bun sau rău. Ca întotdeauna, mulţimea o privea cu lăcomie şi încântare. Purta o rochie roşu-aprins, cu o cingătoare delicată, neagră-aurie, ce-i accentua talia înaltă şi şoldurile rotunde. La brâu, îi atârna punguţa pentru milostenie. Părul ca pana corbului fusese spălat şi uns cu pomezi, iar mâinile îi stăteau pios încrucişate în faţă.

Alaïs îşi închipui că punguţa cu pricina este un cadou de la cineva care o preţuieşte nespus, bogat pare-se, judecând după blazonul brodat cu fir auriu.

Dincolo de atmosfera ceremonioasă, ea simţi o stare de teamă şi de neîncredere.

Nu-l băgă de seamă pe François până când acesta o bătu uşor pe braţ.

— Esclarmonde s-a întors, îi şopti el la ureche. Vin direct de acolo. Se răsuci cu faţa la el.

— I-ai vorbit? Bărbatul şovăi.

— Nu cum s-ar cuveni, *Dame* Alaïs. Fata se desprinse imediat de alai.

— Mă duc la ea.

— Îmi daţi voie să vă sfătuiesc, domniţă, că poate ar fi mai bine să aşteptaţi până se încheie slujba? spuse el, privind spre uşă.

Alaïs îi urmări privirea. Trei călugări cu glugi negre stăteau de pază, anume pentru a reţine cine este prezent şi cine nu.

— Ar fi un lucru nedorit ca lipsa domniei voastre să apese pe umerii doamnei Agnès sau asupra tatălui vostru, stăpânul meu. Lumea ar putea înţelege că vă arătaţi astfel aplecarea către noua biserică.

— Da, bineînţeles. Cugetă câteva clipă, după care adăugă: Dar du-te, te rog, şi spune-i lui Esclarmonde că voi merge la ea cât voi putea de repede.

Alaïs îşi înmuie degetele în apa sfinţită din *bénitier* şi se închină, de dragul ochilor iscoditori.

Găsi un loc în partea de nord a naosului, cât mai departe de Oriane, încercând să nu atragă

atenţia asupra sa. Lumânările, ce umpleau cercurile imense ale candelabrelor agăţate de tavan, pâlpâiau deasupra altarului. De dedesubt îţi dădeau senzaţia unor roţi de fier ce puteau în orice moment să-i zdrobească pe păcătoşii din biserică.

Surprins de numărul mare de oameni, după ce atâta timp spaţiul catedralei rămăsese gol, episcopul îşi începu slujba cu voce subţire şi fragilă, ce de-abia ajungea la credincioşii care răsuflau greu din cauza căldurii. Nu exista nici un fel de asemănare între toate acestea şi simplitatea bisericii lui Esclarmonde.

Biserica tatălui ei.

Bons Homes preţuiau credinţa sinceră, din suflet, mai mult decât orice altceva. Ei nu aveau nevoie de clădiri sfinţite, nici de ritualuri încâlcite ori de supunerea umilitoare născocită dinadins să-i ţină pe oamenii simpli departe de Dumnezeu. Ei nu slăveau nişte imagini şi nici nu se prosternau în faţa idolilor. Pentru creştinii *Bons Homes,* puterea lui Dumnezeu sălăşluia în cuvânt. Nu aveau nevoie decât de cărţi şi de rugăciuni, de cuvinte rostite şi citite cu voce tare. Mântuirea sufletului nu se bizuia pe milostenie, moaşte sau litanii, al căror înţeles numai preoţii îl pricepeau.

Pentru ei, toate creaturile erau egale în faţa bunăvoinţei Tatălui Sfânt – evrei sau sarazini, bărbaţi sau femei, fiare de pe câmp sau păsări din cer. Nu credeau în iad şi nici în ziua Judecăţii de Apoi, pentru că numai prin mărinimia Domnului lumea se putea salva, cu toate că mulţi aveau să mai trăiască nenumărate vieţi înainte de a se

alătura regatului lui Dumnezeu.

Chiar dacă Alaïs nu participase niciodată la nici una dintre întrunirile de la Esclarmonde, cunoştea cuvintele rugăciunilor şi ale ritualurilor. Dar ceea ce conta cel mai mult în aceste vremuri de restrişte era faptul că aceşti *Bons Chrétiens* se vădeau a fi oameni îngăduitori, cumsecade, liniştiţi, care mai degrabă sărbătoreau un Dumnezeu al Luminii, decât să se plece copleşiţi în faţa mâniei unui Dumnezeu catolic deosebit de crud.

În sfârşit se auzi rugăciunea de binecuvântare. Venise clipa să se facă nevăzută. Îşi plecă fruntea. Încet, cu mâinile încrucişate, mişcându-se cu grijă să nu bage cineva de seamă, fata se retrase spre uşă.

Ieşi afară şi răsuflă uşurată.

CAPITOLUL 35

Casa lui Esclarmonde se ridica în umbra Turnului Balthazar.

Alaïs şovăi un moment înainte de a bate în obloane. Prin fereastra mare care dădea spre stradă, se uită la prietena ei cum se mişcă prin odaie. Purta o rochie simplă, verde, şi părul, presărat cu fire argintii, prins la spate.

„Ştiu că am dreptate.”

Putea să jure că bănuielile ei se vor adeveri. Esclarmonde îşi ridică privirea. Imediat îi făcu un semn cu mâna şi chipul i se lumină cu zâmbetul larg.

— Alaïs. Fii binevenită! Ţi-am dus dorul, eu şi Sajhë.

Mirosul familiar al ierburilor şi al mirodeniilor o învălui pe fată din clipa în care trecu pragul şi coborî în încăpere. O căldare cu apă fierbea la un foc mic. O masă, o băncuţă şi două scaune stăteau lipite de un perete.

O draperie grea despărţea partea din faţă a casei de cămăruţa din spate. Aici se întâlnea Esclarmonde cu cei care îi căutau sfaturile şi leacurile. Pentru că în prezent nu avea nici un oaspete, draperia era trasă într-o parte şi dincolo de ea se zăreau rafturile lungi şi încărcate cu urcioare de pământ. Din tavan atârnau smocuri de ierburi şi rămurele cu flori uscate. Pe masă se afla un opaiţ, un pisălog şi o piuă, leit cu cel al ei. Îl primise ca dar de nuntă de la Esclarmonde.

O scară ducea spre o mică platformă unde dormeau Esclarmonde şi Sajhë. Băiatul se afla sus şi chiui vesel când văzu cine intră. Coborî repede treptele şi o înconjură pe Alaïs drăgăstos, cu braţele pe după talie. Abia trăgându-şi răsuflarea, se apucă să-i povestească tot ce se petrecuse de când se întâlniseră ultima dată.

Sajhë era un povestitor desăvârşit, plin de imaginaţie şi culoare, iar ochii lui ca ambra scânteiau de plăcere când vorbea.

— Am nevoie de tine să duci două mesaje, îl rugă Esclarmonde după ce-l lăsă un timp să se desfăşoare în voie. Domniţa Alaïs nu se va supăra că pleci. El dădu să se împotrivească, dar expresia de pe chipul bunicii lui îl opri. N-o să dureze mult.

Alaïs îi ciufuli părul.

— Ai o privire ageră, Sajhë, şi un har aparte de a vorbi. Poate când vei fi mare ajungi poet, ce

zici?

El scutură din cap.

— Vreau să fiu cavaler, domniţă. Vreau să mă lupt.

— Băiete, îl dojeni Esclarmonde. Fii atent acum.

Îi spuse numele celor pe care trebuia să-i viziteze şi mesajul pe care trebuia să-l transmită: doi preoţi *parfait* din Albi vor veni în crângul de la răsăritul bisericii Sant-Miquel peste trei nopţi.

— Ai priceput? El încuviinţă. Bine, zâmbi ea, sărutându-l în creştet şi punându-i degetul pe buze. Nu uita. Numai celor pe care ţi i-am pomenit. Acum, fugi! Cu cât pleci mai repede, cu atât mai iute te vei întoarce să-i înşiri lui Alaïs istorioarele tale.

— Nu ţi-e teamă că va fi prins? o întrebă fata pe Esclarmonde după ce uşa se închise.

— Sajhë este un băiat isteţ. Vorbeşte numai cu cei cărora trebuie să le dea mesajul. Se aplecă peste pervazul ferestrei şi trase obloanele. Ştie cineva că eşti aici?

— Doar François. El mi-a zis că te-ai întors. O luminiţă ciudată apăru în ochii femeii.

— Mai bine aşa, *è.* Se aşează la masă şi o pofti pe Alaïs să i se alăture. Şi-acum, fata mea… Călătoria la Besièrs a avut succes?

Alaïs se înroşi.

— Aşadar, şi tu ai auzit de asta.

— Toată Carcassona vorbeşte. Nu-i mai interesează altceva. Chipul ei deveni serios. Mi-am făcut griji, mai ales că totul s-a petrecut imediat după atacul asupra ta.

— Şi despre asta ai aflat? Dacă am văzut că nu mi-ai trimis veşti, am crezut că eşti plecată.

— Nici pomeneală! Am ajuns la castel în ziua în care te-au găsit, dar François nu mi-a dat voie să te văd. Din porunca surorii tale, nimeni nu te putea vizita.

— El nu mi-a zis aşa ceva, rosti Alaïs nedumerită. Şi nici Oriane, cu toate că din partea ei nu mă miră o astfel de purtare.

— De ce?

— Mă urmăreşte tot timpul, dar în nici un caz ca să-mi arate cât mă iubeşte, ori cel puţin aşa pare la prima vedere. Făcu o pauză. Iartă-mă că nu ţi-am mărturisit planurile mele, Esclarmonde, însă timpul scurs între hotărârea mea şi momentul plecării a fost unul foarte scurt.

Femeia o linişti, fluturând din mână.

— Hai să-ţi povestesc ce s-a întâmplat aici, cât ai fost plecată. La două zile după ce ai părăsit castelul, a sosit un bărbat care a întrebat de Raoul.

— Raoul?

— Băiatul care te-a găsit în livadă. Esclarmonde se chinui să zâmbească. Şi-a câştigat ceva faimă de când cu atacul asupra ta şi şi-a luat nişte aere de parcă ar fi înfruntat de unul singur întreaga oaste a lui Saladin ca să te salveze pe tine.

— Nu mi-l amintesc deloc, spuse Alaïs, clătinând din cap. Crezi că a văzut ceva?

Esclarmonde ridică din umeri.

— Mă îndoiesc. Ai lipsit mai bine de o zi înainte ca toţi cei de la curte să se îngrijoreze. Nu

pot să cred că Raoul a fost de faţă când s-a petrecut tâlhăria, pentru că altfel ar fi dat de veste mai devreme. Oricum, străinul s-a apropiat de Raoul şi l-a dus la *taberna Sant Joan dels Evangèlis.* L-a îmbuibat de bere şi l-a vrăjit cu vorbe meşteşugite. Raoul e doar un băieţel, cu toată făloşenia lui, şi mai degrabă unul cam nătâng. Aşa că, până ce Gaston s-a pregătit să tragă obloanele, Raoul s-a îmbătat atât de rău că de-abia se mai ţinea pe picioare. Însoţitorul lui i-a oferit găzduire la el acasă.

— Da?

— Raoul nu s-a mai întors de atunci. Şi nici n-a mai fost văzut.

— Şi bărbatul?

— A dispărut de parcă l-ar fi înghiţit pământul. La tavernă a zis că vine din Alzonne. M-am dus până acolo, cât timp ai stat în Besièrs. Nimeni n-a auzit de el.

— Carevasăzică nu mai putem afla nimic. Esclarmonde dădu din cap că nu.

— Cum se face că te aflai afară la ora aceea din noapte? o iscodi femeia.

Vorbea calm şi liniştit, dar în tonul ei se simţea gravitatea. Alaïs îi povesti. După ce termină, femeia păstră tăcerea câteva secunde.

— Se ridică două întrebări, rosti ea într-un târziu. Mai întâi aş vrea să aflu cine mai ştia că fuseseşi chemată de tatăl tău, pentru că bag mâna-n foc că atacatorii tăi nu se găseau acolo din întâmplare. Apoi, presupunând că nu ei au pus la cale mârşăvia, în numele cui au făptuit-o.

— N-am spus la nimeni. Tata m-a prevenit.

— Dar François ţi-a adus mesajul.

— Da, recunoscu Alaïs, dar nu pot crede că el ar…

— Oricare dintre slujitori l-ar fi putut zări intrând în camera ta şi ar fi putut auzi ce ţi-a transmis. Se uită în ochii fetei cu privirea ei directă şi inteligentă. De ce ai plecat după tatăl tău la Besièrs?

Schimbarea subiectului se petrecuse atât de iute, atât de neaşteptat, încât Alaïs tresări surprinsă.

— Am fost…, începu ea sobră, dar prevăzătoare.

Venise la Esclarmonde ca să găsească nişte răspunsuri la întrebările ei. Dar aici rolurile se inversaseră.

— Mi-a dat un obiect, zise fata, fără să-şi dezlipească ochii de pe chipul prietenei sale, un obiect pe care este gravat un labirint. Asta mi-au luat hoţii. Din cauza celor spuse de tatăl meu, m-am temut că fiecare zi ce trece ar putea pune în primejdie…

Se opri, nesigură pe vorbele sale.

În loc să pară îngrijorată, femeia îi zâmbi.

— I-ai povestit şi despre lădiţă, Alaïs? rosti ea încet.

— Da, în noaptea dinaintea plecării lui… chiar înainte să fiu… atacată. Mi s-a părut foarte tulburat, mai ales când i-am zis că nu ştiu de unde a apărut. Dar tu cum de…

— Sajhë a văzut-o când te-a ajutat să cumperi brânză de la piaţă şi mi-a spus. Şi tu ai băgat de seamă ce ochi ageri are.

— Un lucru foarte ciudat pentru un băiat de unsprezece ani.

— L-a recunoscut pe loc şi ştia cât e de important pentru mine, replică Esclarmonde.

— Ca şi *merel-ul.*

Privirile li se întâlniră. Esclarmonde stătu în cumpănă.

— Nu, continuă ea, alegându-şi cuvintele cu grijă. Nu chiar ca el.

— E la tine? şopti Alaïs. Femeia încuviinţă din cap. Dar de ce nu mi-ai cerut lădiţa? Ţi-aş fi dăruit-o de bunăvoie.

— Sajhë a venit la tine în noaptea în care ai dispărut, tocmai pentru asta. A aşteptat o vreme, dar pentru că nu te-ai mai întors în camera ta, a luat-o. Date fiind împrejurările, s-a purtat cu înţelepciune.

— Aşadar, încă mai e la tine?

— Da.

Alaïs se simţi nespus de norocoasă şi tare mândră că nu se înşelase în privinţa prietenei ei, ultimul păzitor. „Am văzut modelul. Mi-a vorbit.”

— Răspunde-mi, Esclarmonde, zise ea năpădită de emoţii puternice. Dacă lădiţa este a ta, de ce tatăl meu nu ştia de ea?

Esclarmonde zâmbi.

— Din aceeaşi pricină pentru care el nu ştie de ce e la mine din capul locului. Aşa a vrut Harif. Pentru a proteja Trilogia de orice primejdie. Alaïs rămase mută de uimire. Bun. Acum că ne-am înţeles una pe alta, trebuie să-mi povesteşti tot ce ştii.

Ascultă cu atenţie până când Alaïs ajunse la

sfârşitul poveştii ei.

— Carevasăzică, Simeon e în drum spre Carcassona?

— Întocmai, deşi i-a dat tatălui meu cartea spre păstrare.

— Înţeleaptă hotărâre. De-abia aştept să-l cunosc mai bine. Întotdeauna am crezut despre el că e un om cumsecade.

— Şi mie mi-a plăcut mult de tot, recunoscu fata. În Besièrs, tata a fost foarte dezamăgit să descopere că el avea doar o carte. Se aştepta să le găsească pe amândouă.

Esclarmonde se pregătea să-i răspundă, dar nişte bătăi furioase în obloane şi în uşă o întrerupseră. Amândouă femeile săriră ca arse.

— *Atencion! Atencion!*

— Ce e? Ce se petrece? strigă Alaïs.

— Soldaţi! În lipsa tatălui tău, au căutat de mai multe ori prin toate casele.

— Dar ce anume?

— Pe tâlhari, ziceau ei, dar de fapt îi vânau pe *Bons Homes.*

— Dar din a cui poruncă au venit? A dregătorilor? Femeia scutură din cap că nu.

— A lui Bérenger de Rochéfort, nobilul nostru episcop; a călugărului spaniol Domingo de Guzman şi a predicatorilor lui cu glugi, a trimişilor papei, cine poate şti? Nu s-au sinchisit să ne înştiinţeze.

— Dar asta înseamnă o încălcare a orânduielilor noastre… Esclarmonde îşi lipi degetele de buzele fetei.

— Şşşt! Poate o să plece mai departe.

În acel moment, o izbitură sălbatică împrăştie aşchii mari de lemn în toată încăperea. Zăvorul cedă şi uşa fu trântită de peretele din piatră cu o bufnitură surdă. Doi bărbaţi, înarmaţi până în dinţi şi cu chipurile acoperite de coifurile cu viziera lăsată, năvăliră înăuntru.

— Sunt Alaïs du Mas, fiica intendentului Pelletier. Vă cer să-mi spuneţi din a cui poruncă vă aflaţi aici!

Nu-şi coborâră armele şi nici nu-şi descoperiră feţele.

— Stărui să-mi… În prag flutură o pelerină roşie şi spre groaza fetei, Oriane trecu pragul. *Sòrre!* Ce vânt turbat te aduce aici?

— Am venit la porunca tatălui nostru să te duc înapoi la castelul Comtal. Ştirea despre plecarea ta grăbită de la vecernie a ajuns deja la urechile lui. Temându-se că ai putea păţi o nenorocire, m-a rugat stăruitor să te găsesc.

„Minţi cu neruşinare!”

— El nu s-ar fi gândit la o astfel de trăsnaie, dacă nu i-ai fi împuiat tu capul mai întâi, rosti Alaïs serioasă. Îşi aruncă privirea spre cei doi soldaţi şi adăugă: Tot a lui a fost ideea să vii înarmată?

— Cu toţii ne dorim ce-i mai bine pentru tine, spuse ea, schiţând un zâmbet în colţul buzelor. Recunosc că poate au arătat prea mult zel.

— Nu e nevoie să-ţi faci griji pentru mine. Mă voi întoarce la castel îndată ce voi termina.

Oriane însă nu mai era atentă la ea. Ochii săi cercetau scormonitori încăperea. Alaïs simţi cum îi îngheaţă sângele în vine. Ar fi putut asculta sora

sa ceea ce vorbiseră ea şi Esclarmonde?

Într-o străfulgerare, îşi schimbă planul de bătaie.

— Dar dacă mă gândesc mai bine, poate că te voi însoţi acum. Oricum mi-am isprăvit treburile aici.

— Treburi, *Sòrre?*

Oriane începu să se plimbe prin cameră, mângâind în treacăt spătarele scaunelor şi masa. Săltă capacul unui cufăr aşezat într-un colţ, după care îl închise cu o pocnitură. Alaïs o urmări tulburată.

Oriane se opri în pragul celei de-a doua încăperi.

— Ce faci tu, aici, *sorcière,* exclamă ea dispreţuitor, uitându-se la Esclarmonde pentru prima dată. Leacuri, vrăji pentru cei slabi de înger? Îşi băgă capul înăuntru, cu o expresie de scârbă pe faţă, după care se retrase. Multă lume crede că eşti vrăjitoare, Esclarmonde de Servian, o *faitilhièr,* cum zic oamenii de rând.

— Cum îndrăzneşti să-i vorbeşti astfel? se răzvrăti Alaïs.

— Sunteţi oricând binevenită să aruncaţi o privire, *Dame* Oriane, dacă asta vă face plăcere, rosti Esclarmonde blând.

Sora mai mare o înşfăcă pe mezină de braţ.

— Ajunge, şuieră ea, înfigându-şi unghiile ascuţite în carnea celeilalte. Ai hotărât că eşti gata de plecare, aşa că hai să mergem la castel!

Înainte să mai apuce să spună ceva, Alaïs se trezi în stradă. Soldaţii veneau la mică distanţă în urma ei, astfel încât le simţea răsuflarea în ceafă.

Îşi aminti mirosul de bere şi mâna aspră ce-i acoperise gura.

— Mergi mai repede, se răsti sora sa, împingând-o nemilos.

De dragul prietenei sale, fata se supuse dorinţelor lui Oriane. La colţul străzii, reuşi să mai arunce o privire peste umăr. Esclarmonde, care stătea în prag privind-o, îşi lipi iute degetele de buze. Un avertisment clar să nu scoată o vorbă.

CAPITOLUL 36

Aflat în donjon, Pelletier se frecă la ochi şi-şi întinse braţele ca să-şi mai dezmorţească oasele.

Timp de mai multe ore, din castelul Comtal, plecaseră mesageri care duceau cu ei scrisori către toţi cei şaizeci de vasali ai lui Trencavel, care încă nu porniseră spre Carcassona. Cei mai puternici dintre aceştia căpătaseră de-a lungul timpului puteri mari, astfel încât Pelletier avu grijă ca Raymond-Roger să pară că doreşte să-i convingă să i se alăture, nu să le poruncească aceasta. Fiecare scrisoare vorbea limpede despre ameninţarea care le umbrea viitorul. Francezii se strângeau la hotarele lor, pregătindu-se pentru o cotropire cum nu mai cunoscuse ţinutul Midi. Garnizoana de la Carcassona trebuia întărită. Iar ei trebuiau să-şi împlinească jurămintele de credinţă şi să vină însoţiţi de cât de mulţi bărbaţi puteau strânge.

— *A la perfin,* spuse Trencavel, topind puţină ceară deasupra flăcării ca să pună sigiliul. În sfârşit!

Pelletier se întoarse alături de viconte,

clătinând din cap spre Jehan Congost. De obicei nu prea-i păsa de soţul Orianei, însă în împrejurările de faţă se văzu nevoit să recunoască deschis că Jehan şi copiştii săi munciseră neobosiţi şi cu mult spor. Acum, când ultimul dintre slujitori luă misiva cea de pe urmă ca să i-o înmâneze mesagerului, Pelletier făcu un semn spre secretari să plece. Aceştia, primind şi încuviinţarea mai-marelui lor, Congost, se ridicară unul câte unul în picioare, pocnindu-şi degetele din încheieturi, frecându-şi ochii obosiţi, adunându-şi sulurile de pergament, penele şi cernelurile. Pelletier aşteptă până când rămase singur cu vicontele Trencavel.

— Ar trebui să vă odihniţi, *Messire,* îl îndemnă el. Trebuie să vă cruţaţi puterile.

Trencavel izbucni în râs.

— *Força e vertu,* spuse el, amintind de vorbele rostite în Béziers. Putere şi curaj. Nu te îngrijora, Bertrand, n-am nimic. Niciodată nu m-am simţit mai bine. Îşi aşează mâna pe umărul lui. Însă tu, bătrâne prieten, chiar se pare că ai nevoie de puţină tihnă.

— Vă mărturisesc că mă bate un astfel de gând, *Messire,* recunoscu el. După săptămâni întregi de nopţi pierdute când dormise pe sponci, Pelletier resimţea greutatea celor cincizeci şi doi de ani câţi număra.

— Vom dormi cu toţii în paturile noastre noaptea asta, Bertrand, cu toate că mă tem ca ea să nu fie şi ultima, cel puţin pentru noi. Faţa lui chipeşă deveni solemnă. Este important să-i văd pe dregători pe cât de repede posibil şi pe cât de mulţi cu putinţă.

Intendentul dădu din cap, încuviinţând.

— Aveţi o dorinţă anume?

— Chiar dacă toţi vasalii răspund chemării mele şi vor aduce cu ei trupe de soldaţi, tot mai avem nevoie de oameni.

Îşi întinse mâinile neputincios.

— Aşteptaţi încuviinţarea dregătorilor să umblăm la rezervele pentru război?

— Trebuie să strângem îndeajuns cât să cumpărăm braţele disciplinate şi călite pe câmpul de luptă ale mercenarilor, aragonezi sau catalani.

— V-aţi gândit să sporiţi şi dările? Pe sare, poate? Sau grâne?

— E prea devreme pentru aşa ceva. Aş vrea ca banii trebuincioşi să-mi fie daţi de bunăvoie şi nu luaţi cu de-a sila. După o pauză scurtă adăugă: Dacă nu izbutesc, atunci voi fi nevoit să trec la măsuri mai aspre. Cum merge construcţia fortificaţiilor?

— Toţi zidarii şi săpătorii din *Ciutat,* din Sant-Vincens şi Sant-Miquel au fost chemaţi, precum şi cei din satele de mai la nord. Deja s-a început lucrul la desfacerea stranelor de catedrală şi a sălii de mese a preoţilor.

Trencavel rânji.

— Bérenger de Rochéfort o să se strâmbe când o să audă asta!

— Episcopul va trebui să se împace cu gândul, bombăni Pelletier. Avem nevoie de orice buştean, în cel mai scurt timp, ca să putem porni lucrul la *amban-e* şi *cadefalc-e.* Palatul şi mănăstirile lui ne pun lemnul necesar la îndemână.

Raymond-Roger îşi săltă mâinile, prefăcându-se în glumă că se dă bătut.

— Nu-ţi pun la îndoială hotărârile, zâmbi el. Proviziile şi parapetul de apărare sunt mai importante decât bunăstarea episcopului! Spune-mi, Pierre-Roger de Cabaret n-a sosit încă?

— Nu, *Messire,* cu toate că îl aşteptăm să pice în orice clipă.

— Să-l trimiţi de îndată la mine, cum apare, Bertrand. Dacă e posibil, le-aş vorbi dregătorilor ceva mai târziu, când ajunge şi el. Îl preţuiesc nespus. Vreo veste de la Termenès sau Foix?

— Nici una, *Messire.*

După o vreme, Pelletier se ridică în picioare şi privi spre Cour d'Honneur, ţinându-şi mâinile în şolduri, mulţumit de cât de repede se desfăşurau lucrurile. Se auzeau deja bocănitul topoarelor, hârşâitul fierăstraielor, sfârâitul focului din fierărie şi scârţâitul roţilor de la căruţele ce cărau lemne, cuie şi smoală.

Cu coada ochiului, o zări pe Alaïs alergând prin curte înspre el. Se încruntă.

— De ce ai trimis-o pe Oriane să mă aducă acasă? se repezi fata când ajunse lângă el.

Pelletier o privi uimit.

— Pe Oriane? Să te aducă de unde?

— Mă aflam la prietena mea, Esclarmonde de Servian, în cartierul de miazăzi din *Ciutat,* când ea a dat năvală, însoţită de doi soldaţi, urlând că a fost trimisă să mă ia înapoi la castel. Se uită cercetător la tatăl său, dar nu văzu decât o mare nedumerire. A grăit drept?

— N-am întâlnit-o pe sora ta.

— Ai vorbit cu ea despre cum se poartă atunci când nu eşti tu aici? Doar ai promis!

— Încă n-am avut prilejul.

— Rogu-te, nu o preţui mai mult decât trebuie! Ştie ceva care te-ar putea răni, sunt sigură de asta!

Pelletier se înroşi până în vârful urechilor.

— Nu-ţi dau voie să îi aduci asemenea învinuiri surorii tale. Este…

— Lădiţa cu labirintul îi aparţine lui Esclarmonde, i-o reteză ea. Intendentul se opri de parcă l-ar fi lovit cineva în cap.

— Poftim? Ce vrei să spui cu asta?

— Îţi aminteşti? Simeon i-a dat-o femeii care a venit după cea de-a doua carte.

— Nu e cu putinţă! rosti el cu atâta forţă, încât Alaïs făcu un pas înapoi.

— Esclarmonde este celălalt păzitor, stărui fata, vorbind repede. Sora din Carcassona căreia i-a scris Harif. Ştia şi despre *merel.*

— Şi ţi-a spus cu gura ei că este păzitorul cărţii? strigă el. Pentru că, dacă-i pe-aşa, atunci…

— N-am întrebat-o direct, răspunse ea ferm. Totul se leagă, *paire.* Este întocmai omul pe care l-ar alege Harif. Ce ştii tu despre Esclarmonde?

— Mi-a ajuns la urechi cum că ar fi o femeie înţeleaptă. Şi îi sunt recunoscător pentru dragostea ce ţi-o poartă. Are un băiat, parcă, nu?

— Un nepot. Îl cheamă Sajhë. Are unsprezece ani. Esclarmonde se trage din Servian, *Messire.* A venit în Carcassona când Sajhë era doar un copilaş. Totul se potriveşte cu spusele lui Simeon.

— Domnul intendent Pelletier!

Se întoarseră amândoi cu faţa spre slujitorul care venea în fugă spre ei.

— *Messire,* vicontele Trencavel vă cere să vă duceţi în camerele lui imediat. Pierre-Roger de Cabaret a sosit.

— Unde e François?

— N-aş putea să vă răspund, *Messire.* Pelletier îi aruncă o privire furioasă.

— Spune-i stăpânului meu că voi ajunge într-o clipă, rosti el pe neaşteptate. După aia caută-l pe François şi trimite-l la mine. Pe omul ăsta nu-l găseşti niciodată când ai nevoie de el!

Alaïs îl prinse de braţ.

— Măcar stai de vorbă cu Esclarmonde. Ascultă ce are să-ţi spună. Îi dau eu de ştire.

Bărbatul şovăi, după care se dădu bătut.

— Când vine Simeon, o să ascult ce are de spus şi doamna ta cea înţeleaptă.

Pelletier porni pe scări în sus. În capătul lor se opri.

— Încă un lucru, Alaïs. Cum a ştiut Oriane unde să te găsească?

— Probabil că m-a urmărit de la Sant-Nasari, cu toate că…

Se opri, realizând dintr-o dată că sora sa nu ar fi avut timp să caute ajutorul soldaţilor şi să se întoarcă aşa de repede.

— Nu ştiu, recunoscu ea. Dar sunt sigură că…

Însă părintele ei dispăruse deja. Fata traversă curtea interioară şi răsuflă uşurată că nu se zărea nici urmă de Oriane. „Dar dacă s-a întors acolo?” Alaïs îşi săltă fustele şi o luă la goană.

Imediat ce trecu de colţul străzii lui

Esclarmonde, înţelese că temerile ei fuseseră îndreptăţite. Obloanele atârnau smulse din ţâţâni, iar uşa fusese scoasă de tot.

— Esclarmonde, strigă ea. Eşti aici?

Intră în casă. Toată mobila era răsturnată, iar braţele scaunelor, împrăştiate peste tot ca nişte oase rupte. Lucrurile din cufăr zăceau azvârlite prin toată încăperea şi cineva dăduse un şut în tăciunii din vatră, ridicând în aer nori de cenuşă fină.

Urcă treptele scării. Locul unde dormeau Esclarmonde şi Sajhë era acoperit cu paie, pene şi aşternuturi sfâşiate. Urmele lăsate de vârfurile lăncilor şi spadelor se vedeau clar.

Prăpădul din camera cu leacuri se vădea a fi şi mai mare. Smulseseră draperia din tavan. Vasele din lut ars, sparte în mii de cioburi, se amestecau cu licorile scurse şi cu prişniţele maronii, albe şi vişinii. Mănunchiuri de ierburi, flori şi frunze fuseseră călcate în picioare.

Se mai găsea Esclarmonde aici când se întorseseră soldaţii? Alaïs ieşi în fugă afară, sperând că va da peste cineva care să-i povestească ce se petrecuse. Toate casele din jur aveau obloanele închise şi zăvoarele trase.

— *Dame* Alaïs!

La început crezuse că i s-a părut.

— *Dame* Alaïs!

— Sajhë? şopti ea. Unde eşti?

— Aici, sus.

Fata ieşi din umbra clădirii şi privi spre acoperiş. În amurgul care se lăsase pe nesimţite, abia dacă desluşi o mogâldeaţă cu o claie de păr

castaniu şi doi ochi ca ambra ce o priveau de după streaşină casei.

— Sajhë, vrei să te omori?

— Nu, chicoti el amar. Am mai făcut asta de multe ori. Pot să intru şi să ies din castelul Comtal tot pe acoperiş!

— Mă ia cu ameţeală când mă uit la tine. Hai, dă-te jos!

Îşi ţinu răsuflarea când băiatul se legănă pe margine şi sări pe pământ în faţa ei.

— Ce s-a întâmplat? Unde e Esclarmonde?

— *Menina* e bine. Mi-a zis să aştept până vii. Ştia că o să te întorci. Privind peste umăr, Alaïs îl trase la adăpostul unei uşi.

— Ce s-a petrecut aici? îl întrebă ea nerăbdătoare. El se uită cu tristeţe în jos.

— Soldaţii au venit din nou. Am auzit totul. *Menina* a bănuit că aşa vor face, după ce sora ta te va duce la castel, aşa că imediat după ce aţi plecat, am strâns tot ce era mai de preţ şi ne-am ascuns în beci. Inspiră adânc. S-au mişcat foarte repede. Îi auzeam cum merg din uşă-n uşă, întrebând de noi prin vecini. Atâta au tropăit pe deasupra noastră, că s-au cutremurat podelele. Mi-a fost tare frică, dar n-au găsit chepengul. Vocea i se stinse, parcă sugrumată de mâhnire. I-au spart toate vasele bunicii. I-au prăpădit toate leacurile.

— Ştiu, şopti fata. Am văzut.

— Şi au strigat întruna. Urlau că îi caută pe eretici, dar eu cred că minţeau. N-au pus întrebările lor obişnuite.

Alaïs îl apucă de bărbie şi-l sili să o privească

în ochi.

— Asta este foarte important, Sajhë. Erau aceeaşi soldaţi ca şi prima oară? I-ai văzut?

— Nu.

— Oricum nu mai are rost, zise ea iute, băgând de seamă că băiatului i se umpluseră ochii de lacrimi. Mie mi se pare că te-ai purtat ca un viteaz. I-ai fost de mare ajutor lui Esclarmonde. Şovăi, după care adăugă: Îi însoţea cineva?

— Nu cred, răspunse el posomorât. Nu i-am putut opri.

Alaïs îl strânse în braţe când zări prima lacrimă rostogolindu-i-se în jos, pe obraz.

— Haide, haide, o să fie bine! Nu te mai amărî. Ai făcut tot ce-ai putut, Sajhë. Nimeni nu s-ar fi descurcat mai bine.

El clătină din cap.

— Unde e Esclarmonde acum?

— Într-o casă din Sant-Miquel, suspină băiatul. Mi-a zis să-ţi spun că o să rămânem acolo până când ştii tu că o să vrea să ne calce pragul domnul intendent Pelletier.

Alaïs încremeni.

— Eşti sigur că asta ţi-a spus, Sajhë? Că aşteaptă un mesaj de la tata? Sajhë o privi nedumerit.

— Să mă fi înşelat oare?

— Nu, nu, doar că nu pricep cum… Dar nu mai are importanţă. Îi şterse chipul brăzdat de lacrimi cu batista sa. Gata. Acum e mai bine. Tata doreşte să stea de vorbă cu Esclarmonde, însă şi el la rândul lui mai aşteaptă sosirea unui alt… prieten care călătoreşte de la Besièrs.

El încuviinţă din cap.

— Simeon.

Alaïs rămase cu gura căscată.

— Da, zise ea, zâmbind. Simeon, într-adevăr. Mărturiseşte, Sajhë, e ceva ce tu nu ştii?

Băieţandrul reuşi să schiţeze un surâs ironic.

— Nu prea.

— Te rog să-i dai de veste lui Esclarmonde că îi voi povesti tatălui meu ce s-a întâmplat aici, dar ea – amândoi – ar trebui să staţi în Sant-Miquel deocamdată.

Tresări când el o apucă de mână.

— De ce nu-i spui chiar tu? O să se bucure să te vadă. Şi puteţi vorbi nestingherite. *Menina* a zis că a trebuit să pleci înainte de a termina ce aveai de povestit. Fata se pierdu în lumina chihlimbarie a ochilor lui, ce scăpărau plini de emoţie. Vii cu mine? Ea izbucni în râs.

— Pentru tine, Sajhë? Negreşit. Dar nu acum. E prea primejdios. Cineva ar putea să ne pândească. O să vă trimit vorbă când.

Sajhë clătină din cap, după care dispăru la fel de iute precum apăruse.

— *Deman al vèspre,* mai strigă el.

CAPITOLUL 37

Jehan Congost abia o zărise pe soţia lui de când se întorsese de la Montpellier. Oriane nu-l întâmpinase acasă cum s-ar fi cuvenit, arătând o serioasă lipsă de preţuire faţă de greutăţile şi nedreptăţile pe care le suferise el. Pe deasupra, încă nu uitase purtarea ei desfrânată din camera lor, cu puţin timp înainte ca el să plece.

Traversă în mare grabă curtea, bombănind, şi intră în castel. Servitorul lui Pelletier, François, tocmai venea spre el. Congost nu-l socotea demn de încredere şi nici nu-i plăcea că băiatul se gândeşte prea mult la el însuşi, furişându-se întotdeauna de colo-colo şi înştiinţându-şi stăpânul de tot ce vedea şi auzea.

François făcu o plecăciune.

— Domnule secretar. Nici nu se uită la el.

Până ajunse în odăile lui, deja clocotea de furie. Venise vremea să-i dea o lecţie lui Oriane. Nu mai putea îngădui ca o asemenea purtare neruşinată să rămână nepedepsită. Deschise uşa fără să mai ciocăne.

— Oriane! Unde eşti? Treci aici!

Încăperea era goală. Furios că nu a găsit-o, aruncă totul de pe masă. Vasele se făcură ţăndări şi sfeşnicul cu lumânări se izbi zgomotos de podea. Se apropie de cufărul pentru haine şi scoase totul afară. Smulse apoi aşternuturile de pe pat, precum şi păturile din care încă se mai răspândea parfumul ei de femeie stricată.

Mânios la culme, Congost se trânti pe un scaun şi privi de jur împrejur. Ţesături sfâşiate, vase sparte, lumânări. Numai Oriane era de vină. Purtarea ei necugetată stârnise un asemenea război.

Plecă s-o caute pe Guirande ca să cureţe mizeria, chibzuind la felurile în care şi-ar putea struni soţia.

Aerul era umed şi greu când Guilhem ieşi din camera pentru spălat. Afară, Guirande îl aştepta, cu un zâmbet uşor schiţat în colţul buzelor ei

groase.

El se posomorî pe loc.

— Ce e?

Slujnica chicoti şi-l privi pe sub sprâncenele negre şi dese.

— Aşadar? rosti el aspru. Dacă ai ceva de spus, dă-i drumul, dacă nu, lasă-mă în pace!

Guirande se aplecă şi îi şopti ceva la ureche. Imediat bărbatul se îndreptă de spate.

— Ce vrea?

— Nu ştiu, *Messire.* Stăpâna nu-mi mărturiseşte dorinţele sale.

— Eşti o mincinoasă neruşinata, Guirande!

— Aveţi un mesaj pentru ea? El se codi.

— Spune-i stăpânei tale că o voi vizita cât de curând. Îi strecură o monedă în palmă. Şi ţine-ţi gura.

O urmări cum pleacă, după care se îndreptă spre mijlocul curţii, unde se aşeză sub un ulm. Nu trebuia să se ducă. De ce să se arunce în braţele ispitei? Era prea primejdios. *Ea* era primejdioasă.

Nici o clipă nu-i trecuse prin cap să meargă atât de departe. O noapte de iarnă, trupul gol învăluit în blănuri, sângele care i se înfierbântase de la vin şi bucuria vânătorii. Un soi de nebunie pusese stăpânire pe el. Fusese ca vrăjit.

Dimineaţa, se trezise plin de remuşcări şi îşi jurase că nu se va mai întâmpla niciodată. În primele luni ale căsniciei sale se ţinuse de cuvânt. Apoi avusese o altă noapte asemănătoare, urmată de o a treia şi de o a patra. Îi copleşea întreaga fiinţă, înlănţuindu-l ca în nişte chingi.

Acum, ţinând seama de felul în care se

desfăşurau lucrurile, îşi dorea mai mult ca niciodată să nu stârnească zarvă. Trebuia să fie atent. Să-şi vadă de treburile sale cum se cuvine. O va întâlni doar ca să-i spună că de aici înainte totul s-a sfârşit între ei.

Se ridică în picioare şi porni spre livadă, îmbărbătându-se. La poartă se opri cu mâna pe zăvor, stând în cumpănă dacă să-şi continue drumul sau nu. Atunci o văzu sub salcie: o siluetă ascunsă în umbră. Inima aproape că-i sări din piept. Arăta ca un înger întunecat, cu părul strălucindu-i în lumina amurgului, revărsându-se numai bucle până deasupra mijlocului.

Guilhem răsuflă din greu. Mai bine ar fugi. Dar chiar în clipa aceea, parcă simţindu-i nehotărârea, Oriane se întoarse şi bărbatul nu mai putu rezista privirii ei care îl atrăgea ca un magnet. Îi porunci scutierului său să fie cu ochii în patru şi păşi pe iarba moale, apropiindu-se de femeie.

— M-am temut că n-o să vii, spuse ea.

— Nu pot rămâne multă vreme.

Femeia îi mângâie uşor degetele şi încheietura.

— Atunci îmi cer iertare că te-am tulburat, murmură ea, lipindu-se de pieptul lui.

— Am putea fi văzuţi, şuieră Guilhem, încercând să se tragă înapoi. Oriane îşi lăsă capul pe spate şi parfumul ei se răspândi în aer.

Bărbatul se strădui să nu bage în seamă dorinţa ce-o stârnise în el.

— De ce-mi vorbeşti aşa de aspru? se plânse tânăra femeie. Nu e nimeni aici. Am pus şi eu pe

cineva să vegheze poarta. Şi-apoi, lumea e prea ocupată în noaptea asta ca să se sinchisească de noi.

— Nu sunt chiar atât de adânciţi în treburi ca să nu bage de seamă, se împotrivi el. Toţi stau la pândă şi ascultă, nădăjduind că vor da peste ceva care să le fie de folos.

— Ce gânduri negre, şopti ea, răsfirându-i părul. Uită de ceilalţi. Acum mă ai numai pe mine.

Se lipise atât de tare de el, încât îi simţea bătăile inimii prin ţesătura subţire a rochiei.

— De ce eşti atât de rece, *Messire?* Am spus ceva care să te supere? Curajul lui părea să se topească pe măsură ce sângele începea să-i fiarbă.

— Oriane, păcătuim. Ştii asta. Fiecare din noi îşi înşală perechea cu necurăţenii, cu…

— Dragostea noastră? îi sugeră ea şi izbucni într-un râs drăgălaş, care îi înmuie inima. „Dragostea nu este un păcat, ci o virtute care-i face pe cei răi, buni, şi pe cei buni, şi mai buni.” Doar i-ai auzit pe trubaduri.

Guilhem se trezi că-i cuprinde chipul frumos cu mâinile.

— Acesta e doar un cântec. Jurămintele pe care le-am rostit în faţa lui Dumnezeu sunt altceva. Sau eşti pornită să nu asculţi ce-ţi spun? Bărbatul inspiră adânc. Îmi pare rău, dar trebuie să nu ne mai vedem.

Femeia îngheţă sub îmbrăţişarea lui.

— Nu mă mai doreşti, *Messire?* şopti ea.

Părul lung şi des îi căzuse peste obraji, ascunzându-i faţa.

— Nu, spuse el, simţind însă cum hotărârea i

se clatină.

— Ce pot să fac ca să-ţi dovedesc cât de mare e iubirea mea? zise ea cu o voce atât de blândă şi de slabă, încât el de-abia o auzi. Dacă nu te-am mulţumit, *Messire,* atunci spune-mi.

El îşi împleti degetele într-ale ei.

— N-ai făcut nimic rău. Eşti frumoasă, Oriane, eşti…

Se opri, nemaifiind în stare să chibzuiască la cuvintele potrivite. Pelerina ei se desfăcu şi alunecă la pământ, ţesătura albastră şi lucioasă sclipind ca valurile învolburate ale mării. Părea atât de fragilă, de neputincioasă, încât Guilhem nu mai putu rezista şi o luă în braţe.

— Nu, bălmăji el. Nu pot…

Se chinui să-şi aducă aminte chipul lui Alaïs, să-şi închipuie privirea ei directă şi zâmbetul sincer. Fapt destul de neobişnuit pentru un bărbat cu rangul său, chiar credea în jurămintele de la nuntă. Nu voia s-o înşele. Multe nopţi o veghease în timp ce dormea în liniştea camerei lor şi pricepuse atunci că era – că *putea* fi – un om mai bun doar pentru că Alaïs îl iubea.

Se străduise nespus să se elibereze de sub puterea vrăjii. Însă acum nu mai auzea decât glasul lui Oriane, care-i şoptea bârfele ce umblau prin gospodărie, cum că nevasta lui îl făcuse de râs, plecând după el la Béziers. Tulburarea lui spori, acoperind vocea drăgăstoasă a soţiei. Imaginea ei păli din ce în ce. Se îndepărta de el, lăsându-l singur în faţa ispitei.

— Te ador, îi susură ibovnica la ureche, strecurându-şi mâna între picioarele.

Oricât se chinuise să se împotrivească, până la urmă închise ochii şi se lăsă în voia şoaptelor dulci care îl învăluiau precum vântul ce mângâie frunzele cu adierea lui.

— De când te-ai întors de la Béziers, abia dacă te-am zărit. El vru să vorbească, dar avea gâtul uscat.

— Se zvoneşte că vicontele Trencavel te socoate cel mai demn dintre cavalerii lui, spuse ea.

Guilhem deja nu mai desluşea cuvintele. Sângele îi zvâcnea prea tare în cap, alungând orice alt sunet sau senzaţie. O aşează pe iarbă.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat între viconte şi unchiul lui, îi murmură ea blând. Povesteşte-mi tot ce s-a petrecut în Besièrs. Guilhem gâfâi când Oriane îl încolăci cu picioarele şi-l trase peste ea. Spune-mi cum vi s-a schimbat soarta.

— Nu e o poveste pe care să o împărtăşesc, şuieră el, înnebunit de mişcarea trupului de dedesubt.

Femeia ispititoare îi muşcă buza.

— Ba da.

El îi strigă numele, fără să-i mai pese cine i-ar putea asculta sau zări. Nu băgă de seamă privirea victorioasă din ochii verzi ai femeii şi nici picăturile de sânge – sângele lui – de pe buzele ei.

Pelletier se uită de jur împrejur, nemulţumit că la masa de seară nu apăruseră nici una din fiicele sale.

În pofida pregătirilor pentru război, în Sala Mare domnea un aer de sărbătoare ce amintea de întoarcerea vicontelui Trencavel şi a suitei sale în

deplină siguranţă acasă.

Întrevederea dintre el şi dregători se terminase cu bine. Intendentul nu se mai îndoia că aceştia aveau să strângă banii necesari. Mesagerii soseau din oră-n oră de la castelele din apropierea Carcassonei. Până acum, nici un vasal nu refuzase să-şi respecte legămintele şi le oferiseră oameni sau bani.

Imediat ce vicontele Trencavel şi *Dame* Agnès se retraseră în camerele lor, Pelletier ieşi să ia aer. Povara nehotărârii îi apăsa umerii din nou.

„Fratele tău te aşteaptă în Besièrs, iar sora ta în Carcassona.” Destinul îi scosese în cale pe Simeon şi cea de-a doua carte mai repede decât îşi închipuise că e posibil. Acum, dacă bănuielile lui Alaïs se adevereau, şi cea de-a treia carte se afla în apropiere.

Îşi duse mâna la piept, unde ţinea cartea lui Simeon, aproape de inima sa.

Alaïs se trezi din pricina unui zăngănit şi a unui oblon trântit de zid. Se săltă în capul oaselor, cu inima bătându-i nebuneşte. În visul ei, se afla din nou în pădurile din afara Coursan-ului, cu mâinile legate, luptându-se să scape de gluga cea aspră.

Ridică una din perne, ce încă mai păstra căldura somnului, şi şi-o lipi de piept. Mirosul lui Guilhem încă mai stăruia printre aşternuturi, chiar dacă trecuse mai bine de o săptămână de când îşi odihnise capul alături de al ei.

Se auzi o nouă lovitură a oblonului izbit de zid. Furtuna şuiera în jurul turnurilor, măturând cu putere acoperişurile. Ultimul lucru pe care şi-l

amintea Alaïs era porunca dată Rixendei de a-i aduce ceva de mâncare.

Slujnica bătu la uşă şi intră timid în încăpere.

— Iertaţi-mă, domniţă. N-am vrut să vă trezesc, dar el a stăruit.

— Guilhem? întrebă fata iute. Servitoarea scutură din cap că nu.

— Tatăl vostru. Vă cere să mergeţi la poarta de răsărit.

— Acum? Dar trebuie să fie trecut de miezul nopţii.

— Încă nu, domniţă.

— De ce te-a trimis pe tine, şi nu pe François?

— Nu ştiu, domniţă.

Lăsând-o pe Rixende de veghe în camera ei, Alaïs îşi aruncă pelerina peste umeri şi se grăbi pe scări în jos. Tunetele se rostogoleau peste munţi, în timp ce fata gonea prin curte.

— Unde mergem? strigă ea ca să acopere vântul sălbatic.

— La Sant-Nasari, spuse el. Acolo unde se ascunde *Canea Cuvintelor*.

Oriane se întinse în patul ei ca o pisică, ascultând rafalele de vânt. Guirande se descurcase de minune, atât la aranjatul camerei, cât şi atunci când îi povestise pe-ndelete prăpădul făcut de soţul ei. Nu pricepea ce anume îl înfuriase în halul acela. Şi nici nu-i păsa.

Toţi bărbaţii – curteni, copişti, cavaleri, preoţi – se vădeau la fel. Cu toată pălăvrăgeala lor despre onoare, curajul lor se fărâmiţa, precum rămurelele ce pocneau de ger iarna. Prima trădare era şi cea mai grea. După aia, nu înceta nici o

clipă să se minuneze cât de repede se scurgeau tainele de pe buzele lor păcătoase şi cum acţionau tocmai pe dos, parcă împotriva celor dragi.

Învăţase mult mai mult decât năzuise. Ce ironie a sorţii că Guilhem nu pricepuse însemnătatea lucrurilor pe care i le dezvăluise în seara asta! Oriane bănuise că Alaïs îşi urmase tatăl la Béziers. Acum ştia că avusese dreptate. Şi mai ştia şi ce se petrecuse între ei în noaptea plecării lui.

Singurul motiv pentru care Oriane se dăduse peste cap ca s-o salveze pe Alaïs fusese speranţa că poate izbutea s-o păcălească să-şi trădeze tatăl, dar în zadar. O întâmplare îi stârnise curiozitatea, şi anume, mâhnirea surorii sale când descoperise lipsa lădiţei de lemn din cameră. Vorbise despre ea în somn, zvârcolindu-se pe toate părţile. Până acum, în pofida strădaniilor ei, orice încercare de a găsi obiectul cu pricina dăduse greş.

Tânăra îşi întinse mâinile deasupra capului. Nici în cele mai îndrăzneţe vise nu-şi închipuise că tatăl ei are în stăpânire ceva cu o asemenea putere şi înrâurire, încât oamenii ar fi plătit oricât să-l aibă. Nu trebuia decât să fie răbdătoare.

După cele mărturisite de Guilhem în seara asta, pricepu că lădiţa nu se bucura de o semnificaţie prea mare. Dacă timpul nu ar fi trecut atât de repede, poate ar fi reuşit să scoată de la el şi numele bărbatului pe care tatăl ei îl întâlnise în Béziers. Asta, în cazul în care Guilhem *l-ar fi ştiut.*

Oriane se săltă în capul oaselor. În schimb, cu François şansele de izbândă sporeau. Bătu din palme.

— Du-i asta lui François, îi zise ea Guirandei. Şi fii cu băgare de seamă să nu te vadă nimeni!

CAPITOLUL 38

Noaptea coborâse peste tabăra cruciaţilor.

Guy d'Evreux îşi şterse mâinile unsuroase pe cârpa întinsă de un servitor cam agitat. Scurse cupa până la ultima picătură şi aruncă o privire spre abatele de Cîteaux, care stătea în capul mesei, voind să se încredinţeze dacă acesta este pregătit să se ridice.

Se părea că nu.

Îngust la minte şi înfumurat, abatele se aşezase cu robele lui albe umflate între ducele de Burgundia şi contele de Nevers. Lupta surdă pentru poziţie care se dădea între cei doi bărbaţi şi susţinătorii lor începuse dinainte ca Oastea să părăsească Lyonul.

Din expresiile îngheţate de pe chipurile acestora, se vedea clar că Arnald-Amalric îi chinuia groaznic. Erezia, flăcările iadului, primejdiile blestemelor erau doar câteva dintre predicile pe care se simţea în stare să le rostească ore la rând.

Evreux nu-i respecta pe nici unul dintre ei. Le socotea ambiţiile drept jalnice – câteva monede de aur, vin şi târfe, puţină încăierare şi apoi întoarcerea glorioasă acasă după patruzeci de zile. Numai de Montfort, aşezat într-o latură a mesei, părea să asculte. În ochi i se citea o râvnă neplăcută, ce se potrivea cu credinţa habotnică a abatelui.

Evreux îl cunoştea pe Montfort numai din

auzite, chiar dacă domeniile lor se învecinau. Evreux moştenise un ţinut la nord de Chartres, bun pentru vânătoare. O alianţă pecetluită prin căsătorie şi înăsprirea dărilor sporiseră averea familiei în ultimii cincizeci de ani. Nu avea fraţi care să-i râvnească rangul şi nici datorii mari.

Pământurile lui de Montfort se aflau în afara Parisului, la mai puţin de două zile călare de moşia lui. Se ştia că el se alăturase Crucii la cererea ducelui de Burgundia, însă nu trebuiau uitate ambiţia, smerenia şi curajul lui. Era un veteran al campaniilor orientale din Siria şi din Palestina, unul dintre puţinii cruciaţi care nu consimţise să ia parte la asediul oraşului creştin al Zarei în timpul celei de-a patra cruciade din Ţara Sfântă.

Cu toate că trecuse binişor de patruzeci de ani, de Montfort se bucura de vigoarea unui taur. Ţâfnos, adâncit mai mereu în gânduri, izbutea să câştige loialitatea oamenilor săi, însă marea majoritate a baronilor nu-i arătau încredere, socotindu-l ciudat şi prea ambiţios. Evreux îl dispreţuia la fel ca şi pe cei care susţineau că acţiunile lor sunt poruncite de glasul lui Dumnezeu.

El îmbrăţişase Crucea dintr-o singură pricină. Imediat ce-şi va atinge scopul, se va întoarce la Chartres, alături de cărţile pe care le vânase jumătate din viaţa sa. Nu nădăjduia să moară pe altarul credinţelor altor oameni.

— Ce e? se răsti la servitorul care apăruse lângă umărul lui.

— A venit un mesager, domnia ta. Evreux îşi ridică privirea.

— Unde e? îl întrebă tăios.

— Aşteaptă la marginea taberei. N-a vrut să-şi spună numele.

— Din Carcassonne?

— Nici asta nu mi-a spus, stăpâne.

Evreux făcu o plecăciune scurtă spre capul mesei, îşi ceru iertare şi se strecură afară, cu chipul îmbujorat. Trecu iute printre corturi şi animale, îndreptându-se spre poiana ce se întindea la hotarul de est al taberei.

La început, zări doar nişte umbre neclare în întunericul dintre copaci. Pe măsură ce se apropie, îl recunoscu pe servitorul uneia dintre iscoadele sale din Béziers.

— Ei bine? îl întrebă, dezamăgirea asprindu-i glasul. Mesagerul căzu în genunchi.

— Le-am găsit leşurile în pădurile de la marginea Coursan-ului. Ochii cenuşii ai nobilului se îngustară.

— Coursan? Dar ei trebuiau să fie pe urmele lui Trencavel şi ale oamenilor săi. Ce căutau în Coursan?

— N-am de unde să ştiu, stăpâne, se bâlbâi mesagerul.

Le semnul lui Evreux, doi dintre oamenii săi apărură din spatele copacilor, cu mâinile odihnindu-se pe mânerul spadelor.

— Şi ce-aţi găsit acolo?

— Nimic, stăpâne. Hainele, armele, caii, până şi săgeţile care i-au omorât… dispăruseră. Trupurile fuseseră dezbrăcate. Au luat tot.

— Deci nu se ştie cine erau? Servitorul făcu un pas înapoi.

— Bârfele ce umblă prin *castellum* povestesc despre curajul lui Amiel de Coursan, dar nimic despre cine ar fi fost bărbaţii. Se zice că e amestecată şi o fată, fiica intendentului vicontelui Trencavel. Alaïs.

— Călătorea singură?

— Nu ştiu, stăpâne, dar de Coursan a însoţit-o până în Besièrs. S-a întâlnit după aia cu tatăl ei în cartierul evreilor. Au petrecut ceva timp acolo, într-o casă.

— Ei, nu mai spune, murmură Evreux, zâmbind uşor. Şi cum îl cheamă pe evreu?

— Nu mi s-a spus numele lui, stăpâne.

— A plecat cu ceilalţi spre Carcassonne?

— Da.

Nobilul se simţi uşurat, cu toate că pe chipul lui nu se citi nimic. Îşi mângâie pumnalul de la brâu.

— Cine mai ştie de toate astea?

— Nimeni, stăpâne, vă jur! N-am mai povestit la nimeni.

Evreux lovi pe neaşteptate, înfigându-şi pumnalul în gâtul bărbatului. Ochii acestuia se umplură de groază. Se înecă şi începu să horcăie, în vreme ce sângele ţâşni, împrăştiindu-se pe pământ. Mesagerul se prăbuşi, chinuindu-se să-şi scoată lama din gât. Îşi răni mâinile, după care pică secerat.

Trupul lui zvâcni violent, apoi rămase nemişcat.

Pe faţa călăului său nu se oglindea nici o emoţie. Întinse mâna cu palma în sus, aşteptând ca unul dintre soldaţi să-i înapoieze pumnalul. Îl

şterse cu o bucată din tunica mortului şi-l vârî la loc în teacă.

— Scapă de el, porunci el, împingând leşul cu vârful cizmei. Vreau să-l găseşti pe evreu. Află dacă mai e aici sau dacă a ajuns deja în Carcassonne. Ştii cum arată?

Soldatul încuviinţă.

— Bine. Dacă nu mai sosesc şi alte veşti de acolo, să nu mă mai tulburaţi în noaptea asta.

CAPITOLUL 39

Carcassonne

MIERCURI, 6 IULIE 2005

Alice înotă douăzeci de lungimi de bazin în piscina hotelului, după care luă micul dejun pe terasă, scăldată de razele calde ale soarelui ce pătrundeau prin crengile copacilor. Pe la nouă şi jumătate se aşezase deja la coadă ca să intre în castelul Comtal. Plăti şi, pe lângă bilet, primi o broşură despre istoria castelului, scrisă într-o engleză excentrică.

Platformele de lemn fuseseră construite în două secţiuni ale crenelurilor, la dreapta porţii şi în jurul vârfului turnului de Casernes ce avea formă de potcoavă.

O linişte nefirească o cuprinse când trecu printre incredibilele uşi duble de lemn şi metal spre curtea interioară.

Cour d'Honneur era învăluită în umbră. De jur împrejur forfoteau o mulţime de vizitatori care admirau şi citeau plăcuţele. Pe vremea familiei Trencavel, se pare că existase un ulm chiar în mijlocul curţii, la adăpostul căruia trei generaţii

de viconţi împărţiseră dreptatea. Acum nu se mai vedea nici urmă de el. În locul lui se ridicau doi platani perfect proporţionaţi, ce umbreau zidul de apus când soarele îşi întorcea faţa spre crenelurile din partea opusă.

Un colţ din Cour d'Honneur era deja luminat de razele aurii. Câţiva porumbei îşi făcuseră cuib deasupra intrândurilor goale, în crăpăturile zidurilor şi sub bolţile abandonate ale celor două turnuri, Tour du Major şi Tour du Degré. Frânturi de amintiri – o scară de lemn aspru, traverse din frânghie şi ea, căţărându-se ca un băieţandru de la un cat la altul.

Alice privi în sus, încercând să facă distincţie între ceea ce vedea şi nălucirile din mintea sa.

Nu observă nimic care să-i atragă atenţia.

Apoi o copleşi un sentiment înfricoşător, ca atunci când pierzi pe cineva drag. Durerea îi împunse inima ca un cuţit.

Aici zăcea el. Aici l-a jelit.

Alice privi în jos. Doi stâlpi de bronz marcau locul unde se înălţase înainte o clădire. Pe pământ se înşiruiau nişte litere. Se lăsă pe vine şi citi că, pe vremuri, aici fusese capela castelului Comtal, închinată Fecioarei Maria. „Sant-Maria."

Nu mai rămăsese nimic.

Scutură din cap, tulburată de forţa emoţiilor sale. Lumea ce existase cu opt sute de ani în urmă sub cerul albastru al sudului nu pierise de tot. Senzaţia că un duh stă chiar lângă umărul ei deveni apăsătoare, de parcă graniţa dintre trecutul altei persoane şi prezentul ei se topea.

Închise ochii, blocând astfel năvala culorilor,

a formelor şi a sunetelor moderne, închipuindu-şi oamenii care trăiseră cândva acolo, îngăduind glasurilor lor să-i vorbească.

Ce bine era pe-atunci! Lumânările roşii arzând pe un altar, măceşul înflorit ce împodobea locul, mâinile lor unite pentru veşnicie.

Vocile celorlalţi vizitatori o readuseră cu picioarele pe pământ, iar trecutul păli pe măsură ce-şi continuă turul. Intră în castel şi admiră galeriile din lemn construite de-a lungul crenelurilor. Pe ziduri se găseau mai multe nişe adânci, mici şi pătrăţoase, precum cele pe care le observase cu o seară în urmă în *Lices.* Broşurica o informă că acestea marcau grinzile de unde începeau etajele superioare.

Alice se uită la ceas şi constată cu bucurie că mai are timp să viziteze muzeul înainte de a merge la întâlnire. Camerele din secolele al XII-lea şi al XII-lea se păstraseră ca în clădirile originale şi conţineau altare de piatră, coloane, firide, fântâni, morminte, toate datând din perioada romană până în secolul al XV-lea.

Rătăci agale de colo-colo. Sentimentele puternice care o cuprinseseră ceva mai devreme dispăruseră, lăsându-i în suflet doar o uşoară tulburare. Urmări săgeţile ce o ghidau prin nenumăratele încăperi, până când nimeri în Sala Rotundă, care, în ciuda denumirii, avea o formă dreptunghiulară.

O trecu un fior pe şira spinării. Tavanul era arcuit şi două resturi de picturi murale ce înfăţişau scene de luptă se întindeau de-a lungul a două ziduri lungi. Plăcuţa spunea că Bernard Aton

Trencavel, care luase parte la Prima Cruciadă şi se bătuse cu maurii în Spania, poruncise realizarea unei astfel de lucrări la sfârşitul secolului al XI-lea. Printre creaturile fabuloase şi păsările ce decorau bordura se numărau un leopard, un bou zebu, o lebădă, un taur şi un animal care semăna cu o cămilă.

Privi admirativ tavanul de un albastru azuriu, decolorat şi crăpat, dar care nu-şi pierduse frumuseţea. Pe lambriul din stânga ei se luptau doi cavaleri, unul îmbrăcat în negru, cu un scut rotund în mână, care urma să cadă sub lovitura de lance a celui de-al doilea. Pe zidul opus se desfăşura o bătălie între sarazini şi cavalerii creştini. Aceasta se păstrase mult mai bine, şi Alice se apropie de ea ca să o studieze mai atent. În centru, se înfruntau doi călăreţi, unul pe un cal de culoarea muştarului, iar celălalt, un cavaler creştin, pe un cal alb, purtând un scut în formă de romb. Fără să stea prea mult pe gânduri, ea întinse mâna să-i atingă. Ghidul îşi ţuguie buzele şi clătină din cap, arătându-i că nu are voie.

Ultimul loc vizitat înainte de a părăsi castelul fu o mică grădină lipită de curtea principală, Cour du Midi. Avea un aspect neîngrijit şi nu mai adăpostea decât ruinele ferestrelor arcuite. Cârcei verzi de iederă şi alte plante se încolăceau printre coloanele abandonate şi crăpăturile din ziduri. Locul îţi dădea impresia unei grandori de mult apuse.

Alice se plimbă încet de jur împrejur, după care ieşi din nou la soare. În sufletul ei, durerea lăsase loc regretelor.

Străzile Cetăţii erau încă şi mai aglomerate la ora la care Alice părăsi castelul Comtal.

Mai avea puţin timp la dispoziţie înainte de întâlnirea cu avocata, aşa că porni în direcţie opusă spre piaţa St Nazaire, în mijlocul căreia se ridica mândră catedrala. Faţada *fin-de-siècle* a Hotelului de la Cité, micuţă, dar impresionantă în acelaşi timp, îi atrase atenţia. Clădirea acoperită de iederă, cu porţi din fier forjat, ferestre-vitralii frumos arcuite şi marchize roşii precum cireşele coapte părea un loc tocmai potrivit pentru persoanele înstărite.

Uşile se deschiseră încet, dezvăluind privirii pereţii lambrisaţi şi încărcaţi de tapiserii. O femeie păşi printre ele. Zveltă, cu pometi înalţi şi un păr negru tuns impecabil, îşi ascunsese chipul în spatele ochelarilor de soare cu rame aurite. Cămaşa cafenie cu mâneci scurte şi pantalonii asortaţi sclipeau şi reflectau lumina în timpul mersului. Cu o brăţară de aur la mână şi un colier la baza gâtului, arăta ca o prinţesă egipteană.

Alice putea să jure că o mai văzuse cândva. Într-o revistă sau poate într-un film, ori la televizor?

Femeia se urcă într-o maşină. Tânăra se uită după ea până când aceasta dispăru, după care se îndreptă spre uşa catedralei. În faţa ei găsi o cerşetoare cu mâna întinsă. Alice se căută prin buzunare şi puse o monedă în palma bătrânei, apoi intră.

Îngheţă când atinse clanţa. Se simţea de parcă ar fi fost prinsă într-un vârtej de aer rece.

„Nu fi proastă.”

Încercă pentru a doua oară să intre, hotărâtă să nu se lasă pradă unor astfel de sentimente iraţionale. Aceeaşi teroare care o copleşise în Saint-Etienne, la Toulouse, o împiedică şi de data asta.

Cerându-şi scuze faţă de oamenii din spatele său, ea ieşi din rând şi se aşeză pe o lespede de piatră aflată lângă uşa de nord.

„Ce naiba se petrece cu mine?”

Părinţii ei o învăţaseră să se roage. Când crescuse îndeajuns de mare ca să-şi pună întrebări despre prezenţa răului în lume şi să descopere că Biserica nu-i poate oferi nişte răspunsuri satisfăcătoare, se oprise. Dar îşi amintea pacea pe care ţi-o insuflă religia. Promisiunea mântuirii, situată undeva, dincolo de nori, nu o părăsise niciodată pe de-a-ntregul. Când avea timp, mergea prin biserici, pentru că aici se simţea ca acasă. Găsea în ele un sens al istoriei şi al unui trecut cunoscut, care-i vorbea prin arhitectură, prin ferestre şi prin stranele pentru cor.

„Dar nu aici.”

În aceste catedrale din Midi nu simţea linişte, ci ameninţare. O duhoare diavolească părea să răzbată prin crăpăturile dintre cărămizi. Privi în sus, spre garguii hidoşi care o ţintuiau cu uitătura lor urâtă, şi se cutremură în faţa gurilor schimonosite ce-şi arătau colţii.

Alice se ridică iute şi părăsi piaţa. Se uită în urma ei de mai multe ori, spunându-şi că doar îşi imaginează, dar fără a scăpa de senzaţia că se ţine cineva după ea.

„Totul se petrece în închipuirea ta.”

Chiar şi când plecă din Cetate şi porni în jos pe rue Trivalle, spre centrul oraşului, aproape că tremura de nelinişte. Putea să jure că este urmărită.

Biroul firmei de avocatură Daniel Delagarde se găsea pe rue George Brassens. Plăcuţa de alamă de pe zid strălucea în soare. Ajunsese puţin mai devreme, aşa că se opri să citească numele înainte de a intra. Lista nu conţinea decât două femei, Karen Fleury fiind una din ele.

Alice urcă treptele cenuşii din piatră, împinse uşile duble din sticlă şi se pomeni în sala recepţiei, pardosită cu gresie. Îi comunică femeii care stătea la masa din mahon şlefuit numele său şi aceasta o invită în zona de aşteptare. Tăcerea ce domnea i se păru neplăcută. Un bărbat cu figură bonomă, trecut bine de cincizeci de ani, o salută uşor când intră. Pe măsuţa de cafea din mijlocul încăperii se zăreau exemplare din *Paris Match, Immo Média,* precum şi câteva numere din *Vogue,* ediţia franceză. Pe poliţa albă a şemineului tronau un orologiu din bronz aurit şi o vază din sticlă, dreptunghiulară, înaltă, plină cu fire de floarea-soarelui.

Se aşeză într-un fotoliu din piele neagră chiar lângă fereastră, prefăcându-se că citeşte.

— Domnişoara Tanner? Sunt Karen Fleury. Mă bucur să vă cunosc!

Alice se ridică imediat. Interlocutoarea îi produse o impresie plăcută. În jur de treizeci de ani, ea emana un aer de competenţă, în costumul său negru şi sobru, combinat cu o bluză albă. Părul blond, frumos aranjat, era tuns scurt. La gât

purta o cruce din aur.

— Hainele mele de înmormântare, spuse, observând privirea lui Alice. Total nepotrivite pentru căldura de afară.

— Îmi imaginez.

Ţinu uşa deschisă pentru a-i permite lui Alice să treacă.

— Mergem?

— De câtă vreme lucraţi aici? o întrebă tânăra, în timp ce străbăteau o incredibilă reţea de coridoare întortocheate.

— Ne-am mutat în locul ăsta acum doi ani. Soţul meu e francez. O grămadă de englezi vin să locuiască în zonă, toţi au nevoie de avocaţi care să-i ajute, aşa că lucrurile s-au potrivit de minune.

Karen o conduse într-un birou mic din spatele clădirii.

— E foarte bine că v-aţi putut deplasa personal, spuse ea, făcându-i semn să ia loc pe scaun. Trebuie să recunosc că mare parte din afacerea noastră se desfăşoară la telefon.

— S-a nimerit. Chiar după ce-am primit scrisoarea dumneavoastră, o prietenă care lucrează în afara oraşului Foix m-a invitat să-i fac o vizită. Mi s-a părut un prilej prea grozav ca să-l ignor. După o pauză scurtă, reluă: În plus, dată fiind mărimea şi natura moştenirii, măcar atât efort puteam să depun şi eu.

Karen zâmbi.

— Ei bine, din punctul meu de vedere lucrurile devin mai simple şi, în plus, putem accelera puţin întregul proces. Trase un dosar maroniu spre ea. Din câte mi-aţi povestit la

telefon, s-ar zice că nu ştiţi prea multe despre mătuşa dumneavoastră.

Alice se întristă.

— Ca să fiu sinceră, n-auzisem de ea niciodată. Nici nu-mi închipuiam că mai am pe linie paternă rude în viaţă, ca să nu mai vorbim de o mătuşă vitregă. Am trăit mereu cu impresia că mama şi tata au fost singuri la părinţi. Ce pot spune cu certitudine este că de Crăciun sau la zilele de naştere nu am văzut unchi şi mătuşi în jurul nostru.

Karen îşi cercetă notiţele.

— Înţeleg că v-aţi pierdut amândoi părinţii cam de multicel.

— Au murit într-un accident de maşină când eu aveam optsprezece ani, spuse ea. În mai, 1993. Chiar înainte să-mi dau bacalaureatul.

— Îngrozitor!

Alice clătină din cap. Ce-ar mai fi putut adăuga?

— Fraţi şi surori nu aveţi?

— Părinţii mei s-au hotărât greu în privinţa asta. Erau destul de în vârstă când m-am născut. Trecuseră de patruzeci de ani.

— Ei bine, ţinând seama de împrejurări, cred că lucrul cel mai simplu pentru mine ar fi să vă fac o recapitulare a dosarului ce conţine informaţii despre averea mătuşii dumneavoastră, precum şi despre condiţiile din testament. Imediat ce terminăm, puteţi merge să aruncaţi o privire asupra casei, dacă doriţi. Se află într-un mic oraş, cam la o oră de mers cu maşina de aici, în Sallèles d’Aude.

— Perfect.

— Să vedem aşadar ce avem noi aici, continuă avocata, răsfoind dosarul. În primul rând, informaţii de bază: nume, date, adrese etc. Sunt sigură că atunci când veţi vizita casa o să vă faceţi o idee mai clară despre defunctă, pe baza obiectelor şi a documentelor ei personale. După aceea rămâne să decideţi dacă ne lăsaţi nouă în grijă golirea imobilului sau vă ocupaţi chiar dumneavoastră de asta. Cât timp mai staţi în Franţa?

— În principiu, până duminică, cu toate că mă bate gândul să mai zăbovesc o vreme. Nu mă aşteaptă nimic urgent acasă.

Karen încuviinţă din cap.

— În fine, să mergem mai departe. Grace Alice Tanner era sora vitregă a tatălui dumneavoastră. S-a născut la Londra în 1912, cea mai mică şi singura care a supravieţuit dintre cei cinci copii. Alte două fete au murit în copilărie, iar cei doi băieţi au fost ucişi în timpul Primului Război Mondial. Mama ei a decedat în – se opri, plimbându-şi degetul pe pagină până când descoperi data pe care o căuta – 1928, după o lungă boală, şi familia s-a destrămat atunci. Grace plecase deja de acasă, iar tatăl ei s-a mutat din regiune şi ulterior s-a recăsătorit. Din căsătoria respectivă a rezultat un copil, tatăl dumneavoastră, născut în anul imediat următor. Din registrele studiate reiese că după aceea au existat puţine contacte – sau chiar deloc – între domnişoara Tanner şi tatăl ei, adică bunicul dumneavoastră.

— Nu ştiam, dar credeţi că este posibil ca tatăl meu să nu fi aflat că are o soră vitregă?

— Nu vă pot spune. Bănuiala mea este însă că nu ştia.

— Dar Grace ştia de el, oare?

— Da, cu toate că nu pot preciza cum şi când a descoperit. De fapt, aflase de existenţa dumneavoastră. Şi-a refăcut testamentul în 1993, după ce v-aţi pierdut părinţii, numindu-vă unicul moştenitor. Pe atunci trăia în Franţa de ceva vreme.

Alice se încruntă.

— Dacă ştia de mine şi ce s-a întâmplat, nu înţeleg de ce n-a încercat să mă contacteze.

Karen ridică din umeri.

— Posibil să fi crezut că n-o să vă bucuraţi. De vreme ce nu se cunosc cauzele care au dus la ruptura din cadrul familiei, probabil a socotit că tatăl dumneavoastră v-a aţâţat împotriva ei. În astfel de situaţii, nu este neobişnuit să presupunem – uneori, pe bună dreptate – că orice încercare de apropiere ar fi respinsă. Dacă primul contact e ratat, cu greu se mai poate repara apoi ceva.

— Să înţeleg că nu dumneavoastră aţi întocmit testamentul? Avocata zâmbi.

— Nu, asta s-a întâmplat cu mult înainte să vin eu aici. Dar am discutat cu un coleg de-al meu care s-a ocupat de testament. S-a pensionat acum, dar îşi aminteşte de mătuşa dumneavoastră. Era o femeie directă, fără sentimentalisme. Ştia exact ce vrea, şi anume, ca tot ce deţine să vă revină drept moştenire.

— Aşadar, nu ştiţi nici de ce a venit să locuiască aici, bănuiesc?

— Mi-e teamă că nu. După o pauză, continuă: Din punctul nostru de vedere, totul este corect întocmit. Deci, aşa cum v-am mai spus, ar fi bine să mergeţi să vedeţi casa. Poate veţi afla mai multe în felul acesta. Mai ales că, întrucât aveţi câteva zile la dispoziţie, ne putem întâlni din nou spre sfârşitul săptămânii. Mâine şi vineri voi fi la tribunal, dar m-aş bucura să ne vedem sâmbătă dimineaţă, dacă vă convine.

Se ridică în picioare şi îi întinse mâna. Lăsaţi-i un mesaj asistentei mele şi comunicaţi-mi ce aţi hotărât.

— Aş dori să-i vizitez mormântul cât stau aici.

— Desigur. O să vă dau toate detaliile. Dacă-mi amintesc eu bine, împrejurările s-au dovedit destul de stranii.

Karen se opri la biroul asistentei sale în drum spre ieşire.

— Dominique, *tu peux me trouver le numéro du lot de cimitière de Madame Tanner. La cimitière de la Cité. Merçi.*[37]

— Cum adică, stranii? întrebă Alice.

— *Madame* Tanner nu a fost îngropată în Sallèles d’Aude, ci în Carcassonne, în cimitirul din afara zidurilor Cetăţii, în cavoul de familie al unei prietene.

Karen luă pagina scoasă la imprimantă de asistenta sa şi căută informaţia respectivă.

— Da, acum îmi amintesc. Jeanne Giraud, o localnică, deşi nu există nici o dovadă că femeile acestea se cunoşteau. Adresa doamnei Giraud se

află şi ea aici, alături de detaliile privind locul de veci.

— Mulţumesc. Ţinem legătura.

— Dominique o să vă conducă, zâmbi ea. Să mă anunţaţi cum doriţi să procedăm în continuare.

CAPITOLUL 40

Ariège

Paul Authié se aşteptase ca Marie-Cécile să se folosească de călătoria la Ariège pentru a continua discuţia de seara trecută sau pentru a-l mai întreba despre raport. Dar, dincolo de nişte comentarii ocazionale, femeia nu spuse nimic.

În spaţiul îngust al maşinii, deveni foarte conştient de prezenţa ei. Parfumul pe care-l răspândea îi gâdila plăcut nările. Astăzi îmbrăcase o cămaşă cafenie cu mâneci scurte şi pantaloni asortaţi. Ochelarii îi ascundeau ochii, iar buzele şi unghiile fuseseră vopsite cu acelaşi roşu-închis.

Authié îşi aranjă manşetele, privind discret spre ceasul de mână. Dacă stăteau vreo două ore la şantier şi mai punea la socoteală şi drumul înapoi, puţin probabil să se întoarcă în Carcassonne mai devreme de şase seara. Lucru care îl deranja teribil.

— Vreo veste de la O’Donnell? întrebă ea.

Authié tresări, auzindu-şi gândurile rostite cu voce tare.

— Până acum nu.

— Şi poliţistul? continuă Marie-Cécile, întorcându-se spre el.

— Nu mai reprezintă o problemă.

— De când?

— De azi-dimineaţă.

— Ai mai scos ceva de la el? Authié scutură din cap că nu.

— Atâta doar, chestiile astea să nu poată conduce la tine, Paul.

— N-au cum.

Ea tăcu un moment, după care îl întrebă:

— Şi englezoaica?

— A sosit în Carcassonne noaptea trecută. Am pus pe cineva s-o urmărească.

— Nu crezi că s-a dus la Toulouse ca să lase acolo inelul sau cartea?

— Singura posibilitate ar fi fost să le încredinţeze cuiva din hotel. N-a avut vizitatori. N-a discutat cu nimeni, nici pe stradă, nici la bibliotecă.

Sosiră la Pic de Soularac puţin după ora unu. În jurul parcării se ridicase o palisadă din lemn. Poarta era închisă cu lacăte. După cum aranjase, nu era nimeni de serviciu ca să-i vadă când vin.

Authié deschise poarta şi băgă maşina înăuntru. Şantierul părea neobişnuit de liniştit, după vânzoleala de luni după-amiază. Peste tot domnea o atmosferă de loc părăsit. Corturile fuseseră demontate, iar oalele, vasele şi uneltele – frumos etichetate.

— Unde e intrarea?

Avocatul ridică mâna spre zona unde încă mai flutura banda galbenă a poliţiei. Apoi scoase o lanternă din torpedou. Urcară tăcuţi pantele line, apăsaţi de căldura soarelui de amiază. Îi arătă şi bolovanul, răsturnat pe-o parte, precum capul unui idol renegat, apoi parcurseră şi cei câţiva

metri rămaşi până la peşteră.

— Aş vrea să intru singură, spuse ea când ajunseră în vârf. Bărbatul se enervă, dar nu-şi exterioriză sentimentele. Era sigur că nu se mai putea găsi nimic înăuntru. Cercetase fiecare centimetru al grotei cu mâna lui. Îi dădu lanterna.

— Cum doriţi, zise el.

O urmări cum dispare în tunel, fasciculul de lumină pălind din ce în ce, până când se aşternu din nou bezna.

Se îndepărtă de intrare suficient de mult ca să nu fie auzit.

Până şi apropierea de locul respectiv îl scotea din minţi. Îşi mângâie crucifixul de la gât, de parcă ar fi fost un talisman ce putea alunga duhurile rele ale muntelui.

— În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, rosti el, închinându-se. Aşteptă să se calmeze, apoi sună la birou. Ceva veşti pentru mine? Un zâmbet de mulţumire îi însenină faţa în timp ce asculta. La hotel? Au vorbit una cu alta? Ascultă atent răspunsul. Bine. Ţine-te după ea şi vezi ce face.

Zâmbi iarăşi şi se relaxă. Încă un punct pe lista cu întrebări pentru O'Donnell.

Secretara sa descoperise surprinzător de puţine lucruri despre Baillard. N-avea maşină, nici paşaport, nu apărea în registrele de recensământ, n-avea telefon, nimic de unde să poată obţine informaţii despre el. Până şi codul lui numeric personal lipsea. Oficial, bărbatul părea să nu existe. Era un om fără trecut.

Se gândise atunci că Baillard ar putea fi un

fost membru al *Noublesso Véritable.* Vârsta, mediul în care se învârtea, interesul lui pentru istoria catară şi cunoaşterea hieroglifelor îl legau de Trilogia Labirintului.

Authié ştia că trebuie să existe o conexiune. Era doar o chestiune de timp ca s-o descopere. Ar distruge peştera acum, fără nici o ezitare, fie şi numai pentru faptul că nu intrase în posesia cărţilor. El reprezenta instrumentul lui Dumnezeu, care va şterge în sfârşit de pe faţa pământului această erezie veche de patru mii de ani. Dar numai după ce pergamentele profane se vor întoarce în lăcaşul lor va acţiona. Atunci îi va spulbera pe toţi.

Gândul că mai avea la dispoziţie doar două zile în care să găsească şi ultima carte îi dădea putere. Ochii lui cenuşii reflectau o încredere neţărmurită, aşa că mai formă un număr de telefon.

— Mâine-dimineaţă, spuse el. Pregăteşte-o!

Audric Baillard sesiză automat lipăitul pantofilor maronii ai lui Jeanne pe linoleumul gri, în timp ce mergeau tăcuţi pe coridoarele spitalului din Foix.

Totul în jur era alb. Hainele lui, de culoarea cretei, uniformele tehnicienilor, tenişii de cauciuc, pereţii, hărţile, dosarele. Inspectorul Noubel, şifonat şi neras, ieşea în evidenţă în spaţiul acela steril. Arăta ca şi cum n-ar mai fi dat pe acasă cu zilele.

Cineva împingea o targă spre ei, rotiţele acesteia scârţâind dureros în liniştea nefirească. Se dădură într-o parte ca s-o lase să treacă.

Asistenta le mulţumi printr-o înclinare uşoară a capului.

Baillard vedea că toată lumea se poartă nespus de grijuliu cu Jeanne. Compasiunea lor, fără îndoială sinceră, era amestecată cu îngrijorare, pentru că nu ştiau cum va face faţă şocului. Bărbatul zâmbi amar. Tinerii uitau mereu că generaţia lui Jeanne văzuse şi experimentase multe lucruri. Războiul, ocupaţia, mişcarea de rezistenţă. Se luptaseră şi omorâseră, îşi văzuseră prietenii ucişi. Erau duri. Nimic nu-i mai surprindea, cu excepţia curajului încăpăţânat al spiritului uman.

Noubel se opri în faţa unei uşi mari, albe. O deschise şi îi lăsă pe ei să intre primii. Aerul rece şi mirosul înţepător de dezinfectant îi loviră neplăcut. Baillard îşi scoase pălăria şi şi-o lipi de piept.

Aparatele tăcuseră acum. În centrul camerei se afla un pat, chiar sub o fereastră, iar forma de pe el era acoperită cu un cearşaf care atârna pe ambele laturi.

— Au făcut tot ce le-a stat în putinţă, murmură Noubel.

— Inspectore, nepotul meu a fost omorât? întrebă Jeanne. Vorbea pentru prima dată de când sosise la spital şi de când aflase că era prea târziu.

Baillard observă cum inspectorului încep să-i tremure mâinile.

— Să nu ne pripim cu concluziile, *Madame* Giraud, totuşi…

— Bănuieşti că a fost vorba despre o crimă, inspectore, da sau nu?

— Da.

— Mulţumesc, răspunse ea pe acelaşi ton. Asta e tot ce am vrut să ştiu.

— Dacă nu mai doriţi şi altceva, spuse Noubel, îndreptându-se spre uşă, atunci eu am să mă retrag. Voi fi cu *Madame* Claudette în camera rezervată rudelor, în caz că mai aveţi nevoie de mine.

Uşa se închise cu un sunet puternic. Jeanne se apropie de pat. Avea chipul întunecat şi gura strânsă, dar umerii şi-i ţinea la fel de drepţi.

Dădu la o parte cearşaful. Încremenirea morţii se strecură în salon. Baillard văzu cât de tânăr părea Yves. Pielea lui albă şi foarte netedă nu avea nici un rid. Creştetul capului îi era acoperit cu bandaje. Smocuri de păr negre ieşeau pe la margini. Mâinile cu degetele roşii şi zgâriate îi fuseseră încrucişate pe piept, precum unui faraon.

Baillard o urmări pe Jeanne cum se apleacă şi-şi sărută nepotul pe frunte. Apoi, cu gesturi ferme, îi acoperi chipul şi se întoarse.

— Mergem? zise ea, luându-i pe însoţitorul ei de braţ.

Ieşiră pe condorul pustiu. Bărbatul se uită în stânga şi-n dreapta, apoi o conduse pe Jeanne în apropierea unui şir de scaune din plastic prinse în perete. Tăcerea îi apăsa pe amândoi. Vorbiră în şoaptă, cu toate că nu era nimeni să-i audă.

— Îmi făceam griji pentru el de ceva vreme, Audric, spuse femeia. Am văzut cum s-a schimbat, devenind mai retras, neliniştit.

— L-ai întrebat ce se petrece?

— Da. A pretins că nimic. Doar că e stresat, că munceşte prea mult. Audric o prinse de braţ.

— Te-a iubit, Jeanne. Poate chiar nu era nimic. Sau poate că se întâmpla ceva cu el. Se opri, după care adăugă: *Dacă* Yves s-a implicat în ceva murdar, a fost împotriva firii lui. Avea conştiinţa tulburată. Până la urmă, a făcut ce trebuia. Ţi-a trimis inelul, indiferent de consecinţe.

— Inspectorul Noubel m-a întrebat de inel. Voia să ştie dacă am vorbit cu Yves luni.

— Şi ce i-ai zis?

— Sincer? Am negat. Audric răsuflă uşurat.

— Dar tu crezi că Yves a fost plătit să paseze informaţii, nu-i aşa, Audric? Vocea ei era ezitantă, dar şi fermă în acelaşi timp. Spune-mi. Aş prefera adevărul.

El îşi ridică mâinile în aer.

— Cum să-ţi spun adevărul, dacă nici eu nu-l ştiu?

— Atunci zi-mi ce *bănuieşti.* Să nu ştii… e cel mai rău lucru cu putinţă.

Baillard îşi închipui momentul în care blocul de piatră căzuse peste intrarea din peşteră, prinzându-i înăuntru. Fără să mai ştie ce se întâmplă cu ea. Mirosul merişorului, sfârâitul flăcărilor, strigătele soldaţilor în timp ce alergau. Locuri şi imagini de care-şi amintea pe jumătate. Fără să ştie dacă mai trăieşte sau nu.

— *Es vertat,* rosti el încet. Să nu ştii poate fi de nesuportat. Oftă din nou. Dacă asta doreşti… Cred într-adevăr că Yves primea bani ca să ofere informaţii. Despre Trilogie în primul rând, dar şi

despre alte lucruri. Probabil că la început i s-a părut ceva inofensiv – un telefon ici şi colo, detalii despre unde a plecat vreo persoană şi cu cine a stat de vorbă –, dar îmi imaginez că după o vreme i-au cerut mai mult decât dorea el să ofere.

— De ce spui „i-au cerut”? Ştii cine e responsabil pentru asta?

— Speculaţii, nimic mai mult, răspunse el iute. Omenirea nu se schimbă prea tare, Jeanne. La suprafaţă, suntem diferiţi. Evoluăm, impunem reguli noi, alte standarde de viaţă. Fiecare generaţie promovează valorile moderne şi le respinge pe cele vechi, fălindu-se cu preţiozitatea şi cu înţelepciunea sa. Ni se pare că avem prea puţine în comun cu cei de dinaintea noastră. Bărbatul se lovi uşor peste piept. Dar dincolo de scutul de carne, inima omului bate la fel ca întotdeauna. Lăcomia, setea de putere, frica de moarte, astfel de emoţii nu dispar. Nici lucrurile bune ale vieţii nu se schimbă. Iubirea, curajul, sacrificiul în numele credinţelor personale, bunătatea.

— Se va termina vreodată? Baillard ezită.

— Eu mă rog să se termine.

Deasupra lor, ceasul înregistra scurgerea timpului. În capătul îndepărtat al coridorului, se auziră mai multe şoapte, paşi, scârţâitul tenişilor de cauciuc pe pardoseală, după care se aşternu tăcerea.

— O să te duci la poliţie? îl întrebă Jeanne într-un târziu.

— Nu socot că ar fi înţelept.

— N-ai încredere în inspectorul Noubel?

— *Benlèu.* Nu prea. Poliţia ţi-a dat înapoi lucrurile personale ale lui Yves? Hainele pe care le purta când a fost adus aici? Tot ce-a avut prin buzunare?

— Hainele lui nu… nu mai puteau fi salvate. Inspectorul Noubel mi-a spus că în afară de chei şi de portofel n-a mai găsit altceva.

— Chiar nimic? Nici o *carte d'identité,* nici o hârtie, nici un număr de telefon? Şi n-a considerat asta ciudat?

— Nu mi-a spus nimic, replică ea.

— Dar în apartamentul lui ce au găsit? Hârtii? Jeanne ridică din umeri.

— Nu ştiu. L-am rugat pe unul dintre prietenii săi să-mi aducă o listă cu persoanele care se aflau pe şantier luni după-amiază. Îi întinse bărbatului o foaie de hârtie cu nişte nume mâzgălite pe ea. Nu e completă.

El privi în josul foii.

— Şi ăsta? o întrebă, arătându-i numele unui hotel. Jeanne se uită şi zise:

— Ai vrut să ştii unde stă englezoaica. Oricum, informaţia am primit-o de la inspector.

— Doamna doctor Alice Tanner, murmură bărbatul. După atâta timp, venise la el. Atunci, aici ar trebui să trimit scrisoarea mea.

— Pot s-o duc eu când mă întorc acasă.

— Nu, rosti el tăios. Jeanne îl privi surprinsă. Iartă-mă, spuse Baillard repede. Eşti foarte amabilă, însă… nu cred că ar fi nimerit să te întorci acasă. Cel puţin, nu pentru moment.

— De ce nu?

— N-o să treacă mult până când o să

descopere că Yves ţi-a trimis ţie inelul, dacă nu cumva au aflat deja. Te rog, stai cu prietenii tăi. Du-te la Claudette, oriunde. Numai acasă la tine, nu!

Spre surprinderea lui, femeia nu se împotrivi.

— De când ai ajuns aici eşti cu ochii în patru.

Baillard zâmbi. Credea că-şi ascunsese foarte bine tulburarea.

— Şi cu tine, Audric, cum rămâne?

— Pentru mine e diferit, spuse el. Aştept momentul ăsta de… foarte, foarte mult timp, Jeanne. Aşa a fost sortit să se întâmple, c-o fi bine, c-o fi rău.

Femeia tăcu o clipă.

— Cine e ea, Audric? Fata englezoaică? De ce te interesează aşa de tare?

El zâmbi, dar nu scoase o vorbă.

— Unde te vei duce? îl mai iscodi femeia.

Baillard îşi ţinu răsuflarea. Imaginea satului său, aşa cum existase acesta pe vremuri, îi veni în minte.

— *Oustâou,* replică el blând. Mă întorc acasă. *A la perfin.* În sfârşit.

CAPITOLUL 41

Shelagh se obişnuise cu întunericul.

Era ţinută într-un grajd sau într-un soi de ţarc pentru animale. În jurul ei plutea un miros iute, acru, de balegă, urină, paie, dar şi o duhoare greţos de dulce, precum carnea stricată. O fâşie de lumină albă se strecura pe sub uşă, dar nu putea aprecia dacă era târziu după-amiaza sau dimineaţa devreme.

Frânghia din jurul picioarelor se freca de pielea julită a gleznelor. Încheieturile mâinilor erau şi ele prinse cu o sfoară agăţată de unul dintre inelele metalice din perete.

Îşi schimbă poziţia, încercând să se aşeze confortabil. Insectele i se târau pe braţe şi pe faţă. Avea corpul plin de înţepături. O dureau toate oasele şi spatele îi înţepenise din cauza felului incomod în care o legaseră. Şoareci sau poate şobolani mişunau prin paiele îngrămădite în colţuri, dar se obişnuise cu ei, aşa cum încetase să mai bage de seamă durerea.

Măcar de-ar fi sunat-o pe Alice! O altă greşeală. Se întrebă dacă prietena ei mai încercase sau se dăduse bătută. Dacă Alice telefona în tabăra lor şi afla că Shelagh n-a mai venit, nu ar înţelege că a păţit ceva? Dar Yves? Brayling o fi anunţat poliţia…?

Ochii i se umplură de lacrimi. Probabil că nimeni nu observase dispariţia ei. Câţiva colegi îşi anunţaseră intenţia de a-şi lua câteva zile libere, până când se mai linişteau apele. Poate crezuseră cu toţii că şi ea procedase la fel.

Învinsese senzaţia de foame de ceva vreme, dar îi era sete. Se simţea de parcă ar fi înghiţit bucăţi de şmirghel. Cantitatea mică de apă pe care i-o dăduseră se sfârşise de mult, iar buzele îi crăpaseră, chiar dacă şi le umezea întruna cu limba. Se strădui să-şi aducă aminte cam cât rezistă o persoană fără apă. O zi? O săptămână?

Shelagh auzi pietrişul scrâşnind. Inima îi bubui în piept şi adrenalina i se revărsă în toate mădularele, ca de fiecare dată când surprindea un

zgomot afară. Până acum, nu intrase nimeni.

Se săltă în capul oaselor când lacătul fu descuiat. Lanţul pică la pământ zăngănind, zalele lui grele lovindu-se zgomotos una de alta, şi imediat urmă scârţâitul balamalelor neunse. Îşi feri ochii de lumina orbitoare a soarelui ce invadă întunericul din şandrama, în vreme ce un bărbat tuciuriu, îndesat trecu pragul. Purta o geacă, în ciuda căldurii de afară, şi îşi ascundea privirea în spatele unor ochelari fumurii. Instinctiv, Shelagh se lipi de zid, ruşinându-se că frica îi strânsese stomacul ca un ghem.

Bărbatul traversă rapid încăperea. Apucă frânghia şi dintr-o smucitură o sili să se ridice în picioare. Apoi scoase un cuţit din buzunar.

Femeia tresări, încercând să se tragă înapoi.

— *Non,* şopti ea.

Îi displăcea tonul de implorare din vocea sa, dar nu se putea abţine. Groaza îi spulberase şi ultimul strop de mândrie.

El zâmbi şi îi lipi lama de gât, dezvelindu-şi un şir de dinţi cariaţi, îngălbeniţi din cauza tutunului. Se întinse pe lângă ea şi tăie sfoara care o ţinea prinsă de zid, după care trase de frânghie, împingând-o în faţă. Slăbită şi dezorientată, Shelagh îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi în genunchi.

— Nu pot să merg. Trebuie să mă dezlegi. Se uită spre picioare. *Mes pieds.*

Bărbatul ezită un moment, apoi începu să taie legăturile groase dintre glezne de parcă ar fi tranşat o bucată de carne.

— *Lève-toi. Vite![38]* Înălţă braţul ca şi cum

ar fi vrut s-o lovească, trăgând-o în sus spre el. *Vite!*

Picioarele îi amorţiseră, dar era prea speriată ca să se împotrivească. Avea gleznele julite şi zgâriate. Pielea rănită o ustura înfiorător la fiecare pas pe care îl făcea.

Pământul se clătină sub ea când ieşi la lumină. Soarele dogorea nemilos. Îi ardea retinele. Aerul, fierbinte şi umed, apăsa greu peste curte şi clădiri.

În timp ce traversă scurta distanţă de la închisoarea ei improvizată – unul dintre nenumăratele ţarcuri de animale ce existau de jur împrejur –, Shelagh se chinui să cerceteze tot ce vede, în speranţa că va reuşi astfel să-şi dea seama unde se află. „Şi cine erau *ei”,* adăugă ea în gând. În ciuda evidenţelor, nu putea băga mâna în foc.

Totul începuse în martie. Fusese fermecător, curtenitor şi îşi ceruse scuze că o deranjează. Lucra în numele altcuiva, îi explicase el, o persoană care dorea să rămână anonimă. Nu-i cerea decât să dea un telefon. Informaţii, nimic mai mult. Era dispus să plătească oricât. Puţin mai târziu, târgul se schimbase: jumătate din sumă pentru informaţiile obţinute, jumătate la livrarea mărfii. Privind în urmă, Shelagh nu ştia exact când începuse să aibă dubii.

Clientul nu se potrivea profilului obişnuit al colecţionarului naiv, gata să dea bani fără să pună nici o întrebare. De obicei, avea de-a face cu vânători de relicve medievale, superstiţioşi, bănuitori, proşti şi obsedaţi. Vocea lui părea

tânără. Numai lucrul ăsta şi tot ar fi trebuit s-o alarmeze.

Rememorând întreaga poveste, i se părea absurd că nu se întrebase niciodată de ce bărbatul se străduise atât, dacă inelul şi cartea aveau doar pură valoare sentimentală.

Orice obiecţii morale pe care le încercase vreodată cu privire la sustragerea şi la comercializarea artefactelor, Shelagh le eliminase de mult. Suferise prea tare din pricina muzeelor demodate şi a instituţiilor academice elitiste, ca să mai creadă că ele reprezintă custozi mai buni ai comorilor din antichitate decât colecţionarii particulari. Ea lua banii; ei obţineau ceea ce-şi doreau. Toată lumea era fericită. Nu o interesa ce se petrecea după aceea.

Acum înţelese că frica o cuprinsese înaintea celui de-al doilea telefon, cu multe săptămâni înainte s-o invite pe Alice la Pic de Soularac. Atunci Yves Biau o contactase şi comparaseră poveştile… Gheara din piept o strângea tot mai tare.

Dacă lui Alice i se întâmpla ceva, numai ea era de vină.

Ajunseră la o fermă, o clădire de dimensiuni mijlocii, înconjurată de anexe dărăpănate, un garaj şi un şopron. Vopseaua de pe obloane şi de pe uşa principală se cojea, iar ferestrele nu mai aveau geamuri. Cu excepţia celor două maşini parcate în faţă, locul era pustiu.

De jur împrejur, numai munţi şi văi. Măcar putea spune cu siguranţă că încă se mai afla în Pirinei. Dintr-un motiv sau altul, lucrul acesta îi

trezi speranţa.

Uşa se deschise, de parcă ar fi fost aşteptaţi. Înăuntru domnea răcoarea. Un strat de praf gros acoperea mobilierul. Cândva fusese probabil un motel sau un *auberge.* Chiar în faţa lor se găsea recepţia, deasupra căreia se zărea un şir de cârlige, toate goale, unde altădată se agăţau cheile.

Păzitorul ei smuci frânghia în semn că trebuie să se mişte. Shelagh adulmecă mirosul dulce de aftershave ieftin şi de fum de ţigară. Desluşi sunetul unor voci ce răzbăteau dintr-o cameră din stânga ei. Uşa era uşor întredeschisă. Îşi miji ochii ca să poată zări ceva şi observă un bărbat care stătea în picioare la fereastră, cu spatele la ea. Purta pantofi din piele şi pantaloni subţiri de vară.

Tânăra fu obligată să urce scările până la primul etaj, după aceea străbătură un hol lung şi apoi o scară îngustă şi coşcovită, ce dădea într-un pod cu atmosferă sufocantă, care se întindea pe toată suprafaţa casei. Se opriră în faţa unei uşi aflate aproape de streaşină.

Insul tuciuriu săltă zăvorul şi o împinse violent înăuntru. Shelagh aterizâ pe podea, lovindu-se la cot, în timp ce uşa se trânti în urma ei. În pofida durerii, se năpusti spre uşă, strigând şi bătând cu pumnii în metal.

Într-un târziu, renunţă şi se răsuci ca să-şi inspecteze noua locuinţă. Lângă peretele îndepărtat văzu o saltea, cu o pătură frumos aranjată deasupra. În partea opusă exista o ferestruică asigurată pe dinăuntru cu gratii solide. Traversă camera târşâindu-şi picioarele şi pricepu

că se află în partea din spate a casei. Trase de gratii, însă zadarnic. Oricum, distanţa până jos o sperie.

Într-un colţ descoperi o chiuvetă micuţă şi alături, o găleată. Se relaxă şi roti, cu dificultate, robinetele. Ţevile bolborosiră şi tuşiră ca un fumător înrăit care trage în piept două pachete pe zi, dar, după câteva rateuri, apăru un fir subţire de apă. Fără să-i mai pese de murdăria de pe mâini, bău din căuşul palmelor până când începu s-o doară burta. Apoi se spălă cât putu mai bine, curăţându-şi rănile ce-i ardeau încheieturile şi gleznele acoperite de sânge uscat.

Puţin mai târziu, i se aduse ceva de mâncat. Mai mult decât de obicei.

— De ce mă aflu aici?

Gardianul aşeză tava pe jos, în mijlocul camerei.

— De ce m-aţi adus aici? *Pourquoi je suis là?*

— *Il te le dira.*[39]

— Cine vrea să discute cu mine? El făcu un gest înspre mâncare.

— *Mange.*[40]

— Va trebui să mă dezlegi. Apoi repetă întrebarea: Cine? Spune-mi. Bărbatul împinse tava cu vârful piciorului.

— Mănâncă!

După ce acesta plecă, Shelagh se aruncă asupra mâncării. Înghiţi şi ultima bucăţică, chiar şi cotorul şi seminţele mărului, apoi se întoarse din nou la fereastră. Razele soarelui cădeau pieziş peste crestele munţilor, transformând cenuşiul stâncilor într-un alb orbitor.

Din depărtare, se auzi motorul unei maşini ce venea încet spre fermă.

CAPITOLUL 42

Indicaţiile lui Karen se dovediră folositoare. La o oră după ce părăsi Carcassonne, Alice ajunse la periferia oraşului Narbonne. Respectă indicatoarele spre Cuxac d'Aude şi Capestang, urmând un drum pitoresc mărginit de-o parte şi de alta de bambuşi înalţi şi de ierburi sălbatice ce se legănau în vânt, adăpostind câmpurile verzi şi fertile. Peisajul era diferit faţă de munţii din Ariège sau de grohotişurile din Corbières.

Se apropia de ora două când Alice intră în Sallèles d'Aude. Parcă maşina sub teii şi pinii de pe malul canalului du Midi, la mică distanţă de ecluze, după care porni pe străzile frumoase, până când nimeri în rue des Burgues.

Căsuţa cu trei caturi a lui Grace se găsea chiar la colţul străzii. Uşa din lemn demodată şi obloanele mari, brune-cafenii, erau înconjurate de trandafiri ca din poveşti, ai căror boboci atârnau înghesuiţi pe tulpinile lor. Lacătul se înţepenise şi Alice trebui să învârtă de mai multe ori cheia masivă de alamă, până ce izbuti s-o răsucească. Împinse uşa cu umărul şi cu piciorul, iar aceasta se deschise cu un scârţâit, hârjâind dalele albe şi negre ale pardoselii şi măturând din calea ei vraful de ziare ce o blocau din interior.

Jos nu exista decât o singură încăpere mare, împărţită în două: bucătăria la stânga şi livingul larg la dreapta. Înăuntru găsi un aer rece şi umed, precum şi mirosul melancolic al caselor de mult

abandonate. Răcoarea îi învălui picioarele goale ca o pisicuţă ce se freacă de stăpânul ei. Alice încercă întrerupătorul, dar curentul electric fusese oprit. Ridică de jos teancul de corespondenţă comercială şi îl aşeză pe masă. Se aplecă peste chiuvetă, deschise fereastra şi se chinui o vreme cu zăvorul ornat ca să prindă obloanele.

Un fierbător şi un aragaz vechi al cărui cuptor se situa la nivelul ochilor alcătuiau singurele lucruri mai moderne ale mătuşii sale. Uscătorul de vase era gol şi chiuveta curată, iar în spatele robinetelor, îngrămădiţi, se zăreau doi bureţi uscaţi.

Alice traversă camera şi deschise fereastra mare din living, împingând în lateral obloanele grele, maronii. Imediat, soarele pătrunse în interior, transformând încăperea în mod uluitor. Se aplecă peste pervaz şi inspiră parfumul trandafirilor, relaxându-se un moment sub atingerea aerului fierbinte de vară ce-i alungă starea de disconfort. Avea senzaţia că invadează viaţa unei persoane, băgându-şi nasul în lucrurile acesteia fără permisiunea ei.

Două fotolii cu spătar înalt din lemn stăteau cuminţi lângă şemineu. Hornul era din piatră cenuşie, iar pe poliţă se zăreau câteva bibelouri acoperite cu praf. În vatră zăceau împrăştiate urmele înnegrite ale lemnelor arse. Alice le împinse cu vârful piciorului şi acestea căzură, răspândind în aer o perdea fină de cenuşă.

Atârnat pe peretele de lângă şemineu se afla tabloul în ulei al unei case din piatră cu acoperiş

ţuguiat din ţiglă roşie, înconjurată de floarea-soarelui şi de plante agăţătoare. Alice se uită la semnătura scrijelită în colţul din dreapta jos: *BAILLARD.*

O masă mare, patru scaune şi un soi de planşetă ocupau capătul camerei. Alice deschise uşile şi găsi un set de farfurioare şi ceşti, decorate cu imagini ale catedralelor franţuzeşti, un teanc de şervete din pânză şi o cutie cu tacâmuri din argint, care zăngăni tare când închise sertarul. Cele mai bune vase din porţelan – farfurii, castronaşul pentru frişcă, cupele pentru desert şi sosiera – se îngrămădeau pe rafturile de dedesubt.

În colţul îndepărtat al camerei se aflau două uşi. În spatele primeia se adăpostea cămara – masa de călcat, pământuful pentru praf, făraşul şi mătura, două cuiere, precum şi două genţi de la Géant băgate una într-alta. Cea de-a doua uşă dădea spre un şir de trepte.

Sandalele ei clămpăniră pe scândurile de lemn, croindu-şi drum pe întuneric. Întâi nimeri peste o baie de serviciu cu gresie roz, unde zări o bucată de săpun uscat pe chiuvetă şi o cârpă tare ca scoarţa atârnată într-un cârlig, lângă oglinda minusculă.

Dormitorul lui Grace se afla la stânga. Patul era acoperit cu aşternuturi şi cu pături, peste care trona o plapumă umplută cu puf de raţă. Pe noptiera de mahon se găsea o sticlă antică de Milk of Magnesia[41] cu o crustă albă în jurul dopului, şi o biografie a Eleonorei de Aquitania, scrisă de Alison Weir.

Imaginea semnului de carte demodat,

marcând pagina la care mătuşa ajunsese cu cititul, o mişcă adânc. Îşi închipui cum Grace stingea lumina, pregătindu-se de culcare, apoi cum strecura semnul de carte între foi ca să nu uite unde a rămas. Timpul se scursese prea repede. Murise înainte să apuce s-o termine. Simţindu-se neobişnuit de înduioşată, Alice puse cartea de-o parte. O va lua cu ea şi o va citi.

În sertarul noptierei găsi o punguţă cu levănţică, a cărei fundă roz se albise cu vremea, o reţetă şi o cutie cu batiste noi. Alte câteva cărţi umpleau raftul de dedesubt. Alice îngenunche şi-şi înclină capul într-o parte să poată citi titlurile. Niciodată nu rezistase tentaţiei de a trage cu ochiul la ce au alţi oameni în bibliotecă. În mare parte, văzu cam ce bănuise. Unul sau două volume de Mary Stewart, două de Joanna Trollopes, o veche ediţie din *Peyton Place* şi un volum subţire despre catari. Numele autorului era tipărit cu litere mari: *A.S. BAILLARD.* Alice se încruntă. Aceeaşi persoană care pictase tabloul din living? Numele traducătorului era trecut puţin mai jos: *J. GIRAUD.*

Alice întoarse cartea şi citi caseta cu informaţii despre autor. O traducere a Evangheliei după Ioan în occitană, precum şi alte câteva cărţi despre Egiptul Antic şi o biografie premiată despre Jean-François Champollion, savantul din secolul al XIX-lea care descifrase secretul hieroglifelor.

Un bec se aprinse în mintea ei. Biblioteca din Toulouse cu hărţile, diagramele şi ilustraţiile clipind pe monitorul din faţa ei. „Din nou Egiptul.”

Coperta unu a cărţii lui Baillard înfăţişa ruinele unui castel, înfăşurat ca într-un giulgiu de o ceaţă purpurie, cocoţat primejdios în vârful unei stânci ascuţite. Alice îl recunoscu din cărţile poştale şi din ghiduri: Montségur.

Deschise cartea. Paginile se dădură automat în lături, dincolo de jumătatea volumului, unde fusese prins un carton. Alice se apucă să citească:

Cetatea Montségur se situează pe vârful muntelui, cam la o oră de mers din satul cu acelaşi nume. Adesea ascunsă în nori, cu cele trei laturi ale sale alcătuite din pereţii stâncoşi, castelul reprezintă o fortăreaţă naturală extraordinară. Ruinele de astăzi nu datează din secolul al XIII-lea, cum s-ar putea crede, ci din timpul mult mai recentului război de ocupaţie, când fortificaţiile au suferit distrugeri însemnate. Totuşi, spiritul locului nu conteneşte să le amintească vizitatorilor de istoria sa tragică.

Legendele asociate cu Montségur – muntele sigur – sunt nenumărate. Unii cred că a fost un templu al soarelui, alţii că a constituit o sursă de inspiraţie pentru Munsalvaesche al lui Wagner, respectiv Muntele Sigur din nemuritoarea sa operă, *Parsifal.* Alţii au crezut că este locul unde se odihneşte Graalul. Pentru mulţi, catarii au fost păzitorii Cupei lui Hristos, dar şi a multor altor comori din Templul lui Solomon de la Ierusalim, posibil chiar ai aurului vizigoţilor şi ai altor bogăţii nespecificate.

Se spune că renumita comoară catară a fost furată din fortăreaţă în timpul asediului din ianuarie 1244. După înfrângere, s-a pierdut urma

comorii. Zvonurile că aceste obiecte de mare preţ s-au pierdut definitiv nu au însă temeiuri justificate.*

Alice citi şi nota de la subsol, anunţată de asterisc, care conţinea un citat din Evanghelia după Ioan, capitolul opt, versetul 32:

Veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va face liberi.

Îşi arcui sprâncenele, nedumerită. Nu prea avea nici o relevanţă pentru text.

Aşeză cartea lui Baillard lângă cele pe care urma să le ia cu ea, apoi traversă camera spre dormitorul din spate.

Aici văzu o veche maşină de cusut marca Singer, care nu se potrivea deloc cu stilul franţuzesc al casei cu pereţi groşi. Mama sa avusese una asemănătoare, în faţa căreia stătea şi cosea cu orele, umplând casa cu zumzetul şi zbârnâitul reconfortant al pedalei.

Alice îi mângâie suprafaţa plină de praf. Părea încă în stare de funcţionare. Cercetă pe rând fiecare compartiment, privind mosoarele de bumbac, acele, boldurile, bucăţile de dantelă şi de fundă, o cutiuţă cu degetare din argint şi una cu nasturi asortaţi.

Se întoarse la biroul din stejar de lângă fereastra care dădea în curticica interioară. Primele două sertare erau tapetate, dar goale. Cel de-al treilea, în mod surprinzător, fusese încuiat, deşi cheia se afla în continuare în lăcaşul ei.

Înăuntru dădu peste o cutie de pantofi pe care o desfăcu. Deasupra unui teanc de fotografii aranjate cu mare grijă, stătea o scrisoare adresată

lui *Madame Tanner*. Literele ce alcătuiau numele destinatarului arătau ca nişte păienjeni. Purta ştampila din *Carcassonne, 16 martie 2005,* precum şi cuvântul *PRIORITAIRE* imprimat în roşu. La expeditor nu se menţionase nici o adresă de retur, ci doar un nume aşternut în aceleaşi litere italice: *Audric S Baillard.*

Alice îşi strecură degetele în plic şi scoase o foaie de hârtie groasă, crem. Nu exista nici o dată, vreo adresă sau vreo explicaţie, ci doar un poem:

Bona nuèit, bona nuèit…
Braves amics, pica mièja-nuèit
Cal finir velhada
Ejos la flassada.

O amintire fugară îi apăru în minte, precum un cântec de mult uitat. Cuvintele scrijelite pe treptele din peşteră. Putea să jure că e vorba de aceeaşi limbă, chiar dacă nu pricepea cum făcuse subconştientul său o asemenea legătură.

Alice se sprijini de marginea patului. 16 martie, cu două zile înaintea morţii mătuşii sale.

Aşeză scrisoarea de-o parte şi desfăcu elasticul teancului de fotografii.

Numără zece poze alb-negru, aranjate în ordine cronologică. Pe spate aveau trecute luna, ziua şi locul. Prima înfăţişa un băieţel serios în uniformă de şcoală, cu părul pieptănat pe spate şi o cărare perfectă. Alice o întoarse. Un alt scris de mână, de data asta cu cerneala albastră: *Frederic William Tanner, septembrie 1937.*

Tresări. Aceeaşi poză a tatălui ei stătea pe poliţa şemineului de acasă, între una cu nunta părinţilor ei şi un portret al lui Alice la vârsta de

şase ani, îmbrăcată într-o rochiţă lungă până la glezne şi mânecuţe bufante. Îi mângâie trăsăturile cu vârfurile degetelor. Se vădea astfel că Grace ştia de existenţa fratelui ei, chiar dacă nu se cunoscuseră niciodată.

Alice o puse de-o parte şi trecu la următoarea. După ce le studie metodic pe toate, constată că ultima fotografie a mătuşii sale fusese făcută în iulie 1958. Asemănarea era destul de evidentă. Ca şi Alice, Grace era micuţă, cu trăsături delicate, ca ale unui spiriduş, cu toate că îşi purta părul încărunţit drept şi tuns neobişnuit de scurt. Grace privea direct spre obiectiv, ţinându-şi geanta ferm în faţă.

Într-o altă fotografie, mătuşa sa, cu câţiva ani mai în vârstă, stătea lângă un domn trecut de prima tinereţe. Alice se încruntă. Îi amintea de cineva. Înclină uşor fotografia să schimbe unghiul în care pica lumina.

Se aflau în faţa unui zid de piatră vechi. Răzbătea un aer puţin oficial, ca şi cum cei doi nu s-ar fi cunoscut foarte bine. Grace îmbrăcase o rochie de vară cu mâneci scurte, strânsă în talie. Însoţitorul ei era înalt şi foarte subţire, înveşmântat într-un costum deschis la culoare. Faţa îi era umbrită de pălăria de paie, dar mâinile ridate şi pătate de vreme îi trădau vârsta.

Pe zidul din spatele lor se întrezărea plăcuţa unei străzi franţuzeşti. Alice cercetă cu atenţie micul indicator şi izbuti să desluşească cuvintele Rue des Trois Degres. Pe versoul fotografiei regăsi scrisul fin al lui Baillard: *AB e GT, junh 1982, Chartres.*

Chartres din nou. Grace şi Audric Baillard.

Păstrând-o şi pe-aceasta, fata scoase singurul obiect care mai rămăsese în cutie, o carte mică, legată ca pe vremuri. Pielea neagră, crăpată se închidea cu un fermoar din alamă ruginit. Pe copertă avea embosate în litere aurii cuvintele *SFÂNTA BIBLIE.*

După câteva încercări, reuşi să desfacă fermoarul. La prima vedere, părea o ediţie standard King James. De-abia după ce o răsfoi, văzu că în paginile ei fine fusese decupată o gaură în formă dreptunghiulară, pe post de ascunzătoare.

Înăuntru, se găseau mai multe hârtii strâns împăturite pe care le despături, atentă. Un disc din piatră alburie, de dimensiunile unei monede de un euro, se rostogoli din mijlocul lor şi-i ateriză în poală. Era plat şi foarte subţire şi nu conţinea nici un pic de metal. Uimită, îl răsuci între degete. Avea două litere gravate pe el. *NS.* Punctele cardinale? Iniţialele cuiva? Vreun soi de monedă?

Alice răsuci discul. Pe cealaltă parte găsi labirintul, ce se asemăna leit cu cel de pe inelul şi peretele din grotă.

Logica îi spunea că trebuie să existe o explicaţie perfect pertinentă pentru o astfel de coincidenţă, cu toate că nu-i trecu nimic prin cap. Studie nerăbdătoare hârtiile în care fusese învelit discul. Se simţea speriată de ce ar putea descoperi, dar mult prea curioasă ca să nu le verifice.

„Nu te mai poţi opri acum.”

Alice se apucă să desfacă foile. Răsuflă

uşurată. Era doar un arbore genealogic. Pe prima pagină scria *ARBRE GENEALOGIQUE.* Cerneala se decolorase şi pe alocuri cu greu mai puteai desluşi ceva, dar anumite cuvinte săreau în ochi. Majoritatea numelor erau în cerneală neagră, însă, pe al doilea rând, pentru *ALAÏS PELLETIER-DU MAS (1193-)* se folosise cerneală roşie. Alice nu putu să descifreze numele alăturat, dar dedesubt şi puţin mai la dreapta mai era un nume, *SAJHË DE SER VIAN,* scris cu verde.

Sub ambele nume, îţi atrăgea atenţia un motiv delicat, auriu. Alice se întinse după disc şi-l aşează lângă simbolul de pe foaie. Desenele se dovediră identice.

Studie şi restul foilor, una câte una. O găsi şi pe Grace, cu data morţii adăugată într-o culoare diferită. Dedesubt, de-o parte şi de alta, părinţii lui Alice.

Ultima ramură îi aparţinea. *ALICE HELENA (1976-),* scris într-un roşu-aprins. Lângă numele ei, simbolul labirintului.

Cu genunchii la piept şi braţele împletite în jurul picioarelor, Alice pierdu şirul orelor pe care le petrecu nemişcată în camera abandonată. În cele din urmă, pricepu. Trecutul îşi cerea tributul. Fie că ei îi convenea sau nu.

CAPITOLUL 43

Drumul înapoi din Sallèles d’Aude spre Carcassonne i se păru un vis. Când ajunse la hotel, recepţia se umpluse de noi turişti, aşa că îşi luă singură cheia de pe panou şi urcă scările, fără s-o bage nimeni în seamă.

Se întinse spre clanţă, dar observă că uşa era întredeschisă.

Alice ezită. Aşează cutia şi cărţile pe jos, după care împinse uşa de perete.

— *Allo?* Alo!

Se uită de jur împrejur. Nimic nu părea nelalocul lui. Încă speriată, Alice trecu peste lucrurile din prag şi făcu un pas timid înăuntru. Se opri. Adulmecă un miros dulceag de vanilie amestecat cu iz de tutun prost.

În spatele uşii auzi o mişcare. Aproape că-i sări inima din piept. Se răsuci, tocmai la timp să zărească în oglindă reflexia unui bărbat cu sacou gri şi păr negru, care o lovi în piept, dezechilibrând-o. Se izbi de uşa-oglindă a şifonierului, făcând umeraşele de sârmă dinăuntru să zornăie precum bilele pe un acoperiş de tablă.

O cuprinse ameţeala. Totul dansa în jurul ei şi vedea ca prin ceaţă. Clipi des de mai multe ori. Îl auzea alergând pe coridor. „Du-te. Iute…”

Se ridică în picioare şi se repezi după individ în jos pe scări şi apoi în recepţie, unde un grup mare de italieni blocau intrarea. Panicată, se uită în toate direcţiile şi îl văzu pe intrus dispărând pe o uşă laterală.

Îşi croi drum prin marea de oameni şi bagaje, sărind peste valize şi genţi, după care ieşi în grădină. Deja bărbatul se afla în capul străzii. Adunându-şi puterile, Alice o luă la goană, dar el se dovedi mult mai puternic.

Când ajunse la şoseaua principală, parcă îl înghiţise pământul. Se amestecase în mulţimea de turişti care mergeau spre Cetate. Alice îşi puse

mâinile pe genunchi, trăgându-şi răsuflarea. Apoi se îndreptă de spate şi-şi pipăi ceafa cu degetele. I se formase un ditamai cucuiul.

Mai aruncă o privire, după care se răsuci pe călcâie şi porni înapoi spre recepţie. Cerându-şi scuze, se opri direct în faţa biroului, acolo unde începea coada.

— *Pardon, mais vous l'avez vu?*[42]

Recepţionera se uită la ea de parcă ar fi picat din lună.

— Mă ocup de dumneavoastră imediat ce termin cu domnul, spuse ea.

— Mi-e teamă că nu pot aştepta, zise Alice. Cineva a intrat în camera mea. Tocmai a fugit. Acum două minute.

— Vă rog, *Madame,* dacă aţi putea aştepta un minut… Alice îşi ridică vocea pentru ca toţi ceilalţi să poată auzi.

— *Il y avait quelqu'un dans ma chambre.*[43] *Un voleur.* Un hoţ.

În încăpere se lăsă liniştea. Recepţionera făcu ochii mari. Se ridică de pe scaun şi dispăru. Câteva secunde mai târziu, veni însoţită de proprietarul hotelului, care o invită pe Alice să se retragă într-un colţ.

— Care e problema, *Madame?* o întrebă el în şoaptă. Alice îi explică.

— Uşa nu a fost forţată, constată el, verificând încuietoarea, când urcară la etaj.

Patronul rămase în pragul uşii, în timp ce ea controlă dacă a dispărut ceva. Spre marea sa uimire, nici vorbă de furt. Paşaportul se afla în şifonier, chiar dacă în alt loc. Nici din rucsac nu-i

lipsea nimic. Singura problemă părea deranjarea lucrurilor. Dar nu suficient de gravă cât să creeze scandal.

Alice verifică şi baia. În sfârşit, găsi ceva palpabil.

— *Monsieur, s'il vous plaît,* strigă ea. Îi arătă chiuveta. *Regardez.*

Săpunul fusese sfărâmat în bucăţele mici, împrăştiind un miros puternic de lavandă. Tubul de pastă de dinţi păţise la fel: era sfârtecat şi cu conţinutul vărsat.

— *Voilà. Comme je vous ai dit.* După cum v-am spus.

Bărbatul o privi îngrijorat, deşi încă mai păstra o urmă de îndoială în ochi. Voia doamna ca el să cheme poliţia? Îi va întreba şi pe ceilalţi oaspeţi dacă observaseră ceva, desigur, dar de vreme ce nu dispăruse nimic… Nu-şi mai continuă fraza.

Dintr-o dată, pricepu totul. Nu se confrunta cu o tentativă de furt obişnuit. Cel care îi scotocise prin cameră căutase ceva anume, ceva ce credea că se află în posesia ei.

Cine mai ştia că se cazase aici? Noubel, Paul Authié, Karen Fleury şi angajaţii ei, Shelagh. Şi cam atât.

— Nu, zise ea repede. N-are sens să chemaţi poliţia, pentru că nu-mi lipseşte nimic. Dar aş dori să mă mut în altă cameră.

Patronul începu să protesteze că hotelul e plin, dar îşi înghiţi vorbele când îi zări expresia.

— Să văd ce pot face.

Douăzeci de minute mai târziu, Alice se

instală într-o nouă aripă a hotelului.

Era peste măsură de agitată. Verifică de două, trei ori dacă uşa şi ferestrele sunt bine închise. Se aşează pe pat, înconjurată de lucruri, încercând să decidă cum să procedeze în continuare. Se ridică, traversă în lung şi-n lat camera, se aşează din nou, după care se ridică iarăşi. Poate că ar fi trebuit totuşi să schimbe hotelul.

„Dacă se întoarce la noapte?”

Alarma se porni ca din senin. Sări cu inima bătându-i nebuneşte, apoi realiză că e vorba doar de telefonul ei, care-i suna în buzunarul de la geacă.

— *Allo, oui?*

Răsuflă uşurată când auzi vocea lui Stephen, unul dintre colegii lui Shelagh de la şantier.

— Bună, Steve. Nu, scuze. De-abia am intrat. N-am avut timp să-mi verific mesajele. Care-i treaba?

După ce ascultă, se făcu albă la faţă ca varul. Situl se închidea definitiv.

— Dar de ce? Ce motiv a găsit Brayling?

— A zis că nu depinde de el.

— Doar din cauza scheletelor?

— Poliţia nu a divulgat nimic. Ritmul i se acceleră.

— Erau acolo când Brayling v-a anunţat? întrebă ea.

— În mare parte veniseră pentru Shelagh, spuse el, apoi se opri. Chiar mă întrebam, Alice, ai mai vorbit cu ea după ce ai plecat?

— Nu, de luni n-am nici o veste. Am încercat

să iau legătura cu ea de mai multe ori ieri, dar nu m-a sunat niciodată înapoi. De ce?

Alice se trezi în picioare, aşteptând răspunsul lui Stephen.

— Se pare că a dispărut, rosti el într-un târziu. Brayling înclină să dea crezare unei variante sinistre, mai exact o bănuieşte că a furat ceva de la sit.

— Shelagh n-ar face aşa ceva, exclamă ea. În nici un caz. Nu-i genul de persoană care să…

Dar chiar când rosti cuvintele, îşi aminti chipul alb şi furios al prietenei sale. Dintr-o dată, nu se mai simţi atât de sigură pe convingerile ei.

— Asta crede şi poliţia? îl chestionă ea.

— Nu ştiu. Doar că e cam ciudat, spuse el vag. Unul dintre poliţiştii care au fost la sit luni a murit într-un accident de maşină în Foix, iar şoferul a fugit de la locul faptei, continuă el. Am citit în ziar. Se pare că el şi Shelagh se cunoşteau.

Alice se lăsă uşor pe pat.

— Iartă-mă, Steve, dar îmi vine greu să înghit una ca asta. A căutat-o cineva? Au făcut ceva în privinţa asta?

— Şi încă un amănunt, adăugă el misterios. M-aş ocupa de el personal, însă mâine-dimineaţă la prima oră plec acasă. N-are sens să mai pierd vremea aici.

— Ce anume?

— Înainte să începem săpăturile, ştiu că Shelagh a tras la nişte prieteni în Chartres. Poate că s-a dus la ei şi nu s-a gândit să ne anunţe.

Lui Alice i se păru cam exagerată ideea, dar oricum era mai bine decât nimic.

— Am sunat la numărul respectiv. Mi-a răspuns un tânăr care mi-a zis că n-a auzit niciodată de ea, dar sunt sigur că numărul era corect. Îl aveam în memoria celularului.

Fata luă o hârtie şi un pix.

— Spune-mi-l să încerc şi eu, spuse ea, pregătindu-se să scrie. Mâna îi îngheţă.

— Scuză-mă, Steve… Glasul îi sună înăbuşit, ca de la mii de kilometri depărtare. Repetă-l, te rog.

— 02 68 72 31 26. Şi nu uita să mă informezi şi pe mine dacă afli ceva noutăţi.

Era numărul pe care i-l dăduse Biau.

— Nici o problemă, rosti ea, abia conştientizând ce spune. Ţinem legătura.

Alice ştia că ar trebui să-l sune pe Noubel, să-i povestească despre tentativa de jaf şi despre întâlnirea cu Biau, însă ezită. Nu era sigură că se poate încrede în el. Nu mişcase nici un deget ca să-l oprească pe Authié.

Se întinse spre rucsac şi scoase din el harta Franţei. „Ce nebunie! E un drum de cel puţin opt ore.”

Undeva la marginea subconştientului, un gând nu-i dădea pace. Reveni asupra însemnărilor culese la bibliotecă.

Printre nenumăratele informaţii despre catedrala din Chartres, găsise şi un pasaj referitor la Sfântul Graal. Şi acolo exista un labirint. Alice căută paragraful cu pricina. Îl citi de două ori ca să se asigure că nu-l înţelesese greşit, apoi trase un scaun şi se aşeză la masă cu volumul lui Audric Baillard, deschizându-l la pagina marcată.

Alţii au crezut că este locul unde se odihneşte Graalul. Se bănuieşte şi că păzitorii Cupei lui Hristos au fost catarii…

Comoara catară dispăruse de la Montségur. Fusese adăpostită şi dusă la Pic de Soularac? Alice cercetă harta de la începutul cărţii. Montségur nu se situa departe de munţii Sabarthès. Oare comoara se ascundea acolo?

„Cum se leagă Chartres de Carcassonne?”

Din depărtare se auziră tunete care anunţau furtună. În cameră pătrundea o lumină portocalie stranie ce venea de la stâlpii electrici apăsaţi de greutatea norilor întunecaţi. Vântul bătea cu putere, scuturând obloanele şi zvârlind în aer gunoaiele de prin parcări.

Când Alice trase perdeaua căzură primii stropi grei de ploaie, spărgându-se de pervaz ca petele de cerneală. Voia să plece acum. Dar se făcuse târziu şi nu avea de gând să rişte conducând pe o astfel de vreme.

Încuie bine uşile şi ferestrele, setă alarma, după care se sui complet îmbrăcată în pat, ca să aştepte dimineaţa.

La început totul părea la fel. Familiar, liniştit. Plutea prin lumea albă, imponderabilă, transparentă şi tăcută. Apoi, ca şi cum ar fi stat pe trapa unei spânzurători, simţi o smucitură bruscă şi căzu în gol din înaltul cerului spre piscurile împădurite ale munţilor.

Ştia unde se găseşte. La Montségur, într-o vară timpurie.

Nici nu atinse bine pământul că o şi luă la goană, de-a lungul unei cărări abrupte şi

neprimitoare, croită printre două şiruri de copaci înalţi. Coroanele lor se aplecau maiestuos şi înfricoşător totodată. Se agaţă de ramuri ca să-şi încetinească ritmul, însă mâinile trec drept prin ele şi bucheţele mici de frunze îi mângâie palmele, ca atingerea unei perii de păr fine şi îi pătează buricele degetelor în verde.

Poteca devine tot mai abruptă. Ştie că mai sus, spre vârful munţilor, pietrişul şi rădăcinile uscate au fost înlocuite de un strat de pământ moale, muşchi şi nuieluşe. Nu se aude nimic. Nici ciripit de păsărele, nici strigăte, nimic cu excepţia gâfâielilor ei.

Cărarea coteşte şi şerpuieşte de multe ori, schimbându-şi brusc direcţia, făcând-o să rătăcească ameţitor când la stânga, când la dreapta, dar la un moment dat, după un colţ, nimereşte în faţa unui zid tăcut de flăcări care îi blochează drumul. Îşi duce mâinile la ochi ca să se apere de limbile de foc roşii, portocalii şi galbene, ce urlă, şuieră, biciuiesc şi se împletesc în aer ca trestia de deasupra unui râu.

Atunci visul se schimbă. În locul nenumăratelor chipuri din interiorul flăcărilor, se conturează silueta unei tinere cu o expresie blândă, dar puternică în acelaşi timp, care se întinde spre ea şi îi ia cartea din mână.

Cânta cu o voce cristalină.

„Bona nuèit, bona nuèit…”

Acum nu mai resimte strânsoarea din jurul gleznelor şi nici lanţurile ce o ţintuiau de pământ. Focul n-o mai urmăreşte. Acum se răsuceşte în aer ca un fuior de fum, iar braţele subţiri, dar

viguroase, ale femeii o strâng la pieptul ei. E în siguranţă.

„Braves amics, pica mièja-nuèit… ”

Zâmbi şi se bucură de îmbrăţişarea ce o ducea tot mai sus, spre lumină, lăsând lumea în urma ei, departe.

CAPITOLUL 44

Carcassona

JULHET 1209

Gândurile i se limpeziră treptat, treptat, după ce se trezi în zgomotele fierăstraielor şi ale topoarelor ce răzbăteau din curtea de jos. Alaïs se uită pe fereastră la galeriile de lemn şi la parapetele ce se construiau peste zidurile castelului Comtal.

Scheletul masiv de lemn prindea contur repede. Asemuindu-se cu o pasarelă deosebit de înaltă ce părea că atinge cerul, oferea un punct de observaţie de unde arcaşii puteau să-şi azvârle ploaia de săgeţi asupra duşmanilor dacă, din nefericire, zidurile Cetăţii ar fi fost atacate.

Se îmbrăcă iute şi alergă în curte. În fierărie, focurile ardeau cu putere. Ciocanele şi nicovalele scoteau scântei pe măsură ce armele erau ascuţite sau refăcute; săpătorii urlau unul la altul, în vreme ce topoarele, frânghiile, pârghiile de la *pèireras* şi balistele erau pregătite.

Îl zări pe Guilhem în faţa unui grajd. I se puse un nod în gât. „Uită-te la mine.” El nu se întoarse şi nici nu-şi înălţă privirea. Alaïs voi să-şi fluture mâna ca să-i atragă atenţia, însă laşitatea o împiedică şi braţul îi căzu pe lângă corp. Nu se va

umili, cerşindu-i iubirea, dacă el nu dorea asta.

Forfota din interiorul castelului Comtal se răspândise şi în Cetate. Grămezile din piatră de Corbières umpleau piaţa centrală, gata să ajungă în baliste şi catapulte. În aer plutea o duhoare acră de urină ce venea dinspre tăbăcăria unde pieile animalelor erau argăsite ca să protejeze galeriile de foc. Prin Port Narbonnaise intrau şiruri nesfârşite de căruţe încărcate cu hrană pentru Cetate: carne sărată din La Piège şi Lauragais, vin din Carcasses, orz şi grâu de pe câmpuri, fasole şi linte din grădinile de la Sant-Miquel şi Sant-Vicens.

Pe chipurile tuturor se citeau mândria şi hotărârea. Numai norii de fum negru şi înecăcios de deasupra râului şi mlaştinilor din nord – unde vicontele Trencavel poruncise distrugerea morilor şi arderea recoltelor – aminteau cât de aproape şi cât de reală devenea ameninţarea.

Alaïs îl aşteptă pe Sajhë în locul pe care-l aleseseră împreună. Avea mintea plină de întrebări pentru Esclarmonde şi gândurile nu-i dădeau pace defel. La apariţia băiatului, deja ardea de nerăbdare.

Îl urmă îndeaproape pe uliţele întortocheate ale cartierelor mărginaşe de lângă Sant-Miquel până când ajunseră lângă o firidă ascunsă în zid. Lucrătorii care săpau şanţuri pentru a-i împiedica pe duşmani să se apropie prea mult făceau un zgomot asurzitor. Sajhë se văzu nevoit să strige ca să se facă auzit.

— *Menina,* te aşteaptă înăuntru, spuse el, cu o expresie serioasă.

— Dar tu nu vii?

— Mi-a poruncit să te aduc pe tine şi după aia să mă întorc la castel să-l găsesc pe domnul intendent Pelletier.

— Caută-l în Cour d'Honneur, îl povăţui Alaïs.

— Bine, zâmbi micul ei prieten. Ne vedem mai târziu.

Fata împinse uşa, strigându-şi prietena căreia murea de nerăbdare să-i vorbească, după care păşi înăuntru. În penumbră, mai desluşi încă o siluetă stând într-un colţ.

— Haide, haide, o îndemnă Eclarmonde cu glas voios. Cred că deja l-ai cunoscut pe Simeon.

Alaïs rămase cu gura căscată.

— Simeon? Deja aici? ţipă ea încântată, repezindu-se spre el şi prinzându-i mâinile între palmele sale. Cu ce veşti? Când ai sosit în Carcassona? Unde o să stai?

Bătrânul izbucni în râs.

— Atâtea întrebări! Asemenea grabă să afli totul! Bertrand mi-a povestit că atunci când erai mică nu mai conteneai cu întrebările!

Ea zâmbi fericită. Se aşeză pe băncuţa de lângă masă şi primi cupa de vin pe care i-o întinse Esclarmonde, ascultând cu atenţie vorbele schimbate de cei doi. Deja între ei se născuse o legătură puternică.

Bărbatul era un povestitor cu har, ţesând un basm fermecător din amintirile lui de la Chartres, Besièrs şi din Ţara Sfântă. Timpul trecu pe nesimţite cu poveşti despre dealurile Iudeei în vreme de primăvară, despre câmpiile acoperite de crini, irişi galbeni şi vineţii, precum şi de migdalii

cu flori rozalii, care se întindeau ca un covor până la capătul pământului. Alaïs nu-şi mai putea lua ochii de la el.

Afară se întuneca din ce în ce mai tare. Atmosfera din încăpere se schimbă, fără ca ea să bage de seamă. Parcă i se zbăteau nişte fluturi în stomac, atunci când se gândea la ce avea să vină. Oare Guilhem sau tatăl său simţeau la fel înaintea unei bătălii, când timpul se scurgea cu repeziciune până la momentul înfruntării?

O privi pe Esclarmonde, care-şi ţinea mâinile în poală, liniştită. Părea senină şi calmă.

— Sunt sigură că tata va ajunge cât de curând aici, spuse fata, aproape cerându-şi iertare pentru întârzierea acestuia. Mi-a promis.

— Ştim, spuse Simeon, bătând-o uşurel pe mână. Avea pielea uscată ca pergamentul.

— N-o să mai putem aştepta mult, zise Esclarmonde, uitându-se spre uşa care nu se mai deschidea odată. Stăpânii casei se vor întoarce dintr-o clipă în alta.

Alaïs surprinse un schimb de priviri între cei doi. Pentru că nu mai putea răbda încordarea care-i chinuia întreaga făptură, se aplecă înainte.

— Ieri nu mi-ai răspuns la întrebare, Esclarmonde. Se miră şi ea cât de răspicat îi sunase glasul. Şi tu eşti unul dintre păzitori? Cartea pe care o caută tatăl meu se află la tine?

Pentru o clipă, întrebarea pluti în aer. Apoi, spre uimirea ei, Simeon chicoti.

— Cât de multe ţi-a povestit tatăl tău despre *Noublesso?* o iscodi el cu ochi negri, sclipitori.

— Că întotdeauna au fost cinci păzitori, care

s-au jurat să apere cărţile Trilogiei Labirintului.

— Şi te-a lămurit de ce erau cinci? Alaïs scutură din cap că nu.

— Întotdeauna, *Navigatairé,* conducătorul, este sprijinit de patru iniţiaţi. Împreună ei reprezintă cele cinci puncte ale trupului omenesc şi puterea numărului cinci. Fiecare păzitor este ales pentru dârzenia, hotărârea şi devotamentul lui. N-are însemnătate că-i creştin, sarazin sau evreu. Curajul contează, nu sângele, rangul sau culoarea pielii. Astfel se vădeşte natura tainei pe care am jurat s-o protejăm: pentru că ea aparţine tuturor credinţelor. Zâmbi, după care adăugă: *Noublesso de los Seres* există de mai bine de două mii de ani – chiar dacă nu mereu a purtat acest nume – ca să vegheze asupra secretului de care-ţi vorbesc. Uneori am trăit la adăpost, alteori nu ne-am ferit deloc.

Alaïs se întoarse spre Esclarmonde.

— Tatăl meu nu se poate obişnui cu gândul că tu ai putea fi unul dintre păzitori. E mai presus de închipuirea lui.

— Dintotdeauna aşa a fost cu Bertrand, chicoti Simeon.

— N-ar fi bănuit în veci că al cincilea păzitor este o femeie, spuse fata, sărind în apărarea tatălui său.

— În vremurile străvechi, explica evreul, egiptenii, asirienii, romanii şi cei din Babilon preţuiau cu mult mai mult femeia, decât în veacurile negre pe care le trăim astăzi.

Alaïs căzu pe gânduri.

— Oare Harif e îndreptăţit să creadă că

munţii vor fi o ascunzătoare bună pentru cărţi? îl întrebă ea.

Simeon îşi ridică mâinile.

— Nu se cuvine ca noi să căutăm adevărul sau să punem la îndoială ce se va petrece şi ce nu. Îndatorirea noastră e simplă: să avem grijă de cărţi şi să le apărăm împotriva oricărui rău. Să facem tot ce ne stă în puteri să le pregătim pentru clipele în care va fi nevoie de ele.

— De aceea Harif l-a ales pe tatăl tău să poarte cărţile şi nu pe unul din noi, continuă Esclarmonde. Rangul lui îl face să fie cel mai potrivit *envoi.* Are oameni şi cai şi poate călători în voie, spre deosebire de noi.

Alaïs se codi să vorbească, dar până la urmă nu se mai putu abţine:

— Tata nu vrea să-l părăsească pe viconte. E sfâşiat între vechile şi noile sale legăminte.

— Cu toţii avem astfel de trăiri, spuse Simeon. Şi noi ne-am luptat la răspântii să alegem calea cea mai bună. Bertrand a fost un fericit al sorţii întrucât până acum nu a trebuit să aleagă. Îi luă mâinile în palmele sale. Tatăl tău nu mai poate întârzia. Trebuie să-l încurajezi să-şi ducă la bun sfârşit îndatoririle. Carcassona nu a căzut până acum, dar asta nu înseamnă că e de neînvins.

Privirile celor doi o ardeau pe fată. Se ridică în picioare şi se apropie de vatră. Inima îi bubuia în piept din pricina unei idei ce i se înfiripa în minte.

— Dar dacă cineva ar face totul în numele lui? şopti ea timid. Esclarmonde pricepu pe loc.

— Nu cred că tatăl tău ar îngădui aşa ceva. Te

iubeşte prea mult. Alaïs se întoarse cu faţa la ei.

— Înainte să plece la Montpelhièr m-a crezut vrednică de o asemenea sarcină. Se poate spune că deja mi-a dat permisiunea sa.

Simeon clătină din cap.

— Adevărat grăieşti, însă lucrurile se schimbă în fiecare zi. Francezii se apropie de hotarele ţinutului vicontelui Trencavel şi drumurile devin tot mai primejdioase, după cum am văzut cu ochii mei. În curând nimeni nu va mai putea călători fără să-şi pună viaţa în pericol.

Ea nu se dădu bătută.

— Dar eu mă voi îndrepta în direcţie opusă, rosti, uitându-se când la unul când la altul. Şi nu mi-aţi răspuns la întrebare. Dacă rânduielile *Noublesso* nu mă împiedică să-i iau povara de pe umeri tatălui meu, atunci sunt gata să plec în locul lui. Mă simt în stare să-mi port singură de grijă. Călăresc foarte bine şi mânuiesc spada şi arcul cu pricepere. Nimeni nu va bănui că…

Evreul o opri cu un gest scurt.

— Ai înţeles greşit şovăiala noastră, copilă. Nu punem la îndoială curajul şi hotărârea ta.

— Atunci, binecuvântaţi-mă.

Simeon oftă şi se răsuci spre Esclarmonde.

— Soră, ce spui? Bineînţeles, numai cu voia lui Bertrand.

— Te rog din suflet, Esclarmonde, încuviinţează cererea mea. Îmi cunosc tatăl.

— Nu-ţi făgăduiesc nimic, spuse ea într-un târziu, dar n-o să vorbesc împotriva ta.

Alaïs schiţă un zâmbet în colţul buzelor.

— Dar trebuie să te supui voinţei lui, continuă

femeia. Dacă nu-ţi va îngădui să pleci, atunci ai să te împaci cu gândul.

„N-are cum să spună nu. N-o să-l las.”

— Mă voi supune, răspunse fata împăciuitoare.

Uşa se deschise şi Sajhë năvăli în cameră, urmat îndeaproape de Bertrand Pelletier.

Intendentul o îmbrăţişă pe Alaïs, îl strânse în braţe pe Simeon cu bucurie şi uşurare, după care o salută destul de rece pe Esclarmonde. Alaïs şi Sajhë aduseră pâine şi vin, în timp ce Simeon îi povesti tot ce vorbiseră până atunci.

Spre uimirea fetei, tatăl ei ascultă în tăcere, fără să scoată un cuvânt. Sajhë privi la început întreaga scenă cu ochi mari, însă foarte curând îl cuprinse somnul şi se culcuşi lângă bunica lui. Alaïs nu se băgă în vorbă, ştiind că Simeon şi Esclarmonde îi vor ţine partea mult mai bine decât ar fi făcut-o ea, dar din când în când mai arunca o privire spre intendent. Pe chipul lui întunecat şi brăzdat de riduri se aşternuse o mare oboseală, care vedea că părintele său nu ştie ce să facă.

În cele din urmă, nimeni nu mai spuse nimic. O tăcere adâncă învălui mica odaie. Aşteptau cu toţii o hotărâre.

Alaïs îşi drese glasul.

— Aşadar, *paire,* ce spui? Îmi dai voie să plec? Pelletier oftă.

— Nu vreau să-ţi pun viaţa în primejdie. Fata se posomorî.

— Ştiu asta şi îţi sunt recunoscătoare pentru dragostea ce mi-o porţi. Dar vreau să ajut. Şi chiar pot!

— Aş avea o idee care să vă mulţumească pe amândoi, rosti Esclarmonde încet. Alaïs va călători cu Trilogia, dar numai o parte din drum, până la Limoux, să zicem. Am prieteni acolo la care să se adăpostească. După ce munca ta aici se sfârşeşte şi vicontele Trencavel se poate lipsi de tine, o să i te alături, mergând apoi împreună spre munţi.

Pelletier se încruntă.

— Nu văd cum ne-ar ajuta un astfel de plan. Nesăbuinţa unei asemenea călătorii în vremurile astea de restrişte va atrage atenţia, lucru de care trebuie să ne ferim cu orice preţ. Pe deasupra, habar n-am cât va mai trece până când voi putea pleca din Carcassona.

Ochii fiicei lui sclipiră.

— E simplu. Voi răspândi zvonul că plec să-mi împlinesc un legământ pe care l-am făcut când m-am măritat, zise ea, frământându-se ce să mai născocească. Aş spune că vreau să-i dăruiesc un obiect de preţ abatelui de la Sant-Hilaire. E la o aruncătură de băţ de Limoux.

— Nu cred că smerenia asta a ta ivită peste noapte va păcăli pe cineva, zise tatăl, după care adăugă brusc înveselit: Mai ales pe soţul tău.

Simeon făcu un gest de împotrivire.

— Ideea e minunată, Bertrand! Nimeni nu va pune la îndoială un pelerinaj în acest moment. Şi-apoi, Alaïs este chiar fiica intendentului din Carcassona. Cine să-i ceară socoteală?

Pelletier se foi în scaun, devenind parcă şi mai încăpăţânat.

— Eu tot sunt de părere că Trilogia va fi mai bine ocrotită aici, în *Ciutat.* S-ar putea ca Harif să

nu ştie ce se petrece cu adevărat. Carcassona nu va fi prădată.

— Toate oraşele, oricât ar părea ele de puternice şi de neînfrânt, pot cădea. Ştii asta. Ordinele primite de la *Navigatairé* spun foarte limpede să ducem cărţile în munţi. Evreul îl aţinti cu privirea pe prietenul său. Înţeleg de ce simţi că nu-l poţi părăsi pe vicontele Trencavel acum. Şi nu mă împotrivesc. Ai cugetat şi ai luat o hotărâre, bună sau rea. Cu toate acestea, dacă nu tu, atunci altcineva trebuie să meargă în locul tău.

Alaïs băgă de seamă ce luptă năprasnică se dădea în sufletul părintelui său. Înduioşată, se întinse şi îi apucă mâna. El nu scoase nici un cuvânt, dar îi mulţumi strângându-i uşor degetele.

— *Aquò es vòstre,* şopti ea blând. Lasă-mă să fac asta pentru tine. Intendentul oftă din toţi rărunchii.

— Mare primejdie te aşteaptă, *filha.* O văzu încuviinţând. Şi totuşi încă mai stărui?

— Va fi o mare onoare pentru mine să te pot sluji în felul acesta. Simeon îl cuprinse pe după umeri.

— Fiica ta e curajoasă. Hotărâtă. Ca şi tine, bătrâne prieten. Alaïs nici nu mai îndrăznea să răsufle.

— Inima mă sfătuieşte să mă împotrivesc, spuse Pelletier într-un târziu. Iar cugetul mă povăţuieşte exact pe dos… Se opri de parcă s-ar fi temut de cuvintele pe care avea să le rostească. Dacă soţul tău şi *Dame* Agnès îţi vor îngădui să pleci – iar Esclarmonde te va însoţi ca doamnă de companie –, atunci vei primi şi binecuvântarea

mea.

Fiica se aplecă şi-şi sărută părintele.

— Ai ales cu înţelepciune, rosti Simeon bucuros.

— Câţi oameni ne poţi da, domnule intendent Pelletier? întrebă Esclarmonde.

— Patru soldaţi, şase cel mult.

— Şi cât de curând putem să ne pregătim de drum?

— În mai puţin de o săptămână, răspunse Pelletier. Dacă ne mişcăm prea repede am stârni bănuieli. Trebuie să primesc încuviinţare de la *Dame* Agnès şi de la soţul tău, de asemenea, Alaïs.

Ea deschise gură să spună că Guilhem abia dacă va băga de seamă plecarea ei, însă se stăpâni.

— *Filba,* pentru ca planul vostru să dea roade, trebuie să respectăm bunele obiceiuri de la curte. Uşurat că în sfârşit luase o hotărâre, se ridică în picioare ca să plece. Alaïs, Întoarce-te la castelul Comtal şi caută-l pe François. Povesteşte-i pe scurt ce ai de gând să faci şi spune-i că vrei să stai de vorbă cu mine.

— Dar tu nu vii?

— Puţin mai târziu.

— Foarte bine. Să iau şi cartea lui Esclarmonde cu mine? Pelletier zâmbi amar.

— De vreme ce te va însoţi, sunt sigur că mai poate rămâne la ea o vreme.

— Dar nu vreau să socoţi că…

El lovi uşor pachetul de sub pelerină.

— Totuşi, vei lua cartea lui Simeon. Îşi vârî mâna sub pelerină şi scoase cămaşa din piele de

oaie pe care fata o zărise în Besièrs. Du-o la castel. Coase-o în căptuşeala hainelor tale de călătorie. Voi aduce oricum şi *Cartea Cuvintelor.*

Alaïs luă cartea şi o băgă în punguţa ei, apoi îşi ridică privirea spre el.

— Îţi mulţumesc, *paire,* că ai încredere în mine. Pelletier se înroşi. Sajhë se îndreptă de spate alene.

— O să fac tot ce-i cu putinţă pentru ca domniţa Alaïs să ajungă acasă în siguranţă, spuse băiatul.

Toată lumea izbucni în râs.

— Aşa ar fi bine, *gentilòme,* spuse intendentul, dându-i o palmă prietenească pe umăr. Nădejdea noastră a trecut pe umerii ei acum.

— Toate însuşirile tale bune le-am regăsit în ea, spuse Simeon, pe când se îndreptau spre porţile ce duceau dincolo de Sant-Miquel în cartierul evreiesc. E curajoasă, încăpăţânată, loială. Nu se dă bătută cu uşurinţă. Fiica ta mai mare seamănă cu ea?

— Oriane o moşteneşte pe mama ei, zise Pelletier scurt. Are înfăţişarea şi firea lui Marguerite.

— Adesea se întâmplă astfel. Un copil seamănă cu mama, în timp ce al doilea seamănă cu tatăl. Se opri o clipă, apoi continuă: E măritată cu secretarul vicontelui Trencavel?

Pelletier oftă.

— Nu-i o căsnicie fericită. Congost a îmbătrânit înainte de vreme şi nu-i rabdă purtările. Dar cu toate astea, are un rang de vază

la curte.

Mai merseră câţiva paşi în tăcere.

— Dacă zici că o moşteneşte pe Marguerite, pesemne că e tare frumoasă.

— Oriane are un farmec şi o graţie care încântă privirea. Mulţi bărbaţi i-ar face curte. Iar unii nici nu se feresc să-şi arate simţămintele faţă de ea.

— Copilele tale îţi aduc mare bucurie, nu? Intendentul îşi privi pieziş prietenul.

— Alaïs, da. Oriane însă, nu. Probabil că eu sunt vinovat. Am încercat să fiu nepărtinitor, dar mi-e teamă că nu amândouă mă iubesc la fel de tare.

— Păcat, murmură evreul. Ajunseră la porţi. Pelletier se opri.

— Mi-aş fi dorit să te înduplec să rămâi în *Ciutat.* Sau măcar la Sant-Miquel. Dacă apar duşmanii noştri, nu te voi putea apăra în afara zidurilor.

Simeon îl apucă de braţ.

— Îţi faci prea multe griji. Rolul meu s-a terminat acum. Ţi-am dat cartea care mi-a fost încredinţată. Celelalte două se află şi ele la adăpostul acestor ziduri. Esclarmonde şi Alaïs te vor ajuta. Ce treabă să mai aibă cineva cu mine acum? îl aţinti cu privirea. Locul meu e alături de cei de un neam cu mine.

Ceva din glasul lui îl sperie pe Pelletier.

— Vreau să cred că ăsta este un simplu rămas-bun, rosti el încruntat. În mai puţin de-o lună, vom bea o cupă de vin împreună, ai încredere în cuvântul meu.

— Nu în vorbele tale n-am încredere, prietene, ci în spadele francezilor.

— Până la primăvară, totul se va termina. Francezii vor pleca şchiopătând şi cu coada între picioare spre casele lor, contele de Toulouse va căuta o nouă alianţă, iar noi doi vom sta în jurul focului, depănând amintiri din tinereţe.

— *Pas a pas, se va luènh,* zise Simeon, îmbrăţişându-l. Transmite-i toate cele bune lui Harif din partea mea. Spune-i că încă îl mai aştept să jucăm partida aia de şah pe care mi-a promis-o acum treizeci de ani!

Îşi ridică mâna în semn de rămas-bun când Simeon trecu de porţi. Prietenul lui nu se uită înapoi.

— Domnule intendent Pelletier!

Bertrand continuă să scruteze prin mulţimea de oameni ce-şi croiau drum spre râu, dar deja nu-l mai putea vedea pe Simeon.

— *Messire!* repetă mesagerul, roşu la faţă şi gâfâind.

— Ce e?

— Trebuie să vă întoarceţi la Porte Narbonnaise, *Messire.* Necaz mare!

CAPITOLUL 45

Alaïs împinse uşa de la camera ei şi dădu buzna înăuntru.

— Guilhem?

Chiar dacă avea nevoie de singurătate şi nu se aştepta ca el să fie acolo, tot rămase dezamăgită la vederea încăperii pustii.

Încuie uşa, îşi desfăcu punga de la brâu, o

aşează pe masă şi scoase cartea din învelitoare. Era de dimensiunea unei psaltiri. Coperţile din lemn fuseseră învelite în piele, care se tocise puţin pe la colţuri.

Alaïs dezlegă şireturile şi lăsă cartea să se deschidă în voie, precum un fluture ce-şi întinde aripile. Pe prima pagină se vedea doar un potir înconjurat de frunze aurii, pictat chiar în mijloc, ce strălucea ca o bijuterie pe pergamentul alb-gălbui. Nu era mai mare decât modelul ce apărea pe inelul tatălui său sau pe *merel-ul* care rămăsese atât de puţin timp în mâinile ei.

Întoarse pagina. În faţa ochilor ei se înşiruiau patru rânduri negre, scrise cu mare măiestrie.

Pe margini, apăreau desene şi simboluri, un model repetat precum cusăturile de la tivul pelerinei ei. Păsări, animale, fiinţe cu braţe lungi şi degete ascuţite. Alaïs îşi ţinu răsuflarea.

„Astea sunt chipurile şi fiinţele din visurile mele.”

Răsfoi paginile una câte una. Fiecare era acoperită cu un scris negru, însă doar pe-o parte. Recunoscu vorbe din limba lui Simeon, cu toate că nu le pricepu tâlcul. Mare parte din carte însă fusese transcrisă în limba ei. Prima literă de pe fiecare pagină era întotdeauna miniată, roşie, albastră sau galbenă, cu un praf auriu în jur. Pe margini nu mai apăreau alte desene şi nici alte litere nu săreau în ochi, cuvintele înşiruindu-se unul după altul, întrerupte din când în când de câte un spaţiu, pentru a şti că acolo se terminau gândurile aşternute pe hârtie.

Alaïs atinse pergamentul ascuns în mijlocul

cărţii. Era mai gros şi mai întunecat decât celelalte pagini, făcut mai degrabă din piele de capră, decât de viţel. În loc de simboluri şi desene, avea câteva cuvinte, însoţite de şiruri de numere şi măsurători. Părea un fel de hartă.

Băgă de seamă micile săgeţi ce arătau direcţii diferite. Unele erau aurii, dar cele mai multe negre.

Încercă să citească prima pagină, de la stânga la dreapta, dar nu înţelese nimic. Apoi se strădui să descifreze rândurile de jos în sus, de la dreapta la stânga, dar nici aşa nu pricepu mare lucru. Până la urmă, citi pe sărite rândurile, sau alese la întâmplare cuvinte din trei în trei rânduri, însă zadarnic.

„Uită-te dincolo de imaginile pe care le văd ochii, ca să descoperi tainele ascunse.”

Cugetă adânc. Fiecare dintre păzitori primise o carte potrivită cu înzestrările şi cunoştinţele lui. Eclarmonde ştia să tămăduiască, aşa că Harif îi încredinţase *Cartea Poţiunilor.* Simeon era un învăţat al vechii ştiinţe evreieşti a numerelor, aşa că primise *Cartea Numerelor.*

Ce îl împinsese pe Harif să-l facă pe tatăl ei păzitorul *Cărţii Cuvintelor?*

Adâncită în gânduri, Alaïs aprinse opaiţul şi se apropie de măsuţa ei de noapte. Scoase nişte pergament, cerneală şi o pană. Pelletier ţinuse neapărat ca fiicele lui să ştie a scrie şi a citi. Orianei nu-i păsa decât de îndeletnicirile unei doamne de la curte – dansul, cântatul, îmblânzirea şoimilor şi brodatul. După ea, aşa cum nu înceta niciodată să spună, scrisul era pentru moşnegi şi

preoţi. În schimb, Alaïs trăsese toate foloasele de pe urma unei asemenea şanse. Prindea iute şi, ori de câte ori avea prilejul să-şi pună la încercare harurile, nu se dădea în lături.

Îşi întinse obiectele de scris pe masă. Nu înţelegea toate tainele meseriei şi nici nu spera că va putea copia cu precizie meşteşugul desăvârşit al culorilor şi stilului pergamentului, dar măcar putea încerca.

Îi luă ceva timp, dar în cele din urmă termină şi aşeză pergamentul copiat să se usuce. Apoi, aducându-şi aminte că tatăl ei se poate întoarce la castelul Comtal în orice clipă aducând cu el *Cartea Cuvintelor,* se apucă să ascundă cartea primită după cum o sfătuise el.

Pelerina roşie nu se vădea cea mai potrivită. Materialul era prea fin şi tivul se umfla. Alese o alta, maronie şi mai grea. Era un veşmânt de iarnă, numai bun pentru vânătoare, dar n-avea încotro. Cu degete îndemânatice, Alaïs desfăcu *passementeria* din faţă până când făcu o gaură îndeajuns de mare ca să strecoare cartea înăuntru. Apoi, luă jurubiţa pe care i-o adusese Sajhë de la piaţă şi care se potrivea cu materialul foarte bine şi cusu cartea înăuntru cu mare grijă.

Ridică pelerina şi şi-o puse pe umeri. Atârna un pic într-o parte, dar imediat ce va avea şi cartea tatălui său, totul se rezolva.

Îi mai rămăsese un singur lucru de făcut. Lăsă haina pe scaun şi se întoarse din nou la masă, să vadă dacă s-a uscat cerneala. Îngrijorată că ar putea fi întreruptă în orice moment, îndoi pergamentul şi-l strecură într-un săculeţ cu

levănţică. Îl cusu la gură, astfel încât să nu dea cineva peste el din întâmplare şi-l aşează la loc sub pernă.

Privi de jur împrejur, mulţumită, şi se apucă să-şi strângă obiectele de scris.

Se auzi un ciocănit în uşă. Alaïs se repezi, aşteptându-se să-şi vadă tatăl. În schimb, se trezi în faţa lui Guilhem, care rămase în prag, neştiind cum va fi primit. Zâmbea şăgalnic şi o privea cu ochii lui de băieţel pierdut.

— Pot intra, domniţă? întrebă el blând.

În prima clipă vru să se arunce în braţele lui. Prudenţa o împiedică. Prea multe vorbe urâte se spuseseră între ei. Prea puţine fuseseră iertate.

— Îmi dai voie?

— Este şi camera ta, rosti fata împăciuitor. N-aş avea dreptul să te opresc.

— Atât de rece, spuse el, închizând uşa în urma sa. Aş vrea să cred că mă laşi aici din plăcere şi nu pentru că ai fi silită.

— Sunt…, şovăi ea, copleşită de dorinţa ce-i cuprinsese trupul. Sunt fericită să te văd, *Messire.*

— Pari obosită, spuse el, întinzându-se să-i atingă faţa.

Ce simplu ar fi fost să-i cedeze. Să i se dăruiască pe de-a-ntregul.

Închise ochii, aproape simţindu-i degetele mângâindu-i pielea. O atingere uşoară ca o şoaptă, la fel de firească precum răsuflarea. Alaïs îşi închipui cum se sprijină de el, iar Guilhem o îmbrăţişează. Prezenţa lui o ameţea, slăbindu-i forţele.

„Nicidecum. Nu trebuie.”

Se chinui să-şi deschidă ochii şi se dădu un pas înapoi.

— Nu, şopti ea. Te rog, nu.

Bărbatul îi luă mâna între palmele sale. Alaïs vedea cum se frământă.

— Curând… dacă Domnul nu-şi arată voia între timp, va începe înfruntarea. Când va veni vremea, Alzeu, Thierry, ceilalţi, cu toţii vom porni călare la luptă. Şi s-ar putea să nu ne mai întoarcem.

— Da, zise ea doborâtă şi dorindu-şi ca soţul ei să nu mai fie atât de palid.

— De când ne-am înapoiat de la Besièrs, m-am purtat cum nu se poate mai rău faţă de tine, soţia mea iubită, fără nici o pricină serioasă. Am venit să-ţi cer iertare pentru asta. Mult prea adesea sufăr de gelozie şi astfel de simţăminte mă fac să rostesc lucruri pentru care… mă căiesc apoi.

Fata nu-şi feri privirea, dar pentru că nu era sigură de ceea ce simţea, nu scoase nici un cuvânt. Soţul său se apropie de ea.

— Dar înţeleg că totuşi te bucură vederea mea.

Ea zâmbi.

— Ai stat atât de mult timp departe mine, Guilhem, încât îmi vine greu să ştiu ce simt cu adevărat.

— Vrei să plec?

Ea simţi cum i se umplu ochii de lacrimi, fapt care îi dădu îndeajuns curaj ca să nu se clintească din hotărârea ei. Nu voia ca el s-o vadă plângând.

— Socot că aşa ar fi cel mai bine. Îşi scoase

de la piept o batistă pe care i-o puse în palmă. Încă mai avem timp să îndreptăm lucrurile dintre noi.

— Timpul este ceea ce ne lipseşte, micuţă Alaïs, rosti el blajin. Dar, cu voia Domnului şi a francezilor dacă nu se grăbesc prea tare, voi veni şi mâine.

Alaïs se gândi la cărţi şi la povara uriaşă ce-i apăsa umerii. Apoi, la faptul că va pleca în curând. „S-ar putea să nu-l mai văd niciodată.” Inima i se înmuie zdrobită. Şovăi, apoi îl strânse tare în braţe, ca şi cum ar fi vrut ca trupurile lor să se contopească pentru totdeauna într-unul singur.

După aceea se smulse încetişor din îmbrăţişare.

— Cu toţii ne aflăm în mâinile Domnului, spuse ea. Acum, pleacă, te rog, Guilhem.

— Mâine?

— Vom vedea.

Rămase ca o statuie, cu mâinile încrucişate la piept ca să le oprească tremurul, până când el închise uşa şi dispăru. Adâncită în gânduri, se întoarse înapoi la măsuţă, întrebându-se ce anume îl adusese la ea. Dragostea? Remuşcările? Sau altceva?

CAPITOLUL 46

Simeon privi în sus spre cer. Nori cenuşii se îngrămădeau unul într-altul, acoperind soarele. Străbătuse deja o distanţă mărişoară de la Cetate până aici, dar voia să se întoarcă în locuinţa sa înainte să înceapă furtuna.

Imediat ce ajunse la marginea pădurii care

despărţea câmpurile din afara Carcassonnei de râu, încetini pasul. Gâfâia din greu. Era prea bătrân să meargă pe jos atâta drum. Se sprijini în toiag şi-şi desfăcu roba la gât. Nu mai avea mult. Esther probabil că-l aştepta cu mâncare şi cu puţin vin. Gândul îl învioră. Şi dacă Bertrand nu se înşelase? Chiar se va termina totul până la primăvară?

Simeon nu-i observă pe cei doi bărbaţi care se iviră în spatele lui pe cărare. Nu băgă de seamă nici braţul ridicat şi simţi lovitura abia când ciomagul îl izbi în cap şi întunericul îl cuprinse în braţele sale.

Când Pelletier sosi la Porte Narbonnaise, se strânsese deja o mulţime de oameni.

— Lăsaţi-mă să trec, strigă el, împingându-i ca să-şi croiască drum în faţă.

Un bărbat căzuse în genunchi. Sângele îi curgea dintr-o tăietură de pe frunte.

Doi soldaţi stăteau deasupra lui, ţintindu-i gâtul cu vârfurile lăncilor. Se vedea clar că amărâtul era muzicant. Pielea tobei fusese sfâşiată, iar fluierul, rupt în două şi aruncat într-o parte, ca oasele la un ospăţ.

— Ce se întâmplă aici? întrebă intendentul pe un ton autoritar. Ce-a făcut omul ăsta?

— Nu s-a oprit când i-am spus noi, răspunse cel mai în vârstă dintre soldaţi. Avea faţa plină de cicatrice şi răni mai vechi. Nu are nici un document de trecere.

Pelletier se lăsă pe vine lângă muzicant, spunându-şi numele şi rangul şi întrebându-l ce treburi are în Carcassona. Bărbatul clipi des.

— Domnul intendentul Pelletier? murmură el, apucându-l de braţ.

— Într-adevăr, eu sunt. Vorbeşte, prietene.

— *Besièrs es presa,* Béziers a căzut.

În apropiere, o femeie îşi înăbuşi un strigăt, acoperindu-şi gura cu mâna.

Îngrozit până în adâncul inimii, Pelletier sări în picioare.

— Tu, porunci el, cheamă pe altcineva să-ţi ţină locul şi ajută-l pe om să meargă la castel. Dacă nu-şi recapătă graiul din pricina purtării tale proaste, va fi vai şi-amar de tine!

Se răsuci cu faţa spre mulţime.

— Ascultaţi-mă bine, strigă el. Nici unul dintre voi nu va scoate o vorbă despre cele auzite aici! Vom afla îndată care este adevărul.

După ce ajunseră la castelul Comtal, Pelletier porunci ca muzicantul să fie dus la bucătărie ca să i se îngrijească rănile, iar el se înfăţişă vicontelui Trencavel. Ceva mai târziu, după ce se mai întremase în urma vinului dulce şi a celor câteva linguri de miere, muzicantul fu adus în donjon.

Era palid la faţă, dar părea că-şi revenise. Temându-se ca nu cumva picioarele să-l lase, Pelletier îi dădu voie să se aşeze pe un mic taburet, aşteptând mărturia lui.

— Spune-ne numele tău, *amic,* zise intendentul.

— Pierre de Murviel, *Messire.*

Vicontele Trencavel stătea în mijloc, iar aliaţii – roată în jurul său.

— *Benvenguda,* Pierre de Murviel, spuse el. Ai veşti pentru noi. Ţinându-şi spatele drept şi

mâinile pe genunchi, alb ca varul la faţă, bărbatul îşi drese glasul şi începu să vorbească. Se născuse în Béziers, cu toate că îşi petrecuse ultimii ani la curtea conţilor de Navarre şi de Aragon. Deprinsese meseria de muzicant de la însuşi Raimon de Mirval, cel mai faimos trubadur din Midi. Cu puţin timp în urmă fusese poftit de către suzeran la curtea din Béziers. Sperând ca astfel să-şi poată vedea familia din nou, se învoise numaidecât.

Vocea lui de-abia se auzea, aşa că mai toată lumea îşi ciulea urechile.

— Spune-ne ce-i cu Besièrs, îl îndemnă Trencavel. Şi să nu scapi vreun amănunt.

— Armata franceză a ajuns la ziduri cu o zi înainte de sărbătoarea Sfintei Maria Magdalena şi a ridicat tabăra de-a lungul malului stâng al râului Orb. În apropiere se găseau pelerini şi mercenari, cerşetori şi oameni bătuţi de soartă, nişte amărâţi desculţi care purtau doar izmene şi cămăşi. Ceva mai departe, flamurile baronilor şi ale preoţilor fluturau, alcătuind o mare verde, aurie şi roşie. Şi-au înălţat stindardele şi au doborât copaci ca să-şi facă ţarcuri pentru animale.

— Cine a fost trimis pentru negocieri?

— Episcopul de Besièrs, Renaud de Montpeyroux.

— Se zvoneşte că e un trădător, *Messire,* îi şopti Pelletier la ureche, că a îmbrăţişat deja Crucea.

— Episcopul Montpeyroux s-a întors cu o listă de aşa-zişi eretici, întocmită de nunţiul papal. Nu ştiu câţi erau trecuţi în pergament, *Messire,* dar

să fi tot fost vreo câteva sute. Apăreau acolo numele unora dintre cei mai puternici, mai bogaţi şi mai cinstiţi cetăţeni din Besièrs, precum şi credincioşii noii biserici, care erau învinuiţi că sunt *Bons Chrétiens.* În situaţia în care dregătorii i-ar fi încredinţat pe eretici, atunci oraşul ar fi fost cruţat. Dacă nu…

Îşi lăsă vorba neterminată.

— Şi ce răspuns au dat dregătorii? îl iscodi Pelletier.

Urma să primească astfel primul semn dacă alianţa va ţine piept francezilor.

— Că mai degrabă ar muri înecaţi în marea cea sărată, decât să se supună de bunăvoie sau să-şi trădeze semenii.

Trencavel oftă.

— Episcopul a părăsit oraşul, urmat de un număr mic de preoţi catolici. Comandantul garnizoanei noastre, Bernard de Servian, a început să pregătească apărarea.

Se opri şi înghiţi cu greu. Până şi Congost, plecat deasupra pergamentului, se opri şi-şi ridică privirea. În dimineaţa de 22 iulie, zorile n-au adus prea multă tulburare. Încă de la primul fir de lumină, căldura se lăsase peste lume. O mână de cruciaţi, oameni de la ţară, nici măcar soldaţi, au plecat spre râu, chiar sub fortificaţiile de la sud de cetate. Soldaţii noştri îi urmăreau de pe ziduri. S-au suduit zdravăn unii pe alţii. Un *routier* a păşit pe pod, făcând pe grozavul şi ocărând de mama focului. Atât de rău i-a îndârjit pe tinerii noştri de pe metereze, încât aceştia s-au înarmat cu lănci, ciomege, ba chiar au încropit la repezeală o tobă

şi o flamură. Hotărâţi să-i dea francezului o lecţie, au deschis poarta şi s-au repezit în jos pe costişă, înainte ca să prindă de veste cineva, urlând cât îi ţineau puterile şi atacându-l pe bărbat. Totul s-a terminat într-o clipită. I-au aruncat trupul de pe pod direct în râu.

Pelletier privi spre vicontele Trencavel, care se albise la faţă.

— De pe ziduri, oamenii le strigau băieţilor să se întoarcă, dar ei, ameţiţi de victoria lor, nu ascultară. Zgomotul înfruntării atrăsese atenţia mai-marelui mercenarilor, *Roi,* cum îi ziceau supuşii lui. Văzând poarta încă deschisă, dădu semnal de atac. Până la urmă tinerii au priceput pericolul ce-i pândea, dar a fost prea târziu. *Routierii* i-au măcelărit pe loc. Cei care au reuşit să scape au încercat să închidă poarta, dar atacatorii s-au vădit a fi mult prea iuţi şi prea bine înarmaţi. Au forţat intrarea şi au izbutit s-o ţină deschisă. Trase adânc aer în piept, după care continuă: În doar câteva momente, soldaţii francezi s-au urcat pe ziduri, înarmaţi cu târnăcoape, săpăligi şi scări. Bernard de Servian a făcut tot ce era cu putinţă să apere meterezele şi să reziste cât de mult, însă totul s-a petrecut prea repede. Mercenarii au dărâmat poarta. Imediat ce cruciaţii au pătruns înăuntru, a început măcelul. Peste tot se zăreau numai trupuri fără viaţă ori hăcuite. Ne bălăceam în sânge până la genunchi. Copiii erau smulşi din braţele mamelor şi aruncaţi în ţeapă sau în vârful spadelor. Capetele erau retezate din grumaz şi cocoţate pe ziduri, drept hrană pentru corbi. Când te uitai în sus parcă

vedeai un şir de gargui sângerând, făcuţi din carne şi oase, nu din piatră, ce urmăreau înfrângerea noastră. Au tăiat şi au spintecat tot ce le-a stat în cale, nu conta că-i copil, femeie ori bătrân.

Vicontele Trencavel nu mai putu să păstreze tăcerea.

— Dar cum de nunţiul papal sau baronii francezi n-au oprit acest prăpăd? Au ştiut de el?

Du Murviel îşi săltă fruntea.

— Au ştiut, *Messire.*

— Uciderea oamenilor nevinovaţi încalcă orice cod al onoarei, orice lege a războiului, spuse Pierre-Roger de Cabaret. Nu-mi vine să cred că abatele de Cîteaux, cu tot zelul şi ura lui faţă de eretici, ar îngădui omorârea femeilor şi copiilor creştini, fără a le da şansa să se pocăiască.

— Se spune că abatele a fost întrebat cum se pot deosebi ereticii de catolici, iar el a răspuns: *„Tuez-les tous. Dieu reconnâitra les siens”,* adăugă du Murviel pe o voce gravă. „Omorâţi-i pe toţi. Dumnezeu îi va recunoaşte pe ai săi.” Cel puţin aşa se zvoneşte.

Trencavel şi de Cabaret schimbară o privire.

— Continuă, porunci Pelletier sumbru. Termină povestea.

— Marile clopote din Besièrs sunau a primejdie. Femeile şi copiii s-au înghesuit în biserica Sant-Jude şi Santa Maria Magdalena. Mii de oameni s-au strâns acolo, precum animalele într-un ţarc. Preoţii catolici şi-au pus hainele de ceremonie şi au cântat recviemul, însă cruciaţii au dărâmat uşa şi i-au căsăpit pe toţi. Vocea i se

stinse. În doar câteva ore, întregul oraş s-a transformat într-o capelă plină de morţi. S-au pornit jafurile. Toate casele noastre frumoase au fost golite cu lăcomie şi sălbăticie. De-abia acum baronii francezi s-au apucat să-i controleze pe *routieri,* dar din nesaţ, nu din milă. Aceştia, la rândul lor, s-au înfuriat că li se ia dreptul de a prăda ceea ce câştigaseră, aşa că au dat foc oraşului, pentru ca nimeni să nu se bucure de comori. Casele din lemn ale cartierelor mărginaşe s-au aprins ca iasca. Buştenii ce sprijineau acoperişul catedralei au fost cuprinşi de flăcări şi s-au prăbuşit peste toţi cei care se găseau înăuntru. Atât de puternice au fost flăcările, încât au mistuit clădirea într-o clipă.

— Spune-mi, *amic.* Câţi au mai scăpat? îl întrebă vicontele. Muzicantul îşi plecă fruntea.

— Nimeni, *Messire.* Doar cei care au fugit din oraş. Restul au murit.

— Douăzeci de mii de suflete au pierit într-o singură dimineaţă, murmură Raymond-Roger îngrozit. Cum e cu putinţă?

Nimeni nu răspunse. Vorbele erau de prisos. Trencavel îşi ridică fruntea şi se uită la muzicant.

— Ai văzut nişte grozăvii pe care nici un om n-ar putea să le îndure, Pierre du Murviel. Ai arătat mare curaj şi vitejie că ne-ai adus asemenea veşti. Carcassona îţi rămâne veşnic recunoscătoare şi voi avea grijă să fii răsplătit cum se cuvine. Înainte de a pleca, îţi mai pun o singură întrebare. Unchiul meu, Raymond, conte de Toulouse, a luat parte la asediul asupra oraşului?

— Nu cred, *Messire.* Se zice că a rămas în tabăra franceză. Trencavel îşi privi intendentul.

— Tot e ceva.

— În drumul tău spre Carcassona ai întâlnit pe cineva? îl întrebă Pelletier. S-a împrăştiat zvonul nenorocirii?

— Din câte ştiu eu nu, *Messire.* M-am ţinut departe de drumurile principale şi am luat-o pe cărările vechi şi prin strâmtorile din Lagrasse. Dar n-am zărit nici un soldat.

Vicontele se uită la dregători, poftindu-i parcă să pună şi ei întrebări, însă nimeni nu scoase o vorbă.

— Prea bine, spuse el, întorcându-se către muzicant. Acum poţi să pleci. Încă o dată primeşte mulţumirile noastre.

Îndată ce Murviel ieşi din încăpere, Trencavel se răsuci spre Pelletier.

— De ce n-am fost înştiinţaţi? Nici măcar un zvon, o şoaptă n-a răzbătut până la noi? Au trecut patru zile de la măcel.

— Dacă Murviel a grăit adevărul, cine altcineva să fi dus veştile mai departe? rosti posomorât de Cabaret.

— Chiar şi-aşa, se repezi Trencavel, dând a lehamite din mână. Trimite imediat călăreţi, cât de mulţi poţi. Trebuie să aflăm dacă oastea mai e la Besièrs sau dacă deja mărşăluieşte spre răsărit. Victoria le va da aripi.

Toată lumea se înclină când vicontele se ridică în picioare.

— Porunceşte dregătorilor să dea ştire despre toate acestea în *Ciutat.* Eu mă duc la *capèla* Sant-

Maria. Trimite-o pe soţia mea acolo.

Pelletier îşi mişca picioarele pe treptele ce duceau spre odăile sale, de parcă avea atârnate de ele pietre de moară. Gâfâia din greu, ca şi cum pieptul i-ar fi fost strâns în chingi.

Alaïs îl aştepta la uşă.

— Ai adus cartea? întrebă ea nerăbdătoare. Expresia de pe chipul lui o îngrijoră. Ce e? S-a întâmplat ceva?

— N-am fost la Sant-Nasari, *filha.* Am primit nişte veşti. Căzu doborât pe un scaun.

— Ce fel de veşti?

El îi auzi teama din glas.

— Besièrs a căzut, spuse el. Acum trei sau patru zile. Nimeni nu mai trăieşte.

Fiica sa se împletici şi se trânti pe o băncuţă.

— Au murit cu toţii? rosti ea îngrozită. Şi femeile, şi copiii?

— Suntem pierduţi. Dacă au fost în stare să verse atâta sânge nevinovat…

Fata veni lângă el.

— Şi ce-o să se aleagă de noi acum? întrebă ea.

Pentru prima dată de când venise pe lume, Pelletier îşi vedea fiica înfricoşată.

— Nu putem decât să aşteptăm şi vom vedea. Alaïs îşi ţinu răsuflarea.

— Dar asta nu are nici o legătură cu ce am hotărât noi înainte, spuse ea cu grijă. Mă vei lăsa să duc Trilogia la adăpost.

— Lucrurile s-au schimbat.

Pe chipul ei se citea o mare dârzenie.

— Te respect, *paire,* însă cu atât mai mult în

aceste clipe se cuvine să trecem la fapte. Dacă nu, cărţile vor fi prinse în *Ciutat.* Şi socot că nu îţi doreşti aşa ceva.

Se opri, aşteptând un răspuns, care nu veni.

— După toate sacrificiile pe care le-au făcut Simeon şi Esclarmonde, ţinând ascunse cărţile atâţia ani, nu putem da greş tocmai acum.

— Ce s-a întâmplat în Besièrs nu se va repeta aici, rosti el ferm. Carcassona se poate împotrivi cu străşnicie unui asediu. Şi o *va* face. Cărţile vor rămâne la adăpost aici, ca şi până azi.

Alaïs se întinse şi îl apucă de mână.

— Te implor, nu-ţi călca promisiunea!

— *Arèst,* Alaïs, spuse el aspru. Nu ştim unde se află armata. Nenorocirea care s-a abătut asupra Besièrs-ului ţine deja de trecut. S-au scurs câteva zile de atunci, chiar dacă la noi de-abia au ajuns veştile. Avangarda se poate găsi la mică distanţă de *Ciutat.* Dacă te las să pleci, e ca şi cum te-aş trimite la moarte cu mâna mea.

— Dar…

— Nici gând! E prea periculos.

— Dar sunt pregătită să înfrunt orice primejdie.

— Nu, Alaïs, ţipă el, teama scoţându-l aproape din minţi. N-am de gând să te jertfesc. Datoria e a mea, nu a ta.

— Atunci vino cu mine, strigă ea. La noapte. Hai să luăm cărţile şi să plecăm cât mai avem vreme.

— E prea periculos, repetă bărbatul încăpăţânat.

— Crezi că nu ştiu asta? Da, poate că drumul

nostru va sfârşi în vârful unei spade franceze. Dar mai bine să murim încercând, decât să lăsăm frica de viitor să ne întunece curajul, nu?

Spre surprinderea şi supărarea ei, Pelletier zâmbi.

— Ai suflet de învingător, *filha,* zise el, cu toate că în glasul lui se desluşea înfrângerea. Însă cărţile rămân în *Ciutat.*

Alaïs îl privi uluită, apoi se întoarse şi ieşi în fugă din cameră.

CAPITOLUL 47

Besièrs

Timp de două zile după victoria lor neaşteptată din Béziers, cruciaţii mai zăboviră pe pajiştile mănoase şi bogate ce înconjurau oraşul. O asemenea pradă, pentru care dintr-ai lor muriseră atât de puţini, era un adevărat miracol. Nici că putea Dumnezeu să le arate mai limpede că le încuviinţează faptele.

Ruinele fostei cetăţi măreţe fumegau. Bucăţi de funingine pluteau pe un cer atât de albastru că-ţi lua ochii, împrăştiate în toate zările de vânturile ţinutului înfrânt. Când şi când, răzbătea până la ei zgomotul zidăriei ce se prăbuşea, precum şi scrâşnetul buştenilor arşi.

În dimineaţa următoare, Oastea îşi strânse tabăra şi porni spre miazăzi, îndreptându-se către oraşul roman Narbonne. În fruntea trupelor se zărea abatele de Cîteaux, urmat îndeaproape de nunţiul papal. Puterea lui pământească se întărise prin înfrângerea oraşului care îndrăznise să adăpostească erezia. Fiecare cruce albă sau aurie

părea să strălucească şi mai tare pe spatele războinicilor Domnului. Crucifixurile sorbeau lacome razele orbitoare ale soarelui.

Armata biruitoare îşi croia drum, semănând cu un şarpe uriaş, printre văile cu lacuri sărate şi arbuşti uscaţi, biciuiţi de vântul duşmănos din golful du Lion. Pe margini creşteau viţă sălbatică, măslini şi migdali.

Soldaţii francezi, neobişnuiţi cu vremea aspră a sudului, nu mai văzuseră niciodată aşa ceva. Se închinau, convinşi că ajunseseră pe un pământ părăsit de Dumnezeu.

Un grup condus de arhiepiscopul de Narbonne şi de vicontele oraşului îi întâlniră pe cruciaţi la Capestang, pe douăzeci şi cinci iulie.

Narbonne era un port la Marea Mediterană cu un negoţ înfloritor, deşi inima oraşului se afla undeva mai departe de mal. Înştiinţaţi despre grozăviile pe care le îndurase Béziers şi nădăjduind să scape Narbonne de o asemenea soartă, atât trimişii bisericii, cât şi ai stăpânirii erau pregătiţi să renunţe la libertate şi la onoare. Priviţi de sute de ochi, episcopul şi vicontele de Narbonne îngenuncheară în faţa abatelui şi jurară credinţă Bisericii. Se învoiră să-i predea pe toţi ereticii nunţiului papal, să ia cu forţa averile catarilor şi ale evreilor, ba chiar să plătească un bir pe propriile bogăţii pentru a sprijini cruciada.

În doar câteva ore, înţelegerea fu pecetluită prin documente scrise. Narbonne scăpa de urgie. Niciodată nu se dobândise mai repede o pradă de război.

Abatele şi capii nunţiului papal nu-şi trădară

surprinderea de a vedea cu câtă iuţeală narbonnezii se lepădau de drepturile lor din naştere. Iar cei care mărşăluiau sub culorile roşiatice ale contelui de Toulouse nu-şi arătară ruşinea pe care o simţeau pentru lipsa de curaj a semenilor lor.

Se dădu poruncă pentru schimbarea planurilor. Aveau să înnopteze prin împrejurimi, apoi vor porni spre Olonzac în zori. După aceea le mai rămâneau doar câteva zile până la Carcassonne.

În ziua următoare, cetatea Azille, cocoţată pe un vârf de deal, îşi deschise larg porţile să-i primească pe năvălitori. Mai multe familii pârâte ca fiind eretice îşi găsiră sfârşitul arse pe un rug clădit în mare grabă chiar în piaţa mare. Fumul negru se învălătucea pe uliţele abrupte şi trecea peste zidurile groase ale oraşului, risipindu-se pe deasupra câmpiilor.

Unul câte unul, micile castele şi sate se predară fără ca vreo spadă să fie trasă din teacă. Oraşul din vecinătate, La Redorte, urmă exemplul celor din Azille, aşa cum făcuseră şi cătunurile şi aşezările dintre ele. Alte *places fortes* fuseseră părăsite.

Oastea se aprovizionă cu toate cele trebuincioase din grânarele şi fructele bine păstrate, după care îşi văzu de drum. Dacă întâmpina rezistenţă, o înfrângea cu atacuri violente şi iuţi. Treptat, treptat, faima sălbăticiei ei se împrăştie ca o umbră înfricoşătoare, întinzându-se precum o mantie neagră în faţa lor. Puţin câte puţin, străvechea legătură ce unea

popoarele de răsărit din Languedoc şi dinastia Trencavel se destrămă.

În ajunul sărbătorii de Sant-Nasari, la o săptămână după victoria lor asupra celor din Béziers, avangarda ajunse la Trebes, cu două zile înaintea grosului armatei.

În timpul după-amiezii, umezeala spori necontenit. Ceaţa se transformă într-o lumină cenuşie. După câteva tunete răzleţe, un fulger orbitor străluci pe cer. Când cruciaţii intrară prin porţile nepăzite ale oraşului, căzură şi primele picături de ploaie.

Pe străzi nu se zărea ţipenie de om. Dispăruseră cu toţii ca nişte năluci. La orizont, norii negri se amestecau cu cei vineţii într-un vălmăşag nebunesc. Când furtuna lovi, suflând cu putere peste câmpiile din jurul oraşului, din ceruri se porni un şir de tunete asurzitoare.

Copitele cailor alunecară, lovindu-se de bolovani şi pietriş. Fiecare uliţă, fiecare drumeag se preschimbă într-un pârâu. Ploaia se revărsa fără milă peste coifuri şi scuturi. Şobolanii alergau pe treptele bisericii, căutându-şi adăpost din calea şuvoaielor. Trăznetul lovi turla, dar aceasta nu se aprinse.

Soldaţii din nord se lăsară în genunchi, închinându-se şi rugându-se ca Dumnezeu să-i apere. Pe şesurile din Chartres, pe câmpurile nesfârşite din Burgundia sau în ţinuturile împădurite din Champagne nu se mai pomenise nicicând un asemenea potop.

Furtuna care se năpustise ca o fiară înfometată asupra pământului trecu la fel de iute

cum venise. Aerul se răcorise şi mirosea ademenitor. Cruciaţii auziră clopotele mănăstirii din apropiere, ce proslăveau sfârşitul fericit al dezlănţuirii forţelor naturii. Luându-le ca pe un semn că tot ce era mai rău se terminase, soldaţii ieşiră de sub copaci şi se puseră pe treabă. Scutierii căutară un loc unde caii să pască în linişte. Servitorii începură să desfacă lucrurile stăpânilor şi porniră să găsească un luminiş uscat unde să aprindă focul.

Pe nesimţite, tabăra se ridică.

Amurgul se lăsă peste lume. Cerul era un mozaic roz-cărămiziu. După ce şi ultimul fir de lumină se stinse, cei din miazănoapte întrezăriră la orizont turnurile şi turelele din Carcassonne.

Fortăreaţa din piatră părea să răsară direct din miezul muntelui, privind mândră spre cei de dedesubt. Nimic din ceea ce auziseră cruciaţii veniţi s-o cucerească nu putea să descrie ceea ce vedeau. Cuvintele erau prea mărunte ca să-i înfăţişeze frumuseţea.

Falnică. Nepreţuită. Neclintită.

CAPITOLUL 48

Când îşi veni în simţiri, Simeon nu se mai găsea în pădure, ci într-un fel de staul. Îşi amintea cum călătorise, mult timp. Coastele îl dureau din pricina mişcărilor calului.

Mirosul era îngrozitor, un amestec de sudoare, căcăreze de capră, paie umede şi un iz pe care nu-l desluşea prea bine: o duhoare bolnăvicioasă de flori putrezite. Pe perete atârnau câteva hamuri, iar într-un colţ, lângă uşa nu mai

înaltă de un stat de om, se sprijinea o furcă. Pe peretele opus zări cinci sau şase belciuge din fier de care se prindeau animalele.

Evreul privi în jos. Gluga pe care i-o trăseseră peste cap zăcea pe pământ, alături de el. Avea mâinile şi picioarele legate.

Tuşind şi încercând să scuipe bucăţile de fire aspre ale pânzei ce-i astupase gura, se săltă în şezut. Ţeapăn şi plin de vânătăi, el se târî încet până când ajunse lângă uşă. Îi luă ceva vreme, dar uşurarea care îl cuprinse când se sprijini de lemnul solid se vădi uriaşă. Cu răbdare, se chinui să se ridice până când aproape că atinse acoperişul cu creştetul capului. Se clătină şi se opinti în uşa care gemu şi scârţâi. Aceasta nu cedă însă, pentru că fusese zăvorâtă pe dinafară.

Simeon habar n-avea dacă se găseşte în apropiere de Carcassonne sau mult mai departe. Îşi amintea ca prin vis cum îl căraseră pe şaua unui cal printre copaci, apoi peste un câmp întins. Din câte cunoştea el regiunea, probabil că locul unde îl aduseseră se afla pe undeva pe lângă Trebes.

Văzu o fâşie de lumină strecurându-se prin gaura de sub uşă: un albastru întunecat, dar nu negrul de smoală al nopţii. Îşi lipi urechea de pământul bătătorit şi auzi murmurele celor care îl atacaseră.

Aşteptau sosirea cuiva. Gândul care-i trecu prin minte îl înfioră: iată dovada, dacă mai avea nevoie de aşa ceva, că nu îl tâlhăriseră la întâmplare.

Simeon se târî din nou, de data aceasta spre

capătul celălalt al staulului. O vreme moţăi, alunecând într-o parte şi tresărind speriat, pentru ca după aceea să adoarmă la loc.

Se trezi dintr-un somn adânc la strigătul unui bărbat. Imediat, trupul i se încordă. Cei de-afară se ridicară iute în picioare, după care urmă zgomotul surd al zăvorului greu.

Trei siluete apărură în prag, învăluite în lumina puternică a soarelui. Simeon clipi, orbit.

— *Où est-il?* Unde e?

Străinul vorbea cu accentul oamenilor din nord: un glas de om învăţat, sever şi sigur pe sine. Se aşternu tăcerea. Înălţară o torţă, dându-i la iveală pe cel capturat.

— Aduceţi-l la mine.

Simeon nici nu apucă să-l recunoască pe cel care condusese atacul, că îl şi înhăţară de braţe, îmbrâncindu-l în genunchi în faţa francezului.

Încet, bătrânul îşi ridică privirea. Bărbatul avea un chip fin, dar crud şi ochi răi de culoarea cremenei. Purta o tunică şi pantaloni din ţesături de preţ, croite după obiceiul celor din nord, dar ele nu-i trădau rangul.

— Unde e? se răsti el. Bătrânul îl privi ţintă în ochi.

— Nu înţeleg, răspunse el în ebraică.

Lovitura îl luă prin surprindere. Îi pocni o coastă iar el căzu pe spate, cu picioarele îndoite sub trup. Simţi mâinile aspre care îl înşfăcară de subsuori şi-l aduseră în aceeaşi poziţie.

— Ştiu cine eşti, evreule, spuse străinul. N-are nici un rost s-o faci pe nevinovatul cu mine. Te mai întreb o dată. Unde e cartea?

Simeon nu-şi plecă fruntea, dar nu scoase o vorbă. Durerea îi sfredeli capul. Îi sfâşiaseră buzele şi îi crăpaseră falca. Sângele şi saliva îi înţepau limba şi gâtul.

— Te-am urmărit ca pe-un animal, evreule, spuse bărbatul, tot drumul de la Chartres la Béziers şi-apoi aici. Te-am adulmecat ca pe-o jivină. Am pierdut prea multă vreme cu tine. Am ajuns la capătul răbdărilor. Făcu un pas spre el, cu ura răzbătându-i din ochi. Pentru ultima oară: unde este cartea? I-ai dat-o lui Pelletier? *C'est ça?* În minte îi veniră două gânduri în acelaşi timp. Mai întâi, că nu mai avea nici o scăpare. Şi-apoi, că trebuie să-şi ocrotească prietenii. Încă mai avea putere. Închise ochii care i se umflaseră. Din pleoapele rănite începuse să-i curgă sânge.

— Am dreptul să cunosc numele celui care mă acuză, rosti el cu multă greutate. Aşa mă voi putea ruga pentru tine.

Bărbatul îşi miji privirea.

— Nu întinde coarda şi spune-mi unde ai ascuns cartea. Simeon scutură din cap.

Într-o clipă îl săltară în sus. Îi smulseră hainele de pe el şi-l azvârliră într-o căruţă. Cineva îl ţinea de picioare, iar altcineva, de mâini. Auzi şuierul curelei de piele prin aer, chiar înainte ca pielea lui să crape sub izbitura cataramei. Trupul i se zvârcoli în agonie.

— Unde e?

Simeon închise ochii când cureaua se repezi din nou spre el.

— E deja în Carcassonne? Sau încă o mai ai cu tine, evreule? Zbieră câte un cuvânt pentru

fiecare lovitură. O să-mi spui. Tu. Sau ei.

Sângele ţâşnea din spinarea jupuită. Evreul începu să se roage în limba strămoşilor săi, rostind doar pentru sine vorbele sfinte, ca să-şi alunge din minte întunericul suferinţei.

— *Où-est-le-livre?* stărui bărbatul, biciuindu-l necontenit.

A fost ultimul lucru pe care l-a mai auzit Simeon, înainte ca bezna să se aştearnă peste sufletul lui.

CAPITOLUL 49

Avangarda cruciaţilor ajunse la o aruncătură de băţ de Carcassonne chiar în ziua de Sant-Nasari, venind pe drumul dinspre Trebes. Străjile din Tour Pinte aprinseră focurile. Clopotele ce vesteau primejdia începură să bată.

Până la lăsatul serii din prima zi de august, tabăra franceză de pe malul celălalt al râului crescuse într-atât încât se putea asemui cu un oraş de corturi mari şi mici, flamuri şi cruci aurii ce scânteiau în soare. Nobili, prelaţi, mercenari gasconi, soldaţi din Chartres, Burgundia şi Paris, săpători, arcaşi, credincioşi de la ţară.

La vecernie, vicontele Trencavel urcă pe metereze, însoţit de Pierre-Roger de Cabaret, Bertrand Pelletier şi de alţi doi curteni. În depărtare, rotocoalele de fum se încolăceau în aer. Râul părea o panglică imensă de argint.

— Sunt atât de mulţi!

— Nu mai mulţi decât ne-am aşteptat, *Messire,* răspunse Pelletier.

— Cât crezi că va mai trece până va apărea şi

restul armatei?

— Greu de spus, zise intendentul. Un număr aşa mare de soldaţi călătoreşte anevoie. Căldura îi va încetini şi ea.

— Îi va încetini, şopti Trencavel. Dar nu-i va opri.

— Ne-am pregătit să-i primim cum se cuvine, *Messire.* Cetatea are provizii destule. Parapetele vor proteja zidurile împotriva celor care vor căuta să ne distrugă fortificaţiile săpând şanţuri sub ele; toate părţile cu stricăciuni sau slăbiciuni au fost reparate şi întărite; toate turnurile sunt înarmate. Făcu un gest larg cu mâna. Morile de apă au fost dărâmate la pământ şi recoltele arse. Francezii nu prea vor găsi ceea ce le trebuie.

Cu ochii arzători, Trencavel se întoarse brusc spre de Cabaret.

— Hai să ne înşeuăm caii şi să-i luăm prin surprindere. Înainte de lăsarea nopţii, chiar la apusul soarelui, mergem însoţiţi de patru sute dintre cei mai buni oameni ai noştri, care sunt neîntrecuţi în lupta cu lancea şi spada şi-i alungăm pe francezii ăştia de pe ţinuturile noastre. Nu se vor aştepta ca noi să atacăm. Ce spuneţi?

Pelletier îi împărtăşea dorinţa de a lovi prin surprindere. Însă pe de altă parte, ştia că ar fi o faptă nesăbuită.

— Pe câmpii sunt grupuri de iscoade, *Messire, routier-i,* mici trupe care stau de veghe.

Pierre-Roger de Cabaret interveni la rândul lui:

— Nu-ţi jertfi oamenii, Raymond.

— Dar dacă am da noi prima lovitură…

— Suntem pregătiţi pentru asediu, *Messire,* nu pentru înfruntare directă. Garnizoana e puternică. Cei mai curajoşi şi mai încercaţi cavaleri se află alături de noi, aşteptând să-şi dovedească măiestria.

— Dar…? oftă Trencavel.

— I-aţi jertfi zadarnic, spuse celălalt ferm.

— Oamenii au încredere în voi, vă iubesc, adăugă şi intendentul. Îşi vor da viaţa dacă va fi nevoie. Însă ar trebui să aşteptăm. Să-i lăsăm pe ei să pornească lupta.

— Tare mi-e teamă că numai mândria mea e de vină pentru nenorocirea în care ne zbatem, şopti seniorul său. O parte din mine nu credea că urgia va veni atât de curând. Zâmbi. Îţi aduci aminte, Pelletier, cum umplea mama castelul de cântece şi dansuri? Cei mai buni trubaduri şi jongleuri veneau să-şi arate harul. Aiméric de Pegulham, Arnaut de Carcassès, până şi Guilhem Fabre şi Bernat Alanham din Narbonne. Întotdeauna sărbătoream şi ne bucuram de ospeţe.

— Se zice că era cea mai frumoasă curte din Pays d’Oc. Îşi puse mâna pe umărul stăpânului său. Şi aşa va fi din nou într-o bună zi.

Clopotele tăcură. Toate privirile se îndreptară spre vicontele Trencavel.

Când acesta vorbi, Pelletier se umflă în pene de atâta mândrie, auzind cum îndoiala pierise din vocea celui pe care-l crescuse cu dragoste. Nu mai era doar un băieţel, ci un adevărat cârmuitor în ajunul unei bătălii pe viaţă şi pe moarte.

— Porunceşte ca uşile din dos să fie închise

bine şi porţile zăvorâte temeinic, Bertrand. Spune-i mai-marelui garnizoanei să vină în donjon. Francezii ne vor găsi cum nu se poate mai pregătiţi.

— Poate că ar trebui să trimitem întăriri şi la Sant-Vicens, *Messire,* îşi dădu cu părerea de Cabaret. Oastea va ataca începând de acolo. Şi nu avem voie să pierdem ieşirea la râu.

Trencavel încuviinţă din cap.

Pelletier mai zăbovi o vreme după ce toţi ceilalţi plecară, uitându-se la priveliştea ce se întindea în faţa lui, parcă voind să şi-o întipărească în inimă.

Spre miazănoapte, zidurile de la Sant-Vicens erau joase şi slab apărate de turnuri. Dacă năvălitorii răzbăteau prin cartierele mărginaşe, s-ar fi putut apropia cu mult de meterezele Cetăţii, la adăpostul caselor. Cartierele din miazăzi, de lângă Sant-Miquel, vor rezista vreme mai îndelungată.

Carcassonne era neîndoielnic pregătită pentru asediu. Hrană aveau din belşug – pâine, brânză, fasole şi capre pentru lapte. Dar între zidurile cetăţii se găseau mulţi oameni şi Pelletier îşi făcea griji pentru apa de băut. La porunca lui, fântânile erau păzite de câte un soldat care nu îngăduia decât scoaterea de porţii mici.

Ieşi din Tour Pinte şi când ajunse în curte, se pomeni gândindu-se la Simeon. De două ori îl trimisese pe Françoise în cartierul evreiesc după veşti, însă de fiecare dată acesta se întorsese aşa cum plecase, iar neliniştea lui sporea din ce în ce.

Se uită de jur împrejur şi hotărî că putea lipsi

două, trei ore fără să bage nimeni de seamă.

Porni spre grajduri.

Pelletier alese calea cea mai dreaptă peste câmpii şi prin păduri, chiar dacă Oastea îşi ridicase tabăra la mică distanţă.

Deşi cartierul evreiesc era înghesuit şi oamenii forfoteau pe străzi, se aşternuse o tăcere nefirească. Pe chipurile tuturor, tineri sau bătrâni, se citeau îngrijorarea şi teama. Ştiau că foarte curând va începe lupta. Când trecea pe uliţele înguste, femeile şi copiii îl priveau cu ochi neliniştiţi, parcă aşteptând un strop de speranţă din partea lui. Din păcate, nu le putea oferi nimic.

Nimeni nu avea veşti despre prietenul său. Îi găsi locuinţa cu destulă uşurinţă, însă uşa era zăvorâtă. Descălecă şi ciocăni la uşa casei alăturate.

— Caut un bărbat pe nume Simeon, spuse el când o femeie apăru speriată în prag. Ştii de cine vorbesc?

Ea încuviinţă din cap.

— A venit cu ceilalţi din Besièrs.

— Îţi aduci aminte când l-ai văzut ultima oară?

— Acum câteva zile, înainte să aflăm ce se petrecuse în Besièrs, s-a dus la Carcassona. Un bărbat a venit după el.

Pelletier se încruntă.

— Ce bărbat?

— Un servitor de viţă nobilă. Cu părul roşu, zise ea, strâmbând din nas. Se pare că Simeon îl cunoştea.

Uimirea lui Pelletier se adânci. După

înfăţişare era vorba despre François, dar cum să fie cu putinţă? Doar acesta îi spusese că nu-l găsise pe Simeon.

— Atunci l-am văzut ultima dată.

— Adică de atunci nu s-a mai întors din Carcassona?

— Dacă ar avea minte, ar face mai bine să rămână acolo, pentru că va fi în siguranţă.

— E posibil ca Simeon să se fi întors fără să fi băgat tu de seamă? întrebă el cuprins de disperare. Poate că dormeai. Poate că nu l-ai observat.

— *Messire,* răspunse ea, arătându-i casa prietenului său, du-te de vezi cu ochii tăi. *Vuèg.* E goală.

CAPITOLUL 50

Oriane păşi în vârful picioarelor de-a lungul coridorului, spre odaia surorii ei.

— Alaïs!

Guirande o asigurase că sora ei se află împreună cu tatăl lor, dar voia să fie prevăzătoare.

— *Sòrre?*

Când văzu că nu răspunde nimeni, deschise uşa şi păşi înăuntru. Cu îndemânarea unui hoţ, începu îndată să scotocească prin lucrurile lui Alaïs: sticluţele, flacoanele, ulcioarele, în cufăr şi prin rafturile cu pânză, apoi răvăşi parfumurile şi ierburile frumos mirositoare. Oriane bătu pernele, dar nu găsi decât o punguţă cu levănţică uscată. Se uită şi sub pat. Nu descoperi decât nişte gângănii moarte şi pânză de păianjen.

Se ridică în picioare şi, răsucindu-se, dădu cu

ochii de o pelerină maronie pentru vânătoare aşezată pe scaunul de cusut. Ace şi aţe erau împrăştiate de jur împrejur. Femeia se lăsă pradă unui val de încântare. De ce să foloseşti un veşmânt pentru anotimpul friguros în perioada asta a anului? De ce îşi cosea Alaïs singură hainele?

O ridică şi simţi că ceva nu e în regulă. Pelerina atârna greu într-o parte. Îi săltă colţul şi văzu că în interiorul tivului fusese cusut ceva.

Desfăcu repede cusătura, îşi vârî degetele înăuntru şi scoase un obiect mic, învelit într-o bucată de pânză.

Tocmai se pregătea să-l cerceteze când un zgomot de afară îi atrase atenţia. Iute ca gândul, Oriane ascunse pacheţelul sub rochie şi puse la loc pelerina pe spătarul scaunului.

O mână îi prinse umărul cu putere. Tresări înfricoşată.

— Ce naiba faci aici?

— Guilhem, rosti ea, ducându-şi mâna la piept. M-ai speriat.

— Ce cauţi în camera soţiei mele, Oriane? Tânăra îşi săltă bărbia.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

În penumbra din odaie, îl văzu cum se întunecă la faţă şi pricepu că săgeata ei îl atinsese drept în inimă.

— Am tot dreptul să mă găsesc aici, în timp ce tu nu… Se uită la pelerină, apoi o privi în ochi. Ce făceai?

Ea îi susţinu privirea.

— Nimic din ce ţi-ar putea pricinui

îngrijorarea. Guilhem trânti uşa cu călcâiul.

— Te întreci cu măsura, *Dame,* spuse el, apucând-o de încheietură.

— Nu fi nebun, Guilhem, şopti fata. Deschide uşa. Dacă vine cineva şi ne găseşte împreună, nu ne va fi bine nici unuia din noi.

— Nu încerca să mă duci de nas, Oriane. Nu am chef de aşa ceva. Şi nici nu te las să pleci până nu-mi mărturiseşti ce făceai aici. El te-a trimis?

Îl privi nedumerită.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, mă jur. Degetele lui i se adânciră în carne.

— Credeai că sunt orb, *è?* V-am văzut împreună.

Oriane răsuflă uşurată. Acum înţelegea pricina supărării lui. Atâta vreme cât Guilhem nu-l recunoscuse pe însoţitorul ei, putea să tragă foloase de pe urma încurcăturii.

— Dă-mi drumul, îi porunci ea, încercând să se smulgă din strânsoare. Dacă-ţi aminteşti, *Messire,* tu ai spus că nu ne mai putem întâlni. Îşi flutură părul negru şi-l ţintui cu ochii ei verzi. Nu te priveşte dacă îmi caut alinare în altă parte. N-ai nici un drept asupra mea.

— Cine e?

Tânăra femeie se gândi cu iuţeală. Avea nevoie de un nume care să-l mulţumească.

— Înainte să-ţi spun, vreau să-mi făgăduieşti că nu te vei pripi să faci ceva nechibzuit, se jelui ea, trăgând de timp.

— În clipa asta, *Dame,* împrejurările nu-ţi îngăduiesc să-mi pui condiţii.

— Atunci haide barem să mergem în altă

parte, în camera mea, în curte, oriunde. Dacă vine Alaïs…

Din expresia de pe chipul lui, Oriane îşi dădu seama că-şi atinsese ţinta. Cea mai mare frică a lui Guilhem, acum, era ca soţia lui să afle că o înşelase.

— După cum ţi-e voia, rosti el aspru.

Deschise uşa, după care o împinse pe femeie pe hol. Până când ajunseră în camera ei, ea deja îşi ticluise un plan.

— Vorbeşte, *Dame,* îi porunci el.

Cu fruntea plecată, Oriane îi mărturisi că se învoise să fie curtată de un alt bărbat, fiul unuia dintre aliaţii vicontelui. Acesta o îndrăgea de multă vreme.

— Adevărat grăieşti? o iscodi mai departe Guilhem.

— Mă jur pe viaţa mea, şopti, privindu-l printre genele dese şi umezite de lacrimi.

Încă mai era pătruns de îndoială, dar începu să se clatine în hotărârea lui.

— Asta tot nu lămureşte din ce pricină te aflai în camera soţiei mele.

— Îţi apăram cinstea, zise ea. Aduceam înapoi în locul cuvenit ceva ce îţi aparţine.

— Ce anume?

— Soţul meu a găsit o cataramă în odaia noastră. Cam aşa de mare, din aramă şi argint, îi arătă ea, dând din mâini.

— Am pierdut o asemenea cataramă, într-adevăr, recunoscu el.

— Jehan era pornit să afle a cui este şi să-l dea de gol în faţa tuturor celor de la curte. Ştiind

că e a ta, am socotit c-ar fi cel mai bine să ţi-o duc în cameră.

Guilhem se încruntă.

— Şi de ce să nu mi-o dai mie?

— Pentru că mă ocoleşti, *Messire,* şopti ea încet. Nu ştiam când şi dacă o să te mai văd. Pe deasupra, dacă cineva ne-a zărit vreodată împreună, atunci catarama s-ar fi preschimbat într-o mărturie a iubirii noastre. Poate că fapta mea a fost necugetată. Însă nu te îndoi de bunăvoinţa din spatele ei.

Pricepu că bărbatul nu se lasă cu una, cu două, dar nu cutează să meargă mai departe. Mâna lui se îndreptase spre pumnalul de la brâu.

— Dacă scoţi vreo vorbă în faţa lui Alaïs, o să te omor, Oriane, Dumnezeu ştie că aşa voi face.

— Nu va afla de la mine nimic, spuse ea, zâmbind. Asta, desigur, dacă împrejurările nu mă vor sili altfel. Trebuie să mă apăr.

Se opri, iar Guilhem îşi ţinu răsuflarea.

— Şi pentru că veni vorba, continuă ea, îţi cer o favoare. Privirea lui se îngustă.

— Şi dacă nu vreau?

— Nu doresc decât să aflu dacă Alaïs a primit spre păstrare ceva valoros de la tatăl meu, atât şi nimic mai mult.

— Îmi ceri să fac pe iscoada cu nevasta mea? strigă el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Nici prin cap nu-mi trece să înfăptuiesc ceva atât de josnic, iar tu ai de grijă să n-o superi, pricepi?

— S-o supăr, *eu?* Numai frica ta de a nu fi descoperit te îndeamnă să te porţi ca un cavaler. Tu eşti cel care a trădat-o, petrecând nopţile

alături de mine, Guilhem. Este singurul lucru de care îmi pasă. Voi afla ceea ce vreau cu sau fără ajutorul tău. Totuşi, dacă te împotriveşti…

Ameninţarea plutea în aer.

— N-ai îndrăzni!

— N-o să-mi fie deloc greu să-i povestesc lui Alaïs ce s-a petrecut între noi, vorbele pe care mi le-ai şoptit la ureche, darurile frumoase primite de la tine. Mă va crede, fii sigur. Pentru că tu nu ştii să-ţi ascunzi simţămintele.

Scârbit, atât de ea, cât şi de el însuşi, Guilhem deschise uşa cu putere.

— Fii blestemată, Oriane! zise, după care se năpusti pe coridor. Ea zâmbi. Îl prinsese în laţ.

Alaïs petrecuse întreaga după-amiază încercând să-şi găsească tatăl. Nimeni nu-l văzuse. Se încumetase să treacă şi prin Cetate, nădăjduind că va putea vorbi cu Esclarmonde. Dar aceasta şi Sajhë nu se mai aflau în Sant-Miquel şi nici nu se întorseseră acasă.

Până la urmă, sleită de puteri şi îngrijorată, Alaïs se îndreptă spre camera ei. Nu avea chef să se bage în pat. Era prea nervoasă, prea tulburată, aşa că aprinse opaiţul şi se aşeză la masă.

Când clopotele băturâ ora unu, tresări la auzul unor paşi dincolo de uşă. Îşi ridică fruntea de pe braţe şi aruncă o privire spre direcţia de unde venea zgomotul.

— Rixende? şopti fata prin întuneric. Tu eşti?

— Nu, nu e Rixende, spuse el.

— Guilhem?

Soţul ei pătrunse în raza de lumină a opaiţului, zâmbind nesigur.

— Iartă-mă. Am făgăduit că te las în pace, ştiu, dar… pot să îndrăznesc?

Fata se ridică în picioare.

— Am fost în capelă, zise el. M-am rugat, însă cred că rugăciunile mele nu au zburat spre cer.

Guilhem se lăsă pe marginea patului. După un scurt moment de codeală, Alaïs se apropie de el. Bărbatul ei îşi pusese ceva în cap.

— Haide, şopti ea. Dă-mi voie să te ajut.

Îi desfăcu legăturile de la cizme şi îi scoase armura de pe umeri şi cureaua. Catarama se izbi de podea.

— Ce zice vicontele Trencavel că se va întâmpla? îl întrebă ea. Guilhem se întinse pe pat şi închise ochii.

— Că Oastea va ataca mai întâi Sant-Vicens şi-apoi Sant-Miquel, ca să se poată apropia de zidurile Cetăţii.

Alaïs se aşeză lângă el şi îi dădu părul de pe faţă într-o parte. Atingerea pielii lui o făcu să se cutremure.

— Ar trebui să dormi, *Messire.* O să ai nevoie de toată puterea pentru bătălia ce va să vină.

Bărbatul deschise alene ochii şi îi zâmbi.

— M-ai putea ajuta să mă odihnesc.

Alaïs zâmbi şi se întinse spre măsuţa de lângă pat, de unde luă un amestec cu rozmarin. Îngenunche şi începu să-i frece tâmplele cu alifia răcoritoare.

— Mai devreme, când m-am dus să-l caut pe tata, am trecut pe lângă odaia surorii mele. Cred că era cu cineva înăuntru.

— Probabil cu Jehan, rosti el tăios.

— Mă îndoiesc. El şi ceilalţi copişti dorm în Tour Pinte, în caz că vicontele are nevoie de ei. Se opri, apoi adăugă: Se auzeau râsete.

Guilhem îi puse degetele pe buze.

— Ajunge cu Oriane, şopti el, înconjurându-i mijlocul cu braţele şi trăgând-o spre el.

Buzele lui aveau gust de vin.

— Miroşi a muşeţel şi miere, îi spuse el. Întinse mâna şi îi desfăcu părul. Buclele îi căzură greu peste faţă. *Mon cor.*

Când pielea lui se atinse de a ei, o trecu un fior pe şira spinării. Încet, cu grijă, fără să-şi desprindă ochii de pe chipul ei, Guilhem îi dezgoli umerii şi după aceea îi lăsă rochia în jos, până în talie. Alaïs se mişcă. Materialul alunecă pe trupul ei şi căzu moale pe podea, ca o piele de iarnă de care nu mai avea nevoie.

Guilhem împinse pătura ca ea să se poată strecura dedesubt şi o primi alături de el, pe pernele ce încă îi mai păstrau amintirea. Câteva clipe rămaseră lipiţi unul de altul, pielea lui fierbinte încălzindu-i picioarele reci ca gheaţa. Bărbatul se aplecă peste ea. Alaïs îi simţi răsuflarea care o mângâia ca o adiere de vară. Buzele şi limba lui îi alunecau cu o încetineală ameţitoare peste sâni. Aproape că rămase fără răsuflare când unul din sfârcuri ajunse în gura lui lacomă şi iubitoare.

Guilhem îşi ridică privirea şi schiţă un zâmbet uşor.

Apoi, pierzându-se în ochii soţiei sale, se strecură între picioarele ei. Alaïs îl privea foarte serioasă, fără să clipească.

— *Mon còr,* şopti el.

Cu blândeţe, Guilhem o pătrunse treptat, treptat, până când ea îl cuprinse cu totul. O secundă nu se mişcă, ca şi cum s-ar fi odihnit.

Ea se simţea puternică, de parcă ar fi fost în stare de orice. O căldură îmbătătoare îi curgea prin mădulare, împlinind-o şi chinuindu-i simţurile totodată. Sângele îi bubuia în tâmple. Timpul şi spaţiul dispăruseră. Nu mai existau decât Guilhem şi umbrele tremurânde ale opaiţului.

Încet, el se mişcă înainte şi înapoi.

— Alaïs, rostiră gâtuit buzele lui.

Îşi puse palmele pe spatele lui şi degetele ei se răsfirară în forma unor stele. Se bucură de forţa braţelor lui arse de soare, de coapsele lui tari ca piatra şi de părul de pe piept, care o mângâia ameţitor. Limba lui umedă, fierbinte şi înfometată îi despărţi buzele.

Guilhem gâfâia din ce în ce mai greu, cuprins de dorinţă şi de o nevoie ce depăşea orice închipuire. Alaïs îl strânse în braţe când bărbatul îi strigă numele. El se cutremură, după care rămase nemişcat.

Pe nesimţite, zbuciumul din capul ei se risipi, până când nu mai auzi decât tăcerea adâncă din odaie.

Mai târziu, după ce vorbiseră şi-şi făcuseră promisiuni pe întuneric, adormiră. Uleiul din opaiţ se sfârşi. Flacăra pâlpâi o clipă şi muri. Cei doi îndrăgostiţi nu observaseră. Nu mai văzură nici marşul argintiu al lunii pe cer şi nici lumina roşiatică a zorilor ce se scurgea prin ferestre. Nu-şi mai dădeau seama de nimic altceva, decât de

trupurile lor înlănţuite. Soţ şi soţie. Doi oameni care regăsiseră dragostea.

Împăcaţi. Liniştiţi.

CAPITOLUL 51

MIERCURI, 7 IULIE 2005

Alice se trezi cu câteva secunde înainte să se pornească alarma de la ceas, întinsă de-a latul patului şi înconjurată de hârtii.

Arborele genealogic se afla în faţa ei, alături de notiţele din biblioteca de la Toulouse. Surâse. Exact ca în zilele de studenţie, când adormea întotdeauna cu capul pe birou.

În orice caz, nu se simţea prea rău. În ciuda jafului din seara trecută, în dimineaţa asta starea ei de spirit se schimbase. Era mulţumită, fericită chiar.

Îşi dezmorţi braţele şi gâtul, apoi deschise fereastra şi împinse în lături obloanele. Pe cer alergau nori pufoşi şi albi. Aleile Cetăţii erau umbrite încă, iar malurile acoperite cu iarbă de sub ziduri străluceau de roua dimineţii. Deasupra turlelor şi turnurilor, văzduhul se lăţea ca un voal de mătase albastru-deschis. Pitulicile şi ciocârliile îşi cântau una alteia pe acoperişuri. Urmele lăsate de furtună se vedeau pretutindeni: gunoaie împrăştiate, cutii înmuiate de apă şi răsturnate în spatele hotelului, teancuri de ziare umezite lângă stâlpii electrici din parcare.

Nu-i prea dădea ghes inima să plece din Carcassonne, de parcă o astfel de despărţire ar fi declanşat alt lanţ de evenimente. Dar trebuia să întreprindă ceva, iar Chartres rămânea singurul

indiciu care o putea duce la Shelagh.

Era o zi bună de călătorie.

Îşi strânse hârtiile şi realiză cât de sensibilă devenise. Nu voia să stea cu braţele în sân, aşteptând ca intrusul de noaptea trecută să apară din nou.

Îi explică recepţionerei că o să plece din oraş pentru o zi, dar să-i păstreze camera în continuare.

— Vă aşteaptă o doamnă, spuse aceasta, arătându-i cu mâna spre hol. Tocmai mă pregăteam să vă sun.

— Da? Alice se întoarse ca să se uite. A zis ce vrea? Recepţionera clătină din cap că nu.

— În regulă, mulţumesc.

— Şi a mai venit şi asta pentru dumneavoastră, azi-dimineaţă, adăugă ea, întinzându-i o scrisoare.

Alice verifică timbrul. Fusese expediată din Foix cu o zi în urmă. Nu recunoscu scrisul. Tocmai se pregătea s-o deschidă, când femeia care o aştepta se apropie.

— Domnişoara Tanner? o întrebă ea.

Părea neliniştită. Alice vârî plicul în buzunarul de la geacă. O să citească mai târziu.

— Da?

— Am un mesaj pentru dumneavoastră de la Audric Baillard. Vă roagă dacă puteţi să vă întâlniţi cu el la cimitir.

Femeia avea ceva familiar, dar Alice nu reuşi să-şi dea seama ce anume îi dădea această impresie.

— Vă cunosc de undeva? spuse ea. Femeia

şovăi.

— De la Daniel Delagarde, rosti ea iute. *Notaires.*

Alice o privi din nou. Nu-şi amintea să fi văzut-o ieri, dar la urma urmei, în biroul central munceau o mulţime de oameni.

— Monsieur Baillard vă aşteaptă la mormântul Giraud-Biau.

— Serios? spuse ea. Şi de ce n-a venit el personal?

— Trebuie să plec acum.

Femeia se răsuci pe călcâie şi dispăru, lăsând-o pe Alice total nedumerită. Se întoarse spre recepţioneră, dar aceasta ridică din umeri.

Se uită la ceas. Era ferm hotărâtă să plece. Avea un drum lung de parcurs. Pe de altă parte, ce mai contau zece minute?

— *A demain,* îi spuse ea recepţionerei, dar aceasta deja se apucase de treburile ei.

Alice trecu pe la maşină să-şi lase rucsacul, apoi, uşor iritată, se grăbi să traverseze şoseaua spre cimitir.

Atmosfera se schimbă imediat ce Alice trecu printre porţile înalte de metal. Zarva specifică Cetăţii care se trezea la viaţă fu înlocuită de o tăcere sumbră.

În dreapta ei se ridica o clădire joasă, zugrăvită în alb. Afară, un şir de stropitori negre şi verzi, din plastic, atârnau în cârligele lor. Se uită pe geam şi văzu un sacou vechi agăţat pe spătarul unui scaun şi un ziar deschis pe masă, ca şi cum cineva tocmai ieşise din încăpere.

Se îndreptă încet spre aleea centrală,

simţindu-se dintr-odată tensionată. Aerul apăsător din cimitir nu-i plăcea deloc. Lespezi mortuare cenuşii, medalioane albe din porţelan şi inscripţii negre din granit ce indicau data naşterii şi a decesului, locuri de veci cumpărate de familiile localnicilor *à perpétuité,* care să le marcheze trecerea în lumea de dincolo. Fotografiile celor care muriseră de tineri se amestecau cu cele ale bătrânilor. La baza multora dintre morminte se zăreau flori, unele naturale şi ofilite, altele confecţionate din mătase, plastic sau porţelan.

Respectând indicaţiile pe care i le dăduse Karen Fleury, Alice găsi mormântul Giraud-Biau destul de repede. Era o lespede masivă şi plată chiar la capătul aleii centrale, dominată de un înger din piatră cu braţele deschise şi aripi strânse pe lângă corp.

Se uită de jur împrejur. Nici urmă de Baillard.

Îşi plimbă degetele pe suprafaţa rece. Aici se odihneau cei mai mulţi membri ai familiei lui Jeanne Giraud, o femeie despre care nu ştia mai nimic, cu excepţia faptului că reprezintă o legătură între Audric Baillard şi Grace. De-abia acum când văzu numele sculptate, Alice realiză cât de neobişnuit era locul acela pentru mătuşa ei.

Un zgomot pe una dintre aleile cu cruci îi atrase atenţia. Privi într-acolo, aşteptându-se să-l zărească pe bărbatul vârstnic din fotografie cum îşi croieşte drum spre ea.

— Domnişoara Tanner?

Zări doi bărbaţi, îmbrăcaţi în costume de vară, cu părul negru şi ochii ascunşi în spatele unor lentile fumurii.

— Da?

Cel mai scund din ei îi prezentă cu o mişcare iute o insignă.

— Suntem de la poliţie. Trebuie să vă punem câteva întrebări. Stomacul i se strânse.

— În legătură cu ce anume?

— N-o să dureze mult, *Madame.*

— Aş vrea mai întâi să-mi arătaţi un act de identitate.

El se căută în buzunarul de la piept şi scoase o legitimaţie. Alice habar n-avea dacă e autentică sau nu. Însă pistolul din tocul de la brâu părea suficient de real. Inima începu să-i bată cu putere.

Prefăcându-se că o studiază cu atenţie, tânăra aruncă o privire în jur. Nici ţipenie de om. Aleile erau goale în toate direcţiile.

— Despre ce e vorba? întrebă ea cu un glas cât mai ferm.

— Vă rog să ne însoţiţi.

„Nu pot face nimic în plină zi.”

Prea târziu Alice îşi dădu seama de ce femeia care-i transmisese mesajul i se păruse cunoscută. Semăna cu bărbatul care intrase în camera ei noaptea trecută. „Cu omul din faţa ta.”

Cu coada ochiului, observă nişte trepte din beton care duceau spre cea mai nouă parte a cimitirului. Dincolo de ele se zărea o poartă.

El o apucă de braţ.

— *Maintenant, Docteur Tan…*

Alice se năpusti înainte printre pietre, cu viteza unui atlet, luându-i prin surprindere. Reacţionară destul de greu. Se auzi un strigăt, dar ea ajunsese deja pe trepte şi, ieşind pe poartă, se

repezi direct în Chemin des Anglais.

O maşină care urca dealul frână brusc, iar cauciucurile scârţâiră zgomotos. Alice nu se opri. Năvăli prin portiţa şubredă de lemn a unei ferme şi îşi croi drum printre rândurile de viţă de vie, împiedicându-se în bulgării de pământ. Bărbaţii care o urmăreau câştigau tot mai mult teren. Sângele îi bubuia în urechi, muşchii de la picioare i se încordaseră la maxim precum coardele unui pian, dar alergă în continuare.

La marginea câmpului dădu peste un gard din sârmă ghimpată, prea înalt ca să sară peste el. Se uită panicată în jur, apoi zări o gaură într-un colţ. Aruncându-se la pământ, se târî pe burtă, pietrele şi bolovanii ascuţiţi zgâriindu-i palmele şi genunchii. Se strecură pe sub gard, însă geaca i se agăţă în marginea zimţată a acestuia, rămânând suspendată ca o muscă într-o pânză de păianjen. Smuci de ea şi cu un efort supraomenesc se eliberă, lăsând în urmă o bucată din materialul albastru.

Se trezi într-o grădină plină cu araci înalţi pe care creşteau vinete, dovlecei şi fasole cu păstăi late. La adăpostul lor, merse în zigzag printre loturi, căutând din ochi anexele clădirii. Un dulău imens, legat cu un lanţ greu de metal, ţâşni spre ea când coti colţul, lătrând feroce şi arătându-şi colţii. Îşi înăbuşi un ţipăt şi sări înapoi.

Intrarea mare a fermei dădea chiar în şoseaua principală de la poalele dealului. Abia când ajunse pe trotuarul aglomerat, îndrăzni să arunce o privire peste umăr. Un spaţiu gol, tăcut se întindea în urma ei. Încetaseră s-o mai vâneze.

Alice îşi puse mâinile pe genunchi şi se aplecă, gâfâind de atâta epuizare, aşteptând să i se mai domolească tremurul din mâini şi din picioare. Gândurile îi alergau însă prin cap cu o viteză uluitoare.

„Ce-o să faci acum”? Bărbaţii probabil că se vor întoarce la hotel, aşa că nu se mai putea duce acolo. Se scotoci în buzunar şi răsuflă uşurată, văzând că nu pierduse cheile de la maşină în goana ei nebună. Rucsacul se găsea pe scaunul din faţă.

„Trebuie să-l suni pe Noubel.”

Parcă şi vedea bucăţica de hârtie pe care Noubel îşi mâzgălise numărul de telefon, aşezată alături de toate celelalte lucruri în rucsac. Se îndreptă de spate şi se scutură cu mâna. Blugii i se murdăriseră de noroi şi se rupseseră în dreptul unui genunchi. Singura ei şansă rămânea să se întoarcă la maşină, sperând că nu va da nas în nas cu urmăritorii acolo.

Alice se deplasă iute pe rue Barbacane, ţinându-şi fruntea plecată ori de câte ori auzea vreun automobil. Trecu de biserică, după care alese o scurtătură pe un drumeag ce se numea rue de la Gaffe.

„Cine îi trimisese?”

Mergea cu paşi mari, ţinându-se aproape de clădiri. Era greu de spus când se termina o casă şi când începea alta. Simţi o căldură în ceafă. Se opri, privi construcţia frumoasă din dreapta ei, cu ziduri galbene, convinsă că cineva o urmăreşte din prag. Uşa era însă zăvorâtă, iar obloanele trase. După un scurt moment de şovăială, îşi continuă

drumul.

„Să mă răzgândesc şi să renunţ la Chartres?”

Pericolul devenise limpede ca lumina zilei – deci imaginaţia nu-i juca feste –, dar asta o întărâtă şi mai mult. Cu cât întorcea problema pe toate feţele, cu atât devenea mai sigură că Authié se afla în spatele întregii tărăşenii. Bărbatul credea că ea furase inelul. Şi din câte se vedea, ar fi făcut orice să-l recupereze.

„Sună-l pe Noubel.”

Din nou, îşi ignoră propriul sfat. Până acum, inspectorul nu prea se descurcase. Un poliţist murise, Shelagh dispăruse. Mai bine să se bizuie pe propriile forţe.

Alice ajunse lângă treptele ce legau rue Trivalle de spatele parcării. Era mult mai probabil ca aşa-zişii poliţişti să o aştepte la intrarea principală.

Treptele coborau abrupt şi în faţa ei se ridica un zid înalt care o împiedica să aibă o perspectivă clară a ceea ce se petrecea dincolo de el. O să ştie dacă ei se găseau acolo doar atunci când va fi prea târziu.

„Există o singură modalitate de a afla.”

Alice inspiră adânc şi urcă în fugă treptele, împinsă parcă de la spate de adrenalina ce-i curgea prin vene. În vârf zăbovi o clipă şi privi în jur. Câteva autocare şi maşini, dar puţini oameni.

Maşina ei odihnea în acelaşi loc. Se furişă printre şirurile de vehicule, aplecându-se cât putea de mult. Mâinile îi tremurau incontrolabil când se aşeză la volan. Încă se mai aştepta ca bărbaţii să apară din senin lângă ea. Le auzea în

minte strigătele şi glasurile. Blocă uşile şi vârî cheia în contact.

Privind agitată în toate direcţiile, cu mâinile albe pe volan, aşteptă ca o dubiţă să parcheze. Paznicul ridică în sfârşit bariera. Alice acceleră şi porni ca din puşcă pe asfaltul negru, spre ieşire. Bărbatul strigă la ea, sărind înapoi, dar ea nu-l băgă în seamă.

Mări viteza, strângând din dinţi.

CAPITOLUL 52

Audric Baillard stătea pe peronul gării din Foix împreună cu Jeanne. Urma să se urce în trenul de Andorra.

— Zece minute, spuse Jeanne, privindu-şi ceasul. Încă nu e prea târziu. Te răzgândeşti şi vii cu mine?

El zâmbi, apreciindu-i perseverenţa.

— Ştii că nu pot.

Ea dădu din mână nerăbdătoare.

— Ţi-ai devotat treizeci de ani din viaţă ca să le spui povestea, Audric. Alaïs, sora ei, tatăl ei, soţul ei – toată viaţa ţi-ai petrecut-o în compania lor. Vocea i se îmblânzi. Cum rămâne însă cu viaţa ta?

— Viaţa lor e şi a mea, Jeanne, rosti el demn. Cuvintele sunt singurele noastre arme împotriva minciunilor istoriei. Trebuie să scoatem adevărul la iveală. Dacă nu, atunci cei pe care-i iubim mor de două ori. Se opri o clipă. Nu-mi voi găsi pacea până când nu voi şti că totul s-a terminat.

— După opt sute de ani? S-ar putea ca adevărul să fie îngropat mult prea adânc. Jeanne

ezită. Şi poate că e mai bine aşa. Unele secrete se cuvine să rămână ascunse.

Baillard se uită spre munţi.

— Regret sincer durerea pe care am adus-o în viaţa ta, ştii foarte bine.

— Nu m-am referit la asta, Audric.

— Dar să descoperi adevărul şi să-l laşi nerostit…, continuă el de parcă femeia nici nu vorbise. De aceea am trăit, Jeanne.

— Adevărul! Şi cei cu care te lupţi, Audric? Ce caută ei? Adevărul? Mă îndoiesc.

— Nu, recunoscu el într-un târziu. Nu cred că ăsta este şi scopul lor.

— Atunci ce? întrebă ea agitată. O să plec, aşa cum m-ai sfătuit. Ce rău mi-ai face dacă mi-ai spune acum? El tot mai şovăia, dar Jeanne insistă. *Noublesso Véritable* şi *Noublesso de los Seres* reprezintă doar numele diferite ale aceleiaşi organizaţii?

— Nu. Cuvântul îi scăpase de pe buze pe un ton mai sever decât intenţionase. Nu, zise mai blând.

— Atunci? Audric oftă.

— *Noublesso de los Seres* sunt păzitorii pergamentelor Graalului. Mii de ani, ei şi-au îndeplinit menirea. Până când manuscrisele antice au fost separate. Se opri câteva secunde, alegându-şi cuvintele cu grijă. *Noublesso Véritable,* pe de altă parte, a apărut abia acum o sută cincizeci de ani, când limba pierdută a pergamentelor a început să fie iar înţeleasă. Numele *Véritable* – însemnând păzitorii adevăraţi sau reali – a constituit o încercare deliberată de a

valida naşterea unei astfel de organizaţii.

— Aşadar *Noublesso de los Seres* nu mai există? Audric clătină din cap.

— Imediat ce Trilogia a fost separată, raţiunea existenţei păzitorilor a dispărut.

Jeanne se încruntă.

— Dar n-au încercat să găsească pergamentele pierdute?

— La început, da, spuse el, însă au dat greş. Cu timpul, a fost din ce în ce mai greu să-şi continue căutările, de teamă ca nu cumva pergamentul rămas la ei să fie sacrificat de dragul celorlalte două. Întrucât modalitatea de a citi textele a dispărut definitiv, secretul nu a putut fi dezvăluit. O singură persoană… Baillard ezită. Simţea privirea lui Jeanne aţintită asupra lui. Singura persoană care deţinea puterea de a descifra pergamentele a ales să nu transmită mai departe învăţătura.

— Ce s-a schimbat apoi?

— Sute de ani, nimic. Apoi, în 1798, împăratul Napoleon a plecat pe mare spre Egipt, luând cu el atât savanţi şi învăţaţi, cât şi soldaţi. Au descoperit acolo rămăşiţele civilizaţiilor antice care domniseră în acele ţinuturi cu mii de ani în urmă. Sute de artefacte, lespezi sacre, pietre, au fost aduse înapoi în Franţa. Din acel moment, a fost doar o chestiune de timp până ce scrierile antice – demotica, hieroglifele, cuneiformele – să fie descifrate. După cum ştii, Jean-François Champollion a fost primul care a înţeles că hieroglifele se citesc şi că nu sunt simboluri ale unor idei sau manuscrise, ci chiar texte fonetice.

În 1822, le-a spart codul, ca să folosesc o expresie populară. Pentru vechii egipteni, scrisul reprezenta un dar al zeilor – chiar cuvântul hieroglifă înseamnă „vorbă divină”.

— Dar dacă pergamentele Graalului sunt scrise în limba Egiptului antic…, îl întrerupse ea. Iar dacă tu, Audric, eşti cine cred eu… Clătină din cap. Pot accepta că o astfel de societate precum *Noublesso* există. Şi că Trilogia conţine un secret antic. Dar restul? E de neconceput.

Audric zâmbi.

— Cum ai putea să protejezi mai bine o taină decât ascunzând-o în spatele altora? Apropierea de simbolurile puternice şi asimilarea lor reprezintă felul în care civilizaţiile supravieţuiesc.

— Ce vrei să spui?

— Oamenii caută adevărul. Sunt convinşi că l-au găsit. Se opresc, fără să-şi imagineze că ceva mult mai uimitor se găseşte dincolo de el. Istoria e plină de obiecte religioase, rituale sau sociale furate de la o societate pentru a clădi o alta. De exemplu, ziua în care creştinii sărbătoresc naşterea lui Isus din Nazaret, 25 decembrie, e de fapt sărbătoarea *Sol Invictus,* precum şi solstiţiul de iarnă. Crucea creştină, la fel ca şi Graalul, e în fond un simbol egiptean, *ankh,* preluat şi modificat de împăratul Constantin. *În hoc signo vinces* – „Prin acest semn vom învinge” – sunt cuvintele care i se atribuie lui când a văzut pe cer un simbol în forma unei cruci. Mult mai recent, adepţii celui de-al Treilea Reich au impus imaginea zvasticii pentru a anunţa lumii ordinea pe care o vor impune. Nu e altceva decât vechiul simbol hindus

al renaşterii.

— Labirintul, spuse ea, înţelegând.

— *L'antica simbol del Miègjorn.* Simbolul antic din Midi. Jeanne se aşează tăcută, cu mâinile în poală şi picioarele încrucişate în dreptul gleznelor.

— Şi acum? întrebă ea.

— Odată ce peştera a fost deschisă, timpul s-a scurs cu repeziciune, Jeanne. Nu numai eu cunosc toate astea.

— Dar în munţii Sabarthès au făcut săpături şi naziştii în timpul războiului, spuse ea. Arheologii lor auziseră zvonurile despre comoara catară, cum că ar fi fost îngropată aici. Şi-au petrecut ani de zile săpând în siturile cu posibile legături ezoterice. Dacă această peşteră are o atare însemnătate, cum de n-a fost descoperită acum şaizeci de ani?

— Ne-am îngrijit să nu se întâmple lucrul ăsta.

— Ai fost acolo? spuse ea, cu vocea gâtuită de surpriză. Baillard zâmbi.

— Există conflicte în cadrul *Noublesso Véritable,* răspunse el, evitând întrebarea. Liderul organizaţiei este o femeie pe nume Marie-Cécile de l'Oradore. Ea crede în Graal şi în posibilitatea de a-l recupera. Se opri, apoi continuă: Dar mai e şi altcineva în organizaţie. Chipul i se întunecă. Motivele lui sunt însă diferite.

— Trebuie să vorbeşti cu inspectorul Noubel, rosti femeia încrâncenată.

— Dar dacă, aşa cum ţi-am mai zis, lucrează pentru ei? Aş risca prea mult.

Şuierul locomotivei tulbură liniştea din jur. Se răsuciră amândoi spre trenul care intră în staţie cu un scrâşnet asurzitor de roţi. Conversaţia se încheiase.

— Nu vreau să te las aici singur, Audric.

— Ştiu, spuse el, luându-i mâna şi ajutând-o să urce scara. Dar aşa trebuia să se termine.

— Să se termine? Ea deschise fereastra şi îi întinse mâna. Te rog să ai grijă de tine. Nu te expune prea multor riscuri.

Uşile grele ale vagoanelor se trântiră una după alta şi trenul se urni agale din loc, după care prinse viteză şi dispăru în munţi.

CAPITOLUL 53

Shelagh simţea că în cameră se mai află cineva.

Se chinui să-şi ridice capul. Îi era rău. Gura i se uscase şi avea o durere surdă între tâmple, care zumzăia precum motoraşul unui aparat de aer condiţionat. Nu se putea mişca. Trecură câteva secunde până realiză că se găsea aşezată pe un scaun acum, cu braţele prinse strâns la spate şi cu gleznele legate.

Se auzi o mişcare scurtă şi scândurile podelei scârţâiră uşor, ca şi cum cineva şi-ar fi schimbat poziţia.

— Cine-i acolo?

Palmele îi transpiraseră de frică. Un strop de sudoare i se scurse în jos pe ceafă. Shelagh se strădui să-şi deschidă ochii, dar tot nu văzu nimic. Intră în panică, scuturându-şi capul şi clipind des. Voia să aducă la loc lumina. Într-un târziu, înţelese

că avea capul acoperit cu o glugă. Mirosea a pământ şi a mucegai.

Se afla tot la fermă? Îşi aminti acul şi surpriza înţepăturii usturătoare. Acelaşi bărbat care îi adusese mâncare. Sigur va veni s-o salveze cineva. Nu-i aşa?

— Cine-i acolo?

Nu căpătă nici un răspuns, cu toate că-i auzea cum se apropie. Aerul duhnea a miros de aftershave şi a ţigări.

— Ce vreţi?

Uşa se deschise. Paşi. Shelagh simţi schimbarea din atmosferă. Instinctul de apărare preluă controlul trupului său şi pentru câteva secunde se zbătu sălbatic să se elibereze. Frânghia se strânse şi mai tare, punând o mai mare presiune asupra umerilor dureroşi.

Uşa se trânti cu putere.

Femeia se linişti. După un moment, tăcerea fu spartă de sunetul scos de o persoană ce venea spre ea. Shelagh se lipi şi mai tare de scaun. Îl simţi cum se opreşte în faţa ei. Tot corpul i se încordase, de parcă mii de sârme subţirele îi întindeau pielea. Ca un animal ce se învârteşte în jurul prăzii sale, el dădu roată scaunului de două ori, după care îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Cine sunteţi? Vă rog, daţi-mi jos legătura de la ochi.

— Trebuie să mai stăm încă o dată de vorbă, doctor O’Donnell. O voce pe care o cunoştea, rece şi precisă, o sfâşie ca lama unui cuţit. Se aşteptase ca el să fie individul. De el se temea cel mai tare.

Bărbatul împinse scaunul cu bruscheţe pe

spate.

Shelagh ţipă, plonjând spre podea, neputincioasă. Din fericire, el o opri din cădere la doar câţiva centimetri de pământ, aşa că acum stătea practic la orizontal, dar cu picioarele suspendate în aer.

— Nu vă aflaţi într-o situaţie în care să cereţi ceva.

O susţinu în poziţia aceea o veşnicie. Apoi, fără nici un avertisment, îndreptă scaunul. Gâtul i se smuci înainte cu putere. Ameţi, ca în copilărie, când se juca de-a baba-oarba.

— Pentru cine lucrezi, O'Donnell?

— Nu pot să respir, şopti ea.

El o ignoră. Îl auzi pocnind din degete şi un al doilea scaun fu aşezat în faţa ei. O trase lângă el, astfel încât genunchii lui să-i atingă coapsele.

— Să ne întoarcem la ziua de luni. De ce i-ai dat voie prietenei tale să se ducă în partea aceea a sitului?

— Alice n-are nici un amestec în toate astea, strigă ea. Nu i-am dat voie să lucreze acolo, s-a dus de capul ei. Nici măcar n-am ştiut. A fost o greşeală. Ea habar n-are de nimic.

— Spune-mi ce ştii, Shelagh.

Felul în care îi rostise numele suna ameninţător.

— Nu ştiu nimic, ţipă ea. V-am spus tot ce ştiam încă de luni, vă jur. Lovitura veni din senin, izbind-o în obrazul drept şi azvârlindu-i capul pe spate. Gura i se umplu de sângele ce se prelinse apoi încet pe gât.

— Prietena ta a luat inelul? întrebă el cu o

voce moale.

— Nu, vă jur că nu l-a luat. El o strânse şi mai tare.

— Atunci, cine? Tu? Ai rămas singură cu scheletele suficient de mult timp. Domnişoara Tanner mi-a zis asta.

— De ce să-l iau? Nu valorează nimic pentru mine.

— Şi de ce eşti aşa sigură că ea nu l-a luat?

— Pentru că nu l-a luat. Pur şi simplu, nu l-a luat, urlă ea. O grămadă de oameni au intrat acolo. Oricine ar fi putut să-l sustragă. Doctor Brayling, poliţia…

Se opri brusc.

— Exact, poliţia, spuse el. Shelagh îşi ţinu respiraţia.

— Oricine l-ar fi putut lua. Yves Biau, de exemplu.

Ea încremeni. Îl auzea cum inspiră şi expiră, calm şi fără grabă. Ştia.

— Inelul nu era acolo. El oftă. Biau ţi-a dat inelul ţie? Ca să-l dai mai departe prietenei tale?

— Nu ştiu la ce vă referiţi, reuşi ea să îngaime.

Bărbatul o lovi din nou, de data asta cu pumnul şi nu cu dosul palmei. Îi dădu sângele pe nas, şi firişoare începură să-i curgă pe bărbie.

— Ceea ce nu înţeleg eu, continuă el de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, este de ce nu ţi-a dat şi cartea, doctor O’Donnell.

— Nu mi-a dat nimic, se înecă ea.

— Brayling susţine că ai părăsit tabăra luni seara, cărând o geantă.

— Minte!

— Pentru cine lucrezi? întrebă el blând. Chestia asta trebuie să se termine. Dacă prietena ta nu e implicată, n-are nici un sens să-i facem rău.

— Nu e, scânci Shelagh. Alice nu ştie…

Tresări când bărbatul o apucă de gât, mângâind-o cu prefăcută afecţiune. Apoi începu s-o strângă din ce în ce mai tare, până când avu senzaţia unui inel de fier care o strangula. Se zvârcoli dintr-o parte în alta, încercând să inspire câte o gură de aer, dar el se dovedi prea puternic.

— Tu şi cu Biau lucraţi amândoi pentru ea?

Tocmai când era pe punctul de a leşina, el o eliberă. Îl simţi cum bâjbâie, căutându-i nasturii de la cămaşă şi desfăcându-i unul câte unul.

— Ce faceţi? şopti ea, scârbită de atingerea lui rece, ca de chirurg.

— Nu te caută nimeni.

Se auzi un declic şi Shelagh mirosi gaz de brichetă.

— N-o să vină nimeni.

— Vă rog, nu mă răniţi…

— Tu şi Biau lucraţi sau aţi lucrat împreună? Ea încuviinţă din cap.

— Pentru Madame de l’Oradore? Clătină din cap.

— Pentru fiul ei, rosti ea cu greu. François-Baptiste. Numai cu el am vorbit…

Flacăra se apropiase de pielea sa.

— Şi cartea?

— N-am găsit-o. Nici Yves.

Îl simţi cum reacţionează, după care îşi

retrase mâna.

— Şi-atunci de ce s-a dus Biau la Foix? Ştiai că a trecut pe la hotelul unde stă Tanner?

Shelagh încercă să scuture din cap, însă valul de durere ce o copleşise o împiedică.

— I-a dat ceva.

— Nu era cartea, spuse ea.

Înainte de a apuca să termine propoziţia, uşa se deschise şi auzi câteva voci înăbuşite pe coridor şi-apoi simţi o combinaţie de aftershave şi sudoare.

— Cum trebuia să-i înapoiezi cartea doamnei l'Oradore?

— Prin François-Baptiste. O durea când vorbea.

— Urma să ne întâlnim la Pic de… aveam un număr la care să sun. Se feri când mâna lui îi atinse sânul. Vă rog, nu.

— Vezi cât e de simplu, atunci când cooperezi? Acum, să faci bine să dai telefonul ăla pentru mine.

Clătină din cap îngrozită.

— Dacă află că v-am povestit, mă vor omorî.

— Iar eu te voi ucide şi pe tine şi pe domnişoara Tanner în caz contrar, rosti el calm. Las la alegerea ta.

Shelagh n-avea de unde să ştie dacă puseseră mâna şi pe Alice. Dacă era în siguranţă sau dacă se afla aici, împreună cu ea.

— Se aşteaptă să suni atunci când vei avea cartea, aşa e? Nu mai avea curajul să mintă. Încuviinţă din cap.

— Dar îi interesează mai mult un disc mic, de

dimensiunea unui inel, decât inelul în sine zise ea.

Terorizată, realiză că îi destăinuise singurul lucru de care individul nu ştia.

— Pentru ce le trebuie discul? se răsti el.

— Nu ştiu.

Shelagh urlă când flacăra îi linse pielea.

— Pentru-ce-le-trebuie? repetă el, apăsat.

În glasul lui nu se citea nici urmă de emoţie. Femeii i se făcu frig. În aer plutea un miros oribil de carne arsă, dulce şi scârbos.

Deja nu mai putea distinge un cuvânt de altul când durerea o inundă. Ameţi, fiind pe punctul de a leşina. Capul îi căzu în piept.

— O pierdem. Dă-i jos gluga.

Cineva îi smulse gluga de pe cap, hârşâindu-i juliturile şi zgârieturile.

— Se potriveşte în interiorul inelului… Vocea ei se auzi de parcă venea de sub apă. Ca o cheie. A labirintului…

— Cine mai ştie despre asta? urlă el, dar fără s-o mai poată atinge acum.

Bărbia aproape i se lipise de piept. Bărbatul îi trase capul pe spate. Un ochi, cel umflat, era închis, dar celălalt îl privea. Din păcate, vederea i se tulburase şi nu mai desluşea decât nişte contururi.

— Nu-şi dă seama…

— Cine nu-şi dă seama? o întrebă el. Madame de l’Oradore? Jeanne Giraud?

— Alice, şopti Shelagh.

CAPITOLUL 54

Alice sosi în Chartres după-amiaza târziu.

Găsi un hotel, apoi cumpără o hartă şi se îndreptă direct spre adresa pe care o scosese din cartea de telefon. Privi surprinsă casa elegantă, cu belciugul ei strălucitor din alamă, cutia poştală, plantele graţioase în ghivecele de la fereastră şi balustradele ce mărgineau treptele. Nu şi-o putea imagina pe Shelagh locuind aici.

„Ce naiba ai de gând să spui dacă răspunde cineva?”

Inspiră adânc, urcă scările şi apăsă pe sonerie. Nici o mişcare. Aşteptă, făcu un pas înapoi şi se uită în sus spre ferestre, apoi încercă din nou. Formă un număr la telefonul mobil. După doar două secunde, auzi ţârâitul unui telefon dinăuntru.

Cel puţin nimerise unde trebuia.

Se simţi debusolată, dar, dacă era să recunoască sincer, şi uşurată. Confruntarea, în caz că se va materializa, putea să mai aştepte.

Piaţa din faţa catedralei gemea de turişti, înarmaţi cu aparate de fotografiat, şi de ghizi care-şi fluturau de zor steguleţele sau umbrelele colorate. Nemţi ordonaţi, englezi gomoşi, italieni gălăgioşi, japonezi tăcuţi, americani încântaţi. Toţi copiii aveau feţe plictisite.

La un moment dat, în timp ce conducea pe şoseaua spre nord, se oprise cu gândul să afle ceva despre labirintul din Chartres. Legătura dintre peştera de la Pic de Soularac, Grace şi propria persoană i se părea evidentă, chiar *prea* evidentă. O parte din ea intuia că apucase pe o pistă falsă.

Totuşi, Alice cumpără un bilet şi se alătură

grupului de vizitatori de limbă engleză, care urmau să-şi înceapă turul catedralei peste cinci minute. Ghidul era o femeie între două vârste, eficientă, cu o atitudine superioară şi voce sacadată.

— Pentru privitorul modern, catedralele reprezintă structuri cenuşii, masive, dedicate credinţei şi rugăciunilor. Totuşi, în epoca medievală, ele erau pline de culoare, mai degrabă ca templele hinduse din India sau Thailanda. Statuile şi frontoanele care ornau marile portaluri, fie în Chartres, fie în alte părţi, erau finisate în policromie. Le arătă cu vârful umbrelei. Priviţi cu atenţie şi încă veţi mai observa fragmente de zidărie roz, albastră sau galbenă, adunate în crăpăturile statuilor.

În jurul ei, oamenii încuviinţau din cap supuşi.

— În 1114, continuă femeia, un incendiu a distrus cea mai mare parte a oraşului, inclusiv catedrala. La început se credea că relicva cea mai sfântă, *sancta camisia* – roba pe care se presupune că a purtat-o Maria când i-a dat naştere lui Hristos – fusese distrusă. Dar după trei zile relicva a fost descoperită în criptă, unde o ascunseseră călugării. Oamenii au interpretat această întâmplare ca pe un miracol, ca pe un semn că trebuie să reconstruiască din temelii catedrala. Edificiul actual a fost terminat în 1123, iar în 1260 a fost sfinţită drept Biserica Adormirii Maicii Domnului, prima catedrală din Franţa dedicată Fecioarei Maria.

Alice ascultă cu o jumătate de ureche până

când se apropiară de partea nordică a lăcaşului de cult. Ghidul le explică procesiunea bizară a regilor şi reginelor din Vechiul Testament, sculptată în piatră deasupra portalului nordic.

Brusc, Alice se simţi cuprinsă de o nelinişte nefirească.

— Aceasta este singura reprezentare semnificativă a Vechiului Testament din catedrală, spuse femeia, îndemnându-i să se apropie. Pe acest stâlp se poate observa o sculptură despre care majoritatea oamenilor crede că îl înfăţişează pe Menelik, fiul lui Solomon şi al reginei din Saba, cum scoate din Ierusalim Chivotul Legământului. Istoricii însă susţin că povestea lui Menelik nu a fost cunoscută în Europa până în secolul al XV-lea. Iar aici, continuă ea, coborându-şi braţul puţin, avem de-a face cu un alt mister. Acei dintre dumneavoastră care nu au probleme cu vederea pot citi cuvintele latineşti – *HIC AMITITUR ARCHA CEDERIS.*

Se uită de jur împrejur şi zâmbi superior.

— Cunoscătorii de latină vor realiza că inscripţia nu are nici un sens. Unele dicţionare traduc *ARCHA CEDERIS* ca „Urmează să-ţi faci drum prin Chivot”, iar întreaga inscripţie ar însemna ceva de genul: „Aici încep lucrurile: croieşte-ţi calea prin Chivot”. Totuşi, dacă veţi considera *CEDERIS* drept o denaturare a lui *FOEDERIS,* aşa cum au sugerat unii comentatori, atunci inscripţia poate fi tradusă după cum urmează: „Iată şi calea uitării, Chivotul Legământului”. Aruncă din nou o privire asupra grupului. Această uşă, printre alte lucruri, este

unul dintre motivele care au dat naştere numeroaselor mituri şi legende ce au învăluit catedrala. În mod neobişnuit, numele meşterilor care au construit catedrala Chartres nu se cunosc. Este foarte probabil, ca dintr-o cauză sau alta, înregistrările să nu se fi păstrat şi numele să fi fost uitate. Cu toate acestea, cei cu, să zicem, imaginaţie *mai bogată* au interpretat lipsa informaţiei în mod diferit. Cea mai frecventă supoziţie ar fi că descendenţii Cavalerilor Săraci ai lui Solomon, respectiv Cavalerii Templieri, au construit catedrala ca pe o carte codificată în piatră, un puzzle gigantic, ce poate fi descifrat numai de iniţiaţi. Mulţi au crezut că moaştele Mariei Magdalena au fost cândva îngropate sub labirint. Sau chiar şi Sfântul Graal.

— A verificat cineva? se trezi Alice întrebând şi regretând imediat că o luase gura pe dinainte.

Privirile dezaprobatoare o aţintiră necruţător. Ghida îşi arcui sprâncenele.

— Desigur. Şi nu o dată. Dar nu veţi fi surprinşi când am să vă spun că nu s-a găsit nimic. Este doar un alt mit. Se opri o clipă, după care continuă: Să mergem înăuntru.

Stânjenită, Alice se deplasă în urma grupului spre Uşa de Vest şi se aşează la coadă ca să intre în catedrală. Imediat, toată lumea începu să vorbească şoptit. Mirosul distinct de piatră şi tămâie acţiona ca o vrajă. În capelele laterale şi la intrarea principală, şiruri de lumânări aprinse străluceau în întuneric.

Se îmbărbătă, pregătindu-se să reacţioneze şi să aibă viziuni din trecut, aşa cum i se întâmplase

în Toulouse şi în Carcassonne. Nu simţi nimic şi, după o vreme, se relaxă, bucurându-se de ceea ce vedea. Din cercetările ei, se spunea că marea catedrală din Chartres are cea mai fină colecţie de vitralii din întreaga lume, dar strălucirea orbitoare a ferestrelor o ului. Un caleidoscop de culori vii inunda locul, înfăţişând scene de zi cu zi, precum şi din timpuri biblice: Fereastra Trandafirului şi cea a Fecioarei Albastre sau Fereastra lui Noe, care prezenta potopul şi perechile de animale ce urcau în arcă. Hoinărind de colo-colo, încercă să-şi imagineze cum trebuie să fi arătat lăcaşul sfânt când pereţii erau acoperiţi cu fresce şi ornaţi cu tapiserii complicate, ţesute cu materiale din Orient şi flamuri din mătase brodate. Pentru omul medieval, contrastul dintre splendorile existente în templul lui Dumnezeu şi lumea de afară trebuie să fi fost copleşitor. Încă o dovadă clară a gloriei celui Atotputernic pe pământ.

— În sfârşit, spuse ghida, am ajuns şi la celebrul labirint cu unsprezece cercuri construit în pardoseală. Finalizat în 1200, este cel mai mare din Europa. Centrul original a dispărut de mult, însă restul a rămas intact. Pentru creştinii medievali, labirintul oferea şansa de a face un pelerinaj spiritual, în locul unei călătorii la Ierusalim. De aici şi faptul că labirinturile din pardoseală – spre deosebire de cele găsite pe pereţii bisericilor şi ai catedralelor – au fost cunoscute adesea ca *chemin de Jérusalem,* adică drumul sau calea spre Ierusalim. Pelerinii parcurgeau întregul circuit spre centru, câteodată şi de mai multe ori, simbolizând astfel înţelegerea

apropierii de Dumnezeu. Cei care se căiau îşi terminau călătoria în genunchi, uneori procedând astfel zile la rând.

Alice se strecură mai în faţă, cu inima bătându-i nebuneşte, realizând că amânase acest moment în mod inconştient.

„Acum a venit clipa.”

Inspiră adânc. Simetria era distrusă de rândurile de scaune de pe fiecare parte a naosului, aşezate cu faţa spre altar pentru vecernie. Chiar dacă îi ştia dimensiunile din studiile sale, Alice rămase înmărmurită la vederea mărimii lui. Domina întreaga catedrală.

Încet, ca toţi ceilalţi, intră în labirint, parcurgând toate cercurile unul după altul, ca într-un joc din copilărie, până când ajunse în centru.

Nu simţi nimic. Nici un fior pe şira spinării, nici un moment de iluminare sau de transformare. Nimic. Se lăsă pe vine şi atinse pământul. Piatra era fină şi rece, dar atât.

Tânăra zâmbi amar. „La ce te aşteptai?”

Nici măcar nu trebuia să-şi mai scoată desenul din rucsac pentru a înţelege că nu mai avea ce să găsească aici. Neobservată, se desprinse de grup şi ieşi afară.

După căldura infernală din Midi, soarele blând al nordului se dovedi o adevărată încântare, astfel că Alice îşi petrecu ora următoare explorând centrul pitoresc al oraşului. Într-un fel căuta să descopere şi colţul unde Grace şi Audric Baillard se fotografiaseră împreună.

Din păcate, fie nu mai exista, fie se găsea în

afara zonei incluse în hartă. Marea majoritate a străzilor purtau numele negoţurilor practicate altădată: ceasornicari, tăbăcari, grăjdari şi librari care scoteau în evidenţă importanţa oraşului Chartres, cunoscut drept cel mai mare centru al hârtiei şi legătoriei din Franţa în secolele al XII-lea şi al XIII-lea. Însă nici vorbă de rue des Trois Degrés.

Într-un târziu, Alice se întoarse în locul de unde plecase, în faţa Uşii de Vest a catedralei. Se aşeză pe zidul scund, sprijinindu-se de gard. Imediat, privirea i se opri asupra colţului unei străzi de vizavi. Sări în picioare şi alergă să citească plăcuţa indicatoare:

RUE DE L'ÉTROIT DEGRÉ, DITE AUSSI RUE DES TROIS DEGRÉS (DES TROIS MARCHES).

Strada fusese redenumită. Zâmbind în sinea sa, Alice făcu un pas înapoi pentru a se uita mai bine şi dădu peste un bărbat adâncit în lectura unui ziar.

— *Pardon,* spuse ea, mutându-se într-o parte.

— Nu, eu îmi cer scuze, zise bărbatul cu un frumos accent american. A fost vina mea. Nu mă uitam pe unde merg. Sunteţi bine?

— Da, nici o problemă.

Spre surprinderea ei, individul continua s-o privească fix.

— S-a înt…

— Tu eşti Alice, nu?

— Da, rosti ea precaută.

— Alice, sigur că da. Bună, continuă el, trecându-şi degetele prin părul aspru şi castaniu. Uimitor, nu?

— Îmi cer iertare, dar eu…

— William Franklin, interveni el, întinzându-i mâna. Will. Ne-am întâlnit la Londra, prin 1994 sau 1995. Eram un grup mare. Tu aveai un prieten… oh, cum îl chema… ah, Oliver. Am dreptate? Eu venisem împreună cu vărul meu.

Alice îşi amintea vag o după-amiază într-un apartament supraaglomerat în care se înghesuiau o mulţime de colegi de universitate ai lui Oliver. Parcă îşi aducea aminte de un băiat american, vesel şi arătos, dar ea era îndrăgostită până peste urechi la vremea respectivă ca să mai bage în seamă şi pe altcineva.

„Oare despre el era vorba?”

— Ai o memorie bună, spuse fata, scuturându-i mâna. A trecut mult timp de atunci.

— Nu te-ai schimbat deloc, replică el, zâmbind. Şi, ce mai face Oliver?

Alice se întristă.

— Nu mai suntem împreună.

— Păcat. Se lăsă tăcerea câteva secunde, după care el adăugă: Cine e în poză?

Alice privi în jos. Uitase că încă o mai ţinea în mână.

— Mătuşa mea. Am dat peste ea, căutându-i printre lucruri şi, de vreme ce mă găseam aici, m-am gândit să văd dacă pot afla unde a fost făcută. S-a dovedit mai greu decât ţi-ai putea imagina, încheie ea zâmbind.

Will privi peste umărul fetei.

— Şi tipul?

— Un prieten. Scriitor.

Urmă iarăşi o pauză, ca şi cum amândoi ar fi

vrut să continue conversaţia, dar fără să ştie cum anume. Will se mai uită o dată la fotografie.

— Ea pare drăguţă.

— Drăguţă? Mie mi se pare mai degrabă hotărâtă, deşi astea-s simple supoziţii. N-am întâlnit-o niciodată.

— Serios? Şi cum de porţi fotografia ei cu tine? Ea vârî poza la loc în geantă.

— E complicat.

— Mă pricep la lucruri complicate, spuse tânărul. Uite…, şovăi el. Vrei să bem o cafea sau un suc? Asta, dacă nu trebuie să ajungi în altă parte.

O luase prin surprindere, dar, în fond şi ea se gândise la ceva similar.

— Aşa agăţi tu femeile de obicei?

— De obicei, nu, răspunse el. Întrebarea e dacă şi tu accepţi de obicei.

Alice se simţea de parcă privea scena de undeva de deasupra. Vedea un bărbat şi o femeie, care arăta ca ea, cum intră într-o patiserie de modă veche, ce-şi avea expuse prăjiturile şi fursecurile în vitrine lungi de sticlă.

„Nu-mi vine să cred că fac asta.”

Imagini, arome, sunete. Ospătarii care alergau printre mese, mirosul amărui de cafea, sfârâitul laptelui ce se îngroşa în maşina automată, clinchetul furculiţelor în farfurii, totul, atât de viu. Iar mai presus de toate, Will şi zâmbetul lui, felul în care îşi întorcea capul sau îşi mişca degetele când le plimba pe lanţul de argint din jurul gâtului în timp ce vorbea.

Se aşezară la o masă afară. Turla catedralei

abia dacă se zărea peste acoperişurile caselor. O uşoară stingherealã îi cuprinse pe amândoi şi dădură să vorbească în acelaşi timp. Alice izbucni în râs, iar Will se scuză.

Prudenţi, tatonând terenul cu atenţie, îşi împărtăşiră poveştile din ultimii cinci-şase ani de când nu se mai văzuseră.

— Păreai foarte preocupat, spuse ea, răsucind un pic ziarul lui ca să poată citi titlurile. Ştii, când ai dat peste mine acolo în colţ.

Will se sili să zâmbească.

— Mda, scuze pentru asta. Ziarul local nu e de regulă aşa de interesant. S-a găsit în râu cadavrul unui bărbat, chiar în mijlocul oraşului. Fusese înjunghiat în spate şi avea legate mâinile şi picioarele. Postul de radio de aici a înnebunit. Ei cred că e vorba despre un soi de omor ritualic. Şi îl pun în legătură cu dispariţia de săptămâna trecută a unui jurnalist, care scria un *exposé* despre societăţile religioase secrete.

Zâmbetul pieri de pe chipul lui Alice.

— Pot să văd şi eu? spuse ea, întinzându-se spre ziar.

— Sigur. Poftim.

Starea de nelinişte îi spori când citi lista cu nume. *Noublesso Véritable.* Numele i se părea familiar.

— Te simţi bine?

Alice îşi ridică privirea şi se uită direct în ochii lui.

— Îmi pare rău, spuse fata. Eram cu gândurile în altă parte. Recent am dat peste ceva similar. Şi coincidenţa m-a şocat.

— Coincidenţă? Sună captivant.

— E o poveste lungă.

— Nu mă grăbesc, o asigură Will, sprijinindu-se cu coatele de masă şi zâmbindu-i încurajator.

După ce suferise atâta timp ca prizonieră a propriilor gânduri, Alice se simţi tentată să-şi deschidă în sfârşit sufletul în faţa cuiva. Pe deasupra îl cunoştea puţin, nu? „Spune-i numai ceea ce vrei.”

— În fine, nu ştiu cât sens o să aibă vorbele mele, dar…, începu ea. Acum două luni, am aflat absolut din senin că o mătuşă de-a mea de care nu auzisem niciodată a murit şi mi-a lăsat totul mie, inclusiv o casă în Franţa.

— Doamna din poză. Ea încuviinţă din cap.

— O chema Grace Tanner. Pentru că oricum urma să vin în Franţa să-mi vizitez o prietenă care lucra pe un şantier arheologic din Pirinei, am hotărât să împuşc doi iepuri dintr-un foc. Ezită o clipă, apoi continuă: Pe şantier s-au întâmplat unele lucruri – dar nu vreau să te plictisesc cu amănunte – care nu păreau… Oricum, nu contează. Inspiră adânc.

— Ieri, după ce m-am întâlnit cu avocata, m-am dus până la casa mătuşii mele unde am găsit nişte obiecte… adică un model pe care-l mai văzusem şi la şantier.

I se împleticea limba, neştiind cum să se facă înţeleasă cât mai bine, lăsând totuşi lucrurile în ceaţă.

— Şi mai era şi o carte scrisă de Audric Baillard, despre care sunt sută la sută sigură că e bărbatul din poză.

— Mai trăieşte?

— Din câte am aflat, da. Dar n-am reuşit să-i iau urma.

— Ce relaţie a avut cu mătuşa ta?

— Habar n-am. Sper ca el să-mi poată spune. E singura mea legătură cu Grace. Şi cu alte lucruri.

„Cu labirintul, cu arborele genealogic, cu visul meu.” Se uită spre Will şi văzu că bărbatul părea confuz, dar implicat în povestirea ei.

— Nu mă pot lăuda că am priceput mare lucru, se ironiză el.

— Ei, nici eu nu m-am exprimat prea coerent, recunoscu Alice. Hai să vorbim despre ceva mai puţin încâlcit. Nu mi-ai zis ce cauţi în Chartres.

— Ca orice american venit în Franţa, încerc să scriu. Ea zâmbi.

— Dar Parisul nu e un loc mai convenabil?

— De acolo am pornit, însă bănuiesc că l-am găsit prea impersonal, dacă mă înţelegi. Părinţii mei au nişte cunoştinţe aici. Mi-a plăcut. Şi-am mai zăbovit o vreme.

Alice clătină din cap, aşteptând ca tânărul să continue. Spre surpriza ei, el reluă subiectul discutat mai devreme.

— Modelul pe care l-ai menţionat înainte, rosti el pe un ton normal. Pe care l-ai descoperit atât la şantier, cât şi în casa lui Grace, ce avea aşa de special?

Ea ezită.

— Este un labirint.

— Şi de aceea te afli în Chartres? Ca să mergi la catedrală?

— Nu e chiar la fel… Se opri, prudentă. În principal am venit ca să mă întâlnesc cu o prietenă. Cu Shelagh. Există… posibilitatea ca ea să fie în Chartres. Scotoci în rucsac, scoase bucata de hârtie cu adresa mâzgălită pe ea şi i-o întinse peste masă. Am fost acolo mai devreme, dar n-am găsit pe nimeni acasă. Aşa că m-am hotărât să fac un tur, apoi să mă întorc după o oră sau două. Înmărmuri când îl văzu pe Will albindu-se la faţă. Parcă îl lovise un trăznet. Te simţi bine? îl întrebă ea.

— Şi de ce crezi că prietena ta ar putea fi aici? rosti el tensionat.

— Nu ştiu nici eu prea bine, răspunse, încă nedumerită de schimbarea bărbatului.

— Ea este prietena pe care ai venit s-o vizitezi la şantier?

— Da.

— Şi ea a văzut labirintul? Ca şi tine?

— Probabil, cu toate că nu mi-a menţionat lucrul ăsta. Era mult prea obsedată de ceea ce am descoperit eu şi…

Alice se opri când Will sări în picioare.

— Ce faci? îl întrebă, speriată de expresia de pe chipul lui, atunci când el o apucă de mână.

— Hai cu mine. Trebuie să vezi ceva neapărat!

— Unde mergem? îl iscodi ea, grăbindu-se să ţină ritmul cu el. Trecură de colţ şi Alice pricepu că se află în capătul celălalt al străzii Cheval Blanc. Will se îndreptă cu paşi mari spre casă, apoi alergă pe scări până la uşa din faţă.

— Ţi-ai ieşit din minţi? Dacă apare cineva?

— Nici gând.

— Dar de unde ştii?

Alice îl privi bulversată cum scoate o cheie din buzunar şi descuie uşa.

— Repede! Să nu ne vadă cineva.

— Ai cheie, rosti, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Poate ai putea să-mi spui şi mie ce naiba se întâmplă aici?

Will coborî treptele în goană şi o apucă de cot.

— Şi aici există o versiune a labirintului, îi şuieră el. Ai priceput? *Acum,* nu vrei să te mişti odată?

„Dar dacă este doar o altă capcană?”

După tot ce păţise ar fi fost o nebunie să-l urmeze. Ar fi riscat prea mult. Nimeni nu ştia unde se află. Curiozitatea învinse însă raţiunea. Alice se uită la chipul lui Will. Bărbatul părea nerăbdător şi tulburat în acelaşi timp.

Hotărî să-i mai dea o şansă şi să aibă încredere în el.

CAPITOLUL 55

Alice se trezi într-un vestibul grandios, ca şi cum ar fi intrat într-un muzeu, nu într-o casă. Will se apropie de o tapiserie ce acoperea peretele opus şi o trase într-o parte.

— Ce faci?

Alergă după el şi zări o clanţă mică de alamă prinsă în lambriu. Will apăsă pe ea de câteva ori, după care se întoarse frustrat.

— La naiba! E închis pe dinăuntru.

— E o uşă?

— Exact.

— Şi labirintul pe care l-ai văzut se află acolo jos? Will dădu din cap că da.

— Cobori nişte trepte, apoi mergi pe un coridor, care dă într-o încăpere stranie. Simboluri egiptene pe perete, un soclu cu simbolul labirintului, aşa cum l-ai descris tu, sculptat deasupra. Şi peste toate astea… Vocea i se gâtui. Povestea din ziar. Faptul că prietena ta avea adresa de aici…

— Faci o mulţime de presupuneri fără să te bazezi pe multe dovezi, spuse ea.

Will lăsă colţul tapiseriei să cadă la loc şi se îndreptă spre o altă cameră. După un moment de ezitare, Alice se încruntă.

— Ce faci? şopti ea când Will deschise uşa.

Când intră în bibliotecă, avu senzaţia că se întoarce în timp. O cameră rece cu atmosferă de club pentru bărbaţi. Obloanele erau închise doar parţial şi razele de lumină galbenă se întindeau pe covor ca nişte fâşii de pânză aurie. Plutea un aer de permanenţă, antichitate şi stil lustruit.

Rafturile cu cărţi se ridicau până în tavan de-a lungul a trei dintre laturile încăperii. Scăriţele glisante asigurau accesul la rafturile mai înalte. Will ştia exact unde se duce. Era vorba despre o secţiune dedicată cărţilor despre Chartres, albume cu poze aşezate lângă studiile mult mai serioase despre arhitectura şi istoria socială a oraşului.

Răsucindu-se când şi când spre uşă, cu inima bătându-i în piept nebuneşte, Alice îl privi pe Will cum scoate un volum, a cărui copertă avea

embosat un blazon de familie, şi-l aşează pe masă. Fata se uită peste umărul lui, urmărindu-l cum răsfoieşte paginile. Fotografii color lucioase, vechi hărţi ale oraşului, schiţe în cerneală, toate i se perindară rapid prin faţa ochilor, până când bărbatul se opri asupra capitolului căutat.

— Ce e asta?

— O carte despre casa de l'Oradore. Despre casa *asta,* spuse el. Familia locuieşte aici de sute de ani, de când a fost ridicată clădirea. Conţine toate planurile arhitectonice ale fundaţiei şi ale etajelor. Mai răsfoi câteva pagini, până în locul dorit. Uite, spuse, întorcând cartea astfel încât ea să vadă mai bine. Ăsta e?

Alice îşi ţinu răsuflarea.

— Oh, Doamne, şopti ea.

În faţa sa stătea desenul perfect al labirintului ei.

Zgomotul uşii de la intrare îi făcu pe amândoi să sară în sus.

— Will, uşa! Am lăsat-o deschisă!

De pe hol răzbăteau vocile înăbuşite ale unui bărbat şi ale unei femei.

— O să vină aici, şuieră ea. Will îi aruncă în braţe cartea.

— Iute, o împinse el, arătându-i sofaua imensă de sub fereastră. Lasă-mă pe mine să rezolv.

Alice îşi înşfăcă rucsacul, alergă spre sofa şi se strecură în spaţiul dintre ea şi perete. O întâmpină un miros pătrunzător de piele tocită şi de fum de trabuc, iar praful îi gâdilă nările. Îl auzi pe Will cum trage scara la loc, apoi se postă în

mijlocul camerei exact când uşa de la bibliotecă se întredeschise.

— *Qu'est-ce que vous foutez là?*

Glasul unui băiat. Aplecându-şi capul puţin, Alice le zări reflexia celor doi în uşile de sticlă ale vitrinelor. Era tânăr şi înalt, cam cât Will, deşi mai slab. Păr creţ şi negru, o frunte înaltă şi un nas patrician. Alice se încruntă. Îi amintea de cineva.

— François-Baptiste. Bună, spuse Will. Până şi ei i se păru că exagerase cu veselia.

— Ce dracu' cauţi aici? repetă celălalt în engleză. Will îi flutură revista pe care o ridicase de pe masă.

— Am intrat să-mi iau ceva de citit. François-Baptiste îşi aruncă privirea peste titlu şi râse scurt.

— Nu prea pare genul tău de lectură.

— Ai rămâne surprins să ştii ce citesc uneori. Băiatul făcu un pas spre Will.

— N-o să mai rezişti mult, îi şopti el răutăcios. O să se plictisească de tine şi-o să-ţi dea un şut în fund, ca tuturor celorlalţi. Nici măcar nu ştiai că e plecată din oraş, nu?

— Ceea ce se petrece între mine şi ea nu e treaba ta, aşa că dacă nu te superi…

Celălalt se aşează în faţa lui.

— De ce atâta grabă?

— Nu-ntinde coarda, François-Baptiste, te avertizez.

Băiatul îi puse mâna în piept, împiedicându-l să plece. Will îi dădu mâna într-o parte.

— Nu mă atinge.

— Că altfel…

— *Ça suffit!*[44]

Cei doi bărbaţi se răsuciră. Alice îşi întinse gâtul ca să vadă mai bine, însă femeia nu intrase suficient de mult în încăpere.

— Ce se întâmplă aici? întrebă ea. Vă ciondăniţi ca doi copii. François-Baptiste? William?

— *Rien, mama. Je lui demandais…*[45]

Will încremeni când realiză cine venise cu François.

— Marie-Cécile. Habar n-aveam… Şovăi. Nu mă aşteptam să te întorci deja.

Femeia înaintă şi Alice putu să-i zărească chipul.

„Nu se poate!”

Astăzi era îmbrăcată mult mai sobru decât ultima oară când o văzuse, într-o fustă ocru până la genunchi şi un sacou asortat. Avea părul lăsat liber la spate, nu prins cu o eşarfă.

Nu se înşela. Era aceeaşi femeie pe care o zărise în faţa Hotelului de la Cité din Carcassonne. Aşadar, aceasta era Marie-Cécile de l’Oradore.

Se uită când la mamă, când la fiu. Asemănarea de familie te izbea. Acelaşi profil, acelaşi aer imperial. Motivul pentru gelozia lui François-Baptiste şi antipatia dintre el şi Will căpăta sens.

— Fiul meu are dreptate, spuse Marie-Cécile. Ce căutai aici?

— Eu… căutam să citesc ceva diferit. Ăăăă… m-am… m-am simţit singur fără tine.

Alice se strâmbă. Vorbele lui nu i se părură deloc convingătoare.

— Singur? repetă ea. Chipul tău îmi relatează altă poveste, Will.

Marie-Cécile se aplecă şi-l sărută pe gură. Alice simţi cum în cameră se strecoară stânjeneala. Scena avea o intimitate aparte. Will îşi ţinea pumnii încleştaţi.

„Nu vrea ca eu să văd asta.”

Gândul, oricât de ameţitor era, i se înfiripă, apoi îi dispăru din minte cât ai clipi.

Marie-Cécile se desprinse de el, zâmbind oarecum satisfăcută.

— Vorbim mai târziu, Will. Dar acum, mi-e teamă că eu şi Françoise-Baptiste avem câteva chestiuni de rezolvat. *Désolée.* Scuză-ne, te rog.

— Aici?

„Prea repede. Prea evident.” Stăpâna casei îşi îngustă privirea.

— Şi de ce nu aici?

— Am întrebat şi eu, atâta tot, rosti el tăios.

— *Maman. Il est dix-huit heures déjà.*

— *J’arrive,* spuse ea, uitându-se bănuitoare la Will.

— *Mais, je ne…[46]*

— *Va le chercher,* se răsti ea. Du-te şi ia-l.

Alice îl auzi pe François-Baptiste cum se năpusteşte afară din cameră, apoi o urmări pe Marie-Cécile înconjurându-l cu braţele pe Will şi trăgându-l spre ea. Unghiile ei străluceau roşii pe tricoul alb al tânărului. Voi să se uite în altă parte, dar nu reuşi să se abţină.

— *Tiens,* spuse femeia. *A bientôt.*

— Vii repede? o întrebă Will.

Alice îi auzi panica din voce când el realiză că

trebuie s-o lase acolo prinsă în capcană.

— *Toute à l'heure.* Pe curând.

N-avea ce să facă. Decât să asculte sunetul paşilor lui Will care părăsi încăperea.

Cei doi bărbaţi se intersectară în prag.

— Uite, zise băiatul, întinzându-i mamei sale un exemplar din ziarul pe care îl citea şi Will mai devreme.

— Cum de au prins firul atât de repede?

— N-am idee, rosti el îmbufnat. Authié, presupun. Alice se încordă. „Acelaşi Authié?"

— Ştii sigur asta, François-Baptiste?

— Păi, cineva trebuie să le fi spus. Poliţia a trimis scafandri în Eure marţi, exact în locul potrivit. Ştiau ce caută. Gândeşte-te puţin. Cine a pretins pentru prima dată că în Chartres există scurgeri de informaţii? Authié. A adus el vreodată dovezi că Tavernier vorbise cu jurnalistul?

— Tavernier?

— Bărbatul din râu, rosti tânărul acid.

— Ah, desigur. Marie-Cécile îşi aprinse o ţigară. Articolul face referire şi la *Noublesso Véritable.*

— Tot Authié probabil că le-a spus.

— Atâta timp cât nu există nici o dovadă care să-l lege pe Tavernier de această casă, n-avem probleme, spuse ea plictisită. Altceva?

— Am făcut tot ce mi-ai cerut.

— Ai pregătit totul pentru sâmbătă?

— Da, încuviinţă el, deşi fără inel şi fără carte nu ştiu de ce ne mai deranjăm.

Un zâmbet se aşternu pe chipul mamei sale.

— Vezi de ce încă mai avem nevoie de Authié,

chiar dacă tu ţi-ai pierdut încrederea în el, rosti ea blând. Susţine că a recuperat, *miracle,* inelul.

— Şi de ce naiba nu mi-ai spus mai înainte? se răsti el furios.

— Îţi spun acum. Se pare că oamenii lui l-au sustras din camera de hotel a englezoaicei noaptea trecută.

Alice îngheţă. „E imposibil.”

— Crezi că minte?

— Nu fi idiot, François-Baptiste, îl certă ea. Normal că minte. Dacă Tanner l-ar fi luat, Authié n-ar fi avut nevoie de patru zile ca să-l recupereze. În plus, am pus să i se cerceteze apartamentul şi biroul.

— Atunci…

Ea i-o reteză scurt:

— Dacă, *dacă* Authié îl are, lucru de care mă îndoiesc, atunci fie l-a luat de la bunica lui Biau, fie l-a avut tot timpul. Nu m-ar mira să-l fi luat chiar el din grotă.

— Şi-atunci, de ce atâta tevatură?

Telefonul ţârâi lung, asurzitor. Lui Alice aproape că-i sări inima din piept.

François-Baptiste îşi privi mama.

— Răspunde, zise ea. Băiatul se supuse.

— *Oui.*

Alice aproape că nu mai respira, de frică să nu se dea de gol.

— *Oui, je comprends. Attends.*[47] Acoperi receptorul cu mâna. E O’Donnell. Zice că are cartea.

— Întreab-o de ce a întârziat atât. El clătină din cap.

— Unde ai fost de luni încoace? Ascultă cu atenţie.

— Mai ştie cineva că e la tine? Aşteptă din nou răspunsul.

— *Bon. A vingt-deux heures. Demain soir.*[48] Aşează receptorul la loc în furcă.

— Eşti sigur că era ea?

— După voce, da. Ştia aranjamentele.

— Probabil că şi el asculta.

— Ce vrei să spui? o întrebă fiul ei, nesigur. Cine?

— Pentru numele lui Dumnezeu, cine crezi? izbucni ea. Authié, desigur.

— Eu…

— Shelagh O'Donnell a dispărut de patru zile. Imediat după ce am plecat de la Authié, O'Donnell îşi face apariţia! Mai întâi inelul, apoi cartea.

François-Baptiste se pierdu cu firea.

— Dar tocmai ce i-ai luat apărarea! ţipă el. M-ai acuzat că trag concluzii pripite. Dacă ştii că lucrează împotriva noastră, de ce nu mi-ai spus şi m-ai lăsat să mă fac de râs? Şi mai exact, de ce nu-l opreşti? Măcar te-ai întrebat vreodată de ce ţine morţiş să pună mâna pe cărţi? Ce-are de gând să facă mai departe cu ele? Să le vândă la licitaţie?

— Sunt perfect conştientă de ce vrea cărţile, rosti ea pe un ton atât de rece că-ţi îngheţa sângele în vene.

— De ce trebuie să te porţi aşa întotdeauna? Mereu mă umileşti!

— Conversaţia s-a terminat, spuse ea. Vom pleca mâine. Astfel vom ajunge acolo în timp util ca tu să te întâlneşti cu O'Donnell, iar eu ca să mă

pregătesc. Ceremonia va avea loc la miezul nopţii, după cum am plănuit.

— Vrei să mă întâlnesc eu cu ea? fu uimit băiatul.

— Normal. Pentru prima dată în vocea femeii se simţi un dram de emoţie. Vreau cartea, François-Baptiste.

— Şi dacă nu e la el?

— Nu cred că se chinuia atâta dacă n-o avea. Băiatul traversă camera şi deschise uşa.

— Şi cu el cum rămâne? zise, cu venin în glas. N-are cum să rămână aici ca să…

— Lasă-l pe Will în seama mea. Pentru că nici el nu e treaba ta.

Will se ascundea în dulapul din holişorul ce ducea în bucătărie.

În spaţiul înghesuit mirosea a haine de piele, ghete vechi şi geci date cu ceară, dar era singurul loc de unde putea să vadă clar uşile bibliotecii şi ale biroului. François-Baptiste ieşi primul, după care intră în birou, urmat la scurt timp de Marie-Cécile. Will aşteptă până când uşa grea se închise, apoi se năpusti ca din puşcă pe hol şi se repezi în bibliotecă.

— Alice, şopti el. Repede! Trebuie să te scot de aici! Se auzi un foşnet şi fata apăru de după canapea.

— Îmi pare atât de rău. E numai vina mea. Te simţi bine? Alice încuviinţă din cap, cu toate că se albise ca varul la faţă. Will se întinse s-o ia de mână, dar ea îl refuză.

— Ce se petrece, Will? Tu stai aici. Îi cunoşti pe oamenii ăştia şi totuşi eşti gata să distrugi

totul, ajutând o străină. N-are sens.

El voi să-i spună că nu e o străină, dar se opri.

— Eu…

Nu mai ştia ce să adauge. Camera părea să se topească. Will nu mai vedea decât chipul în formă de inimă al lui Alice şi ochii ei căprui şi pătrunzători ce-i citeau direct în suflet.

— De ce nu mi-ai zis că tu… că tu şi femeia asta…? Că locuieşti aici? El nu se simţi în stare s-o privească. După un moment lung cât o veşnicie, Alice îşi plecă fruntea şi traversă iute încăperea, ieşind în holul mare.

— Ce-ai de gând să faci acum? o întrebă disperat.

— Ei bine, am aflat în ce mod este Shelagh legată de această casă. Lucrează pentru ei.

— Pentru ei? rosti el nedumerit, deschizând cu grijă uşa de la intrare, ca să se strecoare afară. Ce vrei să spui cu asta?

— Dar prietena mea nu se află aici. *Madame* de l'Oradore şi fiul ei o caută de asemenea. Din ce am auzit, bănuiesc că e reţinută pe undeva pe lângă Foix.

Alice se răsuci brusc panicată, chiar la capătul scărilor.

— Mi-am uitat rucsacul în bibliotecă, exclamă ea îngrozită. În spatele canapelei, împreună cu cartea.

Mai mult decât orice, Will îşi dorea s-o sărute. Momentul picase cum nu se poate mai prost. Se aflau în mijlocul unei întâmplări pe care n-o înţelegeau, iar Alice nu avea încredere în el. Şi

totuşi, se simţea atât de bine cu ea alături.

Fără să mai stea pe gânduri, făcu un pas şi dădu să-i atingă obrazul. Parcă ştia cu precizie cât de fină şi de răcoroasă va fi pielea ei, de parcă mai trăise gestul de mii de ori înainte. Apoi, amintirea felului în care ea se retrăsese în cafenea îl împiedică să mai continue şi se opri cu mâna la câţiva milimetri de chipul ei.

— Îmi pare rău, începu el să se scuze, ca şi când Alice putea să-i ghicească gândurile.

Tânăra îl privi fix, după care un zâmbet scurt îi lumină trăsăturile delicate şi îngrijorate totodată.

— N-am vrut să te jignesc, se împotmoli el. Doar că…

— Nu mai are importanţă, îngână ea moale.

Will oftă uşurat. Probabil că-l dispreţuia puţin, dar măcar nu se înfuriase pe el.

— Will, rosti ea mai tăios de data asta. Geanta mea? Am totul acolo. Toate notiţele mele.

— Sigur, da, răspunse el repede. Scuză-mă. O recuperez eu. Şi ţi-o aduc. Se chinui să se concentreze. Unde stai?

— La hotelul Petit Monarque. În Place des Epars.

— În regulă, şopti el, alergând înapoi pe scări. Dă-mi treizeci de minute.

Will o urmări până când fata dispăru din raza sa vizuală, după care intră în casă. O dâră argintie de lumină se strecura pe sub uşa biroului.

Brusc, aceasta se deschise. Bărbatul se ascunse între uşă şi perete. François-Baptiste ieşi, pornind spre bucătărie. Se auzi uşa de acces

deschizându-se şi închizându-se la loc, după care tăcere.

Marie-Cécile stătea la birou unde studia ceva, un obiect lucios care reflecta lumina când ea îl mişca. Will uită ce avea de făcut şi continuă să-şi privească amanta cum se ridică şi dă jos unul dintre tablourile agăţate pe peretele din spatele ei. Era obiectul ei de artă preferat. Îi povestise totul despre el, în zilele lor de început. O pânză aurie cu pete de culoare strălucitoare ce înfăţişa nişte soldaţi francezi uitându-se spre coloanele rostogolite şi palatele vechiului Egipt. *Privind peste Nisipurile Timpului* – 1798, îşi aminti el. Asta era.

În spatele tabloului zări o uşiţă neagră din metal prinsă direct în perete şi o tastatură electronică lângă ea. Femeia formă un număr din şase cifre. Urmă un declic şi uşa se deschise. Scoase din seif două pachete negre şi le aşeză cu grijă pe masă. Will îşi schimbă poziţia ca să observe ce se află înăuntru.

Era atât de concentrat, încât nu auzi paşii venind din spatele lui.

— Nu te mişca.

— François-Baptiste, eu…

Simţi ţeava unui pistol împungându-l între coaste.

— Şi ridică-ţi mâinile ca să le văd.

Încercă să se răsucească, dar François-Baptiste îl apucă de gât şi îl izbi cu faţa de perete.

— *Qu’est-ce qui se passe?* strigă Marie-Cécile. Băiatul îl îmbrânci din nou.

— *Je m’en occupe,* spuse el. Totul e sub

control.

Alice îşi privi ceasul din nou.

„Nu mai vine.”

Se afla în recepţia hotelului, uitându-se spre uşile de sticlă de parcă Will s-ar putea materializa în orice clipă din aer. Trecuse mai bine de o oră de când plecase de pe rue Cheval Blanc. Nu ştia ce să facă. Portofelul, telefonul şi cheile maşinii se găseau în buzunarul de la geacă. Restul se afla în rucsac.

„Nu contează. Cară-te de aici.”

Cu cât amâna mai mult, cu atât începea să se îndoiască mai tare de motivele lui Will. Faptul că apăruse din senin o punea pe gânduri. Alice rememoră derularea evenimentelor.

Să fi fost o simplă coincidenţă întâlnirea lor neaşteptată? Nu spusese nimănui unde se duce.

„De unde să fi aflat?”

La opt şi jumătate, hotărî că nu mai poate zăbovi. Explică la recepţie că nu mai are nevoie de cameră şi scrise un bileţel pentru Will cu numărul ei de telefon în caz că apărea, apoi plecă.

Aruncă geaca pe scaunul din faţă şi observă colţul plicului ivindu-se din buzunar. Scrisoarea care i se dăduse la hotelul din Carcassonne şi de care uitase de-a binelea. O scoase şi o aşeză pe bord ca s-o citească mai târziu când o să facă o pauză.

Noaptea îşi desfăşura mantia neagră pe măsură ce fata conducea spre sud. Farurile maşinilor din sens opus o orbeau. Copacii şi tufişurile răsăreau din întuneric precum nişte fantome. Orléans, Poitiers, Bordeaux –

indicatoarele se scurgeau unul după altul.

Cufundată în lumea ei, oră după oră, Alice îşi puse necontenit aceleaşi întrebări. Şi de fiecare dată, găsea noi răspunsuri.

Una peste alta, le oferise pe tavă o grămadă de informaţii. Toate notiţele ei, desenele, fotografia lui Grace şi a lui Baillard.

„Ţi-a promis că îţi arată labirintul din cameră.”

Nu văzuse nimic. Doar o poză într-o carte. Alice clătină din cap. Nu voia să creadă.

De ce o ajutase să plece? Pentru că obţinuse ceea ce-şi dorea; adică, mai degrabă, ce-şi dorea *Madame* de l’Oradore.

„Aşa că te pot urmări acum.”

CAPITOLUL 56

Carcassona

AGOST 1209

Francezii atacară Sant-Vicens în zori, într-o luni, pe 3 august.

Alaïs urcă anevoie scările din Tour du Major pentru a se alătura tatălui ei ca să privească înfruntările. Îl căută pe Guilhem în mulţime, dar nu-l zări.

Acum, peste scrâşnetul spadelor şi urletele soldaţilor care se năpustiseră spre zidurile de apărare mai joase, surprinse vorbele unui cântec ce plutea deasupra câmpiei dinspre dealul Gravèta.

Veni creator spiritus
Mentes tuorum visita![49]

— Preoţii, spuse Alaïs îngrozită. Îl

preaslăvesc pe Dumnezeu, în timp ce trimişii lui vin să ne măcelărească.

Cartierul mărginaş începu să ardă. Când fumul se ridică în rotocoale prin aer, în spatele zidurilor, oamenii şi animalele se împrăştiară înfricoşaţi în toate direcţiile.

Vârfurile arcuite ale căngilor erau aruncate peste parapet mai repede decât puteau ei să le taie şi să le zvârle înapoi. Zeci de scări de asediu se lipeau de ziduri. Cei din garnizoană le împingeau înapoi, le dădeau foc, dar unele dintre ele rezistară. Soldaţii francezi mişunau ca nişte furnici. Numărul lor părea să sporească din ce în ce.

În partea de jos a fortificaţiilor, pe ambele părţi, răniţii şi morţii zăceau grămadă unii peste alţii, ca stivele de lemne pentru foc. Cu fiecare oră care trecea, mormanul se îngroşa.

Cruciaţii aduseră o catapultă mai aproape şi începură să arunce cu ghiulele în ziduri. Bubuiturile zguduiră Saint-Vincens până la temelie, neobosite, neîndurătoare prin furtuna de săgeţi şi proiectile ce şuierau pe deasupra.

Zidurile se fărâmiţau puţin câte puţin.

— Au trecut, ţipă Alaïs. Au spart apărarea!

Vicontele Trencavel şi oamenii săi se pregătiră să-i întâmpine. Agitându-şi ameninţător spadele şi topoarele, se repeziră în grupuri de câte doi, trei spre asediatori. Pământul se cutremură sub copitele grele ale cailor. Potcoavele lor din fier zdrobeau craniile celor morţi, preschimbându-le într-o masă de oase, sânge şi piele. Lupta cuprinse mai toate străduţele

cartierului, apropiindu-se tot mai tare de zidurile Cetăţii. Alaïs văzu un grup de localnici îngroziţi care năvăleau prin Porte de Rodez în interiorul Cetăţii ca să scape de tumultul bătăliei. Bătrâni, ologi, femei şi copii. Orice bărbat cât de cât zdravăn primise o armă în mână şi se alăturase garnizoanei. Mare parte din ei îşi dăduseră obştescul sfârşit sub loviturile năpraznice ale spadelor.

Apărătorii se luptau cu multă cutezanţă, însă erau copleşiţi de numărul înzecit al inamicilor. Ca un talaz uriaş ce se sparge de ţărm, armată cruciată se năpusti înainte, spărgând fortificaţiile şi doborând bucăţi mari de zid.

Trencavel şi cavalerii săi se zbăteau cu disperare să nu piardă controlul asupra râului, însă zadarnic. Vicontele dădu semnalul de retragere.

Urmăriţi de zbieretele triumfătoare ale francezilor, supravieţuitorii trecură prin porţile grele ale Porte de Rodez. În vreme ce vicontele Trencavel îşi conducea luptătorii pe străzile din spatele castelului Comtal, Alaïs se uită înmărmurită spre prăpădul şi grozăviile de dedesubt. Întâlnise moartea de multe ori, dar nu într-o asemenea măsură. Îşi simţi inima întinată de aripa neagră a războiului ce nu aducea cu el decât lucruri de prisos.

Sufletul i se umplu de o cumplită deznădejde. Acum îşi dădea seama cât de tare minţiseră acele *chansons à gestes* pe care le îndrăgise în copilărie. Războiul nu avea nimic nobil. Stârnea doar suferinţă.

Alaïs coborî de pe metereze în curte şi se alătură femeilor care aşteptau lângă poartă, rugându-se să-l vadă pe Guilhem apărând.

„Să fie nevătămat.”

Într-un târziu, auzi sunetul copitelor pe pod. Îl zări imediat şi inima ei tresări fericită. Chipul şi armura lui se pătaseră cu sânge şi cenuşă, iar din ochi îi răzbătea cruzimea bătăliei. Slavă Domnului, nu era rănit.

— Soţul tău a luptat cu vitejie, *Dame* Alaïs, spuse vicontele Trencavel, zărind-o. A tăiat în stânga şi-n dreapta şi a salvat vieţile multora. Îi suntem recunoscători pentru curajul şi dibăcia sa.

Fata se îmbujoră.

— Spune-mi, unde e tatăl domniei tale?

Îi arătă spre colţul de miazănoapte al curţii.

— Am urmărit bătălia de pe *ambans, Messire.* Guilhem descălecă şi îi dădu frâiele scutierului său. Alaïs se apropie timid de el, fără să ştie cum o va primi.

— *Messire.*

El îi luă mâna palidă şi i-o ridică la buze.

— Thierry a căzut, spuse el adânc mâhnit. Îl aduc înapoi acum. E grav rănit.

— *Messire,* îmi pare rău.

— Ne avem ca fraţii, continuă el. Sunt la fel de apropiat de Alzeu. Numai o lună ne desparte ca vârstă. Ne-am sprijinit unul pe altul, am muncit împreună pentru platoşele şi spadele noastre. Am fost unşi cavaleri în acelaşi timp.

— Ştiu, rosti ea blând, trăgându-i capul spre ea. Haide, lasă-mă să te ajut, apoi o să fac tot ce pot pentru Thierry.

Îi zări ochii înlăcrimaţi şi o luă înainte, ştiind că Guilhem n-ar vrea să fie văzut plângând.

— Vino, îl îndemnă ea. Du-mă la el.

Thierry fusese adus în Sala Mare alături de toţi cei care erau grav răniţi. Şirurile de muribunzi şi de suferinzi de pe urma tăieturilor păreau fără număr. Alaïs şi celelalte femei se străduiau şi ele să facă tot ce se putea. Cu părul împletit într-o coadă la spate, Alaïs părea că-i o fetiţă.

Odată cu trecerea orelor, aerul din încăpere deveni tot mai înecăcios şi muştele se înmulţiră. În cea mai mare parte a timpului Alaïs şi suratele ei păstrau tăcerea, alergând îndârjite de colo-colo, ştiind că momentele de răgaz nu vor mai dura mult şi asaltul va porni din nou. Preoţii păşeau printre muribunzi, ascultându-le spovedania şi dându-le ultima binecuvântare. La adăpostul unor haine negre, doi preoţi *parfait* ofereau *consolament* credincioşilor catari.

Rănile lui Thierry se vădiră grave. Fusese lovit de mai multe ori. Avea glezna ruptă şi o lance îi străpunsese coapsa, zdrobindu-i osul. Alaïs ştia că pierduse prea mult sânge, dar de dragul soţului ei nu precupeţi nici un efort. Încălzi o fiertură din rădăcină şi frunze de tătăneasă în ceară fierbinte, iar după ce se mai răcori puţin îi puse o prişniţă.

Lăsându-l pe Guilhem cu prietenul său, ea îşi îndreptă apoi atenţia spre cei care aveau cele mai mari şanse să trăiască. Topi nişte praf din rădăcină de angelică în apă de ciulin şi, cu ajutorul slujitorilor de la bucătărie, cără lichidul în vase micuţe. Picură leacul în gurile celor care puteau înghiţi. Dacă reuşea să ţină în frâu infecţia

şi sângele rămânea curat, atunci rănile lor aveau şanse să se tămăduiască.

La răstimpuri, Alaïs se întorcea la Thierry ca să-i schimbe prişniţele, cu toate că se vedea clar că nu mai sunt speranţe. Bărbatul nu mai era conştient, iar pielea lui căpătase culoarea albă-albăstruie a morţii. Îşi puse mâna pe umărul lui Guilhem.

— Îmi pare rău, şopti ea. Trage să moară. Soţul ei încuviinţă din cap.

Alaïs îşi croi drum până în capătul îndepărtat al holului. Când trecu pe lângă un cavaler tânăr, acesta strigă. Se opri şi îngenunche lângă el. Chipul lui copilăros se strâmba de durere, iar buzele i se crăpaseră. Ochii căprui şi tulburi sclipeau plini de spaimă.

— Şşşş, murmură ea. Nu ai pe nimeni?

Băiatul încercă să dea din cap. Alaïs îl mângâie pe frunte şi îi ridică pânza ce-i acoperea braţul. Imediat o lăsă să pice la loc. Umărul lui era zdrobit. Bucăţi de oase albe îi ieşeau prin pielea sfâşiată, ca rămăşiţele unei corăbii scufundate când marea se retrage. Într-o parte avea o rană adâncă din care sângele curgea în valuri, formând o băltoacă sub el.

Mâna dreaptă îi încremenise în jurul plăselelor spadei. Fata încercă să-i desprindă degetele înţepenite, dar nu izbuti. Smulse o bucată de material din fustă şi o îndesă cât putu de mult în mijlocul rănii. Dintr-un flaconaş ce-l purta în punguţa de la brâu îi turnă câteva picături de valeriană ca să-i mai aline durerea. Nu mai putea face nimic altceva.

Moartea veni cu încetineală. Treptat, hârâiturile din piept se înteţiră şi răsuflarea tânărului se îngreună. Ochii i se întunecară şi, îngrozit, începu să urle. Alaïs rămase cu el, cântându-i şi mângâindu-i fruntea până când sufletul îi părăsi corpul.

— Odihnească-se în pace, şopti ea.

Îi acoperi faţa şi trecu la următorul.

Munci fără zăbavă toată ziua, îngrijind rănile cu alifii până când ochii o dureră şi mâinile i se acoperiră de sânge. La amurg, razele de soare pătrundeau blânde prin ferestrele Sălii Mari. Morţii fuseseră luaţi. Cei care mai trăiau, se văitau întruna.

Se simţea sleită de puteri, dar amintirea nopţii trecute, când adormise în braţele lui Guilhem, o îmbărbăta nespus. O dureau toate oasele şi spatele îi amorţise de la atâta stat pe vine şi aplecat, dar nu mai conta.

Profitând de freamătul din castelul Comtal, Oriane se strecură în camera ei, unde îşi aşteptă iscoada.

— Chiar mă gândeam când ai să catadicseşti să apari, se răsti ea. Zi-mi ce-ai descoperit.

— Evreul a murit înainte să aflăm prea multe, cu toate că stăpânul meu crede că i-a dat cartea spre păstrare tatălui domniei voastre.

Oriane schiţă un zâmbet, dar nu scoase o vorbă. Nu avea de gând să destăinuiască nimănui ce găsise în tivul cusut al pelerinei surorii ei.

— Şi Esclarmonde de Servian?

— A fost curajoasă, dar până la urmă i-a mărturisit unde se află cartea.

Ochii verzi ai tinerei domniţe sclipiră.

— Şi o ai?

— Încă nu.

— Dar e în *Ciutat?* Evreux ştie despre asta?

— Se bizuie pe domnia voastră să capete o astfel de veste. Oriane cugetă o clipă.

— Bătrâna e moartă? Şi băiatul? Nădăjduiesc că nu mai are cum să-şi bage nasul în planurile noastre! Şi nici să-i trimită vorbă tatălui meu.

Bărbatul zâmbi strâmb.

— Femeia e moartă. Copilandrul se ascunde de noi, cu toate că nu cred că poate face mare lucru. Când o să-l găsim, o să terminăm cu el.

Oriane încuviinţă din cap.

— Şi i-ai spus nobilului Evreux despre… ceea ce mă interesează.

— Întocmai, *Dame.* A fost onorat să audă că vă puneţi în slujba lui în acest fel.

— Şi pretenţiile mele? Îmi va aranja să ies fără primejdie din *Ciutat?*

— Dacă îi veţi da cărţile, *Dame,* fără îndoială.

Ea se ridică şi începu să străbată camera în lung şi-n lat.

— Bine, foarte bine. Poţi să te-ngrijeşti şi de soţul meu?

— Dacă îmi spuneţi unde va fi şi la ce oră, *Dame,* atunci îmi va fi foarte uşor. Se opri, după care adăugă: Numai că preţul e mai crescut decât înainte. Chiar şi în astfel de vremuri tulburi, riscurile rămân mari. Secretarul vicontelui Trencavel. E un om de rang înalt.

— Ştiu asta, se răsti ea cu un glas rece ca gheaţa. Cât?

— De trei ori mai mult decât mi-aţi dat pentru Raoul, răspunse bărbatul.

— Peste putinţă! zise ea iute. N-am de unde să fac rost de atâta aur.

— *Dame,* acesta e preţul.

— Şi cartea?

Acum iscoada zâmbi larg.

— Pentru ea ajungem la o altă înţelegere.

CAPITOLUL 57

Bubuiturile continuară toată noaptea, o ploaie necontenită de ghiulele, pietre şi bucăţi de stâncă. În aer se ridicau nori uriaşi de praf la fiecare izbitură.

De la fereastra ei, Alaïs vedea cum din casele de pe câmpuri nu mai rămăseseră decât nişte dărâmături ce ardeau. O pâclă groasă plutea pe deasupra copacilor, ca o ceaţă neagră ce se prinsese în crengi. O parte dintre locuitori izbutiseră să-şi croiască drum printre ruinele de la Sant-Vincens, găsindu-şi refugiul în Cetate. Cei mai mulţi dintre ei însă căzuseră în mâinile duşmanilor.

În capelă, lumânările ardeau pe altar.

În zorii zilei de patru august, vicontele Trencavel şi Bertrand Pelletier se urcară din nou pe metereze.

Tabăra franceză era învăluită ca într-un giulgiu de aburii râului. Corturile, grajdurile, animalele, pavilioanele păreau să dea naştere unui adevărat oraş. Pelletier privi în sus. Urmau să aibă iarăşi o zi dogoritoare. Pierderea atât de timpurie a râului însemna un dezastru. Fără apă nu puteau

rezista prea mult timp. Seceta îi va înfrânge, dacă francezii nu reuşeau.

Ieri, Alaïs îi povestise despre zvonurile care umblau prin Cetate şi anume că în cartierele de lângă Porte de Rodez, unde veniseră cei mai mulţi dintre refugiaţi, apăruseră primele semne de molimă. Se dusese să vadă cu ochii lui şi, în pofida vorbelor dregătorului care se îndoise profund de o atare posibilitate, intendentul se temea că fiica sa are dreptate.

— Eşti pierdut în gânduri, prietene. Bertrand se întoarse.

— Iartă-mă, *Messire.* Trencavel dădu din mână abătut.

— Uită-te la ei, Bertrand! Sunt prea mulţi ca să-i învingem… şi n-avem apă.

— Pedro II de Aragon ar trebui să fie la o zi distanţă, spuse Pelletier. Sunteţi vasalul lui, *Messire.* Legământul îl obligă să vină să vă ajute.

Pelletier înţelegea că o nouă rugăminte trimisă va întâmpina greutăţi – Pedro, catolic credincios, era în plus şi cumnatul lui Raymond VI, contele de Toulouse, cu toate că între cei doi bărbaţi dragostea şi respectul pieriseră de mult. Totuşi, ştia că legăturile străvechi dintre Casa Trencavel şi Casa de Aragon rămăseseră puternice.

— Ambiţiile regelui sunt strâns legate de soarta Carcassonei, *Messire.* Nu vrea să vadă Pays d’Oc sub stăpânirea francezilor. După un moment continuă: Pierre-Roger de Cabaret şi aliaţii voştri vă sprijină în tot ce faceţi.

Trencavel îşi puse mâinile pe zidul din faţa

lui.

— Aşa au făgăduit.

— Veţi trimite vorbă până la urmă?

Pedro îi ascultă rugămintea şi sosi în după-amiaza de miercuri, pe cinci august.

— Deschideţi porţile! Deschideţi porţile pentru *lo Rèi!*

Porţile castelului Comtal se deschiseră larg. Alaïs se apropie de fereastră, atrasă de zarvă, după care coborî iute să vadă ce se petrece. La început nu voi decât să afle care sunt noutăţile. Dar când privi în sus spre ferestrele Sălii Mari, curiozitatea stârnită de ce se întâmpla înăuntrul ei o copleşi. De prea multe ori veştile ajungeau la ea după ce trecuseră pe la alţii.

În spatele draperiilor se găsea o mică firidă ce despărţea Sala Mare de odăile vicontelui Trencavel. Alaïs nu mai încercase să se strecoare în spaţiul strâmt încă din copilărie, când se vâra acolo ca să tragă cu urechea la cele vorbite de tatăl ei. Acum nu mai era sigură că va încăpea în deschizătura îngustă.

Se căţără pe băncuţa de piatră şi atinse pervazul celei mai joase ferestre din Tour Pinte care dădea apoi în Cour du Midi. Se săltă şi se răsuci peste lespedea de piatră, după care se târî înăuntru.

Avea noroc. Încăperea era goală. Sări pe pământ, chinuindu-se să nu facă zgomot, apoi deschise încet uşa şi se furişă în locul din spatele draperiei. Se târî de-a lungul ei până când ajunse în ascunzătoare. Se găsea atât de aproape de vicontele Trencavel, încât dacă-şi întindea mâna l-

ar fi putut atinge.

Ajunsese la timp. În capătul îndepărtat al sălii, uşile se deschiseră. Îl zări pe tatăl ei intrând alături de regele Aragonului şi de câţiva dintre aliaţii Carcassonei, printre care se numărau şi seniorii de Lavaur şi de Cabaret.

Vicontele căzu în genunchi în faţa stăpânului căruia îi juruise credinţă.

— Nu-i nevoie, spuse Pedro, rugându-l să se ridice.

Cei doi bărbaţi aveau înfăţişări izbitor de diferite. Regele era îndeajuns de înaintat în vârstă încât să-i poată fi tată lui Trencavel. Înalt şi spătos, un zdrahon de om, purta pe chip însemnele nenumăratelor bătălii. Barba şi mustăţile dese şi negre ce-i acopereau faţa măslinie îi puneau în evidenţă trăsăturile dure şi lătăreţe. Părul, cândva precum pana corbului, îi încărunţise pe la tâmple.

— Porunceşte-le oamenilor tăi să se retragă, spuse el curtenitor. Aş dori să discutăm între patru ochi, Trencavel.

— Dacă-mi îngăduiţi, domnia voastră, aş vrea să vă cer ca intendentul meu să rămână. Pun mare preţ pe sfaturile lui.

Regele şovăi, după care încuviinţă din cap.

— Nu am cuvinte care să arate recunoştinţa ce v-o port… Pedro îl întrerupse:

— N-am venit ca să te sprijin, ci ca să te ajut să pricepi greşeala pe care o săvârşeşti. Tu singur ai ajuns în astfel de împrejurări neprielnice pentru că ai refuzat să te ocupi de ereticii de pe domeniile tale. Ai avut patru ani – patru ani! – să

pui capăt neînţelegerilor şi totuşi n-ai făcut nimic. Le-ai dat voie episcopilor catari să predice deschis în oraşele şi cetăţile tale. Vasalii tăi îi sprijină deschis pe *Bons Homes…*

— Nici un vasal…

— Adică vrei să spui că atacurile asupra oamenilor sfinţi şi asupra preoţilor au rămas nepedepsite? Că oamenii bisericii nu au fost umiliţi? În ţinuturile tale, ereticii îşi văd de credinţa lor nestingheriţi. Aliaţii tăi îi ocrotesc. Toată lumea a auzit cum contele de Foix huleşte moaştele sfinte, refuzând să se plece înaintea lor, şi că sora lui a găsit de cuviinţă să-şi rostească legământul ca *parfaite,* într-o ceremonie la care a luat parte şi contele.

— Nu pot răspunde pentru contele de Foix.

— Este vasalul şi aliatul tău, i-o reteză Pedro. De ce ai îngăduit ca lucrurile să se înrăutăţească din ce în ce?

Alaïs auzi cum vicontele îşi trage răsuflarea.

— *Messire,* aţi răspuns singur la întrebarea voastră. Trăim alături de cei pe care îi numiţi eretici. Am crescut împreună. Cei de-un neam cu noi se află printre ei. Aşa-zişii preoţi *parfait* duc o viaţă cinstită, îngrijindu-se de credincioşii lor. N-aş putea să-i alung, aşa cum n-aş putea să împiedic soarele să răsară!

Vorbele lui nu-l mişcară pe Pedro.

— Singura ta scăpare ar fi să te împaci cu Biserica Mamă. Eşti aidoma oricăruia dintre baronii din miazănoapte care-l însoţesc pe abate, iar el se va purta cu tine după cum se cuvine dacă vei căuta să te căieşti. Dar dacă, fie şi pentru o

clipă, îi vei da de înţeles că şi tu porţi asemenea gânduri eretice în inimă, te va zdrobi. Regele oftă. Crezi că eşti îndeajuns de puternic ca să înduri toate astea, Trencavel? Pentru fiecare soldat al tău ei numără o sută.

— Avem mâncare destulă.

— Mâncare, da, dar nu şi apă. Nu mai stăpâneşti râul.

Alaïs îşi văzu tatăl cum se uită pătrunzător spre viconte, înfricoşat că acesta s-ar putea pierde cu firea.

— Nu-mi doresc să vă sfidez şi nici nu vreau să pun la îndoială gândurile bune, dar nu înţelegeţi că ei au venit să se bată pentru pământuri, nu pentru sufletele noastre? Acest război nu e dus întru gloria lui Dumnezeu, ci întru lăcomia oamenilor. *Dacă* am greşit faţă de Biserică – şi prin asta v-am pricinuit supărare, *Messire* – vă cer iertare. Însă nu am jurat supunere nici contelui de Nevers, şi nici abatelui de Cîteaux. Nu au nici un drept, fie el spiritual ori pământesc, asupra ţinuturilor mele. Nu-mi voi trăda poporul pentru ca jivinele franceze să aibă de unde să mai sugă.

Alaïs se simţi cuprinsă de mândrie. Din expresia de pe chipul tatălui ei, înţelegea că şi el trăieşte acelaşi simţământ. Pentru prima dată, ceva din curajul şi îndrăzneala lui Trencavel păru să-l mişte pe rege.

— Rosteşti cuvinte nobile, viconte, dar ele nu te vor ajuta. De dragul poporului tău, pe care-l iubeşti, dă-mi voie măcar să-i spun abatelui că vei da ascultare cerinţelor sale, până una alta.

Trencavel se apropie de fereastră şi scrâşni din dinţi.

— Nu avem apă îndeajuns cât să dăm la toţi oamenii din *Ciutat?*

— Nu, nu avem, rosti Pelletier.

Numai mâinile vicontelui, sprijinite cu putere de pervaz, trădau cât de mult îl durea să vorbească.

— Prea bine. Să vedem ce are de zis abatele.

După plecarea lui Pedro, Trencavel nu scoase nici un cuvânt multă vreme. Rămase în acelaşi loc, privind apusul soarelui. Într-un târziu, când se aprinseră lumânările, se aşeză. Pelletier porunci să se aducă de la bucătărie mâncare şi băutură.

Alaïs nu cuteză să se mişte, de teamă să nu fie prinsă. Îi amorţiseră mâinile şi picioarele. Zidurile o apăsau, dar nu putea face nimic.

Dincolo de draperie, îl vedea pe tatăl ei cum străbate încăperea în lung şi-n lat şi mai auzea la răstimpuri frânturi de vorbe.

Se făcuse târziu când Pedro se întoarse. Din expresia de pe chipul lui, Alaïs înţelese imediat că solia dăduse greş. Se posomorî. Era ultima şansă să mai scoată Trilogia în afara Cetăţii înainte ca asediul să înceapă din nou cu şi mai multă înverşunare.

— Aveţi veşti? întrebă Trencavel, ridicându-se să-l întâmpine.

— Nu unele pe care aş vrea să ţi le aduc, viconte, răspunse Pedro. Mă mâhneşte până şi să rostesc asemenea cuvinte jignitoare. Primi cupa de vin pe care o bău până la fund. Abatele de Cîteaux îţi îngăduie ţie şi încă altor doisprezece

oameni la alegerea ta să părăsiţi castelul la noapte, fără să ţi se pricinuiască vreun rău. Şi poţi lua cu tine tot ce vrei.

Alaïs îl văzu pe viconte încleştându-şi pumnii.

— Şi Carcassona?

— Cetatea şi toate celelalte intră în stăpânirea Oastei. După Besièrs, nobilii aşteaptă o răsplată mai bogată.

În sală se aşternu tăcerea.

Apoi, Trencavel îşi pierdu în sfârşit calmul şi izbi cupa de un perete.

— Cum îndrăzneşte să mă jignească în felul acesta? urlă el. Cum îndrăzneşte să calce pe onoarea şi mândria noastră? Nu-mi voi părăsi supuşii în faţa şacalilor francezi.

— *Messire,* murmură Pelletier.

Trencavel se ridică în picioare, cu mâinile pe şolduri, gâfâind din greu şi aşteptând să-i treacă furia.

Apoi se întoarse din nou către rege.

— *Messire,* vă mulţumesc pentru soliile pe care le-aţi purtat în numele nostru. Totuşi, dacă nu vreţi – sau nu puteţi – să luptaţi alături de noi, atunci drumurile noastre se despart. Ar trebui să vă retrageţi.

Pedro clătină cap, ştiind că orice încercare ar fi fost zadarnică.

— Dumnezeu să fie cu tine, Trencavel, spuse el nefericit. Vicontele se uită direct în ochii lui.

— Eu cred că e deja, răspunse sfidător.

După ce Pelletier îl însoţi pe rege în afara sălii, Alaïs folosi prilejul să plece şi ea la rândul ei.

Sărbătoarea Schimbării la Faţă a Fecioarei

Maria trecu în linişte. Nici una dintre tabere nu se putea lăuda că înaintase. Trencavel continua să reverse asupra cruciaţilor săgeţi şi ghiulele, în vreme ce duduitul neînduplecat al catapultei stătea drept mărturie miilor de bolovani ce muşcau din ziduri. Victime cădeau de ambele părţi, dar puţin pământ se câştigase sau se pierduse.

Câmpiile semănau cu o încăpere unde se măcelăresc animale. Trupurile putrezeau în locul în care se prăbuşiseră, umflându-se de la căldură şi preschimbându-se într-un ospăţ de zile mari pentru roiurile de muşte negre. Ulii şi vulturii se roteau deasupra câmpului de luptă, curăţind carnea de pe oase.

În ziua de şapte august, într-o vineri, cruciaţii luară cu asalt partea de miazăzi a Sant-Miquel. Pentru o vreme, izbutiră să ocupe şanţul de sub ziduri, dar fură împinşi înapoi de o ploaie de săgeţi şi de pietre. După câteva ore de înfruntare, francezii se retraseră în urma atacurilor îndârjite, însoţiţi de uralele celor din Carcassona.

În zorii zilei următoare, când întreg ţinutul strălucea argintiu în lumina vremelnică a dimineţii şi o ceaţă delicată plutea blând peste colinele unde mai bine de o mie de cruciaţi stăteau cu faţa spre zidurile de la Sant-Miquel, atacul se dezlănţui din nou.

Coifuri şi scuturi, spade şi lănci, ochi sclipind în soarele palid. Fiecare soldat purta pe piept o cruce albă alături de însemnele colorate ale caselor de Nevers, Burgundia, Chartres şi Champagne.

Vicontele Trencavel se urcase pe meterezele de la Sant-Miquel, în fruntea oamenilor săi care se pregătiseră să ţină piept unui nou asalt.

Arcaşii şi *dardasier-ii* aşteptau doar un semn să-şi întindă arcurile. Dedesubt, se rânduiseră soldaţii înarmaţi cu topoare, spade şi lănci. În spatele lor, la adăpostul Cetăţii, cavalerii fremătau nerăbdători, gata să se arunce în luptă în orice moment.

Din depărtare, se auziră tobele franceze. Pielea tare lovită cu beţele dădea naştere unui sunet greu ce străbătea câmpiile, risipindu-se în mii de ecouri.

„Şi aşa a început totul.”

Alaïs stătea lângă tatăl ei, căutându-şi din priviri soţul şi urmărind în acelaşi timp şirul nesfârşit de cruciaţi care coborau coastele dealului.

Când Oastea se apropie îndeajuns de mult, vicontele Trencavel îşi ridică mâna şi porunci atacul. O furtună de săgeţi întunecă imediat cerul.

Bărbaţii căzură seceraţi. Prima scară de asalt deja se lipise de zid. Săgeata groasă a unei arbalete şuieră prin aer şi se izbi de lemnul aspru, neşlefuit, sfâşiindu-l. Scara se înclină şi începu să alunece încet, pentru ca mai apoi să se prăbuşească asupra oamenilor de jos, preschimbându-se într-un morman de sânge, oase şi lemn.

Cruciaţii reuşiseră să aducă o *gata,* o armă de asediu, până aproape de zidurile cartierului. Adăpostiţi sub o acoperitoare îmbibată de apă, săpătorii se apucară să scoată bucăţile mari de

stâncă din zid şi să facă o groapă adâncă pentru a şubrezi fortificaţiile.

Trencavel strigă la arcaşi, poruncindu-le să-i zdrobească numaidecât. O altă ploaie de ghiulele şi săgeţi în flăcări se abătu ca fulgerul peste structura de lemn. Cerul sfârâia din pricina fumului negru ca smoala. Până la urmă izbutiră să-i dea foc şi oamenii ieşiră cu hainele arzând din construcţia de lemn. Căzură seceraţi într-o clipă.

Prea târziu însă. Încărcătura pe care cruciaţii o pregătiseră de zile întregi luă foc. Alaïs se feri, ducându-şi mâinile la faţă, când explozia aruncă în aer mormane de pietre, praf şi flăcări, într-un vârtej ameţitor.

Cruciaţii pătrunseră prin spărtură. Mugetul focului acoperea până şi ţipetele femeilor şi ale copiilor care alergau să scape din iad.

Poarta grea dintre Cetate şi Sant-Miquel se deschise şi cavalerii din Carcassonne îşi lansară primul atac.

— Păzeşte-l, Doamne! se trezi ea murmurând, de parcă vorbele ar fi putut opri săgeţile.

Cruciaţii foloseau acum drept ghiulele capetele celor morţi pe care le retezaseră, desprinzându-le de trup. Le catapultau peste ziduri ca să stârnească panică şi groază. Urletele se înteţiră şi mai mult când vicontele Trencavel îşi conduse oamenii în mijlocul luptei. Fu şi primul care vărsă sânge, înfigându-şi vârful spadei în gâtul unui cruciat şi eliberându-i apoi tăişul cu ajutorul piciorului.

Guilhem îl urma la mică distanţă, îndemnându-şi armăsarul să calce în picioare fără

milă tot ce îi ieşea în faţă.

Lângă el, Alaïs îl zări pe Alzeu de Preixan. Privi îngrozită cum calul acestuia alunecă şi se prăbuşeşte la pământ. Imediat Guilhem trase de frâie şi se întoarse să-şi ajute prietenul. Înnebunit din cauza mirosului de sânge şi al oţelului ce scrâşnea la fiecare pas, murgul puternic al soţului ei se ridică pe picioarele din spate şi zdrobi sub copitele lui un cruciat, dându-i astfel lui Alzeu îndeajuns răgaz cât să se îndrepte de spate şi să scape din primejdia apropiată.

Din nefericire, duşmanul era mai numeros. Hoarde de oameni îngroziţi şi răniţi, femei şi copii care fugeau spre Cetate le stăteau în cale. Oastea înainta neobosită. Una după alta, străzile se umplură de francezi.

În sfârşit, Alaïs auzi strigătul mult aşteptat:

— *Repli! Repli!* Retragerea!

La adăpostul nopţii, o mână de soldaţi curajoşi se furişară înapoi în cartierul devastat. Îi măcelăriră pe cei câţiva cruciaţi lăsaţi să vegheze, după care dădură foc restului de case, lipsindu-i astfel pe francezi de acoperirea din spatele căreia să plănuiască nimicirea Cetăţii.

Sorţii se dovedeau potrivnici.

Atât Sant-Vicens, cât şi Sant-Miquel căzuseră. Carcassonne urma să ţină piept năvălitorilor de una singură.

CAPITOLUL 58

La dorinţa vicontelui Trencavel, mesele fuseseră aranjate în Sala Mare. El şi *Dame* Agnès se plimbau printre ele, mulţumindu-le oamenilor

pentru ceea ce făcuseră şi ce aveau să mai facă.

Pelletier nu se simţea deloc bine. Încăperea duhnea a ceară arsă, a sudoare, a mâncare rece şi a bere caldă. Nu era sigur că mai poate îndura. Durerile din măruntaie îl chinuiau tot mai tare şi mai des.

Încercă să-şi revină, dar pe neaşteptate, picioarele i se înmuiară. Apucându-se de o masă, el se prăbuşi pe burtă, împrăştiind cât colo farfuriile, cupele şi oasele curăţate de carne. Se simţea precum un animal sălbatic înjunghiat în pântec.

Vicontele Trencavel se răsuci. Un bărbat începu să strige. Servitorii se repeziră să-l ajute şi cineva strigă după Alaïs.

Câteva mâini îl sprijiniră şi-l conduseră spre uşă. Chipul lui François apăru şi dispăru din faţa ochilor săi. I se păru că o aude pe fiica sa dând porunci în stânga şi-n dreapta, cu toate că vocea ei parcă venea de la mare depărtare, folosind cuvinte pe care el nu le pricepea.

— Alaïs, îngăimă el, întinzându-i mâna prin întuneric.

— Sunt aici. Te ducem în camera ta.

Se lăsă purtat de braţele viguroase, bucurându-se de aerul rece al nopţii când trecură prin Cour d’Honneur. Apoi îl cărară pe scări în sus.

Mergea opintit. Durerile din burtă se înrăutăţeau, una mai violentă decât alta. Simţea morbul molimei punând stăpânire pe el, otrăvindu-i sângele şi răsuflarea.

— Alaïs, şopti el, de data asta înspăimântat.

Imediat ce ajunseră în camera tatălui său, Alaïs o trimise pe Rixende să-l găsească pe François şi să-i aducă leacurile de care avea nevoie din odaia ei. Porunci altor doi servitori să meargă la bucătărie după apă.

Îl aşeză pe tatăl ei încetişor în pat. Îi sfâşie hainele pătate şi le aruncă într-o grămadă pentru a fi arse. Molima părea să-i emane prin toţi porii. Atacurile de pântecăraie se înteţeau, însoţite de puroi şi de sângerări. Alaïs ceru să se ardă ierburi şi flori pentru a mai acoperi mirosul, dar nici toată levănţica şi rozmarinul din lume nu puteau ascunde realitatea trupului care putrezea.

Rixende se întoarse iute cu leacurile şi o ajută pe Alaïs să amestece afinele uscate cu apă fiartă până când acestea formară o pastă fină. După ce îşi acoperi tatăl cu un cearşaf subţire şi curat, fata îi strecură lichidul printre buzele livide.

Prima gură pe care o înghiţi o vărsă imediat. Încercă din nou. De data asta, izbuti, cu eforturi uriaşe, să-şi stăpânească spasmele violente ale stomacului.

Timpul îşi pierduse sensul. Nu înainta nici repede, nici încet, însă Alaïs nu prididea cu îngrijirile. La miezul nopţii, vicontele Trencavel intră în cameră.

— Ce veşti, domniţă?

— E foarte bolnav, *Messire.*

— Ai nevoie de ceva? Doctori, leacuri?

— Încă puţină apă, dacă vă învoiţi. Am trimis-o pe Rixende după François, cu ceva timp în urmă, dar e de negăsit.

— Cum porunceşti. Trencavel aruncă o privire

spre pat. Cum de l-a cuprins boala atât de repede?

— E greu de spus de ce un beteşug ca ăsta loveşte aşa de rău în cineva, în vreme ce pe alţii îi ocoleşte, *Messire.* Sănătatea tatălui meu a fost mult zdruncinată atunci când a trăit în Ţara Sfântă. Cade pradă uşor bolilor de stomac. Şovăi puţin, după care adăugă: Cu ajutorul lui Dumnezeu, să sperăm că nu se va răspândi.

— N-ai nici o îndoială că e vorba despre pântecăraie? rosti el aspru. Ea scutură din cap că nu.

— Îmi pare rău să aud asta. Să-mi dai de ştire dacă se simte mai bine.

Orele se scurseră una după alta cu încetineală, iar suflul din trupul tatălui ei devenea tot mai slab. Avea momente când judeca limpede, dându-şi seama ce se petrece cu el. Alteori, părea să nu mai ştie unde se află.

Cu puţin timp înainte de ivirea zorilor, răsuflarea lui Pelletier aproape că se stinse. Moţăind lângă el, Alaïs auzi imediat schimbarea şi se trezi.

— *Filha…*

Îi pipăi mâinile şi fruntea şi înţelese că în curând se va stinge. Febra îi scăzuse, lăsându-i pielea rece. „Sufletul lui se zbate să se elibereze.”

— Ajută-mă…, bălmăji el,…să mă ridic.

Alaïs şi Rixende îl săltară în capul oaselor. Suferinţa îl îmbătrânise peste noapte.

— Nu vorbi, şopti ea. Păstrează-ţi puterile.

— Alaïs, o mustră el blând. Ştii doar că mi-a sunat ceasul.

În piept hârâiturile îi răsunau groaznic, în

încercarea de a respira. Ochii i se duseseră în fundul capului, înconjuraţi de cearcăne galbene şi pete maronii îi apăruseră pe gât şi pe mâini.

— Vrei să trimiţi după un *parfait?* rosti, chinuindu-se să-şi ţină deschişi ochii umflaţi. Vreau să am un sfârşit cuviincios.

— Doreşti să te spovedeşti, *paire?* întrebă ea grijulie.

Pelletier izbuti să zâmbească şi, pentru o clipă, bărbatul care fusese întreaga lui viaţă ieşi la suprafaţă.

— Am ascultat bine cuvintele creştinilor *Bons Homes.* Am învăţat cuvintele *melhorer* şi *consolament...* Tăcu preţ de câteva clipe ca să-şi recapete răsuflarea, apoi continuă: M-am născut creştin şi voi muri tot aşa, dar nu în îmbrăţişarea spurcată a celor care au adus un război în numele Domnului la porţile noastre. Cu voia celui Atotputernic, dacă am trăit o viaţă bună, mă voi alătura spiritelor glorioase din Rai.

Tusea îl copleşi. Alaïs se uită disperată prin cameră. Trimise o servitoare să-l anunţe pe vicontele Trencavel că starea tatălui ei se înrăutăţise. Imediat ce aceasta plecă, o chemă pe Rixende.

— Am nevoie să-mi aduci aici un *parfait.* Mai devreme i-am văzut în curte. Spune-le că e cineva care vrea să primească ultimul *consolament.*

Rixende o privi înfricoşată.

— Nu va da nimeni vina pe tine că duci un astfel de mesaj, o linişti ea pe fată. Nu trebuie să te întorci cu ei. O mişcare a tatălui ei îi atrase atenţia. Iute, Rixende. Grăbeşte-te!

Alaïs se aplecă.

— Ce este, *paire?* Sunt aici, lângă tine.

El încercă să vorbească, dar cuvintele păreau să i se oprească undeva în gât înainte de a le rosti. Ea îi turnă câteva picături de vin în gură şi îi şterse buzele crăpate şi uscate cu o cârpă umedă.

— Graalul este cuvântul Domnului, Alaïs. Asta a încercat Harif să mă înveţe, chiar dacă n-am înţeles. Glasul i se stinse. Dar fără *merel…* adevărul labirintului este o cale strâmbă.

— Ce-i cu *merel-ul?* şopti ea repede, fără să priceapă mare lucru.

— Ai avut dreptate, Alaïs. Am fost prea încăpăţânat. Ar fi trebuit să te las să pleci cât încă mai aveam o şansă.

Alaïs se străduia să găsească un tâlc vorbelor lui rătăcite.

— Ce cale?

— N-am văzut-o, murmură el, şi nici nu voi mai apuca s-o văd. Peştera… puţini au fost acolo.

Alaïs se răsuci deznădăjduită spre uşă.

„Unde-o fi Rixende de nu mai vine?”

Pe coridor se auziră nişte paşi alergând. Slujnica apăru în prag, însoţită de doi preoţi *parfait.* Purtau robe de un albastru-închis, prinse la brâu cu o funie răsucită şi cu catarame din metal în formă de peşte. Alaïs îl recunoscu pe cel mai vârstnic, un bărbat cu piele smeadă, barba deasă şi expresie blândă, pe care îl întâlnise în casa lui Esclarmonde.

Acesta se înclină.

— *Dame* Alaïs. El se uită apoi spre pat. Tatăl domniei voastre doreşte *consolament?*

Ea încuviinţă din cap.

— Are putere să mai vorbească?

— O să izbutească.

Pe hol se auzi din nou un zgomot şi vicontele Trencavel se ivi în prag.

— *Messire...,* rosti ea agitată. Mi-a cerut să-i chem un *parfait...* tatăl meu vrea să sfârşească după cum se cuvine, *Messire.*

Ochii vicontelui sclipiră miraţi, dar porunci să se închidă uşa.

— Chiar şi-aşa, spuse el. Am să rămân.

Alaïs îl privi scrutător un moment, apoi se întoarse spre tatăl ei, chemată fiind de *parfait.*

— Domnul intendent Pelletier suferă de dureri mari, dar puterea şi curajul nu l-au lăsat de tot. N-a făcut nimic care să rănească biserica noastră şi nici nu are vreo datorie faţă de noi?

— El este protectorul tuturor prietenilor lui Dumnezeu.

Alaïs şi Raymond-Roger rămaseră mai în spate, în vreme ce unul din preoţi se apropie de pat şi se aplecă asupra muribundului. Bertrand îşi mişcă pleoapele când bărbatul şopti *melhorer,* binecuvântarea.

— Te legi să urmezi orânduirea dreptăţii şi a adevărului, şi să te laşi în braţele Domnului şi a bisericii creştinilor *Bons Homes?*

Pelletier se chinui să vorbească:

— Da.

Preotul îi puse pe cap un pergament al Noului Testament.

— Fie ca Dumnezeu să te binecuvânteze, să facă un bun creştin din tine şi să-ţi dăruiască un

sfârşit bun.

Rosti rugăciunea *Benedicté,* apoi de trei ori cuvintele din *Adoremus.* Alaïs era mişcată de simplitatea slujbei. Vicontele Trencavel privea ţintă înainte. Părea că se stăpâneşte cu un mare efort de voinţă.

— Bertrand Pelletier, eşti pregătit să primeşti darul Rugăciunii lui Dumnezeu?

Tatăl ei îşi murmură consimţământul.

Cu o voce clară, sinceră, preotul *parfait* intonă *Pater Noster* de şapte ori la rând, oprindu-se doar cât să audă răspunsul lui Pelletier.

— Aceasta este rugăciunea pe care Isus Hristos a adus-o în lume şi a dăruit-o creştinilor *Bons Hommes.* Să nu mai mănânci şi să nu mai bei nimic de aici înainte fără să rosteşti această rugăciune; dacă nu respecţi această îndatorire, atunci va trebui să faci penitenţă din nou.

Pelletier încercă să încuviinţeze din cap. Şuieratul din pieptul său se înteţise acum, semănând cu vântul care bate iarna printre crengile golaşe.

Preotul începu să citească din Evanghelia după Ioan.

— La început a fost Cuvântul şi Cuvântul a fost al Domnului şi Cuvântul era Dumnezeu. Aşa s-a întâmplat la început şi cu Domnul.

Mâna lui Pelletier se zbătu neputincioasă peste aşternut.

— Iar cel care va cunoaşte adevărul se va elibera. Ochii lui se deschiseră brusc.

— *Vertat,* şopti el. Da, adevărul.

Alaïs îl apucă de mână speriată, dar el îşi

pierdu din nou cunoştinţa. Lumina îi dispăruse din ochi. Fata vedea cum preotul vorbeşte tot mai repede acum, de parcă s-ar fi temut că nu mai are timp să încheie ritualul.

— E nevoie să rostească ultimele cuvinte, o îndemnă el pe Alaïs. Ajută-l.

— *Paire,* trebuie… Durerea o copleşi.

— Pentru fiecare păcat… pe care l-am săvârşit… cu vorba sau cu fapta, hârâi muribundul, eu…, eu îi cer iertare lui Dumnezeu şi Bisericii… şi celor de aici.

Uşurat peste măsură, preotul îşi lipi mâinile de capul lui Pelletier şi îi dădu sărutul păcii. Fata îşi ţinu răsuflarea. Trăsăturile tatălui ei se luminau treptat, sub puterea magică a izbăvirii adusă de *consolament.* Trăiră cu toţii un moment de graţie divină, de înţelegere. Spiritul lui era acum pregătit să se desprindă de trupul bolnav şi de pământul care-l mai ţinea încă aici.

— Sufletul lui e gata să-şi ia zborul, spuse preotul *parfait.*

Alaïs încuviinţă din cap. Se aşează pe pat, ţinându-şi părintele de mână. Vicontele luă şi el loc în partea cealaltă. Pelletier abia dacă mai sufla, dar le simţea prezenţa.

— *Messire?*

— Sunt aici, Bertrand.

— Carcassona nu trebuie să cadă.

— Îţi jur, în numele onoarei şi a iubirii care ne-au legat atâţia ani, că voi face tot ce-mi stă în putinţă.

Intendentul încercă să-şi ridice mâna de pe pătură.

— A fost o onoare pentru mine să vă slujesc.

Fata văzu cum ochii vicontelui se umplură de lacrimi.

— Eu ar trebui să-ţi mulţumesc bunul meu prieten. Pelletier îşi mişcă puţin capul.

— Alaïs?

— Sunt aici, tată, spuse ea iute.

Chipul lui se albise. Pielea îi atârna sub ochi.

— O asemenea fiică nu cred că s-ar mai găsi pe lume.

Oftă adânc atunci când viaţa îi părăsi trupul. Se lăsă tăcerea. Pentru o clipă Alaïs nu se clinti, nu respiră. Apoi, o durere sălbatică începu să crească în ea, până când se prăbuşi, hohotind amarnic.

CAPITOLUL 59

Un soldat apăru în prag.

— Nobile Trencavel? Vicontele îşi întoarse capul.

— Ce e?

— Un hoţ, *Messire.* Fura apă din Place du Plô. Îi făcu semn omului că o să vină.

— Domniţă, trebuie să plec.

Alaïs plecă fruntea drept încuviinţare. Lacrimile îi secaseră.

— Voi avea grijă să fie înmormântat cu toate onorurile cuvenite rangului său. A fost un bărbat viteaz, un sfătuitor loial şi un prieten de nădejde.

— Biserica lui nu cere aşa ceva, *Messire.* Carnea nu înseamnă nimic. Spiritul lui deja a plecat. Tata ar vrea să vă gândiţi numai la cei vii acum.

— Poate o să mă socoţi prea mândru din fire, dar lasă-mă să-l răsplătesc chiar şi după moarte cu dragostea şi preţuirea pe care i le-am purtat. O să poruncesc să-i fie strămutat trupul în *capèla* Santa-Maria.

— Ar fi onorat să vadă asemenea iubire din partea domniei voastre.

— Să trimit pe cineva să stea cu tine? Nu mă pot lipsi de Guilhem, dar să vină Oriane? Sau nişte slujnice care să te ajute cu pregătirile?

Alaïs tresări, realizând că nu se gândise la Oriane nici măcar o clipă. Uitase să-i trimită vorbă că tatăl lor se îmbolnăvise.

„Ea nu l-a iubit.”

Îşi potoli vocea ce-i răsuna în cap. Greşise, atât faţă de tatăl ei, cât şi faţă de sora sa. Se ridică în picioare.

— Mă voi duce la sora mea, *Messire.*

Se înclină când el părăsi camera, după care se răsuci în loc. Nu se simţea în stare să se despartă de tatăl său. Porunci slujnicelor să schimbe aşternuturile de pe pat, iar pe cele folosite le puse într-o grămadă pentru a fi arse. Apoi, cu ajutorul lui Rixende, pregăti linţoliul şi uleiurile pentru înmormântare. Îi spălă trupul cu mâna ei şi îi aranjă părul, astfel încât să păşească în lumea de dincolo cât mai frumos şi mai curat.

Mai zăbovi o vreme, privindu-i chipul calm. „Nu mai amâna despărţirea.”

— Du-te şi spune-i vicontelui că trupul poate fi dus în capelă, Rixende. Plec să-i dau vestea surorii mele.

Guirande dormea pe podea, în faţa camerei

Orianei.

Alaïs păşi peste ea şi încercă uşa. De data asta nu mai era încuiată. Oriane se găsea întinsă pe pat, cu perdelele trase. Buclele ei negre şi ciufulite se răsfirau pe pernă şi pielea îi strălucea albă ca laptele în lumina dimineţii. Alaïs se minună cum poate dormi atât de adânc.

— *Sòrre!*

Oriane deschise speriată ochii ei verzi de pisică. Pe chip i se citi pe rând neliniştea, surpriza şi dispreţul.

— Îţi aduc veşti proaste, spuse Alaïs pe un ton rece.

— Şi de ce atâta grabă? Nici măcar n-a bătut clopotul pentru utrenie.

— Nu, n-a bătut. Tatăl nostru… Se opri. „Cum puteau fi adevărate astfel de cuvinte?” Inspiră adânc ca să se îmbărbăteze. Tatăl nostru a murit.

Oriane înmărmuri pentru o clipă, dar se adună iute.

— Ce-ai zis? spuse ea, mijindu-şi privirea.

— Tatăl nostru şi-a dat duhul în dimineaţa asta. Puţin înaintea zorilor.

— Cum? Cum a murit?

— Asta e tot ce poţi spune? strigă fata. Oriane sări din pat.

— Spune-mi din ce pricină a murit.

— Molima. L-a doborât iute.

— Erai cu el când a murit?

Alaïs dădu din cap că da.

— Şi totuşi nu ai găsit timp să-mi dai de veste şi mie, rosti ea furioasă.

— Îmi pare rău, şopti Alaïs. Totul s-a petrecut

nespus de repede. Ştiu că ar fi trebuit…

— Cine mai era acolo?

— Vicontele Trencavel şi… Oriane îi auzi şovăiala.

— Tatăl nostru şi-a mărturisit păcatele şi a primit ultima binecuvântare? întrebă ea. A murit întru biserică?

— Tatăl nostru nu a murit fără să fie spovedit, răspunse Alaïs, alegându-şi cu grijă cuvintele. A făcut pace cu Dumnezeu. „Ea a ghicit.” Dar ce mai contează? ţipă ea, îngrozită de lipsa de sensibilitate a celeilalte la auzul unei asemenea veşti. E mort, *sòrre.* Chiar nu înseamnă nimic pentru tine?

— Ţi-ai încălcat îndatoririle, Alaïs, o împunse Oriane cu degetul. Ca fiică mai mare, eu aveam dreptul să fiu acolo, nu tu. *Ar fi trebuit* să fiu acolo. Iar dacă aflu că le-ai îngăduit ereticilor să calce pragul camerei lui când îşi dădea sufletul, atunci pregăteşte-te, pentru că ai să regreţi amarnic!

— Chiar nu te încearcă nici un pic de tristeţe, chiar nu te doare? Alaïs văzu răspunsul pe faţa surorii sale.

— Moartea lui sau a unui câine pe stradă mă mişcă la fel de tare. Nu m-a iubit. Am suferit prea mulţi ani pentru asta. De ce l-aş jeli acum? Făcu un pas spre ea. Pe tine te-a iubit. Pentru că se vedea pe sine în fiinţa ta. Zâmbi răutăcios. În tine avea încredere. Ţie îţi împărtăşea cele mai mari taine.

Chiar şi în starea de încremenire care o cuprinsese, Alaïs simţi cum roşeşte.

— Ce vrei să spui? o întrebă, temându-se de răspuns.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun, şuieră ea. Crezi că n-am aflat despre taclalele voastre de la miezul nopţii? Se apropie şi mai mult. Viaţa ta se va schimba, surioară, pentru că el nu mai are cum să te apere. Ţi-ai făcut prea mult timp de cap. Întinse mâna şi o prinse de cingătoare. Mărturiseşte. Unde e cea de-a treia carte?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Oriane o plesni cu cealaltă mână.

— Unde e? urlă ea. Ştiu că e la tine.

— Dă-mi drumul!

— Nu face pe mironosiţa cu mine, soră. Probabil că ţie ţi-a dat-o. În cine altcineva se mai încredea? Aşa că spun-mi unde e. O vreau.

Pe Alaïs o trecu un fior pe şira spinării.

— Nu poţi face asta. Dacă vine cineva?

— Cine? întrebă ea. Ai uitat că tata nu mai e ca să te apere?

— Guilhem.

Oriane izbucni în râs.

— Desigur, am uitat că te-ai împăcat cu soţul tău. Dar ştii ce gândeşte el cu adevărat despre tine? continuă ea. Ştii?

Uşa se trânti cu putere de zid.

— Ajunge! strigă Guilhem.

Oriane îi dădu imediat drumul surorii sale, iar el străbătu camera şi îşi luă soţia în braţe.

— *Mon cor,* am venit imediat ce am auzit vestea despre moartea tatălui tău. Îmi pare rău.

— Oh, ce înduioşător!

Vocea aspră a Orianei distruse momentul de

tandreţe dintre soţi.

— Întreabă-l ce l-a făcut să se întoarcă înapoi în patul tău, rosti ea răutăcioasă, fără să-şi dezlipească privirea de pe Guilhem. Sau îţi este prea teamă de răspunsul lui? Întreabă-l, Alaïs. Nu e dragoste sau dorinţă. Împăcarea i se datorează cărţii, nimic mai mult.

— Te previn, ţine-ţi gura!

— De ce? Ţi-e frică de ce-aş putea spune?

Alaïs simţi încordarea dintre cei doi. Şi apropierea. Imediat înţelese.

„Nu. Nu asta!”

— Nu pe tine te vrea, Alaïs. El caută cartea. Asta l-a adus înapoi în patul tău. Eşti chiar atât de oarbă?

Fata se îndepărtă de soţul său.

— Grăieşte adevărul?

El se răsuci cu faţa spre ea şi Alaïs îi putu citi disperarea în ochi.

— Minte. Mă jur pe viaţa mea că nu-mi pasă de nici o carte. Nu i-am spus nimic. Cum aş fi putut?

— Ţi-a căutat prin cameră în timp ce tu dormeai. Nu poate tăgădui.

— Nu-i adevărat, urlă el. Alaïs îl privi.

— Dar ştiai că există o astfel de carte?

Neliniştea din ochii lui îi oferi răspunsul de care se temea.

— A încercat să mă silească s-o ajut, dar m-am împotrivit. Vocea i se gâtui. M-am împotrivit, Alaïs.

— Cum de te poate sili să primeşti o asemenea învoială? şopti ea posomorâtă.

Guilhem întinse mâna spre ea, dar fata se trase un pas înapoi. „Nici acum, în ceasul al doisprezecelea, nu vrea să recunoască.” El îşi lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp.

— Cândva, da, eu… Iartă-mă.

— E prea târziu pentru păreri de rău. Alaïs nici n-o băgă în seamă pe Oriane.

— O iubeşti?

Guilhem scutură din cap că nu.

— Nu vezi ce face, Alaïs? Te aţâţă împotriva mea.

Alaïs rămase cu gura căscată văzându-l că încă mai speră că ea nu şi-a pierdut încrederea în el.

Bărbatul îi întinse mâna din nou.

— Te rog, Alaïs, o imploră el. Te iubesc.

— Ajunge, i-o reteză Oriane, păşind între ei. Unde e cartea?

— Nu-i la mine.

— Dar la cine? strigă sora ei ameninţător. Alaïs se ţinu tare.

— De ce o vrei? De ce e aşa de însemnată pentru tine?

— Spune-mi, se răsti ea, şi totul se va termina aici.

— Şi dacă nu?

— E aşa de simplu să te îmbolnăveşti. Ai avut grijă de tatăl nostru. Poate că boala ţi-a intrat deja în trup. Se întoarse spre bărbat. Pricepi unde bat, Guilhem? Dacă-mi stai în cale…

— N-o să te las să-i faci nici un rău!

Oriane izbucni în râs.

— Nu prea-ţi dă mâna să mă ameninţi tu pe

mine. Am destule dovezi ca să ajungi la spânzurătoare.

— Dovezi ticluite de tine, strigă el. Vicontele Trencavel nu te va crede.

— Îmi nesocoteşti iscusinţa, Guilhem, dacă te gândeşti că voi lăsa loc îndoielii. Te încumeţi? Se întoarse spre Alaïs. Spune-mi unde ai ascuns cartea, altminteri mă duc direct la viconte.

Fata înghiţi cu greu. Ce făcuse soţul ei? Nu ştia ce să mai creadă. În pofida mâniei, nu se simţea în stare să-l lase în voia sorţii.

— François, spuse ea. Tatăl nostru i-a dat cartea lui François. Oriane păru ameţită pentru o clipă, apoi îşi reveni.

— Foarte bine. Te previn, soră, dacă mă minţi, vei regreta. Se întoarse şi porni spre uşă.

— Unde te duci?

— Să-mi iau rămas-bun de la tatăl nostru, unde altundeva? Totuşi, înainte de asta, vreau să te văd în camera ta.

Alaïs îşi ridică privirea şi se uită ţintă spre sora ei.

— Nu e cazul să-ţi faci griji pentru mine.

— Oh, ba cum să nu-mi fac? Dacă François nu mă poate ajuta, atunci voi dori să stau iar de vorbă cu tine.

Bărbatul se întinse spre Alaïs.

— Minte. N-am făcut nimic rău.

— Ce ai făcut sau ce n-ai făcut, Guilhem, nu mai e treaba mea, spuse ea. Ştiai ce te aşteaptă când te-ai culcat cu ea. Acum, dă-mi pace.

Cu fruntea sus, ea străbătu coridorul lung până în camera sa, urmată îndeaproape de Oriane

şi de Guirande.

— Mă voi întoarce îndată. După ce aflu mai multe de la François.

— Cum doreşti.

Oriane trânti uşa. Un moment mai târziu, aşa cum se temuse Alaïs, cheia se răsuci de mai multe ori. Îi auzi pe soţul şi pe sora sa certându-se aprig.

Îşi acoperi urechile. Încercă să-şi alunge din minte imaginile veninoase care-i stârneau gelozia. Nu-şi putea scoate din cap faptul că cei doi se îmbrăţişaseră şi că Guilhem îi şoptise surorii ei cuvintele atât de dragi ale iubirii, pe care ea le păstra în inimă ca pe nişte nestemate.

Îşi duse mâna la piept. Inima îi bătea cu putere, tulburată şi trădată în acelaşi timp. I se uscase gâtul.

„Nu te gândi la tine.”

Deschise ochii şi îşi lăsă mâinile pe lângă corp, încleştându-şi pumnii. Nu se cuvenea să se arate slabă. Altfel, Oriane i-ar fi furat tot ce avea ea mai de preţ. Va veni şi vremea părerilor de rău şi a învinuirilor. Acum, promisiunea făcută tatălui ei de a proteja cartea conta mai mult decât inima ei frântă. Oricât de greu i-ar fi fost, trebuia să uite de Guilhem. Se lăsase închisă în camera ei numai din pricina cuvintelor rostite de sora ei. „A treia carte.” Oriane o întrebase unde ascunsese a treia carte.

Alaïs se apropie de pelerina care se afla pe spătarul scaunului, o ridică şi pipăi locul ascunzătorii.

Nu mai găsi nimic.

Se trânti pe scaun, cuprinsă de cea mai

neagră deznădejde. Oriane pusese mâna pe cartea lui Simeon. Curând, va afla că o minţise în privinţa lui François şi se va întoarce.

„Ce s-a întâmplat cu Esclarmonde?”

Alaïs realiză că vocea lui Guilhem nu se mai auzea în faţa uşii.

„O fi plecat cu ea?”

Nu ştia ce să mai creadă. Dar ce importanţă mai avea? O trădase o dată. O va face şi a doua oară. Trebuia să-şi îngroape sentimentele rănite în adâncul sufletului său sfâşiat. Trebuia să fugă acum, cât mai avea o portiţă de scăpare.

Alaïs rupse punguţa cu levănţică pentru a scoate copia pergamentului din *Cartea Numerelor* şi aruncă o ultimă privire în jur prin camera pe care o socotise căminul ei veşnic.

Ştia că nu se va mai întoarce.

Apoi, cu sufletul la gură, merse la fereastră şi se uită spre acoperiş. Singurul loc pe unde se putea salva înainte ca sora ei să vină înapoi.

Oriane nu simţea nimic. Lumânările aprinse pâlpâiau încetişor în timp ce ea stătea la capătul catafalcului şi privea spre trupul tatălui ei.

Le porunci servitorilor să se îndepărteze şi se aplecă peste el ca şi cum ar fi vrut să-i sărute fruntea. Îl apucă de mână şi îi scoase de pe degetul mare inelul cu labirintul, nevenindu-i să-şi creadă ochilor că Alaïs fusese atât de proastă încât să-l lase acolo.

Se îndreptă de spate şi vârî inelul în buzunar. Aranjă la loc linţoliul, îngenunche în faţa altarului şi se închină, după care porni în căutarea lui François.

CAPITOLUL 60

Alaïs puse piciorul pe margine şi se târî de-a lungul pervazului, ameţind la gândul a ceea ce urma să facă.

„Vei cădea.”

Şi dacă se întâmpla aşa, ce? Tatăl ei murise. Pe Guilhem îl pierduse. Până la urmă, judecata tatălui ei cu privire la adevărata fire a soţului se vădise cât se poate de întemeiată.

„Ce-ai mai avea de pierdut?”

Inspirând adânc, Alaïs se lăsă cu grijă peste pervaz până când piciorul ei drept găsi ţiglele. Murmură o rugăciune şi-şi dădu drumul. Căzu cu o bufnitură surdă. Alunecă înainte şi încercă disperată să se prindă de ceva: crăpături, găuri, hopuri.

Când părea că n-o să se mai oprească niciodată, înţepeni brusc. Tivul pelerinei i se agăţase într-un piron, ţintuind-o locului. Încremeni şi nu îndrăzni să se mişte. Simţea pânza cum se întinde. Era o ţesătură preţioasă, trainică, dar se putea rupe în orice clipă.

Alaïs îşi ridică privirea. Ar fi avut nevoie de ambele mâini ca să desprindă haina, ce se înfăşurase de mai multe ori în jurul pironului de metal. Nu putea risca să facă asta. Singura şansă era să-şi abandoneze pelerina şi să încerce să se târască înapoi pe acoperişul care se unea cu zidul exterior al castelului Comtal în partea de apus. Apoi s-ar fi strecurat printre şipcile de lemn ale galeriei din vârful turnului. Găurile din parapetele de apărare erau înguste, dar ea avea un trup

subţire. Merita să încerce.

Fără să facă mişcări bruşte, Alaïs se apucă să tragă de pânză în părţi, până când aceasta se rupse şi ea se eliberă.

Se sprijini într-un genunchi şi împinse. Făcu la fel şi cu celălalt. Simţea broboanele de sudoare formându-se la tâmple şi între sâni, acolo unde ascunsese pergamentele. Pielea julită de ţiglele aspre o ustura rău.

Puţin câte puţin, străbătu distanţa până la *ambans.*

Întinse mâinile şi apucă bârnele de lemn, găsindu-le nesperat de solide. Îşi târî genunchii apoi până când ajunse pe acoperiş unde rămase pe vine, într-un colţ, între metereze şi zid. Deschizătura era mai mică decât nădăjduise, cam cât braţul unui bărbat. Alaïs îşi întinse piciorul drept, şi-l răsuci pe cel stâng ca să se sprijine în el şi se strecură printre stinghii.

Fără să-i mai pese de muşchii încordaţi peste puteri, se ridică iute în picioare şi merse de-a lungul baricadei. Chiar dacă ştia că soldaţii de veghe n-o vor trăda pârând-o Orianei, cu cât ieşea mai repede din castelul Comtal şi pornea spre Sant-Nasari, cu atât mai bine.

Scrutând întunericul ca să se asigure că nu era nimeni jos, Alaïs coborî în grabă scările. Picioarele i se înmuiară când sări direct pe pământ de pe ultimele trepte. Căzu pe spate şi rămase fără suflare.

Privi spre capelă. Nici urmă de Oriane sau de François. Ţinându-se aproape de ziduri, Alaïs trecu pe la grajduri şi se opri în staulul lui Tatou.

Iapa ei iubită suferea de sete, iar puţina apă rămasă urma să fie dată numai armăsarilor de luptă.

Străzile gemeau de fugari. Alaïs îşi acoperi gura cu mâneca pentru a se feri de duhoarea ce plutea deasupra ca o pâclă oribilă. Femeile şi bărbaţii răniţi, copiii rămaşi fără mame îi aruncau priviri goale, din care speranţa pierise.

Piaţa din faţa bisericii Sant-Nasari era plină de oameni. Se uită peste umăr ca să vadă dacă nu o urmărise cineva, după care deschise uşa şi se furişă înăuntru. În naos, oamenii dormeau pe unde apucau. Îndureraţi cum erau, nici n-o băgară în seamă.

Lumânările ardeau pe altar. Alaïs străbătu zorită galena de nord până în capela lăturalnică şi puţin vizitată, cu un altar simplu şi mic, unde o dusese tatăl ei odată. Şobolanii fugiră să se adăpostească, gheruţele lor zgâriind dalele de piatră. Se lăsă în genunchi şi cercetă în dosul altarului, aşa cum îi arătase el. Îşi plimbă degetele pe suprafaţa zidului. Un păianjen, speriat de căutările ei, i se căţără în palmă, după care dispăru într-o clipită. Se auzi un ţăcănit uşor. Cu grijă, fata scoase piatra şi îşi vârî mâna în adăpostul plin de praf. Dibui cheia subţire şi lungă din metal mâncat de vreme. O băgă în încuietoarea uşii zăbrelite. Ţâţânile scârţâiră când lemnul trecu pe deasupra podelei de piatră.

Alaïs simţea prezenţa puternică a părintelui său. Îşi muşcă limba ca să nu se piardă cu firea tocmai acum.

„Măcar asta poţi să faci pentru tatăl tău.”

Alaïs intră şi scoase cutia aşa cum văzuse la el. Nu mai mare decât un sipet pentru bijuterii, simplă şi fără ornamente, cu o încuietoare obişnuită. Înăuntru găsi aceeaşi învelitoare din piele de oaie. Oftă uşurată, înţelegând cât de tare se temuse ca nu cumva Oriane să fi trecut pe aici înaintea sa.

Ştiind că nu-i mai rămânea prea mult timp, Alaïs ascunse iute cartea sub rochie şi puse totul la loc. Dacă Oriane sau Guilhem aveau habar de ascunzătoare, cel puţin i-ar mai fi întârziat, dacă descopereau caseta acolo.

Alergă înapoi în biserică, cu fruntea acoperită de glugă, împinse uşa grea şi se lăsă înghiţită de valul uriaş de oameni suferinzi care se îngrămădeau fără ţintă în piaţă. Molima se răspândise pe nesimţite. Uliţele gemeau de leşuri ce începuseră să putrezească – oi şi capre, chiar şi vite cu trupurile umflate, împrăştiau în aer o duhoare grea.

Alaïs se îndreptă spre casa lui Esclarmonde. Nu mai trăgea nădejde s-o găsească aici, după toate greşelile pe care le făcuse în ultimele zile, dar nu-i trecea prin cap vreun alt loc în care să se ducă.

Mare parte dintre casele din cartierul de miazăzi erau închise şi zăvorâte. La fel şi cea a lui Esclarmonde. Alaïs ciocăni la uşă.

— Esclarmonde? Bătu din nou. Încercă uşa, dar aceasta era încuiată. Sajhë?

Acum auzi ceva. Nişte paşi alergând şi zăvorul tras.

— *Dame* Alaïs?

— Sajhë, mulţumesc lui Dumnezeu! Iute, lasă-mă să intru. Uşa se întredeschise doar cât să se strecoare Alaïs înăuntru.

— Unde aţi fost? întrebă ea, strângându-l tare în braţe. Ce s-a întâmplat? Unde e Esclarmonde?

Alaïs simţi mâna băieţelului strecurându-se în a sa.

— Vino cu mine.

Dădu la o parte draperia şi o conduse în camera din spatele casei. În podea zări un chepeng deschis.

— Aici ai stat tot timpul? îl întrebă ea. Scrută întunericul de jos şi văzu o *calèlh* ce ardea la capătul scării. În beci? S-a întors sora mea…

— N-a fost ea, rosti băiatul tremurând. Iute, domniţă!

Alaïs coborî prima. Sajhë scoase ivărul din micul cârlig şi chepengul se închise deasupra lor. Veni şi el repede, sărind ultimele trepte.

— Pe aici.

Merseră de-a lungul unui tunel plin de umezeală şi intrară într-o încăpere mică. Sajhë ridică lampa şi Alaïs o văzu pe Esclarmonde, care zăcea nemişcată pe un morman de pături şi blănuri.

— Nu! ţipă fata, alergând spre ea.

Avea capul înfăşurat în pânze groase. Alaïs săltă un colţ al bandajului şi îşi acoperi gura. Ochiul stâng al lui Esclarmonde era roşu şi faţa îi mustea de sânge. Pe rană zări o prişniţă proaspătă, dar pielea atârna în jurul orbitei zdrobite.

— Poţi s-o ajuţi? spuse Sajhë.

Alaïs ridică şi pătura. Stomacul i se strânse. Pe pieptul femeii se întindeau pete roşii de arsuri, iar pielea se îngălbenise şi se înnegrise acolo unde fuseseră ţinute flăcările.

— Esclarmonde, şopti ea, aplecându-se. Mă auzi? Sunt eu, Alaïs. Cine ţi-a făcut asta?

Pentru o clipă crezu că Esclarmonde se mişcă. Buzele îi fremătară uşor. Alaïs se întoarse spre băiat.

— Cum ai adus-o aici jos?

— Gaston şi fratele lui m-au ajutat.

Alaïs se răsuci din nou spre corpul schingiuit de pe pat.

— Ce s-a întâmplat cu ea, Sajhë? El clătină din cap.

— Nu ţi-a zis nimic?

— Ea… Pentru prima dată, curajul păru să-l părăsească. Nu poate să vorbească… limba ei…

Alaïs se albi.

— Nu, şopti ea îngrozită. După o clipă se îmbărbătă şi-l întrebă: Povesteşte-mi atunci tot ce ştii.

Mai zi-mi odată ce ştii.

De dragul lui Esclarmonde amândoi trebuiau să fie puternici.

— După ce am aflat că Besièrs căzuse, *Menina* s-a temut că domnul intendent se va răzgândi şi nu te va mai lăsa să duci Trilogia la Harif.

— A avut dreptate, încuviinţă ea amar.

— *Menina* ştia că vei încerca să-l îndupleci, dar a vrut totuşi să se sfătuiască pe îndelete cu Simeon. Aşa că a plecat în cartierul evreiesc, se

jelui Sajhë. Am urmărit-o, dar ca să nu mă zărească, m-am ţinut la depărtare şi i-am pierdut urma la un moment dat în pădure. M-am speriat. Am aşteptat până la apus, dar gândindu-mă că se va supăra când va vedea că nu i-am ascultat porunca, m-am întors acasă. Şi-atunci… Vocea i se gâtui, iar ochii lui chihlimbarii străluciră în lumina lumânărilor. Am ştiut pe loc că e ea. Leşinase în faţa porţilor. Tălpile îi sângerau, de parcă mersese cale lungă.

Sajhë îşi ridică privirea spre Alaïs.

— Am vrut să te chem, domniţă, dar n-am cutezat. Cu ajutorul lui Gaston, am dus-o jos aici. Am încercat să-mi amintesc ce alifii ar fi folosit ea. Dădu din umeri. Am făcut tot ce am putut.

— Te-ai descurcat cum nu se poate mai bine, îl încurajă fata. Esclarmonde ar fi mândră de tine.

O mişcare uşoară le atrase atenţia. Se întoarseră imediat.

— Esclarmonde, spuse Alaïs. Mă auzi? Suntem amândoi aici. O să fie bine.

— Încearcă să spună ceva.

Alaïs îi zări mâinile fremătând agitate.

— Cred că vrea pergament şi cerneală, zise tânăra.

Cu ajutorul lui Sajhë, Esclarmonde se chinui să scrie un cuvânt.

— Cred că François e scris aici, spuse ea, încruntându-se.

— Şi ce înseamnă asta?

— Nu ştiu. Poate că el ne va ajuta. Ascultă-mă, Sajhë. Am veşti proaste. Simeon mai mult ca sigur că a murit. Iar tatăl meu… tatăl meu a pierit

şi el.

Sajhë o luă de mână. Gestul lui simplu şi curat îi aduse lacrimi în ochi.

— Îmi pare rău.

Alaïs îşi muşcă buzele ca să nu plângă.

— Aşa că de dragul lui – şi al lui Simeon şi al lui Esclarmonde – trebuie să-mi ţin cuvântul şi să-l găsesc pe Harif. Am… Vocea i se stinse. Îmi pare rău că am numai *Cartea Cuvintelor*. Cartea lui Simeon a dispărut şi ea.

— Dar tatăl tău ţi-a dat-o ţie.

— Sora mea mi-a furat-o. Soţul meu i-a îngăduit să intre în camera noastră, spuse ea. El… el şi-a dăruit inima surorii mele. Nu mai am încredere în Guilhem, Sajhë. De aceea nu mă pot întoarce la castel. Acum că tata a murit, nu o să-i mai oprească nimeni.

Băiatul se uită la bunica lui, apoi spre Alaïs.

— Va trăi? întrebă el încetişor.

— Rănile sunt grave, Sajhë. Şi-a pierdut vederea la ochiul stâng, dar… nu are nici o infecţie. Spiritul ei e puternic. Îşi va reveni dacă asta va fi alegerea sa.

El încuviinţă din cap, părând dintr-o dată mai mare decât cei unsprezece ani pe care-i număra.

— Dar voi lua cartea lui Esclarmonde, cu voia ta, Sajhë. Pentru o clipă băiatul aproape că izbucni în lacrimi.

— Şi cartea aia s-a pierdut, rosti el într-un târziu.

— Nu! strigă Alaïs. Cum?

— Oamenii care au schingiuit-o… i-au luat-o, îngăimă el. *Menina* plecase cu ea când s-a dus în

cartierul evreiesc. Am văzut-o când a scos-o din ascunzătoare.

— O singură carte, spuse Alaïs, doborâtă. Atunci suntem pierduţi. Totul a fost zadarnic!

Următoarele cinci zile se dovediră stranii.

Alaïs şi Sajhë făceau cu schimbul ieşind noaptea pe străzi. Nu trecuse mult şi înţeleseseră că nu au cum să fugă din Carcassona fără să fie văzuţi. Asediul era un zid de netrecut. La fiecare uşă din dos, la fiecare poartă sau turn se găsea un soldat. Un brâu trainic format din oameni şi fier înconjura Cetatea. Zi şi noapte, catapultele măcinau zidurile, astfel încât localnicii din *Ciutat* nu mai ştiau dacă aud sunetele ghiulelelor sau doar ecoul acestora.

Cei doi răsuflau uşuraţi când se întorceau în tunelul umed şi răcoros unde timpul încremenise şi nu mai exista nici zi, nici noapte.

CAPITOLUL 61

Guilhem stătea la umbra marelui ulm din Cour d’Honneur.

În numele abatelui de Cîteaux, contele de Auxerre venise călare până la Porte Narbonnaise şi le oferise cale liberă şi lipsită de primejdii pentru negocieri. În urma acestei propuneri surprinzătoare, încrederea vicontelui Trencavel prinse aripi. Se vedea cât colo acest lucru pe chipul lui atunci când le vorbi celor de la curte. Speranţele şi curajul său îi mai îmbărbătară pe cei care-l ascultau.

Motivele care stăteau în spatele hotărârii neaşteptate a abatelui erau îndoielnice. Cruciaţii

înaintaseră destul de puţin, dar asediul abia dacă dura de peste o săptămână, ceea ce nu însemna mare lucru. Mai contau însă motivele abatelui? Vicontele Trencavel spunea că nu.

Guilhem îl asculta doar pe jumătate. Era prins în vârtejul propriilor gânduri şi nu întrezărea nici o cale de ieşire din fundătura în care se afla, nici cu vorba, nici cu spada. Trăia pe muchie de cuţit. Alaïs dispăruse de cinci zile. Trimisese în taină câteva iscoade să cerceteze prin Cetate şi scormoni el însuşi castelul Comtal, dar nu găsi nici o urmă care să-l ducă spre locul unde Oriane îşi ţinea prizonieră sora. Deznădejdea îi strângea sufletul ca într-o gheară. Prea târziu băgase de seamă cât de iscusit îşi ţesuse Oriane uneltirile. Dacă nu se supunea poruncilor ei, avea să-l învinuiască de trădare şi Alaïs ar fi suferit.

— Aşadar, prieteni, încheie Trencavel. Cine mă va însoţi în această călătorie?

Guilhem simţi împunsătura Orianei în spate. Se trezi că face un pas înainte. Îngenunche, cu mâna pe spadă şi se oferi de bunăvoie.

Când Raymond-Roger îi puse mâna pe umăr în semn de mulţumire, cavalerul se îmbujoră de ruşine.

— Îţi suntem recunoscători, Guilhem. Acum, cine va mai merge cu tine?

Alţi şase cavaleri i se alăturară. Oriane se strecură între ei şi făcu o plecăciune în faţa vicontelui.

— *Messire,* cu voia voastră.

Congost nu-şi observase soţia în mulţimea de bărbaţi. Se înroşi până în vârful urechilor şi îşi

ridică mâinile stânjenit, de parcă ar fi vrut să alunge ciorile de pe un câmp.

— Retrageţi-vă, *Dame,* bălmăji el cu glas ascuţit. Locul unei femei nu-i aici.

Oriane nu-i dădu atenţie. Trencavel îi făcu semn să înainteze.

— Ce doriţi să spuneţi, *Dame?*

— Iertaţi-mă, *Messire,* onorabili cavaleri, prieteni… şi scumpe soţ. Cu voia voastră şi cu binecuvântarea lui Dumnezeu, vreau să merg şi eu alături de ei. Am pierdut un tată şi, din câte se pare, şi o soră. O asemenea jale e greu de îndurat. Dar dacă soţul meu nu se împotriveşte, aş dori să-mi alin pierderea şi să-mi arăt dragostea faţă de voi, *Messire,* prin purtarea mea. Aşa ar fi vrut tatăl meu.

Congost trăgea nădejde ca pământul să se despice şi să-l înghită. Guilhem se uita ţintă în jos. Vicontele nu-şi putu ascunde uimirea.

— Vă respect, *Dame* Oriane, dar asta nu e treabă de femei.

— Atunci, mă ofer de bunăvoie drept chezaş. Prezenţa mea acolo va fi o dovadă temeinică a dorinţelor voastre sincere, un semn neîndoielnic că Cetatea se va supune tuturor hotărârilor luate în urma negocierilor.

Trencavel cugetă timp de câteva secunde, apoi se întoarse spre Congost.

— Este soţia ta. Îi dai voie să ni se alăture?

Jehan se cutremură şi îşi frecă palmele asudate de tunică. Voia să se împotrivească, dar era limpede că râvna ei atrăsese înţelegerea vicontelui.

— Dorinţele mele se supun poruncilor voastre, stăpâne, mormăi el.

Trencavel îi făcu semn lui Oriane să se ridice.

— Răposatul tău tată, prietenul meu nepreţuit, ar fi fost mândru de tine astăzi.

Femeia îl privi pe sub genele negre şi dese.

— Şi tot cu voia voastră, aş putea să-l iau şi pe François cu mine? Şi el împărtăşeşte aceeaşi durere şi ar fi nespus de bucuros să vă slujească.

Guilhem simţi gustul amar al fierei în gură, nevenindu-i să-şi creadă ochilor că cei din jurul său se lăsaseră păcăliţi de purtarea Orianei. Pe chipurile tuturor se vedea admiraţia, mai puţin pe a soţului ei. Se strâmbă neputincios. El şi Congost erau singurii care-i cunoşteau adevărata faţă. Ceilalţi căzuseră sub vraja trăsăturilor frumoase şi a vorbelor linguşitoare ale femeii. La fel ca şi el pe vremuri.

Scârbit, Guilhem se uită spre François, care stătea neclintit ca o stâncă la marginea grupului.

— Dacă socotiţi că ne va fi de ajutor în astfel de împrejurări, *Dame,* continuă Trencavel, atunci aveţi îngăduinţa mea.

Oriane îşi plecă din nou fruntea.

— Mulţumesc, *Messire.* Vicontele bătu din palme.

— Puneţi şeile pe cai.

Oriane se ţinu aproape de Guilhem când străbătură ţinutul pustiit până la cortul cel mare al contelui de Nevers, unde urmau să aibă loc negocierile. În Cetate, cei care mai aveau puterea să se caţere pe ziduri se aşezară tăcuţi şi îi priveau cu nelinişte.

În clipa în care intrară în tabără, femeia se desprinse de grup pe furiş. Prefăcându-se că nu aude strigătele neruşinate şi batjocoritoare ale soldaţilor, se strecură împreună cu François printre şirurile de corturi şi blazoane, până când găsiră culorile verde şi argintiu ale casei de Chartres.

— Pe aici, *Dame,* murmură François, arătându-i un cort micuţ ridicat puţin mai într-o parte.

Soldaţii deveniră atenţi când îi văzură apropiindu-se şi-şi încrucişară lăncile peste intrare. Unul dintre ei îl salută pe François.

— Spune-i stăpânului tău că *Dame* Oriane, fiica intendentului de Carcassona, se află aici şi că doreşte să vorbească neîntârziat cu nobilul Evreux.

Oriane risca peste măsură venind la el. De la François auzise cât de crud şi iute la mânie este. Dar se hotărâse să joace tare.

— Pentru care pricină? întrebă soldatul.

— Stăpâna mea nu va sta de vorbă decât cu nobilul Evreux. Bărbatul stătu în cumpănă, apoi îşi băgă capul prin deschizătură şi dispăru în cort. Câteva clipe mai târziu, ieşi afară şi le porunci să-l urmeze.

Prima impresie a lui Guy d’Evreux nu-i alungă temerile. Stătea cu spatele la ea. Când se întoarse, ochii cenuşii îi ardeau pe chipul palid. Părul negru, uns cu pomezi, era dat pe spate, descoperindu-i fruntea, aşa cum se purta în părţile de nord ale Franţei. Semăna cu un uliu gata să-şi înfigă ghearele în pradă.

— Doamnă, am auzit multe despre voi. Vocea îi era calmă şi răspicată, dar dincolo de ea i se simţea îndârjirea. Nu mă aşteptam să am plăcerea de a vă cunoaşte faţă în faţă. Cu ce vă pot fi de folos?

— Sper ca întrebarea să fie de fapt cu ce vă pot fi *eu* de folos, domnia voastră, răspunse ea.

Înainte ca ea să-şi dea seama ce se petrece, Evreux o apucase de încheietura mâinii.

— Vă sfătuiesc să nu vă jucaţi cu vorbele, *Dame* Oriane. Felul vostru grosolan de a vă purta nu e binevenit aici.

Femeia îl simţi în spatele ei pe François, care se chinuia să se stăpânească.

— Aveţi veşti pentru mine, da sau nu? întrebă el. Spuneţi. Oriane îşi păstră sângele rece.

— Nu vă face onoare să întâmpinaţi astfel pe cineva care vă aduce ce vă doriţi mai mult, spuse ea, ţintuindu-i cu privirea.

Bărbatul îşi ridică braţul.

— Ştiţi că pot scoate de la voi orice mă interesează cât ai clipi, aşa că de ce să ne pierdem vremea?

Ea se uită adânc în ochii lui.

— Atunci n-aţi afla decât o parte din ceea ce aş avea să vă destăinuiesc, rosti ea cât putu de apăsat. Vă chinuiţi de atâta timp să puneţi mâna pe Trilogia Labirintului. Eu vă pot dărui ceea ce căutaţi.

Evreux o privi lung, apoi îşi coborî mâna.

— Sunteţi curajoasă, *Dame* Oriane, recunosc. Dar rămâne de văzut dacă aveţi şi înţelepciune.

Pocni din degete şi apăru un servitor cu o

tavă. Dar mâinile ei tremurau prea tare ca să ia o cupă cu vin.

— Nu, mulţumesc.

— Cum vreţi, spuse el, poftind-o să se aşeze. Care vă sunt dorinţele, doamnă?

— Dacă vă dau ceea ce căutaţi, aş vrea să mă luaţi în nord când vă întoarceţi acasă.

Din expresia de pe chipul lui, ea înţelese că izbutise în sfârşit să-l ia pe nepregătite.

— Drept soţia domniei voastre.

— Dar ai un soţ, spuse nobilul, privindu-l pe François întrebător. Secretarul lui Trencavel, din câte am auzit. Nu aşa stau lucrurile?

Oriane nu se lăsă speriată.

— Cu părere de rău vă mărturisesc, dar soţul meu a fost ucis. Răpus lângă zidurile cetăţii în timp ce-şi făcea datoria.

— Îmi pare rău pentru pierderea voastră. Evreux îşi împleti degetele lungi şi subţiri.

— Asediul poate să ţină ani de zile. Ce te face să crezi că mă voi întoarce în nord?

— Am credinţa, nobile Evreux, spuse ea, alegându-şi vorbele cu grijă, că prezenţa domniei voastre aici are un singur ţel. Dacă, prin ajutorul meu, vă puteţi încheia cu iuţeală treburile din sud, nu văd de ce aţi mai zăbovi în plus nici măcar o zi peste cele patruzeci cât vă cere onoarea.

Bărbatul zâmbi ironic.

— Nu vă bizuiţi deloc pe puterea de convingere a vicontelui Trencavel?

— Cu toată preţuirea pe care o am faţă de blazonul celor cărora v-aţi alăturat, nu socot că mult prea veneratul abate are de gând să termine

acest război pe calea negocierilor.

Evreux continuă s-o privească. Tânăra îşi ţinu răsuflarea.

— Sunteţi un jucător aprig, *Dame* Oriane, spuse el într-un târziu. Femeia îşi plecă fruntea, dar nu scoase un cuvânt. Bărbatul se ridică şi se apropie de ea.

— Sunt de acord cu propunerea ta, rosti el, întinzându-i o cupă. De data asta, Oriane o luă.

— Ar mai fi încă ceva, domnia voastră, adăugă ea. În suita vicontelui Trencavel se găseşte un cavaler, Guilhem du Mas. Este soţul surorii mele. Vă sfătuiesc, dacă stă în puterea domniei voastre, să faceţi tot ce e cu putinţă să-i îngrădiţi puterile.

— De tot?

Ea clătină din cap.

— Încă nu. S-ar putea să ne mai fie de folos. Dar îngrădiţi-i puterile. Vicontele Trencavel îl preţuieşte nespus, iar faptul că tatăl meu a murit…

Evreux încuviinţă şi îi spuse lui François să plece.

— Acum, *Dame* Oriane, zise el după ce rămaseră numai ei doi, vorbeşte-mi despre ce-mi poţi dărui.

CAPITOLUL 62

— Alaïs! Alaïs! Trezeşte-te!

Cineva o scutura de umeri. Ceva nu era chiar în ordine. Stătea pe malul unui râu, învăluită în lumina aurie din poieniţa ei tainică. Apa rece şi cristalină îi gâdila degetele de la picioare, iar

soarele îi mângâia obrazul. Pe buze simţea gustul tare al vinului Corbières, iar nările i se umpluseră de aroma pătrunzătoare a pâinii calde aburinde.

Lângă ea, Guilhem dormea pe iarbă.

Iarba era atât de verde, iar cerul aşa de albastru.

Tresări şi văzu că se găseşte în tunelul întunecat de sub casa prietenei sale. Sajhë se aplecase peste ea.

— Trebuie să te trezeşti, domniţă. Alaïs se săltă în capul oaselor.

— Ce s-a întâmplat? Esclarmonde e bine?

— Vicontele Trencavel a fost luat.

— Luat, rosti ea mirată. Luat unde? De cine?

— Se zvoneşte că e vorba despre trădare. Oamenii spun că francezii l-au păcălit şi că-l ţin acum prizonier în tabăra lor. Alţii zic că s-ar fi predat de bunăvoie doar ca să salveze *Lo Ciutat.* Şi…

Sajhë se opri o clipă. Chiar şi-aşa în penumbră, Alaïs îl văzu cum roşeşte.

— Ce e?

— Cică şi *Dame* Oriane şi Cavalerul du Mas se aflau în suita vicontelui. Nici ei nu s-au întors, continuă el poticnindu-se.

Fata se ridică în picioare. Aruncă o privire spre Esclarmonde, care dormea adânc.

— O să reziste. Se va descurca şi fără noi o vreme. Vino. Trebuie să aflăm ce se petrece.

Porniră de-a lungul coridorului şi urcară scara. Ea deschise trapa şi îl ajută pe băiat să iasă.

Afară, străzile fremătau de oameni neliniştiţi, care se buluceau bezmetici în toate părţile.

— Poţi să-mi spui ce se întâmplă? îl întrebă Alaïs pe un bărbat care trecu în goană pe lângă ei.

Acesta scutură din cap şi-şi văzu de drum. Sajhë o luă de mână şi o trase într-o căsuţă de pe partea cealaltă a străzii.

— Gaston ştie.

Ea îl urmă. Gaston şi fratele său, Pons, se ridicară în picioare.

— Domniţă…

— E adevărat că vicontele a fost prins? întrebă ea. Gaston încuviinţă din cap.

— Ieri-dimineaţă, contele de Auxerre a venit şi l-a îndemnat pe vicontele Trencavel să-l întâlnească pe contele de Nevers, în prezenţa abatelui. A plecat cu o mică suită după el… şi sora domniei voastre se număra printre însoţitori. Cât despre ce s-a petrecut după aceea, nimeni nu mai ştie. Fie Trencavel s-a predat ca să ne cumpere libertatea, fie a fost trădat.

— Nimeni nu s-a mai întors, adăugă Pons.

— Oricare ar fi adevărul, luptele au încetat, rosti încet Gaston. Garnizoana a cedat. Francezii deja au ocupat porţile mari şi turnurile.

— Cum? exclamă Alaïs, neîncrezătoare. Şi care este învoiala?

— Toţi locuitorii, catari, evrei şi catolici vor părăsi Cetatea fără ca viaţa să le fie primejduită, ducând cu ei doar veşmintele pe care le poartă.

— Şi nu va fi nimeni luat la întrebări? Nu se va da foc la nimic?

— Se pare că nu. Întreaga populaţie pleacă în pribegie, dar nu va păţi nimic.

Fata se trânti pe un scaun, înainte ca

picioarele să i se înmoaie.

— Şi *Dame* Agnès?

— Ea şi tânărul prinţ vor fi duşi şi lăsaţi în grija contelui de Foix, dacă renunţă la toate pretenţiile în numele fiului ei. Gaston îşi drese vocea. Îmi pare rău pentru pierderea soţului şi a surorii voastre, *Dame* Alaïs.

— Aţi aflat ceva de soarta oamenilor noştri? Pons scutură din cap.

— E o păcăleală, nu? rosti ea îndârjită.

— N-avem de unde şti, domniţă. De-abia în clipa cu pricina vom vedea dacă francezii îşi vor ţine cuvântul.

— Toată lumea trebuie să iasă printr-o singură poartă, Porte d'Aude, atunci când clopotele vor suna de amurg.

— Aşadar, s-a terminat, şopti ea răvăşită. *Lo Ciutat* s-a predat. „Bine că tata n-a trăit să-l vadă pe viconte în mâinile francezilor."

— Esclarmonde se înzdrăveneşte pe zi ce trece, dar e încă slăbită. Pot să mă bizui pe voi că o veţi scoate în siguranţă din cetate? Se opri. Din pricini pe care nu vi le pot mărturisi, de dragul vostru, dar şi al lui Esclarmonde, cel mai înţelept ar fi să călătorim separat.

Gaston dădu afirmativ din cap.

— Vă temeţi că aceia care au schilodit-o aşa de tare încă s-ar mai putea s-o caute?

Îl privi surprinsă.

— Ei bine, da, recunoscu ea.

— Va fi o onoare pentru noi să vă ajutăm, *Dame* Alaïs. Gaston se înroşi până în vârful urechilor.

— Tatăl vostru… A fost un om drept.

— Da, aşa e, răspunse ea, plecându-şi fruntea.

Când ultimele raze ale soarelui ce apunea pictară zidurile castelului Comtal într-o lumină portocalie, curtea, aleile şi Sala Mare se cufundară în tăcere. Pustietatea domnea pretutindeni.

La Porte d'Aude, mulţimea de oameni înspăimântaţi şi nedumeriţi îşi îngroşa rândurile din ce în ce. Cu toţii îi căutau din priviri pe cei dragi, ferindu-se de ochii dispreţuitori ai soldaţilor francezi, care se uitau la ei de parcă ar fi fost animale. Îşi ţineau mâna pe spade, ca şi cum ar fi aşteptat un singur motiv să se dezlănţuie.

Alaïs spera ca deghizarea ei să fie îndeajuns de bună. Înainta greoi, stânjenită de cizmele de trei ori mai mari decât picioarele ei, ţinându-se aproape de cel din faţa ei. Îşi strânsese pieptul cu bucăţi de pânză, acolo unde ascunsese pergamentele şi cartea. Îmbrăcată în pantaloni, cămaşă lungă şi purtând o pălărie de paie pe cap, arăta ca un băieţandru. Îşi vârâse câteva pietricele în gură ca să-şi schimbe trăsăturile, îşi tăiase părul şi-l frecase cu noroi ca să-l închidă la culoare.

Mulţimea se mişca încet. Alaïs îşi ţinea fruntea plecată, de teamă să nu surprindă privirea cuiva care ar putea-o recunoaşte, dând-o astfel de gol. Când ajunse la poartă, mulţimea se subţie într-un singur şir de oameni. Patru cruciaţi stăteau de pază, cu ochi întunecaţi şi ranchiunoşi. Îi cerceta pe fiecare în parte, silindu-i să se

dezbrace ca să vadă că nu ascunseseră nimic pe dedesubt.

Alaïs băgă de seamă când opriră căruţa în care se găsea Esclarmonde. Ţinându-şi o bucată de pânză la gură, Gaston le explică iute că mama lor e foarte bolnavă. Soldatul trase perdeaua la loc şi făcu un pas în spate. Alaïs îşi înăbuşi un zâmbet. Cususe nişte carne putredă în maţul gros al unui porc şi-apoi îl înfăşurase în jurul picioarelor ei cu nişte pânze pătate de sânge.

Soldatul le făcu semn să treacă.

Sajhë se afla mai în urmă, alături de *Sénher* şi *Na* Couza şi cei şase copii ai lor, cu care băiatul avea trăsături asemănătoare. Îi frecase şi lui părul cu noroi ca să i-l întunece. Singurul lucru pe care nu-l putuse ascunde fusese culoarea ochilor lui şi de aceea îl sfătuise să nu-şi ridice privirile din pământ decât dacă va fi nevoit.

Şirul mai înaintă puţin. „E rândul meu acum.” Se va preface că nu înţelege ce i se spune.

— *Toi! Paysan. Qu’est-ce que tu portes là?* [50]

Îşi ţinu fruntea plecată, împotrivindu-se ispitei de a-şi atinge legăturile de la piept.

— *Eh, toi!*

Lancea şuieră prin aer şi Alaïs se pregăti să fie nimerită în plin. În schimb, fetiţa din faţa ei căzu în genunchi la pământ. Îşi căută prin noroi boneta, uitându-se înfricoşată la cel care urla la ea.

— *Canhòt,* murmură ea.

— Ce zice? bombăni soldatul. Nu pricep o iotă.

— *Chien.* Are un căţel.

Înainte să facă vreo mişcare cineva, soldatul îi smulse animalul din braţe şi-l înfipse în vârful lăncii. Sângele ţâşni şi o împroşcă pe copilă.

— *Allez! Vite.*

Fetiţa era prea înspăimântată ca să se clintească. Alaïs o ajută să se ridice în picioare şi o îndemnă să meargă, împingând-o spre poartă şi luptând cu dorinţa de a se uita în spate să vadă ce se petrece cu Sajhë. Curând, ieşi din Cetate.

„Acum îi văd.”

Pe colina din faţa porţilor se aflau baronii francezi. Nu mai-marii lor care, bănui Alaïs, aşteptau plecarea populaţiei ca să-şi facă intrarea în Carcassonne, ci cavalerii purtând culorile caselor de Burgundia, Nevers şi Chartres.

La capătul rândului, chiar lângă cărare, un bărbat subţire, înalt se ţinea drept pe un armăsar puternic de culoarea cenuşii. În pofida soarelui puternic, pielea lui era albă ca laptele. Alături îl zări pe François. La mică distanţă, Alaïs recunoscu rochia roşie a Orianei.

Dar nu şi pe Guilhem.

„Nu te opri, ţine-ţi privirea în pământ.”

Se apropiase atât de tare acum încât simţea în nări mirosul de piele al hamurilor şi al şeilor. Ochii surorii ei o ardeau.

Un bătrân îndurerat şi trist o bătu pe braţ. Avea nevoie de ajutor ca să coboare panta abruptă. Alaïs îi oferi umărul. Întocmai norocul pe care-l aştepta. Toată lumea îi luă drept bunic şi nepot, aşa că trecu pe sub privirea Orianei fără să fie recunoscută.

Cărarea părea să nu se mai termine. În cele din urmă ajunseră în locul umbrit de la poalele colinei, unde pământul era neted şi începeau mlaştinile şi pădurea. Bătrânul îşi regăsi fiul şi nora, aşa că fata se depărtă de mulţime şi se furişă printre copaci.

Imediat ce se găsi la adăpost, scuipă pietrele din gură. Carnea din interiorul obrajilor se uscase şi se sfâşiase. Îşi frecă falca, încercând să-şi mai aline durerea. Îşi scoase pălăria şi-şi trecu degetele prin smocurile de păr. Era aspru şi firele tăiate fără milă îi înţepau palmele.

Un strigăt în dreptul porţii îi atrase atenţia.

„Nu, te rog. Nu el!”

Un soldat îl ridicase în aer pe Sajhë, ţinându-l de ceafă. Băiatul se zbătea ca să scape. Ţinea ceva în mâini. O cutie mică.

Alaïs se întrista. Nu putea risca să se întoarcă, aşa că privea neputincioasă. *Na* Couza se certa cu soldatul, care o lovi în cap, aruncând-o la pământ. Sajhë se folosi de prilej şi, smucindu-se din strânsoarea bărbatului, o porni fugind în jos pe coastă. *Sénher* Couza îşi ajută soţia să se ridice.

Alaïs îşi ţinu răsuflarea. Pentru o clipă, păru că băiatul scăpase. Soldatul nu se mai sinchisea de el. Deodată însă, se auzi strigătul unei femei. Oriane se agita, poruncindu-le gărzilor să-l oprească.

„L-a recunoscut.”

Într-adevăr, Sajhë nu era Alaïs, dar decât nimic…

Imediat doi soldaţi plecară pe urmele lui, dar băiatul era un alergător iute, sigur pe picioarele

sale şi foarte încrezător în forţele proprii. Împiedicaţi de armura şi de spadele grele, ei n-aveau cum să se pună cu un copilandru de unsprezece ani. În tăcere, Alaïs îi ţinea pumnii, privindu-l cum fuge dintr-o parte în alta, sărind şi ocolind gropile, hârtoapele, până când ajunse la marginea pădurii.

Înţelegând că e pe punctul de a-l pierde, Oriane îi făcu semn lui François să plece după el. Calul acestuia duduia pe cărare, alunecând pe pământul uscat, dar apropiindu-se tot mai tare. Sajhë se năpusti în tufişurile dese, cu slujitorul pe urmele lui.

Alaïs pricepu că băiatul se îndrepta spre ţinutul mlăştinos unde Aude se despărţea în mai multe braţe. Pământul era verde şi arăta ca o pajişte primăvara, dar era aducător de moarte pentru cei care nu-l cunoşteau. Localnicii îl ocoleau cu grijă.

Se urcă într-un pom ca să vadă mai bine. François fie nu-şi dădea seama încotro se îndreaptă Sajhë, fie nu-i păsa, judecând după cât de sălbatic îşi îndemna calul să alerge. „O să-l prindă.” Mai departe, copilul se împiedică şi aproape căzu, dar izbuti să alerge, şerpuind prin stufăriş, printre arbuştii de afine şi ciulini.

Brusc, urmăritorul scoase un urlet de mânie, care se preschimbă repede în îngrijorare. Noroiul se înfăşurase în jurul picioarelor din spate ale animalului. Cu fiecare încercare disperată de a scăpa din strânsoare, călăreţul se adâncea şi mai mult în mlaştină.

François se aruncă din şa şi încercă să înoate

până la marginea bălţii groase şi negre, dar trupul i se scufundă din ce în ce, înţepenit în mâlul ucigaş, până când nu i se mai văzură decât vârfurile degetelor.

Se lăsă tăcerea. Până şi păsările îşi încetară trilurile. Îngrozită pentru soarta lui Sajhë, Alaïs sări din copac tocmai când băiatul apăru în faţa sa. Avea chipul ca de cenuşă, iar buza de jos îi tremura din pricina oboselii. În mâini ţinea strâns cutia de lemn.

— L-am dus în mlaştină, spuse el. Fata îi puse mâna pe umăr.

— Ştiu. A fost un lucru isteţ din partea ta.

— Şi el era un trădător? Ea încuviinţă.

— Cred că asta încerca Esclarmonde să ne spună.

Alaïs îşi ţuguie buzele, bucuroasă că tatăl ei nu mai trăia ca să afle că François îi înşelase încrederea. Îşi scutură capul, voind să îndepărteze gândurile negre.

— Dar la ce naiba te gândeai, Sajhë? De ce te-ai apucat să cari cutia asta? Cât pe ce să mori din cauza ei.

— *Menina* mi-a spus să am grijă de ea.

Îşi strecură degetele pe sub fundul cutiei până când putu să apese pe ambele părţi odată. Se auzi un ţăcănit ascuţit. Băiatul o întoarse invers şi îi arătă un sertăraş ascuns, apoi vârî mâna înăuntru şi scoase o pânză.

— E o hartă. *Menina* a zis că o să avem nevoie de ea. Alaïs pricepu imediat.

— Asta înseamnă că nu mai merge cu noi, şopti ea cu sufletul greu şi cu ochii plini de

lacrimi.

Sajhë clătină din cap.

— Dar de ce nu mi-a spus? rosti ea cu glas tremurând. N-avea încredere în mine?

— N-ai mai fi lăsat-o să plece.

Alaïs îşi lipi capul de trunchiul unui copac. Se simţea copleşită de misiunea care o aştepta. Fără Esclarmonde nu ştia cum va găsi puterea de a face ceea ce i se cerea.

De parcă i-ar fi citit gândurile, băiatul adăugă:

— O să am grijă de tine. Şi n-o să dureze mult. După ce o să-i dăm *Cartea Cuvintelor* lui Harif, ne vom întoarce s-o găsim. *Si es atal es atal.* Ce-o fi o fi.

— Dacă ne-am dovedi toţi la fel de înţelepţi ca tine. Sajhë se înroşi.

— Aici trebuie să mergem, îi arătă el pe hartă. Nu e trecut acolo, dar *Menina* îi spune satului Los Seres.

„Sigur că da.” Nu numai numele păzitorilor, dar şi al unui loc.

— Înţelegi? spuse el. În munţii Sabarthès.

— Da, da, răspunse ea. În sfârşit, cred că înţeleg.

ÎNTOARCEREA ÎN MUNŢI

CAPITOLUL 63

Munţii Sabarthès

VINERI, 8 IULIE 2005

Audric Baillard se aşează la o masă de lemn

lustruit şi închis la culoare din casa lui, situată în creierii munţilor.

Tavanul camerei principale nu era foarte înalt, iar bucăţile mari de gresie ale podelei străluceau roşiatic. Făcuse doar câteva schimbări. Departe de civilizaţie, aici nu existau nici electricitate, nici apă curentă, maşini sau telefoane. Doar ceasul ticăia, marcând scurgerea timpului.

Pe masă se găsea o lampă cu ulei, pe punctul de a se stinge. Lângă ea, un pahar mare de sticlă, plin până la buză cu *Guignolet,* ce-şi răspândea în întreaga încăpere aroma delicată de alcool şi cireşe. În capătul celălalt al mesei, pe o tavă din alamă se zăreau două pahare şi o sticlă de vin roşu, nedesfăcută, precum şi o mică farfurie de lemn cu biscuiţi acoperiţi cu un şervet alb.

Baillard deschise obloanele ca să vadă răsăritul soarelui. Primăvara, copacii de la marginea satului se încărcau cu muguri de un verde-închis şi albi, iar florile galbene şi rozalii se deschideau timide pe crenguţele tufişurilor şi ale arbuştilor. În această perioadă a anului, puţină culoare mai însenina cenuşiul muntelui în a cărui apropiere trăise atât de mult.

O draperie separa dormitorul său de camera principală. Tot peretele din spate era acoperit cu rafturi înguste, aproape goale acum. Un pisălog şi o piuă vechi, două castroane şi două linguri, câteva borcane.

Şi bineînţeles cărţi, atât scrise de el, cât şi de marii reprezentanţi ai istoriei catarilor – Delteil, Duvernoy, Nelli, Marti, Brenon, Rouquette.

Lucrările de filosofie arabă stăteau alături de traduceri ale textelor iudaice vechi, şi de monografii ale autorilor antici şi moderni. Volumele ale căror dimensiuni diferite contrastau într-o asemenea alăturare umpleau spaţiul care altădată aparţinuse leacurilor, poţiunilor şi ierburilor.

Era pregătit să aştepte.

Baillard îşi ridică paharul la buze şi bău lacom.

Dar dacă nu venea? Dacă nu va afla adevărul despre acele ultime ore?

Oftă. Dacă fata nu apărea, atunci va fi obligat să facă ultimii paşi ai lungii sale călătorii de unul singur. Aşa cum se temuse dintotdeauna.

CAPITOLUL 64

Chiar înainte de răsăritul zorilor, Alice se găsea la doar câţiva kilometri depărtare de Toulouse. Opri într-o staţie de benzină şi bău două ceşti de cafea dulce şi fierbinte ca să-şi mai potolească nervii.

Citi hârtia galbenă încă o dată. Expediată din Foix miercuri dimineaţă. O scrisoare de la Audric Baillard care îi dădea indicaţii despre cum să ajungă la casa lui. Alice ştia că e netrucată. Îi recunoscuse scrisul negru, buclat.

Simţea că nu are de ales şi că trebuie să meargă acolo.

Întinse harta pe tejghea, încercând să stabilească precis încotro se îndrepta. Cătunul în care locuia Baillard nu apărea pe hartă, cu toate că bărbatul menţionase suficiente puncte de reper

şi nume de oraşe apropiate ca să-şi facă o idee despre zonă.

Avea încredere, spunea el, că Alice va recunoaşte locul când îl va vedea.

Ca o măsură de precauţie, pe care ar fi trebuit s-o pună în aplicare ceva mai devreme, Alice îşi schimbă maşina închiriată de la aeroport cu una de marcă şi culoare diferite, asta în caz că o mai căutau încă, după care îşi continuă călătoria spre sud.

Trecu de Foix, îndreptându-se spre Andorra, apoi prin Tarascon, urmând instrucţiunile lui Baillard. Ieşi de pe drumul principal la Luzenac şi porni spre Lordat şi Bestiac. Peisajul se schimbă. Îi amintea de pantele din Alpi. Floricele de munte, iarbă deasă cu fire lungi, casele precum micile cabane elveţiene.

Depăşi o carieră de piatră imensă care semăna cu o cicatrice albă uriaşă, săpată într-o coastă a muntelui. Stâlpii electrici şi cablurile groase pentru staţiunile de iarnă dominau orizontul, pătând cerul albastru cu siluetele lor negre.

Alice traversă râul Lauze. Se văzu obligată să bage în viteza a doua pentru că şoseaua devenea tot mai abruptă şi curbele tot mai strânse. Tocmai începuse să i se facă rău din cauza serpentinelor nesfârşite, când se trezi într-un sătuc.

Întâlni câteva magazine şi o cafenea care scosese două mese cu scaune chiar pe trotuar. Hotărându-se să verifice dacă merge în direcţia bună, intră în local. Aerul dinăuntru duhnea a fum de ţigară şi mai mulţi bărbaţi aduşi de spate, cu

chipuri aspre, bătute de vânt şi purtând salopete albastre stăteau înşiraţi la tejghea.

Alice comandă o cafea şi întinse ostentativ în faţa ei harta. Displăcându-le străinii, dar mai ales femeile, pentru o vreme oamenii nu o băgară în seamă. De-abia într-un târziu, ea reuşi să închege o conversaţie. Nimeni nu auzise de Los Seres, dar cunoşteau zona şi se oferiseră s-o ajute.

Urcă tot mai sus, familiarizându-se cu împrejurimile. Drumul se transformă într-o cărare, după care dispăru de-a binelea. Parcă maşina într-o parte şi coborî. De-abia acum, inspirând adânc aerul tare al muntelui şi recunoscând locurile, realiză că se află tot pe Pic de Soularac, numai că în partea opusă.

Se căţără în punctul cel mai înalt şi duse mâna streaşină la ochi. Identifică *étang* de Tort, un lac mic cu o formă aparte pe care Bărbaţii îi spuseseră să-l caute. În apropiere de el se găsea o altă întindere de apă botezată de localnici drept Lacul Diavolului.

În cele din urmă, se orientă spre Pic de Saint-Barthélémy, care se înălţa între Pic de Soularac şi Montségur.

Chiar în faţă, o cărare şerpuia printre arbuştii piperniciţi, prundişurile maronii şi tufele galbene. Frunzele de un verde întunecat al merişorului erau parfumate şi ascuţite. Le atinse şi frecă între degete boabele de rouă.

Mai urcă încă alte zece minute. Apoi, cărarea se deschise într-o poiană. Ajunsese cu bine.

O casă fără etaj se ridica singuratică, înconjurată de ruine, camuflată perfect datorită

pietrei cenuşii. În prag o aştepta un bărbat, foarte slab şi foarte bătrân, cu o claie de păr alb şi purtând costumul deschis la culoare pe care şi-l amintea din fotografie.

Alice simţi cum picioarele i se mişcă fără voia ei. Pământul se netezi complet când parcurse ultimii paşi până la el. Baillard o privi tăcut şi încremenit. Nu zâmbi şi nici nu ridică mâna în semn de salut. Chiar şi când nu-i mai despărţea decât un metru nu scoase o vorbă şi nici nu făcu vreo mişcare. Nu-şi dezlipea ochii de pe chipul ei. Aveau o culoare impresionantă.

„Ambră amestecată cu nuanţa frunzelor toamna.” Alice se opri în faţa lui. În sfârşit, bărbatul zâmbi. Era ca şi cum soarele ieşise din nori, luminându-i ridurile adânci.

— *Madomaisèla* Tanner, spuse el. Vocea lui profundă şi gravă suna ca vântul ce bate prin deşert. *Benvenguda.* Ştiam că ai să vii. Se dădu într-o parte ca s-o lase să intre. Poftim.

Neliniştită, stingherită, Alice trecu peste prag şi păşi în încăpere, încă simţindu-se copleşită de intensitatea privirii lui. Părea că vrea să-şi întipărească în memorie toate trăsăturile ei.

— *Monsieur* Baillard, zise ea, după care se opri.

Habar n-avea ce să spună. Plăcerea, încântarea lui că ea venise – dublată de credinţa că aşa se va întâmpla – făcea orice conversaţie obişnuită aproape imposibilă.

— Semeni leit, spuse el încet. Ai atât de mult din ea.

— N-am văzut decât nişte fotografii, dar aşa

mi s-a părut şi mie. Bătrânul zâmbi.

— Nu mă refeream la Grace, şopti el blând, după care îşi mută privirea de parcă ar fi rostit prea multe. Te rog, ia loc.

Alice se uită pe furiş prin cameră, observând lipsa utilităţilor moderne. Nici lumină, nici încălzire, nimic electronic. Se întrebă dacă există vreo bucătărie.

— *Monsieur* Baillard, începu ea din nou. Mă bucur să vă cunosc. Mă gândeam… cum de aţi ştiut unde să mă găsiţi?

El zâmbi din nou.

— Are importanţă?

Alice reflectă puţin şi realiză că, într-adevăr, n-avea.

— *Madomaisèla* Tanner, am aflat de Pic de Soularac. Trebuie să-ţi pun o singură întrebare înainte de a merge mai departe. Ai găsit cartea?

Mai presus de orice altceva, Alice ar fi vrut să spună că da.

— Îmi pare rău, scutură ea din cap. Şi el m-a întrebat despre ea, dar n-am văzut-o.

— El?

Fata se încruntă.

— Un bărbat, Paul Authié.

— Ah, da, încuviinţă Baillard în aşa fel, încât Alice simţi că nu mai e nevoie să dea explicaţii suplimentare. Dar pe ăsta tu l-ai găsit, nu-i aşa?

Îşi ridică mâna stângă şi o aşează pe masă, ca o tânără fată care se mândreşte cu însemnul logodnei. Spre marea ei uimire, Alice văzu că bătrânul poartă inelul de piatră. Zâmbi. I se părea atât de familiar, chiar dacă îl atinsese doar câteva

secunde.

Înghiţi cu greu.

— Pot să…?

Baillard îl scoase de pe degetul mare. Ea îl luă şi îl răsuci între degete, simţindu-se din nou tulburată de intensitatea privirii lui.

— Vă aparţine? îl întrebă, chiar dacă se temea de o confirmare din partea lui şi de toate semnificaţiile ce se năşteau din asta.

— Nu, spuse bărbatul după o vreme, dar am avut şi eu unul la fel cândva.

— Atunci al cui e?

— Nu ştii?

Pentru o fracţiune de secundă, Alice crezu că ştie. Dar scânteia de înţelegere dispăru şi mintea i se întunecă din nou.

— Nu sunt sigură, şovăi ea, dar îi lipseşte ăsta, bănuiesc. Scoase discul din buzunar. Se găsea alături de arborele genealogic din casa mătuşii mele. I-l dădu. Dumneavoastră i l-aţi trimis?

Baillard nu răspunse.

— Grace a fost o femeie încântătoare, bine educată şi inteligentă. În timpul primei noastre conversaţii am descoperit că aveam câteva interese şi mai multe experienţe comune.

— La ce foloseşte? întrebă ea, refuzând să se abată de la subiect.

— I se spune *merel.* Pe vremuri erau mai multe. Acum nu a mai rămas decât acesta.

Alice îl privi uluită pe Baillard cum introduce discul în interiorul inelului.

— *Aqui.* Aici.

Zâmbi şi-şi puse la loc inelul pe degetul mare.

— Acest obiect serveşte unui scop anume sau e doar un ornament? Bărbatul zâmbi, de parcă ea ar fi trecut cu brio un test.

— Este cheia care ne trebuie, şopti el.

— Pentru ce?

Din nou Baillard nu răspunse.

— Alaïs îţi apare uneori în vis, nu-i aşa?

Fata tresări când discuţia lor luă o asemenea întorsătură bruscă. Nu ştia cum să reacţioneze.

— Purtăm trecutul înăuntrul nostru, în sângele şi în oasele noastre, adăugă el. Alaïs a fost cu tine toată viaţa, protejându-te. Ai multe calităţi asemănătoare. Ea era curajoasă şi foarte hotărâtă, la fel ca tine. Loială şi de neclintit, precum bănuiesc că eşti şi tu. Se opri şi îi zâmbi din nou. Şi ea avea vise. Ale zilelor de demult, ale începuturilor. Visele acelea i-au revelat destinul, cu toate că i-a venit greu să accepte, aşa cum se întâmplă cu tine acum.

Lui Alice i se părea că vorbele veneau de undeva de la mare depărtare, ca şi cum nu aveau nimic de-a face cu ei doi, ci existaseră dintotdeauna în timp şi spaţiu.

— Mi s-a arătat mai mereu în vise, spuse ea, neştiind unde-o vor duce cuvintele. Focul, muntele, cartea. Muntele *ăsta?*

— Da.

— Simţeam că vrea să-mi spună ceva. În ultimele zile chipul ei a devenit mai clar, dar tot n-o aud vorbind. Ezită puţin, apoi continuă: Nu înţeleg ce vrea de la mine.

— Poate că tu vrei ceva de la ea, spuse el

uşor. Turnă nişte vin şi îi întinse un pahar lui Alice.

Chiar dacă era foarte devreme, fata înghiţi câteva guri zdravene, lăsând lichidul să-i încălzească limba şi gâtul.

— *Monsieur* Baillard, trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu Alaïs. Până acum, totul e lipsit de sens. Ştiţi, nu?

O expresie de tristeţe neţărmurită i se aşternu pe chip.

— A supravieţuit, spuse ea încet, temându-se de răspuns. După Carcassonne… ea nu… nu a fost luată captivă, nu?

Bătrânul îşi întinse palmele pe masă. Subţiri şi pătate de vreme, semănau cu ghearele unei păsări.

— Alaïs n-a murit decât atunci când i-a venit vremea, rosti el grijuliu.

— Dar asta nu-mi spune mie… Baillard îşi ridică mâna.

— La Pic de Soularac, evenimentele s-au pus în mişcare ca să-ţi dea – ca să *ne* dea – răspunsurile dorite. Numai dacă înţelegem prezentul, adevărul trecutului se va revela. Îţi cauţi prietena, *oc?*

Din nou, Alice fu surprinsă de felul în care Baillard sărea de la una la alta.

— Cum aţi aflat de Shelagh? întrebă ea.

— Ştiu despre săpături şi despre ce s-a întâmplat acolo. Acum prietena ta a dispărut. Iar tu încerci să dai de ea.

Hotărându-se că nu mai avea rost să se întrebe cum şi în ce fel, Alice îi răspunse:

— A părăsit şantierul arheologic acum câteva

zile. Nimeni n-a mai văzut-o de atunci. Ştiu că dispariţia ei are legătură cu labirintul. De fapt, cred că ştiu cine se află în spatele tuturor. Iniţial, am crezut că Shelagh a furat inelul.

Baillard scutură din cap.

— Yves Biau l-a luat şi l-a trimis bunicii sale, Jeanne Giraud. Alice făcu ochii mari, văzând cum o altă bucată din marele puzzle se potriveşte perfect.

— Yves şi prietena ta lucrau pentru o femeie, *Madame* de l'Oradore. Din fericire, Yves s-a răzgândit şi probabil că şi prietena ta a făcut la fel.

— Biau mi-a dat un număr de telefon. Apoi am aflat că şi Shelagh sunase la acelaşi număr. Am descoperit adresa şi pentru că nu mi-a răspuns nimeni, m-am gândit să mă duc să văd dacă e acolo. S-a dovedit a fi casa doamnei l'Oradore. Din Chartres.

— Ai fost la Chartres? întrebă Baillard cu ochi strălucitori. Povesteşte-mi. Povesteşte-mi. Ce ai văzut?

Ascultă în tăcere până când ea sfârşi întreaga relatare despre ce auzise şi văzuse.

— Dar tânărul acesta, Will, n-a apucat să-ţi arate camera? Alice dădu din cap că nu.

— După o vreme, am început să cred că nici măcar nu există.

— Ba da, există, spuse el.

— Mi-am lăsat rucsacul acolo. Aveam în el toate notiţele mele despre labirint, fotografia dumneavoastră şi a mătuşii mele. O să-i conducă drept la mine. Se opri. De-aia s-a întors Will, ca să

ia rucsacul.

— Şi acum te temi că i s-a întâmplat ceva?

— Nu sunt prea sigură, să-ţi spun drept. Pe de-o parte, mi-e frică pentru el, pe de altă parte cred că şi el e implicat în toată tărăşenia asta.

— Ce te-ai împins să ai încredere în el atunci când l-ai văzut prima dată?

Alice îşi ridică privirea, alertată de schimbarea de ton din vocea lui. Expresia lui blândă pierise.

— Ai senzaţia că îi datorezi ceva?

— Să-i datorez ceva? repetă Alice, surprinsă de ceea ce auzea. Nu, nici pomeneală. De-abia îl cunosc. Dar presupun că mi-a plăcut de el. M-am simţit bine în compania lui. Am simţit…

— *Que?* Ce?

— A fost mai degrabă invers. Pare o nebunie, dar lucrurile s-au petrecut ca şi cum *el* mi-ar fi datorat ceva. Ca şi cum ar fi vrut să se revanşeze.

Fără nici un avertisment, Baillard îşi împinse scaunul în spate şi se apropie de fereastră. Se vedea clar cât de confuz devenise.

Alice aşteptă, fără să înţeleagă ce se petrece. În cele din urmă, bătrânul se întoarse cu faţa spre ea.

— O să-ţi spun povestea lui Alaïs, zise el. Şi pe baza ei, poate vom găsi curajul să ne confruntăm cu ceea ce ne aşteaptă. Dar ascultă bine, *Madomaisèla* Tanner. Odată ce o vei auzi, nu vei mai avea altă şansă decât să-ţi urmezi drumul până la capăt. Alice se încruntă.

— Sună a punere în gardă.

— Nu, rosti el iute. Departe de mine gândul

ăsta. Dar nu trebuie s-o pierdem din vedere pe prietena ta. Din cele surprinse de tine, putem presupune că siguranţa ei este garantată cel puţin până în această seară.

— Dar nu ştiu unde ar trebui să aibă loc întâlnirea, spuse ea. François-Baptiste n-a menţionat nimic în această privinţă. Mâine seară la ora nouă jumate, doar atât.

— Pot ghici, o linişti el. Până la lăsarea serii vom fi acolo şi îi vom aştepta.

Aruncă o privire pe fereastra deschisă. Discul roşu al soarelui se înălţa pe cer.

— Avem destul timp să stăm de vorbă.

— Dar dacă ne înşelăm? El ridică din umeri.

— Să sperăm că nu.

Alice păstră tăcerea o vreme.

— Vreau să cunosc adevărul, spuse ea pe un ton ferm de care se minună şi ea însăşi.

Bătrânul zâmbi.

— *Ieu tanben.* Şi eu la fel.

CAPITOLUL 65

Will era suficient de conştient ca să-şi dea seama că îl târăsc în jos pe scăriţa strâmtă de la subsol, apoi de-a lungul unui coridor din beton, pentru ca mai apoi să treacă printre două uşi. Capul îi atârna în faţă. Mirosul de tămâie se estompase acum, cu toate că încă mai plutea ca o amintire în penumbra tăcută de sub pământ.

La început, el crezu că o să-l ducă în cameră şi că o să-l omoare. Amintirea blocului de piatră de la baza altarului şi a sângelui de pe pardoseală îi străbătu fugar gândurile. Apoi însă, fusese

împins peste o treaptă. Simţi aerul proaspăt al dimineţii şi pricepu că se află în aer liber, undeva pe o alee ce se întindea dincolo de rue du Cheval Blanc. Adulmecă mirosurile familiare ale dimineţii – cafeaua râşnită şi resturile de mâncare din pubele. Nu departe de el auzi maşina de gunoi. Will realiză că probabil aşa scoseseră şi cadavrul lui Tavernier din casă, pentru a-l arunca mai apoi în râu.

Îl trecu un fior pe şira spinării şi se zbătu puţin doar cât să constate că are mâinile şi picioarele legate. Surprinse zgomotul unui portbagaj care se deschise. Îl ridicară şi-l împinseră înăuntru. Nu era un loc obişnuit. Se găsea într-un fel de ladă mare. Mirosea a plastic.

Se rostogoli încet într-o parte şi capul i se lovi de spatele containerului. Pielea din jurul rănii se crăpă şi mai tare. Înţepându-l şi usturându-l, sângele începu să i se prelingă pe tâmple. Nu-şi putea mişca mâinile ca să se şteargă.

Acum îşi aminti cum stătea în faţa uşii de la birou. Apoi durerea crâncenă care îl fulgerase când François-Baptiste îl lovise în cap cu pistolul; genunchii i se înmuiaseră; vocea impunătoare a lui Marie-Cécile care cerea să i se spună ce se întâmplă.

O mână aspră îl apucă de braţ. Îi suflecă mâneca şi vârful subţire al unui ac îi pătrunse în carne. Ca şi înainte. Sunetul unor siguranţe ce se închid şi al unei prelate ce-i acoperi închisoarea.

Drogul i se răspândi în vene, rece, plăcut, amorţindu-i durerea. Ameţeală. Leşină şi se trezi de câteva ori. Maşina prinse viteză. I se făcea

greaţă ori de câte ori luau o curbă şi capul i se înclina într-o parte şi-n alta. Se gândi la Alice. Mai mult decât orice, îşi dorea s-o vadă. Să-i spună că încercase tot ce fusese cu putinţă. Că nu o dezamăgise.

Avea halucinaţii acum. Prin faţa ochilor se scurgeau apele învolburate, de un verde ca de smârc, ale râului Eure. Apa îi intra în nări şi în plămâni. Will se chinui să se agaţe de imaginea lui Alice, cu ochii ei căprui şi zâmbetul cald. Dacă înfăţişarea ei nu se risipea ca un fum, atunci mai avea o şansă.

Dar frica de înec, spaima de a muri într-un loc străin care nu însemna nimic pentru el deveni mai puternică. Alunecă în braţele întunericului.

În Carcassonne, Paul Authié stătea pe balcon, privind râul Aude, cu o cană de cafea în mână. Se folosise de O'Donnell drept momeală pentru a-l atrage pe François-Baptiste de l'Oradore, însă respingea instinctiv ideea de a-i înmâna o carte falsă. Băiatul îşi va da seama că e o făcătură. În plus, voia ca el să vadă cu ochii lui starea în care se găsea femeia răpită şi să priceapă că fusese tras pe sfoară.

Authié puse cana pe masă şi îşi încheie manşetele de la cămaşa albă, apretată. Singura opţiune rămânea să se confrunte personal cu François-Baptiste – singur – şi să-i spună că o va aduce pe O'Donnell şi cartea la Pic de Soularac, tocmai la timp pentru ceremonie.

Regreta profund că nu recuperase inelul, cu toate că încă mai credea că Giraud i-l dăduse lui Audric Baillard şi că acesta va veni de bunăvoie la

Pic de Soularac. Authié nu se îndoia că bătrânul se afla undeva acolo, urmărindu-i.

Alice Tanner constituia însă o problemă şi mai mare. Discul pe care-l menţionase O'Donnell îl chinuia la fel de tare, pentru că nu-i înţelegea semnificaţia. Tanner rămânea în mod surprinzător departe de atingerea lui. Scăpase de Domingo şi de Braissart în cimitir. Pierduseră maşina de sub observaţie câteva ore ieri şi când în sfârşit semnalul reapăru în dimineaţa asta, descoperiră că vehiculul era parcat în depoul Hertz din aeroportul Toulouse.

Authié îşi prinse crucifixul de la gât cu degetele sale subţiri. Până la noapte totul se va termina. Textele eretice, ba chiar ereticii înşişi vor fi distruşi.

Din depărtare, clopotele catedralei începură să-i cheme pe credincioşi la liturghie. Authié îşi privi ceasul. Va merge să se spovedească. Odată păcatele iertate, va îngenunchea la altar şi va prima Sfânta Cuminecătură. Atunci va fi gata, trup şi suflet, să ducă la bun sfârşit lucrarea Domnului.

Will simţi cum dubiţa încetineşte, apoi iese de pe şosea şi apucă pe un drum de ţară.

Şoferul conducea cu grijă, ocolind hârtoapele şi gropile. Lui Will îi clănţăneau dinţii în gură ori de câte ori maşina se poticnea, se smucea şi se zdruncina în urcuşul ei pe deal.

În cele din urmă se opri. Şi motorul tăcu.

Maşina se legănă când cei doi inşi coborâră din ea. Portierele se trântiră cu putere, după care se auzi şi închiderea centralizată. Deşi avea mâinile legate la spate, Will nu se dădu bătut şi

încercă să slăbească legăturile. Progresa încet. Spatele îl durea îngrozitor din cauza poziţiei incomode în care zăcuse atâta timp.

Brusc, uşile din spate se deschiseră. Rămase nemişcat, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Siguranţele containerului de plastic se desfăcură cu un declic. Unul din indivizi îl apucă de subsuori, în timp ce al doilea de picioare. Îl târâră afară şi îl aşezară pe pământ.

Chiar şi-aşa drogat cum era, Will înţelese că se află la mulţi kilometri distanţă de civilizaţie. Soarele dogorea, iar prospeţimea şi tăria aerului îi spuneau că se găseşte într-un spaţiu virgin. O tăcere desăvârşită stăpânea împrejurimile. Nici maşini, nici oameni. Will clipi. Încercă să-şi focalizeze privirea, dar lumina îl orbea. Aerul era prea puternic. Razele îi ardeau ochii, transformând totul în alb.

Acul hipodermic îi străpunse braţul şi senzaţiile familiare ale drogului începură să-i curgă prin vene din nou. Bărbaţii îl săltară în picioare şi se opintiră să-l târască în sus pe deal. Urcuşul era abrupt şi le auzea răsuflarea hârâită, iar sudoarea lor îi umplea nările.

Pietrişul scrâşnea sub pantofi. Apoi crenguţele plesniră sub greutatea lor. Şi în sfârşit, moliciunea ierbii.

Pe jumătate leşinat, înţelese că fluierul ce-l auzea în permanenţă în cap era oftatul fantomatic al vântului.

CAPITOLUL 66

Comisarul Poliţiei Judiciare din Haute-

Pyrenées intră în biroul inspectorului Noubel din Foix şi trânti uşa în urma lui.

— Sper ca motivul să fie unul serios, Noubel.

— Vă mulţumesc că aţi venit, domnule. Nu v-aş fi deranjat de la masa de prânz dacă socoteam că treaba mai poate aştepta.

Celălalt mormăi.

— I-ai găsit pe cei care l-au omorât pe Biau?

— Cyrille Braissart şi Javier Domingo, îi confirmă Noubel, întinzându-i un fax care venise doar cu câteva minute mai devreme. N-am nici o îndoială că despre ei este vorba. Maşina care l-a accidentat pe Yves a fost abandonată la frontiera dintre Spania şi Andorra ieri. Se opri să-şi şteargă sudoarea de pe nas şi de pe frunte. Lucrează pentru Paul Authié, domnule.

Comisarul se lăsă cu toată greutatea pe marginea biroului.

— Te ascult.

— Aţi auzit zvonurile despre el? Cum că ar fi membru al organizaţiei *Noublesso Véritable?*

Bărbatul încuviinţă din cap.

— Am vorbit cu poliţia din Chartres în după-amiaza asta – urmând firul cu Shelagh O'Donnell – şi mi-au confirmat că fac investigaţii în privinţa legăturilor dintre organizaţie şi crima care a avut loc la începutul săptămânii.

— Şi ce amestec are Authié?

— Cadavrul a fost recuperat rapid datorită unui telefon anonim.

— S-a dovedit că era vorba de Authié?

— Nu, recunoscu Noubel, dar există dovezi că s-a întâlnit cu un jurnalist care a dispărut la

rândul lui. Poliţia din Chartres crede că e ceva necurat la mijloc. Văzând expresia sceptică de pe chipul şeful său, Noubel continuă repede: Săpăturile de la Pic de Soularac au fost susţinute financiar cu multă discreţie de Madame de l'Oradore. Banii din spatele expediţiei îi aparţin cu certitudine. Brayling, directorul sitului avansează ideea că O'Donnell a dispărut pentru că ar fi furat nişte artefacte. Dar prietenii ei nu cred asta. Făcu o pauză. Sunt sigur că Authié a pus mâna pe ea, fie la ordinele doamnei l'Oradore, fie din proprie iniţiativă.

Ventilatorul din biroul său se stricase şi el asuda din greu. Simţea broboanele de transpiraţie cum i se strâng la subsuori.

— Cam şubredă teoria ta, Noubel.

— *Madame* l'Oradore a fost în Carcassonne de marţi până miercuri, domnule. S-a întâlnit de două ori cu Authié. Am convingerea că s-au dus împreună la Pic de Soularac.

— Dar nu e nici o crimă în asta.

— Când am venit la birou azi-dimineaţă, mă aştepta acest mesaj, domnule, replică inspectorul. Atunci am hotărât că deţin suficiente informaţii ca să vă cer această întâlnire.

Noubel apăsă butonul robotului telefonic. Vocea lui Jeanne Giraud umplu camera. Comisarul ascultă, întunecându-se la faţă tot mai tare.

— Cine e femeia? întrebă el, după ce ascultă mesajul şi a doua oară.

— Bunica lui Biau.

— Şi Audric Baillard?

— Scriitor şi un prieten vechi de-al ei. A

însoţit-o la spitalul din Foix.

Comisarul îşi puse mâinile în şold şi-şi plecă fruntea. Noubel vedea cum calculează posibilele consecinţe în caz că porneau pe urma lui Authié şi dădeau greş.

— Şi eşti tu sigur că tot ce avem până acum îi poate lega pe Domingo şi pe Braisait de Biau, *şi* pe Authié?

— Descrierile se potrivesc, domnule.

— Se potrivesc cu jumătate din locuitorii Ariège-ului, bombăni el.

— O'Donnell lipseşte de trei zile, domnule. Comisarul oftă şi se ridică de pe marginea biroului.

— Şi ce vrei să faci, Noubel?

— Vreau să-i înhaţ pe Braissart şi pe Domingo, domnule. Celălalt încuviinţă din cap.

— Şi mai am nevoie şi de un mandat de percheziţie. Authié deţine o mulţime de proprietăţi, inclusiv o fermă părăsită în munţii Sabarthès, înregistrată pe numele fostei sale soţii. Dacă O'Donnell se află în mâinile lui, avem toate şansele să o găsim acolo.

Comisarul dădu din mână negativ.

— Poate dacă l-aţi suna direct pe prefect… Noubel aşteptă.

— Bine, bine. Îndreptă un deget îngălbenit de nicotină spre el. Dar mă jur, Claude, că dacă dai greş, vei răspunde de unul singur. Authié este un om influent. Cât despre *Madame* de l'Oradore… Îşi lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp. Dacă nu ai grijă să fie totul ca la carte, te vor sfâşia în bucăţi şi nu voi putea face nimic ca să-i opresc.

Se întoarse şi porni spre uşă. Chiar înainte să iasă, se opri.

— Aminteşte-mi, cine ziceai că e Baillard ăsta? Îl cunosc? Numele mi se pare familiar.

— Scrie despre catari. Este expert şi în Egiptul Antic.

— Parcă nu e el… Noubel aşteptă.

— Nu, nimic, spuse comisarul. Oricum, doamna Giraud putea face din ţânţar armăsar.

— Aşa e, domnule, însă cu toate acestea vă mărturisesc că n-am reuşit să-l localizez pe Baillard. Nimeni nu l-a mai văzut de când a plecat de la spital cu *Madame* Giraud miercuri noapte.

— Bine, te sun când am hârtiile semnate. O să fii aici, da?

— De fapt, domnule, rosti el precaut, m-am gândit să mă mai întâlnesc odată cu englezoaica. E prietenă cu O'Donnell. Poate ştie ceva.

— Lasă, că te găsesc eu.

Imediat ce şeful lui plecă, Noubel dădu câteva telefoane, îşi puse haina şi se îndreptă spre maşină. După calculele lui, avea suficient timp să meargă până la Carcassonne şi să se şi întoarcă înainte să se fi uscat cerneala de pe mandatul de percheziţie.

Pe la patru şi jumătate, Noubel stătea la masă cu omologul său din Carcassonne. Arnaud Moureau era un vechi prieten. Inspectorul ştia că-i poate vorbi deschis. Îi întinse o bucată de hârtie peste masă.

— Doctor Tanner a spus că va sta aici.

Lui Moureau îi luă câteva minute ca să verifice dacă fata se cazase acolo.

— E un hotel drăguţ, chiar în afara zidurilor Cetăţii, la mai puţin de cinci minute de rue de la Gaffe. Conduc eu?

Recepţionera deveni extrem de agitată, văzând că doi poliţişti o interoghează. Se dovedi un martor imposibil, gata să plângă la orice remarcă. Noubel se enervă din ce în ce mai tare până când Moureau interveni. Abordarea lui mai blândă dădu rezultate ceva mai concrete.

— Aşadar, Sylvie, spuse el blajin. Domnişoara Tanner a părăsit hotelul ieri-dimineaţă devreme, da?

Ea încuviinţă.

— Şi a zis că se va întoarce astăzi? Aş vrea să mă lămuresc exact.

— *Oui.*

— Şi n-ai auzit nimic altceva. N-a dat vreun telefon sau ceva de genul ăsta?

Ea scutură din cap că nu.

— Bun. Acum, ai mai putea să ne spui ceva? De exemplu, a avut vreun vizitator cât a stat aici?

Recepţionera ezită.

— A venit ieri o femeie, în zori, cu un mesaj. Noubel nu se putu abţine să deschidă gura.

— La ce oră?

Moureau îi făcu semn să tacă.

— Ce înseamnă „în zori”, Sylvie?

— Eu am intrat în tură la şase dimineaţa. Nu mult după aceea.

— Domnişoara Tanner părea s-o cunoască? Era vreo prietenă?

— Nu ştiu. Nu cred. A fost destul de surprinsă.

— Ne eşti de mare ajutor, Sylvie, spuse Moureau. Poţi să ne spui ce te-a făcut să crezi asta?

— I-a cerut domnişoarei Tanner să se întâlnească cu cineva în cimitir. Mi s-a părut un loc ciudat de întâlnire.

— Cu cine? se repezi Noubel. Ai auzit vreun nume? Părând şi mai îngrozită, Sylvie scutură din cap.

— Nu ştiu nici măcar dacă s-a dus.

— În regulă. Te descurci foarte bine. Altceva poţi să ne mai spui?

— A sosit şi o scrisoare pentru ea.

— Cu poşta sau adusă de cineva?

— A fost chestia aia cu schimbatul camerelor, se auzi o voce din spate.

Sylvie se răsuci, privind furioasă spre băiatul ascuns în spatele unui maldăr de cutii din carton de lângă bucătărie.

— La naiba…

— Ce chestie? interveni Noubel.

— N-am fost aici, spuse încăpăţânată fata.

— Dar pun pariu că ştii cum stă treaba.

— Domnişoara Tanner a susţinut că cineva a intrat în camera ei. Miercuri noapte. A cerut să-i dăm altă cameră.

Noubel se încordă şi ocoli recepţia ca să meargă în spate.

— Provocând o grămadă de muncă suplimentară pentru toată lumea, nu? rosti Moureau blând şi ţinând-o ocupată pe Sylvie.

Noubel se ghidă după mirosurile de mâncare şi-l descoperi pe băiat destul de repede.

— Tu erai aici miercuri noapte? Băiatul zâmbi ţanţoş.

— De serviciu, la bar.

— Ai văzut ceva?

— Am văzut o femeie năpustindu-se pe uşă şi pornind în urmărirea unui individ. N-am aflat că e vorba de domnişoara Tanner decât după aia.

— Pe bărbat l-ai observat?

— Nu prea. Mai mult pe ea am băgat-o de seamă.

Noubel scoase fotografiile din sacou şi i le vârî băiatului sub nas.

— Îl recunoşti pe vreunul dintre ei?

— P-ăsta l-am mai văzut. Avea un costum drăguţ. Nu părea turist. Ieşea din tipar, ca să zic aşa. Se învârtea pe aici. Marţi, miercuri poate. Dar nu sunt sigur.

Moureau reuşise s-o facă pe Sylvie să zâmbească până când Noubel se întoarse la recepţie.

— L-a identificat pe Domingo. A zis că l-a văzut pe aici prin hotel.

— Asta nu-l transformă într-un infractor, totuşi, murmură Moureau. Noubel împinse pozele pe tejghea sub ochii recepţionerei.

— Ţi se pare cunoscut vreunul dintre ei?

— Nu, spuse ea, scuturând din cap, cu toate că… Ezită puţin, apoi puse degetul pe chipul lui Domingo. Femeia care a întrebat de domnişoara Tanner semăna foarte bine cu omul acesta.

Noubel schimbă o privire cu Moureau.

— Sora lui?

— O să verific.

— Mi-e teamă că va trebui să-ţi cerem permisiunea să intrăm în camera domnişoarei Tanner, spuse Noubel.

— Nu pot să fac aşa ceva!

Moureau nu ţinu cont de obiecţiile ei.

— N-o să stăm decât cinci minute. Va fi mai uşor pentru toată lumea, Sylvie. Dacă e să aşteptăm aprobarea managerului, atunci ne vom întoarce cu o echipă întreagă. Şi nimeni n-o să-şi mai poată vedea de treburi aşa cum se cuvine.

Sylvie luă o cheie dintr-un cârlig şi îi conduse în camera lui Alice, părând speriată şi nervoasă în acelaşi timp.

Ferestrele erau închise şi perdelele trase. Îi izbi un aer stătut. Patul fusese aranjat cu grijă şi după o scurtă inspecţie în baie traseră concluzia că se schimbaseră prosoapele şi paharele cu altele curate.

— Nimeni n-a mai intrat aici de când camerista a făcut curăţenie ieri-dimineaţă, mormăi Noubel.

În baie nu găsise nici un obiect personal.

— Altceva? întrebă Moureau.

Celălalt clătină din cap că nu, apoi se îndreptă spre şifonier. Aici dădu peste valiza lui Alice.

— Se pare că nu şi-a despachetat nimic după ce a schimbat camerele. Evident că şi-a luat cu ea paşaportul, telefonul, lucruri de bază, spuse el, plimbându-şi degetele pe sub marginea saltelei.

Cu ajutorul unei batiste, Noubel trase sertarul de la noptieră. Acesta conţinea un flacon cu pastile împotriva durerilor de cap şi cartea lui

Audric Baillard.

— Moureau, rosti el aspru.

Când îi întinse cartea, o mică bucăţică de hârtie alunecă dintre paginile acesteia şi căzu pe podea.

— Ce e? Noubel o ridică, apoi se încruntă.

— Probleme? îl chestionă Moureau.

— Este scrisul lui Yves Biau, spuse el. Un număr din Chartres. Îşi scoase telefonul ca să formeze numărul, dar mobilul sună înainte ca el să termine.

— Noubel, răspunse el răspicat. Prietenul său îl privea fix.

— Veşti excelente, domnule. Da. Imediat. Încheie convorbirea. Avem mandatul de percheziţie, îl anunţă el, pornind spre uşă. Mai repede decât m-am aşteptat.

— Ce să-i faci! exclamă Moureau. Îşi face griji omul.

CAPITOLUL 67

— Mergem afară? îi propuse Audric. Măcar până când căldura se va înteţi.

— Ar fi minunat, replică Alice, ieşind împreună cu el din căsuţa cât o cutie de chibrituri.

Avea senzaţia că trăieşte un vis, în care lucrurile se mişcau cu încetinitorul. Imensitatea munţilor, văzduhul senin, gesturile tihnite şi molatece ale lui Baillard.

Tânăra simţi cum tensiunea şi confuzia ultimelor zile se risipesc.

— Aici cred că e bine, spuse bătrânul cu o voce caldă, oprindu-se lângă o moviliţă acoperită

cu iarbă.

Se aşează şi-şi întinse picioarele lungi şi subţiri în faţă, ca un băieţel.

Tânăra ezită, apoi se lipi şi ea de pământul primitor. Îşi trase genunchii la bărbie, înconjurându-i cu braţele. Observă că el zâmbeşte din nou.

— Ce e? întrebă ea, revenindu-şi brusc din visare. Audric scutură din cap.

— *Los reasons.* Ecourile. Iartă-mă, *Madomaisèla* Tanner. Iartă un biet bătrân şi nebuniile sale.

Nu înţelegea ce îl făcea să zâmbească în felul acela, dar pe ea o bucura.

— Vă rog, spuneţi-mi Alice. *Madomaisèla* sună aşa de oficial.

— Foarte bine, răspunse el, plecându-şi fruntea.

— Vorbiţi mai degrabă occitană decât franceză? îl întrebă ea.

— Ambele.

— Şi altele de asemenea.

Bărbatul zâmbi ironic.

— Engleza, araba, spaniola, ebraica. Poveştile îşi modifică forma, îşi schimbă caracterul, capătă culori diferite, în funcţie de cuvintele folosite, de limba în care alegi să le relatezi. Uneori sunt mai serioase, alteori mai jucăuşe şi câteodată mai melodioase. Aici, în regiunea asta, numită Franţa în ziua de azi, se vorbea *langue d'Oc. Langue d'oïl,* strămoaşa francezei moderne, a fost limba cotropitorilor. Astfel de alegeri îi despart pe oameni. Dar nu asta vrei tu să auzi, gesticulă el.

Vrei să afli despre oameni, nu despre teorii, corect?

Veni rândul ei să zâmbească.

— Am citit una dintre cărţile dumneavoastră, *Monsieur* Baillard, pe care am găsit-o în casa mătuşii mele din Sallèles d'Aude.

Bătrânul încuviinţă din cap.

— E un loc superb. Canal de Jonction. Şiruri de tei şi *pin parasols* pe ţărmuri. Făcu o pauză, apoi continuă: Ştiai că unul dintre conducătorii cruciadei, Arnald-Amalric, a primit o casă în Sallèles? Şi altele în Carcassona şi în Besièrs?

— Nu, zise fata. Mai devreme, când am sosit aici, aţi spus că Alaïs n-a murit înainte să-i vină vremea. Ea… a supravieţuit asediului Carcassonnei?

Alice constată cu surprindere că inima îi bătea cu putere.

— Da. A părăsit cetatea însoţită de un băiat, Sajhë, nepotul unuia dintre păzitorii Trilogiei Labirintului. Îşi ridică privirea să vadă dacă fata îl urmăreşte, apoi continuă la îndemnul ei tacit: Se îndreptau spre acest loc, spuse el. În limba veche, Los Seres înseamnă crestele munţilor, muchiile.

— De ce aici?

— *Navigatairé,* cel care conducea *Noublesso de los Seres,* faţă de care tatăl ei şi bunica lui Sajhë juraseră credinţă, îi aştepta aici. Pentru că Alaïs se temea să nu fie urmărită, a ales un drum ocolit, mai întâi îndreptându-se spre Fanjeaux, apoi spre sud prin Puivert şi Lavelanet, după care prin vest, spre munţii Sabarthès. După ce Carcassona a căzut, ţinuturile s-au umplut de

soldaţi. Mişunau pe pământurile noastre ca nişte şobolani. Mai erau şi tâlharii care îi jefuiau fără milă pe refugiaţi. Cei doi au călătorit numai dimineaţa devreme şi noaptea târziu, adăpostindu-se de soarele muşcător din timpul zilei. A fost o vară extrem de călduroasă, aşa că dormeau afară. Au supravieţuit cu nuci, afine, fructe şi tot ce au găsit. Alaïs evita oraşele, mai puţin atunci când ştia că se pot adăposti într-o casă primitoare şi sigură.

— De unde ştiau unde să meargă? întrebă Alice, amintindu-şi propria călătorie.

— Sajhë avea o hartă, pe care i-o dăduse…

Bătrânul se opri, copleşit de mâhnire. Alice nu-şi explică de ce, dar se întinse şi-l luă de mână. Gestul păru să-l liniştească.

— Au înaintat constant, depănă el firul povestirii, ajungând în Los Seres cu puţin timp înainte de sărbătoarea Sfântului Mihail, la sfârşitul lui septembrie, exact când toamna aurise împrejurimile. Aici, în munţi, mirosea a frunze uscate şi a pământ jilav. Fumul miriştilor arse plutea peste câmpuri. Era o lume nouă pentru ei, diferită de umbrele, străduţele şi zidurile sufocante ale Carcassonei. Ce lumină! Cerurile păreau nesfârşite. Se opri, lăsându-şi privirile să alunece peste priveliştea splendidă ce se întindea în faţa lor. Înţelegi?

Ea încuviinţă, hipnotizată de vocea lui.

— Harif, cel căruia i se spunea *Navigatairé,* îi aştepta. Baillard îşi plecă fruntea. Când a auzit tot ce s-a întâmplat, a plâns amarnic pentru sufletul tatălui ei şi pentru Simeon, de asemenea. Pentru

pierderea cărţilor şi pentru generozitatea lui Esclarmonde, care îi lăsase pe Alaïs şi pe Sajhë să călătorească fără ea, din grija pe care o purta *Cărţii Cuvintelor*.

Se opri din nou şi păstră tăcerea pentru o vreme. Alice nu dorea să-l întrerupă şi nici să-l grăbească. Povestea avea să fie spusă de la sine. Îi va vorbi atunci când va fi pregătit.

Chipul lui se îmblânzi.

— A fost o perioadă binecuvântată, atât în munţi, cât şi pe câmpii, sau cel puţin aşa părea la prima vedere. În ciuda ororilor de nedescris săvârşite la Besièrs, locuitorii Carcassonei credeau că foarte curând li se va permite să se întoarcă acasă. Mulţi îşi puneau speranţa în biserică. Socoteau că dacă ereticii vor fi exilaţi pe vecie, atunci vieţile lor vor reveni la normal.

— Dar cruciaţii n-au mai plecat.

— A fost un război de cucerire, nu o luptă pentru credinţă, spuse el. După ce, în 1209, Cetatea a fost cucerită, Simon de Montfort a fost ales viconte, în ciuda faptului că Raymond-Roger Trencavel încă mai trăia. Minţile moderne nu pot pricepe ce jignire îngrozitoare constituia acest lucru. Încălca orice tradiţie şi cod al onoarei. Războiul era finanţat, în parte, de recompensele plătite de familiile nobile. Dacă nu era condamnat din cauza unei crime, ţinuturile unui senior nu erau niciodată confiscate şi dăruite altuia. N-a existat un indiciu mai clar în privinţa dispreţului pe care-l manifestau nordicii faţă de Pays d’Oc.

— Ce s-a întâmplat cu vicontele Trencavel? întrebă tânăra. Numele lui e reamintit peste tot în

Cetate.

— Pe bună dreptate. A murit – asasinat – după trei luni petrecute în închisoarea castelului Comtal, în noiembrie 1209. De Montfort a susţinut că a murit din cauza pântecăraiei, aşa cum i se spunea pe atunci. Dizenterie. Nimeni n-a crezut un asemenea lucru. Periodic, oamenii s-au răsculat nemulţumiţi, până când Montfort a fost nevoit să-i ofere moştenitorului în vârstă de doi ani al lui Raymond-Roger o rentă anuală de 3 000 de soli, drept răsplată pentru preluarea rangului de viconte.

În mintea lui Alice apăru razant un chip. O femeie curajoasă, serioasă, frumoasă, devotată fiului şi soţului său.

— *Dame* Agnès, murmură ea. Baillard o privi ţintă.

— Nici numele ei n-a pierit dintre zidurile Cetăţii, rosti el încet. De Montfort a fost un catolic înflăcărat. El – şi poate că numai el – dintre toţi cruciaţii a crezut că acţionează în numele Domnului. A stabilit un bir pentru fiecare locuinţă în favoarea Bisericii şi a introdus zeciuiala pe primele fructe care veneau din nord. *La Ciutat* fusese învinsă, dar fortăreţele din Minervois, Muntele Negru şi din Pirinei au refuzat să se predea. Pedro, regele Aragonului, nu l-a acceptat ca vasal; Raymond VI, unchiul vicontelui Trencavel, s-a retras la Toulouse; conţii de Nevers şi Saint-Pol, precum Guy d’Evreux s-au întors în nord. Simon de Montfort intrase în posesia Carcassonei, dar era izolat.

Negustorii, comercianţii, ţesătorii au adus

veşti despre noi asedii şi bătălii, bune şi rele. Montréal, Preixan, Pamiers au căzut, dar Cabaret rezista. În primăvara lui 1210, în aprilie, după trei luni de asediu, de Montfort a ocupat oraşul Bram. A poruncit soldaţilor să-i prindă pe cei din garnizoană şi să le scoată ochii. Un singur om a fost cruţat şi însărcinat să ducă vestea nenorocirii lui Cabaret, un avertisment clar ca toţi cei care se opuneau să nu se aştepte la milă. Sălbăticiile şi oprimările s-au înteţit din ce în ce. În iulie 1210, de Montfort a atacat fortăreaţa Minerve. Oraşul este protejat pe două laturi de grohotişuri stâncoase adânci, tăiate în decursul a mii de ani de râurile ce străbat ţinutul respectiv. Mult deasupra satului, de Montfort a instalat un *trébuchet* uriaş, cunoscut şi sub numele de *La Malvoisine*– vecinul rău. Se opri şi se întoarse spre Alice. Acum există acolo o imitaţie a acestuia. Lucru ciudat. Timp de şase săptămâni, de Montfort a bombardat satul. Când Minerve a căzut în cele din urmă, o sută patruzeci de preoţi *parfait* au refuzat să se căiască şi au fost arşi pe acelaşi rug. În mai 1211, invadatorii au ocupat Lavaur, după un asediu de o lună. Catolicii l-au numit „scaunul lui Satana”. Într-un fel, aveau dreptate. Era căminul episcopului catar de Toulouse şi a sutelor de preoţi şi preotese *parfait* care locuiau în pace şi linişte acolo.

Baillard îşi ridică paharul la buze şi bău.

— Aproape patru sute de *credentes* şi preoţi *parfait* au fost arşi, inclusiv Amaury de Montréal, care a condus rezistenţa, alături de cei optzeci de cavaleri ai săi. Spânzurătoarea s-a prăbuşit sub

greutatea lor. Francezii au fost nevoiţi să le taie beregata. Aţâţaţi de mirosul sângelui, invadatorii au năvălit în oraş căutând-o pe doamna de Lavaur, Guirande, sub protecţia căreia trăiseră creştinii *Bons Homes.* Au prins-o şi au siluit-o. Au târât-o pe străzi ca pe o criminală oarecare, apoi au aruncat-o în fântână şi au lovit-o cu pietre până când au ucis-o. A murit îngropată de vie. Sau poate înecată.

— Ei ştiau cât de gravă era situaţia?

— Alaïs şi Sajhë au auzit câte ceva, dar la mai multe luni după ce evenimentele se petrecuseră. Războiul încă se mai dădea în câmpie. Trăiau modest, dar fericiţi, aici în Los Seres, cu Harif. Strângeau lemne, puneau carne la saramură pentru lunile lungi de iarnă... Au învăţat cum să facă pâine şi să întărească acoperişul cu stuf împotriva furtunilor. Glasul lui Baillard se îmblânzi. Harif l-a învăţat pe Sajhë să citească, mai întâi în *langue d'Oc,* apoi în limba invadatorilor, dar şi puţin în arabă şi ebraică. Zâmbi. Sajhë a fost un elev încăpăţânat, preferând mai degrabă activităţile trupului decât ale minţii, dar cu ajutorul lui Alaïs a perseverat.

— Probabil că voia să-i demonstreze ceva.

El îi aruncă o privire piezişă, dar nu făcu nici un comentariu.

— Nimic nu s-a schimbat până după sfârşitul Postului Mare, când Sajhë a împlinit treisprezece ani. Atunci Harif i-a spus că-şi va face ucenicia la curtea lui Pierre-Roger de Mirepoix. Urma să devină cavaler.

— Şi Alaïs ce părere a avut?

— S-a bucurat pentru el, având în vedere că băiatul îşi dorise dintotdeauna asta. În Carcassona, nu-şi mai dezlipea privirile de la scutierii care lustruiau cizmele şi coifurile stăpânilor. Se furişa în *lices* ca să urmărească turnirul. Viaţa de cavaler îi depăşea condiţia, dar asta nu-l împiedicase să se viseze călare, purtându-şi propriul blazon. Acum, în sfârşit, i se oferise şansa de a dovedi lumii că poate.

— Şi a plecat?

— Da. Pierre-Roger Mirepoix a fost un stăpân pretenţios, dar drept şi avea o reputaţie bună în ceea ce priveşte pregătirea tinerilor. Sarcina s-a dovedit dificilă, dar băiatul era isteţ şi prindea repede, aşa că nu s-a dat bătut. A învăţat să arunce cu lancea. A deprins lupta cu spada, cu buzduganul şi cu pumnalul. A exersat cum să stea drept într-o şa înaltă.

Preţ de câteva clipe, Alice îl urmări cum priveşte munţii pierdut în gânduri şi se miră, nu pentru prima dată, cum oamenii aceia din trecut, în a căror companie Baillard îşi petrecuse aproape întreaga viaţă, deveniseră sânge din sângele lui.

— Şi Alaïs ce a făcut în tot acest timp?

— Câtă vreme Sajhë a fost în Mirepoix, Harif a început s-o instruiască în riturile şi ritualurile frăţiei *Noublesso.* Ea avea deja talente de tămăduitor şi era o femeie cu judecată limpede. Erau puţine bolile, ale trupului sau spiritului, pe care ea să nu le poată trata. Harif a mai învăţat-o despre stele, despre modelele care alcătuiesc lumea, dezvăluindu-i înţelepciunea misticilor antici din ţinutul de unde venea el. Alaïs simţea că

Harif urmăreşte un scop ascuns. Ştia că o pregăteşte – ca de altfel şi pe băiat – pentru o misiune anume. Trase aer în piept şi continuă: Între timp, Sajhë nu prea se gândea la micul lor sătuc. Când şi când mai ajungeau veşti despre Alaïs în Mirepoix, prin intermediul păstorilor sau al preoţilor *parfait,* însă ea nu-l vizita niciodată. Din cauza surorii sale Oriane, Alaïs era declarată fugară şi pe capul ei se pusese un preţ mare. Harif i-a trimis bani lui Sajhë să-şi cumpere o platoşă, un cal, armură şi o spadă. A fost uns cavaler când abia împlinise cincisprezece ani. Ezită puţin. Nu peste multă vreme a plecat la război. Cei care trecuseră de partea francezilor, sperând clemenţă, şi-au încălcat jurămintele, printre ei numărându-se şi contele de Toulouse. De data asta, la chemarea lui, Pedro II de Aragon şi-a asumat responsabilităţile pe care le avea faţă de vasalii săi şi în ianuarie 1213 ei au pornit spre nord. Alături de contele de Foix, au reuşit să provoace destule pierderi în rândul armatelor slăbite ale lui de Montfort. În luna septembrie a aceluiaşi an, cele două oşti, nordul şi sudul, s-au înfruntat la Muret. Pedro era un cârmuitor curajos şi un strateg dibaci, însă atacul a fost prost condus şi în mijlocul bătăliei şi-a găsit sfârşitul. Sudul îşi pierduse liderul. Baillard se opri. Printre cei care luptau pentru independenţă era şi un cavaler din Carcassona, Guilhem du Mas. S-a descurcat destul de bine. Oamenii îl apreciau şi căutau să fie în preajma lui.

O nuanţă ciudată se simţea în vocea bătrânului, un soi de admiraţie amestecată cu

ceva pe care Alice nu reuşi să-l identifice.

— Pe douăzeci şi cinci iunie 1218, Lupul a fost asasinat.

— Lupul?

Bărbatul îşi ridică mâinile.

— Iartă-mă. În cântecele vechi, cum ar fi *Canso de lo Crosada,* lui de Montfort i se spunea lupul. A murit în timp ce asedia Tolosa. Lovit în cap de ghiuleaua unei catapulte, despre care se zice că era mânuită de o femeie.

Alice nu se putu abţine să nu zâmbească.

— I-au cărat trupul înapoi la Carcassona şi l-au îngropat în stilul celor din nord. Inima, ficatul şi stomacul au fost duse la Sant-Cerni, iar oasele la Sant-Nasari ca să fie îngropate sub o piatră mortuară, care acum este atârnată pe peretele transeptului de sud al Bazilicii. Poate că ai observat-o când ai vizitat *Cetatea,* nu? Alice se înroşi.

— Ăăăă… nu m-am simţit în stare să intru în catedrală, recunoscu ea. Baillard îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar nu mai adăugă nimic despre piatră.

— Fiul lui Simon de Montfort, Amaury, i-a succedat, însă neavând calităţile de conducător ale tatălui său, foarte curând a început să piardă din ţinuturile cucerite de părintele lui. În 1224, Amaury a capitulat. Familia de Montfort a renunţat la pământurile Trencavel. Sajhë se putea întoarce acasă. Pierre-Roger de Mirepoix s-a împotrivit iniţial, dar cavalerul…

Se opri brusc, se ridică în picioare şi coborî puţin dealul. Îşi reluă povestea fără să se uite la

Alice.

— Avea douăzeci şi şase de ani, spuse el. Alaïs era mai mare, dar Sajhë… nu-şi pierduse speranţa. O privea pe fată cu alţi ochi, trecuseră de etapa frate şi soră. Ştia că nu se pot căsători, deoarece Guilhem du Mas încă mai trăia, dar visa, mai ales acum când se transformase într-un adevărat bărbat, că între ei se poate naşte ceva.

Alice ezită, apoi se duse după el. Când îşi puse mâna pe braţul lui, Audric tresări, de parcă uitase de prezenţa ei.

— Ce s-a întâmplat? spuse ea încet, simţindu-se dintr-odată tulburată. Parcă urma să tragă cu urechea la o poveste intimă.

— Şi-a luat inima în dinţi şi i-a vorbit lui Alaïs. Harif ştia. Dacă Sajhë i-ar fi cerut sprijinul, l-ar fi sfătuit cu mare drag. Aşa însă, bătrânul se mulţumi să aştepte ceea ce se va petrece în continuare.

— Poate că Sajhë nu voia să accepte adevărul. Baillard zâmbi trist.

— *Benlèu.* Poate. Alice aşteptă.

— Aşadar…, îl îndemnă ea, când văzu că păstrează tăcerea. I-a spus Sajhë ce simte?

Baillard se răsuci pe călcâie şi o privi drept în ochi.

— Nu ştii? şopti el. Mă rog la Dumnezeu să nu afli cum e să iubeşti aşa de tare, fără să nădăjduieşti ca dragostea ta să primească un răspuns pe măsură.

Alice sări în apărarea lui Alaïs, chiar dacă părea o nebunie.

— Dar îl iubea, rosti ea ferm. Ca pe un frate.

Nu a fost îndeajuns? Baillard zâmbi.

— S-a mulţumit cu ceea ce a primit, replică el. Dar îndeajuns? Nu. Deloc. Se întoarse şi porni spre casă. Intrăm? o întrebă el, redevenind oficial. Mi-e cald. Iar dumneata, *Madomaisèla* Tanner, probabil că eşti obosită după un drum aşa lung.

Alice observă cât de palid, de epuizat arăta dintr-odată şi se simţi vinovată. Îşi privi ceasul şi văzu că discutaseră mai mult decât îşi închipuise. Era ora prânzului.

— Desigur, rosti ea încet, oferindu-i braţul. Merseră încet spre casă, unul lângă altul.

— O să te rog să mă ierţi, spuse el, imediat ce intrară. Trebuie să dorm puţin. Nu vrei să te odihneşti şi tu?

— Sunt obosită, recunoscu ea.

— Când o să mă trezesc, voi pregăti ceva de mâncare, apoi îţi voi termina povestea. Înaintea de lăsarea serii ne vom concentra şi asupra altor lucruri.

Aşteptă până când bătrânul trase draperia în urma lui. Apoi, simţindu-se incredibil de îndurerată, tânăra luă o pernă şi o pătură şi ieşi din nou afară.

Se aşeză undeva sub copaci. Îşi dădu seama atunci că se adâncise atât de mult în trecut, încât aproape că uitase de Shelagh şi de Will.

CAPITOLUL 68

— Ce faci? întrebă François-Baptiste, intrând în camera din micuţa cabană de pe Pic de Soularac.

Marie-Cécile stătea la o masă. *Cartea*

Numerelor se sprijinea deschisă pe un suport negru. Nici nu-şi ridică privirea.

— Studiez amplasarea camerei. François-Baptiste se aşeză lângă ea.

— Din vreun motiv anume?

— Ca să-mi amintesc elementele ce diferă între diagrama asta şi labirintul din peşteră.

Femeia îl simţi cum priveşte peste umărul ei.

— Şi sunt multe? întrebă el.

— Câteva. Uite, continuă ea, arătându-i cu degetele ale căror unghii lăcuite în roşu se întrezăreau prin mănuşile de protecţie. Altarul nostru se află aici, după cum e marcat. În peşteră el este mai aproape de zid.

— Dar asta nu înseamnă că desenul labirintului e neclar? Marie-Cécile îl privi, surprinsă de inteligenţa comentariului său.

— Dacă păzitorii originali au folosit *Cartea Numerelor* pentru ceremoniile lor, aşa cum a procedat şi *Noublesso Véritable,* n-ar trebui să fie la fel?

— Ba da, spuse ea. Nu există nici un mormânt, asta-i singura diferenţă evidentă, cu toate că groapa în care zăceau scheletele se află în exact aceeaşi poziţie.

— Ai mai auzit ceva despre ele? se interesă băiatul. Femeia scutură din cap că nu.

— Deci nici acum nu ştim cine sunt. Ea ridică din umeri.

— Are importanţă?

— Presupun că nu, replică el.

Mama lui văzu cât îl deranjează lipsa ei de entuziasm.

— Pe de altă parte, continuă femeia, nu cred că vreunul dintre aceste aspecte contează. *Modelul* reprezintă elementul de bază şi calea străbătută de *Navigatairé* în timp ce cuvintele sunt rostite.

— Eşti sigură că poţi citi pergamentul din *Cartea Cuvintelor?*

— Dacă ea provine din aceeaşi perioadă ca şi celelalte, atunci da. Hieroglifele sunt destul de simple.

Nerăbdarea o copleşi cu o asemenea tărie, încât îşi duse mâinile la gât de parcă cineva ar fi încercat s-o sugrume. În noaptea asta, puterea Graalului va pogorî asupra ei. Timpul va fi învins.

— Şi dacă O'Donnell minte? spuse François-Baptiste. Dacă n-are cartea? Sau dacă Authié n-a găsit-o nici el?

Marie-Cécile deschise ochii, readusă cu picioarele pe pământ de vocea lui aspră şi dură. Se uită chiorâş la el.

— *Cartea Cuvintelor* se află acolo, rosti ea.

Înfuriată că-i stricase buna dispoziţie, ea închise *Cartea Numerelor* şi o băgă la loc în învelitoarea ei. Aşeză pe suport *Cartea Poţiunilor.*

Pe dinafară, cele două volume păreau identice. Aceleaşi coperţi de lemn acoperite cu piele şi ţinute la un loc de cureluşe subţiri din piele.

Pe prima pagină nu era desenat decât un mic potir auriu, în centru. Pe verso era goală. Pe a treia pagină se găseau cuvintele şi imaginile ce apăreau şi pe zidurile subsolului din rue du Cheval Blanc.

Prima literă a fiecărei pagini era colorată în roşu, galben sau albastru cu margini aurii, dar restul textului alcătuia o masă compactă în care cuvintele se înşiruiau legate unul de altul, fără să dea vreo şansă cititorului de a şti când se termină un paragraf sau altul.

Marie-Cécile răsfoi pergamentul până pe la jumătate.

Printre hieroglife se iveau mici desene ale unor plante şi simboluri făcute cu verde. După ani întregi de studii şi de cercetări, după ce scormonise în toată moştenirea culturală a familiei de l'Oradore, bunicul ei ajunsese la concluzia că nici una dintre ilustraţii nu avea relevanţă.

Doar hieroglifele scrise pe cele două pergamente ale Graalului contau. Restul – cuvinte, imagini, culori – serveau fie ca ornament, fie pentru a ascunde adevărul.

— E acolo, spuse ea, aruncându-i o privire dură lui François-Baptiste. Vedea îndoiala de pe chipul lui, dar hotărî să nu mai adauge nimic. Adu-mi lucrurile, rosti ea tăios. Şi după aia, verifică unde a ajuns maşina.

Băiatul se întoarse câteva momente mai târziu cu gentuţa ei pătrăţoasă de farduri.

— Unde vrei s-o pun?

— Pe măsuţa de toaletă, îi răspunse ea.

După ce el părăsi iarăşi încăperea, Marie-Cécile se aşează pe taburet în faţa măsuţei. Gentuţa era din piele maronie fină şi purta iniţialele sale aurite. O primise cadou de la bunicul ei.

Deschise capacul. Înăuntru se găseau o

oglindă mare şi câteva buzunăraşe pentru pensule, şerveţele, aplicatori de fard şi o forfecuţă de unghii. Fardurile se înşirau frumos şi îngrijit pe mai multe rânduri. Rujuri, farduri de ochi, rimei, creion dermatograf, pudră. Unul dintre compartimentele de jos conţinea trei cutiuţe mici din piele roşie pentru bijuterii.

— Unde sunt? întrebă ea, fără să se răsucească şi simţindu-i din nou prezenţa.

— Nu foarte departe, replică François-Baptiste. Vocea tânărului era extrem de încordată.

— El e bine?

Fiul ei se apropie şi îi puse mâinile pe umeri.

— Îţi pasă, *Maman?*

Marie-Cécile se privi în oglindă, apoi se uită la el. Păreau că pozează amândoi pentru un tablou de familie. Băiatul rostise vorbele pe un ton obişnuit, însă ochii îl trădau.

— Nu, răspunse ea, văzându-l cum se relaxează puţin. Doar mă interesează.

O strânse de umeri, după care îi dădu drumul.

— Trăieşte, ca să-ţi răspund la întrebare. Le-a făcut probleme când l-au scos din maşină, aşa că au fost nevoiţi să-l readucă la tăcere un pic.

Femeia îşi arcui sprâncenele.

— Sper că nu prea mult. Altminteri nu îmi este de nici un folos pe jumătate conştient.

— Ţie? o chestionă el aspru.

Marie-Cécile îşi muşcă limba. François-Baptiste trebuia să rămână docil.

— *Nouă,* rectifică ea.

CAPITOLUL 69

Alice moţăia la umbra copacilor când Audric reapăru, două ore mai târziu.

— Am pregătit ceva de mâncare, spuse el.

Arăta mult mai bine, acum că dormise. Pielea îşi pierduse aspectul acela cenuşiu, iar ochii îi străluceau luminoşi.

Fata îşi strânse lucrurile şi-l urmă în casă. Brânză de capră, măsline, roşii, piersici şi o cană cu vin fuseseră aranjate frumos pe masă.

— Te rog. Pofteşte, ia tot ce vrei.

Imediat ce se aşezară, Alice începu să-i înşire toate întrebările care o chinuiau. Observă că bătrânul abia dacă ciuguleşte, în schimb bău ceva mai mult vin.

— A încercat Alaïs să recupereze cele două cărţi furate de sora şi de soţul ei?

— Reunirea Trilogiei Labirintului fusese intenţia lui Harif încă din clipa în care ameninţarea războiului şi-a aruncat umbra asupra ţinutului Pays d'Oc. Din cauza lui Oriane, pe capul lui Alaïs se pusese un preţ mare. Îi venea foarte greu să călătorească. În rarele ocazii când cobora din sat, pleca deghizată. Un drum în nord ar fi însemnat o nebunie. Sajhë a ticluit o mulţime de planuri ca să ajungă în Chartres. Dar nici unul n-a fost încununat succes.

— Pentru Alaïs?

— În parte, dar şi de dragul bunicii lui, Esclarmonde. Simţea că are o responsabilitate faţă de *Noublesso de los Seres,* aşa cum Alaïs avea faţă de tatăl ei.

— Ce s-a întâmplat cu Esclarmonde?

— Mulţi *Bons Homes* s-au dus în nordul Italiei. Esclarmonde n-a putut să călătorească atât de departe cu rănile pe care le avea. În schimb, a fost luată de Gaston şi de fratele lui într-o comunitate mică din Navarre, unde a rămas până la moartea ei, câţiva ani mai târziu. Sajhë a vizitat-o ori de câte ori a putut. Reluă povestirea după o pauză. Faptul că nu s-au mai văzut niciodată a întristat-o nespus pe Alaïs.

— Şi Oriane? întrebă tânăra după o vreme? A mai primit veşti despre ea?

— Foarte puţine. Mai interesant a fost labirintul din catedrala Notre Dame din Chartres. Nimeni n-a ştiut din a cui poruncă a fost construit şi cu ce scop. Probabil că de aceea Evreux şi Oriane s-au stabilit acolo, în loc să meargă pe moşiile lui din nord.

— Şi cărţile fuseseră legate tot în Chartres.

— În realitate, a fost construit ca să abată atenţia de la peştera cu labirint din sud.

— L-am văzut şi eu ieri, spuse Alice. „Oare ieri să fi fost?” N-am simţit nimic. Adică, da, era frumos, impresionant, dar cam atât.

Audric încuviinţă din cap.

— Oriane obţinuse ceea ce-şi dorea. Guy d’Evreux o luase cu el în nord ca soţie. În schimb, ea îi dăduse *Cartea Poţiunilor* şi *Cartea Numerelor* şi se jurase că nu va înceta să caute *Cartea Cuvintelor*.

— Ca soţie? se încruntă fata. Păi şi…

— Jehan Congost? A fost un om bun. Pedant, gelos, lipsit de simţul umorului poate, însă loial stăpânului său. François l-a ucis la porunca lui

Oriane. Se opri o clipă, apoi continuă: François a meritat să moară. A avut un sfârşit groaznic, dar nici că merita ceva mai bun.

Alice clătină din cap.

— Eu mă refeream la Guilhem, zise ea.

— A rămas în Midi.

— Dar nu avea pretenţii de la Oriane?

— Îşi sleise puterile în încercările de a-i alunga pe cruciaţi. Odată cu trecerea anilor, a rânduit o adevărată rezistenţă în munţi. La început a intrat în slujba lui Pierre-Roger de Mirepoix. Mai târziu, fiul vicontelui Trencavel a încercat să-şi recapete pământurile furate de la tatăl său, iar Guilhem s-a luptat pentru el.

— Adică a schimbat taberele? rosti Alice uimită.

— Nu, el… Baillard oftă. Nu, Guilhem du Mas nu l-a trădat niciodată pe vicontele Trencavel. A fost un prost, fără îndoială, dar nu un trădător. Oriane s-a folosit de el. L-au luat prizonier în acelaşi timp cu Raymond-Roger Trencavel, atunci când a căzut Carcassona. Spre deosebire de viconte, Guilhem a reuşit să scape. Audric inspiră adânc, de parcă l-ar fi durut ideea că trebuie să-i recunoască un merit. N-a fost un trădător.

— Dar Alaïs aşa a crezut, rosti ea încet.

— Guilhem s-a transformat în arhitectul propriului ghinion.

— Da, ştiu, dar chiar şi-aşa… să trăieşti cu un asemenea regret, ştiind că Alaïs se gândea că e un om rău şi…

— Guilhem nu merită milă, i-o reteză aspru Baillard. A trădat-o pe Alaïs, şi-a încălcat

jurămintele de la nuntă, a umilit-o. Dar totuşi, ea… Vocea i se stinse. Iartă-mă. Uneori mi-e greu să fiu obiectiv.

„Ce îl supără atât de tare?”

— Nu s-a încumetat niciodată s-o caute pe Alaïs?

— A iubit-o, rosti simplu Audric. N-ar fi îndrăznit să rişte să-i ducă pe francezi la ea.

— Şi nici ea n-a încercat să-l vadă? Audric clătină încet din cap.

— Tu cum ai fi procedat, dacă ai fi fost în locul ei? o întrebă. Alice se gândi un moment.

— Nu ştiu. Dacă îl iubea, în ciuda greşelilor lui…

— Din când în când, veştile despre campaniile lui Guilhem ajungeau şi în sat. Alaïs nu comenta, dar se mândrea pentru felul în care se schimbase soţul ei. Alice se foi în scaun. Audric parcă îi simţi nerăbdarea, aşa că începu să povestească mai susţinut. Timp de cinci ani după întoarcerea lui Sajhë în sat, continuă el, se aşternu peste ei o linişte înşelătoare. El, Alaïs şi Harif trăiau în bună pace. Şi alţi locuitori din Carcassona se retrăseseră în munţi, printre care se număra şi Rixende, fosta servitoare a lui Alaïs. Şi ea s-a stabilit până la urmă în sat. Viaţa era simplă, dar bună.

În 1229, totul s-a schimbat. Pe tronul Franţei urcase un nou rege. Saint-Louis era un bărbat zelos, cu o convingere religioasă puternică. Erezia îl îngreţoşa. În ciuda anilor de opresiuni şi de persecuţii din Midi, religia catară încă rivaliza cu cea catolică, atât în influenţă, cât şi în autoritate.

Cele cinci episcopii catare – Tolosa, Albi, Carcassona, Agen, Razès – atrăgeau mai mult respect din partea oamenilor decât biserica trufaşă a catolicilor. La început, nimic din toate acestea nu i-a afectat pe Alaïs şi pe Sajhë. Şi-au continuat traiul ca şi până atunci. Iarna, Sajhë pleca în Spania să adune arme pentru grupurile de răzvrătiţi. Alaïs rămânea pe loc. Era o călăreaţă desăvârşită, trăgea bine cu arcul, mânuia spada cu pricepere şi se vădea destul de curajoasă încât să poarte mesaje pentru conducătorii rezistenţei din Ariège şi din munţii Sabarthès. Oferea adăpost preoţilor şi preoteselor *parfait,* punându-le la dispoziţie totodată hrană şi informaţii despre locul şi zilele în care se ţineau slujbe. Cei mai mulţi dintre ei erau predicatori care rătăceau de colo-colo, câştigându-şi existenţa din munca propriilor mâini. Dărăceau, făceau pâine, ţeseau lâna. Călătoreau doi câte doi, de obicei un învăţat şi ucenicul său mai tânăr. Adesea doi bărbaţi, desigur, dar uneori şi femei. Audric zâmbi. Cam aşa cum făcuse pe vremuri Esclarmonde, prietena şi sfătuitoarea ei, în Carcassona. Excomunicările, indulgenţele acordate cruciaţilor, noua campanie de eradicare a ereziei, aşa cum îi spuneau ei, probabil că ar fi continuat la fel ca până atunci, dacă nu ar fi apărut noul papă, Gregorius IX. El nu mai voia să aştepte. Aşa că în 1233, a trecut Inchiziţia sub controlul său nemijlocit. Obiectivul lui era să-i găsească şi să-i elimine pe eretici, oriunde s-ar fi aflat aceştia şi indiferent de mijloace. I-a ales pe dominicani, Călugării Negri, să se ocupe în mod direct de acest aspect.

— Dar eu credeam că Inchiziţia vine din Spania! Întotdeauna aşa se spune.

— O greşeală obişnuită. Nu, Inchiziţia a fost creată pentru a-i extermina pe catari. Teroarea începuse. Inchiziţia colinda din oraş în oraş după bunul plac, acuzând, denunţând şi condamnând. Peste tot mişunau spionii. Se porunceau exhumări, astfel încât cadavrele îngropate în pământul sfânt să poată fi arse, că doar aparţineau unor eretici. Comparând spovedaniile şi jumătăţile de mărturisiri, inchizitorii au început să delimiteze o hartă a catarismului, care includea sate, oraşe, cetăţi. Pay d'Oc se îneca sub puterea unui val năprasnic de crime nedrepte. Oameni buni, oneşti au fost condamnaţi. Se părau unii pe alţii de frică. Orice aşezare importantă avea un tribunal condus de Inchiziţie, din Tolosa până în Carcassona. Odată condamnate, inchizitorii îşi trimiteau victimele autorităţilor laice pentru a fi întemniţate, bătute, mutilate sau arse pe rug. Îşi păstrau astfel mâinile curate. Puţini obţineau achitarea. Chiar şi cei care erau eliberaţi trebuiau să poarte obligatoriu o cruce galbenă pe haine ca să ştie lumea că sunt eretici.

Alice retrăi fugar câteva momente din trecut. Alerga prin pădure ca să scape de vânători. Apoi cădea. O bucată de material, culoarea unei frunze de toamnă, ridicată de vânt în aer.

„Oare am visat?"

Se uită la Audric şi mâhnirea de pe chipul lui îi înmuie sufletul.

— În mai 1234, inchizitorii au ajuns şi în oraşul Limoux. Printr-o întorsătură nefericită a

sorţii, Alaïs se găsea acolo cu Rixende. Probabil că au fost confundate cu nişte preotese *parfaits* – două femei singure – şi au fost arestate şi trimise la Tolosa.

„De asta mă temeam cel mai tare.”

— Nu şi-au dat numele adevărate, aşa că de-abia după multe zile Sajhë a aflat ce se petrecuse. Le-a urmat imediat, fără să-i mai pese de siguranţa lui. Din păcate, norocul nu i-a surâs. Cum audierile Inchiziţiei se ţineau mai ales în catedrala Sant-Sernin, s-a dus acolo să le caute. Dar Rixende şi Alaïs fuseseră închise la Sant-Etienne.

Alice îşi ţinu răsuflarea, amintindu-şi femeia-spectru târâtă de călugării în rase negre.

— Am fost acolo, reuşi ea să îngâne.

— Condiţiile s-au dovedit îngrozitoare. Mizerabile, brutale, înjositoare. Prizonierii erau ţinuţi fără lumină, fără căldură şi doar din urletele osândiţilor mai puteau distinge când e zi şi când e noapte. Mulţi au murit între zidurile reci, aşteptându-şi judecata.

Alice încercă să vorbească, dar gâtul i se uscase.

— Ea a…

Se opri, neputând să mai continue.

— Spiritul omenesc rezistă mult, dar odată înfrânt se risipeşte precum praful. Asta făceau inchizitorii. Îţi distrugeau spiritul, aşa cum îţi frângeau oasele, până când nu mai ştiai cine eşti.

— Povesteşte-mi, îl îndemnă ea iute.

— Sajhë a sosit prea târziu, rosti el calm. Dar Guilhem, nu. Auzise că o tămăduitoare, o femeie a

muntelui, fusese adusă pentru interogatorii şi ghicise cumva că e vorba de Alaïs, chiar dacă numele ei nu apărea în documentele vremii. I-a mituit pe temniceri să-i dea drumul înăuntru – sau poate că i-a ameninţat, nu pot preciza cu siguranţă. A găsit-o pe Alaïs. Ea şi Rixende erau ţinute separat de toţi ceilalţi, fapt care i-a înlesnit scoaterea ei pe furiş din Sant-Etienne şi apoi din Tolosa înainte ca inchizitorii să prindă de veste că dispăruse.

— Dar…

— Alaïs a crezut întotdeauna că Oriane dăduse poruncă să fie întemniţată. În orice caz, nu au apucat s-o interogheze.

Alice simţi lacrimi în ochi.

— Guilhem a dus-o înapoi în sat? întrebă ea, ştergându-se cu dosul palmei. S-a întors acasă?

Baillard încuviinţă.

— Până la urmă, da. S-a întors în *agost,* împreună cu Rixende, cu puţin timp înainte de ziua în care se sărbătoreşte înălţarea.

— Şi Guilhem n-a călătorit cu ele?

— Nu, adăugă bătrânul. Şi nici nu s-au mai întâlnit până când… Se opri.

Alaïs simţi mai degrabă, decât auzi cum Audric inspiră adânc.

— Fiica ei s-a născut şase luni mai târziu. Alaïs i-a spus Bertrande, în amintirea tatălui său, Bertrand Pelletier.

Cuvintele lui Audric păreau să sporească tensiunea din aer. „O altă piesă a marelui puzzle.”

— Guilhelm şi Alaïs, şopti ea mai mult pentru sine. Cu ochii minţii revăzu arborele genealogic al

familiei, întins pe podeaua din dormitorul lui Grace. Numele *Alaïs Pelletier-du Mas (1193-)* desenat cu cerneală roşie. Când îl studiase atunci, nu reuşise să citească numele de lângă ea, ci doar pe cel al lui Sajhë, scris în cerneală verde pe rândul de dedesubt şi în lateral.

— Alaïs şi Guilhem, repetă ea.

„O linie directă de descendenţă de la ei până la mine.”

Alice aproape că murea de nerăbdare să afle ce se petrecuse în acele trei luni cât Alaïs şi Guilhem rămăseseră împreună. De ce se despărţiseră din nou? Voia să ştie de ce simbolul labirintului apărea lângă numele lui Alaïs şi al lui Sajhë.

„Şi lângă al meu.”

Îşi ridică privirea, cuprinsă de entuziasm. Era pe punctul de a da drumul unui şir lung de întrebări, dar când îi zări chipul lui Audric se abţinu. Din instinct, realiză că insistase prea mult asupra subiectului ce-l avea în centru pe Guilhem.

— Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă ea încet. Alaïs şi fiica ei au stat în Los Seres împreună cu Sajhë şi Harif?

Din zâmbetul fugar schiţat în colţul buzelor, ea pricepu că bărbatul îi mulţumeşte pentru schimbarea subiectului.

— A fost o copilă frumoasă, spuse el. Cuminte, senină, zâmbăreaţă, îi plăcea să cânte. Toată lumea o adora, mai ales Harif. Bertrande stătea lângă el şi asculta ore întregi poveşti despre Ţara Sfântă şi despre bunicul ei, Bertrand Pelletier. Când a mai crescut, îi dădea tot felul de

misiuni de îndeplinit. La şase ani a învăţat-o să joace şah. Audric se opri. Se întristă din nou. Totuşi, în acest timp mâna neagra a Inchiziţiei îşi făcea simţită prezenţa pretutindeni. Cucerind câmpiile, cruciaţii şi-au îndreptat atenţia spre fortăreţele de neclintit din Pirinei şi Sabarthès. Fiul lui Trencavel, Raymond, s-a întors din exil în 1240 cu un contingent de cavaleri şi şi-a atras sprijinul celor mai mulţi dintre nobilii de Corbières. N-a întâmpinat nici o greutate majoră în recâştigarea aşezărilor dintre Limoux şi Muntele Negru. Întreaga ţară s-a mobilizat: Saissac, Azille, Laure, castelul de Quéribus, Peyreperteuse, Aguilar. Însă după o lună de lupte îndârjite a dat greş în recucerirea Carcassonei. În octombrie, s-a retras la Montréal. Nimeni nu i-a sărit în ajutor. Până la urmă, a ajuns în Aragon.

Teroarea a început imediat. Montréal a fost ras de pe faţa pământului, Montolieu, de asemenea. Limoux şi Alet au capitulat. Devenise clar pentru Alaïs, pentru toată lumea, că oamenii vor plăti un preţ scump pentru eşecul acelei revolte. Baillard îşi ridică brusc privirea spre ea. Ai fost la Montségur, *Madomaisèla* Alice? Ea clătină din cap că nu.

— Este un loc extraordinar. Unul sacru, chiar. Chiar şi-acum, spiritul lui deosebit pluteşte în aer. Trei laturi ale castelului sunt ridicate direct în munte. Templul lui Dumnezeu în cer.

— Muntele sigur, spuse ea fără să se gândească, apoi roşi, realizând că tocmai repetase cuvintele lui Baillard.

— Cu mulţi ani mai devreme, înainte de

începerea Cruciadei, liderii bisericii catare îi ceruseră seniorului de Montségur, Raymond de Péreille, să reconstruiască fără zăbavă acel *castellum* aproape ruinat şi să-i întărească fortificaţiile. Pe la 1243, Pierre-Roger de Mirepoix, la curtea căruia se pregătise Sajhë, conducea garnizoana acestuia. Temându-se pentru Bertrande şi pentru Harif, Alaïs a considerat că nu mai e înţelept să rămână în Los Seres, aşa că Sajhë s-a oferit să-i ajute şi să-i însoţească în călătoria lor spre Montségur. Audric clătină trist din cap. Din păcate, au devenit prea vizibili. Poate că ar fi trebuit să meargă separaţi. Numele lui Alaïs se afla pe lista inchizitorilor.

— Dar ea a îmbrăţişat religia catară până la urmă? întrebă tânăra, dându-şi seama că nici acum nu ştia cu precizie răspunsul.

— Catarii credeau că lumea pe care o vedem, auzim, gustăm, pipăim şi atingem reprezintă lucrătura Diavolului. Ei socoteau că Diavolul păcălise spiritele pure ce pluteau în regatul Domnului, dăruindu-le închisoarea cărnii aici, pe pământ. De aceea credeau că dacă duceau o viaţă cinstită şi aveau parte de un „sfârşit cuviincios”, sufletele lor vor fi eliberate din netrebnica piele şi se vor întoarce lângă Dumnezeu, în Rai. Dacă nu, după patru zile se reîncarnau iarăşi pe pământ pentru a intra într-un ciclu nou.

Alice îşi aminti cuvintele din Biblia lui Grace.

— Ceea ce se naşte din carne tot carne e; ceea ce se naşte din Spirit, spirit va rămâne.

Audric o aprobă.

— Ceea ce trebuie să înţelegi este că oamenii

îi iubeau în general pe *Bons Homes.* Nu luau nici o taxă pentru slujbele de căsătorie, de botez sau de înmormântare. Nu cereau nici un fel de răsplată. Se povesteşte că un preot *parfait* a dat peste un fermier îngenuncheat într-un colţ al pământului său. „Ce faci?” l-a întrebat el pe bărbat. „Îi mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a dăruit aşa o recoltă îmbelşugată”, a răspuns fermierul. Preotul a zâmbit şi l-a ajutat să se ridice în picioare. „Aceasta nu e munca lui Dumnezeu, ci a ta. Pentru că mâna ta a săpat pământul primăvara, ea este cea care s-a îngrijit de el.” Îşi ridică ochii spre Alice. Înţelegi?

— Cred că da, rosti ea, dar parcă totuşi fără convingere. Credeau că oamenii au control asupra propriei vieţi.

— În funcţie de constrângerile şi de limitele vremurilor şi ale locului în care te naşti, fireşte.

— Dar Alaïs şi-a însuşit acest mod de gândire? insistă ea.

— Ea semăna cu ei. Îi ajuta pe oameni, punea dorinţele celorlalţi mai presus de ale ei. Făcea tot ceea ce credea ea că se cuvine, indiferent de tradiţie sau de obiceiuri. Zâmbi. Ca şi *Bons Homes,* nu credea în ziua Judecăţii de Apoi. Era convinsă că lucrurile rele pe care le vedea în jurul ei nu au cum să fie lucrarea lui Dumnezeu, dar nu, nu era catară. Alaïs îşi dorea o lume pe care să o poată atinge.

— Şi Sajhë?

Audric nu-i oferi un răspuns direct.

— Cu toate că termenul „catar” a intrat în vorbirea curentă, la acea vreme, credincioşii îşi

spuneau *Bons Homes.* Textele latine ce aparţin Inchiziţiei se referă la ei cu numele de *albigenses* sau *heretici.*

— Şi atunci de unde vine cuvântul catar?

— Ah, păi, nu le putem permite învingătorilor să scrie povestea în locul nostru, spuse el. Este un termen pe care eu şi ceilalţi… Se opri zâmbind, de parcă ar fi făcut o glumă cu un interlocutor invizibil. Există multe explicaţii. Cuvântul *catar* în occitană – *cathare* în franceză – e posibil să se tragă din grecescul *katharos,* ce înseamnă pur. Cine poate şti care au fost intenţiile reale?

Alice se încruntă, simţind că pierde ceva din vedere, dar fără să ştie cu precizie ce anume.

— Păi şi religia în sine? De unde îşi trage originile? Nu din Franţa?

— Originile catarismului european se află în bogumilism, o credinţă dualistă care a înflorit în Bulgaria, Macedonia şi Dalmaţia începând cu secolul al X-lea. Era strâns legată de credinţele religioase mai vechi – cum ar fi zoroastrismul din Persia sau maniheismul. Adepţii lor credeau de asemenea în reîncarnare.

O idee începu să capete contur în mintea ei. Legătura dintre tot ceea ce îi povestea Audric şi ceea ce ştia deja. „Aşteaptă şi vei afla. Drămuieşte-ţi răbdarea."

— În Palatul Artelor din Lyon, continuă el, există un manuscris-copie a unui text catar, Evanghelia după Ioan, unul dintre puţinele documente care au scăpat din mâinile distrugătoare ale Inchiziţiei. E scris în *langue d'Oc,* un lucru care în vremurile acelea constituia

un act eretic, supus pedepsei. Dintre toate textele sacre ale credincioşilor *Bons Homes,* Evanghelia după Ioan era cel mai important. Este cea care pune cel mai tare accentul pe iluminarea personală, individuală, prin intermediul cunoaşterii – *gnosis.* Credincioşii *Bons Homes* refuzau să se închine în faţa idolilor, a crucilor şi a altarelor – sculptate din lemnul sau piatra Diavolului; ei preţuiau cuvântul lui Dumnezeu mai presus de orice altceva.

„La începuturi a fost Cuvântul, iar Cuvântul a venit de la Dumnezeu şi Cuvântul a fost Dumnezeu.”

— Reîncarnarea, îşi rosti ea gândul cu voce tare. Dar cum se poate împăca aşa ceva cu teologia creştină?

— În centrul legământului creştin se află darul vieţii veşnice pentru cei care cred în Hristos şi sunt izbăviţi prin sacrificiul lui pe cruce. Şi reîncarnarea tot o formă de viaţă veşnică reprezintă.

„Labirintul. Calea spre viaţa eternă.”

Audric se ridică şi se apropie de fereastră. Privindu-i silueta subţire şi spatele drept, Alice văzu în el o hotărâre ce nu existase înainte.

— Spune-mi, *Madomaisèla* Tanner, zise, întorcându-se cu faţa spre ea. Crezi în destin? Sau calea pe care alegem să o străbatem ne face ceea ce suntem?

— Eu…, începu fata.

Se opri, nemaiştiind ce gândeşte cu adevărat. Aici, în mijlocul munţilor fără vârstă, ascunsă printre nori, lumea de zi cu zi şi valorile ei păreau

să nu mai conteze.

— Cred în visele mele, îngăimă ea.

— Crezi că-ţi poţi schimba soarta? o iscodi el, aşteptând un răspuns.

— Păi, altfel de ce am mai trăi? Dacă viaţa fiecăruia nu reprezintă decât o cale predeterminată, toate experienţele care alcătuiesc fiinţa noastră – dragoste, suferinţă, bucurie, învăţătură, schimbare – ar fi egale cu zero.

— Şi n-ai opri pe nimeni să aleagă după cum crede de cuviinţă?

— Depinde de împrejurări, rosti ea nervoasă. De ce?

— Vreau doar să-ţi aminteşti asta, spuse el blând. Atât. Când va vine momentul potrivit, o să te rog să-ţi aduci aminte. *Si es atal es atal.*

Cuvintele lui stârniră ceva în sufletul tinerei. Alice putea să jure că le mai auzise. Se scutură, însă amintirea refuză să iasă la iveală.

— Ce-o fi o fi, mai adăugă Baillard.

CAPITOLUL 70

— *Monsieur* Baillard, eu… Audric îşi ridică mâna.

— *Benlèu,* spuse el, întorcându-se la masă şi reluându-şi povestea din locul în care o întrerupsese. O să-ţi povestesc tot ce vrei să ştii, îţi promit.

Ea deschise gura să spună ceva, dar se abţinu.

— Viaţa în fortăreaţă era agitată, dar frumoasă totuşi. Pentru prima dată după mulţi ani, Alaïs se simţea în siguranţă. Bertrande, care avea

acum aproape zece ani, era foarte iubită de copiii care locuiau în cetate şi în afara ei. Harif, deşi ajuns la bătrâneţe şi foarte fragil, încă îşi mai păstra buna dispoziţie. Trăia înconjurat de oameni dragi: Bertrande îl vrăjea, iar preoţii *parfait* îi ofereau posibilitatea de a discuta despre semnificaţia lui Dumnezeu şi a lumii. Sajhë nu se dezlipea de Alaïs şi se poate spune că, în sfârşit, gustau din fericire.

Alice închise ochii şi dădu voie trecutului să-i umple mintea.

— Şi poate că ar mai fi continuat să trăiască astfel ani buni, dacă n-ar fi existat un act nesăbuit de răzbunare. Pe douăzeci şi opt mai, 1242, Pierre-Roger de Mirepoix primi vorbă că patru inchizitori sosiseră în orăşelul Avignonet. Imediat, mai mulţi preoţi *parfaits* şi *credentes* au fost aruncaţi în temniţă sau arşi pe rug. Pierre-Roger s-a hotărât să nu stea cu mâinile în sân. În ciuda sfaturilor primite de la supuşii săi credincioşi, inclusiv de la Sajhë, el a strâns o trupă de optzeci şi cinci de cavaleri din garnizoana Montségur. Lor li s-au alăturat şi alţi oameni *en route.* Au străbătut drumul de peste o sută de kilometri până la Avignonet într-o singură zi. La scurt timp după ce inchizitorul Guillaume Arnaud şi ceilalţi trei însoţitori s-au dus la culcare, cineva din interiorul casei i-a lăsat să intre. Au spart uşile de la dormitoarele acestora şi cei patru inchizitori au fost omorâţi. Şapte dintre cavaleri au susţinut că ei fuseseră cei care au dat primele lovituri. Se zice că Guillaume Arnaud a murit cu un *Te Deum* pe buze. În orice caz, însemnările inchizitorilor lor au

fost îndepărtate şi distruse.

— Un lucru bun, desigur.

— O acţiune provocatoare. Măcelul a dat naştere unui răspuns pe măsură. Regele a hotărât să şteargă Montségur de pe faţa pământului, odată pentru totdeauna. O armată compusă din baroni din nord, inchizitori catolici, mercenari şi soldaţi şi-au aşezat tabăra la poalele muntelui. Asediul a început, dar totuşi locuitorii intrau şi ieşeau din fortăreaţă după bunul plac. După cinci luni, garnizoana pierduse numai trei oameni şi se părea că asediul va da greş.

Cruciaţii au angajat un pluton de mercenari basci, care s-au căţărat pe munte şi şi-au instalat tabăra la o aruncătură de băţ de zidurile castelului, tocmai când viscolul îşi făcea simţită prezenţa. Pericolul nu părea iminent, însă Pierre-Roger a hotărât să-şi retragă oamenii din fortificaţiile de pe latura de est, care era şi cea mai vulnerabilă. O greşeală imensă. Înarmaţi cu informaţii primite de la iscoadele dinăuntru, mercenarii au reuşit să escaladeze versantul abrupt de pe coasta de sud a muntelui. Au înjunghiat santinelele şi au ocupat Roc de la Tour situat pe o stâncă uriaşă ce se ridica în cel mai înalt punct al muntelui Montségur. Locuitorii n-au putut decât să privească neputincioşi cum catapultele şi arbaletele urcau nestingherite spre Roc de la Tour. În acelaşi timp, ceva mai jos, un *trébuchet* puternic se apucase deja să distrugă turnul de apărare. Baillard făcu o scurtă pauză ca să mai respire. De Crăciun, în 1243, francezii au capturat şi acest turn. Nu le mai rămăseseră acum

decât câţiva zeci de metri până la fortăreaţă. Şi-au rânduit din nou toate armele mari de asediu. Zidurile estice şi sudice constituiau o ţintă perfectă.

Bătrânul îşi răsucea întruna inelul în jurul degetului mare în timp ce vorbea.

Alice îl urmări fascinată, realizând că în mintea ei mai stăruia o imagine asemănătoare a unui alt bărbat care făcea exact acelaşi gest.

— Pentru prima dată, continuă Audric, se confruntau cu posibilitatea ca Montségur să cadă. În vale, stindardele şi flamurile Bisericii Catolice precum şi *fleur-de-lys* ale regelui francez – deşi decolorate şi tocite după zece luni de arşiţă, ploaie şi zăpadă – încă mai fluturau mândre. Armata cruciată, condusă de seneşalul de Carcassona, Hugues de Arcis, număra între şase şi zece mii de soldaţi. În cetate nu erau mai mult de o sută de oameni înarmaţi. Alaïs a vrut să… Se opri o clipă, apoi continuă: A avut loc o întâlnire între liderii bisericii catare, episcopul Bertrand Marty şi Raymond Aiguilher.

— Comoara catară. E adevărat, atunci? A existat? Baillard clătină din cap.

— Doi *credentes,* Matheus şi Peter Bonnet, au fost aleşi pentru ducerea la bun sfârşit a acestei misiuni. Înfofoliţi până la gât împotriva gerului cumplit, şi-au prins comoara de spate şi s-au furişat afară din castel la adăpostul nopţii. Au ocolit santinelele postate pe drumurile de trecere în munte, străbătând satul, apoi au pornit spre sud în munţii Sabarthès.

Alice făcu ochii mari.

— La Pic de Soularac.

Din nou bătrânul încuviinţă.

— De acolo, comoara urma să fie preluată de alţii. Trecătorile spre Aragon şi Navarre erau acoperite de troiene uriaşe. Prin urmare, s-au îndreptat către porturi şi de acolo au navigat până în nordul Italiei, în Lombardia, unde vieţuia o comunitate înfloritoare şi mai puţin persecutată de *Bons Homes.*

— Şi ce s-a întâmplat cu fraţii Bonnet?

— Matheus s-a întors singur la sfârşitul lui *janvier*. De data asta, santinelele postate pe drum erau localnici din Camon sur l'Hers, o aşezare apropiată de Mirepoix, aşa că l-au lăsat să treacă mai departe. Matheus le-a spus de întăriri. Se zvonea că noul rege al Aragonului va sosi la primăvară. Din păcate, vorbele, chiar dacă pline de speranţă, nu-i mai putea ajuta. Asediul se îndrepta vertiginos spre marea victorie şi întăririle nu prea mai aveau şanse să spargă rândurile duşmanilor. Baillard îşi ridică privirea sa chihlimbarie şi se uită la Alice. Se auzea că Oriane pornise spre sud, însoţită de fiul şi de soţul său, aducând cu ea forţe proaspete pentru francezi. Asta nu însemna decât un singur lucru. Că după atâţia ani în care Alaïs fugise şi se ascunsese, sora ei prinsese de veste că încă mai trăieşte. Voia *Cartea Cuvintelor*.

— Dar sigur că Alaïs n-o avea la ea, nu? Audric nu-i răspunse.

— Pe la jumătatea lui februarie, atacatorii şi-au împins trupele tot mai mult înainte. Pe 1 martie 1244, după o ultimă încercare de a-i alunga pe

basci din Roc de la Tour, de pe meterezele aproape în ruine s-a auzit sunetul prelung al unui corn. Bărbatul oftă. Raymond de Péreille, seniorul de Montségur şi Pierre-Roger de Mirepoix, comandantul garnizoanei, au ieşit pe Poarta Mare şi s-au predat în mâinile lui Hugues des Arcis. Lupta se terminase. Montségur, ultima dintre fortăreţe, capitulase.

Alice se sprijini de spătarul scaunului înfrântă, dorindu-şi ca totul să fi avut un final diferit.

— Fusese o iarnă aspră şi geroasă atât pe munte, cât şi în valea de jos. Ambele tabere erau epuizate. Negocierile au fost scurte. Actul de capitulare a fost semnat a doua zi de Peter Amiel, arhiepiscopul de Narbonne. Termenii s-au dovedit generoşi. Fără precedent, ar spune unii. Fortăreaţa intra în proprietatea Bisericii Catolice şi a coroanei franceze, dar toţi locuitorii cetăţii primeau iertare pentru crimele din trecut. Până şi asasinii inchizitorilor din Avignonet aveau să fie scutiţi de pedeapsă. Soldaţii urmau să fie eliberaţi doar în baza unei simple penitenţe, după ce îşi mărturiseau păcatele în faţa inchizitorilor. Toţi cei care se lepădau de credinţele eretice puteau pleca liberi şi singura pedeapsă era crucea pe care trebuiau s-o poarte pe haine.

— Iar cei care refuzau să facă asta? întrebă Alice.

— Cei care nu voiau să se căiască urmau să fie arşi pe rug ca eretici. Baillard mai sorbi o gură de vin. Se obişnuia pe atunci ca la sfârşitul unui asediu să se pecetluiască înţelegerea prin

predarea unor ostatici. Printre aceştia s-au numărat fratele episcopului Bertrand, Raymond, bătrânul cavaler Arnald-Roger de Mirepoix şi fiul cel mai mic al lui Raymond de Péreille.

Ceea ce nu se obişnuia însă pe vremea aia a fost oferirea unei perioade de graţie de două săptămâni. Liderii catarilor au cerut să li se permită să rămână în Montségur timp de paisprezece zile înainte de a coborî din munţi. Cererea a fost aprobată.

Inima începu să-i bată cu putere.

— De ce? Audric zâmbi.

— Istoricii şi teologii se ceartă de sute de ani pe motivul pentru care catarii au cerut această amânare. Ce trebuiau să facă şi nu fusese făcut deja? Comoara se afla în siguranţă. Ce era atât de important, încât să-i determine pe catari să mai stea în fortăreaţa distrusă şi rece încă puţin timp, după ce suferiseră atât de tare?

— Păi, de ce?

— Pentru că Alaïs era cu ei, spuse el. Avea nevoie de timp. Oriane şi ai săi o aşteptau la poalele munţilor. Harif se găsea înăuntrul fortăreţei, Sajhë la fel, ca să nu mai vorbim de fiica ei. Ar fi riscat prea multe. Dacă erau prinşi, sacrificiile făcute de Simeon, de tatăl ei şi de Esclarmonde pentru a păstra taina n-ar mai fi însemnat nimic.

În sfârşit, fiecare bucată a gigantului puzzle se aşezase cuminte la locul ei şi Alice putea vedea imaginea completă, clară, vie şi strălucitoare, chiar dacă îi venea tare greu să se încreadă în existenţa ei reală.

Privi pe fereastră, admirând peisajul veşnic acelaşi, de neclintit. Probabil că nu se schimbase cu mult de pe vremea când Alaïs locuise aici. Acelaşi soare, aceeaşi ploaie, acelaşi cer.

— Spune-mi adevărul despre Graal, rosti ea încet.

CAPITOLUL 71

Montségur

MARÇ 1244

Alaïs stătea pe zidurile fortăreţei Montségur, o siluetă micuţă şi solitară, învăluită în pelerina groasă de iarnă. Frumuseţea venise odată cu trecerea anilor. Era subţirică, dar chipul, gâtul şi ţinuta aveau o graţie aparte. Se uită în jos spre mâini. De cu dimineaţă arătau vineţii, aproape transparente.

„Mâinile unei femei bătrâne."

Zâmbi. Nu, nu bătrâne. Era totuşi mai tânără decât anii pe care-i număra tatăl ei când murise.

Lumina se aşternu blând de jur împrejur, împinsă lent de soarele care se chinuia să-i redea lumii înfăţişarea ei obişnuită, alungând umbrele nopţii. Alaïs privi piscurile acoperite cu omăt ale Pirineilor, apărând şi dispărând la orizont. Pădurile de pin de pe creste străluceau roşiatic. Norii dimineţii se buluceau peste costişele zimţate ce coborau din Pic de Sant-Bartélémy. Dincolo de ele, se zărea Pic de Soularac.

Îşi aminti de casa ei, simplă şi primitoare, adăpostită între coline. Parcă şi vedea fumul ce ieşea rotocoale pe horn în dimineţile reci ca aceasta. Primăvara venea târziu în munţi, iar iarna

de acum se arătase una cumplit de geroasă, însă puterea ei scădea simţitor. În amurg, petele rozalii de pe cer o vesteau netăgăduit. În Los Seres, foarte curând, copacii vor înmuguri. Până în aprilie, păşunile se vor încărca de flori delicate albastre, galbene şi albe.

Mult mai jos, Alaïs întrezărea construcţiile care alcătuiau satul Montségur: doar câteva cocioabe şi case mai rămăseseră în picioare după zece luni de asediu. Ruinele erau înconjurate de corturile şi de pavilioanele armatei franceze. Pe margini, fluturau în vânt stindardele şi flamurile tocite şi decolorate. Şi ei suferiseră din pricina aceleiaşi ierni aspre, la fel ca şi locuitorii fortăreţei.

Pe versanţii de apus, chiar la poalele munţilor, se ridica o palisadă de lemn. Francezii o construiseră de-a lungul mai multor zile. Ieri, înfipseseră toată ziua un şir de ţepuşe până în mijlocul ei, arătând ca o spinare cocoşată de lemn. Parii erau legaţi cu braţe de iască şi mănunchiuri de nuiele. Pe seară, îi văzuse cum sprijină scările pe marginile ei.

„Un rug unde vor arde ereticii.”

Alaïs se cutremură. În câteva ore totul se va termina. Nu se temea că va muri. Dar văzuse prea mulţi oameni arşi ca să se mai amăgească vreun pic cu nădejdea că suferinţa va fi izbăvită prin credinţă. Pentru cei care doriseră, Alaïs le adusese leacuri care să le amorţească trupurile. Dar cei mai mulţi dintre ei aleseseră să plece pe lumea cealaltă fără ajutor.

Pietrele vineţii de pe jos alunecau din cauza

gheţii. Ea desenă în zăpadă cu vârful ghetei labirintul. Se simţea tulburată. Dacă şiretlicul ei ţinea, atunci căutarea *Cărţii Cuvintelor* va lua sfârşit. Dacă dădea greş, se jucase cu vieţile celor care îi oferiseră adăpost atâţia ani – oamenii lui Esclarmonde, oamenii tatălui său – de dragul Graalului.

Nici nu-şi putea închipui groaznicele urmări.

Închise ochii şi călători cu gândul până în anul în care intrase în peşteră. Harif, Sajhë şi ea. Îşi aminti adierea blândă a curentului pe braţele ei golaşe, licărul lumânărilor, frumoasele glasuri străpungând întunericul. Vorbele pe care le rostise atunci erau atât de vii, încât aproape le simţea gustul pe limbă.

O trecu un fior pe şira spinării, gândindu-se la clipa în care în sfârşit pricepuse, şi incantaţiile se rostogoliseră firesc de pe buzele ei. Acel moment neasemuit de iluminare, în care tot ceea ce se întâmplase şi tot ceea ce avea să se întâmple se contopise, în vreme ce Graalul pogora asupra ei.

„Şi prin vocea şi mâinile ei, la el.”

Alaïs răsuflă din greu. Trăise un miracol atunci.

Un zgomot o făcu să tresară. Deschise ochii şi trecutul se risipi. Se întoarse şi o văzu pe Bertrande strecurându-se printre crenelurile înguste. Îi zâmbi şi flutură din mâini în semn de bun venit.

Fiica ei era mai puţin serioasă decât fusese ea la aceeaşi vârstă. Dar în rest, semănau ca două picături de apă. Acelaşi chip în formă de inimă, aceeaşi privire directă şi păr lung castaniu. Dacă

Alaïs nu ar fi avut părul cărunt şi riduri la coada ochilor, oricine le-ar fi putut lua drept surori.

Încordarea aşteptării se vedea pe chipul fetei ei.

— Sajhë spune că vin soldaţii, începu ea cu o voce nesigură. Alaïs clătină din cap.

— Nu vor urca până mâine, rosti ea ferm. Şi mai avem multe de făcut până atunci. Îi luă mâinile reci în palmele sale. Mă bizui pe tine că-l vei ajuta pe Sajhë şi că te vei îngriji de Rixende. Mai ales în seara asta. Au nevoie de tine.

— Nu vreau să te pierd, *Mamà,* spuse ea cu buze tremurânde.

— N-o să mă pierzi, surâse ea, rugându-se să fie adevărat. Vom fi din nou împreună, curând. Trebuie să ai răbdare.

Bertrande izbuti să schiţeze un zâmbet.

— Acum e mai bine. Haide, *filha.* Să coborâm.

CAPITOLUL 72

În zorii zilei de şaisprezece martie, într-o miercuri, se strânseră cu toţii în dreptul Porţii Mari din Montségur.

De pe metereze, cei din garnizoană îi priviră pe cruciaţii trimişi să-i întemniţeze pe *Bons Homes* cum urcă şi ultima bucată a cărării stâncoase, încă alunecoasă din pricina pojghiţei de gheaţă.

Bertrande stătea cu Sajhë şi Rixende în faţa mulţimii. În aer plutea tăcerea. După luni de atacuri neobosite, încă nu se obişnuise cu lipsa bubuiturilor scoase de catapulte şi arbalete.

În ultimele două săptămâni domnise pacea.

Pentru mulţi, sfârşitul vieţii lor se apropia. Se sărbătorise Paştele. Preoţii *parfait* şi câteva preotese postiseră. În ciuda promisiunilor de iertare pentru cei care se lepădau de credinţa lor, aproape jumătate din populaţia fortăreţei, printre ei numărându-se şi Rixende, aleseseră să-şi primească resemnaţi *consolament-ul.* Mai degrabă mureau ca *Bons Chrétiens* decât să trăiască o viaţă de învinşi sub coroana franceză. Îşi lăsaseră moştenire bunurile celor sortiţi să ducă o viaţă tristă fără cei dragi alături. Bertrande ajutase la împărţirea darurilor: ceară, piper, sare, încălţăminte, o desagă, pantaloni şi chiar o pălărie din pâslă.

Pierre-Roger de Mirepoix primise o păturică plină cu monede. Alţii îi dăduseră porumb şi pieptare din postav ca să le ofere oamenilor săi. Marquesia de Lanatar îşi dăruise toate lucrurile nepoatei ei, Philippa, soţia lui Pierre-Roger.

Bertrande privi de jur împrejur la chipurile tăcute şi rosti în gând o rugăciune pentru mama sa. Alaïs pregătise veşmintele lui Rixende cu mare grijă. Rochia verde-închis şi o pelerină roşie, pe al cărei tiv fusese brodat un model cu pătrăţele şi romburi albastre şi verzi, dar şi flori galbene. Mama ei îi explicase că aşa arăta pelerina pe care o purtase în ziua nunţii la *capèla* Santa-Maria din castelul Comtal. Alaïs ştia că sora ei, Oriane, şi-o va aminti, chiar dacă trecuseră atât de mulţi ani.

Prevăzătoare, Alaïs îi legase la brâu o mică tolbă din piele de oaie, foarte asemănătoare cu traista *chemise* în care se ţinea fiecare carte a Trilogiei Labirintului. Bertrande o ajutase s-o

umple cu pânză şi bucăţi de pergament, astfel încât, măcar de la distanţă, să te păcălească. Nu pricepea întocmai semnificaţia acestor pregătiri, dar nu punea la îndoială că o mare taină se ascunde în spatele lor. Se bucurase că poate da o mână de ajutor.

Copila se întinse şi luă mâna lui Sajhë.

Mai-marii bisericii catare, Bertrand Marty şi Raymond Aiguilher, amândoi bătrâni de acum, stăteau nemişcaţi în robele lor albastru-închis. Ani de zile slujiseră cu trăinicie, călătorind pretutindeni, propovăduind vorbele sfinte şi aducându-le alinare credincioşilor din satele izolate din munţi şi de la câmpie. Acum se aflau pe punctul de a-şi conduce oamenii direct în mijlocul focului.

— *Mamà* o să fie bine, şopti Bertrande, încercând mai mult să se liniştească pe ea însăşi. Simţi mâna lui Rixende pe umăr. Mi-aş fi dorit ca tu să nu…

— Eu am ales, spuse iute Rixende. Am ales să mor în credinţă.

— Dar dacă *Mamà* o să fie luată şi ea? şopti Bertrande. Femeia o mângâie pe păr.

— Nu ne rămâne decât să ne rugăm.

Fetei i se umplură ochii de lacrimi când soldaţii ajunseră lângă ei. Rixende îşi întinse mâinile pentru a fi legate. Bărbatul clătină din cap. Pentru că nu se aşteptaseră ca atât de mulţi să-şi dorească moartea, nu aduseseră cu ei suficiente lanţuri.

Bertrande şi Sajhë priviră tăcuţi cum Rixende şi ceilalţi trec prin Poarta Mare şi îşi încep

coborâşul pe cărarea abruptă şi şerpuitoare a muntelui. Pelerina roşie a lui Alaïs îţi sărea în ochi printre veşmintele maronii şi verzi, strălucind puternic în contrast cu cerul plumburiu.

Îndemnaţi de episcopul Marty, ostaticii se apucară să cânte. Montségur căzuse, dar ei nu erau înfrânţi. Bertrande îşi şterse lacrimile cu dosul palmei. Îi promisese mamei ei să fie puternică. Şi se va strădui să se ţină de cuvânt.

Pe pajiştile de pe costişele mai joase se ridicaseră tribune pentru privitori. Acestea gemeau de oameni. Proaspăta nobilime din Midi, baronii francezi, aliaţii lor, preoţii catolici şi inchizitorii, invitaţi cu toţii de Hugues des Arcis, seneşalul de Carcassonne. Veniseră să vadă „dreptatea” care se făcea în sfârşit după mai bine de treizeci de ani de război cu proprii semeni.

Guilhem îşi trase mai bine pelerina pe lângă el, ca să nu fie recunoscut. Cu greu îşi putea arăta faţa nestingherit, după ce se luptase o viaţă cu francezii. Nu-şi putea îngădui să fie prins tocmai acum. Privi de jur împrejur.

Dacă veştile pe care le primise se vădeau corecte, atunci undeva în mulţime trebuia să fie şi Oriane. Era hotărât să n-o lase să se apropie de Alaïs. Chiar şi după atâta amar de vreme, numai gândul la cumnata sa îl umplea de mânie. Îşi încleştă pumnii, dorindu-şi să poată trece la treabă chiar în clipa aceea. Să nu se mai ascundă şi să nu mai aştepte, ci pur şi simplu să-i înfigă un pumnal în inimă, aşa cum ar fi trebuit să facă acum treizeci de ani. Dar Guilhem ştia că răbdarea e mama înţelepciunii. Dacă s-ar fi pripit,

nici măcar n-ar mai fi apucat să-şi scoată spada.

Îşi plimbă privirea peste oamenii înşiraţi în tribune până când zări chipul pe care îl căuta. Oriane stătea chiar în mijlocul primului rând. Nu mai rămăsese nici o urmă din înfăţişarea ei de doamnă din sud. Hainele scumpe erau croite în stilul preţios şi complicat al celor din nord. Pelerina albastră din catifea era brodată cu fir de aur şi în jurul gâtului purta un guler gros de hermină. Gluga şi mănuşile se asortau cum nu se poate mai bine. Cu toate că faţa ei încă te mai impresiona prin frumuseţe, pielea i se subţiase şi trăsăturile i se urâţiseră din pricina expresiei aspre şi răutăcioase.

Lângă ea se afla un tânăr. Asemănarea îl izbi atât de tare pe Guilhem, încât putea să jure că e vorba de unul dintre fiii ei. Ştia că Louis, cel mai mare, se alăturase Cruciadei. Avea pielea Orianei şi aceleaşi bucle negre, în vreme ce de la tatăl său moştenise nasul acvilin.

Se auzi un strigăt. Guilhem se răsuci pe călcâie şi văzu şirul de prizonieri care ajunseseră la poalele muntelui, iar acum erau împinşi de la spate spre rug. Mergeau liniştiţi şi demni. Cântau. „Ca un cor de îngeri”, gândi el, băgând de seamă expresia de stingherealã provocată de dulceaţa sunetelor pe chipurile celor de faţă.

Seneşalul Carcassonei stătea lângă arhiepiscopul de Narbonne. La semnul său, o cruce de aur se ridică în aer şi călugării negri şi preoţii se apropiară de rug.

În spatele lor, se zărea un rând de soldaţi care ţineau torţe aprinse în mâini. Se chinuiau să

împiedice fumul să plutească spre tribune. Flăcările sfârâiau şi se zvârcoleau sub puterea vântului geros de iarnă.

Unul câte unul, se strigară numele ereticilor. Aceştia păşeau înainte şi suiau scările spre rug. Guilhem înlemnise, copleşit de groază. Ura faptul că nu poate face nimic să oprească împlinirea osândei. Chiar dacă ar fi fost însoţit de mai mulţi bărbaţi, ştia că ei nu şi-ar fi dorit să se amestece. Datorită împrejurărilor şi nu credinţei, îşi petrecuse mult timp alături de *Bons Homes.* Îi preţuia şi îi respecta, cu toate că nu îi înţelegea pe deplin.

Mormanele de paie şi surcelele erau îmbibate cu păcură. Câţiva soldaţi urcaseră pe rug şi îi legau în lanţuri pe preoţii şi preotesele *parfait* de stâlpii din mijloc.

Episcopul Marty începu să se roage.

— *Payre sant, Dieu dreiturier dels bons esperits.*

Treptat, celelalte voci i se alăturară. Şoaptele se înteţiră din ce în ce, până când se preschimbară într-un vuiet. Cei de faţă schimbară priviri ruşinate şi deveniră neliniştiţi. Nu veniseră să vadă aşa ceva.

Arhiepiscopul făcu iute un semn din mână şi preoţii se puseră pe cântat psalmul care se preschimbase în imnul Cruciadei. *Veni Spirite Sancti,* cuvinte ce încercau să acopere rugăciunile catare.

Episcopul se dădu mai aproape şi aruncă prima torţă pe rug. Soldaţii îl urmară numaidecât. Una câte una, torţele azvârlite atinseră pământul.

Focul prinse puteri nu mult după aceea. Flăcările cuprindeau rugul, strecurându-şi limbile printre paie, pentru ca mai apoi să se înalţe tot mai sus spre cer, răsucindu-se prin aer, ca trestiile de pe râu.

Prin fumul gros, Guilhem zări ceva care îi îngheţă sângele în vene. O pelerină roşie, brodată cu flori, şi o rochie verde-închis, de culoarea muşchiului din pădure. Îşi croi drum până în faţă.

Nu putea – nu voia – să-şi creadă ochilor.

Anii se topiră într-o clipită şi se revăzu în tinereţe, un cavaler înfumurat, mândru, încrezător în forţele proprii, îngenunchind în *capela* Santa-Maria. Alaïs se afla alături de el. Se zicea că nunta făcută de *Michelmas* aduce noroc. Revăzu florile de măceş de pe altar şi lumânările roşii care pâlpâiau în timp ce ei rosteau jurămintele.

Guilhem alergă pe lângă tribune, disperat să ajungă tot mai aproape, voind să se încredinţeze din tot sufletul că nu e vorba despre ea. Focul ardea nemilos. Mirosul scârbos de carne arsă plutea peste oameni. Soldaţii se dăduseră înapoi. Până şi preoţii se văzură nevoiţi să se retragă când cuptorul fierbinte se lăţi tot mai tare.

Sângele sfârâia pe măsură ce tălpile se despicau, dezvelind oasele, exact aşa cum se perpelesc animalele la frigare. Rugăciunile se preschimbară în urlete.

Guilhem se îneca, dar nu se opri. Ţinându-şi pelerina peste gură şi nas ca să se ferească de fumul pătrunzător, încercă să ajungă lângă pereţii palisadei, însă norul învolburat de fum acoperea totul.

Brusc, din mijlocul limbilor de foc ţâşni o voce limpede.

— Oriane!

Să fie vocea lui Alaïs? Guilhem nu putea spune. Acoperindu-şi faţa cu mâinile, se repezi în direcţia de unde venise strigătul.

— Oriane!

De data asta, în tribune se stârni un freamăt. Guilhem se răsuci şi ca prin ceaţă văzu chipul schimonosit de furie al Orianei. Se ridicase în picioare şi făcea semne soldaţilor, dând din mâini înnebunită.

Lui Guilhem i se păru că strigă şi numele lui Alaïs, dar nu putea să atragă atenţia asupra lui. Venise s-o salveze. Venise s-o ajute să scape de sora sa, aşa cum se mai întâmplase o dată.

Cele trei luni petrecute cu Alaïs după ce fugise de inchizitorii din Toulouse fuseseră cele mai fericite clipe din viaţa lui. Dar ea n-a mai vrut să rămână şi el nu izbutise s-o facă să se răzgândească. Şi nici nu-i mărturisise de ce trebuia să plece. Dar îi promisese – şi Guilhem crezuse neîndoielnic – că într-o zi, când grozăviile se vor sfârşi, se vor mai întâlni.

— *Mon cor,* şopti el, în pragul plânsului.

Promisiunea aceea şi amintirea zilelor trăite împreună îl sprijiniseră să îndure toţi acei ani lungi şi pustii. Ca o stea pe cerul întunecat. Inima aproape că-i plezni de durere.

— Alaïs!

Deasupra pelerinei roşii, mica trăistuţă albă din piele de oaie, de mărimea unei cărţi, ardea. Mâinile care o ţineau pieriseră. Nu mai

rămăseseră decât oasele, grăsimea ce se topea şi carnea arsă.

Totul se terminase, ştia.

Pentru Guilhem se lăsă tăcerea. Zgomotele şi durerea fuseseră înlocuite de un mare gol alb, limpede. Muntele, cerul, fumul şi urletele dispăruseră şi ele. Speranţa murise.

Picioarele i se înmuiară şi bărbatul căzu în genunchi, sub povara deznădejdii.

CAPITOLUL 73

Munţii Sabarthès

VINERI, 8 IULIE 2005

Duhoarea îl readuse în simţiri. Un amestec de amoniac, căcăreze de capră, aşternuturi nespălate şi mâncare sleită. I se înţepenise în gât şi îi ardea nările cumplit, de parcă tocmai i s-ar fi apropiat mult prea tare de nas o sticluţă cu săruri.

Will zăcea pe un pat de campanie tare, mai degrabă o bancă, fixată de peretele cocioabei. Se săltă în capul oaselor şi se sprijini de zidul din piatră. Marginile ascuţite îi răniră braţele, pe care încă le mai avea legate la spate.

Se simţea ca şi cum ar fi boxat patru reprize la rând. Vânătăile îl acopereau din cap până-n picioare, provocate de hurducăturile pe care fusese nevoit să le suporte în timpul transportului. Tâmpla îi bubuia acolo unde François-Baptiste îl lovise cu pistolul. Cucuiul tare de sub piele îi pulsa nebuneşte, iar sângele se închegase în jurul rănii.

Habar n-avea ce oră şi ce zi este. Vineri, oare?

Din Chartres plecaseră în zori, poate chiar pe

la cinci dimineaţa. Când îl scoseseră din maşină se făcuse după-amiază, pentru că soarele ardea şi strălucea cu putere. Îşi suci gâtul, în încercarea de a-şi cerceta ceasul de la mână, însă mişcarea îi provocă greaţă.

Will aşteptă ca stomacul să i se potolească, apoi deschise ochii şi se strădui să se familiarizeze cu împrejurimile. Părea că se află într-un fel de stână veche. La fereastra mică, de dimensiunile unei cărţi, existau gratii. În colţul îndepărtat se zărea un raft încastrat în perete, ca un soi de tejghea ce probabil ţinea loc şi de masă, şi un taburet. În vatra de alături observă rămăşiţele unui foc de mult stins: un strat gros de cenuşă şi surcele înnegrite. Un ceaun masiv pentru gătit atârna de un cârlig chiar deasupra cuptorului. Un strat rece de grăsime închegată împodobea marginile vasului metalic.

Se întinse din nou pe salteaua tare, ignorând pătura aspră care-i zgâria pielea julită şi se întrebă unde-o fi Alice acum.

De afară se auziră paşi, apoi sunetul unei chei în lacăt. Lanţul greu căzu la pământ şi uşa se deschise cu un scârţâit puternic. Cineva i se adresă. O voce pe care o recunoscu de-abia pe jumătate.

— *C’est l’heure.* E vremea să mergem.

Shelagh resimţea aerul rece ce-i mângâia braţele şi picioarele goale, precum şi senzaţia că este mutată dintr-un loc în altul.

Identifică vocea lui Paul Authié undeva printre murmurele înăbuşite, în timp ce o scoteau din fermă. Imediat percepu izul specific al aerului

de sub pământ, răcoros şi uşor umed. Coborau. Amândoi bărbaţii care o ţineau captivă se găseau acolo. Se obişnuise cu mirosul lor. Aftershave, ţigări proaste şi o masculinitate agresivă, ameninţătoare, care îi făcea muşchii să se încordeze.

Îi legaseră picioarele, şi mâinile îi erau prinse la spate, punând presiune asupra umerilor. Ochiul umflat avea pleoapa lipită. Combinaţia dintre lipsa de hrană, lumină şi drogurile pe care i le administraseră ca să-i închidă gura o ameţea îngrozitor, dar ştia unde se află.

Authié o cărase din nou în grotă. Atmosfera se schimbase în clipa în care ieşiseră din tunel şi păşiseră în încăpere. Se simţea tensiunea din trupurile lor atunci când străbătură treptele spre zona mai joasă, unde ea o găsise pe Alice leşinată.

Shelagh sesiză că o lumină ardea undeva, probabil pe altar. Bărbatul care o căra se opri. Se aflau în capătul peşterii, unde ea nu călcase înainte. O săltă de pe umeri şi îi dădu drumul pe podea ca şi când ar fi fost moartă. Durerea îi străfulgeră şoldul pentru o clipă, după care pieri instantaneu.

Nu pricepea de ce nu o omorâseră deja.

Bărbatul îşi vârâse mâinile pe sub subsuorile ei şi începu s-o târască. Pietrişul, bolovanii, fragmentele ascuţite de stâncă îi tăiau tălpile şi gleznele expuse. Îi prinseră legătura de la mâini de ceva metalic şi rece, un inel sau un belciug.

Crezând că ea este încă inconştientă, bărbaţii discutau în şoaptă.

— Câte încărcături ai aranjat?

— Patru.

— Şi la ce oră vor exploda?

— Puţin după zece. O să se ocupe chiar el cu mâna lui. Shelagh simţi zâmbetul de pe faţa bărbatului.

— Se murdăreşte şi el o dată. O simplă apăsare pe buton şi *bum!* Locul va sări în aer.

— Tot nu înţeleg de ce a trebuit s-o cărăm pe târfă până aici, se văicări el. Era mult mai simplu s-o lăsăm la fermă.

— Zice că nu vrea să fie identificată. În câteva ore, toată partea asta de munte n-o să mai existe. O să fie îngropată sub o jumătate de tonă de stânci.

În cele din urmă, frica îi dădu femeii puterea de a se lupta. Se smuci din legături şi se chinui să se ridice, dar era prea slăbită, iar picioarele n-o ascultară. Crezu că aude un hohot de râs când căzu din nou la pământ, dar nu putea să bage mâna în foc. Nu mai distingea ceea ce este real de ceea ce se petrecea doar în mintea ei.

— N-ar trebui să stăm cu ea? Celălalt bărbat izbucni în râs.

— Şi ce-o să facă? O să se ridice şi-o să plece? Isuse Hristoase! Uită-te la ea!

Lumina pălea din ce în ce.

Shelagh auzi paşii lor îndepărtându-se până când nu mai rămase decât liniştea şi întunericul.

CAPITOLUL 74

— Vreau să ştiu adevărul, repetă Alice. Vreau să ştiu în ce fel sunt legate Graalul şi Labirintul. *Dacă* sunt legate în vreun fel.

— Adevărul despre Graal, rosti el, privind-o fix. Spune-mi, *Madomaisèla,* ce ştii despre Graal?

— Chestiile obişnuite, zise ea, bănuind că bărbatul nu se aştepta la vreun răspuns serios din partea sa.

— Nu, te rog. Chiar mă interesează să aud ce anume ai aflat. Ea se foi neliniştită pe scaun.

— Păi, cred că e vorba despre un potir care conţine un elixir ce-ţi oferă darul vieţii veşnice.

Se opri şi se uită pătrunzător în ochii lui Baillard.

— Un dar? întrebă el, clătinând din cap. Nu, nu un dar. Oftă. Şi de unde socoţi că au apărut poveştile astea?

— Din Biblie, presupun. Sau posibil din Manuscrisele de la Marea Moartă. Ori poate din alte scrieri creştine timpurii, nu sunt sigură. Nu m-am gândit niciodată la el din punctul ăsta de vedere.

Audric încuviinţă.

— Este o concepţie greşită des întâlnită. De fapt, primele versiuni ale poveştii despre care ai pomenit provin din secolul al XII-lea, cu toate că există asemănări evidente şi cu temele din literatura clasică şi celtică. Şi mai ales cu cele ale Franţei medievale.

Alice îşi aminti brusc de harta pe care o găsise la biblioteca din Toulouse.

— Ca şi Labirintul, de altfel, zise ea. Bătrânul zâmbi, dar nu comentă.

— În ultimul sfert al secolului al XII-lea a trăit un poet pe nume Chrétien de Troyes. Prima sa stăpână a fost Marie, una dintre fiicele Eleanorei

de Aquitania, care era căsătorită cu contele de Champagne. După ce a murit în 1181, unul dintre verii lui Marie, Philip de Alsacia, conte de Flanders, a devenit protectorul lui. Chrétien a fost extrem de popular în zilele sale. Şi-a clădit reputaţia traducând poveşti clasice din latină şi greacă, înainte să-şi folosească talentul în compunerea unei serii de poveşti cavalereşti în care apăreau eroi precum Lancelot, Yvain şi Perceval. Aceste scrieri alegorice au dat naştere unui val de legende despre regele Arthur şi Cavalerii Mesei Rotunde. Făcu o pauză. Povestea lui Perceval – *Li contes del graal* – reprezintă cea mai timpurie expunere narativă despre Sfântul Graal.

— Dar…, dădu Alice să protesteze. Se încruntă. Dar sigur că n-a inventat-o, nu? Nu la modul ăsta. N-avea cum să se nască aşa, din neant o ditamai istoria.

Din nou pe chipul lui Audric se aşternu un zâmbet slab.

— Când i s-a cerut să-şi dezvăluie sursa de inspiraţie, Chrétien a pretins că a luat povestea Graalului dintr-o carte pe care i-o dăruise protectorul său, Philip. Şi într-adevăr, povestea Graalului era dedicată lui Philip. Din păcate, acesta a murit în asediul de la Acre din 1191 în timpul celei de-a Treia Cruciade. Prin urmare, poemul n-a fost sfârşit niciodată.

— Ce s-a întâmplat cu Chrétien?

— Nu se mai ştie nimic de el după moartea lui Philip. A dispărut pur şi simplu.

— Ciudat pentru o persoană atât de renumită,

nu?

— Există posibilitatea ca moartea lui să nu fi fost înregistrată, zise Baillard încet.

Alice îl privi tăios.

— Dar dumneata nu crezi asta, nu? Audric nu-i răspunse.

— În ciuda deciziei poetului de a nu-şi termina istorisirea, povestea Sfântului Graal a căpătat o viaţă a sa proprie. S-au făcut adaptări din franceza veche în germană şi în galica veche. Câţiva ani mai târziu, un alt poet, Wolfram von Eschenbach, a scris o versiune mai degrabă burlescă, *Parzival,* în jurul anului 1200. El a pretins că nu s-a inspirat din opera lui Chrétien, ci dintr-o altă poveste a unui autor necunoscut. Alice se adânci în gânduri.

— Cum descrie Chrétien Graalul?

— Destul de vag. Îl înfăţişează ca pe un vas oarecare, nu ca pe un potir, mai degrabă ca pe un *gradalis,* aşa cum i se zicea în latina medievală, de unde provine şi *gradal* din franceza veche sau *graalul.* Eschenbach e mai explicit. Graalul lui – *grâl* – este o piatră.

— Şi-atunci de unde şi până unde ideea asta că Sfântul Graal este cupa din care a băut Isus la Cina cea de Taină?

Audric îşi împleti degetele.

— Un alt scriitor, pe nume Robert de Boron a compus un poem în versuri, *Joseph d'Arimathie,* undeva între *Perceval-ul* lui Chrétien şi 1199. De Boron nu numai că a înfăţişat Graalul ca pe un potir – pocalul de la Cina cea de Taină, pe care el îl denumeşte *san greal* – dar l-a umplut şi cu

sângele lui Isus de după răstignire. În franceza modernă, *sang réal,* sângele „adevărat” sau „regal”. Se opri şi se uită la Alice. Pentru păzitorii Trilogiei Labirintului, confuzia lingvistică – *san greal* şi *sang real* – a constituit o deghizare convenabilă.

— Dar Sfântul Graal este un mit, rosti ea încăpăţânată. Nu poate fi adevărat.

— *Sfântul* Graal este cu siguranţă un mit, spuse el susţinându-i privirea. O legendă atrăgătoare. Dacă priveşti cu atenţie, vei vedea că toate aceste poveşti nu reprezintă altceva decât înfrumuseţări ale aceleiaşi teme. Conceptul creştin medieval al sacrificiului şi al căutării, care duce la mântuirea şi salvarea sufletului. *Sfântul* Graal, în termeni creştini, era o reprezentare spirituală, simbolică a vieţii eterne şi nu neapărat ceva concret. Prin jertfa lui Hristos şi prin bunăvoinţa Domnului, omenirea avea să trăiască veşnic. Zâmbi. Dar existenţa Graalului ca atare nu poate fi pusă la îndoială. Acesta este adevărul conţinut în paginile Trilogiei Labirintului. De aceea, păzitorii Graalului, *Noublesso de los Seres,* şi-au dat viaţa ca să păstreze secretul.

Alice clătină din cap neîncrezătoare.

— Practic, îmi spuneţi că Graalul nu este deloc un concept creştin. Că toate aceste mituri şi legende s-au clădit pe o… neînţelegere.

— Mai degrabă pe un subterfugiu, decât pe o neînţelegere.

— Dar de două mii de ani se tot dezbate existenţa *Sfântului* Graal. Dacă acum iese la iveală faptul că legendele Graalului nu numai că nu sunt

adevărate, dar şi că… Se opri brusc. Nu-i venea să mai adauge următoarele cuvinte. Că e o relicvă ce nu are legătură cu creştinismul, nici nu vreau să-mi imaginez…

— Graalul este un elixir care are puterea de a vindeca bolile şi de a prelungi în mod semnificativ viaţa. Dar cu un scop anume. A fost descoperit acum patru mii de ani în Egiptul Antic. Iar cei care l-au creat şi i-au înţeles puterea şi-au dat seama că secretul trebuie păstrat departe de cei care l-ar folosi pentru propriul beneficiu. Cunoaşterea sacră a fost inserată în hieroglife pe trei papirusuri separate. Unul oferă descrierea exactă a camerei Graalului, labirintul însuşi; altul include lista ingredientelor necesare preparării elixirului; iar cel de-al treilea cuprinde incantaţiile care au ca efect transformarea elixirului în Graal. Le-au îngropat în grotele din afara oraşului antic, Avaris.

— Egipt, rosti ea iute. Când făceam cercetări ca să mă lămuresc ce văzusem acolo, am observat cât de des apărea Egiptul.

— Papirusurile sunt scrise cu hieroglife antice – care înseamnă „cuvintele lui Dumnezeu” sau „graiul divin”. Pe măsură ce marile civilizaţii ale Egiptului au decăzut, abilitatea de a citi hieroglifele s-a pierdut. Cunoaşterea din papirusuri s-a păstrat, transmisă de la un păzitor la altul, peste generaţii. Totodată, a dispărut şi capacitatea de a rosti incantaţiile sau de a porunci Graalului să prindă viaţă. Inspiră adânc şi continuă: Această turnură a evenimentelor nu a fost provocată dinadins, însă a sporit şi mai tare misterul. În secolul al IX-lea, un alchimist arab,

Abu Bakr Ahmad Ibn Wahshiyah, a descifrat secretul hieroglifelor. Din fericire, Harif, cel numit *Navigatairé,* a priceput pericolul şi a reuşit să-l zăpăcească pe alchimist, convingându-l să nu mai spună şi altora despre descoperirea lui. În vremurile acelea, centrele de învăţare erau puţine şi comunicarea dintre oameni înceată şi nesigură. Imediat papirusurile au fost sustrase şi duse la Ierusalim, unde au fost ascunse în încăperile tainice săpate în pământ. În perioada anilor 800 şi 1800 nimeni n-a mai înregistrat vreun progres semnificativ în descifrarea hieroglifelor. Nimeni. Semnificaţia lor a fost elucidată când expediţia ştiinţifică şi militară a lui Napoleon din 1799 în nordul Africii a scos la iveală o inscripţie detaliată în limba sacră a hieroglifelor, în demotica de zi cu zi a egiptenilor şi în greaca antică. Ai auzit vreodată de Piatra de la Rosetta?

— Nu, răspunse Alice.

— Din acel moment, ne-am temut că totul nu va fi decât o chestiune de timp. Un francez, Jean-François Champollion, a făcut o obsesie din spargerea codului. În 1822, a reuşit. Minunile anticilor, magia, vrăjile lor, totul, de la inscripţiile funerare până la *Cartea Morţilor,* au putut fi citite. Se opri un timp. Faptul că două dintre cărţile Trilogiei Labirintului se aflau în mâinile celor care voiau să le întrebuinţeze greşit a devenit un motiv de teamă şi îngrijorare.

Cuvintele lui căzură ca un avertisment. Alice se cutremură. Realiză dintr-odată că ziua se apropia de sfârşit. Afară, razele palide ale apusului de soare pictau munţii în tonuri de roşu,

portocaliu şi auriu.

— Dacă aşa stau lucrurile şi cunoştinţele din ele aveau urmări atât de groaznice, de ce Alaïs sau ceilalţi păzitori n-au distrus cărţile când au avut ocazia? întrebă ea.

Îl simţi pe Audric cum încremeneşte. Îşi dădu seama că atinsese un punct sensibil al poveştii, chiar dacă nu pricepea cam care ar fi acesta.

— Dacă nu ar fi fost nevoie de ele, atunci da. Poate că asta ar fi reprezentat o soluţie.

— Să fie nevoie de ele? În ce sens?

— Păzitorii au ştiut dintotdeauna că Graalul conferă viaţă. Tu i-ai spus „dar” şi… înţeleg de ce unii l-ar vedea aşa. Alţii însă pot avea o părere diferită.

Audric se opri. Se întinse după paharul de vin, înghiţi câteva guri zdravene din lichidul rubiniu, apoi îl puse la loc pe masă.

— Dar viaţa oferită are un scop.

— Ce scop? întrebă ea repede, pentru ca bărbatul să nu se oprească tocmai acum.

— De multe ori în ultimii patru mii de ani, când nevoia de a aduce mărturii s-a vădit puternică, puterea Graalului a fost invocată. Marii patriarhi din Biblia creştină, din Talmud şi din Coran nu ne sunt deloc necunoscuţi. Adam, Moise, Mohamed, Matusalem.

La fel şi profeţii a căror muncă nu putea fi împlinită într-o viaţă obişnuită de om. Cei mai mulţi dintre ei au trăit sute de ani.

— Dar astea sunt parabole, protestă Alice. Alegorii. Audric clătină din cap.

— Au supravieţuit mai multe secole tocmai ca

să poată vorbi despre ceea ce au văzut, ca să spună adevărul despre vremurile lor. Harif, care-l convinsese pe Abu Bakr să ascundă munca sa ce revelase limbajul Egiptului Antic, a trăit ca să vadă căderea Montségurului.

— Dar asta înseamnă mai bine de cinci sute de ani!

— Au trăit, repetă bătrânul simplu. Gândeşte-te la viaţa fluturelui, Alice. O existenţă întreagă, atât de strălucitoare, dar care nu durează decât o jumătate de zi. Timpul are semnificaţiile lui.

Tânăra îşi împinse scaunul în spate şi plecă de la masă, fără să mai ştie ce simte şi ce să mai creadă. Se întoarse.

— Simbolul labirintului pe care l-am zărit în peşteră şi pe inelul de la degetul dumitale… este simbolul Graalului adevărat?

— Da.

— Şi Alaïs? Ştia?

— La început, ca şi tine, a avut îndoieli. Nu credea în adevărul conţinut în paginile Trilogiei, dar s-a luptat să le protejeze din dragoste faţă de tatăl ei.

— A crezut că Harif număra mai mult de cinci sute de ani? insistă ea, fără să mai încerce să-şi ascundă scepticismul din glas.

— La început, nu, recunoscu el. Dar cu timpul, a ajuns să vadă adevărul. Şi când clipa ei a venit, a descoperit că poate rosti cuvintele şi că le poate înţelege.

Alice veni din nou la masă şi se aşeză.

— Dar de ce Franţa? De ce au fost aduse aici papirusurile? De ce n-au fost lăsate acolo unde

erau?

Baillard zâmbi.

— Harif a dus papirusurile în Oraşul Sfânt în secolul al X-lea al erei creştine şi le-a ascuns sub Câmpiile Sepal. Vreme de o sută de ani au rămas în siguranţă, până când armatele lui Saladin au avansat spre Ierusalim. Atunci a ales ca unul dintre păzitori, un tânăr cavaler creştin, pe nume Bertrand Pelletier, să ducă papirusul în Franţa.

„Tatăl lui Alaïs."

Alice zâmbi de parcă ar fi auzit veşti despre un vechi prieten.

— Harif a înţeles două lucruri, continuă Audric. Mai întâi, că papirusul va fi mai ocrotit, mai puţin vulnerabil dacă e ţinut între paginile unei cărţi. În al doilea rând, pentru că zvonurile despre Graal începeau să circule pe la curţile Europei, unde l-ar fi putut ascunde mai bine decât în spatele miturilor şi al legendelor?

— Poveştile despre catarii care ar fi fost în posesia Cupei lui Hristos, rosti Alice, înţelegând brusc.

Baillard încuviinţă din cap.

— Adepţii lui Isus din Nazaret nu se aşteptau ca el să moară pe cruce şi totuşi aşa s-a întâmplat. Moartea şi învierea lui au ajutat la zămislirea poveştilor despre cupa sau potirul sacru, un graal care oferea viaţă veşnică. Nu ştiu cum au fost interpretate pe vremea aceea toate astea, însă ceea ce pot susţine cu certitudine este că răstignirea nazariteanului a dat naştere unui val de persecuţii. Mulţi au fugit din Ţara Sfântă, printre care şi Iosif din Arimateea şi Maria

Magdalena, care s-au urcat pe o corabie ce i-a dus în Franţa. Se spune că au adus cu ei o taină veche.

— Papirusurile Graalului?

— Comori, bijuterii luate din Templul lui Solomon. Ori cupa din care Isus din Nazaret a băut la Cina cea de Taină şi în care a fost strâns sângele lui când l-au răstignit pe cruce. Sau pergamente, scrieri, dovezi din care reieşea că Isus încă mai trăia, chiar dacă fusese crucificat. El s-ar fi ascuns în munţii deşertului timp de o sută de ani, alături de un mic grup de credincioşi.

Alice îl privi perplexă pe Audric, dar chipul lui era ca o carte închisă în care nu putea citi nimic.

— Aşadar, Hristos nu a murit pe cruce, repetă ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor că rosteşte asemenea cuvinte.

— Sau alte poveşti, şopti el. Unii susţin că Maria Magdalena şi Iosif din Arimateea s-au oprit în portul Narbonne şi nu la Marsilia.

Secole de-a rândul s-a crezut că ceva de mare valoare se ascunde undeva, în Pirinei.

— Prin urmare, nu catarii se aflau în posesia secretului Graalului, spuse ea, aranjând bucăţile de informaţii în mintea sa, ci Alaïs. Iar ei i-au oferit adăpost.

Un secret în spatele altui secret. Alice se sprijini de spătar, reluând cu ochii minţii tot şirul de evenimente.

— Iar acum peştera labirintului a fost deschisă.

— Pentru prima dată după opt sute de ani, cărţile pot fi reunite încă o dată, spuse el. Şi cu toate că tu, Alice, nu ştii dacă să ai încredere în

mine sau să treci cu vederea bolboroselile unui biet bătrân, sunt alţii care nu au îndoieli.

„Alaïs credea în adevărul Graalului.”

În adâncul inimii, dincolo de marginile conştientului, Alice simţea că el rosteşte adevărul. Doar că raţiunea o împiedica să accepte aşa ceva.

— Marie-Cécile, gâfâi ea.

— În seara asta, *Madame* de l’Oradore va merge în grotă şi va încerca să invoce Graalul.

Întrezărirea lucrurilor ce aveau să se petreacă o copleşi cu putere.

— Dar nu poate, îngăimă ea. N-are *Cartea Cuvintelor*. N-are inelul.

— Tare mi-e teamă că şi-a dat seama că aceasta se află în continuare acolo.

— Şi aşa e?

— Nu ştiu sigur.

— Şi inelul? Nici pe acesta nu-l are.

Îşi coborî privirea spre mâinile lui subţiri întinse pe masă.

— Ştie că o să vin.

— Dar e o nebunie, explodă ea. Cum de-ţi trece prin cap fie şi măcar să te apropii de ea?

— În noaptea asta va încerca să invoce Graalul, şopti el ferm. Din cauza asta sunt siguri ei că am să mă duc. Nu pot permite să se întâmple un astfel de lucru.

Alice lovi cu palmele în masă.

— Şi cu Will cum rămâne? Cu Shelagh? Nu-ţi pasă de ei? N-o să-i ajute cu nimic faptul că te vor prinde şi pe tine.

— Tocmai pentru că îmi pasă de ei – şi de tine, Alice – mă voi duce. Cred că Marie-Cécile are

de gând să-i oblige să participe la ceremonie. Trebuie să fie cinci participanţi, *Navigatairé* şi alţi patru.

— Marie-Cécile, fiul ei, Will, Shelagh şi Authié?

— Nu, nu Authié. Altcineva.

— Atunci, cine?

El evită să răspundă.

— Nu ştiu unde se află Shelagh sau Will acum, spuse el, gândind cu voce tare, dar sunt convins că la noapte îi vom găsi în peşteră.

— Cine, Audric? repetă Alice, mai ferm de data asta.

Din nou nu primi nici un răspuns. Bărbatul se ridică în picioare, se duse la fereastră şi trase obloanele, apoi se întoarse cu faţa spre ea.

— Ar trebui să plecăm.

Se simţea frustrată, nervoasă, uluită, dar mai ales înfricoşată. Şi totuşi, ştia că nu are încotro.

Se gândi la numele lui Alaïs din arborele genealogic. Trecuseră opt sute de ani. Îşi aminti simbolul labirintului care le unea peste timp şi spaţiu.

„Două poveşti ţesute într-una singură.”

Alice îşi adună lucrurile şi-l urmă pe Audric afară, unde ziua pălea, lăsând loc întunericului nopţii.

CAPITOLUL 75

Montségur

MARÇ 1244

În ascunzătoarea lor de sub fortăreaţă, Alaïs şi cei trei însoţitori ai ei încercau să scape de

zgomotele înfricoşătoare ale torturii. Însă urletele de durere şi de groază străbăteau pântecul gros de piatră al muntelui. Strigătele celor care mureau, dar şi ale celor rămaşi în viaţă se strecurau în refugiul ei ca nişte monştri din poveşti.

Alaïs se rugă pentru sufletul lui Rixende şi pentru întoarcerea ei în sânul lui Dumnezeu, pentru toţi prietenii ei, bărbaţi şi femei, iar părerile de rău îi sfâşiau inima. Nu-i mai rămânea decât să spere că planul său va da roade.

Numai timpul va spune dacă Oriane se lăsase păcălită, crezând că Alaïs şi *Cartea Cuvintelor* arseseră pe rug.

„Ce risc uriaş."

Alaïs, Harif şi călăuzele lor urmau să stea în mormântul de piatră până la căderea nopţii, când fortăreaţa se golea. Apoi, la adăpostul întunericului, cei patru fugari vor apuca pe cărările abrupte din munţi şi se vor îndrepta spre Los Seres. Dacă norocul se afla de partea lor, vor ajunge acasă până a doua zi la amurg.

Încălcau cu bună ştiinţă învoielile armistiţiului. Dacă îi prindeau, pedeapsa avea să fie brutală şi nemiloasă. Grota abia dacă era o scobitură îngustă aproape de suprafaţa stâncii. Dacă soldaţii cercetau cu grijă fortăreaţa, i-ar fi descoperit negreşit.

Alaïs îşi muşcă limba când se gândi la fiica ei. Prin întuneric, simţi mâna lui Harif. Avea pielea uscată şi pergamentoasă, ca nisipurile deşertului.

— Bertrande e o fată puternică, spuse el, ca şi cum ar fi ştiut ce o supără atât de tare. Seamănă

cu tine, *è?* Are mult curaj. Curând veţi fi din nou împreună. Nu va trebui să aşteptaţi vreme îndelungată.

— Dar e aşa de mică, Harif, mult prea mică pentru a vedea astfel de nenorociri. Probabil că s-a speriat de moarte…

— E dârză, Alaïs. Şi Sajhë la fel. Nu ne vor lăsa la greu. „Dacă aş şti că ai dreptate…”

În bezna adâncă, cu inima plină de îndoială şi de teamă pentru viitor, Alaïs aşteptă trecerea zilei. Lacrimile îi secaseră. Nerăbdarea, faptul că nu ghicea ce se petrece deasupra era mai mult decât putea ea îndura. Chipul palid al fiicei sale o bântuia fără încetare.

Iar ţipetele creştinilor *Bons Homes,* învăluiţi în limbile lacome ale focului, îi stăruiră în urechi multă vreme după ce ultima victimă pierise.

Un nor uriaş de fum negru şi puturos plutea deasupra văii, întunecând împrejurimile.

Sajhë o ţinu strâns de mână pe Bertrande în timp ce trecură prin Poarta Mare şi ieşiră din castelul ce îi adăpostise atât de primitor doi ani de zile. Îşi îngropase durerea adânc în suflet, într-un loc în care inchizitorii nu puteau ajunge. N-o va jeli pe Rixende acum. N-avea voie să-şi facă griji pentru Alaïs. Trebuia s-o protejeze pe copilă şi să ajungă amândoi teferi înapoi la Los Seres.

Mesele inchizitorilor se aflau la poalele muntelui. Procesul urma să înceapă imediat, la umbra rugului ce încă mai fumega. Sajhë îl recunoscu pe inchizitorul Ferrier, un bărbat dispreţuit în întregul ţinut pentru felul neîndurător şi habotnic în care înţelegea

orânduielile bisericeşti. Îşi mută privirea spre dreapta, unde se găsea însoţitorul lui Ferrier. Inchizitorul Duranti nu era mai puţin temut.

O strânse pe Bertrande şi mai tare de mână.

Când pământul se întinse neted în faţă, Sajhë văzu că ostaticii sunt împărţiţi. Bătrânii, soldaţii din garnizoană şi băieţii erau trimişi într-o parte, iar femeile şi copiii în altă parte. Aproape că i se opri inima de frică. Fata urma să-i înfrunte singură pe inchizitori. Ea îi simţi schimbarea şi se uită în sus spre el, înspăimântată.

— Ce se petrece? Ce-au de gând să ne facă?

— *Brava,* o să-i ia la întrebări pe bărbaţi şi pe femei, dar separat, spuse el. Nu-ţi face griji. Răspunde-le la întrebări. Fii curajoasă şi rămâi acolo unde eşti până vin eu să te iau. Nu pleca nicăieri cu nimeni, înţelegi? Cu nimeni altcineva.

— Dar ce-o să mă întrebe? îngăimă ea speriată.

— Cum te cheamă, câţi ani ai, răspunse Sajhë, repetându-i pentru a nu ştiu câta oară lucrurile pe care trebuia să le zică. Pe mine mă ştiu că fac parte din garnizoană, dar nu au nici un motiv să găsească vreo legătură între noi. Dacă te vor întreba, spune-le că nu ştii cine e tatăl tău. Zi-le că Rixende a fost mama ta şi că ai trăit toată viaţa la Montségur. Orice s-ar întâmpla, nu scoate o vorbă despre Los Seres. Poţi să ţii minte toate astea?

Bertrande încuviinţă.

— Eşti o fată isteaţă. Apoi, parcă încercând s-o liniştească, adăugă: Bunica mea obişnuia să-mi dea mesaje pe care să le duc mai departe altor

oameni şi nu aveam mai mulţi ani decât ai tu acum. Mă punea să le repet de câteva ori până când le puteam zice pe de rost.

Bertrande zâmbi uşor.

— *Mamà* spune că ai o ţinere de minte jalnică. Ce-ţi intră pe-o ureche îţi iese pe cealaltă.

— Adevărat, spuse el, redevenind serios. S-ar putea să te mai întrebe despre *Bons Homes* şi despre credinţa lor. Fii cât de sinceră cu putinţă. În felul acesta nu ai cum să te încurci. Nu le dezvălui nimic nou, aşa că nu-ţi face griji. Bărbatul şovăi, apoi mai adăugă un sfat: Nu uita. Nici o vorbă despre Alaïs sau Harif.

Ochii fetiţei se umplură de lacrimi.

— Dar dacă soldaţii se apucă să scormonească fortăreaţa şi o să-i găsească? îl întrebă ea îngrozită. Ce-o să le facă dacă îi vor prinde?

— N-au cum, răspunse el iute. Nu uita, Bertrande. După ce inchizitorii termină cu tine, rămâi pe loc. Voi veni să te iau cât de repede.

Sajhë abia dacă avu timp să-şi termine cuvintele, când un soldat îl înhăţă de la spate şi îl sili să meargă mai departe, în jos spre sat. Bertrande fu trimisă în cealaltă direcţie.

Ajunse într-un ţarc de lemn, unde îl zări pe Pierre-Roger de Mirepoix, comandantul garnizoanei, care fusese deja interogat. Era un semn bun, după părerea lui. Se vădea că francezii respectau învoiala şi cei din garnizoană urmau să fie trataţi ca prizonieri de război şi nu ca ucigaşi.

Când se alătură mulţimii de soldaţi care aşteptau să fie chemaţi pentru întrebări, Sajhë îşi

scoase inelul de piatră de pe deget şi-l ascunse pe sub veşminte. Se simţea dezgolit fără el. Rareori îl îndepărtase de când i-l dăruise Harif, cu douăzeci de ani înainte.

Întâlnirea înfricoşătoare cu inchizitorii avea loc în două corturi. Călugării aşteptau să pună crucile galbene pe hainele celor dovediţi că s-au alăturat ereticilor, după care prizonierii erau duşi şi înghesuiţi într-un alt ţarc, ca vitele la târg.

Se vedea limpede că n-au de gând să lase pe nimeni să plece, până când nu luau la întrebări pe toată lumea, tineri sau bătrâni. Întregul proces putea dura zile întregi.

Când veni şi rândul lui Sajhë, i se dădu voie să intre neînsoţit în cort. Se opri în faţa inchizitorului Ferrier şi aşteptă.

Pe faţa ca de ceară a lui Ferrier nu se clintea nici un muşchi. Îi porunci lui Sajhë să-i spună numele, vârsta, rangul şi oraşul în care se născuse. Pana de gâscă scârţâia pe foaia groasă a pergamentului.

— Crezi în Rai şi Iad? îl întrebă apoi brusc.

— Da.

— Crezi în Purgatoriu?

— Da.

— Crezi că Fiul Domnului a fost omul desăvârşit pe pământ?

— Eu sunt soldat, nu călugăr, răspunse el cu ochii în pământ.

— Crezi că sufletul unui om sălăşluieşte într-un singur trup, în care va reînvia la Judecata de Apoi?

— Aşa zic preoţii.

— Ai auzit pe cineva vreodată spunând că jurămintele sunt păcătoase? Dacă da, pe cine?

De data asta, Sajhë îşi ridică privirea.

— Nu, n-am auzit, rosti el sfidător.

— Haide, soldat. Ai slujit în garnizoană mai bine de un an de zile şi totuşi nu ştii că *ereticii* refuză să depună jurăminte?

— Eu îl slujesc pe Pierre-Roger de Mirepoix, inchizitorule. Nu plec urechea la vorbele celorlalţi.

Întrebările au mai curs o vreme, dar el a rămas credincios rolului său de soldat simplu, arătând neştiinţă faţă de tot ce ţinea de scriptură şi de credinţă. Nu a învinuit pe nimeni. S-a prefăcut că nu ştie nimic.

Până la urmă, inchizitorul l-a lăsat să plece.

Se făcuse târziu şi soarele apunea. Amurgul se strecura peste vale, schimbând forma lucrurilor şi acoperind totul cu umbre cenuşii.

Sajhë se alătură grupului de soldaţi care trecuseră deja prin furcile inchizitorilor. Fiecare dintre ei primise o pătură, o bucată de pâine şi o cupă cu vin. Aceeaşi milostenie nu se îndreptase însă şi spre oamenii simpli.

Pe măsură ce se înseră, Sajhë devenea tot mai mohorât.

Faptul că nu ştia dacă Bertrande scăpase de chin – şi nici unde anume era ţinută pe câmpul acela imens – îl scotea din minţi. Gândul că Alaïs aştepta, privind lăsarea întunericului şi frământându-se pe măsură ce ora de plecare se apropia, iar el nu putea face nimic ca s-o ajute, îl înnebunea.

Neliniştit şi foindu-se de pe o parte pe alta, el

se ridică în picioare ca să se dezmorţească puţin. Umezeala îi pătrunsese în oase şi tălpile îl ardeau.

— *Assis,* mormăi un paznic, lovindu-l uşor peste umăr cu vârful unei lănci.

Tocmai se pregătea să se supună, când observă o mişcare în sus pe munte. O trupă de cercetaşi se căţăra printre stânci în direcţia în care Alaïs, Harif şi călăuzele lor se ascundeau. Flăcările torţelor purtate de ei pâlpâiau, aruncând umbre peste tufişurile ce tremurau sub adierea vântului.

Înlemni.

Scotociseră prin castel mai devreme, dar nu găsiseră nimic. Sajhë credea că se terminase. Însă acum devenise limpede că aveau de gând să cerceteze şi grotele şi încrengătura de poteci de la baza fortăreţei. Dacă mai înaintau mult, ar fi ajuns exact în locul pe unde trebuia să iasă Alaïs. Aproape că se lăsase noaptea.

Începu să alerge spre marginea ocolului.

— Hei! strigă paznicul. N-ai auzit ce-am spus? *Arrête!*

Nu-l băgă în seamă. Fără să-i pese de ce i s-ar putea întâmpla, sări peste gardul de lemn şi porni în sus pe panta pe care se zărea grupul de cercetaşi. Îl auzi pe paznic cum cere întăriri. Singurul lui gând era să le abată atenţia.

Cei de sus se opriră ca să vadă ce se petrece.

Bărbatul urlă, dorindu-şi cu ardoare ca ei să se întoarcă. Şi, unul câte unul, aceştia se răsuciră pe călcâie. Văzu cum nedumerirea de pe chipurile lor se preschimbă în mânie. Erau sătui de toate şi înfriguraţi, gata să ia la bătaie pe oricine le-ar fi

ieşit din cale.

Sajhë pricepu că planul lui avusese sorţi de izbândă când primi o lovitură în burtă. Gâfâi şi se aplecă. Doi dintre soldaţi îi ţinură mâinile la spate, în vreme ce alţii îi cărau întruna pumni pe unde nimereau. Nu se mulţumiră doar cu atât şi trecură la lovituri cu piciorul şi cu mânerele armelor. Sajhë simţi cum pielea din jurul ochilor se despică. Gustul de sânge îi umplu gura. Lichidul roşu i se prelingea în jos pe gât, iar soldaţii îşi continuau măcelul turbat.

De-abia acum pricepu că îşi făcuse socotelile greşit.

Se gândise numai să-i îndepărteze de Alaïs. Imaginea chipului palid al lui Bertrande, aşteptându-l să vină, îi răsări în minte chiar în clipa în care cineva îl izbi în falcă şi peste el se lăsă bezna.

CAPITOLUL 76

Oriane îşi închinase viaţa căutării şi recuperării *Cărţii Cuvintelor.*

La scurt timp după ce se întorseseră la Chartres în urma înfrângerii Carcassonei, soţul ei îşi pierduse răbdarea întrucât ea nu reuşise să-i ofere obiectul făgăduit. Între ei doi nu existase niciodată dragoste şi când dorinţa lui faţă de trupul ei se stinsese, pumnul şi cureaua înlocuiseră vorbele.

Îndurase fără crâcnire toate bătăile, născocind în permanenţă tot felul de mijloace prin care să se răzbune pe el. Pentru că ţinuturile şi averea lui crescuseră odată cu preţuirea pe care i-

o arăta regele francez, bărbatul îşi îndreptă atenţia spre alte ţeluri. Şi o lăsase singură. Liberă să-şi reia căutările, femeia plătea iscoade şi luă în slujba sa nişte nelegiuiţi care plecară în Midi să strângă veşti pentru ea.

O singură dată fusese cât pe ce s-o prindă pe Alaïs. În mai 1234, Oriane părăsise Chartres şi călătorea în sud, spre Toulouse. Când ajunse la catedrala Sant-Etienne, află că temnicerii fuseseră cumpăraţi, iar sora ei dispăruse din nou de parcă o înghiţise pământul.

Era hotărâtă să nu mai repete aceeaşi greşeală. De data asta, când auzi zvonurile legate de o femeie care se asemuia ca vârstă şi înfăţişare cu Alaïs, venise în sud cu unul dintre fiii ei, la adăpostul Cruciadei.

De dimineaţă crezuse că a văzut cartea arzând în lumina purpurie a zorilor. Să fie atât de aproape şi totuşi să dea greş o înfurie peste măsură, încât nici fiul ei, Louis, nici ceilalţi servitori nu reuşiră s-o potolească. Toată după-amiaza, ea cugetase mai bine la tot ce se petrecuse dis-de-dimineaţă. Dacă Alaïs era cea pe care o zărise – şi încă se mai îndoia de lucrul acesta –, oare chiar ar fi lăsat sora ei *Cartea Cuvintelor* să ardă pe rugul inchizitorilor?

Şi hotărî că nu. Îşi trimise atunci servitorii pe câmp să pună întrebări în stânga şi-n dreapta şi află că Alaïs avea o fată de nouă sau zece ani, al cărei tată era un soldat în slujba lui Pierre-Roger de Mirepoix. Oriane nu credea că sora ei ar fi încredinţat un lucru atât de preţios unui soldat din garnizoană. Soldaţii urmau să fie scotociţi peste

tot. Dar unui copil?

Oriane aşteptase seara pentru a se putea duce în locul unde erau ţinuţi copiii şi femeile. Îşi cumpără dreptul de a intra cu mai multe monede, astfel încât nimeni nu se împotrivi şi nici nu-i pricinui greutăţi. Simţea privirile nemulţumite ale călugărilor negri, dar părerea lor n-o impresiona câtuşi de puţin.

Fiul ei, Louis, i se postă înainte, roşu în obraji şi înfumurat. Întotdeauna căuta cu îndârjire prostească să primească încuviinţarea mamei, chinuindu-se să-i facă pe plac.

— *Oui?* se răsti ea. *Qu'est-ce que tu veux?*

— *Il y a une fille que vous devez voir, Maman.* *[51]*

Oriane îl urmă spre capătul îndepărtat al ocolului, unde o fetiţă dormea ceva mai într-o parte.

Asemănarea cu Alaïs o izbi imediat. Dacă n-ar fi trecut atâţia ani, ar fi putut jura că e sora ei mai mică. Păstra pe chip aceeaşi încruntătură hotărâtă şi avea aceeaşi culoare a pielii.

— Lasă-mă singură, spuse ea. N-o să vorbească deschis dacă rămâi aici.

Louis se strâmbă, mâniindu-se şi mai tare.

— Lasă-mă, repetă, întorcându-i spatele. Du-te şi pregăteşte caii! Nu mai am nevoie de tine!

După ce fiul ei plecă, Oriane îngenunche şi o bătu uşurel pe fetiţă pe braţ.

Aceasta se trezi imediat şi se săltă în capul oaselor, cu ochii strălucind de frică.

— Cine sunteţi?

— *Una amiga,* spuse ea, vorbind limba pe

care n-o mai folosise de peste treizeci de ani. O prietenă.

Bertrande nu se mişcă.

— Sunteţi franţuzoaică, rosti ea încăpăţânată, cercetându-i hainele şi părul. Nu stăteaţi în fortăreaţă.

— Nu, spuse Oriane, încercând să pară răbdătoare, dar m-am născut în Carcassona ca şi mama ta. Am crescut împreună în castelul Comtal. L-am cunoscut şi pe bunicul tău, domnul intendent Pelletier. Sunt sigură că Alaïs ţi-a povestit adesea despre el.

— De la el am primit numele, rosti fetiţa repede. Femeia îşi ascunse un zâmbet.

— Ei bine, Bertrande. Am venit să te iau de aici. Fata se încruntă.

— Dar Sajhë mi-a spus să stau aici până vine el, rosti ea, prevăzătoare. Şi să nu plec cu nimeni altcineva.

— Aşa a zis Sajhë, nu? o întrebă Oriane, zâmbind. Păi, el mi-a mărturisit că te-ai descurcat foarte bine până acum şi că ar trebui să-ţi dau ceva care să te facă să ai încredere în mine.

Îi întinse inelul pe care-l furase de pe degetul rece al tatălui ei. După cum se aşteptase, Bertrande îl recunoscu şi întinse mâna spre el.

— Sajhë ţi-a dat ăsta?

— Ia-l. Uită-te la el.

Fetiţa răsuci inelul, cercetându-l cu grijă. Se ridică în picioare.

— Unde e?

— Nu ştiu unde a plecat, spuse Oriane, încruntându-se mânioasă. Dar crezi că… O văzu pe

copilă privind-o drept în ochi. Crezi că voia ca tu să te duci acasă?

Bertrande se gândi o clipă.

— S-ar putea, rosti ea cu îndoială.

— E departe? întrebă Oriane simplu.

— O zi călare, poate mai mult pe vremea asta.

— Şi satul ăsta are un nume? şopti femeia.

— Los Seres, răspunse Bertrande, dar Sajhë mi-a poruncit să nu le spun asta inchizitorilor.

Noublesso de los Seres. Nu era doar numele păzitorilor Graalului, ci şi locul în care se găsea acesta. Oriane trebui să-şi muşte limba ca să nu izbucnească în râs.

— Hai să scăpăm de asta mai întâi, spuse ea, aplecându-se şi smulgând crucea galbenă de pe spatele copilei. Nu trebuie să ghicească nimeni că suntem nişte fugare. Acum, spune-mi, trebuie să mai duci ceva cu tine?

Dacă fata avea asupra ei cartea, nu mai era nici un rost să continue păcăleala. Căutarea se termina aici. Bertrande scutură din cap.

— Nu. Nimic.

— Foarte bine, atunci. Să plecăm încet. Nu vrem să supărăm pe nimeni, bine?

Fata încă se mai codea, dar când străbătură ocolul, Oriane îi vorbi despre Alaïs şi despre castelul Comtal. Era fermecătoare, convingătoare şi blândă. Puţin câte puţin, câştigă încrederea copilei.

Îi strecură santinelei de la poartă o altă monedă, apoi o duse pe Bertrande acolo unde o aştepta fiul ei, la marginea taberei, cu şase soldaţi călare şi o căruţă acoperită cu coviltir.

— Vin şi ei cu noi? spuse Bertrande, bănuitoare. Oriane zâmbi şi o săltă pe copilă ca să intre în *calèche.*

— Trebuie să fim apărate împotriva tâlharilor, nu? Sajhë nu m-ar ierta niciodată dacă aş îngădui să ţi se întâmple ceva rău.

După ce o aranjă pe Bertrande, se întoarse spre fiul său.

— Şi cu mine cum rămâne? Vreau să te însoţesc.

— Am nevoie ca tu să stai aici, spuse ea, nerăbdătoare să pornească la drum. Nu uita că faci parte din armată. Nu poţi să dispari când vrei tu. E mult mai simplu pentru toată lumea să plec singură.

— Dar…

— Fă cum ţi-am zis, şuieră ea printre dinţi ca să nu audă Bertrande. Vezi-ţi de treburile tale aici. Aranjează cu tatăl fetei, după cum am stabilit. Restul lasă-l în seama mea.

Guilhem nu se mai gândea decât cum s-o găsească pe Oriane. Rostul venirii sale la Montségur fusese s-o ajute pe Alaïs şi s-o împiedice pe cumnata sa să-şi răneascâ sora. De aproape treizeci de ani, o urmărea îndeaproape.

Acum Alaïs murise şi nu mai avea nimic de pierdut. Dorinţa sa de răzbunare sporise de-a lungul timpului. Ar fi trebuit s-o omoare pe Oriane atunci când i se oferise prilejul. De data asta nu-l va mai putea opri nimeni.

Cu gluga de la pelerină trasă bine peste ochi, se furişă prin tabăra cruciaţilor, până când văzu pânza verde şi argintie a pavilionului Orianei.

Dinăuntru se auzeau voci. Francezi. Un băiat dădea porunci. Amintindu-şi de tânărul care stătea în tribune lângă fosta sa ibovnică, probabil fiul ei, Guilhem se lipi de cort şi ascultă.

— Este soldat al garnizoanei, se răsti Louis d'Evreux cu glasul său înfumurat. I se spune Sajhë de Servian. Cel care a iscat gălăgia aia mai devreme. Nişte ţărani neciopliţi, rosti el dispreţuitor. Chiar şi-atunci când te porţi omeneşte cu ei, tot animale rămân. Izbucni în râs. A fost dus în ţarcul de lângă pavilionul lui Hugues des Arcis, departe de ceilalţi ostatici, ca să nu mai stârnească şi alte necazuri.

Louis îşi coborî vocea, astfel încât Guilhem de-abia desluşi ce se vorbeşte.

— Asta e pentru tine, spuse el. Dinăuntrul cortului răzbătu clinchetul unor monede. Jumătate acum. Dacă ţăranul încă mai trăieşte când îl găseşti, îngrijeşte-te să nu mai sufle. Restul îl vei primi la sfârşit.

Aşteptă ca soldatul să iasă, după care se strecură în cortul rămas nepăzit.

— Ţi-am zis că nu vreau să fiu deranjat, strigă Louis supărat, fără să se întoarcă.

Cuţitul lui Guilhem se lipi de beregata tânărului, înainte ca acesta să poată face vreo mişcare.

— Dacă scoţi şi cel mai mic sunet, te omor, îl ameninţă el.

— Ia ce vrei, ia ce vrei! Numai nu mă răni!

Îşi plimbă privirea prin cortul ce plesnea de bogăţii, ornat cu pături călduroase şi covoare de preţ. Aşadar, Oriane se bucura de averea şi de

rangul pe care şi le dorise dintotdeauna. Spera din toată inima ca acestea să nu-i fi adus şi fericirea.

— Spune-mi cum te cheamă, îi şopti el sălbatic la ureche.

— Louis d'Evreux. Nu ştiu cine eşti, dar mama mea va… Guilhem îi smuci capul pe spate.

— Nu mă ameninţa tu pe mine! Străjile tale au plecat, îţi aminteşti? Nu are cine să te audă.

Îi lipi şi mai tare tăişul de pielea lui albă de om din nord. Evreux încremeni.

— Mult mai bine. Acum, zi-mi unde e Oriane? Dacă nu răspunzi, îţi tai gâtul.

Îl simţi cum se încordează la auzul numelui mamei sale, dar frica îi dezlegă limba.

— S-a dus în ocolul pentru femei, se bâlbâi băiatul.

— De ce?

— Ăăăă… să caute… o fată.

— Nu mă face să-mi pierd vremea, *nenon,* spuse Guilhem, smucindu-i iarăşi capul pe spate. Ce fată? Ce treabă are Oriane cu ea?

— Fiica unei eretice. Sora… mamei mele, rosti celălalt, îngreţoşat. Mătuşa mea. Mama a vrut să vadă fata cu ochii ei.

— Alaïs, şopti el uimit peste măsură. Câţi ani are fata? Simţea mirosul fricii lui Evreux.

— De unde să ştiu eu? Nouă, zece ani.

— Şi tatăl? A murit şi el?

Tânărul încercă să se mişte. Bărbatul îl strânse şi mai puternic de beregată şi suci lama, astfel încât vârful acesteia să fie lipit chiar sub urechea stângă.

— E soldat, unul dintre oamenii lui Pierre-

Roger de Mirepoix. Înţelese imediat.

— Iar tu ai trimis una dintre slugile tale să se asigure că el nu mai apucă dimineaţa.

Lama pumnalului sclipi în licărul lumânării.

— Cine eşti?

Guilhem nu-l băgă în seamă.

— Unde este nobilul Evreux? De ce nu se află aici?

— Tata a murit, spuse băiatul. În vocea lui nu se auzi nici un strop de durere, ci mai degrabă o lăudăroşenie căreia Guilhem nu-i ghicea tâlcul. Eu sunt stăpânul moşiilor Evreux acum.

Bărbatul hohoti amar.

— Aş zice că mai degrabă mama ta. Celălalt tresări de parcă ar fi fost lovit.

— Spune-mi, *nobile* Evreux, continuă el dispreţuitor, ce vrea mama ta de la fetiţa asta?

— Ce contează? E doar copilul unor eretici. Ar fi trebuit să-i ardă pe toţi pe rug.

Guilhem pricepu că el se căia pentru că-l luase gura pe dinainte, dar era prea târziu. Îşi încordă braţul şi dintr-o mişcare scurtă îi tăie beregata de la o ureche la cealaltă.

— *Per lo Miègjorn,* spuse el. Pentru Midi.

Sângele ţâşni şi picăturile roşiatice pătară covoarele scumpe. Guilhem slăbi strânsoarea şi Evreux căzu pe burtă.

— Dacă slugile tale se întorc repede, poate o să mai trăieşti. Dacă nu, n-ar strica să te rogi ca Dumnezeu să-ţi ierte păcatele.

Îşi trase gluga peste faţă şi ieşi în grabă din cort. Trebuia să-l găsească pe Sajhë de Servian înainte ca omul lui Evreux să-i facă de petrecanie.

Micul grup se mişca încet peste hârtoapele drumului, învăluit de noaptea rece.

Lui Oriane deja îi părea rău că se hotărâse să se urce în *calèche.* Ar fi mers mai repede călare. Roţile de lemn scârţâiau şi se împotmoleau în pietrişul şi în bucăţile de gheaţă de pe jos.

Ocoleau drumurile principale din zona văii, unde puteau nimeri peste întărituri păzite de soldaţi. Timp de câteva ore se îndreptară spre *miazăzi* Apoi, când se făcu întuneric beznă, porniră înfriguraţi spre est.

Bertrande dormea, cu pelerina trasă peste cap ca să se ferească de vântul aspru ce biciuia prin crăpăturile pânzei de pe căruţă. Oriane se săturase de pălăvrăgeala ei neîncetată. Fata o copleşise cu întrebări despre viaţa din Carcassona şi despre cum se trăia acolo înainte de război.

Femeia îi dăduse să mănânce biscuiţi, turte dulci şi puţin vin condimentat în care turnase un praf de adormit, îndeajuns de puternic ca să doboare un zdrahon de soldat timp de patru zile. Într-un târziu, copila amuţi şi se adânci într-un somn profund.

*

— Trezeşte-te!

Sajhë auzea pe cineva vorbindu-i. Un bărbat. În apropiere. Încercă să se mişte. Durerea îi chinuia fiecare părticică a corpului. Prin faţa ochilor i se perindau numai stele verzi.

— Trezeşte-te!

Vocea bărbatului devenise mai stăruitoare acum.

Sajhë tresări când ceva rece îi acoperi pielea

învineţită, alinându-i puţin suferinţa. Treptat, amintirea loviturilor pe care le primise peste cap, peste picioare şi peste mâini îi străbătu întreaga fiinţă.

Murise?

Apoi în mintea lui se făcu lumină. Cineva strigase, mai jos pe coastă, poruncindu-le soldaţilor să se oprească. Atacatorii săi, luaţi prin surprindere, se dăduseră un pas în spate. Comandantul urlă câteva cuvinte în franceză. Îl târâseră jos de pe munte.

Poate că totuşi nu murise.

Sajhë încercă din nou să se mişte. Îl lipiseră de un par şi îi legaseră strâns mâinile la spate. Clipi, dar ochiul umflat nu i se deschise. Celelalte simţuri i se ascuţiseră însă. Auzea zgomotele cailor care îşi loveau copitele de pământ. Prindea şuieratul vântului, strigătele bufniţelor şi cântecul unei cucuvele singuratice. Sunete pe care le înţelegea.

— Poţi să-ţi mişti picioarele? îl întrebă necunoscutul.

Sajhë rămase surprins când văzu că poate, chiar dacă durerile erau cumplite. Unul dintre soldaţi îl călcase pe gleznă atunci când căzuse la pământ.

— Crezi că eşti în stare să călăreşti?

Sajhë îl urmări pe bărbat cum îi taie legăturile de la mâini şi i se păru că-l cunoaşte. Şi glasul şi felul în care îşi ţinea capul stârniră în el o amintire îndepărtată.

Se împletici şi se ridică în picioare cu mare greutate.

— Cum să vă răsplătesc pentru bunăvoinţă? îngăimă el, frecându-şi încheieturile.

Dintr-odată, ştiu cine se află în faţa lui. Se revăzu pe sine, când avea doar unsprezece ani şi se căţăra pe meterezele castelului Comtal, căutând-o pe Alaïs. Cum asculta la fereastră hohotele de râs purtate de vânt. Vocea unui bărbat, necăjind-o.

— Guilhem du Mas, spuse el încet. Celălalt se opri şi-l privi surprins.

— Ne-am întâlnit, prietene?

— N-ai cum să fi ţinut minte, răspunse el, fără să se poată uita în ochii lui. Zi-mi, *amic,* rosti el apăsat. Ce vrei de la mine?

— Am venit să…

Guilhem era întrucâtva uluit de purtarea duşmănoasă a lui.

— Tu eşti Sajhë de Servian?

— Da, şi?

— De dragul lui Alaïs, pe care amândoi… Tăcu, nedorind să înrăutăţească lucrurile. Sora ei, Oriane, se află aici, împreună cu unul dintre fiii săi. Acesta face parte din armata cruciată. Au venit după carte.

Sajhë îl privi ţintă.

— Ce carte? întrebă el ţâfnos.

Guilhem continuă fără să-l bage în seamă.

— Oriane a aflat că ai o fată. A luat-o cu ea. Nu ştiu încotro se îndreaptă, dar au părăsit tabăra imediat după lăsarea serii. Am venit să-ţi spun şi să-ţi ofer ajutorul. Dar dacă nu vrei…

Sajhë simţi cum se albeşte de spaimă.

— Aşteaptă! strigă el.

— Dacă vrei să-ţi mai vezi fiica în viaţă, adăugă Guilhem hotărât, te sfătuiesc să laşi mânia împotriva mea de-o parte, oricare ar fi pricinile ei. Îi întinse mâna ca să-l sprijine. Bănuieşti cam unde ar vrea Oriane s-o ducă?

Sajhë se uită la bărbatul pe care îl ura de atâta timp, apoi de dragul lui Alaïs şi al fetei ei, primi mâna întinsă.

— Ştii, numele ei este Bertrande, şopti el, trist.

CAPITOLUL 77

Pic de Soularac

VINERI, 8 IULIE 2005

Audric şi Alice urcau muntele în tăcere.

Se spuseseră deja prea multe cuvinte, ca să mai fie nevoie de altele noi. Baillard răsufla greoi, dar îşi ţinea ochii în pământ şi nu se împiedică nici măcar o dată.

— Nu cred că mai avem mult, spuse ea mai degrabă pentru sine.

— Nu.

Cinci minute mai târziu, Alice înţelese că ajunseseră pe şantierul dinspre partea cealaltă a parcării. Corturile dispăruseră, dar încă mai rămăseseră urme ale existenţei lor: bucăţi maronii de pământ uscat şi gunoaie de tot felul. Fata observă o mistrie şi un cârlig de cort pe care le ridică şi le băgă în buzunar.

Continuară să urce, cotind spre stânga, până când ajunseră la stânca pe care o dislocase Alice. Zăcea într-o parte chiar sub intrarea în grotă, exact acolo unde se prăbuşise. În lumina

fantomatică răspândită de razele lunii părea a fi capul unui idol căzut.

„Chiar n-au trecut decât cinci zile de atunci?”

Bătrânul se opri şi se sprijini de stâncă să-şi mai tragă sufletul.

— Haideţi, că mai e doar puţin, îl îmbărbătă ea. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să vă previn că este un urcuş abrupt.

Audric zâmbi.

— Îmi amintesc, spuse el. O luă de mână. Pielea lui era fină şi pergamentoasă. Când ajungem la peşteră, vei aştepta până când îţi voi spune eu că poţi intra fără grijă. Trebuie să-mi promiţi că vei rămâne ascunsă.

— Eu tot nu cred că e o idee înţeleaptă să intri acolo de unul singur. Chiar dacă ai dreptate şi ei nu vor veni înainte de lăsarea nopţii, ai putea cădea în capcană. Mi-aş dori să-mi dai voie să te ajut. Împreună am găsi cartea mai uşor. În câteva minute totul s-ar termina. După aceea ne ascundem amândoi şi vedem ce se mai petrece.

— Iartă-mă, dar e mai bine să ne separăm.

— Dar nu înţeleg de ce, Audric. Nimeni nu ştie că ne aflăm aici. Ar trebui să fim în siguranţă, adăugă ea, chiar dacă în sufletul ei neliniştea se strecurase de multă vreme.

— Eşti foarte curajoasă, *Madomaisèla,* şopti el. Ca şi ea. Alaïs se gândea întotdeauna mai întâi la siguranţa celorlalţi. A sacrificat multe pentru cei pe care i-a iubit.

— Nimeni nu sacrifică nimic, i-o tăie Alice. Frica o făcea nervoasă. Şi tot nu pricep de ce nu mă laşi să intru cu dumneata. Am fi putut veni la

peşteră când încă mai era lumină şi am fi evitat orice risc.

Baillard continuă de parcă nici n-ar fi auzit-o.

— I-ai dat telefon inspectorului Noubel? o întrebă el. „N-are sens să mă mai cert cu el. Nu acum.”

— Da, oftă ea din toţi rărunchii. I-am spus tot ce mi-ai zis.

— *Ben,* rosti el blând. Ştiu că ai senzaţia că acţionez fără înţelepciune, *Madomaisèla,* dar vei înţelege. Totul trebuie să se petreacă la timpul cuvenit. Altminteri, adevărul nu va învinge.

— Adevărul? repetă ea. Mi-ai povestit tot ce era de povestit. Totul. Acum, singurele mele griji sunt Shelagh şi Will, pe care vreau să-i scot întregi de aici.

— Totul? întrebă el moale. Oare chiar e posibil aşa ceva? Se întoarse şi se uită spre intrare, o mică deschizătură întunecată, săpată în trupul stâncii. Un adevăr îl poate contrazice pe altul, murmură bărbatul. Acum nu înseamnă atunci. O luă de braţ. Ne continuăm drumul?

Alice îl privi întrebătoare, minunându-se de starea de spirit pe care o arăta bătrânul. Calm, reculegere. Un soi de acceptare pasivă coborâse asupra lui, în vreme ce ea aproape că atinsese pragul isteriei, înfricoşată de toate nenorocirile care i-ar fi putut aştepta, îngrozită că Noubel va ajunge prea târziu, speriată că Audric se înşelase teribil.

„Dar dacă sunt deja morţi?”

Îşi alungă din minte gândurile negre. Nu-şi permitea să-şi imagineze aşa ceva. Trebuia să

creadă că totul se va termina cu bine.

Ajunşi în faţa intrării, Audric se răsuci şi îi zâmbi. Ochii chihlimbarii străluceau în întuneric.

— Ce e? întrebă ea iute. A mai apărut ceva… Se opri, nefiind în stare să-şi mai găsească vorbele potrivite. Ceva…

— Aştept de atâta timp, rosti el încet.

— Aştepţi? Să găseşti Cartea? El scutură din cap.

— Izbăvirea.

— Izbăvirea? De unde şi până unde?

Alice amuţi când băgă de seamă că ochii lui se umpluseră de lacrimi. Îşi muşcă limba ca să nu cedeze tocmai acum.

— Nu înţeleg, Audric, îngăimă ea.

— *Pas a pas se va luènh,* spuse el. Ai văzut aceste cuvinte săpate pe treapta de sus din peşteră?

Îl privi surprinsă.

— Da, dar cum…

Bătrânul întinse mâna după lanternă.

— Trebuie să intru.

Luptându-se cu valul de emoţii contradictorii, Alice i-o dădu fără să mai scoată nici un cuvânt. Îl urmări cum porneşte prin tunel şi abia după ce fasciculul de lumină pieri de tot, se întoarse.

Strigătul unei bufniţe din apropiere o făcu să tresară. Şi cel mai slab sunet părea amplificat de sute de ori. În întuneric pândea răul. Copacii se aplecau deasupra ei, umbrele uriaşe ale muntelui se prelingeau tot mai aproape, iar stâncile căpătau forme neobişnuite, ameninţătoare. Din depărtare se auzi motorul unei maşini ce urca prin vale.

Apoi liniştea se aşternu pretutindeni.

Alice se uită la ceas. Era zece fără douăzeci.

La zece fără un sfert, două faruri puternice luminară parcarea de la poalele muntelui.

Paul Authié opri motorul şi coborî. Se miră când văzu că François-Baptiste nu îl aşteaptă. Privi în direcţia peşterii, îngrijorându-se brusc. Dacă ei intraseră deja?

Nu, era imposibil. Îl cuprinse o stare acută de nervozitate. Braissart şi Domingo fuseseră aici cu o oră înainte. Dacă Marie-Cécile sau fiul ei şi-ar fi făcut apariţia, ar fi aflat.

Îşi duse mâna în buzunar ca să pipăie detonatorul. Explozibilul urma să fie pus la treabă cu ajutorul lui. Numărătoarea inversă începuse deja. Nu mai trebuia să întreprindă nimic. Doar să aştepte şi să privească.

Îşi atinse crucea de la gât şi rosti o rugăciune în gând.

Un sunet din pădurea ce mărginea parcarea îi atrase atenţia. Deschise ochii. Nu se vedea nimic. Se întoarse lângă maşină şi potrivi farurile pe faza lungă. Copacii se luminară, lipsiţi dintr-odată de culoare.

Îşi duse mâna streaşină la ochi şi se uită iarăşi cu atenţie. De data asta, întrezări o mişcare uşoară în tufişurile dese.

— François-Baptiste? Nu-i răspunse nimeni. Îl trecu un fior pe şira spinării. Hei, n-avem timp de prostii, strigă el iritat spre bezna din faţa lui. Dacă vrei Cartea şi inelul, apropie-te ca să te pot vedea.

Începu să se întrebe dacă nu cumva îşi calculase greşit mişcările.

— Te aştept, strigă el din nou.

Acum surprinse un alt zgomot. Îi veni să zâmbească atunci când dintre copaci o siluetă prinse contur.

— Unde e O'Donnell?

Authié aproape că izbucni în râs când îl văzu pe François-Baptiste înaintând spre el, îmbrăcat într-o jachetă cu trei numere mai mari. Arăta jalnic.

— Eşti singur? îl întrebă.

— Nu e treaba ta, se răsti băiatul, oprindu-se chiar la marginea pădurii. Unde este Shelagh O'Donnell?

Authié făcu un gest scurt din cap, arătând spre grotă.

— E deja sus, te aşteaptă. M-am gândit să te scutesc de deranj. Râse scurt. Nu cred că-ţi mai poate face probleme.

— Şi Cartea?

— Tot acolo. Şi inelul, la fel. Livrate după cum v-am promis. La timp.

François-Baptiste izbucni într-un hohot de râs ironic.

— Împachetate şi în hârtie pentru cadouri presupun, spuse el sarcastic. Doar nu mă crezi atât de tâmpit încât să înghit vrăjelile tale?

Celălalt îl privi dispreţuitor.

— Datoria mea a fost să recuperez inelul şi Cartea şi asta am făcut. În acelaşi timp v-am înapoiat şi – cum să-i zicem – *spioana.* Poţi s-o iei ca pe un act de caritate din partea mea. Îşi miji privirea. Ceea ce alege *Madame* de l'Oradore să facă mai departe cu ea nu mă interesează.

Îndoiala se aşternu pe chipul băiatului.

— Şi toate astea, pentru că ai o inimă mare?

— Pentru *Noublesso Véritable,* rosti blând Authié. Sau tu încă n-ai fost invitat să te alături? Îmi imaginez că doar statutul de fiu nu ajunge, nu? Hai, du-te şi verifică. Sau mama ta e deja acolo, pregătită să înceapă?

François-Baptiste îl privi furios.

— Credeai că nu mi-a povestit? Authié făcu un pas spre el. Crezi că habar n-am ce intenţionează să facă? Mânia îi cuprindea sufletul din ce în ce. Ai văzut-o, François-Baptiste? Ai văzut extazul de pe chipul ei când rosteşte acele cuvinte obscene, acele blasfemii îngrozitoare. Este o jignire imensă adusă lui Dumnezeu!

— Să nu îndrăzneşti să vorbeşti astfel despre ea! se răsti băiatul, ducându-şi mâna la buzunar.

Authié izbucni în râs.

— Ai dreptate. Sun-o. Ea o să-ţi spună ce să faci. Ce să gândeşti. Nu mişca un pas fără să-i ceri voie.

Se întoarse şi porni spre maşină. Auzi declicul piedicii cu doar câteva secunde înainte de a realiza despre ce este vorba. Uluit, se răsuci pe călcâie. Prea târziu însă. Două gloanţe, unul după altul, străpunseră noaptea.

Primul îl ocoli. Al doilea îl nimeri în coapsă. Glonţul pătrunsese fără milă, sfărâmându-i osul, după care ieşise pe partea cealaltă. Se prăbuşi la pământ urlând, doborât de o durere năprasnică.

François-Baptiste se apropie de el. Ţinea arma cu ambele mâini, îndreptată fix spre faţa lui. Authié încercă să se îndepărteze târându-se,

lăsând în urma sa o dâră de sânge, dar băiatul îl prinse repede din urmă.

Pentru o clipă, privirile li se întâlniră. Apoi François-Baptiste trase din nou.

Alice tresări.

Sunetul împuşcăturilor zgudui liniştea muntelui. Se izbi de stânci, reverberând întruna.

Inima îi bubui în piept. Nu ştia din ce direcţie veniseră împuşcăturile. Acasă la ea, ar fi fost vorba doar de un fermier ce vânează iepuri sau ciori.

„Dar parcă nu e sunetul scos de o puşcă."

Sări pe pământ, cât putu de uşor şi scrută bezna spre locul unde ar fi trebuit să se situeze parcarea. O portieră se trânti. Auzi şi un schimb de vorbe între mai multe persoane.

„Ce naiba face Audric înăuntru?"

Îi despărţea oarece distanţă de oamenii de jos, dar deja le simţea prezenţa. Pietrişul şi bolovanii scrâşneau sub paşii lor, în timp ce urcau pe cărare. Nişte crenguţe trosniră.

Se apropie de intrare, aruncând priviri disperate spre interiorul grotei, ca şi cum, prin simpla ei voinţă, l-ar fi putut convinge pe bătrân să apară din întuneric.

„De ce nu mai vine odată?"

— Audric? şopti ea. Vine cineva. Audric?

Nimic. Doar tăcere. Mai privi odată tunelul întunecat care se întindea la nesfârşit în faţa ei şi simţi cum o lasă curajul.

„Dar trebuie să-l avertizezi."

Rugându-se să nu fie prea târziu, Alice porni în goană spre camera labirintului.

CAPITOLUL 78

Los Seres

MARÇ 1244

În pofida rănilor lui Sajhë, câştigară destul timp, urmând cursul râului de la sud de Montségur. Cu toate că nu cărau poveri, drumul se vădi anevoios. Nu se opreau decât să se odihnească şi să adape caii, spărgând gheaţa cu vârful spadelor. Guilhem văzu imediat că îndemânarea lui Sajhë era mai presus de a sa.

Ştia puţine despre trecutul lui. Pe vremuri purta mesajele preoţilor *parfait* în satele mai izolate sau ascunse în creierii munţilor Pirinei ori ducea veşti luptătorilor răzvrătiţi. Era limpede că bărbatul mai tânăr cunoştea fiecare pas sau trecătoare şi toate cărările tainice din păduri, strâmtori şi de la câmpie.

În acelaşi timp, Guilhem simţea duşmănia puternică a lui Sajhë, chiar dacă acesta nu îi spuse nimic în mod direct. Când mergea în spatele lui, ceafa îl ardea de parcă un soare necruţător îşi arunca spre el razele fierbinţi. Cunoştea renumele de bărbat loial, curajos şi cu simţul onoarei al lui Sajhë, care nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să apere lucrurile în care credea. Şi în ciuda înverşunării dintre ei, înţelegea de ce Alaïs ar iubi un astfel de bărbat şi ar face un copil cu el, chiar dacă gândul îi sfâşia inima ca lama unui pumnal.

Sorţii le surâseră. Pe timpul nopţii nu mai ninse. În ziua următoare, pe nouăsprezece martie, cerul strălucea limpede, străbătut doar de câţiva nori împinşi alene de un vânt uşor.

Cei doi ajunseră în Los Seres pe la amurg. Satul se cuibărea într-o vale mică şi, cu toate că încă mai era frig, în aer se simţea miros de primăvară. Copacii de la marginea sătucului erau presăraţi cu alb şi verde. Primele flori de primăvară, din tufişuri şi de pe malul pârâului, îşi sumeţiseră parcă ruşinate întâiele petale. Micuţa aşezare de case părea pustie.

Descălecară şi merseră până în mijlocul satului pe jos, ţinându-şi caii de căpăstru. Zgomotul scos de potcoave pe pietrişul tare răsuna cu putere în liniştea apăsătoare. Câteva fuioare de fum pluteau pe deasupra a două dintre case. La ferestre se iţeau capete curioase şi bănuitoare, pentru ca după numai o clipă să dispară. Soldaţi fugari se mai văzuseră prin munţi, dar de obicei aduceau cu ei necazuri.

Sajhë îşi priponi calul lângă un zid. Guilhem făcu la fel, apoi îl urmă spre o locuinţă sărăcăcioasă. De pe acoperiş lipseau două, trei ţigle, obloanele erau cam şubrede, însă pereţii arătau destul de zdraveni. Se gândi atunci că doar cu puţină muncă, casa avea să prindă viaţă din nou.

Se opriră şi Sajhë împinse uşa. Lemnul, umflat de umezeală şi înţepenit, fiind nefolosit de atâta vreme, scârţâi din ţâţânile neunse, apoi se întredeschise cât să se poată strecura înăuntru.

Guilhem se luă după el şi aerul rece, ca de mormânt, îi amorţi brusc degetele. Lângă peretele opus se zărea o grămadă de frunze, învelite într-un strat subţire de noroi, aduse înăuntru probabil de viscolul de peste iarnă. Ţurţuri de gheaţă

atârnau de marginea obloanelor şi de pervaz.

Pe masă se găseau resturi de mâncare. O cană veche, farfurii, urcioare şi un cuţit. Vinul prinsese mucegai, semănând cu ierburile verzi de deasupra unei mlaştini. Băncuţele erau împinse cu grijă într-un colţ.

— Asta e casa ta? întrebă încet Guilhem. Sajhë încuviinţă.

— Când aţi plecat de aici?

— Acum doi ani.

În mijlocul odăii, o căldare ruginită pentru gătit atârna deasupra unui morman de cenuşă şi lemn ars. Guilhem îl privi cu milă pe Sajhë cum se apleacă şi-i îndreptă capacul.

În fundul casei văzu o perdea zdrenţuită. În spatele ei se afla o altă masă cu câte două scaune de fiecare parte. Peretele era acoperit cu şiruri de policioare înguste, aproape goale. Un pisălog şi o piuă vechi, două castroane şi linguri, câteva ulcele, îngropate într-un strat gros de praf. Deasupra, în micile cârlige prinse în perete, erau agăţate două mănunchiuri de ierburi. Rămurele de puricariţă şi frunze de afine îngheţate bocnă.

— Pentru leacurile ei, spuse Sajhë.

Luat prin surprindere, Guilhem rămase nemişcat cu mâinile încrucişate, nevoind să-l oprească pe celălalt bărbat să-şi depene amintirile.

— Toată lumea venea la ea, bărbaţi şi femei. Când se îmbolnăveau sau când îi chinuiau necazurile. Îi ajuta pe copii să treacă mai uşor de iarna aspră. Bertrande... Alaïs îi dădea voie s-o ajute la amestecarea ierburilor şi o lăsa să ducă

pacheţelele pe la casele oamenilor.

Vorbele i se topiră pe buze, aşa că tăcu. Celălalt bărbat îşi înghiţi cu greu nodul din gât. Şi el îşi amintea vasele şi flacoanele pe care Alaïs le adusese în camera lor din castelul Comtal şi felul în care se îngrijea de ele, pierdută în gânduri.

Sajhë dădu drumul perdelei. Încercă treptele scării, apoi urcă binişor spre pod. Aici, pătrunse de mucegai şi soioase din pricina animalelor, zăceau vechile pături şi paiele jilave ce alcătuiseră odinioară patul familiei. Lângă ele, într-un opaiţ mai rămăsese puţină ceară. În spate, peretele se pătase cu fum.

Guilhem nu mai îndura să vadă durerea lui Sajhë, aşa că ieşi să-l aştepte afară. Nu se cădea să fie martorul unei astfel de suferinţe.

Ceva mai târziu, Sajhë apăru şi el. Ochii i se înroşiseră, dar mâinile nu-i mai tremurau şi se îndreptă sigur pe el spre Guilhem, care se dusese în capătul îndepărtat al satului, unde privea spre apus.

— Când se luminează de zi? întrebă acesta, când îl auzi venind.

Cei doi bărbaţi erau cam de aceeaşi statură, dar ridurile de pe chipul cavalerului şi părul înspicat stăteau drept mărturie diferenţei de cincisprezece ani dintre ei.

— Iarna soarele răsare târziu în munţi.

Cavalerul păstră tăcerea câteva momente.

— Ce vrei să faci de acum încolo? îl întrebă el, respectând dreptul lui Sajhë de a lua hotărâri.

— Trebuie să hrănim caii, apoi să găsim un loc în care să dormim. Mă îndoiesc că vor ajunge

aici prea curând.

— Nu vrei să..., începu du Mas, uitându-se înapoi spre casă.

— Nu, rosti el repede. Nu acolo. E o femeie care ne va oferi hrană şi adăpost pentru la noapte. Mâine, va trebui să urcăm mai sus în munte. Ne vom ridica tabăra chiar lângă peştera unde îi vom aştepta.

— Crezi că Oriane va trece de sat?

— O să ghicească unde a ascuns Alaïs *Cartea Cuvintelor*. A avut îndeajuns timp să cerceteze celelalte două cărţi în aceşti treizeci de ani.

Guilhem îl privi pieziş.

— Şi e adevărat? Cartea se mai află încă acolo, în peşteră? Sajhë nu-i răspunse.

— Nu pricep cum de a izbutit Oriane s-o păcălească pe Bertrande s-o însoţească. I-am spus că n-are voie să plece fără mine. Să mă aştepte până când mă întorc.

Guilhem nu scoase o vorbă. Nu putea alunga nici una dintre temerile celuilalt, a cărui mânie se domoli iute.

— Crezi că Oriane a adus cu ea celelalte două cărţi? îl iscodi el pe neaşteptate.

Du Mas clătină din cap.

— Bănuiesc că le-a ascuns în tainiţele ei din Evreux sau din Chartres. De ce să fi riscat să le poarte cu ea până aici?

— Ai iubit-o?

Întrebarea îl năuci pe cavaler.

— Am dorit-o, răspunse el în şoaptă. Am fost vrăjit, fermecat. Dar eu…

— Nu pe Oriane, i-o tăie Sajhë. Pe Alaïs.

Guilhem se simţi de parcă cineva l-ar fi strâns de gât cu un laţ din fier.

— Alaïs, şopti el.

Se adânci în lumea amintirilor, până când privirea arzătoare a lui Sajhë îl readuse cu picioarele pe pământ.

— După…, se bâlbâi el. După ce Carcassona a căzut, am mai văzut-o o singură dată. Timp de trei luni a stat cu mine. Fusese luată de inchizitori şi…

— Ştiu, strigă Sajhë, şi vocea i se gâtui. Ştiu tot.

Mirat peste măsură de aceste vorbe, Guilhem nu îndrăzni să-şi ridice privirea spre el. Se trezi zâmbind însă, spre marea lui surprindere.

— Da. Cuvântul îi alunecase de pe buze cu atâta uşurinţă. Am iubit-o mai mult decât orice pe lumea asta. Numai că eu nu am înţeles cât de preţioasă este dragostea, cât de gingaşă, până când nu am zdrobit-o cu propriile mâini.

— De aceea ai lăsat-o în pace. După Tolosa, când s-a întors aici. Guilhem încuviinţă.

— După săptămânile acelea petrecute împreună, Dumnezeu cunoaşte cât de greu mi-a fost să stau departe de ea. S-o mai văd o singură dată… asta sperasem… şi poate că atunci când totul avea să se termine, noi… Dar, ea te-a găsit pe tine. Iar astăzi…

Amuţi. Lacrimile îi umplură ochii trişti. Lângă el, Sajhë se foi. Pentru o clipă duşmănia dintre cei doi părură să se mai îmblânzească.

— Iartă-mă. N-ar trebui să mă vait tocmai de faţă cu tine. Trase aer în piept. Recompensa pe care a pus-o sora sa pe capul ei a fost destul de

mare şi îi putea ispiti chiar şi pe cei care nu aveau nici un motiv să-i facă rău. Am plătit iscoadele ca să-i ducă lui Oriane veşti mincinoase. Timp de treizeci de ani am reuşit s-o apăr. Măcar atât.

Guilhem se opri, pentru că imaginea Cărţii arzând alături de pelerina roşie îl chinuia.

— N-am ştiut cât de puternică îi era credinţa, spuse el. Sau că dorinţa de a ţine *Cartea Cuvintelor* departe de Oriane o va împinge spre un astfel de sfârşit. Se uită la Sajhë, încercând să citească în ochii lui adevărul. Mi-aş fi dorit ca ea să nu aleagă moartea, rosti el simplu. Pentru tine, bărbatul pe care l-a îndrăgit şi pentru mine, bărbatul care a câştigat dragostea ei, dar care a pierdut-o ca un prost. Oftă. Dar cel mai mult, de dragul fiicei ei. Aşa cum o ştiu eu pe Alaïs…

— De ce ne ajuţi? îl întrerupse celălalt brusc. De ce ai venit?

— La Montségur?

Sajhë clătină din cap nerăbdător.

— Nu. Nu la Montségur. Aici. Acum.

— Ca să mă răzbun.

CAPITOLUL 79

Alaïs se trezi speriată. Îi era frig. O lumină delicată rozalie se prelingea peste munţi. O perdea de ceaţă subţire se răspândea treptat printre viroage şi văgăuni, tăcută şi încremenită.

Se uită spre Harif. Acesta dormea adânc, învelit în pelerina sa îmblănită pe care şi-o trăsese peste urechi. Obosise nespus călătorind şi ziua, şi noaptea.

Liniştea apăsa greu pretutindeni. În pofida

frigului ce-i pătrunsese în oase şi a poziţiei proaste în care se odihnise, Alaïs se bucura de singurătate, după toate acele luni pe care le petrecuse în înghesuiala din Montségur. Cu grijă să nu-l tulbure pe Harif, se ridică în picioare şi se întinse, apoi scotoci într-o desagă după o bucată de pâine. Era tare ca piatra. Îşi turnă o cupă de vin roşu şi gros. Înmuie coltucul, după care mâncă repede, pregătindu-se să încropească ceva de-ale gurii şi pentru ceilalţi.

Nici nu cuteza să se gândească la Bertrande şi la Sajhë şi unde anume se aflau ei în clipa de faţă. În tabără? împreună? Despărţiţi?

Ţipătul unei bufniţe ce se întorcea din vânătoarea sa de noapte sfâşie aerul. Alaïs zâmbi, alinată de sunetele atât de cunoscute. Animalele forfoteau prin vizuini, iar păsările îşi luau zborul, bătând iute din aripi. În crângurile din vale, lupii urlau. Îi aminteau astfel că lumea îşi continua drumul, anotimp după anotimp.

Le trezi pe cele două călăuze şi le spuse că mâncarea e gata, apoi duse caii la râu ca să-i adape. Sparse gheaţa cu mânerul spadei sale.

După aceea, când lumina prinse puteri, se apropie de Harif ca să-l scoale şi pe el. Îi şopti câteva vorbe pe limba lui şi îl apucă de braţ cu blândeţe. În zilele din urmă fusese tare mohorât.

Harif îşi deschise ochii săi căprui, clipind din pleoapele grele.

— Bertrande?

— Sunt eu, Alaïs.

El o privi ameţit, neînţelegând de ce se află în mijlocul unor piscuri cenuşii de munte. Femeia îşi

închipui că el visase iar Ierusalimul, cu moscheile lui arcuite, cu strigătul preotului sarazin care-şi chema credincioşii la slujbă şi cu drumurile prin marea nesfârşită a deşertului.

De-a lungul anilor petrecuţi împreună, Harif îi povestise despre mirodeniile parfumate, despre culorile vii şi despre gustul piperat al bucatelor, precum şi despre strălucirea orbitoare a soarelui roşu ca sângele. Îi spusese poveşti despre cum îşi folosise îndelungaţii săi ani de viaţă. Îi vorbise despre Profet şi despre cetatea antică a Avarisului, primul său cămin. Îi povestise despre tatăl ei şi despre *Noublesso.*

Văzându-i pielea măslinie, întunecată de trecerea timpului şi părul alb ca neaua, o durere îi săgetă inima. Era prea bătrân pentru o asemenea luptă. Suferise chinuri nenumărate ca să aibă parte de un sfârşit atât de aspru.

Bătrânul îşi amânase prea mult ultima călătorie. Iar Alaïs ştia, chiar dacă el nu-i mărturisise niciodată, că numai gândul la Bertrande şi la Los Seres îi mai dăduse puterea să continue.

— Alaïs, îngăimă el, obişnuindu-se cu împrejurimile. Da.

— Nu mai avem mult, spuse ea, ajutându-l să se ridice în picioare. Aproape că am ajuns acasă.

Guilhem şi Sajhë vorbiră puţin cât se adăpostiră în spatele unei stânci, feriţi de rafalele nemiloase ale vântului din munţi.

Du Mas încercase de mai multe ori să lege o discuţie, dar răspunsurile morocănoase ale celuilalt îl făcură să se lase păgubaş. Până la urmă

se adânci în lumea sa, aşa cum probabil îşi dorea şi Sajhë.

Amărăciunea îl rodea pe dinăuntru. Toată viaţa îl pizmuise pe Guilhem, apoi îl urâse, pentru ca într-un târziu să înveţe să uite de el. Îl înlocuise la dreapta lui Alaïs, dar nu reuşise niciodată să-i ocupe locul pe care îl avea în inima femeii. Ea rămăsese credincioasă primei iubiri. Răbdase în tăcere.

Sajhë auzise de curajul cavalerului, de strădaniile sale neobosite de a-i alunga pe cruciaţi din Pays d'Oc, dar nu voia să sfârşească prin a-l plăcea şi a-l admira. Şi nici nu voia să-i fie milă de el. Văzuse cât îl durea moartea lui Alaïs. Pe chipul lui se citeau părerile de rău şi o suferinţă uriaşă. Sajhë nu putea să-i vorbească şi pentru asta se dispreţuia.

Aşteptară toată ziua, dormind cu rândul. Aproape de lăsarea serii, un stol de ciori se ridică brusc în aer. Păsările croncăniră şi fâlfâiră speriate din aripi, desenând rotocoale largi pe cer.

— Vine cineva, spuse Sajhë, agitat.

Se cocoţă pe o stâncă, sprijinită pe marginea îngustă de deasupra intrării în peşteră, care parcă fusese aşezată acolo de o mână gigantică.

În vale nu se vedea nimic, nici o mişcare. Cu grijă, Sajhë ieşi din ascunzătoare. Îl dureau toate oasele şi înţepenise. Loviturile primite şi lipsa de mişcare îşi spuneau cuvântul. Avea mâinile amorţite şi genunchii juliţi şi plini de răni. Pielea de pe faţă i se învineţise şi pe alocuri i se jupuise.

Se lăsă în jos peste lespedea de piatră şi sări pe pământ. Căzu prost şi un junghi ascuţit îi

străbătu glezna zdrobită.

— Dă-mi spada, zise el, ridicând mâna.

Guilhem se supuse, după care coborî şi el. Priviră amândoi în jos, neliniştiţi.

Din depărtare se auzeau mai multe voci. Apoi, printre umbre, Sajhë zări un fuior subţire de fum ce se ridica şerpuind printre crengile răzleţe ale copacilor.

Privi spre orizont, acolo unde ţinutul roşiatic se contopea cu cerul întunecat.

— Vin pe cărarea de miazăzi, zise el. Asta înseamnă că Oriane a ocolit satul. Din direcţia aia, nu au cum să mai urce călare. Drumul e prea abrupt. Viroagele au hăuri de-o parte şi de alta. Vor fi nevoiţi să meargă pe jos.

Gândul că Bertrande se găsea atât de aproape parcă îi dădea aripi.

— Mă duc jos.

— Nu! se repezi Guilhem. Nu. Primejdia e prea mare, adăugă el mai domol. Dacă te vor vedea, Bertrande poate păţi ceva. Ştim că Oriane vrea să ajungă la peşteră. Aici îi putem surprinde. Trebuie s-o lăsăm pe ea să vină la noi. Făcu o pauză, apoi adăugă: Nu ai de ce să te învinovăţeşti, prietene. N-aveai cum să prevezi asta. Poţi să-ţi ajuţi fiica numai dacă nu te abaţi de la planul nostru. Celălalt se smuci din strânsoarea lui.

— Habar n-ai ce simt eu, rosti el cu glasul plin de mânie. Cum îndrăzneşti să-ţi închipui că mă cunoşti?

Du Mas bătu în retragere.

— Îmi pare rău.

— E numai un copil.

— Câţi ani are?

— Nouă, răspunse el tăios. Guilhem se încruntă.

— Îndeajuns de mare ca să înţeleagă, gândi el cu voce tare. Chiar dacă Oriane *a convins-o* şi nu a silit-o să plece din tabără, probabil că Bertrande a priceput până acum că ceva nu e în regulă. Ştia că Oriane se afla acolo? Ştie măcar că are o mătuşă?

Sajhë clătină din cap că nu.

— Ştie că Oriane nu e prietenă cu Alaïs. Şi nu s-ar fi dus cu ea.

— Nu, dacă ar fi cunoscut-o, încuviinţă celălalt. Dar dacă nu şi-a dat seama?

Sajhë se gândi un moment, apoi îşi plecă fruntea.

— Chiar şi-aşa, nu pricep cum de a plecat cu o străină. Am hotărât împreună că trebuie să ne aştepte.

Se opri brusc, când văzu că era cât pe ce să se dea de gol, dar Guilhem se adâncise prea tare în propriile gânduri. Sajhë oftă uşurat.

— Eu zic că-i vom putea înfrunta pe soldaţi numai după ce o salvăm pe Bertrande, spuse Guilhem. Cu cât mă gândesc mai tare, cu atât cred că Oriane o să-şi lase oamenii jos în tabără şi o să vină însoţită numai de fiica ta.

Sajhë îl ascultă cu atenţie.

— Spune mai departe.

— Oriane aşteaptă clipa asta de peste treizeci de ani. Firea ei e aplecată spre ascunzişuri. N-o să rişte, lăsându-i pe alţii să afle unde se găseşte peştera. Nu va dori să împărtăşească o astfel de

tainã şi, de vreme ce e convinsă că numai fiul ei are habar unde a plecat, nu se aşteaptă să întâmpine nici o piedică. Se opri. Oriane e… Ca să pună mâna pe Trilogia Labirintului, ea a minţit, a ucis, şi-a trădat tatăl şi sora. Şi-a vândut sufletul pentru cărţile alea.

— A ucis?

— Pe primul ei soţ, Jehan Congost, fără îndoială, chiar dacă n-a înfipt cu mâna ei pumnalul.

— François, murmură Sajhë, prea încet ca să fie auzit de celălalt. O amintire fugară, urletul, zbaterea disperată a calului, până când omul şi animalul fuseseră înghiţiţi de mlaştina blestemată.

— Şi am crezut întotdeauna că tot ea a fost părtaşă la uciderea unei femei foarte dragi lui Alaïs, continuă Guilhem. Numele ei nu mi-l mai amintesc, dar era o femeie înţeleaptă care trăia în *Ciutat.* A învăţat-o pe Alaïs multe lucruri, despre leacuri, despre tămăduire, despre cum să folosească darurile naturii pentru binele oamenilor. Tăcu o clipă, apoi adăugă: Alaïs a iubit-o mult.

Numai încăpăţânarea îl împiedică pe Sajhë să-i dezvăluie cine este. Încăpăţânarea şi gelozia îl opreau să-i mărturisească despre viaţa lui alături de Alaïs.

— Esclarmonde n-a murit, spuse el, fără să se mai poată stăpâni. Guilhem încremeni.

— Poftim? Şi Alaïs ştia asta?

— Da. Când a fugit din castelul Comtal, ea a cerut ajutorul lui Esclarmonde şi nepotului acesteia. A plecat…

Sunetul vocii ascuţite a lui Oriane, rece şi poruncitoare, îi întrerupse. Cei doi bărbaţi, adevăraţi luptători de munte, se aruncară la pământ. Fără să scoată nici cel mai mic sunet, îşi traseră spadele şi se aşezară la intrarea în grotă. Sajhë se ascunse în spatele unei stânci, situate ceva mai jos, iar du Mas dincolo de nişte tufişuri de măceş, ale căror ramuri spinoase se clătinau ameninţător în vânt.

Vocile se apropiară şi mai mult. Se auzeau cizmele soldaţilor, Zăngănitul armurilor şi al cataramelor, în timp ce urcau pe cărarea bolovănoasă.

Lui Sajhë i se părea că păşeşte alături de Bertrande. Fiecare clipă ţinea cât o veşnicie. Zgomotul paşilor, ecourile vocilor, repetându-se întruna fără ca ei să apară.

Într-un târziu, două siluete se iviră dintre copaci. Oriane şi Bertrande. Erau singure, aşa cum bănuise Guilhem. El îi făcu semn celuilalt să rămână pe loc, să aştepte până când Oriane se apropia îndeajuns de mult ca să o poată salva pe fetiţă fără să-i primejduiască viaţa.

Sajhë îşi încleştă pumnii ca să nu urle de furie. Pe chipul alb şi îngheţat al fetei se zărea o tăietură roşie. Oriane îi legase o funie în jurul gâtului, care cobora apoi pe spate până în dreptul mijlocului, unde îi prinsese şi încheieturile mâinilor. Celălalt capăt al frânghiei se găsea în mâna stângă a femeii. În dreapta ţinea un pumnal pe care îl folosea ca s-o silească pe Bertrande să înainteze.

Fata se mişca anevoie şi se împiedica adesea.

Sajhë îşi miji privirea şi băgă de seamă că şi gleznele îi erau legate. Funia îi îngăduia să facă doar paşi mici.

Se stăpâni cu greu să nu ţâşnească din ascunzătoare chiar în clipa aceea. Aşteptă, urmărindu-le până când cele două ajunseră în poieniţa ce ducea direct sub peşteră.

— Ai spus că e dincolo de copaci.

Bertrande murmură ceva, dar el nu reuşi să audă.

— De dragul tău, sper să zici adevărul, se răsti Oriane.

— E acolo, spuse Bertrande.

Glasul nu-i tremura, dar Sajhë simţi cât este de înfricoşată şi inima i se strânse.

Planul era s-o încolţească pe Oriane la gura peşterii. El urma s-o scoată pe Bertrande din mâinile femeii, iar Guilhem se va ocupa să-i smulgă pumnalul înainte ca ea să apuce să-l folosească.

Sajhë se uită la Guilhem, care clătină din cap în semn că e pregătit să atace.

— Dar nu trebuie să intri acolo, se auzi Bertrande. E un loc sacru. Numai Păzitorii au voie.

— Serios? rânji Oriane. Şi cine o să mă oprească? Tu? Pe chipul său aşternu un zâmbet amar. Semeni atât de tare cu ea că mă scârbeşti, exclamă ea, smucind de funie aşa de tare, încât Bertrande strigă de durere. Alaïs le spunea întotdeauna tuturor ce să facă. Se credea mai deşteaptă decât toţi ceilalţi.

— Nu-i adevărat, se împotrivi copila, care se purta curajos în ciuda împrejurărilor vitrege.

Sajhë se rugă în gând ca fata să tacă. În acelaşi timp, ştia că Alaïs ar fi mândră de vitejia fiicei ei. Şi *el* era mândru. Doar îi fusese ca un tată atâţia ani.

Bertrande începu să plângă.

— Nu e bine. Nu trebuie să intri acolo. N-o să te lase să intri. Labirintul îşi apără tainele şi de tine şi de toţi cei care îi vor răul.

Oriane izbucni în râs.

— Astea sunt doar basme de adormit copiii proşti ca tine. Fetiţa nu se lăsă mai prejos.

— Eu nu merg cu tine mai departe.

Femeia ridică mâna şi o plesni, lovind-o cu capul de o stâncă. Sajhë văzu roşu în faţa ochilor. Din trei, patru paşi se aruncă asupra lui Oriane, iar din piept îi ieşi un urlet neomenesc.

Din păcate, femeia se mişcă repede, o săltă pe Bertrande în picioare şi îi lipi vârful pumnalului de gât.

— Ce dezamăgire! Am crezut că fiul meu e în stare să termine o treabă atât de simplă. Parcă erai prizonier, ori cel puţin aşa mi s-a zis, dar nu mai contează.

Sajhë zâmbi spre Bertrande, încercând s-o încurajeze şi s-o liniştească.

— Lasă spada, porunci Oriane calm, ori îi tai gâtul.

— Îmi pare rău că nu te-am ascultat, Sajhë, strigă fata, dar avea inelul tău. Mi-a spus că tu ai trimis-o să mai ia de acolo.

— Nu era inelul meu, *brava.*

El dădu drumul spadei. Aceasta zăngăni pe pământul îngheţat.

— Aşa mai merge, zise Oriane. Acum fă bine şi vino mai aproape ca să te pot vedea. Gata. Până acolo. Zâmbi. Şi? Eşti singur?

Sajhë nu spuse nimic. Ea lipi şi mai tare pumnalul de gâtul lui Bertrande, după care îi zgârie puţin pielea de lângă ureche. Fata ţipă şi un firicel de sânge se prelinse în jos, ca o panglică rubinie.

— Dă-i drumul, Oriane! Nu pe ea o vrei, ci pe mine.

La sunetul vocii lui Alaïs, lumea încremeni. Un duh? Guilhem n-ar fi putut spune.

Rămase fără suflare şi trupul îşi pierdu greutatea. Nu îndrăznea să se mişte din ascunzătoarea sa de frică să nu alunge năluca mult iubită. Se uită mai întâi la Bertrande, care se asemuia atât de bine cu mama sa, apoi în jos pe pantă spre locul unde ar fi trebuit să stea Alaïs.

O glugă îmblănită îi încadra faţa, iar pelerina pentru călărit, murdară din pricina călătoriei, se târa pe pământul alb, acoperit de nea. Mâinile învelite în mănuşi călduroase erau încrucişate.

— Dă-i drumul!

Vorbele ei destrămară vraja.

— *Mamà,* strigă Bertrande, smucindu-se disperată.

— Nu se poate…, zise Oriane, mijindu-şi ochii. Ai murit. Doar te-am văzut cu ochii mei.

Sajhë se repezi spre ea şi încercă să-i smulgă copila din strânsoare, dar nu se mişcă destul de repede.

— Nu te apropia, urlă femeia, revenindu-şi. O trase înapoi pe Bertrande mai spre gura peşterii.

Mă jur că o omor!

— *Mamà!*

Alaïs mai făcu un pas înainte.

— Dă-i drumul, Oriane! Tu ai treabă cu mine.

— N-am nici o treabă, soră. Tu ai *Cartea Cuvintelor.* O vreau. *C'est pas difficile.*

— Şi după ce ţi-o dau?

Guilhem asculta încremenit. Încă nu-i venea să-şi creadă ochilor că o vede pe Alaïs, aşa cum şi-o închipuise, aşa cum visase la ea de atâtea ori, fie când veghea, lipsit de somn, fie când adormea sleit de puteri.

O mişcare îi atrase atenţia, o strălucire de oţel, coifuri lucioase. Du Mas scrută întunericul. Doi soldaţi se târau în spatele lui Alaïs prin hăţişul des. Se uită iute în stânga lui când auzi sunetul unei cizme lovindu-se de stâncă.

— Pe ei!

Soldatul din apropierea lui Sajhë îl apucă de braţe şi-l ţinu strâns, în vreme ce al doilea ieşi din ascunzătoare. Iute ca fulgerul, Alaïs îşi scoase spada şi se răsuci pe loc, înfigându-i tăişul în cel de lângă ea. Acesta se prăbuşi. Celălalt soldat se repezi către ea. Scântei zburară prin aer când spadele se încrucişară şi la stânga şi la dreapta.

Alaïs avea avantajul că se afla mai sus, dar era mai mică şi mai slabă.

Cavalerul sări din locul unde se ascunsese până atunci şi alergă spre ea, tocmai când femeia se împiedică şi alunecă. Soldatul nu pierdu vremea şi o înjunghie în mână. Alaïs ţipă şi scăpă spada, acoperindu-şi rana cu mănuşa pentru a opri sângele.

— *Mamà!*

Guilhem alergă într-un suflet şi îşi înfipse spada în burta soldatului. Sângele îi ţâşni pe gură. Ochii aproape că îi ieşiră din orbite, apoi se prăbuşi mort.

Nici măcar nu apucase să mai răsufle.

— Guilhem! strigă Alaïs. În spate!

Se răsuci şi văzu alţi doi soldaţi alergând pe una din pante. Cu un urlet îşi smulse spada şi se repezi spre ei. Tăişul ei desena arcuri prin aer, împingându-i mereu înapoi. Lovea la întâmplare, fără milă, mai întâi într-unul, apoi în celălalt.

Se vădea că e un spadasin mai bun, dar nu reuşi să-i doboare.

Sajhë căzuse în genunchi. Unul dintre soldaţi îi ţinea vârful spadei la gât, în timp ce al doilea porni spre Guilhem. Din doi paşi ajunse lângă Alaïs. Cu toate că pierdea mult sânge, femeia izbuti să scoată un pumnal de la brâu şi cu ultimele puteri îl împlântă în piciorul bărbatului. Acesta urlă când tăişul îi străpunse coapsa.

Orbit de durere, se azvârli peste ea. Guilhem o văzu pe Alaïs ferindu-se şi lovindu-se de o stâncă. Încercă să rămână în picioare, dar din cauza ameţelii, se împiedică şi se prăbuşi. Din rana de la cap începu să i se scurgă un fir de sânge.

Cu pumnalul încă înfipt în coapsă, soldatul porni şchiopătând spre Guilhem, ca un urs încolţit. Du Mas făcu un pas înapoi din calea lui, dar alunecă pe gheaţă. Pietrele şi bolovanii se rostogoliră la vale. Ceilalţi doi soldaţi se folosiră de prilejul neaşteptat şi se aruncară peste el,

ţintuindu-i sub greutatea lor.

Simţi cum îi plesneşte o coastă când unul dintre soldaţi îl lovi cu cizma. Se zvârcoli în agonie, dar ei nu încetară să-l lovească. Gura i se umplu de sânge.

Alaïs nu se mai mişca.

Apoi îl auzi pe Sajhë strigând. Guilhem mai reuşi să-şi înalţe capul ca să-l vadă pe Sajhë lovit cu spada şi leşinând.

Oriane dispăruse în peşteră, luând-o pe Bertrande cu ea.

Zbierând cât îl ţineau plămânii şi adunându-şi ultimii stropi de putere, Guilhem se ridică în picioare, îmbrâncindu-l pe unul dintre soldaţi în jos spre vale. Înhăţă spada şi o înfipse în gâtul bărbatului din stânga. Între timp Alaïs izbuti să se salte în genunchi şi îl înjunghie pe primul ei atacator cu propriul lui pumnal. Urletul de durere îi muri în gât.

Se aşternu o tăcere nefirească.

Pentru o clipă o privi pe Alaïs. Nici acum nu-i venea să creadă că se află în faţa ochilor lui, de teamă ca năluca să nu piară prea curând.

Întinse mâna spre ea.

Degetele li se împletiră. Soţia lui avea pielea bătătorită şi rece, ca a lui. Era vie.

— Am crezut…

— Ştiu, spuse ea iute.

Guilhem nu mai voia să-i dea drumul, dar gândul la Bertrande îl trezi.

— Sajhë e rănit, zise el, urcând spre peşteră. Ajută-l. Eu mă duc după Oriane.

Ea se aplecă deasupra lui Sajhë, apoi alergă

să-l prindă din urmă pe du Mas.

— E doar leşinat. Rămâi tu cu el. Spune-i ce s-a întâmplat. Trebuie s-o găsesc pe Bertrande.

— Nu, asta vrea şi ea. Te va sili să-i dezvălui locul unde ai ascuns Cartea, apoi vă va ucide pe amândouă. Eu am şanse mai mari să-ţi aduc înapoi fiica, nu înţelegi?

— Fiica *noastră.*

Guilhem auzi cuvintele, dar tâlcul lor îi scăpă. Inima începu să-i bată cu putere.

— Alaïs, ce…? începu el, dar femeia se strecurase deja pe sub braţul lui şi se afundase în tunel, alergând ca o nebună.

CAPITOLUL 80

Ariège

VINERI, 8 IULIE 2005

— S-au dus la peşteră, urlă Noubel, trântind receptorul. Doamne, ce prostie…

— Cine?

— Audric Baillard şi Alice Tanner. Le-a intrat în cap că Shelagh O'Donnell e ţinută ostatică în Pic de Soularac şi au pornit într-acolo. Mi-a zis că mai e cineva cu prietena ei. Un american, William Franklin.

— Ăsta cine mai e?

— Habar n-am, spuse el, înşfăcându-şi sacoul din cuierul de pe uşă şi năpustindu-se pe coridor.

Moureau îl urmă.

— Cine era la telefon?

— Cei de la centrală. Se pare că au preluat mesajul de la domnişoara Tanner la ora nouă, dar „nu au crezut că mi-ar plăcea să fiu deranjat în

timpul unui interogatoriu!” şi am încheiat citatul. *N’importe quoi!* vorbi el pe nas, imitându-l pe sergentul de gardă.

Ambii poliţişti priviră automat spre ceasul de pe perete. Era zece şi un sfert.

— Şi cu Braissart şi Domingo cum rămâne? întrebă Moureau, uitându-se pe coridor, la camerele de interogatoriu.

Noubel intuise corect. Bărbaţii fuseseră arestaţi nu departe de ferma fostei soţii a lui Authié. Porniseră spre Andorra, în sud.

— Mai pot aştepta, zise el.

Deschise uşa care dădea spre parcare, trântind-o de peretele scării de incendiu. Coborâră în goană treptele metalice.

— Ai scos ceva de la ei?

— Nu, răspunse Noubel, smucind portiera şi aruncându-şi sacoul pe bancheta din spate. Se strecură cu greu la volan. Muţi ca mormântul.

— Sunt mai speriaţi de şeful lor decât de tine, rosti Moureau, închizând portiera. Vreo veste despre Authié?

— Nimic până acum. Mai devreme plecase să participe la slujba de seară. Nu se mai ştie nimic despre el de atunci.

— Şi ferma? insistă celălalt, în timp ce maşina se avântă pe şoseaua principală. Echipa de investigaţii ţi-a trimis vreun raport până acum?

— Nu.

Mobilul lui Noubel începu să sune. Ţinând cu mâna dreaptă volanul, el se întinse în spate, răspândind un miros iute de transpiraţie de la subsuori. Aruncă sacoul în poala lui Moureau şi îl

îndemnă cu gesturi haotice să găsească mai repede aparatul.

— Noubel, *oui?*

Piciorul lui apăsă frâna până la fund, smucindu-i pe Moureau, care aproape că ieşi cu capul prin parbriz.

— *Putain!* Pentru numele lui Dumnezeu n-am aflat de chestia asta până acum? E cineva înăuntru?

Ascultă.

— Când a început?

Legătura era proastă şi Moureau auzi cum se pierde semnalul.

— Nu, nu! Rămâi acolo. Ţine-mă la curent.

Vârî telefonul în torpedou, dădu drumul la sirenă şi acceleră la maximum.

— Ferma a luat foc, spuse el, apăsând pedala până la capăt.

— Incendiere?

— Cel mai apropiat vecin e la o jumătate de kilometru distanţă. Susţine că a auzit câteva explozii, apoi a zărit flăcările şi a sunat la pompieri. Când au ajuns acolo, incendiul se întinsese deja.

— Era cineva înăuntru? întrebă neliniştit celălalt.

— Nu se ştie, răspunse sumbru Noubel.

*

Shelagh plutea undeva între leşin şi trezie.

Habar n-avea cât trecuse de când plecaseră bărbaţii. Unul câte unul, simţurile o părăseau. Nu mai recepta foarte clar senzaţiile fizice. Braţele, picioarele, trunchiul, capul îşi pierduseră parcă

greutatea. Nu mai ştia dacă îi este cald sau frig şi nu mai simţea dacă stă pe pietre sau pe pământ. Se închisese într-o lume a ei proprie, ca într-un cocon. Unde era în siguranţă. Liberă.

Singurătatea dispăruse. Prin mintea ei pluteau chipurile unor oameni din trecut şi prezent, o succesiune de imagini tăcute.

Lumina devenea din ce în ce mai puternică. Undeva, dincolo de raza sa vizuală, tremura un fascicul alb de lumină, ce dădea naştere unui dans de umbre pe pereţi şi pe tavanul de piatră al grotei. Ca într-un caleidoscop, culorile îşi schimbau neîncetat forma.

I se păru că vede un bărbat. Foarte bătrân. Îi simţi mâinile reci, uscate pipăindu-i faţa. Pielea lui era fină precum coala de desen. Îi spunea că totul o să fie bine. Că nu mai avea de ce să se teamă.

Auzi alte voci, şoptindu-i, murmurându-i, vorbindu-i încet, alinând-o.

Se simţea legănată cu tandreţe, de parcă ar fi fost un copil. Un glas îi striga să meargă acasă.

Şi-apoi, o altă voce care strică totul.

— Întoarce-te.

Will înţelese că vuietul se aude doar în capul lui: sângele îi pulsa în urechi, gros şi dens. Sunetul gloanţelor îi răsunau necontenit în memorie.

Înghiţi cu greu şi încercă să-şi ţină răsuflarea. Mirosul pătrunzător din gură şi din nas era prea puternic. Îi întorcea stomacul pe dos.

Câte împuşcături auzise? Două? Trei?

Ambii gardieni ai săi ieşiră afară. Will îi auzi discutând, certându-se cu François-Baptiste,

probabil. Încet, fără să atragă atenţia, se săltă puţin câte puţin pe bancheta din spate a maşinii. În lumina farurilor îl zări pe François-Baptiste aplecat asupra cadavrului lui Authié, ţinând în continuare pistolul în mână. Avea senzaţia că cineva aruncase cu o găleată de vopsea roşie peste portiera şi capota maşinii. Sânge, ţesut şi bucăţi de oase. Asta mai rămăsese din craniul bărbatului.

Greaţa îl copleşi. Înghiţi din nou. Se sili să privească mai departe. François-Baptiste dădu să se aplece, şovăi, după care se întoarse iute cu spatele.

Cu toate că dozele repetate de droguri îi amorţiseră braţele şi picioarele, Will simţi cum muşchii i se încordează. Se lăsă din nou pe spate, recunoscător că măcar nu-l mai aruncaseră în cutia aceea îngrozitoare din portbagajul maşinii.

Portiera se deschise cu putere şi el recunoscu aceleaşi mâini aspre care îl apucară de gât şi de braţe, trăgându-l de pe banchetă şi aruncându-i pe pământ.

Aerul nopţii îi răcori trupul. Roba în care îl îmbrăcaseră era lungă şi largă, dar prinsă în talie. Se simţea vulnerabil şi îngrozit.

Trupul lui Authié zăcea ţeapăn pe pietriş. Lângă el, înghesuit sub roata din faţă a maşinii, zări un mic punct roşu luminos care clipea intermitent.

— *Portez-le jusqu’à la grotte.* Vocea lui François-Baptiste îl readuse la viaţă. *Vous nous attendez dehors. En face de l’ouverture.* Făcu o pauză. *Il est dix-heures moins cinq maintenant.*

Nous allons rentrer dans quarante, peut-être cinquante minutes.[52]

Aproape ora zece. Îşi lăsă capul să atârne în gol, când bărbatul începu să-l târască în sus pe panta care ducea în peşteră. Se întrebă dacă va mai apuca ora unsprezece.

— Întoarce-te, repetă Marie-Cécile.

„O voce aspră, arogantă”, gândi Audric. Îşi mai plimbă o dată degetele pe fruntea lui Shelagh, după care se îndreptă de spate. Uşurarea pe care o resimţise când o găsise în viaţă durase prea puţin. Era grav rănită. Fără o intervenţie medicală rapidă, Audric se temea că fata va muri.

— Lasă lanterna acolo, îi ordonă Marie-Cécile. Vino aici jos unde te pot vedea.

Încet, Audric se întoarse şi coborî din spatele altarului.

Femeia ţinea într-o mână o lampă cu gaz, iar în cealaltă un pistol. Primul lui gând fu cât de asemănătoare erau. Aceeaşi ochi verzi, acelaşi păr negru cu bucle revărsate peste umeri, acelaşi chip frumos, sever. Cu parura şi colierul auriu, cu amuletele ce-i înconjurau braţele şi trupul înalt, zvelt şi înveşmântat în roba albă, arăta ca o prinţesă egipteană.

— Aţi venit singură, *Dame?*

— Nu cred că este necesar să fiu însoţită chiar peste tot, *Monsieur,* şi pe deasupra…

El îşi aţinti privirea asupra pistolului.

— Doar nu vă închipuiţi că o să vă fac probleme, clătină el din cap. Sunt bătrân, *è?* Dar nici nu vă doriţi ca altcineva să asculte.

Un zâmbet fugar apăru pe buzele ei.

— Puterea stă în taină.

— Omul care v-a învăţat asta este mort, *Dame.* Durerea îi străluci în ochi.

— L-ai cunoscut pe bunicul meu?

— L-am cunoscut puţin, replică el.

— M-a învăţat de bine. Să nu mă încred în nimeni. Să nu mai am încredere în nimeni vreodată.

— Ceea ce înseamnă o viaţă singuratică, *Dame.*

— Nu mi se pare.

Marie-Cécile îi dădea roată cu paşi mari, ca un animal care îşi vânează prada, până când ajunse în spatele altarului, iar el rămase în mijlocul încăperii, chiar lângă o mică groapă în podea.

„Mormântul”, se gândi el. Mormântul unde găsiseră scheletele.

— Unde e? se răsti femeia. Bătrânul nu răspunse.

— Semeni mult cu bunicul tău. La caracter, la trăsături, la perseverenţă. Dar, la fel ca şi el, ai pornit pe un drum greşit.

Mânia îi schimonosi faţa.

— Bunicul meu a fost un om extraordinar. A onorat Graalul. Şi-a dedicat întreaga viaţă căutării *Cărţii Cuvintelor,* ca să înţeleagă mai bine.

— Să înţeleagă, *Dame?* Sau să tragă foloasele?

— Nu ştii nimic despre el.

— Oh, ba da, rosti el moale. Oamenii nu se schimbă aşa tare. Şovăi. Şi a fost atât de aproape, nu-i aşa? continuă, coborându-şi vocea şi mai

mult. Câţiva kilometri mai la vest şi atunci el ar fi descoperit peştera, nu tu.

— Nu mai are importanţă acum, rosti ea dur. Ne aparţine.

— Graalul nu aparţine nimănui. Nu este ceva ce poate fi stăpânit, manipulat sau negociat.

Audric se opri. Învăluit în lumina lămpii care ardea pe altar, se uită direct în ochii ei.

— Nu l-ar fi salvat, spuse el.

O auzi cum îşi ţine răsuflarea.

— Elixirul vindecă bolile şi prelungeşte viaţa. Ar fi trăit în continuare, zise ea într-un târziu.

— Da, dar nu l-ar fi ferit de răul ce i-a măcinat sufletul, *Dame,* aşa cum nu îţi va oferi nici ţie ceea ce îţi doreşti. Făcu o pauză. Graalul nu va veni pentru tine.

Ea se apropie de Audric.

— Tu *speri* că nu va veni, Baillard, dar nu eşti sigur. Cu toate cunoştinţele tale, cu toate cercetările, n-ai de unde să ştii cu precizie ce se va petrece.

— Te înşeli.

— Asta e şansa ta, Baillard. După atâţia ani de scris, de studii şi de întrebări. Ca şi mine, te-ai dăruit trup şi suflet pentru cauza noastră comună. Şi tu vrei să fii martorul miracolului, tot atât de tare ca şi mine.

— Şi dacă refuz să cooperez? Marie-Cécile râse batjocoritor.

— Haide. Nu e cazul să pui astfel problema. Fiul meu o va omorî, ştii doar. Cum va face – şi cât timp îi va lua – depinde numai de tine.

În ciuda tuturor precauţiilor pe care şi le

luase, îl trecu un fior pe şira spinării. Dacă Alice rămânea acolo unde era, aşa cum promisese, nu trebuia să se îngrijoreze. Se afla în siguranţă. Totul se va termina înainte să bage de seamă.

Amintirea lui Alaïs – şi a lui Bertrande – îi invadă gândurile. Caracterul lor impetuos, refuzul de a se supune vreunei porunci, curajul lor nebunesc.

Oare şi Alice era plămădită din acelaşi aluat?

— Totul e pregătit, spuse ea. *Cartea Poţiunilor* şi *Cartea Numerelor* se află aici. Aşa că dacă îmi dai inelul şi îmi zici unde e ascunsă *Cartea Cuvintelor…*

Audric se chinui să se concentreze asupra lui Marie-Cécile şi nu a lui Alice.

— De unde eşti aşa sigură că încă se mai află în această încăpere? Femeia zâmbi.

— Pentru că *tu* eşti aici, Baillard. De ce ai mai fi venit? Vrei să vezi desfăşurarea ceremoniei, măcar o dată înainte de a muri. Pune-ţi roba pe tine, rosti ea tăios, dintr-odată pierzându-şi răbdarea.

Îi făcu semn cu pistolul spre bucata de material alb ce era aşezată în capătul treptelor. El scutură din cap şi pentru o fracţiune de secundă zări îndoiala pe chipul ei.

— Atunci, dă-mi Cartea.

Bărbatul observă trei inele metalice prinse în podea în partea cea mai joasă a camerei. Şi îşi aminti că Alice descoperise scheletele în mormântul puţin adânc.

Zâmbi. În curând, va primi răspunsurile pe care le căuta de atâta amar de vreme.

— Audric, şopti Alice, pipăind pereţii tunelului. „De ce nu răspunde?”

Pământul începu să coboare sub picioarele ei. De data asta drumul i se păru mai lung.

Din faţă răzbătea o strălucire slabă de lumină gălbuie.

— Audric, strigă ea tot mai speriată.

Merse din ce în ce mai repede, parcurgând ultimii metri în fugă, până când năvăli în cameră unde încremeni.

„Aşa ceva nu este posibil.”

Baillard stătea în capătul treptelor. Purta o robă lungă şi albă.

„Îmi amintesc imaginea asta.”

Alice se scutură. Mâinile bătrânului îi erau legate în faţă şi prinse de pământ, de parcă ar fi fost un animal. În capătul celălalt al încăperii, luminată de sclipirea lămpii de pe altar, se afla Marie-Cécile de l’Oradore.

— Cred că poţi să rămâi acolo unde eşti, spuse ea. Audric se întoarse, privind-o trist şi plin de regrete.

— Îmi pare atât de rău, şopti Alice, realizând că distrusese totul. Dar trebuia să te previn…

Înainte ca ea să priceapă ce se petrece, cineva o înhăţă din spate. Ţipă şi se zbătu, dar erau doi. „Se întâmplă exact ca atunci.”

În acel moment cineva îi strigă numele. Dar nu Audric. O cuprinse un val de greaţă şi se prăbuşi.

— Prindeţi-o, idioţilor, strigă Marie-Cécile.

CAPITOLUL 81

Guilhem nu mai putea s-o prindă pe Alaïs. Era deja prea departe.

Intră în tunel şi se împletici din pricina întunericului. Coastele rupte îl dureau cumplit şi îl împiedicau să respire cu uşurinţă. Cuvintele lui Alaïs pe care nu şi le putea scoate din minte şi frica uriaşă ce-i apăsa tot mai tare pieptul îi dădeau forţe proaspete.

Aerul părea să se răcească din ce în ce, ca şi cum viaţa pierea din peşteră. Nu înţelegea. Dacă grota labirintului era un loc sacru, atunci de ce simţea atâta răutate împresurându-l?

Se trezi pe o lespede de piatră. Două trepte late, dar scunde duceau spre un loc unde pământul se netezea. O *calèlh* ardea pe un altar, răspândind puţină lumină.

Cele două surori stăteau una în faţa celeilalte. Oriane nu-şi luase cuţitul de la gâtul lui Bertrande. Alaïs nu se mişca.

Guilhem se lăsă pe vine, rugându-se ca Oriane să nu-l fi văzut. Tiptil, se târî de-a lungul peretelui, la adăpostul umbrelor, până când se apropie îndeajuns de mult ca să vadă şi să audă ce se petrece.

Oriane aruncă inelul la picioarele lui Alaïs.

— Ia-l, strigă ea. Deschide Labirintul. *Cartea Cuvintelor* acolo se ascunde, ştiu foarte bine.

Guilhem văzu cum soţia lui cască ochii, surprinsă.

— N-ai citit niciodată *Cartea Numerelor?* Mă uimeşti, soră. Dezlegarea tainei acolo se găseşte.

Alaïs şovăi.

— Inelul şi *merel-ul* la un loc deschid camera

din inima labirintului.

Oriane smuci capul fetei pe spate, întinzându-i pielea de la gât. Lama pumnalului sclipi amenințător.

— Fă-o acum, soră!

Bertrande țipă. Suferința ei îi sfâșie inima lui Guilhem. O privi pe Alaïs și se încruntă. Mâna rănită a femeii atârna nemișcată pe lângă corp.

— Dă-i drumul mai întâi, spuse ea.

Oriane scutură din cap. Părul i se despletise și avea o privire sălbatică, de om nebun. Fără să-și dezlipească ochii de sora sa, făcu dinadins o crestătură mică pe grumazul fetei.

Bertrande țipă din nou și sângele începu să i se prelingă pe gât.

— Următoarea tăietură va fi mai adâncă, strigă femeia, cu vocea plină de ură. Ia Cartea!

Sora ei se aplecă și ridică inelul, apoi porni spre labirint. Oriane o urmă, trăgând-o nemilos pe fată după ea. Alaïs auzea răsuflarea tot mai sacadată a fiicei ei și pricepu că împleticeala picioarelor ei legate nefiresc este un semn ce prevestea leșinul.

Se opri o clipă, întorcându-se cu ochii minții în trecut, atunci când Harif străbătuse aceeași cale.

Alaïs strânse cu putere piatra aspră. O durere ascuțită îi săgetă brațul rănit. N-avea nevoie de lumină ca să vadă conturul simbolului egiptean al vieții. Harif îi spusese că se numește *ankh.* Apoi, ferindu-și mișcările de privirea Orianei, vârî inelul într-o mică deschizătură de la baza cercului din mijloc al labirintului, chiar în dreptul ochilor. De

dragul lui Bertrande, se rugă la Dumnezeu ca acesta să meargă. Nu se rostise nici un cuvânt; nimic nu se pregătise aşa cum ar fi trebuit. Împrejurările se deosebeau întru totul de momentul în care ea fusese iniţiată în faţa labirintului de piatră.

— *Di ankh djet,* murmură femeia.

Cuvintele îi ardeau buzele. Se auzi un clinchet ascuţit, ca al unei chei răsucite. Preţ de câteva clipe nu se întâmplă nimic. Apoi, din interiorul zidului, răzbătu un zgomot ciudat de pietre ce se freacă între ele. Alaïs se trase într-o parte şi, în penumbră, Guilhem zări o firidă ascunsă chiar în centrul labirintului. Înăuntru se găsea o carte.

— Dă-mi-o, porunci Oriane. Pune-o acolo, pe altar.

Alaïs se supuse, dar fără să-şi piardă sora din priviri.

— Dă-i drumul fetei acum. Nu mai ai nevoie de ea.

— Deschide-o! urlă cealaltă femeie. Vreau să mă încredinţez că nu mă păcăleşti.

Guilhem se apropie şi mai tare. Pe prima pagină sclipea un simbol auriu pe care nu-l mai văzuse niciodată. Un oval, ce semăna mai degrabă cu o lacrimă, aşezată deasupra unui soi de cruce, care aducea cu toiagul unui păstor.

— Nu te opri, continuă ea tăios. Vreau s-o văd pe toată. Mâinile lui Alaïs tremurau pe măsură ce întorcea filele una după alta. Du Mas zări un amestec de desene şi de linii ciudate, şiruri întregi de simboluri ce păreau să nu se sfârşească

niciodată.

— Ia-o, Oriane, o rugă Alaïs, chinuindu-se să-şi păstreze o voce liniştită. Ia cartea şi dă-mi fiica înapoi.

Cavalerul văzu sclipirea pumnalului. Înţelese ce se va petrece. Gelozia şi amărăciunea lui Oriane o vor împinge să distrugă tot ceea preţuia şi iubea Alaïs.

Se repezi spre fosta lui ibovnică, aruncându-se peste ea. Coastele rupte se fărâmiţară şi durerea aproape că-i luă minţile. Din fericire, atacul lui o silise pe femeie să-şi slăbească strânsoarea.

Pumnalul îi căzu din mână şi alunecă undeva în întuneric, dincolo de altar. Copila făcu nesigură câţiva paşi înainte. Ţipă şi se lovi cu capul de colţul altarului. Apoi încremeni.

— Guilhem, ia-o pe Bertrande, strigă Alaïs la el. E rănită, Sajhë la fel. Ajută-i. În sat, ne aşteaptă un bărbat pe nume Harif. El ştie ce are de făcut.

Bărbatul şovăi.

— Te rog, Guilhem. Salveaz-o!

Ultimele ei cuvinte se pierdură, pentru că Oriane se târâse pe brânci, apoi se ridicase şi se năpustise asupra surorii sale. Îi înfipse pumnalul în mâna rănită.

Du Mas se simţi sfâşiat pe din două. Nu voia să plece şi s-o lase singură pe Alaïs în înfruntarea cu Oriane, dar pe de altă parte nu reuşea să-şi scoată din minte imaginea palidă a fiicei sale care zăcea neclintită pe pământ.

— Te rog, Guilhem. Pleacă!

Aruncând o ultimă privire, bărbatul îşi ridică fiica în braţe şi porni în goană, încercând să nu bage în seamă sângele care îi curgea din rana de la cap. Aşa îşi dorise Alaïs.

În timp ce se împleticea spre capătul încăperii, el auzi un bubuit înfundat, ca tunetele de vară de deasupra colinelor. Se împiedică şi crezu că picioarele n-o să-l mai ajute. Înaintă totuşi, coborî cele două trepte şi intră în tunel. Aluneca pe pământul bolovănos, iar trupul îi ardea din pricina durerilor cumplite. Apoi îşi dădu seama că totul se mişcă în jurul său, cutremurându-se.

Nu mai avea putere. Bertrande zăcea ţeapănă la pieptul lui şi greutatea ei sporea cu fiecare pas. Zgomotul se înteţea, prinzându-i din urmă. Din tavan începură să cadă bucăţi mari de stâncă şi o ploaie de praf.

Deodată simţi aerul rece. Încă puţin şi avea să iasă în amurgul cenuşiu.

Guilhem alergă spre locul în care Sajhë leşinase. Bărbatul răsufla şi părea că se mai liniştise.

Bertrande era albă la faţă ca varul, dar începuse să scâncească şi să se zbată în braţele lui. O aşeză pe pământ lângă Sajhë, apoi alergă pe la fiecare dintre soldaţii morţi, le smulse mantiile şi încropi iute un aşternut pentru cei doi. Îşi dădu jos propria pelerină, rupându-i grăbit catarama de argint şi aramă, care zbură cât colo. O împături şi o vârî sub capul lui Bertrande.

Se opri să-şi sărute copila pe frunte.

— *Filha,* murmură el.

Era primul şi ultimul sărut pe care avea să i-l

dea vreodată.

O pocnitură asurzitoare răzbătu din interiorul grotei, ca trăsnetul unei furtuni. Guilhem fugi înapoi în tunel. Zgomotul din locul strâmt îl copleşi.

Văzu pe cineva repezindu-se din întuneric spre el.

— Un duh… un chip, bălmăji Oriane, cu ochi înspăimântaţi. Un chip în centrul labirintului.

— Unde e? urlă el, apucând-o de braţ. Ce-ai făcut cu Alaïs? Pe haine şi pe mâini era plină de sânge.

— Chipuri… în labirint. Femeia ţipă din nou. Du Mas se răsuci să vadă cine e în spatele său, dar nu zări pe nimeni. În clipa aceea, ea îi împlântă pumnalul în piept.

Ştia că lovitura năprasnică îl apropiase de moarte. Pe nesimţite, răceala lumii de dincolo i se strecură în picioare. O urmări cum fuge de el, printre norii de praf. Privirea i se întunecă. Dorinţa de răzbunare îi părăsi trupul. Nu mai avea nici un fel de însemnătate.

Oriane alergă spre lumina cenuşie a zilei care se termina, în vreme ce Guilhem ajunse mai mult mort decât viu în cameră, zorind s-o găsească pe Alaïs printre grămezile de bolovani, pietriş şi praf.

Dragostea vieţii lui zăcea într-o mică adâncitură în pământ, cu degetele strâns împletite în jurul inelului şi al tolbei care ascundea *Cartea Cuvintelor.*

— *Mon cor,* şopti el.

Alaïs clipi şi deschise ochii la sunetul glasului său. Zâmbi, şi lui Guilhem i se umplură ochii de

lacrimi.

— Bertrande?

— E în siguranţă.

— Sajhë?

— Şi el va trăi.

Îşi ţinu răsuflarea.

— Oriane…

— Am lăsat-o să plece. E grav rănită. Nu poate să ajungă prea departe.

Opaiţul care ardea pe altar licări, apoi mica flăcăruie tremură şi se stinse. Alaïs şi Guilhem nu o băgară în seamă. Îmbrăţişaţi, nu mai văzură întunericul şi pacea care se aşternură peste încăpere. Pe lume nu mai existau decât sufletele lor.

CAPITOLUL 82

Pic de Soularac

VINERI, 8 IULIE 2005

Roba subţire o proteja prea puţin de frigul din încăpere. Alice se cutremură şi întoarse încet capul.

La dreapta se vedea altarul. Singura lumină venea de la o lampă cu gaz demodată, aşezată în centru. Răspândea tot felul de umbre pe pereţii curbaţi din piatră. Era suficientă strălucire însă ca să poată zări labirintul din spate, mare şi impunător.

Simţi că în apropiere mai sunt şi alţi oameni. Alice îşi plecă privirea undeva la dreapta ei şi cu greu îşi înăbuşi un strigăt când dădu cu ochii de Shelagh. Zăcea încovrigată pe podeaua de piatră ca un animal, subţire, înfrântă, fără viaţă. Pe

pielea ei, semnele caznelor îndurate ar fi putut îngrozi pe oricine. Oare mai respira?

„Te rog, Doamne, să nu fi murit!”

Alice se obişnui treptat cu lumina ce pâlpâia nesigură. Îşi răsuci din nou capul încet şi-l văzu pe Audric în aceeaşi poziţie. Încă mai era prins de inelul din podea. Părul alb părea o aură în jurul capului său. Stătea nemişcat, ca o statuie dintr-un cavou.

Privi în ochii ei şi zâmbi.

Uitând pentru o clipă supărarea pe care i-o provocase bătrânului prin neascultare, surâse şi ea uşor.

Apoi realiză că ceva din fiinţa lui se schimbase. Privi în jos spre mâinile lui Audric, care stăteau lipite de veşmântul alb.

„Inelul lipseşte.”

— Shelagh e aici, şopti ea. Ai avut dreptate. Bărbatul încuviinţă din cap.

— Trebuie să facem ceva, şuieră ea.

El scutură uşor din cap, aproape insesizabil, şi se uită spre capătul îndepărtat al camerei. Alice îi urmări privirea.

— Will! şopti ea neîncrezătoare.

Sentimentele se derulară cu repeziciune: uşurare, milă pentru starea în care se afla el şi încă ceva pe care nu-l putu defini. Avea părul încleiat de la sângele uscat, un ochi umflat cu pleoapa lipită, iar pe faţă şi pe mâini, tăieturi.

„Dar e aici. Cu mine.”

Auzindu-i vocea, Will deschise ochii. Scrută întunericul. Apoi, recunoscând-o, în colţul buzelor lui rănite, schiţă o umbră de zâmbet.

Pentru o clipă se priviră pătrunzător.

„Mon còr: Dragostea mea.”

Prinse curaj.

Vuietul trist al vântului prin tunel se intensifică, amestecat acum cu murmurul unui glas. O incantaţie monotonă, nu un cântec. Alice nu-şi dădea seama de unde vine. Fragmente de cuvinte şi fraze în mod ciudat familiare se spărgeau în ecouri de pereţii grotei: *mountanhas,* munţi; *Noblesa,* nobleţe; *libres,* cărţi; graal. Ameţi, năucită de vorbele ce îi urlau în cap precum clopotele unei catedrale.

Chiar când credea că nu va mai suporta, incantaţia se opri. Repede, pe nesimţite, melodia se risipi, lăsând în urma ei doar o amintire.

O singură voce pluti prin tăcerea stranie. O voce de femeie, limpede şi precisă.

La începutul timpului,

În ţinutul Egiptului,

Stăpânul tainelor,

Dăruit-a grai şi scrieri.

Alice îşi desprinse privirea de pe chipul lui Will şi se întoarse spre locul de unde se auzeau sunetele. Marie-Cécile apăru din umbră, în spatele altarului, ca o nălucă. Aşa cum stătea în faţa labirintului, ochii săi verzi, fardaţi cu negru şi auriu, străluceau ca smaraldele.

Părul, ţinut pe spate cu o diademă din aur încrustată cu diamante ce-i acopereau fruntea, sclipea orbitor. Braţele ei elegante şi goale nu purtau decât amuletele aurii din metal răsucit.

În mâini ţinea trei cărţi, puse una peste alta. Le aşează pe altar, lângă un bol simplu din lut.

Când se aplecă să aranjeze poziţia lămpii, fata văzu că Marie-Cécile purta pe degetul mare de la mâna stângă inelul lui Audric.

„Nu arată firesc pe mâna ei.”

Alice se trezi cufundată într-un trecut pe care nu şi-l mai amintise până acum. Pielea fină ar fi trebuit să fie uscată şi fragilă la atingere, ca frunzele pe timp de toamnă. Legăturile care-i prindeau degetele, moi şi flexibile, s-ar fi înăsprit după atâta vreme. Senzaţiile parcă fuseseră scrise în sângele şi în oasele sale. Îşi aminti că învelitorile sclipeau, schimbându-şi culoarea în lumină.

Vedea micul potir de aur, nu mai mare decât un nasture, strălucind ca o bijuterie pe pergamentul alb-gălbui. În următoarele pagini, venea rândul textului ornamentat. O auzea pe Marie-Cécile vorbind în întuneric, dar în acelaşi timp prin faţa ochilor îi treceau literele roşii, albastre şi galbene. *Cartea Poţiunilor.*

Prin minte îi alergau imagini ale unor siluete, animale şi păsări. Parcă şi întrezărea foaia de pergament, mai groasă decât celelalte file, diferită – transparentă, galbenă. Era un papirus, modelul cu frunze întreţesute fiind vizibil. Conţinea simboluri identice cu cele de la începutul cărţii, numai că aici desenele miniaturale ale plantelor, numerele şi măsurătorile se contopeau cu ele.

Se gândi apoi la cea de-a doua carte, *Cartea Numerelor.* Pe prima pagină apărea Labirintul însuşi şi nu un potir. Fără să-şi dea seama ce face, Alice privi de jur împrejur încă o dată, însă de data asta spaţiul căpătă forme şi proporţii noi.

Se uită şi spre altar. Amintirea celei de-a treia cărţi se dovedea a fi cea mai puternică. Ca un licăr auriu pe prima pagină, se evidenţia simbolul egiptean al vieţii, *ankh.* Parcă-l cunoştea de când lumea. Între coperţile lemnoase acoperite cu piele ale *Cărţii Cuvintelor,* paginile erau albe, alcătuind un scut protector pentru papirusul îngropat la mijloc. Hieroglifele se înşiruiau într-un lanţ strâns şi de nedescifrat.

Rând după rând, simbolurile minuscule acopereau întreaga foaie. Nu existau pete de culoare şi nici o indicaţie despre unde începea sau unde se termina un cuvânt.

În interiorul lor se ascundea incantaţia.

Alice deschise ochii şi simţi că Audric o priveşte.

Un soi de înţelegere misterioasă se stabili între ei. Cuvintele ieşeau din colţurile întunecate ale minţii sale, năvălind cu putere peste ea. Doar pentru o clipă, avu senzaţia că-şi părăseşte corpul şi cercetează de sus întreaga scenă.

Cu opt sute de ani în urmă, Alaïs rostise aceste cuvinte. Şi Audric le auzise.

„Adevărul ne va elibera.”

Nu se schimbase nimic, însă teama din suflet dispăruse.

Un sunet venind dinspre altar îi atrase atenţia. Timpul îşi intră în drepturi şi prezentul o copleşi. Şi o dată cu el apăru şi frica.

Marie-Cécile apucă bolul din lut, suficient de mic să-l cuprindă cu palmele. De lângă el, luă un cuţitaş cu lama tocită. Îşi ridică braţele lungi şi albe deasupra capului.

— *Dintrar,* strigă ea. Intră.

François-Baptiste păşi din întunericul tunelului. Ochii lui cercetară iute împrejurimile, uitându-se mai întâi la Audric, apoi la Alice şi oprindu-se la Will. Fata văzu triumful de pe chipul lui şi ştiu atunci că el îl rănise pe Will.

„N-o să te mai las să-l răneşti, de data asta."

Apoi privirea lui trecu mai departe. Tresări la vederea celor trei cărţi, înşirate pe altar. Uşurat sau tulburat? Apoi îşi privi mama.

În ciuda distanţei, Alice percepu tensiunea dintre cei doi.

Marie-Cécile zâmbi uşor când coborî de lângă altar, cu bolul şi cuţitul în mâini. Roba ei sclipea în licărul lumânărilor. Alice adulmecă parfumul pe care-l lăsa femeia în urma sa în timp ce se deplasa prin încăpere, mult mai delicat decât aroma grea a gazului lampant.

François-Baptiste se alătură mamei sale. Coborî treptele şi se opri în spatele lui Will.

Ea veni în faţa fostului ei amant şi îi şopti ceva la ureche. Cu toate că fiul ei continuă să zâmbească, nu-şi putu ascunde furia care-i schimonosea trăsăturile. Se aplecă, ridică mâinile legate ale tânărului şi i le oferi femeii.

Alice tresări când Marie-Cécile făcu o incizie pe pielea lui Will, între cot şi încheietură. El se strâmbă şocat, dar nu scoase nici un sunet.

Marie-Cécile ţinu bolul în care picurară cinci stropi de sânge.

Repetă procesul cu Audric, după care se opri în faţa fetei. Alice urmări entuziasmul de pe chipul femeii când lipi vârful cuţitului exact pe vechea

rană. Apoi, cu o precizie de chirurg, vârî cuţitul sub piele şi apăsând cu grijă vârful ascuţit, îi desfăcu cicatricea.

Durerea o surprinse neplăcut. Nu o senzaţie de arsură, ci de suferinţă profundă. La început trupul i se încălzi, apoi îi amorţi şi i se făcu frig. Privi ca hipnotizată scurgerea picăturilor de sânge, una câte una, în amestecul roşiatic din interiorul bolului.

După aceea totul se termină. François-Baptiste o lăsă în pace şi îşi urmă mama înapoi spre altar. Marie-Cécile repetă procedura cu fiul ei, după care se aşeză între altar şi labirint.

Puse bolul în centru şi îşi tăie propria piele, uitându-se fericită spre sângele roşu-aprins.

„Sânge amestecat."

Brusc înţelese ce se petrecea. Graalul aparţinea tuturor credinţelor şi nici uneia în mod special. Creştini, evrei, musulmani. Cinci păzitori, aleşi după caracterul şi faptele lor, nu după obârşie. Cu toţii erau egali.

Alice o văzu pe Marie-Cécile întinzându-se, după care scoase ceva dintre paginile fiecărei cărţi. O ridică pe cea de-a treia. O foaie de hârtie. Nu, nu hârtie, papirus. Când o aduse în lumină, modelul cu frunze întreţesute se zări limpede. Simbolul în toată splendoarea lui.

„Ankh, simbolul vieţii."

Marie-Cécile duse bolul la gură şi sorbi din el. După ce-l goli, îl aşeză la loc şi îşi aţinti privirea asupra lui Audric. Alice putea să jure că vrea să-l provoace s-o oprească.

Îşi scoase inelul de pe degetul mare şi se

întoarse brusc spre labirintul de piatră, tulburând perdeaua de fum ce plutea în încăpere. Flacăra pâlpâi şi tremură, speriată de curentul neaşteptat. În umbrele ce dansau pe zidurile din piatră, Alice observă două forme pe care nu le mai văzuse până atunci.

Ascunse în interiorul labirintului, se conturară liniile Simbolului *ankh* şi ale unui potir.

Se produse un declic, ca şi cum o cheie era răsucită în broască. Pentru o clipă nu se întâmplă nimic. Apoi, din miezul stâncii, răzbătu zgomotul unor pietre ce se freacă una de alta.

Marie-Cécile se dădu un pas în spate. Alice zări o mică deschizătură, puţin mai mare decât cărţile, situată chiar în inima labirintului. O firidă.

Cuvintele şi frazele îi umplură mintea, explicaţiile lui Audric şi propriile ei cercetări amestecându-se într-un tot care o ameţi.

În centrul labirintului se găseşte iluminarea, în centrul lui sălăşluieşte înţelegerea. Se gândi la pelerinii creştini intrând în *Chemin de Jérusalem* din naosul catedralei Chartres, străbătând spiralele concentrice ale labirintului în căutarea iluminării spirituale.

Aici, în labirintul Graalului, lumina – în adevăratul sens al cuvântului – alcătuia esenţa tuturor lucrurilor.

O privi pe Marie-Cécile cum ia lampa de pe altar şi o agaţă deasupra. Imediat, camera străluci orbitor.

Femeia ridică un papirus dintr-una dintre cărţi şi îl strecură într-o despărţitură ce se zărea în faţa firidei. Peştera se întunecă puţin.

Apoi se răsuci spre Audric şi vorbele ei risipiră vraja.

— Ai spus că o să văd ceva, strigă femeia.

El îşi săltă privirea chihlimbarie. Alice îl imploră în gând să nu spună nimic, dar ştia că e în zadar. Din motive pe care nu le pricepea, el hotărâse ca această ceremonie să-şi urmeze cursul firesc.

— Adevărata incantaţie se revelează atunci când cele trei papirusuri sunt aşezate unul peste celălalt. De-abia atunci, în jocul umbrelor şi al luminilor, vor prinde viaţă vorbele care trebuie rostite, mai degrabă decât vorbele ce trebuie să rămână mute.

Alice tremura din toate încheieturile. Înţelegea că frigul se naşte din lăuntrul ei, ca şi cum căldura i-ar fi părăsit trupul, dar nu se putea controla. Marie-Cécile răsuci cele trei pergamente între degetele-i fine.

— În ce ordine?

— Dă-mi drumul, spuse bătrânul pe un ton calm. Dă-mi drumul şi aşază-te din nou în centrul camerei. O să-ţi arăt cum.

Ea şovăi o clipă, apoi îi făcu un semn din cap lui François-Baptiste.

— *Maman, je ne pense…*[53]

— Fă cum ţi se spune, se răsti ea.

Tăcut, băiatul tăie funia care-l ţinea pe Baillard prins de podea, după care se trase un pas înapoi.

Marie-Cécile veni în spatele lui Alice, înşfăcând şi cuţitul pe drum.

— Dacă încerci să mă păcăleşti, începu ea,

arătând spre Alice, în vreme ce Audric se apropia, am s-o omor. Pricepi? Îşi îndreptă un deget spre François-Baptiste, care stătea lângă Will. Sau el se va ocupa de asta.

— Am înţeles.

Aruncă o privire spre Shelagh care zăcea în continuare nemişcată pe podea, după care i se adresă lui Alice în şoaptă.

— Oare am dreptate? zise el, copleşit de îndoială. Oare Graalul va refuza să i se arate?

Cu toate că Audric se uita la ea, tânăra simţea că întrebarea fusese pusă unei alte persoane. Unei persoane alături de care mai împărtăşise această experienţă.

Oricât de tare o uimi, ea descoperi că ştie răspunsul. Era sigură. Zâmbi, oferindu-i încurajarea de care avea atâta nevoie.

— Nu va veni, rosti ea printre dinţi.

— Ce mai aştepţi? strigă Marie-Cécile. Baillard se apropie încă un metru.

— Trebuie să iei fiecare dintre cele trei papirusuri, după care le aşezi pe rând în faţa flăcării.

— Fă-o tu.

Alice îl urmări cum ia cele trei file transparente, cum le aranjează şi după aceea cum le introduce cu grijă în deschizătură, unul câte unul. Pe moment, flacăra tremură şi aproape că se stinse. Peştera se cufundă în întuneric. Imediat, pe măsură ce ochii i se obişnuiră cu penumbra, Alice băgă de seamă că acum rămăseseră vizibile numai câteva hieroglife, evidenţiate de un model de lumini şi umbre ce mergea în paralel cu liniile

labirintului. Toate cuvintele inutile dispăruseră.

— *Di ankh djet...,* rosti ea cu voce tare. Restul frazei îl spuse doar în gând, traducându-i instantaneu semnificaţia. La începutul timpului, în ţinutul Egiptului, stăpânul tainelor, dăruit-a cuvintele şi scrierile, se trezi spunând.

Marie-Cécile se întoarse către ea.

— Ai citit hieroglifele, strigă. Se repezi şi o apucă de braţ. De unde ai ştiut ce înseamnă?

— Habar n-am.

Alice încercă să se smulgă din strânsoare, dar femeia o smuci spre ea, atât de aproape, încât fata zări petele maronii de pe lama tocită. Închise ochii şi repetă cuvintele.

— *Di ankh djet...*

Totul se întâmplă într-o fracţiune de secundă. Audric se aruncă peste Marie-Cécile.

— *Maman!*

Will profită de lipsa de atenţie a lui François-Baptiste. Îl lovi cu piciorul în spate. Luat prin surprindere, băiatul trase în cădere câteva focuri de armă spre tavanul peşterii. Zgomotul îi asurzi. Gloanţele se izbiră de stânca solidă a muntelui şi ricoşară în toate direcţiile.

Marie-Cécile îşi duse mâna la tâmplă. Sângele i se scurgea printre degete. Se clătină o clipă, apoi se prăbuşi.

— *Maman!*

François-Baptiste se ridicase deja în picioare şi alerga. Pistolul alunecă spre altar.

Baillard înhăţă cuţitul lui Marie-Cécile şi îi tăie legăturile lui Will cu o putere surprinzătoare, după care i-l puse în palmă.

— Elibereaz-o pe Alice!

Ignorându-l, tânărul traversă camera în goană spre locul unde băiatul îngenunchease şi îşi legăna mama.

— *Non, Maman. Ne t'en vas pas. Ecoute-moi, maman, réveille-toi.*[54] Will îl apucă de umerii hainei cu trei numere mai mari şi îi izbi capul de podeaua aspră din piatră. De-abia după aceea se duse la Alice şi se apucă să-i taie legăturile.

— E moartă? îl întrebă ea.

— Nu ştiu.

— Dar…

El o sărută scurt pe buze, după care îi eliberă braţele din funia înnodată.

— François-Baptiste va rămâne leşinat atâta timp cât să ne cărăm naibii de aici, spuse el.

— Ia-o pe Shelagh, Will, îl rugă ea. Mă duc să-l ajut pe Audric. Will ridică în braţe trupul zdrobit al prietenei ei şi porni spre tunel. Alice alergă spre bătrân.

— Cărţile, rosti ea agitată. Trebuie să le scoatem de aici până nu-şi vin ei în simţiri.

El privea ţintă spre corpurile inerte ale lui Marie-Cécile şi ale fiului acesteia.

— Audric, iute, repetă Alice. Trebuie să ieşim.

— Am greşit când te-am implicat în toată povestea asta, zise el încet. Dorinţa mea de a şti, de a împlini o promisiune pe care am făcut-o cândva, dând greş de fiecare dată, m-a orbit şi nu am mai ţinut seamă de nimic. Am dat dovadă de egoism. M-am gândit prea mult la mine. Puse mâna pe una dintre cărţi. M-ai întrebat de ce Alaïs n-a distrus-o, spuse el brusc. Răspunsul e că n-am

lăsat-o. Aşa că am pus la cale un plan care s-o păcălească pe Oriane. De-aia ne-am întors la peşteră. Ciclul morţii, al sacrificiului a continuat. Dacă lucrurile n-ar fi stat aşa, poate că… Se răsuci şi o văzu pe Alice încercând să scoată papirusurile din deschizătură. Ea nu şi-ar fi dorit aşa ceva. Prea multe vieţi irosite.

— Audric, rosti fata disperată, vorbim despre asta mai târziu. Acum, trebuie să le scoatem de aici. Ai aşteptat de atâta timp momentul ăsta. Şansa de a vedea Trilogia reunită. Nu le putem lăsa în locul ăsta pentru Marie-Cécile.

— Încă nu ştiu, exclamă bărbatul, înfrânt, ce s-a întâmplat cu Alaïs până la urmă.

Gazul din lampă aproape că se consumase, dar penumbra se risipi pe măsură ce tânăra scoase toate papirusurile.

— Le am, strigă ea, răsucindu-se. Luă cărţile de pe altar şi le îndesă în mâinile lui Baillard. Ia tu cărţile. Haide.

Trăgându-l după ea, Alice îşi croi drum prin întuneric spre tunel. Săriră peste groapa puţin adâncă unde fuseseră găsite scheletele când, în urma lor, un trosnet sinistru umplu încăperea, după care se auzi sunetul unei stânci ce se freacă de o alta şi două bubuituri înfundate, într-o succesiune rapidă.

Alice se aruncă la pământ. Nu era vorba de împuşcături, ci de un alt tip de zgomot. Un huruit ce răzbătea din adâncuri.

Adrenalina începu să-i curgă prin vene. Înnebunită, se târî pe coate înainte, ţinând papirusurile între dinţi şi rugându-se ca Audric să

fie în spatele ei. Materialul robei i se încolăcea printre picioare, încetinindu-i ritmul. Braţul îi sângera cumplit şi nu se putea sprijini pe el, dar izbuti să ajungă la capătul treptelor.

Huruitul se înteţea din ce în ce, dar nu mai avea timp să verifice ce semnifică acesta. Pipăi cu degetele şi găsi literele sculptate, dar în clipa aceea vocea o opri.

— Nici o mişcare sau îl împuşc!

Alice îngheţă. „N-are cum să fie ea. Am văzut-o cu ochii mei cum s-a prăbuşit.”

— Întoarce-te. Uşor.

Cu grijă, Alice se ridică în picioare. Marie-Cécile stătea în faţa altarului, clătinându-se puţin. Avea roba pătată de sânge şi parura căzută într-o parte. Părul înfoiat îi încadra sălbatic trăsăturile. În mână ţinea pistolul lui François-Baptiste. Îndreptat spre bătrân.

— Apropie-te încet, domnişoară Tanner.

Alice realiză că pământul se mişcă. Simţea cum vibraţiile îi urcă treptat prin tălpi spre partea superioară a corpului. Huruitul înăbuşit prindea putere cu fiecare secundă care trecea.

Marie-Cécile deveni şi ea conştientă de sunetele bizare. Pe chipul ei se zări confuzia. O altă bubuitură cutremură încăperea. De data asta nu mai încăpea nici o îndoială că era vorba de o explozie. Un curent de aer rece mătură peştera. Lampa începu să tremure, iar labirintul de piatră se crăpă şi se fragmentă.

Tânăra alergă spre Audric. Pământul se despică în două, prăbuşindu-se sub picioarele ei. Stâncile se clătinau, iar din tavan cădeau bolovani.

Încercă să evite pe cât posibil deschizăturile din podea, care parcă voiau să o înghită.

— Dă-mi-le! urlă femeia, aţintind arma către fată. Crezi că am de gând s-o las să mi le ia?

Vorbele ei fură înghiţite de bubuiturile bolovanilor care crăpau şi al grotei care se prăbuşea în miezul muntelui. Audric se ridică şi vorbi pentru prima dată.

— S-o laşi? Nu, nu pe Alice.

Marie-Cécile se răsuci să vadă la ce se uită bărbatul. Ţipă.

În întuneric, fata întrezări ceva. O strălucire albă, ca a unui chip. Terorizată, Marie-Cécile îndreptă din nou pistolul spre Alice. Ezită, şi-abia apoi apăsă pe trăgaci. Suficient însă ca Baillard să se arunce între ele două.

Totul se derulă ca într-o secvenţă filmată cu încetinitorul.

Alice urlă. Bătrânul căzu în genunchi. Forţa împuşcăturii o împinse pe Marie-Cécile în spate, dezechilibrând-o. Flutură din mâini disperată, încercând să se agaţe de ceva, dar se prăbuşi în hăul de dedesubt.

Audric zăcea întins pe pământ. Din gaura din piept pe unde trecuse glonţul se prelingea un şuvoi de sânge. Avea faţa albă ca hârtia şi venele i se profilau pe sub pielea fină, transparentă.

— Trebuie să ieşim de aici, strigă fata. S-ar putea să mai fie o explozie. Posibil să se declanşeze în orice clipă.

Bărbatul zâmbi.

— S-a terminat, Alice, rosti el încet. *A la perfin.* Graalul şi-a protejat secretele, aşa cum a

mai făcut-o şi altă dată. N-ar fi lăsat-o să ia ce-şi dorea.

Tânăra scutură din cap.

— Nu, peştera a fost minată. Şi s-ar putea să mai fie o bombă. Trebuie să ieşim de aici.

— Nu se va mai întâmpla nimic, şopti el. În vocea lui nu se mai simţea nici urmă de îndoială. A fost doar ecoul trecutului.

Alice vedea cât îi este de greu să vorbească. Îşi plecă urechea ca să-l audă mai bine. Din piept se insinuă o hârâială slabă. Abia dacă mai răsufla. Încercă să oprească sângerarea, dar înţelese că nu mai era nici o speranţă.

— Am vrut să ştiu cum şi-a petrecut ultimele clipe. Înţelegi? N-am putut s-o salvez. A fost prinsă înăuntru, iar eu n-am avut cum să ajung la ea. Gâfâi, străfulgerat de durere. Inspiră adânc o gură de aer. Dar de data asta…

În sfârşit, Alice acceptă ceea ce ştiuse instinctiv din clipa în care intrase în Los Seres şi-l zărise în pragul micii cabane din piatră, ascunse între munţi.

„Aceasta este povestea lui. Sunt amintirile lui.”

Se gândi la arborele genealogic, întocmit cu atâta dragoste şi durere.

— Sajhë, spuse ea. Tu eşti Sajhë.

Pentru o clipă, viaţa se aprinse în ochii lui ca ambra. O plăcere uriaşă se aşternu pe chipul său muribund.

— Când m-am trezit, Bertrande se afla lângă mine. Cineva ne acoperise cu nişte mantii ca să ne ţină de cald…

— Guilhem, rosti Alaïs, cunoscând adevărul.

— Am auzit un bubuit îngrozitor. Am văzut lespedea de piatră de deasupra intrării în peşteră cum se prăbuşeşte. Stânca a căzut, ridicând în aer o ploaie de pietriş şi bucăţi de gheaţă, prinzând-o înăuntru. N-am putut să ajung la ea, zise el cu glas tremurând. La ei. Apoi se opri. Peste încăpere se lăsă o linişte bizară. N-am ştiut, continuă el tulburat. Îi promisesem lui Alaïs că, dacă i se întâmplă ceva, voi avea grijă de *Cartea Cuvintelor,* dar nu ştiam. Nu ştiam dacă Oriane pusese mâna pe carte şi nici unde e. Nimic, mai şopti el.

— Aşadar, scheletele pe care le-am găsit erau ale lui Alaïs şi ale lui Guilhem, trase ea concluzia.

Sajhë încuviinţă.

— Am găsit trupul Orianei ceva mai jos, pe o coastă. Nu avea nimic asupra ei. De-abia atunci am ştiut.

— Au murit împreună, salvând Cartea. Alaïs a vrut ca tu să trăieşti, Sajhë. Să trăieşti şi să o protejezi pe Bertrande, care era ca şi fiica ta.

Bărbatul zâmbi.

— Am simţit că o să înţelegi, spuse el cu un oftat de uşurare. Am trăit prea mult timp fără ea. În fiecare zi m-a chinuit absenţa ei. În fiecare zi mi-am dorit să nu fi fost blestemat, să nu fi fost silit să-i văd pe toţi cei pe care i-am iubit, cum îmbătrânesc şi mor. Alaïs, Bertrande… Se opri, mult prea îndurerat ca să mai reziste.

— Nu trebuie să te simţi vinovat, Sajhë. Acum că ştii ce s-a întâmplat, trebuie să te ierţi.

Bărbatul se stingea.

„Vorbeşte cu el. Nu-l lăsa să adoarmă.”

— A existat o profeţie care spunea că în ţinuturile din Pays d’Oc, pe vremea noastră, se va naşte un om care să fie martorul tragediei ce avea să se petreacă aici. Ca şi cei de dinaintea mea – Abraham, Matusalem, Harif – nu mi-am dorit aşa ceva. Dar am acceptat.

Sajhë gâfâi, trăgând lacom aerul în piept.

Alice se apropie şi mai tare, luându-i capul între braţe.

— Când? Povesteşte-mi.

— Alaïs a invocat Graalul. Aici. Chiar în camera asta. Aveam douăzeci şi cinci de ani. Mă întorsesem în Los Seres, convins că viaţa mea se va schimba. Am crezut că o pot convinge să mă iubească.

— Te-a iubit, rosti cu tărie Alice.

— Harif a învăţat-o limba antică a egiptenilor, continuă el, zâmbind. Se pare că şi în tine mai există câteva urme ale acelor cunoştinţe. Folosindu-se de acest nou talent dobândit şi de scrierile din pergamente, am venit aici. Ca şi tine, când a sosit vremea, a ştiut exact ce vorbe să rostească. Graalul a vorbit prin ea.

— Cum…? se poticni Alice. Ce s-a întâmplat?

— Îmi amintesc atingerea delicată a aerului pe obraji, tremurul lumânărilor, glasurile dumnezeieşti ridicându-se spre boltă prin întuneric. Cuvintele păreau să curgă de pe buzele ei. Alaïs stătea în faţa altarului, lângă Harif.

— Dar trebuie să mai fi fost şi alţii.

— Au mai fost… dar chiar dacă o să ţi se pară ciudat, nu mi-i amintesc. N-o vedeam decât pe Alaïs. Faţa ei transfigurată, linia adâncită de pe

frunte de la atâta concentrare. Părul îi curgea în valuri pe umeri. Nu mai rămăsese nimic în jur, doar fiinţa ei. Ţinea cupa în mâini şi rostea cuvintele. A deschis ochii într-un moment de iluminare, mi-a întins cupa şi am băut.

Pleoapele bătrânului se mişcară iute, ca aripile unui fluture.

— Dacă viaţa ţi s-a părut aşa o povară, de ce ai continuat să mai trăieşti fără ea?

— *Perqué?* întrebă el surprins. De ce? Pentru că aşa a vrut Alaïs. Trebuia să trăiesc şi să spun povestea oamenilor acestui ţinut, din munţi şi din câmpii. Să mă asigur că povestea lor nu va pieri. Acesta e scopul Graalului. Să aduci mărturie. Istoria e scrisă de învingători, de mincinoşi, de cei mai puternici şi de cei mai hotărâţi. Adevărul se găseşte însă adesea în locurile tăcute, liniştite.

Alice încuviinţă din cap.

— Tu ai reuşit, Sajhë. Ai însemnat ceva pentru lumea noastră.

— Guilhem de Tudèla a scris o cronică falsă a Cruciadei pentru francezi. *La Chanson de la Croisade.* Aşa a numit-o. Când a murit, un poet anonim, unul care iubea însă Pays d'Oc, a completat-o. *La Canso.* Povestea noastră.

Chiar dacă nu era momentul cel mai potrivit, Alice nu se putu abţine să nu zâmbească.

— *Los mots vivents,* şopti el. Cuvinte ce trăiesc. Acela a fost începutul. M-am legat faţă de Alaïs că voi spune şi voi scrie întotdeauna adevărul, astfel încât generaţiile viitoare să cunoască ororile ce s-au săvârşit în ţinuturile acestea. Că nu vor fi uitate niciodată.

Alice îl aprobă.

— Harif a înţeles. Alesese calea singurătăţii înaintea mea. Călătorise prin toată lumea şi văzuse cum sunt răstălmăcite cuvintele, astfel încât să pară minciuni. Şi el a trăit ca să aducă mărturie. Sajhë îşi trase suflarea. A mai trăit puţin după moartea lui Alaïs, avea aproape opt sute de ani când şi-a dat ultima suflare. Aici, în Los Seres, cu mine şi cu Bertrande la căpătâiul lui.

— Dar tu unde ai trăit în toţi aceşti ani? *Cum* ai trăit?

— Am privit cum verdele primăverii se transformă în auriul de vară, cum arămiul toamnei lasă loc mantiei albe a iernii, în vreme ce stăteam şi aşteptam ca lumina să se stingă. M-am întrebat întruna de ce. Dacă aş fi ştiut ce înseamnă să trăieşti cu o asemenea singurătate, să fii singurul martor al ciclului nesfârşit în care viaţa urmează morţii, aş fi acceptat oare? Am supravieţuit atâţia ani cu un mare pustiu în inimă, care s-a tot mărit până când mi-a înghiţit sufletul.

— Te-a iubit, Sajhë, rosti ea blând. Nu în felul în care ai iubit-o tu, dar sentimentele ei au fost sincere şi profunde.

Peste chipul bătrânului se aşternu pacea.

— *Es vertat.* Acum ştiu. Dacă…

Un acces de tuse îi zgudui trupul. De data asta, o spumă roşiatică îi apăru în colţul buzelor. Fata îl şterse cu poalele cămăşii lungi. El se chinui să se salte în capul oaselor.

— Am scris totul pentru tine, Alice. Ultimul testament. Te aşteaptă în Los Seres. În casa lui Alaïs, acolo unde am trăit împreună şi pe care ţi-o

dăruiesc.

Din depărtare, se auzi sunetul ascuţit al sirenelor, sfâşiind liniştea munţilor.

— Sunt aproape, spuse ea, încercând să-şi ascundă jalea. Am ştiut că o să vină. Rămâi cu mine. Te rog, nu renunţa!

Bătrânul clătină din cap.

— Nu. Călătoria mea s-a sfârşit. A ta de-abia începe. Alice îi îndepărtă părul alb de pe faţă.

— Eu nu sunt ea. Eu nu sunt Alaïs. Bătrânul scoase un oftat prelung.

— Ştiu. Dar trăieşte în tine… şi tu în ea. Se opri. Văzu cât de tare îl îndurerau cuvintele. Aş fi vrut să fi petrecut mai mult timp împreună, Alice. Dar faptul că te-am întâlnit, că mi-ai dăruit nişte ore preţioase din viaţa ta e mai mult decât am sperat vreodată.

Sajhë tăcu. Ultimul strop de culoare îi pieri de pe chip şi de pe mâini, lăsându-l complet livid.

O rugăciune, una pe care nu o mai rostise de foarte mult timp, îi veni în minte.

— *Payre Sant, Dieu dreyturier de bons speritz.* Vorbele alunecară familiar pe buzele sale. Tată Sfânt, tu singurul Dumnezeu al spiritelor bune, dă-ne nouă puterea de a cunoaşte ceea ce tu cunoşti şi de a-i iubi pe cei pe care tu-i iubeşti.

Înghiţindu-şi lacrimile, Alice îl ţinu strâns în braţe, în vreme ce răsuflarea lui deveni tot mai înceată, mai uşoară. Într-un târziu, inima bărbatului se opri.

EPILOG

Los Seres

DUMINICĂ, 8 IULIE 2007

Este ora opt seara. Sfârşitul unei alte zi perfecte de vară.

Alice se apropie de fereastra mare cu canaturi largi şi deschide larg obloanele pentru a lăsa lumina portocalie să pătrundă înăuntru. O adiere uşoară îi mângâie braţele goale. Are pielea de culoarea alunelor şi părul prins într-o coadă împletită.

Soarele a coborât mult, un cerc perfect roşu pe cerul alb şi roz. Peste piscurile din munţii Sabarthès se întind umbrele negre, ca nişte fâşii de material puse la uscat. De la fereastră se vede Col des Sept Frères, iar în spate Pic de St Bartélémy.

Au trecut doi ani de când a murit Sajhë.

La început, i-a fost greu să trăiască înconjurată de atâtea amintiri. Sunetul împuşcăturilor din grota închisă; tremurul pământului; chipul palid din întuneric; expresia de pe faţa lui Will, când a năvălit în încăpere însoţit de inspectorul Noubel.

Dar cel mai tare o bântuia amintirea ochilor lui Audric, din care lumina se stingea treptat. Învăţase să-i spună Sajhë după aceea. La sfârşit văzuse pace în ei şi nu tristeţe, dar asta nu-i alinase durerea sfâşietoare din inimă.

Cu cât aflase mai multe, cu atât groaza ce o copleşise în acele momente finale se mai risipise. Trecutul nu mai avea putere s-o rănească.

Ştie că Marie-Cécile şi fiul ei au murit, înghiţiţi de hăul ce se formase în urma cutremurului. Paul Authié fusese găsit exact în

locul în care François-Baptiste îl împuşcase. Detonatorul îşi făcuse treaba şi declanşase toate cele patru explozii. Un Armagedon pus la cale de el.

Când vara aceea se transformă în toamnă, şi toamna în iarnă, Alice îşi reveni cu ajutorul lui Will. Timpul o vindecase. Timpul şi promisiunea unei vieţi noi. Treptat, amintirile dureroase se estompează. Ca nişte fotografii vechi, pe care le uiţi şi îţi aminteşti mai degrabă atmosfera din ele.

Alice şi-a vândut apartamentul din Anglia şi cu banii încasaţi de pe casa mătuşii ei din Sallèles d'Aude, ea şi Will s-au întors la Los Seres.

Casa în care odinioară au locuit Alaïs, Sajhë, Harif şi Bertrande este noul lor cămin. I-au adus îmbunătăţiri, au aranjat-o conform standardului modern de viaţă, însă spiritul locului a rămas nealterat.

Secretul Graalului se află în siguranţă, aşa cum intenţionase Alaïs, ascuns aici, în inima munţilor veşnici. Cele trei papirusuri smulse din cărţile medievale sunt îngropate sub stânci.

Alice înţelege că a fost destinată să ducă la bun sfârşit ceea ce nu se terminase cu opt sute de ani în urmă. Şi mai înţelege, ca şi Alaïs de altfel, că adevăratul Graal se zămisleşte în dragostea transmisă din generaţie în generaţie, în cuvintele trecute de la tată la fiu şi de la mamă la fiică. Adevărul se află peste tot. În stânci, în pietre şi în modelul vremelnic al anotimpurilor.

Prin poveştile împărtăşite despre trecut, nu murim.

Tinerei cu greu îi vine să creadă că poate

formula toate aceste gânduri. Spre deosebire de Sajhë, ea nu are talent la povestit. Şi se întreabă dacă nu cumva Graalul e mai presus de cuvinte. Poate fi Dumnezeu, poate fi credinţă. Poate că adevărul lui nu poate fi exprimat şi nu poate fi mărginit de spaţiu, timp şi context printr-un instrument atât de alunecos cum este limba.

Îşi pune mâinile pe pervaz şi inspiră aromele delicate ale serii. Cimbrul sălbatic, grozama din care se fac măturile, căldura pietrelor, pătrunjelul şi izmă de munte, salvia. Ierburile ei mult îndrăgite.

Renumele ei sporeşte. Ceea ce a început ca o serie de mici favoruri, ierburile oferite restaurantelor şi vecinilor din sat, a devenit o afacere profitabilă. Acum, majoritatea hotelurilor şi a magazinelor din zonă şi chiar şi cele din regiunile mai îndepărtate, precum Foix şi Mirepoix, folosesc produsele ei, ce poartă eticheta distinctă *Epice Pelletier et Fille.* Numele strămoşilor ei.

Cătunul Los Seres încă nu e trecut pe hartă. E prea mic. Dar curând va fi. *Benlèu.*

În biroul de jos, tastatura se opri. Alice îl auzi pe Will umblând prin bucătărie. Scoate farfuriile din dulap şi pâinea din cămară. O să coboare şi ea mai târziu. El va deschide o sticlă de vin şi vor bea amândoi, în timp ce mâncarea se încălzeşte.

Mâine, Jeanne Giraud va veni pe la ei, o femeie demnă, încântătoare, care face parte din viaţa lor acum. După-amiaza se vor duce în satul apropiat şi vor depune flori la monumentul din piaţă, ridicat în onoarea îndrăgitului istoric al

catarilor şi luptător în Rezistenţă, Audric S. Baillard. Pe plăcuţă a fost gravat un proverb occitan, ales de Alice.

Pas a pas se va luènh.

Mai târziu, Alice se va plimba singură în munţi, unde o altă plăcuţă marchează locul în care el se odihneşte, aşa cum şi-a dorit. Pe piatră scrie simplu: SAJHË.

Este suficient ca să nu fie uitat.

Arborele genealogic, primul cadou pe care i-l dăruise Sajhë, este agăţat pe peretele din birou. Alice a făcut trei schimbări. Adăugase ziua morţii pentru Alaïs şi Sajhë, la opt sute de ani diferenţă între ele. Apoi trecuse şi numele lui Will lângă al ei şi data la care s-au căsătorit.

La capăt, acolo unde povestea se continuă, a mai scris un rând:

SAJHÈSSE GRACE FARMER PELLETIER, 28 februarie 2007 .

Alice zâmbeşte şi se duce lângă pătuţul unde gângureşte fetiţa lor. Degeţelele ei mici şi albe se zvârcolesc. Se trezeşte. Alice îşi ţine răsuflarea când bebeluşul deschide ochii.

O sărută pe frunte şi începe să-i îngâne un cântec de leagăn, într-o limbă veche, transmis din moşi-strămoşi:

Bona nuèit, bona nuèit…
Braves amics, pica mièja-nuèit
Cal finir velhada
E jos la flassada.

Într-o zi, Alice crede că şi Sajhèsse o să i-l cânte copilului ei.

Ţinându-şi fiica în braţe, ea se întoarce la

fereastră, gândindu-se la toate lucrurile pe care i le va spune. Poveşti despre trecut şi despre prezent.

Alaïs nu-i mai apare în vise. Dar aşa cum stă în lumina ce se stinge, uitându-se spre piscurile vechi de când lumea, spre crestele munţilor şi spre văile care se întind la nesfârşit, simte cum trecutul o învăluie tandru. Spirite, prieteni, duhuri care-şi întind mâinile spre ea şi îi destăinuiesc vieţile lor, împărtăşindu-i secretele. O leagă astfel de toţi cei care au existat vreodată aici, pe aceste meleaguri, dar şi de cei care aveau să vină, visând la ceea ce le-a sortit viaţa.

În depărtare, luna argintie se ridică încet pe cerul presărat cu stele, făgăduind a doua zi să fie o altă zi minunată.

MULŢUMIRI

Mulţi prieteni şi colegi mi-au oferit sprijin, sfaturi şi m-au ajutat în timpul scrierii *Labirintului.* Este de la sine înţeles că orice greşeală, fie legată de fapte sau de interpretări eronate, îmi aparţine în întregime.

Agentul meu literar, Mark Lucas, s-a dovedit uluitor pe tot parcursul procesului şi am primit din partea lui un feedback incredibil! Le mulţumesc tuturor celor de la LAW pentru eforturile uriaşe, precum şi celor de la ILA, mai ales lui Nicki Kennedy, care este răbdarea întruchipată şi m-a înveselit în cele mai negre momente.

Din partea Orion, am avut norocul să lucrez cu Kate Mills, a cărei experienţă editorială, eficienţă şi preocupare a transformat publicarea

acestei cărţi într-un eveniment plăcut; şi, de asemenea, cu Geneviève Pegg; aş vrea să le mulţumesc şi lui Malcolm Edwards şi lui Susan Lamb, care au pornit întregul mecanism, ca să nu mai vorbesc despre munca îndârjită, entuziasmul şi energia de care au dat dovadă echipele de marketing, PR şi vânzări, în special Victoria Singer, Emma Noble şi lui Jo Carpenter.

Atât Bob Elliott, cât şi Bob Clark, de la clubul Chichester Rifle, mi-au oferit sfaturi şi informaţii fascinante despre armele de foc; la fel şi profesorul Anthony Moss, despre armamentul medieval.

La Biblioteca Britanică din Londra, doctor Michelle Brown, curatorul manuscriselor cu alunminuri, mi-a pus la dispoziţie informaţii nepreţuite despre manuscrisele medievale, pergamente şi copierea cărţilor în secolul al XIII-lea; Dr. Jonathan Phillips, lector universitar în Istoria medievală, Royal Holloway, Universitatea din Londra, a citit cu atenţie manuscrisul meu şi nu a ezitat să mă sfătuiască.

Aş vrea să le mulţumesc tuturor celor care m-au ajutat la Biblioteca din Toulouse şi la Centrul Naţional de Studii Catare din Carcassonne.

Recunoştinţa mea se îndreaptă şi către cei care au lucrat alături de noi la crearea website-ului www.mosselabyrinth. co. uk – bazat pe cercetări istorice –, precum şi în procesul scrierii *Labirintul-ui* în ultimii doi ani, şi mă refer aici în mod special la Nat Price şi la Jon Horodal.

Le mulţumesc prietenilor pentru toleranţa pe care au manifestat-o faţă de obsesia mea pentru

catari şi legendele Graalului. Din Carcassonne, aş vrea să le mulţumesc îndeosebi lui Yves şi Lydiei Guyou pentru introducerea pe care mi-au făcut-o în muzica şi poezia occitană şi pentru că mi-au prezentat o mulţime de scriitori şi compozitori ale căror opere m-au inspirat aşa de mult. Lui Pierre şi Chantal Sanchez pentru sprijinul şi prietenia ce ne leagă de ani de zile. Din Anglia, aş vrea să o menţionez pe Jane Gregory, al cărei entuziasm a fost molipsitor; pe Maria Rejt pentru că este o mare profesoară; dar şi pe Jon Evans, Lucinda Montefiore, Robert Dye, Sarah Mansell, Tim Bouquet, Ali Perrotto, Malcolm Wills, Kate şi Bob Hingston şi pe Robert şi Maria Pulley.

Cele mai multe dintre mulţumiri merg spre familia mea. Soacra mea, Rosie Turner, nu numai că mi-a vorbit de Carcassonne, dar, cât timp am scris, ea m-a ajutat zi de zi cu treburile casnice, oferindu-mi sprijin practic şi o companie deosebită ce nu are egal. Toată dragostea din lume pentru părinţii mei, Richard şi Barbara Mosse, care întotdeauna s-au mândrit cu mine, şi pentru surorile mele, Caroline Matthews şi Beth Huxley şi soţului ei, Mark, care m-au sprijinit necondiţionat.

Mai presus de toate, le dedic dragostea şi recunoştinţa mea copiilor mei, Martha şi Felix, pentru că mi-au oferit sprijin şi au avut încredere în mine. Martha m-a încurajat în permanenţă, veselă şi optimistă, convinsă că voi termina cartea până la urmă! Felix nu numai că are aceeaşi pasiune ca şi mine pentru istoria medievală, dar mi-a vorbit în cele mai mici detalii despre armele medievale şi mecanismele de asediu, oferindu-mi

sugestii geniale! Nici nu le pot mulţumi îndeajuns.

În sfârşit, lui Greg. Dragostea şi sprijinul lui – ca să nu pomenesc de ajutorul intelectual, practic şi editorial – au însemnat totul. Aşa cum a fost şi cum va fi mereu.

GLOSAR DE CUVINTE OCCITANE

agost – august *ambans* – galerii de lemn clădite pentru apărare în jurul meterezelor *ben* – bine *benvenguda* – bine ai venit *bonjorn* – bună ziua *calèche* – căruţă *calèlh* – lampă cu ulei *coratge* – curaj *defòra* – afară *deman* – mâine *dintrar* – intră *doçament* – încet *faitilhièr* – vrăjitoare *faratjals* – păşune *filha* – fiică *gata* – maşinărie de asediu *janvièr* – ianuarie *julhet* – iulie *libres* – cărţi

Lo Ciutat – Cetatea

Lo Mièjgjorn – Midi *marc* – martie *menina* – bunică *meravelhos* – miraculos *mercé* – mulţumesc *montanhas* – munţi

Na – doamnă *nenon* – copil *noblessa* – nobleţe *oc* – da *oustâou* – acasă *paire* – tată *pan de blat* – pâine de grâu *panièr* – coş

Payre Sant – Tată Sfânt *payrola* – căldare *pec* – idiot *perfin* – în sfârşit *perilhòs* – pericol *res* – nimic

Sénher – domnule *sirjan d'arms* – sergent de armată *sorre* – soră *vuèg* – gol

ALŢI TERMENI

auberge – han *bénitier* – vasul cu apă sfinţită din bisericile catolice *canabier* – câmp de cânepă *consolament* – spovedanie *creperies* – local unde se gătesc clătite *dardasiers* – lăncieri *envoi* –

trimis

Guignolet – aperitiv făcut în casă în regiunea Languedoc

La rouelle – bucată de stofă galbenă impusă spre purtare, în Evul Mediu, ca semn distinctiv, ereticilor şi mai ales evreilor

Michelmas – Crăciun *parfait(e)* – practicant(ă) a credinţei catare *passementerie* – broderie

Passiontide – Paşti *péage* – plată *peireras* – vase din lut *pellise* – blăniţă *pétanque* – joc cu bile

Rocade – şoseaua de centură din Toulouse *routier* – tâlhar la drumul mare *sol* – monedă din Evul Mediu

Toussaint – Ziua Tuturor Sfinţilor, 1 noiembrie

Trebuchet, Catapults – maşinării medievale pentru asediu

Vespre – vecernia (ultima slujbă religioasă) – se oficiază la şapte seara

BIBLIOGRAFIE

A History of the Crusades – S. Runciman, Cambridge University Press, 3 volume, 1951-1954

Belibaste – Henri Gougaud, Éditions du Seuil, 1982

Carcassonne in my Heart – Claude Marti, Loubatières, 1999

Cathars – Yves Rouquette, Loubatières, 1998

Chòlera – Joseph Delteil, Grasset, 1923

Crusader: by Horse to Jerusalem – Tim Severin, Hutchinson, 1989

Eleanor of Aquitaine – Alison Weir, Jonathan Cape, 1999

La Canso: 1209-1219 Les Croisades Contre le

Sud – ediţie de Claude Marti, Loubatières, 1994

La Religion Cathare – Michel Roquebert, Loubatières, 1986

La Religion des Cathares – Jean Duvernoy, Mouton, 1976

La Vie Quotidienne des Cathares au Xllle Siècle – René Nelli, Hachette, 1989

La Vrai Visage du Catharisme – Anne Brenon, Loubatières, 1997

Pays cathares – Georges Serrus, Loubatières, 1996

Les Cathares – René Nelli, Ouest-France, 1993

Les Femmes Cathares – Anne Brenon, Perrin, 1992

Massacre at Montsegur – Zoe Oldenburg, Weidenfeld & Nicolson, 1997

Montaillou: Cathars and Catholics in a French Village – Emmanuel Le Roy Ladurie, Penguin, 1990

Parzival-Wolfram von Eschenbach tradusă de A.T. Hatto, Penguin, 1980

The Albigensian Crusade – Jonathan Sumption, Faber and Faber, 1999

The Crusades 1095-1197 – J.P. Phillips, Longman, 2002

The Fourth Crusade – J.P. Phillips, Cape, 2004

The Gospel of John – Claus Westermann tradusă de Siegfried S Schatzmann, Hendrickson, 1998

The Keys of Egypt: The Race to Read the Hieroglyphs – Lesley & Roy Adkins, HarperCollins, 2000

The Story of the Grail (Perceval) – Chrétien de Troyes, Yale University Press, 1999

The Yellow Cross: The Story of the Last Cathars 1290-1329 – René Weis, Penguin, 2001

Pentru o listă completă a titlurilor şi a surselor, vă rugăm să vizitaţi www.mosselabyrinth.co. uk

[1] *Bons Chrétiens* sau *Bon Hommes* – Buni creştini. (n.tr.)

[2] Bernard de Clairvaux – cunoscut şi ca Sfântul Bernard, contele de Chatillon devine una dintre cele mai reprezentative figuri ale lumii monahale, mistica sa elaborată stând la baza gândirii teologice occidentale. (n.tr.)

[3] *Guy Fawkes* (1570-1606) – soldat englez care, alături de Robert Catesby şi de alţi nobili nemulţumiţi, au pus la cale un complot ce avea ca scop aruncarea în aer a Parlamentului englez. Ziua Guy Fawkes este sărbătorită pe tot teritoriul Angliei la data de 5 noiembrie, pentru a rememora *Conspiraţia Prafului de Puşcă.* La lăsarea serii, săteni şi orăşeni de pe tot teritoriul englez aprind ruguri, lansează artificii şi ard efigii ale lui Guy Fawkes, marcând astfel încercarea nereuşită a acestuia de a arunca în aer Parlamentul britanic şi de a sabota domnia lui Iacob I. (n.tr.)

[4] Pastă de hârtie (amestecată cu ghips sau caolin şi cu clei de colofoniu) folosită în confecţionarea unor obiecte decorative şi în sculptură. (n.tr.)

[5] Din limba occitană, aprox. „Încetul cu încetul ajungi departe.” (n.tr.)

[6] Lichior de cireşe. (n.tr.)

[7] Sunt pregătit. (n.tr.)

[8] O lecţie. Pentru toţi. (n.tr.)

[9] Din limba occitană, instrument folosit de călăreţi în exerciţiile lor pentru turniruri; iniţial, un simplu butuc pe care cavalerul îşi exersa loviturile de spadă. (n.tr.)

[10] Din limba occitană, fierbinţi. (n.tr.)

[11] Sfânta Foy – tânără creştină martirizată în secolul al IV-lea d. Hr.; pe locul unde s-au găsit moaştele ei s-a ridicat între 1031-1065 o mică abaţie, care a devenit ulterior unul dintre principalele locuri de pelerinaj ale credincioşilor din Evul Mediu. (n.tr.)

[12] Prescurtare pentru trichlorophenol, un antiseptic puternic. (n.tr.)

[13] Am titlu de doctor. (n.tr.)

[14] Iertaţi-mă, doamnă doctor. Mă numesc Noubel. Fac parte din Poliţia judiciară, Departamentul Ariège. (n.tr.)

[15] Preferaţi să discutăm în engleză? (n.tr.)

[16] Nu sunt medic. Adică, generalist. Am diplomă universitară. (n.tr.)

[17] Bun. Să trecem la treburi! (n.tr.)

[18] Biau! S-a găsit un obiect de genul acesta?

Nu ştiu, domnule inspector.

Atunci, grăbiţi-vă! Trebuie să fie căutat… Şi informaţi-l despre asta pe domnul Authié. Du-te! Repede! (n.tr.)

[19] Formaţie rock celebră din Canada. (n.tr.)

[20] Domnule Authié, nu sunt sigur că… (n.tr.)

[21] Mai departe! Grăbiţi-vă! (n.tr.)

[22] Da! Ce este? (n.tr.)
[23] Mamă, vreau să-ţi vorbesc! (n.tr.)
[24] Nu acum. (n.tr.)
[25] Da, ascult! (n.tr.)
[26] Atunci, găseşte-l! (n.tr.)
[27] Nu, un bărbat. (n.tr.)
[28] Bine. Vin. În două minute. (n.tr.)
[29] Mă aşteaptă cineva? (n.tr.)
[30] Da. Pe mine mă căutaţi? (n.tr.)
[31] V-am mai întâlnit, nu? La Pic de Soularac. (n.tr.)
[32] Eraţi cu inspectorul Noubel, nu? (n.tr.)
[33] Expresie folosită pentru desemnarea obiectivelor turistice care „nu trebuie ratate”. (n.red.)
[34] Leag-o! (n.tr.)
[35] Târfă! (n.tr.)
[36] Stai aici! (n.tr.)
[37] Găseşte-mi, te rog, numărul parcelei mormântului doamnei Tanner. Din cimitirul de la Cité. Mulţumesc. (n.tr.)
[38] Ridică-te! Repede! (n.tr.)
[39] O să-ţi spună. (n.tr.)
[40] Mănâncă. (n.tr.)
[41] Lapte de Magnezia (antiulceros, antiacid, laxativ). (n.tr.)
[42] Scuzaţi-mă… L-aţi văzut? (n.tr.)
[43] Era cineva în camera mea. (n.tr.)
[44] Ajunge! (n.tr.)
[45] Nimic, mamă. Îl întrebam… (n.tr.)
[46] Mamă, este deja ora 18. Vin… Dar eu nu… (n.tr.)
[47] Da, înţeleg. Aşteaptă. (n.tr.)

[48] Bine. La ora 22, mâine-seară. (n.tr.)

[49] *Veni creator Spiritus* – unul dintre cele mai cunoscute imnuri ale catolicismului, prin care este invocat Duhul Sfânt. (n.red.)

[50] Tu, ţăranco! Ce duci acolo? (n.tr.)

[51] Da! Ce doreşti?

E o fată pe care trebuie s-o vezi, mamă. (n.tr.)

[52] Duceţi-l până la peşteră (…) O să ne aşteptaţi afară. În faţa intrării (…) Acum e ora 10 fără cinci. O să intrăm în patruzeci, sau poate în cincizeci de minute. (n.tr.)

[53] Mamă, nu cred că… (n.tr.)

[54] Nu, mamă! Nu te duce! Ascultă-mă, mamă, trezeşte-te! (n.tr.)

Iulie 1209: în Carcassonne, o tânără de 17 ani primeşte un manuscris misterios de la tatăl ei, care susţine că în această carte se găseşte secretul adevăratului Graal. Deşi Alais nu poate înţelege cuvintele ciudate şi simbolurile pe care acestea le ascund, ea ştie că acum scopul vieţii ei este păstrarea secretului labirintului…

Iulie 2005: Alice Tanner descoperă două schelete într-o peşteră uitată din Pirineii francezi. Intrigată de simbolul labirintului sculptat în piatră, ea îşi dă seama că a tulburat ceva menit să rămână ascuns. Cumva, o legătură cu un trecut teribil – trecutul ei – a fost descoperită…

Un thriller inspirat din legendele şi din istoriile catarilor, care urmăreşte destinele a două femei despărţite de opt secole, dar unite de secretul Graalului.